

Chợ Tới Chủ Tịch Tổng Tài

Contents

Chợ Tới Chủ Tịch Tổng Tài	6
1. Chương 1: Dấu Mối Sơn Khiêu Khích	6
2. Chương 2: Lệnh Truy Nã	8
3. Chương 3: Tự Gánh Lấy Hậu Quả	9
4. Chương 4: Mỹ Nam Xuất Hiện	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25	36
26. Chương 26	37
27. Chương 27	38
28. Chương 28	40
29. Chương 29	41
30. Chương 30	42
31. Chương 31	43
32. Chương 32	45
33. Chương 33	46
34. Chương 34	48
35. Chương 35	49
36. Chương 36	50
37. Chương 37	51
38. Chương 38	53
39. Chương 39	54
40. Chương 40	55
41. Chương 41	56

42. Chương 42	57
43. Chương 43	59
44. Chương 44	60
45. Chương 45	61
46. Chương 46	62
47. Chương 47	63
48. Chương 48	65
49. Chương 49	66
50. Chương 50	67
51. Chương 51	68
52. Chương 52	69
53. Chương 53	70
54. Chương 54	71
55. Chương 55	72
56. Chương 56	74
57. Chương 57	74
58. Chương 58	75
59. Chương 59	76
60. Chương 60	77
61. Chương 61	78
62. Chương 62	80
63. Chương 63	82
64. Chương 64	83
65. Chương 65	85
66. Chương 66	88
67. Chương 67	90
68. Chương 68	92
69. Chương 69	94
70. Chương 70	96
71. Chương 71	98
72. Chương 72	101
73. Chương 73	103
74. Chương 74	105
75. Chương 75	107
76. Chương 76	109
77. Chương 77	111
78. Chương 78	113
79. Chương 79	115
80. Chương 80	117
81. Chương 81	120
82. Chương 82	122
83. Chương 83	124
84. Chương 84	126
85. Chương 85	129
86. Chương 86	131
87. Chương 87	133
88. Chương 88	135
89. Chương 89	137
90. Chương 90	138
91. Chương 91	140
92. Chương 92	142
93. Chương 93	144
94. Chương 94	146
95. Chương 95	148

96. Chương 96	150
97. Chương 97	152
98. Chương 98	154
99. Chương 99	156
100. Chương 100	158
101. Chương 101	160
102. Chương 102	162
103. Chương 103	164
104. Chương 104	166
105. Chương 105	167
106. Chương 106: Căn Duyên Tiền Định	168
107. Chương 107: Trốn Tránh Tình Yêu	170
108. Chương 108: Chính Thức Thông Báo	172
109. Chương 109: Tôi Yêu Em	174
110. Chương 110: Quá Nhiều Khúc Mắc	176
111. Chương 111: Ai Mới Là Dã Nam Nhân	177
112. Chương 112: Biến Mất Không Thấy	178
113. Chương 113: Thật Xin Lỗi Khi Gặp Lại	180
114. Chương 114: Rời Đi Bên Cạnh Ta	182
115. Chương 115: Hoài Nghi Minh	183
116. Chương 116: Nàng Yêu Hắn?	185
117. Chương 117: Quan Hệ Tình Lữ	186
118. Chương 118: Anh Muốn Cưới Em	187
119. Chương 119: Cho Em Thời Gian Suy Nghĩ	189
120. Chương 120: Tình Dịch	191
121. Chương 121: Em Có Nguyên Ý Hay Không?	193
122. Chương 122: Tốt Đẹp Có Thể Sao?	194
123. Chương 123: Tôi Muốn Gặp Em	196
124. Chương 124: Ôm Ấp Yêu Thương	198
125. Chương 125: Ôm Ấp Yêu Thương	199
126. Chương 126: Động Tác Lơ Đãng	200
127. Chương 127: Lão Bà Đại Nhân	202
128. Chương 128: Đuổi Theo Bước Chân Của Em	204
129. Chương 129: Không Thể Bỏ Rơi	206
130. Chương 130: Văng Ra Ba Mét	208
131. Chương 131: Trừng Phạt Chỉ Là Cái Có Mà Thôi!	210
132. Chương 132: Không Có Nghĩa Là Buông Tha	212
133. Chương 133: Tà Ác Nhấn Vuốt.	214
134. Chương 134: Đến Tàn Thị Đi Làm.	216
135. Chương 135: Anh Sẽ Chờ Em	218
136. Chương 136: Chúng Ta Đính Hôn Đi.	220
137. Chương 137: Chỉ Cần Vẫn Còn Ở Bên Cạnh	222
138. Chương 138: Một Cái Nhận Bạc	224
139. Chương 139: Trở Về Trước Thời Hạn	226
140. Chương 140: Quá Không Tự Tin	228
141. Chương 141: Cố Ý Lạnh Lùng	230
142. Chương 142: Mang Ấm Áp Cho Em	232
143. Chương 143: Người Thứ Ba Xuất Hiện	234
144. Chương 144: Chuyện Trong Quá Khứ	236
145. Chương 145: Tất Cả Đều Là Gạt Người	237
146. Chương 146: Tôi Đến Với Em	239
147. Chương 147: Thiên Ái! Em Có Yêu Tôi Không?	241
148. Chương 148: Bí Mật Không Thể Nói	243

149. Chương 149:	Biến Cố	245
150. Chương 150:	Còn Bao Nhiêu Thời Gian	247
151. Chương 151:	Quá Nhiều Thương Cảm	248
152. Chương 152:	Dùng Hết Cả Đời	250
153. Chương 153:	Nói Anh Nghe Bốn Chữ	252
154. Chương 154:	Tâm Linh Tương Thông	254
155. Chương 155:	Mỗi Ngày Sẽ Nói Một Lần	256
156. Chương 157:	Tiểu Tình Định Xuất Hiện	257
157. Chương 159:	Anh Yêu Cô Ấy Sao?	259
158. Chương 160:	Sẽ Tách Ra	261
159. Chương 161:	Hướng Hạnh Phúc Đi Tới	262
160. Chương 162:	Chia Ly Ngay Trước Mắt	264
161. Chương 163:	Thế Nào Không Tức Giận	266
162. Chương 164:	Không Cần Rời Khỏi Tôi	267
163. Chương 165:	Chuyện Không Liên Quan Em	269
164. Chương 166:	Cũng Mua Luôn Rồi	271
165. Chương 167:	Động Tay Động Chân	273
166. Chương 168:	Người Nào Ghen	274
167. Chương 169:	Anh Sai Rồi Được Chưa	276
168. Chương 170:		279
169. Chương 171:	Nhớ Như Vậy!	281
170. Chương 172:	Tiếng Kêu “ông Xã”.	283
171. Chương 173:	Giang Húc Học Trưởng.	285
172. Chương 174:	Đảm Nhiệm Trợ Lý.	287
173. Chương 175:	Mệnh Đào Hoa	289
174. Chương 176:	Không Cho Người Đi	291
175. Chương 177:	Chính Là Ghen	293
176. Chương 178:	Tôi Muốn Dọn Ra Ngoài.	295
177. Chương 179:	Thói Quen Là Tốt Rồi	297
178. Chương 180:	Lại Muốn Đi Đâu.	299
179. Chương 181:	Chưa Cưới Chưa Gả	301
180. Chương 182:	Bắt Được Vụng Trộm.	303
181. Chương 183:	Bởi Vì Thích Anh	305
182. Chương 184:	Tập Kích Ngọt Ngào.	307
183. Chương 185:	30 Cưới Vợ	309
184. Chương 186:	Chuyện Bé Xé Ra To	311
185. Chương 187:	Không Muốn Lừa Dối Em	313
186. Chương 188:	Đăng Ký Kết Hôn	315
187. Chương 189:	Vẽ Mặt Hạnh Phúc	317
188. Chương 190:	Sinh Cục Cứng	319
189. Chương 191:	Sớm Chút Luyện Tập	321
190. Chương 192:	Cùng Hẳn Không Liên Quan	324
191. Chương 193:	Đột Nhiên Nghĩ Mặc	326
192. Chương 194:	Chuyện Quan Trọng	328
193. Chương 195:	Đi Gặp Cha Mẹ	330
194. Chương 196:	Tra Được Kết Quả.	332
195. Chương 197:	Những Nguyên Nhân Khác	334
196. Chương 198:	Nụ Cười Của Cô	336
197. Chương 199:	Không Làm Người Thứ Ba	338
198. Chương 200:	Vị Hôn Phụ, Vị Hôn Thê	340
199. Chương 201:	Mất Tích	342
200. Chương 202:	Giám Cầm Và Con Rối	344
201. Chương 203:	Tư Thái Của Nữ Chủ	346
202. Chương 204:	Sự Kiện Kỳ Quái	348

203. Chương 205:	Ghen Tỵ	350
204. Chương 206:	Vạch Rõ Giới Hạn	352
205. Chương 207:	Nội Tâm Bi Thương	354
206. Chương 208:	Cũng Không Khác Gì	356
207. Chương 209		358
208. Chương 210:	Chỉ Theo Ý Mình	359
209. Chương 211:	Trầm Mặc Tiếp Nhận	361
210. Chương 212:	Vật Quy Nguyên Chủ	363
211. Chương 213:	Sẽ Quên Hẳn Sao	365
212. Chương 215:	Có Yêu Hay Không	367
213. Chương 216:	Từ Đầu Đến Cuối	370
214. Chương 217:	Kiếp Số Trong Mệnh	372
215. Chương 218:	Thỉnh Thoảng Suy Nghĩ Một Chút	374
216. Chương 219:	Hoàn Toàn Rời Xa	376
217. Chương 221:	Không Cách Nào Khống Chế	379
218. Chương 222		381
219. Chương 223:	Anh Sẽ Xuất Hiện Sao	382
220. Chương 224:	Rõ Ràng Hiểu	384
221. Chương 225:	Kiên Định Tín Niệm	386
222. Chương 226:	Cũng Không Buông Tay	388
223. Chương 227:	Nhất Định Phải Chờ Anh	390
224. Chương 228:	Chờ Đợi Chờ Đợi	392
225. Chương 229:	Người Yêu Sâu Đậm	394
226. Chương 231:	Câu Chuyện Giả Dối	396
227. Chương 232:	Quỷ Thần Xui Khiến	398
228. Chương 233:	Nói Không Nổi Nữa	401
229. Chương 234:	Không Phải Nhân Vật Chính	403
230. Chương 235:	Tôi Muốn Đi Tìm Anh Ấy	405
231. Chương 236:	Không Có Không Thể Nào	407
232. Chương 237:	Giải Trừ Hôn Ước	409
233. Chương 238:	Truy Tìm	412
234. Chương 239:	Mang Tiểu Thư Về	414
235. Chương 240:	Một Mình Trở Về	416
236. Chương 241:	Không Cười Cũng Phải Cười	418
237. Chương 242:	Lần Lượt Thay Đổi Mà Qua	421
238. Chương 243:	Không Muốn Bỏ Qua	423
239. Chương 244		424
240. Chương 245:	Mục Đích Lần Này	425
241. Chương 246:	Ba Chục Triệu Vô Dụng	428
242. Chương 247:	Bôn Ba Qua Lại	430
243. Chương 248:	Đau Lòng Không Chịu Được	432
244. Chương 249:	Gặp Phải Ép Buộc	434
245. Chương 250:	Bay Đi Italy	436
246. Chương 251:	Lục Soát Luân Đôn	438
247. Chương 252:	Vua Hắc Đạo	440
248. Chương 253:	Tự Chặt Cánh Tay Phải	442
249. Chương 254:	Không Rõ Tung Tích	444
250. Chương 255:	Không Cách Nào Buông Tha	446
251. Chương 256:	Ý Trời Trêu Người	448
252. Chương 257:	Đó Là Người Khác	450
253. Chương 258:	Thời Gian Cả Đời	453
254. Chương 259:	Chờ Đợi Thức Tỉnh	455
255. Chương 260:	Công Chúa Hắc Đạo	457
256. Chương 261:	Người Mà Trở Về	458

257. Chương 262: Kết Thúc (Thượng)	460
258. Chương 263: Kết Thúc (Hạ)	461
259. Chương 264: Đơn Giản Chỉ Là Hạnh Phúc	465
260. Chương 265: Chỉ Là Áo Giác	467
261. Chương 266: Mưu Kế	469
262. Chương 267: Chúng Ta Đi Ngủ	471
263. Chương 268: Chỉ Thiếu Ba Chữ	473
264. Chương 269: Khát Vọng Của Con Gái	475
265. Chương 270: Lo Được Lo Mất	477
266. Chương 271: Tính Về Anh Quốc	479
267. Chương 272: Tranh Chấp Ngọt Ngào	481
268. Chương 273: Làm Hư Em	483
269. Chương 274: Ngày Ngày Hành Hạ	486
270. Chương 275: Bá Đạo Tổ Tình	488
271. Chương 276: Chúng Ta Kết Hôn Đi	490

Chọc Tới Chủ Tịch Tổng Tài

Giới thiệu

Tình một đêm không có kết quả, người phụ nữ to gan len lén rời đi, thậm chí ở trên ga giường hạ dấu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-toi-chu-tich-tong-tai>

1. Chương 1: Dấu Môi Son Khiêu Khích

Trong một phòng khách sạn xa hoa, từ nhà tắm truyền đến âm thanh róc rách tiếng nước chảy .

Trên chiếc giường lớn rộng hai thước, một mỹ nữ xinh đẹp nằm lơ lửng, da thịt mềm mại trắng nõn như trẻ con, một mái tóc dài đen bóng xõa ra cuồng loạn.

Thiếu nữ xinh đẹp, giống như một đóa anh túc đường kì nở rộ , mang theo sức quyến rũ giết người!

Đồng Thiên Ái rầu rĩ rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt.

Đầu óc cứ ong ong , mà đầu đau như sắp nổ tung vậy ! Day day huyết Thái Dương, nàng mới mở to hai mắt ra nhìn!

Nơi này là chỗ quái nào vậy nhỉ??? Vì cái gì mà nàng lại ở chỗ này???

Nàng nhớ rõ ngày hôm qua uống rượu say, sau đó đi lang thang ở trên đường.

Thấy cảnh một cô gái đang van nài cầu xin nam nhân, hẳn là nàng ta đã bị nam nhân này từ bỏ.

Đồng Thiên Ái không nói hai lời, tiến lên nhất nhất mắng cho cái tên nam nhân kia một trận nên thân

Mảng xong thì nàng liền ói ra, còn liền sau đó nữa thì .. ôi

Vỗ vò đầu chính mình , như thế nào cũng không tưởng tượng nổi lúc sau đã có chuyện gì xảy ra.

Trên người thấy hơi lạnh lạnh, đồng Thiên Ái cúi đầu nhìn xuống, giờ này mới phát hiện chính mình cư nhiên không có mặc cái gì !

Thiếu chút nữa là nàng thét lên sợ hãi ! Vội vàng che miệng lại, cũng là kinh hồn táng đảm.

“Thất thân” Hai chữ này, giống như khẩu súng ngắn nòng đại đang chĩa ra trước mắt.

Bất quá, hiện tại chẳng muốn cố so đo tính toán với hắn thêm nữa, trốn lệ rồi nói sau a

~Quay đầu nhìn về phía phòng tắm, bóng dáng nam nhân cao lớn xuyên thấu qua cửa kính, thoát ẩn thoát hiện .

Đồng Thiên Ái vuốt lại mái tóc dài, nhảy dựng lên rồi từ trên giường phi xuống dưới đất, chạy về phía đồng quần áo hỗn độn , lại phát hiện quần áo của mình còn dấu vết của vụ nôn mửa hôm qua.

Nhiu nhiu chân mày , nàng quần chắn rồi rón ra rón rén đi sang bên kia giường.

Nhặt lên áo lót cùng với quần , lại vội vàng lấy luôn quần áo của nam nhân kia, bối rối mặc.

Mặc vào quần áo to rộng của hắn, trông nàng có vẻ xinh xắn lạnh lợi hơn , đồng Thiên Ái liếc mắt nhìn bóng dáng trong phòng tắm , nàng thè lưỡi.

Xoay người lại tìm kiếm ba lô của mình, mới phát hiện nó đang lặng im nằm ở một góc sáng sủa. Kiễng mũi chân chạy chậm sang hướng đó, cây son môi từ ba lô rớt xuống.

Đây chính là bảo bối của nha đầu Phương Tình , nàng mà đánh mất là chết chắc rồi!

Cầm lấy son môi, lại quay đầu ngắm nam nhân đang tắm rửa bên trong .

Đồng Thiên Ái trong đầu bỗng nhiên dâng lên một cái ý tưởng tà ác , nháy mắt cái đã trở lại chỗ cũ. Tự mình đem son tô vẽ lên đôi môi căng mọng, hơn nữa còn hung hăng tô đi tô lại vài lần cho thật đậm.

Cúi đầu, cứ như vậy hôn lên cái gối giường.

Ngẩng đầu nhìn kiệt tác của mình, nàng vừa lòng gật gật đầu.

Ngủ gì!

Trốn thôi!

Đồng Thiên Ái liếc mắt nhìn bóng dáng của nam nhân , dưới đáy lòng kêu một tiếng!

Rón rén, nàng nhẹ nhàng mà mở ra cửa phòng, lách mình một cái đã biến mất không thấy tăm hơi.

Cánh cửa kính phòng tắm được mở ra, nam nhân nửa người dưới quần qua một cái khăn tắm. Thân hình cao ráo cường tráng, không thua kém gì siêu mẫu, thậm chí còn chẳng tìm đâu ra một tí thịt mỡ dư thừa.

Đưa mắt đảo qua một lượt, cư nhiên không có lấy một bóng người trong phòng ngủ, nhìn thấy cái gối trên giường có hai dấu môi son màu hồng, đôi mắt tinh anh khẽ nheo lại.

Tay nắm khăn bông lau đầu, động tác ấy trong nháy mắt cứng lại . trong mắt loé lên hàn quang, khóe miệng nhếch lên nét cười hững hờ.

Đây là nàng muốn khiêu khích hắn sao?

Hay lắm!

Nữ nhân này quả thật to gan!

Hắn, Tần Tấn dương, nhất định sẽ làm cho nàng tự động xuất hiện ở trước mặt!

2. Chương 2: Lệnh Truy Nã

Ngày hôm sau.

Đài Loan, trên trang nhất của các tờ báo lớn mang phạm vi toàn quốc đều đồng loạt đăng lệnh truy nã!

Cả trang báo chỉ có hình ảnh 1 nữ tử khóa thân toàn bộ!

Mọi đường nét của cô gái đều làm cho người ta xuẩn ngốc lay động.

Như mái tóc dài mềm mượt uốn lượn như rong biển, không cách nào làm người ta không liên tưởng tới dung mạo.

Một thân thể trắng nõn trên giường đơn, dấu môi son ngênh ngang khiến người người phải mơ màng..

Bên cạnh chỉ có một dòng chữ nhỏ: “Là ai, tự động xuất hiện trước mặt ta. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

“Wow, Thiên Ái! cậu nhìn xem ,chẳng lẽ là lệnh truy nã sao?”

“Nhìn người đàn bà trong hình kia,thật phong tình quyến rũ nha! Khâm phục quá cơ! Không biết dung mạo nàng ta thế nào nhỉ?”

Phương Tình cúi đầu nhìn bài báo , như có điều suy nghĩ, không nhin được liên tục than thở.

“Ừ! Chắc vậy” Đồng Thiên Ái ngồi một bên, đôi mắt hờ hững chẳng ngó vào một lần, nói đại.

Trong lòng nhớ tới chuyện ngày hôm qua, vừa chạy khỏi đó, về đến nhà nàng lập tức tắm ngay.

Nghe nói nếu như “Làm” , sẽ đau, còn có máu chảy ra nữa.

Nàng nhớ hôm đó cũng không có nhìn thấy dấu vết gì trên giường, hơn nữa nàng không hề thấy cảm thấy đau, chắc là không xảy ra chuyện gì chứ!

Phương Tình đột nhiên hét to một tiếng, “A —— ”

Đồng Thiên Ái bị nàng làm cho giật mình kinh hãi, ai oán nhìn nàng, ”Đại tiểu thư! cậu không nên như vậy cả kinh người ta! Dễ hù chết người lắm!

“Mau đến xem a! Thiên Ái! cậu biết là ai phát lệnh truy nã này không?”

Phương Tình liền tranh thủ tiến đến gần hơn bên mình, trang báo kia rồng bay phượng múa , “Là Tần Tấn Dương đó! Tần Tấn Dương đấy cậu biết không?”

“Tần Tấn Dương là ai?” Đồng Thiên Ái móp méo miệng.

Phương Tình rất không thực nữ lườm nàng một cái.

“trời ạ! Ngay cả Tần Tấn Dương cũng không biết sao hả giờ?”

“Hắn là tổng giám đốc của tập đoàn tài chính Tần thị , tuổi gần hai mươi tám , ột mét tám lăm , anh tuấn tiền nhiều, quan trọng nhất là hắn vẫn còn đang độc thân! Toàn bộ phái nữ Đài Loan đều muốn được gả cho hắn đấy!”

“Thật không? Vậy cậu cưới hắn đi!” Thiên Ái một tay nâng má, ung dung nhìn về mặt kích động của Phương Tình.

“Chỉ tiếc hắn từng tuyên bố rằng : hắn tuyệt đối không kết hôn.” Phương Tình ảo não cau mày, tiếc hận nói.

Bỗng nhiên mở trừng hai mắt, một đôi mắt biến thành hoa đào, “Bất quá làm tình nhân của hắn cũng rất tốt!”

Đồng Thiên Ái nhìn dáng vẻ mưu cầu danh lợi của bạn, liếc mắt nhìn tờ báo

Wa!

Nữ nhân này vóc người quả không tệ!

Tầm mắt vừa để ý tới cái nốt ruồi màu hồng, bỗng nhiên đôi mắt nà mở to tròn trĩnh.

Vội vàng thủ thế, sờ sờ quần áo, đúng là trên bả vai bên trái của nàng có một nốt ruồi màu hồng.

Nhanh chóng đoạt lấy tờ báo nhìn chăm chăm chiếc lưng lộ ra tròn vẹn, gương mặt nhanh chóng đỏ hoàn toàn.

Mở to hai mắt nhìn, hồi tưởng lại trò đùa dai ngày hôm qua trong phòng, da mặt gật gật, đầu một trận tê dại.

Trời ơi! Nàng chọc tới ác ma sao!

Ảo não nhìn đi nhìn lại, đem cái tên của nam nhân niệm tám trăm lần, không, phải nói nguyên rửa tám trăm lần!

“Tần Tần Dương... tổng giám đốc tập đoàn tài chính Tần thị...”

3. Chương 3: Tự Gánh Lấy Hậu Quả

“Nhìn cái này cậu có phải cũng động tâm hay không ?” Phương Tình vẽ mặt tò mò hỏi

Đồng Thiên Ái không có đem lời nói của Phương Tình lọt tai , đôi mắt mở to nhìn chăm chăm ba chữ “Tần Tần Dương” ,tức không chịu nổi mà nghiêng răng nghiêng lợi. Tay cầm lấy tờ báo đột nhiên đem tờ báo vò thành một nắm.

Cả người cũng vọt từ trên ghế nhảy dựng lên, quanh thân phát ra một ngọn lửa hừng hực, tưởng chừng có thể thiêu trụi mọi thứ.

“Biết là ai, tự chủ động xuất hiện trước mặt ta. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.” Đồng Thiên Ái [size=150]lăm bắm tự nói, lập lại một lần.

Quả là một tên nam nhân đáng ghê tởm, tại sao hắn dám chụp hình nàng!

Nhất định là hắn thừa lúc nàng đang ngủ say mà chụp trộm!!

Hắn là tên biến thái thích quay lén sao? Sao lại có loại người mang trên mình cái sở thích biến thái này nhỉ?

Đúng là cái số con rệp!

Đương đầu đi chọc tới hắn! Cái đồ quỷ hẹp hòi!

Bây giờ phải làm sao đây giờ? Đồng Thiên Ái suy tư, trong lòng âm thầm quyết định, phải làm bất cứ giá nào để hắn không đem ảnh nàng đi rêu rao trên cái đất Đài Loan này.

Trước hết, đi tìm hắn thương lượng!

Càng nghĩ càng tức giận a~, giờ cao ý chí, nhất định nhất định, nàng sải chân bước về phía trước.

“Thiên Ái, cậu đi đâu vậy!” Phía sau giọng nói Phương Tình mang theo điểm kinh ngạc truyền đến.

Đồng Thiên Ái cũng không quay đầu lại nói, “Tiểu Tình, mình đột nhiên nhớ tới có chút việc,mình đi trước a!”

Phương Tình đứng tại nguyên chỗ nhìn nàng dần dần đi xa, giậm chân, “Nhưng là buổi chiều còn có lớp mà!”

“Cậu thay tớ xin nghỉ bệnh,như cũ nhé!” Đồng Thiên Ái thanh âm nghênh ngang vang lên,khiến người đi đường nhất tề quay đầu lại.

Phương Tình nhận được mọi người nhìn chăm chú nhìn mình, vội vàng cầm lấy tờ báo che mặt, nhỏ giọng oán trách, " Thiên Ái đáng chết này, trên đường lại làm chuyện thế này! Còn để cho người ta sống hay không!"

Khu vực buôn bán sầm uất nhất Đài bắc, tòa nhà cao vút vươn lên tận tầng mây

Mặt trời tựa hồ cũng lây nhiễm tức giận của cô gái, hung hăng phát uy tự đắc, toả chiếu thứ ánh nắng nóng nực khắp muôn nơi.

Mặt kính của toà nhà được ánh mặt trời chiếu xạ thành sắc hồng chói mắt, khiến người qua đường không dám ngẩng đầu nhìn thẳng

Đồng Thiên Ái hùng hổ xuống xe, xông ào vào tòa nhà Tần Tật.

Người bên trong, nam nhân thì mặc âu phục đi giày da, nữ nhân thì khoá trên mình những bộ đồ công sở trang nhã đắt tiền.

Đồng Thiên Ái xuất hiện trong đại sảnh -vốn không có nhiều người, ngay khắc nàng trở thành tâm điểm của sự chú ý .

Nàng thân mặc T-shirt, cộng thêm quần jean một bộ , lộ ra vẻ không hợp nhau, dễ dàng thấy được.

Quét mắt bốn phía, đem tầm mắt dừng ở một nơi, đi thẳng tới quầy phục vụ trước.

"Này cô!" Đồng Thiên Ái đứng trước quầy phục vụ, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

Nhân viên đứng quầy vội vàng mỉm cười, khách sáo hữu lễ nói, "Tiểu thư,rất vui được phục vụ cô!"

Đồng Thiên Ái nghe được lời của nàng, trong lòng một trận kinh ngạc, đôi lông mày tinh tế nhất thời quăn quýt ở chung một chỗ.

Nàng nên nói như thế nào? Chẳng lẽ muốn nàng nói là Tần Tấn Dương phát lệnh truy nã làm cho nàng tìm đến hân? Nghĩ đi nghĩ lại, không biết nên mở miệng như thế nào mới coi là thỏa đáng!

Cắn răng, ánh mắt khép lại, Đồng Thiên Ái hít sâu một hơi, "Tôi muốn gặp Tần Tấn Dương"

4. Chương 4: Mỹ Nam Xuất Hiện

Cô nhân viên đứng quầy trên mặt hiện lên một tia khinh bỉ, nhưng ngay sau đó khôi phục thần sắc.

Tựa hồ đối với loại chuyện này nhìn mãi nhiều thành quen, âm điệu như cũ nói, "Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước với tổng giám đốc không?"

Hẹn trước sao? Với tên quay lén bỉ ổi kia con phải hẹn trước?

Đồng Thiên Ái nhíu nhíu cặp lông mày thanh tú, trên trán trong nháy mắt liền đầm đìa mồ hôi!

Có chút lo lắng , nàng ấp úng nói, "Tôi... .. tôi không có hẹn trước... Nhưng là..."

"Thật xin lỗi! Tiểu thư, nếu cô không hẹn trước, chúng tôi không thể cho cô vào được!" Cô nhân viên tiếp tân nói như 1 cái máy đã lập trình.

Đồng Thiên Ái vội vàng bỏ tờ báo kia ra, nuốt một ngụm nước bọt, lại đem tờ báo nhét trở về bao trong bọc.

Nàng cũng không thể chỉ vào ảnh nữ nhân kiều diễm trên tờ báo, nói cho "tiểu thư máy móc" trước mắt, nàng chính là người mà Tần tổng giám đốc muốn tìm!

Không được! Nhất định phải gặp hân!

Hôm nay nếu không thấy hân, nói không chừng ngày mai trên trang đầu các tờ báo lớn của Đài Loan sẽ trưng ra mặt của nàng khi ngủ mất!

Đồng Thiên Ái cười một tràng thật to, có chút quyền rũ nói, “Tiểu thư xinh đẹp, ta thực sự có chuyện rất quan trọng muốn thấy tổng giám đốc của các người! Làm phiền người nói với hân một tiếng!”

Cô nhân viên tiếp tân cười, liếc nàng một cái, “Tiểu thư, tôi lặp lại lần nữa! Nếu như không hẹn trước, tôi không cách nào giúp cô gặp mặt tổng giám đốc”

Mỗi ngày đều có một tiểu nữ nhân đến tìm đến tra hỏi Tần tổng giám đốc, nàng thật là khổ quá đi mất thôi ~Đồng Thiên Ái nhìn nàng, vẻ mặt chán ghét lớn tiếng quát lên, “Tôi cho cô biết, nhanh chóng cho tôi gặp tổng giám đốc! Bằng không, chuyện trọng đại bị này mà bị chậm trễ, cô phải chịu toàn bộ trách nhiệm!”

“Này...” Cô nhân viên bị nàng uy hiếp, bộ dáng sợ sệt, không biết làm sao.

Đúng lúc đó, thang máy ”ĐÌNH...” một tiếng mở ra, 1 nam tử vóc người cao lớn bước ra.

Một thân âu phục hiệu Valentino màu bạc, càng tô đậm sự cường tráng tuấn mỹ! Đáng tiếc chính là, dáng vẻ thì cường tráng, nhưng khuôn mặt lại trắng nõn như tiểu hài tử.

Cái này... Thật sự là làm cho người ta không thể rời mắt nha!

Cô nhân viên liếc về mắt thấy người vừa đến, như thấy vị cứu tinh, “Tiểu thư, xin chờ một chút!” Nói xong, vội vàng chạy đến bên nam tử, sau đó đưa mắt nhìn Đồng Thiên Ái, nhỏ giọng nói cái gì đó.

Đồng Thiên Ái nhìn theo bóng dáng của cô nhân viên, tầm mắt đặt ở trên người nam tử cao lớn. Nhìn hân dần dần đến gần, cả người trong nháy mắt cương cứng tại chỗ.

Ánh mắt si mê nhìn chăm chú vào hân, nam nhân này, thực sự...

“Tiểu thư, cô muốn gặp tổng giám đốc sao?” Quan Nghị khẽ cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Đồng Thiên Ái trực giác gật đầu, cũng là bật thốt lên, “Anh trông thật xinh đẹp a!”

“...”

Quan Nghị lúng túng hướng nàng mỉm cười, trầm mặc không nói. Đối với bản thân mình, hân vẫn cảm giác bất đắc dĩ sâu sắc.

Tuy rằng sau lưng, rất nhiều người bình phẩm về diện mạo hân...

Nhưng người thẳng thắn như cô gái này, hân đúng là lần đầu tiên gặp!

Lấy lại tinh thần, Đồng Thiên Ái mặt đỏ ửng, “Khụ ——” một tiếng, “Đúng! Là tôi muốn gặp Tần Tấn Dương!”

5. Chương 5

Quan Nghị nhìn khuôn mặt tươi trẻ trước mắt, một thân trang phục học sinh

Trong lòng thở dài: “Tần Dương, cái tên tiểu tử thối này, suốt ngày ra ngoài tầm hoa văn liễu, bây giờ người ta cũng đã tìm tới cửa! Lần này xem người thu xếp thế nào!”

Mắt hiện lên một tia hứng thú, hướng nàng nói, “Nhìn dáng vẻ của cô, chắc hân là có chuyện rất quan trọng mới muốn gặp hân đúng không? Như vậy đi, lần này vì cô phá lệ!”

Đồng Thiên Ái ở trong lòng hô to “Vạn tuế”, cảm kích nói, “Cám ơn anh! Anh không chỉ có diện mạo xinh đẹp, anh còn là người tốt nữa a~!”

“...” Khóe miệng cười có chút cứng ngắc, “tôi dẫn cô đi.”

Đồng Thiên Ái gật gật đầu, cười thật tươi nhìn hân.

Quan Nghị nhìn thấy nàng nụ cười ngây thơ rục rịch, hân có chút hoảng hồn.

Tiểu nữ nhân này, thật là có ý tứ!

Không biết nếu để cho nàng gặp mặt Tần Tấn Dương, có hay không sẽ nảy nở tình cảm với hân!

Trong lòng có chút mong đợi, Quan Nghị xoay người hướng thang máy đi tới.

Tổng công ti của tập đoàn Tần thị, phòng làm việc tổng giám đốc ở lầu trên cùng.

Trong thang máy, không ai hỏi câu gì, ngoài hai người họ, cũng không còn nhân viên nào khác đi cùng.

Đồng Thiên Ái nhìn đèn chỉ thị thang máy chỉ là một đường hướng lên trên, len lén liếc mắt nhìn nam tử bên cạnh.

Cái này thang máy chẳng lẽ là chuyên dụng sao? Người này nhất định là phải có địa vị cao a~!

Quan Nghị đưa nàng đi tới cửa lớn căn phòng trước mặt, xoay người nói, “Tổng giám đốc đang ở bên trong, một mình cô vào thôi!”

“Cám ơn!” Đồng Thiên Ái khom lưng nói.

Khuôn mặt nàng ngây thơ, bộ dáng chân thật, khiến cho Quan Nghị có chút không đành lòng.

Lông mày khẽ nhíu lại, cười nhẹ rồi đi. Khoảnh khắc xoay người đi, thầm tự trách mình từ lúc nào trở nên mềm lòng như vậy.

Có kịch vui để xem, thế là tốt rồi!

Đồng Thiên Ái nhìn chăm chú vào bóng lưng của kẻ vừa rời đi, lúc lâu sau mới quay đầu lại nhìn về nhúm cửa lớn. Cổ lấy dũng khí, nàng đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa, nhỏ giọng hỏi, “Tôi có thể vào không?”

Một lúc lâu sau, không người nào đáp lại.

“Mình đi lạc?” Đồng Thiên Ái vừa nói vừa đưa tay đẩy ra một khe hở nhỏ, liếc nhìn bên trong một cái.

Đôi mắt trong veo chớp chớp, quét qua phòng làm việc to lớn xa hoa, bên trong lại không người nào!

Đồng Thiên Ái lúc này mới nửa đẩy cửa, lách mình chui vào phòng, trở tay nhẹ nhàng. Trong tâm bất an, bước hai bước về phía trước, đôi mắt mở to dò xét cẩn thận bốn phía.

Nhìn thấy cảnh trống lếch, không nhìn được cau mày lộ ra điểm chán ghét, người có tiền thường thích phô trương thế này đây!

“Ừm——” bên trong phòng làm việc thông tới một căn phòng nhỏ, từ đó phát ra tiếng nữ nhân rên rỉ.

Nghe thấy tiếng thở dốc mềm mại, Đồng Thiên Ái cả người nổi da gà. Trong lòng mơ hồ đoán được ẩn tình, cơ mà nàng không ngăn nổi lòng hiếu kỳ của chính mình.

Từng bước từng bước chậm rãi, Đồng Thiên Ái đi đến căn phòng nhỏ.

Tiếng rên rỉ hỗn loạn của cô gái xen lẫn với tiếng thở dốc của nam nhân ở bên tai càng ngày càng rõ ràng.

Đồng Thiên Ái vươn tay nắm lấy nắm cửa, có chút sợ hãi đẩy cánh cửa của căn phòng nhỏ.

Đôi mắt đã to nay lại càng mở to, đôi con ngươi ở trong nháy mắt thu nhỏ lại, gương mặt thoát cái đỏ bừng.

“A ——” không cách nào nhìn được được hét lên một tiếng sợ hãi.

6. Chương 6

Nữ nhân xinh đẹp đáng yêu ,thân thể mềm mại không xương dán chặt lấy vách tường, nam nhân cao lớn một tay sục sạo trước ngực nữ nhân.

Sợi tơ áo bị cởi tới thất lưng, nam nhân cúi đầu hôn xương quai xanh của nàng, làm trò càn rỡ . Tay kia không an phận đặt lên bầu vú căng tròn, khê vuốt ve.

Giác quan bị trêu chọc, Đồng Thiên Ái hết sức căng thẳng, kinh hô:

“A —— “

Tiếng kêu sợ hãi vọng đến bên tai, làm cho nam nhân chợt dừng lại tất cả động tác. Xen lẫn tiếng thở gấp, dục vọng không kìm được, hần thô lỗ nguyên rửa kẻ phá đám, “Shit! Câm miệng!”

Cơn tức giận dần bốc lên, Tần Tấn Dương lo lắng quay đầu nhìn lại, Khoảng khắc nhìn thấy người vừa tới, lửa giận trong hần toàn bộ biến mất không chút tăm hơi.

Đồng Thiên Ái nghe được tiếng quát mắng của hần, thức thời ngậm miệng.

Cả người như cũ bị vây trong trạng thái bất an , hai mươi hai năm kể từ khi sinh ra đến giờ , lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng ân ái “sống động” như vậy . Thật là làm cho người ta run sợ !

Bất quá một giây sau , khuôn mặt nàng ửng đỏ đi kèm với một tia khinh bỉ thật sâu sắc.

Nam nhân này nhất định là đại lợn giống! Cư nhiên trong phòng làm việc, trời sáng trưng như vậy làm loại chuyện to gan như vậy! Có ngại muốn chết hay không khi bị nàng bắt được!

Đồng Thiên Ái trong lòng rửa xả, hần không chỉ là tên biến thái cuồng quay lén, hơn nữa còn là lợn giống, cái đồ Sa Trư!

“Tần Dương... Mau để cho nữ nhân làm mất hứng này cút ngay đi... Chúng ta...” giọng nữ nũng nịu vang lên.

Đồng Thiên Ái đầu một trận tê dại, cả người không nhin được run run.

Tần Tấn Dương ánh mắt tập trung vào nàng, cũng không để ý gì tới có nữ nhân chưa thỏa mãn dục vọng bên cạnh đang rất bất mãn. Nhìn thấy phản ứng của Đồng Thiên Ái, nhất thời cảm thấy nó thật đáng yêu.

Hần hứng thú nhìn nàng: “Tới nhanh đây!”

“Tần Đại tổng giám đốc gọi đến, ta dám không đến sao!” Đồng Thiên Ái nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tần Tấn Dương phát ra tiếng cười thâm trầm , ngừng cười, đôi mắt lóe tia lửa khó dò: “Người tựa hồ đối với ta rất không hài lòng!”

“Ta không có!” Nói thì nói thế, chứ gương mặt nàng đã tràn ngập hai chữ “Bất mãn” thật to.

Tần Tấn Dương nhú mày, nhìn Đồng Thiên Ái trước mắt cực kỳ giống nhím con . Trong đầu bỗng nhiên nảy ra một cái ý nghĩ, nuôi một con nhím nhỏ, hần là sẽ rất thú vị...

“Tần Dương...” Nữ nhân kia cũng đang bất mãn , nàng dứt khoát không chịu buông tha, nũng nịu nói, mong hần hồi tâm.

Ánh mắt sắc bén liếc về hướng Đồng Thiên Ái, trực giác nhạy cảm mách bảo, người vừa xuất hiện chính là tình địch của nàng!

Đồng Thiên Ái nhận được tia nhìn “chăm chú” của nàng, không cảm lòng yếu thế nhìn lại.

Nhìn thấy nàng vẫn nửa thân trên trần như nhộng ,Đồng Thiên Ái nhú nhú mày, “Tiểu thư, người không cảm thấy lạnh sao?”

Đánh vào điểm này thì nhất rồi^^

Trên mặt nữ nhân nổi lên tia nóng đỏ ửng,tóc dài cuồng loạn như rong biển, phiêu tán ở trước ngực, lộ ra vẻ cực kỳ hấp dẫn dụ hoặc.

Quần áo mặc tử tế đầu vào đây , Mạn Điều Tư vuốt ve chơi đùa với mái tóc dài của mình, đôi mắt đan phượng ngay cả nửa giây cũng không rời khỏi người Đồng Thiên Ái .

Đồng Thiên Ái vô tội nhìn nàng:

“Nhìn ta chăm chăm làm cái gì! Yên tâm đi, ‘nhân tình’ của ngươi’, ta đây chẳng hứng thú đâu a~!”

7. Chương 7

Nữ nhân nghe thấy lời Đồng Thiên Ái châm biếm , vẻ mặt nhất thời kinh ngạc. Há hốc mồm, cứng họng nhìn nàng, vừa quay đầu liếc mắt nam nhân bên cạnh.

Thật không thể tin được, đường đường thủ tịch tổng giám đốc Đài Loan Tần Tấn Dương, nàng cứ nhiên đem ra gọi là “Nhân tình” !

Tần Tấn Dương đưa tay day day huyệt thái dương, đối với việc nàng ưu ái gọi hắn như vậy, không cách nào gật bừa.

“Tiểu muội à, ngươi có biết mình đang nói cái gì không!” Nữ nhân nọ ngạo nghễ liếc mắt nhìn về phía nàng, cổ ý ưỡn ngực. Đầu ngón tay nghịch ngợm lộn tóc dài cuộn sóng , lộ ra vẻ phong tình.

Đồng Thiên Ái nhìn nàng, hai bầu vú căng tròn, vóc người với đường cong hoàn mỹ , móp méo miệng. Nhún nhún vai, không sao cả, nàng đối với vóc người khô quắt của mình luôn luôn tự biết rõ.

“OK! ta xin nói ngắn gọn!”

“Đầu tiên ta muốn nói cho tỷ tỷ ngọc ngê này rõ nhé, ta không phải cố ý muốn làm phiền đến hảo sự của tỷ cùng nhân tình đâu a~~.”

“năm phút thôi , để ta nói xong chuyện cần nói, ta lập tức rời đi. Tuyệt đối sẽ không ở lâu đến nửa giây !”

Nếu không phải vì bài báo kia, làm gì có chuyện nàng phải ở đây nhìn tên cuồng biến thái này!

Nữ nhân đang vênh váo tự đắc, nghe được hai chữ “ngọc ngê ” ,dung nhan diễm lệ lập tức tái xanh. Cô ta dám nói nàng “ngọc ngêch” !

“Tấn Dương...” trừng mắt nhìn Đồng Thiên Ái một cái, nữ nhân nọ ngay sau đó cả người dựa hẳn vào thân Tần Tấn Dương. Dán bên tai của hắn thì thầm: “Bảo cô ta đi ngay đi...”

Chẳng rõ tại sao nàng lại cảm giác tâm thần không yên, giác quan thứ sáu nói cho nàng biết, tiểu nữ nhân từ đâu xông vào, làm hỏng chuyện tốt của nàng, rất có khả năng ảnh hưởng đến địa vị của nàng nữa.

Vì bảo vệ quyền uy, nàng phải hành động trước, ức chế tiểu nữ nhân này!

Đồng Thiên Ái mở to hai mắt nhìn, nữ nhân này kiếp trước là xà sao!

Thân thể của nàng lại có thể mềm thành như vậy a! Càng ngày càng có cảm giác buồn nôn, Đồng Thiên Ái nuốt nước bọt ực một cái, thấy dạ dày như sôi lên, cơ mà nàng phải cố kìm chế, điều hoà cái dạ dày ứ đọng xuống.

“Tần...”

Ách!

==

Hắn tên ... gì nhỉ?

Đồng Thiên Ái khòe miệng giật giật , “Tần Đại tổng giám đốc, bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, trò chơi của ta đã xong, từ nay ta với ngươi không can hệ. Ta đây sẽ rời đi ngay, các ngươi cứ tiếp tục!”

“Kết thúc?” Tần Tấn Dương gạt bàn tay nữ nhân đang vuốt ve mình ,mặt lấp lánh ý cười, đi tới chỗ đồng Thiên Ái.

Ngũng nhìn nam nhân trước mắt, trong lúc nhất thời cứ đứng nguyên tại chỗ, bỗng nhiên liếc về phía Đồng Thiên Ái, nữ nhân nọ vốn dĩ mang dung nhan động lòng người , vì ghen tị mà nay trở nên xấu xí dữ tợn.

Đồng Thiên Ái thấy hân hướng mình tiến tới gần, theo phản xạ lui lại một bước.

Ánh mắt của hân quá trực tiếp, cũng quá sắc bén, tựa giống như nhìn thấy nàng lúc này... không mặc quần áo a~...

Vừa nghĩ tới không mặc quần áo, lại nghĩ đến buổi tối đáng chết kia! Đồng Thiên Ái khuôn mặt trắng nõn , như được lửa hun đốt, đỏ bừng.

“Ngừng!Đừng tiến lại đây nữa! Ta có...” nàng lấy tay thế thủ trước người, cự tuyệt không cho hân nhích thêm

Tần Tấn Dương quả nhiên dừng lại, khoảng cách với nàng ước chừng ba bước chân: chân nhịp nhịp, hai tay khoanh trước ngực nhìn nàng, “Người có cái gì?”

“Ta.. ta có...” Trong đầu không nghĩ được gì, vô thức thốt lên, “Ta có chứng sợ con trai! Nam nhân nếu đứng quá gần, ta sẽ dị ứng, nghiêm trọng nhất chính là hô hấp khó khăn!”

8. Chương 8

Chứng sợ nam nhân? Dị ứng? Hô hấp khó khăn?

Tần Tấn Dương ngẩng nhìn vẻ mặt hoảng sợ của tiểu nữ nhân trước mắt, đôi mắt thâm thúy đẩy lên hứng thú . Nhíu mày, cổ nín trợn cười điên cuồng trong lòng.

Trên mặt nàng bày ra vẻ chán ghét quá mức rõ ràng,coi hân là người mù sao? Muốn lừa gạt người, cũng phải tìm một cái cớ hợp lý đã!

“Hả? phải vậy không?” Để phối hợp với nàng, hân cố ý hồ nghi hỏi.

Đồng Thiên Ái nhìn hân nửa tin nửa ngờ, vội vàng giả bộ nhu nhược.

Đưa tay đặt lên ngực, hô hấp dồn dập, vừa thở vừa nói, “Đúng vậy đúng vậy! Người bây giờ đứng cạnh ta rất gần, chỉ cần một thước khoảng cách cũng làm cho ta thấy khó chịu!”

Trong lòng rống giận : Tên biến thái chết tiệt ! Cái đồ đại lợn giống! Mau tránh xa ta ra!

Tần Tấn Dương tại chỗ cũng nhìn thấu được vở kịch mà nàng đang diễn, hân quay đầu hướng nữ nhân phía sau, cười nói:

“Bảo bối, ta bây giờ có chuyện phải xử lý, không thể làm gì khác đành để nàng chịu ủy khuất rồi!”

“Tấn Dương...” Nữ nhân nọ hoàn toàn chìm đắm trong nụ cười nam tính đầy sức quyến rũ, nũng nịu kêu tên hân.

Tần Tấn Dương đi tới nữ nhân bên cạnh, cúi đầu thân mật hôn khuôn mặt của nàng:

“Ngaoan nào! Đi đi! Ta thích bảo bối nghe lời ! Buổi tối...”

Thanh âm của hân càng ngày càng nhẹ, Đồng Thiên Ái không nghe thấy bọn họ nói những gì. Nhưng nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt, khuôn mặt hồng đỏ ửng, hai mắt sáng lạn hoa đào, trong lòng nàng cũng lơ mơ đoán được!

“Chán ghét! Vậy em đi trước nhé!”

Nữ nhân đưa tay ôm lấy cổ của hân, nhón gót đưa lên một nụ hôn nóng bỏng. Nhưng ngay sau đó cảm lên túi xách LV da rắn , nhìn qua Đồng Thiên Ái bên cạnh, không quên hung tợn trừng mắt nhìn nàng một cái.

Muốn cùng nàng đấu sao? Nàng mới là người yêu của Tần Tấn Dương!

Đồng Thiên Ái không thể nhịn được nữa cái màn kịch đáng xem thường này, sắp ngất .

Phòng làm việc to lớn, từ khắc nữ nhân nọ dời đi, không khí trở nên căng thẳng.

Trong lúc nhất thời, chẳng kẻ nào chị lên tiếng trước, rất ăn ý duy trì trầm mặc.

Cái máy lạnh không ngừng toả ra hơi lạnh 16 độ, trực tiếp tập kích Đồng Thiên Ái, khiến nàng rất cực không nhịn được hắt hơi một cái.

“Hắt xì!”

Tần Tấn Dương chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên người nàng, không chút do dự cởi áo khoác choàng lên trên người nàng, “Mặc vào đi! Không cẩn thận sẽ bị cảm lạnh đấy!”

Đồng Thiên Ái không chút suy nghĩ, mở miệng nói tạ ơn, “Cám ơn người! Người thật là...”

“Người tốt” hai chữ này còn chưa thoát ra, ngẩng đầu lên nhìn thấy thân hình cao lớn, lập tức né tránh cái khuôn mặt tuấn mĩ , nàng sợ tới mức phải vội vã lui về sau một bước dài.

Người này có phải là âm hồn không?

Bay đến bên nàng từ khi nào vậy?

“Đây là dị ứng với nam nhân sao?” Tần Tấn Dương hai tay khoanh trước ngực, nheo mắt hỏi.

“...” Đồng Thiên Ái nghĩ không ra nên trả lời thế nào, ai oán trừng mắt liếc hẩn một cái.

Lát sao vội trượng lên khuôn mặt tươi cười, vội vàng nói sang chuyện khác, “Tần Đại tổng giám đốc, ta muốn nhờ ngài một chuyện, ngài có thể hay không đem phim ảnh trả lại cho ta!”

Tần Tấn Dương nghe được một câu “Tần Đại tổng giám đốc” , lại còn một câu “Ngài” nữa chứ, trong lòng hẩn vô cùng khó chịu, “Không —— thể ——!”

9. Chương 9

Đồng Thiên Ái ở trong lòng đã đem hẩn ra mắng mấy ngàn mấy vạn lần, tuy vậy trên mặt vẫn như cũ duy trì nụ cười xu nịnh.

Quyển rũ nói, “Tần Đại tổng giám đốc, ta biết ngài chỉ là nhất thời nhàn chán. Bất quá bây giờ ngài cũng không còn chuyện gì để nói, ngài có tấm lòng đại từ đại bi thì xin hãy đem phim ảnh trả lại cho ta đi”

“Không —— thể ——” Tần Tấn Dương giống như trước kiên quyết nói hai chữ này.

Nụ cười nhanh chóng bị dập tắt, nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Như thế nào người mới đưa phim ảnh trả lại cho ta? Hả? hả?!”

Tần Tấn Dương híp mắt nhìn nàng, hừ lạnh, “Như thế nào cũng không thể được!”

Đồng Thiên Ái nhìn vẻ mặt đắc ý của nam nhân trước mắt, càng ngày càng muốn phát điên lên. Hẩn không thể xông lên tát cho hẩn một phát. Chết đi, tên biến thái!

Hẩn nghĩ mình là ai a! Hẩn cho hẩn là Tần thị tổng giám đốc thì giỏi lắm sao?

Trận diện vô cùng căng thẳng, hai kẻ im lặng trừng mắt nhìn đối phương, dường như đang thi xem ai mắt to hơn , ai mắt nhỏ hơn vậy.

==

Rốt cục, Đồng Thiên Ái không nhịn được đầu hàng, giương lên cờ trắng.

“Tần Đại tổng giám đốc!”

“Nói đi, người rút cuộc muốn ta thế nào! Ta nghĩ mục đích của người không phải là lợi dụng đồng phim ảnh ấy để vơ vét tài sản của ta!”

“Ta nói thật nhé , số tiết kiệm ngân hàng của ta còn nguyên một vạn. Nếu người muốn, hãy cầm tất cả đi”

“Bất quá ta thấy người đường đường là một vị đại tổng giám đốc anh tuấn lắm tiền nhiều của, chắc chẳng ham muốn chút tiền nhỏ của ta..”

“Tốt! Ta nhận !” Hần đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời của nàng.

Đồng Thiên Ái miệng há hốc , vẻ mặt sững sờ kinh ngạc.

Hần, hẳn, hẳn... Nam nhân này thật không biết xấu hổ a! Lại thực sự muốn lấy tiền của nàng! Đây là số tiền nàng để dành bao lâu mới có được nha!

“Làm sao? Không nữa?” Tần Tấn Dương khoe miệng chứa đựng nụ cười.

Đồng Thiên Ái mặt đỏ bừng lên, ấp úng nói, “Ai... ai không nữa chứ...”

Nàng vừa nói vừa đưa tay mở ra ba lô, cầm lên ví da. Rút ra từ trong đó tấm thẻ chi phiếu duy nhất đưa về phía hẳn.

“Đây! Cầm đi! Mau đưa phim ảnh trả lại cho ta!”

ToT

Đau lòng quá cơ

Tần Tấn Dương ngẩng nhìn tiểu nữ nhân trên mặt tràn đầy luyến tiếc, đi tới trước mặt nàng, vươn tay, ngón cái cùng ngón trỏ nắm một góc tờ chi phiếu , bỗng nhiên xuất hiện không khí dị thường, hẳn cứ nhiên cầm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé của nàng.

Bàn tay này thật mềm mại, khiến hẳn bắt đầu nảy sinh một ý niệm không tốt trong đầu.

“Một trăm vạn một tháng! Làm nữ nhân của ta!” Nhìn nét mặt của nàng, hẳn là rất thiếu tiền!

Thời gian bỗng chốc đứng hình ____

Đồng Thiên Ái ngây ngốc tại chỗ, một giây sau mãnh liệt hất tay của hẳn ra. Nhưng lực đẩy quá mạnh khiến cho nàng cả người lao đảo lui một bước dài về phía sau.

Gương mặt bởi vì xấu hổ và giận dữ, đỏ bừng bừng bốc hỏa, cũng vì vậy mà cả người càng lộ ra vẻ chói mắt.

“Tần Đại tổng giám đốc! Người như vậy cao cao tại thượng, từ nhỏ đến lớn ngay cả giao thông công cộng cũng không ngồi quá sao?”

“Đừng tưởng ai cũng nhỏ bé dễ bắt, ta đây tuy chỉ là một người tầm thường, nhưng người cả đời cũng không có khả năng chạm đến!”

“Bất quá, ta phải nói cho người biết, không phải ai cũng yêu tiền... Ta đây, lại càng không muốn những đồng tiền dơ bẩn của người làm ô uế con người ta!”

Một phen đông đặc, Đồng Thiên Ái rốt cục ngừng máy hát, nụ cười nhộn nhạo ở mép, rực rỡ đến làm cho người chói mắt.

Nụ cười của nàng quá rực rỡ, nhất thời khiến hẳn mê đắm mà ngẩn nhìn!

10. Chương 10

Tần Tấn Dương trong lòng “rung động” , nháy mắt sau đã khôi phục lại vẻ bình thản.

Nàng đang cố tình ra vẻ kênh kiệu nhằm dụ hoặc hẳn sao?

Nữ nhân như vậy, hẳn đã gặp rất nhiều!

Gương mặt tuần lã lộ ra nét cười nhạt, mang theo vài phần khinh thường.

Xoay người về phía chiếc cặp tây, móc ra trong đó một chồng thẻ vàng. Sau đó liền xoay người trở lại trước mặt nàng, đem những thẻ vàng kia bày ra, xoè thành hình nan quạt.

“Thẻ vàng VIP có thể tiêu thoải mái, người hãy chọn lấy một tờ!”

Chuyện tốt như vậy, bất kỳ một nữ nhân nào thấy cũng sẽ động tâm. Kể cả nàng, chắc chắn không phải ngoại lệ!

Đồng Thiên Ái trong lòng chán ghét, trên mặt lại lộ ra vẻ tham lam, thận trọng chọn lựa một thẻ từ trên tay hắn:

“Thực đúng như thiên hạ đồn đại, Tần Đại tổng giám đốc quả là hào phóng! Người không sợ ta đem này cái này đi tiêu hoang khắp nơi sao?”

Đôi môi mỏng khêu gợi khẽ nhếch lên thành một đường cong, Tần Tấn Dương hài lòng, đối với cử động của nàng tuyệt không thấy quái lạ, dù sao, cũng chưa từng có nữ nhân nào từ chối tiền của hắn cả!

Vả lại, ông thẻ hoàng kim dự hoặc như vậy, thử hỏi ai dám cự tuyệt cơ chứ?

“Nếu như người có bản lĩnh “bóc mòn” cái thẻ này, ta đây cũng không vấn đề gì cả.” Tần Tấn Dương nhẹ nhàng bang quơ nói.

Đồng Thiên Ái cúi đầu, né tránh ánh mắt hắn - đôi mắt bắn ra hàn quang khiến lồng ngực nàng cũng vì thế dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Đúng là cái loại biến thái siêu cấp lại dám đem mắt cẩu ra mà khinh thường người!Cư nhiên hạ thấp nhân phẩm nàng, coi nàng như loại gái bao háu tiền háu của !

“Tới đây đi!” Nàng ngẩng đầu, giả vờ như đang ngưỡng chừng, hướng hắn chớp chớp mắt.

Nhìn phản ứng của nàng, thân hình cao lớn hướng nàng đến gần.

Đứng gần nàng, mới ngửi thấy được một loại hương thơm thanh nhã.

Tần Tấn Dương không nhịn được mà đưa tay nâng những lọn tóc đen của nàng, nhẹ nhàng đặt dưới mũi mà hít vào hương thơm thanh dịu.

Trưng lên chiêu bài “nụ cười mê hoặc” hắn nói nhỏ bên tai nàng: “Bảo bối, hương thơm này thật tuyệt!”

Đúng lúc này, Đồng Thiên Ái thu lại nụ cười giả lả, đem thẻ vàng cầm trong tay hung hăng ném vào mặt hắn.

Dưới chân động tác cũng không chậm trễ, nàng mau lẹ đá lên chân, dùng sức đá lên bắp đùi của hắn.

Luyện “Không thủ đạo” 3 năm liền, giờ lúc này mới nó thật hữu dụng !

“Người...” Tần Tấn Dương cau mày nhìn đau.

Đồng Thiên Ái lập tức nhảy ra xa ba thước, nhìn về mặt đau đớn của hắn, tâm tình nàng thật tốt.

“ Người thực sự làm cho ta vô cùng ghê tởm - Tần Đại tổng giám đốc ạ, ta bây giờ trình trọng cảnh cáo người - đừng nên quấy rầy cuộc sống yên lành của ta nữa!”

“Mang ngay thẻ vàng của người đi, cái loại người cùng với Trương Nhượng không khác gì, đều khiến ta cảm thấy buồn nôn, hãy cút ra khỏi thế giới của ta !”

Nói liên hồi một tràng dài, sau đó mỉm cười, nàng ưu nhã xoay người.

Quan Nghị vẫn chờ chực trong một phòng khác cùng tầng... , xuyên thấu qua cửa chớp nhìn thấy Đồng Thiên Ái về mặt cảm phấn đi ra ngoài.

Nhàn nhã đi chơi uống một hớp cà phê, trong lòng đếm ngược:

-“năm,
...bốn,
...ba,
...hai...

Ngay lập tức, tiếng điện thoại vang lên, hấn ấn nút nghe điện .

Tiếng Tần Tấn Dương đang rống giận truyền đến, “Tôi hạn cho cậu một giờ , điều tra rõ ràng tư liệu về nữ nhân vừa đi ra ngoài kia !”

Nói xong, điện thoại cũng mau chóng dập xuống.

Tần Tấn Dương nhìn thẻ hoàng kim rơi đầy đất, hấn thề, nhất định phải chinh phục nữ nhân này!

11. Chương 11

Đồng Thiên Ái tức khí chạy ra khỏi Tần thị xí nghiệp, đột nhiên dừng lại trước cửa, ngẩng đầu nhìn về tầng cao nhất của tòa nhà. Trong đầu hiện lên bộ dạng của tên biến thái khi này , trong lòng có chút đắc ý.

Không nhịn được nguyên rủa: tên đại lợn giống! Lần này cố mà chịu đau đi nhé!

Điện thoại di động đúng lúc ấy reo lên tiếng chuông “Leng keng thùng thùng”, Đồng Thiên Ái đề xuống trò chuyện , đưa điện thoại di động lên. Phương Tinh hét lên như tiếng sói tru, trực tiếp xuyên thủng màng nhĩ của nàng.

“Tiểu Tình,mình sai rồi!”

“..Ôi! ... Giáo sư nói cậu tháng này đã dùng lý do ‘Nghỉ lễ’ này năm lần rồi?”

“Chẳng lẽ lại nhiều như vậy! Lão già đáng chết này! ...”

Đồng Thiên Ái hiển nhiên đem chuyện vừa xảy ra quên hết không còn một mống, vừa đi vừa tám chuyện rôm rả.

Đưa tay vẫy xe tắc xi, khom lưng ngồi vào bên trong xe, nhanh chóng rời tòa nhà Tần thị .

Chỉ trong chốc lát, Quan Nghị đẩy cửa tiến vào phòng làm việc của tổng giám đốc . Đi tới bên cạnh Tần Tấn Dương , đem những thông tin vừa thu thập được đưa tới trước mặt hấn.

Liếc thấy trên mặt hấn có một vết bầm dài, nhú mào.

“Mặt của anh sao lại bị như vậy?” Hiển nhiên là biết rõ rồi nhưng còn cố hỏi. Trong lòng cảm thán cô bé vừa rồi, thật là không sợ chết mà !

Tần Tấn Dương đưa tay sờ khuôn mặt vừa bị thẻ vàng cạo, không đếm xỉa đến câu hỏi của hấn. Nhận lấy tài liệu trong tay hấn, cúi đầu nhìn cô bé đang mỉm cười rực rỡ trong tấm ảnh .

Tóc dài đen nhánh rẽ sang hai bên, để tự nhiên, chỉ dùng một chiếc dây cột tóc bạc màu lam thướt nhẹ ở đuôi.

kiểu dáng đơn giản cùng màu với áo trong, khiến cho cả người toát lên sức thanh xuân, hơn nữa thanh thuần. Khuôn mặt ko đánh phấn, lộ ra vẻ nghịch ngợm.

Đôi mắt to linh động , lóe lên tia狡 hoạt.

Đột nhiên nghĩ đến nụ cười mới vừa rồi của nàng , hoàn toàn làm mắt hấn choáng váng.

Tiếng Quan Nghị thâm trầm vang lên, giọng khâm phục .

“Đồng Thiên Ái, nữ, hai mươi hai tuổi, thân ô tô mét sáu bốn. Đang học tại đại học nghệ thuật Đài Loan, là sinh viên năm 3 Mẹ mất bởi tai nạn xe cộ, cha không rõ.”

“Từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, tròn mười sáu tuổi đã bắt đầu cuộc sống một mình.”

“Luôn sống lạc quan, bạn bè cũng rất nhiều. Nghe nói cả trường đại học, từ năm nhất đến năm cuối, không có một người nào, không một người nào không nhận ra nàng đây.”

“Có nhiều bạn, nhưng là nàng không muốn thân thiết với ai. Trừ một người tên là Phương Tình.”

“Từ năm nhất trung học, thì nam sinh bắt đầu theo đuổi. Ghi chép huy hoàng nhất, là ở trường đại học, 1 sinh viên năm thứ tư ở buổi lễ tốt nghiệp tỏ tình trước rất nhiều người với nàng đáng tiếc bị nàng cho Game Over!”

“Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, học phí ba năm đại học đều do nàng tự kiếm tiền để chi trả. Hơn nữa nàng còn là một cô bé rất hiếu thuận, nghe nói mỗi tháng đều gửi tiền cho cô nhi viện.”

...

Cô nhi viện? Đây là nhược điểm của nàng sao?

Tần Tấn Dương hai tay ở trong túi quần, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ, khoe miệng vung lên, “trong một tuần, thu mua đất cô nhi viện kia!”

12. Chương 12

sau giờ Ngọ, nắng vàng ươm, trên bầu trời thỉnh thoảng có đám mây trắng trôi qua lững lờ

bên trong giảng đường, 1 giáo sư tuổi trên năm mươi, râu bạc, đang say sưa giảng về đề tài “Hành động nghệ thuật”

vị trí cuối cùng trong giảng đường, Phương Tình cầm tuần san minh tinh, nhàm chán đọc cho qua thời gian

Quay đầu liếc mắt nữ nhân đang ngủ như heo bên cạnh, trong lòng bất đắc dĩ ai oán.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, giáo sư râu bạc nói một tiếng, hết giờ, sinh viên ồn ào tản ra khỏi chỗ.

“Thiên Ái! Thiên Ái?” Phương Tình đẩy nàng, lớn tiếng rống, “Trẻ nhỏ —— ngày —— yêu —— ”

Đồng Thiên Ái chợt từ chỗ ngồi nhảy lên lên, “thưa thầy, em đang ... đang suy nghĩ về hành động nghệ thuật!”

Phản ứng của nàng, khiến Phương Tình dở khóc dở cười, “Thiên Ái! Bây giờ đã tan lớp!”

Nghe được câu này, Đồng Thiên Ái mới từ buồn ngủ trong trạng thái thanh tỉnh. Quét mắt một vòng nhìn giảng đường trống rỗng, hai mắt trừng lớn, vô tội nhìn Phương Tình, cộc lốc cười.

“Thiên Ái, tối ngày hôm qua cậu không ngủ à!” Phương Tình nhìn vành mắt đen sẫm của nàng, lo lắng hỏi.

Đồng Thiên Ái cúi đầu sửa sang lại trên bàn quyển sách, lơ đãng đáp.

“Tối ngày hôm qua phòng trọ Tiểu Lâm có việc, cho nên mình liền làm thay. Nói cách khác mình tối ngày hôm qua buồn bả tiền lời những hai ngày!”

Đem quyển sách bỏ vào ba lô, một tay ôm cổ tay Phương Tình, ngừng đầu hướng về phía nàng giơ tay chữ V

“Đồng Thiên Ái! cậu ...”

“Tiểu Tình, quý đại ca tới!” Đồng Thiên Ái mắt liếc thấy người tới, một đôi mắt trán phóng tia sáng. Giống như là nhìn thấy cứu tinh, hưng phấn mà rống to.

“Lại muốn nói sang chuyện khác sao?”

“Hương Phàm đi Anh quốc tiếp nhận huấn luyện muộn ba tháng, bây giờ còn sai mười ngày, hẳn làm sao trở lại.”

“Lại muốn dùng chiêu này lừa gạt mình ? Mong cậu tìm chiêu nào đặc biệt chút! mình mới không biết...”

Phương Tình trừng mắt liếc nàng, làm bộ quay đầu nhìn lại. Lời nói chưa ra khỏi miệng, bỗng nhìn thấy hình ảnh Hương Phàm trước mắt

Anh mặc bộ trang phục Tây Âu màu đen, cà vạt nới rộng trên cổ áo, bộ dạng phong trần mệt mỏi , hiển nhiên là vừa xuống phi cơ.

tuần nhan như ngày thường , có chút xấu hổ mỉm cười.

Hương Đồng Thiên Ái gật đầu, tầm mắt rơi trên người Phương Tình .

Đồng Thiên Ái thấy mặt Phương Tình ngây ngốc, đem đẩy nàng Về phía Quý Hương Phàm. Vội vàng chạy xa, quay đầu lại nhìn hai khuôn mặt đều đỏ hồng, cố ý nháy mắt

“Quý đại ca, bây giờ trình trọng đem gửi cho anh : đồ” của ta !”

trừng hai mắt, “Anh có muốn hay không kiểm hàng, xem một chút có phải hay không đầy đủ không sút mẻ nha?”

Sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi giảng đường, nghe xa xa tiếng giận quát lớn .

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, trong lòng bỗng nhiên có chút không vui. Khí trời tốt như vậy, thật là thích hợp nói chuyện yêu đương a!

Cúi đầu nhìn đồng hồ, “Hong hét! Bị muộn rồi!”

13. Chương 13

Đồng Thiên Ái vội vàng chạy tới studio, trời ạ, tới trễ năm phút liền.

người lãnh đạo nàng trực tiếp Ken cũng không trách cứ , nhưng là Đồng Thiên Ái như cũ cúi đầu khom lưng nói xin lỗi.

Mặc dù nam nhân ở trước mắt chỉ là phụ tá truyền bá nho nhỏ , nhưng với nàng mà nói cũng không nên đắc tội

Không sai, công việc của nàng ở đây chính là —— tiểu muội làm những việc lật vật !

“Thiên Ái! Đem phần tài liệu này photo đi.”

“Còn có, thuận tiện đem trong rương cái bình nhỏ màu lam lấy, ngàn vạn ko được cầm sai, bình hình vuông , không phải là cái hình tròn...”

Đồng Thiên Ái vội vàng một tiếng “Vâng”, chạy đem tài liệu đi pho to

1 buổi tối bận rộn, lại bắt đầu !

Thật ra thì đây là một công việc rất cực khổ , người khác không muốn làm chuyện vặt, Đồng Thiên Ái cũng tiếp nhận toàn bộ vô điều kiện .

Từ tìm người, mua đồ, đem vật, thậm chí hầu hạ những đại minh tinh, thỉnh thoảng còn phải diễn viên khách mời tạm thời .

Dù chịu khổ, nhưng Đồng Thiên Ái vẫn rất hòa đồng như cá gặp nước, gặp người ba phần cười, đây là Thiên Lý!

“Thiên Ái! cô có rảnh không? Dem phần bánh ngọt này đưa cho tiểu thư Bonnie !”

Liên tục bận rộn mấy giờ liền, Đồng Thiên Ái mới vừa dừng lại thở phào một cái, nghe thấy lại vội vàng chạy đi về mặt mỗi mét .

Đi tới chỗ nhân viên bên cạnh, nhận lấy bánh ngọt, “Tốt! Không thành vấn đề!”

Vọt vào phòng chụp ảnh, Đồng Thiên Ái nửa bước không dừng đi tới phòng hóa trang cao cấp , đưa tay gõ cửa.

“Vào đi!”

Đồng Thiên Ái đẩy cửa vào, nhìn thấy tiểu thư Bonnie , trong lòng không nhịn được tự ti

Một mái tóc mềm mượt được vấn lên gọn gàng.Trang sức màu vàng tinh xảo , đem nàng vốn có khuôn mặt diễm lệ càng duy mỹ.

quần túm màu đen, áo rộng hình chữ V, lộ ra bộ ngực đầy đặn, thật quyến rũ nha!

” tiểu thư Bonnie, đây là bánh ngọt của cô ạ.” Đồng Thiên Ái cúi đầu, đem bánh ngọt để xuống.

“Bây đây.” giọng nữ lạnh nhạt nói.

Đặt tay ở một bên trên mặt bàn thủy tinh xoay tròn, Bonnie liếc mắt nhìn màn ảnh. Trên mặt trong nháy mắt ánh lên nụ cười ngọt ngào

“Chán! Lâu như vậy mới nghĩ đến người ta!”

Quả là nụ cười của băng sơn mỹ nhân!

Đồng Thiên Ái thấy sự biến chuyển của nàng, đối với người ở đầu dây bên kia, có cảm giác tò mò sâu sắc .

“Cái gì? Anh ở đâu? Em đoán ? Chán! Người sẽ không đang ở trước cửa phòng hóa trang của em sao!” Bonnie cười duyên nói, một đôi mị nhãn nhìn chằm chằm cửa.

“Bảo bối! Em thật thông minh!” Đầu bên kia điện thoại tiếng nam nhân trầm thấp vang lên.

Cùng thời khắc đó,cửa phòng hóa trang chậm rãi được đẩy ra.

Tần Tấn Dương trong tay còn cầm lấy điện thoại di động, một đôi ưng mâu nhìn Bonnie. Dư quang liếc thấy một người, tầm mắt ko dời đi

Nhìn nàng, mắt sáng như đuốc.

Không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp mặt! Đồng Thiên Ái? Hạnh ngộ !

14. Chương 14

Bị ánh mắt nóng rát nhìn chằm chú , Đồng Thiên Ái nháy mắt đã hoá đá, đầu óc cứ “ong ong”, cả người đứng im không nhúc nhích.

“Khóc không ra nước mắt”, mấy chữ này bây giờ nàng mới được lĩnh hội!

Không nghĩ tới nhanh như vậy, nàng đã lại gặp phải tên biến thái này! Nàng năm nay nhất định là phạm phải lỗi lầm gì với ông trời rồi!

“Tấn Dương!” Bonnie mềm mại hô.

Tần Tấn Dương nhẹ nhàng nói “Ừ” một tiếng, hai mắt lấp lánh hữu thần vẫn chăm chăm nhìn Đồng Thiên Ái.

Giống như là con báo đói trong rừng rậm Châu Phi , gặp được con mồi của mình .

Bonnie si mê nhìn hấn, lại phát hiện hấn không nhìn về phía mình.

Theo ánh mắt của hấn nhìn lại, liền quay đầu nhìn lại, dừng mắt ở trên người nữ nhân đang ngây ngốc - Đồng Thiên Ái .

Nàng liền đánh giá một phen, nhìn từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên, liếc thấy Đồng Thiên Ái mặc một cái áo T-shirt đi cùng quần jean cũ rách lác hậu, ánh mắt to của Bonie

tràn ngập vẻ khinh thường.

“Tấn Dương, người biết cô bé ‘Làm việc lặt vặt’ này sao ?” Trong lúc nói, Bonie còn cố ý tăng thêm âm điệu ở bốn chữ “Làm việc lặt vặt” .

Tần Tấn Dương dù có hứng thú nhìn Đồng Thiên Ái, hấn vẫn ra giả bộ nhú mày, “Đồng tiểu thư, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt.”

Đồng tiểu thư? Đồng tiểu thư! Hấn làm sao biết nàng họ “Đồng” ? Chẳng lẽ hấn điều tra nàng?

“Tần Đại tổng giám đốc, phải nói là ngài có mặt ở khắp nơi a!” Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt, hung hăng trợn trừng với tên nam nhân trước mặt.

Tần Tấn Dương hai tay khoanh trước ngực, đột nhiên thấy thích thú với việc đùa cợt nàng , “cô không cảm thấy đây là duyên phận sao? Lần trước ‘chuyện đó’ thật là làm cho ta không thể quên được!”

Duyên phận cái đầu của người ! Đồng Thiên Ái thiếu chút nữa bật thốt lên.

Tần Tấn Dương thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, thở hồng hộc như thiếu không khí, bộ dáng tức giận mà không biết trút vào ai, trên mặt không tự chủ giương lên nụ cười.

Nghiêng người dựa cửa, khoe miệng nhếch lên một cái.

Đồng Thiên Ái hận không làm sao có thể đi tới xé rách cái khuôn mặt tươi cười đáng ghê tởm kia, nàng có dự cảm rất mãnh liệt, kiếp trước của mình khẳng định thiếu nợ tên nam nhân trước mắt, kẻ có nụ cười chẳng khác chó là bao, rất rất nhiều tiền!

Bonnie cảm nhận được hành động của bọn họ không tầm thường , ý niệm muốn được độc chiếm Tần Tấn Dương lại càng bộc phát.

Nàng không cách nào nhịn được việc nam nhân đang trong tầm ngắm của nàng, lại đi hứng thú với nữ nhân khác ! Hơn nữa, còn là một đứa “con bé làm việc lặt vặt ”, không danh tiếng nữa chứ !

khuôn mặt lãnh diễm nở nụ cười, “Phiền cô đem bánh ngọt cắt một phần cho tôi.”

Đồng Thiên Ái vội vàng nói “Vâng ! ”

Vẫn cảm nhận được cái nhìn soi mói của tên nam nhân kia ,cơ thể cứng ngắc đi về phía đặt chiếc bánh ngọt tinh mỹ. Mở bao hộp, cầm lấy bánh trong hộp cắt một ít .

“tiểu thư Bonnie ,bánh ngọt của cô đây.” Hai tay vô tâm đem bánh ngọt dâng lên.

Bonnie lạnh lùng nhìn nàng, trong khoảnh khắc chạm vào đĩa bánh, lại cố ý run run, đem đồng bánh ngọt lật úp.

Nụ cười trên môi trong nháy mắt tan biến,giơ tay lên cho Đồng Thiên Ái một cái tát.

“Cô làm ăn kiểu gì vậy? Chút chuyện nhỏ nhặt như thế cũng làm không được! Thiếu chút nữa làm dơ lễ phục của tôi rồi ! ”

“Cô biết bộ lễ phục này bao nhiêu tiền không ? Dù cô có làm một năm cũng không thể trả nổi đâu!”

15. Chương 15

Đồng Thiên Ái bị cái tát làm cho đứng hình, chỉ biết ngây ngốc đứng yên một chỗ.

Tần Tấn Dương vô cảm, đứng yên nhìn hai người, trông mắt thâm thúy giống như đáy biển mười vạn dặm, làm cho không người nào có thể dò xét.

Môi giật giật, nhưng như cũ không có mở miệng.

Trong thế giới này, muốn tồn tại thì phải quen với những chỉ đạo của cấp trên, nhất là 1 đại minh tinh như Bonnie. Bọn họ lúc trước vui vẻ, mấy giây sau lại nóng giận chửi bới, đây là chuyện thường xuyên diễn ra.

Huống chi, hần cũng rất muốn nhìn một chút, Đồng Thiên Ái sẽ phản ứng như thế nào.

Tiểu nữ nhân này, tính tình nóng nảy giống như 1 con nhím, hần là phải đem tiểu thư Bonnie ra thống mạ một trận rồi sau đó mới phải tay bỏ đi, Tần Tấn Dương trong lòng phỏng đoán.

“Tôi..” Thật lâu, Đồng Thiên Ái khép nép nói, “Thật xin lỗi, Bonnie tiểu thư! Xin cô tha thứ cho tôi!”

Cô gái này lại nói xin lỗi, quả thật làm cho Tần Tấn Dương mở rộng tầm mắt.

Hần vô cùng hoài nghi, Đồng Thiên Ái trước mắt có phải cùng một người với Đồng Thiên Ái ngày hôm qua vọt tới phòng làm việc hần hay không ! Phản ứng của nàng, thật làm cho hần cảm thấy kinh ngạc!

Bonnie tựa hồ vẫn không giải tỏa được mối hận trong lòng, bèn nhon trách cứ.

“Người nào dẫn người đến đây? Đem người lãnh đạo trực tiếp gọi tới cho ta! Người như cô mà cũng được làm ở đây sao?”

“Bonnie tiểu thư... Thật xin lỗi... Ta...” Đồng Thiên Ái run lên như sắp khóc

Mặc dù phần công việc này có cực khổ chút, nhưng tiền lương rất cao. So với mấy phần công còn lại mà nói, tiền công lại gấp đôi

Quan trọng là, công việc này hoàn toàn hợp với thời gian học ở trường. Mất đi công việc tốt như thế, quả thực rất đáng tiếc!

“Người có nghe hay không, mau gọi cấp trên trực tiếp của Người tới cho ta!” Bonnie hài lòng nhìn về bối rối của nàng, cười

“Đủ rồi!” giọng nam thâm trầm cất lên

Bonnie ngạc nhiên quay đầu nhìn về Tần Tấn Dương, cảm thấy không thể hiểu nổi ý định của hần.

Bonnie là một tay hần bồi dưỡng, vừa xuất hiện được một tháng đã nhanh chóng nhảy lên thành ngôi sao, hoàn toàn là do dựa vào thể lực cùng với tài lực của Tần Tấn Dương

Trước kia cảnh này không phải là chưa từng phát sinh, nhưng Tần Tấn Dương chưa bao giờ ngăn cản nàng.

Thế mà lần này, hần tự dưng lại xen vào mở miệng!

“Tấn Dương...”

Tần Tấn Dương nhìn về Bonnie, ra dấu im lặng, nụ cười trên mặt như quỷ Satan, không ai có thể kháng cự được uy hiếp phát ra từ đó

Bonnie tức giận im bật, nhìn Đồng Thiên Ái. Trong lòng nín thở, khuôn mặt càng tối lại, nàng cư nhiên lại bị 1 con bé ti tiện làm công việc lật vạt làm ất mặt!

Tần Tấn Dương hài lòng gật đầu với Bonnie, rồi phóng tia nhìn khiêu khích sang Đồng Thiên Ái.

Đồng Thiên Ái nhận được ý vị thâm trường trong ánh mắt hần, nhú mày.

Gương mặt vừa thấp thỏm lo âu, cũng là không khỏi bồi hồi, tựa hồ như đang cố gắng đè nén cái gì. Hít thở sâu một hơi , cắn răng.

“Ngô Bonie tiểu thư, bây giờ tôi thu hồi lời nói xin lỗi vừa rồi. Chuyện rốt cuộc là tình huống gì,tôi nghĩ cô rõ hơn tôi nhiều.”

“Cái tát kia, tôi coi như là bị mèo hoang cào. Cô nếu còn muốn động thủ,tôi sẽ không chút do dự phản kích. Tôi cảnh báo cho cô biết , tôi luyện ba năm Không thủ đạo. Cuối cùng, nói cho biết nhé: bây giờ tôi xin nghỉ việc!”

16. Chương 16

Bonie rít khe tức giận, Đồng Thiên Ái mỉm cười nhàn nhạt.

Bao nhiêu bức tức trong lòng rốt cuộc đã được xả, nàng thong dong hướng cửa đi tới.

Ngẩng đầu nhìn về Tần Tấn Dương đang dựa bên cạnh cửa , ánh mắt khiêu khích giống như trước lại trở về.

“Tần Đại tổng giám đốc, phiền ngài tránh ra cho tôi qua.” Đồng Thiên Ái nói, khuôn mặt tươi cười.

Tần Tấn Dương hiển nhiên là bị lời nói của nàng làm kinh sợ, hướng bên cạnh dịch một bước. Về mặt sợ sệt , cho đến khi nghe được cửa “Phanh ——” một tiếng, mới phục hồi tinh thần .

Cúi đầu, âm thầm suy tư chuyện gì đó

“Tần Dương.” Bonnie rốt cục đứng dậy, đi tới bên cạnh Tần Tấn Dương

Tần Tấn Dương bỗng nhiên ngẩng đầu, cánh tay vương ra kéo Bonnie vào lòng,hung hăng hôn lên môi của nàng. Lưỡi tiến quân thần tốc, dây dưa không rời.

Mãnh liệt là vậy, nhưng thực sự không có một chút gì gọi là dục cảm ham muốn.

Đôi mắt tinh anh giờ đây phủ làn sương mỏng.

Không như cách đối xử ôn nhu thường ngày với tình nhân, hoàn toàn chẳng qua là cướp đoạt, chính xác mà nói, hành động cuồng loạn lúc này của hắn,đơn giản chỉ để trút giận.

Nữ nhân chết tiệt !

Lại đúng lúc hắn mở miệng thay nàng giải vây , liền cố ý thể hiện thái độ phản kháng! Nàng rõ ràng là nhằm vào hắn!

Bonnie hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn của Tần Tấn Dương, cánh tay mãnh mãnh chủ động đặt trên cổ hắn.

Nàng kiễng chân, thân thể mềm nhũn dán lên thân thể khỏe mạnh tràn đầy khí lực của hắn, nhắm mắt lại, lại càng quên mình say mê hôn đáp lại.

Nhiệt độ càng ngày càng cao,bên trong phòng hóa trang nho nhỏ nồng đậm không khí hoan ái.

Ngay cái lúc “sợi chỉ treo chuông”, Tần Tấn Dương chợt tạm dừng nụ hôn.

Cúi đầu ngắm nhìn nữ nhân chưa thỏa mãn dục vọng phía trước, tuần mỹ như vậy trên mặt thoáng hiện tư thái cuồng ngạo , môi mỏng nở nụ cười tà, không biết có thể làm bao thiếu nữ mê đắm

“Nói cho ta biết, người yêu ta sao?”

Bonnie rạo rực không thôi, đôi mắt si mê, đưa môi hôn thêm một cái: “Tần Dương, em yêu anh!”

“Tốt!” Tần Tấn Dương đưa tay khê vuốt khuôn mặt của nàng, trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn nhu, “Đáng tiếc ta không yêu người.”

Nữ nhân này, đem lại cho hắn cảm giác dần dần vô vị ...

Đã suốt một tháng, nên thay người thôi...

“ ... ”

Bonnie mở to hai mắt nhìn nam nhân ở trước mắt, trong lúc nhất thời khó có thể chấp nhận biến đổi như vậy.

Dung nhan diễm lệ thoáng hiện lên vẻ kinh hoàng, lo lắng cầu xin.

“Tần Dương, đừng rời xa em! Đừng vứt bỏ em! Em yêu anh! Có phải hay không em nơi nào không tốt? Em sẽ đổi được! Tần Dương!”

Tần Tấn Dương cúi xuống, giống như chuồn chuồn lướt nước(hời hợt) , hôn lên khuôn mặt của nàng.

“Một biệt thự gần biển , một trăm ngàn chi phiếu, một bộ phim điện ảnh hợp tác cùng đại đạo diễn nổi danh .” Tần Tấn Dương nụ cười lay động trên mép, ôn nhu nói.

“Tần Dương, em...” Bonnie nghe được những lời này, ánh mắt bắn ra vẻ tham lam, “Em biết rồi...”

Tần Tấn Dương đích xác là một người tình lãng mạn , hắn đối với nữ nhân hào phóng hơn nữa ôn nhu.

Bất cứ chuyện gì, một khi hắn đã quyết, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi.

Nghe nói mỗi nữ nhân sau khi chia tay với hắn, cũng sẽ không quên hắn.

Bonnie bây giờ cũng nhận thấy điểm này, hắn chính là loại người có thể làm cho nữ nhân không bao giờ quên được

17. Chương 17

Đồng Thiên Ái thở phì phì chạy ra khỏi quán chụp ảnh , đối với tiếng gọi ầm ỉ bên cạnh nàng coi như mắt nhắm tai nghe.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này vo thành một nắm, đôi lông mày lá liễu ảo não nhéo lại một chỗ.

Phi như bay ra khỏi studio chết tiệt, chẳng thèm quay đầu lại một lần, trong lòng buồn bực đến nỗi nói không nên lời.

Tức mình, nàng tự oán trách: “Đồng Thiên Ái,mày thật là đại ngu ngốc!”

“Tại sao lại hành động theo cảm tình như vậy chứ! Việc gì phải cùng cái tên đại lợn giống kia tranh cãi so đo ! Đáng nhẽ phải coi hắn là cục phân ! ”

“Không, không đúng, Phân thì còn ảnh hưởng đến không khí! Hắn chính là chân không!”

Bây giờ thì thâm rồi, đang đầu đánh mất 1 công việc tốt như vậy! Giờ nhất định phải tìm hai công việc may ra mới có thể đền bù!

Ồi gọi ơi ——

Càng nghĩ càng tức, Đồng Thiên Ái lúc này thật muốn giết người!

Tất cả là tại hắn! Tất cả là tại cái Tần Đại tổng giám đốc chết tiệt kia! Chuyện này sở dĩ cũng do hắn mà ra!

Cái đồ nam nhân biến thái, nhàn nhã quá nên lúc nào cũng chỉ muốn cùng đám nữ nhân xung quanh động dục , Sớm muộn gì cũng bị AIDS cho xem!

Đồng Thiên Ái đứng một chữ nổi điên, ai oán nguyên rửa, hét lớn một tiếng: “A ——”

Xét cho cùng vẫn không thể làm gì hần, miệng méo xẹo, hai mắt dấy lên ngọn lửa hừng hực

Đồng Thiên Ái! mày cứ tự trách mình như vậy thì được ích lợi gì! Cố gắng lên! GO!

Nàng tự an ủi mình, cơ mà vừa xoay người bước được vài bước liền lập tức dừng lại, xoay người lại một trăm tám mươi độ.

Nãy chạy nhanh quá, nàng cứ nhiên quên mất còn cái ba lô!

Ồ trong đó tiền còn đủ mua mấy thứ đây!

Khẽ cắn môi, nhanh như gió phi vào studio, mặt mày xám ngắt cầm ba lô vọt ra.

Đi xa được một lúc, Đồng Thiên Ái lúc này mới vừa đi vừa lấy ra trong ba lô , đăm chiêu suy nghĩ mà lẩm bẩm nói, “Tháng này không thể lãng phí nữa, bắt đầu từ ngày mai phải tiết kiệm, thắt chặt chi tiêu!”

Chiếc xe Benz màu đen vẫn theo đuôi phía sau nàng, trên con dốc thật dài chậm rãi đi về phía trước.

Tần Tấn Dương ngồi ở trong xe, hai tròng mắt lóe tinh quang, nhìn tiểu nữ nhân đang buồn bực cúi đầu bước đi trên đường

Đưa tay ấn nút, cửa sổ xe tự động hạ xuống. Một tay tùy ý nắm tay lái, một tay khác đặt tại cửa sổ xe

Hần nhếch môi , nhấn loa chộc nàng, “BÍP ”

“...” Đồng Thiên Ái hiển nhiên bị dọa cho sợ , vuốt vuốt ngực, cũng chẳng quay đầu lại, chỉ tránh sang bên đường.

Tần Tấn Dương nhú nhú lông mày, Tiếp tục nhấn loa, “BÍP ”

Đồng Thiên Ái vừa tránh, mắt liếc qua con đường. Khoảng cách này, cho dù là xe loại lớn, cũng vẫn đi được mà!

“BÍP” phía sau tiếng kèn không sợ làm phiền người khác lại vang lên.

“Có xe rất óch sao?” Đồng Thiên Ái tức giận lắm bầm một tiếng, không thể nhịn được nữa quay đầu lại quát, “Ta không phải là đã nhường đường sao?”

Một đôi mắt to trong suốt , liếc thấy phía sau xe, trên mặt hiện lên một tia chán ghét.

Benz? Hay là CLK-GT! Như vậy lại thích đùa bốn bản cô nương a? Ngắc đầu, nhìn lại thấy nam nhân trong xe ...

==

Trong khoảnh khắc, nàng nhăn mày, “Tại sao lại là anh!”

18. Chương 18

Tần Tấn Dương lái xe đến bên cạnh nàng rồi dừng lại, nhưng không tắt máy. Đưa tay nhấn nút mở cửa xe , nhú mày:

“Lên đi! Ta đưa ngươi về nhà!”

“Không cần!” Đồng Thiên Ái không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

Theo quan niệm nhân sinh của nàng, trên thế giới này ko có thứ gì miễn phí cả!

Hơn nữa, nàng với hần vốn là cừu nhân, nàng đã quây tung ở văn phòng của hần, hần làm gì có lòng tốt như vậy? Hần chắc chắn chính là một con sói đội lốt người!

“Sao vậy? không muốn lấy lại đồng phim ảnh kia à?” Tần Tấn Dương đối với câu trả lời của nàng cũng cảm thấy không hề nằm ngoài dự đoán của hắn

Đồng Thiên Ái tức giận trừng mắt, cái đồ biến thái này, đã không biết xấu hổ mà còn dám ở trước mặt nàng mà nói đến chuyện chụp ảnh kia?

Nếu không phải vì chuyện đăng báo, nàng cũng sẽ không tới Tần thị, càng sẽ không mạo phạm hắn. Cũng sẽ không dẫn đến chuyện vừa rồi, hại nàng mất một công việc tốt như vậy!

Đem ví da đút vào ba lô, nàng hùng hực hỏi, “Người muốn thế nào!”

Tần Tấn Dương đưa tay vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nở nụ cười mê người, “Ta muốn đưa người về.”

“...” trán nàng rỉ ra một giọt mồ hôi lạnh, sắc lang mỉm cười, chắc chắn hắn có âm mưu.

Tần Tấn Dương nhìn nàng ánh mắt hồ nghi, khiêu khích nói, “Sao thế? Người sợ ta ”ăn” người sao?”

“Ai sợ ai!” Đồng Thiên Ái khề cần răng, khom lưng ngồi vào bên trong chiếc xe Benz.

Tám giờ tối, đèn nê ông sáng rực chiếu rọi khắp các con đường, Đài Bắc hiện ra với một khuôn mặt mới, muôn hình muôn dạng...

Những kẻ chuyên sống về đêm, cuộc sống của họ giờ mới bắt đầu.

Bầu trời khoác lên mình sắc lam, cái thứ màu nồng đậm này khiến cho thành phố mất đi vẻ cô tịch.

Kia một ngôi sao mai sáng lấp lánh, như một tinh linh nhỏ trên bầu trời.

Dọc đường đi, không ai nói năng gì.

Bên trong xe chiếc xe Benz, tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt.

Đồng Thiên Ái đem ba lô cẩn thận ôm trước ngực, thỉnh thoảng mới len lén nhìn trộm, đánh giá Tần Tấn Dương bên cạnh.

Sống mũi cao ngất, môi mỏng khề cong lên, ngũ quan hoàn hảo lại tràn đầy sức quyến rũ.

Nàng không thể không thừa nhận, nam nhân ở trước mắt đẹp trai đến mức có thể khiến người ta khó mà chống đỡ nổi.

“Người đang nhìn cái gì?” Tần Tấn Dương đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Người đưa ta về, có phải sẽ trả lại cho ta tấm phim luôn hay không!” Đồng Thiên Ái đỏ mặt, trong lòng âm thầm thấy may mắn hiện tại không phải ban ngày.

Tần Tấn Dương liếc nàng một cái, cười khề

“Đồng Thiên Ái tiểu thư, ta thấy người đang hiểu sai rồi! Ta chỉ nói là muốn đưa người về, nhưng không có nói muốn trả lại phim ảnh cho người!”

Huống chi, căn bản cũng không có tấm phim ảnh gì cả!

“Người...” Đồng Thiên Ái mở to mắt nhìn, á khẩu.

Tên nam nhân hèn hạ âm hiểm, xảo trá, vô sỉ!

Tần Tấn Dương nhìn phía trước, cũng không để ý tới nàng đang trợn mắt. Ngón tay thon dài gõ tay lái, “Muốn phim? Nói lại lần nữa, hãy làm nữ nhân ta!”

“Dừng xe!” Đồng Thiên Ái quát, “Nếu không dừng xe ta sẽ nhảy xuống đấy!” Vừa nói, nàng vừa đưa tay định mở cửa.

Tần Tấn Dương bị cử động của nàng làm cho kinh hồn táng đảm, vội vàng dừng xe sang một bên, không nhìn được mắt nàng, “Người không muốn sống nữa sao!”

19. Chương 19

Đồng Thiên Ái vội vàng mở cửa xe, đi nhanh ra ngoài. Nàng xoay người đem cửa xe đóng “Sầm –” lại, khinh thường liếc mắt nhìn nam nhân bên trong xe .

“Thật có lỗi quá, Tần Đại tổng giám đốc à! Vẫn là câu nói kia nhé, muốn ta làm nữ nhân của người ? Đúng – là – mơ – tưởng -”

Tần Tấn Dương kinh ngạc nhìn nàng chăm chú , còn nàng mỉm cười quay người đi.

“Đồng Thiên Ái!” Tần Tấn Dương không đuổi theo nàng, chỉ là ngồi ở trong xe Benz hướng nàng gọi một tiếng.

Đồng Thiên Ái cũng không thèm dừng lại, thẳng tiến hướng về phía trước mà đi.

Từng bước từng bước mỗi lúc một nhanh hơn , giống như muốn dùng cách này để tránh xa một chiếc xe bị nhiễm khuẩn độc .

Hắn chắc chắn là một loại vi khuẩn gây bệnh cực độc, cho nên mới khiến cuộc sống của nàng một phen đảo loạn. Nếu không rời xa hắn, nàng về sau sẽ mãi mãi không được một ngày yên bình.

Tần Tấn Dương tiếp tục lớn tiếng hướng nàng hô :

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại !” Hơn nữa là nàng chủ động xuất hiện ở trước mặt hắn!

“Người cứ đi mà mơ tưởng hảo huyền đi!” Đồng Thiên Ái cầm ba lô ôm ở trên người, hai tay nắm quai ba lô, thì thào tự nói.

Ai thèm cùng hắn nhìn mặt?

Ai muốn cùng hắn gặp lại chứ!

Biết thế nào là “gặp lại” không?

Theo từ điển của Đồng Thiên Ái, “Gặp lại” là từ nàng chán ghét nhất, cũng chỉ có một cách giải thích duy nhất cho cụm từ này!

Gặp lại: tức là không bao giờ gặp nữa!

Tần Tấn Dương nhìn bóng nàng xa dần, mãi đến khi nàng hoàn toàn biến mất, không thể thấy nữa. Lúc này mới lấy di động ra, ngay lập tức nhấn một dãy số dài.

Đặt điện thoại di động bên tai, bên kia đầu đã truyền đến giọng nam trầm trầm của Quan Nghị .

“Tần Đại tổng giám đốc, anh hôm nay không phải đi tìm bonnie sao? Như thế nào đột nhiên lại nghĩ tới việc call cho ta ?”

“Về chuyện mua lại đất của cô nhi viện kia, đàm phán thế nào rồi?”

“Tôi còn chưa kịp xử lý, không phải nói một tuần sao?”

“Hiện tại tôi đã thay đổi chủ ý !”

“Hả?”

“Trong vòng 3 ngày, mặc kệ khó khăn ra sao, phải đem khối đất kia thu mua!”

Điện thoại ngay lập tức bị cắt đứt, Tần Tấn Dương nhìn lại hướng nàng rời đi.

Thu hồi ánh mắt, hắn khởi động động cơ.

Tâm tình thật tốt, Đồng Thiên Ái?

Tốt lắm! Rất có tương lai!

Nàng là nữ nhân đầu tiên dám cùng hắn động thủ ! Cũng là kẻ đầu tiên, liên tục cự tuyệt hắn hai lần!

Bóng đêm càng ngày càng thâm trầm, cửa kính xe chậm rãi khép chặt.

Bên trong xe nam nhân lộ ra tự phụ tươi cười, theo benz xe sử cách, hết thấy quy phụ vì bình tĩnh như lúc ban đầu.

Nhà trọ mà Đồng Thiên Ái đang ở, kỳ thật chỉ có thể nói là ngôi nhà lớn cao tầng nhất khu chung cư nhỏ.

Phòng tuy rằng có điểm nhỏ ,nhưng vẫn kiên cố an toàn.

Quan trọng nhất là, chủ nhà Thái Thái thu tiền không quá khắt khe, hơn nữa còn là người nhiệt tình. Từ khi bước chân vào đại học, nàng luôn luôn trọ tại nơi này.

Sống một nơi liền ba năm.

Vừa mới vào khu nhà, mới phát hiện thang máy lại bị hỏng rồi.

Chuyện này xảy ra thường thường, khổ nỗi hiện nàng phải lên tầng cao nhất.

Mang một thân nặng nề, Đồng Thiên Ái thở hồng hộc đi nốt bậc thang cuối cùng.

Hai chân không có một chút khí lực, cả người dựa vào vách tường để nghỉ ngơi.

Bình phục hơi thở, lúc này nàng mới lấy chìa khóa mở ra cửa phòng.

Khoảnh khắc bước chân vào cửa, nhìn bức ảnh trên vách tường , nàng sung sướng gọi:

“Mẹ ơi, con đã trở về rồi đây!”

20. Chương 20

Ngâm mình trong nước nóng, đem những mệt mỏi của cả một ngày xóa sạch

Cửa phòng tắm bỗng nhiên được mở ra, Đồng Thiên Ái mặc bộ đồ ngủ có chú mèo hoạt hình đi ra.

Đầu tóc còn chưa lau khô, nước bắn tung tóe. Đưa tay cầm chiếc khăn lông, lau lau mái tóc. Nàng vừa lau vừa đi tới nơi có bức hình treo ở trên vách tường trước, ngắm nhìn người phụ nữ trong tấm ảnh .

Mái tóc dài buông xoã sóng vai, ánh mặt trời chiếu xuống khiến mái tóc mềm trở nên sáng bóng .

Về ngoài đơn giản, cái giản dị có phần “keo kiệt”, không dùng bất kỳ mỹ phẩm nào. Cả người tự nhiên hơn nữa thuần túy, không tạp chất, khoe miệng của người phụ nữ khê cong lên.

Cho dù là ở trong tấm ảnh, cũng làm cho người xem cảm nhận được sự ấm áp.

Đồng Thiên Ái bỗng dừng dừng lại động tác, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ tấm ảnh.

“Mẹ, con mấy ngày qua thật xui xẻo!” Nàng khê ai thán một tiếng.

“Nếu như con kể chuyện xui xẻo mấy ngày qua toàn bộ nói ẹ biết, có lẽ mẹ cũng có thể cũng không tin! Con đang suy nghĩ mẹ có muốn đi miếu van cầu phật thần, cầu nguyện ?”

“Cái gì——? Mẹ nói cái gì cơ?”

“Con biết! Mẹ nhất định nói con không nên mê tín có phải không? Con không có mê tín nha! Con mỗi ngày đều rất cố gắng! Con cần cù chăm chỉ, chịu mệt nhọc, y như trâu bò mẹ ạ!”

“Mẹ đang ở trên thiên đường vẫn luôn dõi theo con, nhìn thấy con gái của mẹ xui xẻo như vậy, tại sao mẹ không giúp đỡ con?”

Làm bầm oán trách một lúc, rồi bỗng nhiên ngừng thanh âm.

Đồng Thiên Ái nhìn mẹ mình trong tấm ảnh, nụ cười ôn nhu khe khê kia làm cho nàng cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, hốc mắt cũng có chút khó chịu.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ ! Rất muốn rất muốn được gặp mẹ!

Lại tiếp tục vuốt ve mấy lần tấm hình, Đồng Thiên Ái chợt xoay người đưa lưng về phía vách tường.

Hít thở sâu một hơi , hai tay sát eo, đem khăn lông hung hăng vắt, “Tần Tần Dương, tôi nguyện rửa anh! Nguyên rửa nguyên rửa nguyên rửa anh!”

Mắng hần “n” phút đồng hồ, lúc này mới hài lòng gật đầu. Nàng xoay người đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, lấy ra đồ uống, một hơi uống thấp hướng lên trời.

Nắm vỏ lon cô ca trong tay, nàng dùng sức bóp mạnh bẹp dí chiếc lon.

Tốt lắm! Nàng thích vậy!

Chuyện quan trọng nhất tiếp theo chính là —— tìm kiếm công việc mới !

“Rột rột ——”, trống bụng rất không đúng lúc phát ra âm thanh kháng nghị

Đồng Thiên Ái lúc này mới nhớ tới mình tối nay còn chưa ăn gì , sờ sờ bụng, quay đầu nhìn về phía mặt tủ lạnh bên cạnh, xếp chồng chất một đồng đồ.

“Thịt kho tàu, mì thịt bò... Nấm hương chưng gà... Hải sản mì nước...” Bấm bấm tay, suy nghĩ hồi lâu, nàng cầm một chén thịt kho tàu mì thịt bò, lại từ trong tủ lạnh lấy ra vỏ cá xác-đin thức ăn chay .

Hôm nay nàng cũng xa xỉ quá rồi, đem luôn cả cá xác-đin cho ngày cuối tuần ăn hết!

Nàng ăn như hổ đói, giải quyết xong vấn đề cái bụng , hài lòng nằm ườn bụng trên ghế sa lon, tư thế cực kì không thực nữ , Cầm lấy gối ôm bên cạnh đem ôm ở trước ngực.

Cả người cuộn mình trên ghế sa lon, nàng lười biếng không muốn cử động nữa.

Từ từ nhắm hai mắt lại

21. Chương 21

Gió điều hoà thổi lạnh cả đêm. Nằm phía dưới đầu gió , dán một loạt tờ giấy hồng. Theo gió lạnh lay động, tờ giấy phát ra tiếng vang “Lạch tách”

Ngoài cửa sổ là bầu trời bao la, xanh thẫm một màu.

“Thùng thùng ——”, tiếng gõ cửa vang lên.

Đồng Thiên Ái trong tiềm thức lắc đầu, cả người cuộn tròn thành một đồng. Tay càng ôm chặt lấy gối ôm, đem mặt chôn sâu trong đó.

Chán ghét! Để làm phiền nàng ngủ! Còn gì quan trọng hơn việc ngủ chứ!

“Thùng thùng —— thùng thùng ——”, ngoài phòng tiếng gõ cửa vừa vang lên hai cái, ngay sau đó truyền đến giọng nam trong cao, “Thiên Ái? Thiên Ái! Em có nhà không? Em đã dậy chưa?”

Đồng Thiên Ái nhú nhú mày, vội tung mình.

Vẫn nghĩ đây là cái đệm mềm mại , cả người từ trên ghế salon rơi xuống. Thân thể tiếp xúc thân mật với nền gạch lạnh như băng , phát ra tiếng ”Bộp ——” .

“Ôi... Đau...” Không nhận được oán trách, nước mắt cũng bởi vì đau đớn mà trào ra, trong hốc mắt đảo quanh.

Ngoài cửa, người nọ nghe thấy tiếng động lớn, liền gõ cửa “Thùng thùng thùng” , khẩn trương hỏi, “Thiên Ái? Em làm sao vậy?”

Đồng Thiên Ái ai oán thốt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc này mới tỉnh bảy tám phần. Nghe thanh âm quen thuộc, giống như người máy , chợt từ trên mặt đất bò dậy.

Trời ạ! Mở cửa nhanh đi! Chạy về phía trước mấy bước, vừa dừng lại , đưa tay bối rối vuốt mái tóc .

“Tới đây! Em tới đây!”

Nàng bây giờ bộ dạng chắc chắn xộc xệch vô cùng! Tức giận đập mạnh chân, bắt đắc dĩ đưa tay mở cửa.

Cửa chưa hoàn toàn mở , Đồng Thiên Ái chỉ đem cửa mở ra một nửa. Từ trong khe hở lộ ra cái đầu nhỏ, gương đôi mắt to nhìn người vừa đến.

“Bạch Minh ca!” Đồng Thiên Ái le lưỡi, trên mặt hiện lên một màu hồng phấn.

Tiêu Bạch Minh mặc chiếc áo caro màu lam , quần tây vàng nhạt , cả người thần thanh khí爽.

Trên sống mũi mang một mắt kiếng màu đen có vẻ hơi cũ kĩ, che dấu tròng mắt thâm thúy , khiến cho cả người nhìn qua càng thêm nhã nhặn, hơn nữa tràn đầy vẻ thư sinh.

“Thiên Ái! Thật ngại quá! Lần trước đã hứa sẽ dẫn em đi xem phim. Nhưng anh gần đây thật sự là bận quá , cho nên quên mất!”

“Hy vọng em đừng giận, anh đã mua vé xem phim,cuối tuần này , có được không?”

Tiêu Bạch Minh có chút xấu hổ mỉm cười, từ trong túi áo trước ngực lấy ra hai tờ vé xem phim. Khẩn trương nhìn Đồng Thiên Ái, lo lắng quơ quơ vé xem phim trong tay .

Đồng Thiên Ái nhìn Tiêu Bạch Minh, mắt mở lớn, nét mặt biểu lộ nụ cười thật tươi, “Tốt quá! Cảm ơn Bạch Minh ca!”

“Anh... anh đi làm trước!” Tiêu Bạch Minh nghe được câu trả lời của nàng, gương mặt giãn ra mỉm cười.

Đồng Thiên Ái nhìn anh xoay người rời đi, bỗng nhiên hét lên, “Bạch Minh ca!”

Tiêu Bạch Minh dừng bước, quay lại nhìn nàng, “Thiên Ái! Sao vậy?”

“Không có... Không có chuyện gì! Bạch Minh ca, đi đường cẩn thận nha!” Đồng Thiên Ái không dám nhìn mặt anh, tầm mắt hướng chăm chăm vào cúc áo của anh, hắc hắc cười.

22. Chương 22

Tiêu Bạch Minh đưa tay đẩy mắt kiếng trên sống mũi , nhìn Đồng Thiên Ái cười ngại ngùng.

Sau đó xoay người, nhấn nút mở thang máy đi vào , trên gương mặt vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt

Cho đến khi thang máy đóng lại, anh mới khẽ gật đầu chào.

Đồng Thiên Ái cả người dán lên cửa, một lúc thật lâu không có bất cứ phản ứng nào.

Bạch Minh ca hẹn nàng đi xem chiếu bóng nha! Bạch Minh ca hẹn nàng! Là hẹn hò sao? Hửn là vậy rồi! Làm sao bây giờ !Vui quá!

Nàng không phải là không có người theo đuổi , mà càng không phải không có người thích.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, nàng rất ít khi chú ý đến con trai. Nàng thích nam sinh đàn hoàng chín chắn, thành thực chân thật, cho nên đối với những tên tiểu nam sinh kia toàn bộ đều không nhìn tới.

Cho mãi tới bây giờ, gặp gỡ Tiêu Bạch Minh, mới biết người mình đợi chờ chính là anh

Có người, vì yêu mà phải đợi chờ. Mà có người, nhất định là vì đợi chờ người khác.

Nàng đây, thuộc về vế sau.

Nghĩ đến cuối tuần được cùng Tiêu Bạch Minh đi xem phim, Đồng Thiên Ái không nhịn được nụ cười

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đỏ bừng , giống như một trái táo đáng yêu. Tâm tình trở nên thật tốt, ngâm nga một bài hát.

“Hôm nay là hai mươi hai... Thứ sáu...” Đồng Thiên Ái bẻ ngón tay, tính toán thời gian

Chợt quát to một tiếng, “Cái gì! Cứ tưởng là ngày mai? Ôi ông trời ơi?”

Làm sao bây giờ! Nàng phải thật khẩn trương thôi!

Lúc đến trường học , Đồng Thiên Ái lại tới trễ rồi!

Giáo sư râu bạc dạy nghệ thuật , thầy đang liếc sổ điểm danh điểm danh, “Hồ Lam Lam... Dạ... Khán Kiến Liễu... Diêu Lượng... Dạ... Đến... Phương Tình... Dạ...”

“Đồng Thiên Ái...”

Giáo sư liên tục hô ba tiếng, không người nào đáp lại. Ông ngẩng đầu quét mắt nhìn một lượt học sinh, thở dài.

Tại sao lại là sinh viên này! Lần nào cũng tới trễ, mà không tới trễ thì nói dối là nghỉ bệnh! Còn luôn dùng cùng một lý do!

“Thưa thầy!” Phương Tình đột nhiên giơ tay, từ chỗ ngồi đứng lên. Thiên Ái đáng chết, lại ngủ quên!

Giáo sư hướng nàng gật đầu, cố ý nói, “Bạn Phương Tình, bạn lại tới thay Đồng Thiên Ái xin nghỉ bệnh sao?”

Phương Tình mặt có chút đỏ , ấp úng không lên tiếng, đôi mắt liếc về phía cửa. Trong lòng không ngừng mà cầu nguyện: Đồng Thiên Ái! Nhanh xuất hiện! Nếu không sẽ chết !

“Báo cáo!” Cửa chính thoáng hiện bóng dáng nhỏ gầy , tiếng con gái lạnh lạnh vang lên.

Nghe thấy thế, tất cả mọi người đều đưa mắt đặt trên người nàng.

Đồng Thiên Ái hôm nay không đem tóc buộc thành đuôi ngựa, mái tóc rong biển cứ tùy ý xoa ra rối tung .

Bởi vì lúc nãy chạy bộ ,khuôn mặt vốn động lòng người nay trở nên càng thêm hồng hồng đo đo. Đôi mắt thật to trong suốt, rồi lại hỗn loạn một chút ít khác thường rung động.

Sự xuất hiện của nàng, giống như 1 tinh linh đột nhiên hạ xuống nhân gian ,toả ra ánh sáng chói lòa.

“Thưa thầy! Em bị kẹt xe nên đến trễ ạ! Em xin lỗi, lần sau sẽ không đến trễ nữa!À không đúng! Không có lần sau đâu ạ!”

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, Đồng Thiên Ái trưng lên khuôn mặt tươi cười. Dư quang liếc về hướng Phương Tình, ánh mắt đặc chí.

23. Chương 23

Suốt hai canh giờ giờ dạy học, giáo sư tựa như ngày thường, nói xong nước bọt bay tứ tung, cũng như mọi ngày giảng đi giảng lại một bài.

Tựa hồ chuyện gì cũng không phát sinh, nhưng dường như có cái gì thay đổi.

Dĩ nhiên, đây chỉ là cảm giác của riêng Phương Tình

Hồ nghi liếc mắt nhìn Đồng Thiên Ái bên cạnh đang nở nụ cười làm cho người ta tê dại.

Hôm nay là không phải là cô nàng này trúng tà đấy chứ? Mọi ngày tới trường không phải đi học mà toàn nhắm mắt dưỡng thần*, hôm nay lại cứ như vậy ngồi hai giờ liền!

Thật là làm cho người ta cảm thấy kỳ quái!

“Thiên Ái!” Phương Tình dùng cánh tay đẩy đẩy người Đồng Thiên Ái.

Đồng Thiên Ái hai tay chống cằm, hai mắt lóe tia mê li: “Cái gì! Có chuyện gì cậu cứ nói đi!”

Sao lại nghe lời như vậy? Tuyệt đối làm cho người ta hoài nghi!

Phương Tình sáp người lại thật gần bên Đồng Thiên Ái, nhỏ giọng hỏi, “Thiên Ái! Cậu hôm nay làm sao cao hứng như thế? Để tớ đoán nhé! Có phải lần trước mua tạp chí, trúng thưởng hạng nhất không?”

Mặc dù khả năng không lớn!

“Không... Không phải...” Đồng Thiên Ái mân mê ngón trỏ, quơ quơ trước mặt Phương Tình, “So sánh với giải nhất, còn trên sự hưng phấn gấp trăm lần!”

Phương Tình không khỏi trờn lớn hai mắt, đối với lời của nàng cảm thấy vạn phần kinh ngạc.

Một tháng trước kia, các nàng từng cùng nhau mua tạp chí. Trong tạp chí có hoạt động rút thưởng, hạng nhất là 1 chuyến đi Pháp hạng sang.

Nước Pháp đó nha! Đó là nơi vô cùng lãng mạn mà bao cô gái tha thiết mơ ước!

Nhưng là bây giờ, Đồng Thiên Ái lại như đinh chặt sắt nói với nàng, so sánh với chuyến đi Pháp quốc còn muốn hưng phấn gấp trăm lần!

Nhất định có chuyện gì kỳ quặc, hơn nữa không phải là kỳ quặc bình thường, mà là đại kỳ quặc.

“Thiên Ái!” Phương Tình lấy lòng hô tên của nàng, “Nói cho tớ biết, rốt cuộc chuyện gì mà khiến cậu hưng phấn như thế!”

Đồng Thiên Ái giống như chỉ chiêu tài mèo, ngoắt ngoắt tay với Phương Tình.

Đợi đến Phương Tình nhích tới gần bên người nàng, mới thì thào vào lỗ tai của cô nàng, cố ý thần bí nói, “Đó là một —— bí mật ——!”

Toà nhà lớn của Tập đoàn Tần thị:

Quan Nghị cầm lấy một phần văn kiện, gõ cửa, nện bước mạnh mẽ, đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Đem văn kiện đặt ở trên bàn làm việc, thoải mái ngồi xuống.

”Đây là những thứ anh cần! Đã xong rồi!“

“Làm tốt lắm!” Tần Tấn Dương tùy ý liếc mắt, khoe miệng vung lên.

Quan Nghị nhìn vẻ mặt vui vui vẻ vẻ của cấp trên, tò mò hỏi, “Tôi chỉ không hiểu nổi, Đồng Thiên Ái có lực hấp dẫn gì mà có thể làm cho Tần Đại tổng giám đốc anh lao lực trắc trở như vậy?”

Tần Tấn Dương đứng lên, xoay người đi tới cửa sổ. Hai tay đút trong túi quần, hai tròng mắt nhắm lại.

Nhìn bầu trời bao la, khuôn mặt hiện lên một tia kiêu ngạo, còn có một tia ánh mắt rạng rỡ.

”Cậu có biết cuộc sống của con báo trong rừng rậm Bắc Mỹ không?”

Quan Nghị sáng tỏ gật đầu, “OK! Tôi hiểu rồi! Cô ta khác với những nữ nhân bình thường xung quanh anh, nên mong muốn chinh phục của anh càng mạnh!”

Ngừng lại một lát, Quan Nghị thở dài nói, “Chỉ sợ anh còn chưa chinh phục được cô ta đã bị cô ta làm cho ngã ngựa!”

24. Chương 24

Lời của Quan Nghị, Tần Tấn Dương nghe nhưng chỉ cười trừ.

Trong thế giới của hắn, không có bất kỳ một vật nào mà hắn không thể chiếm được. Hơn nữa, càng không có một nữ nhân nào mà hắn không thể chinh phục.

Đồng Thiên Ái, chắc chắn không là ngoại lệ.

Tần Tấn Dương liếc mắt bầu trời ẩm áp ngoài cửa sổ , đột nhiên xoay người, trưng lên khuôn mặt tươi cười, “Đi!”

“Đi đâu?” Quan Nghị không hiểu cũng theo đứng dậy, nhìn nụ cười tự phụ trên mặt hắn , cũng là vạn phần khẳng định hỏi, “Anh không phải là bây giờ sẽ phải đi cô nhi viện sao?”

Tần Tấn Dương rút tay khỏi túi quần , khoanh phía trước ngực, “Quan đại thư ký, từ khi nào cậu trở thành con giun trong bụng tôi vậy !”

“Tần Đại tổng giám đốc, một canh giờ nữa còn có một cuộc họp quan trọng.” Quan Nghị hảo tâm nhắc nhở.

Tần Tấn Dương nhún nhún mày, không sao cả, nói, “Đơn giản thôi, huỷ —— bỏ ——”

Nói xong, hắn xoay người hướng cửa lớn đi tới. Bỗng nhiên hỏi, “Sao thế? Cậu cũng không muốn đi xem náo nhiệt à?”

Quan Nghị vô lực nháy nháy mắt, nhún vai, “Hả? Có chứ! Tôi rất muốn tham gia náo nhiệt !”

Nếu để cho Tần gia biết được, chắc chắn sẽ giận đến hộc máu! Mấy hạng mục lớn đáng giá hàng triệu trong cuộc họp, hắn lại còn nói huỷ bỏ liền huỷ bỏ!

Càng làm cho người ta cười sặc sụa chính là, chỉ vì một nữ nhân!

Ai! Quên đi quên đi, có trò hay để xem, cũng đáng !

Trên con đường, có 1 tấm biển ghi tên ——“cô nhi viện nhân ái Đài Bắc”.

Ba chiếc xe có rèm che hiện ra thẳng tắp, dừng lại trên đường nhựa rộng rãi .

Đặc biệt là chiếc xe xa hoa ở giữa ,sườn xe dài màu đen, lộ vẻ phi phàm.

Hai bên là cây cối cao vút , ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở của lá cây , ánh nắng như những tinh linh chiếu xạ loang lổ. Những tia nắng lấp lánh làm sườn xe lóe sáng.

Con dốc cuối, một chuỗi căn phòng lớn từ từ thoáng hiện ở trước mắt.

Đây là một tòa năm tầng lầu phòng cao ốc, nhìn qua là biết có lịch sử lâu đời. Cửa sắt có vòng bảo hộ thật to, cũng đã rỉ sắt.

Trên vách tường bò đầy dây thường xuân, cả khu nhà so với mấy cây số phồn hoa ngoài kia có vẻ chẳng hợp nhau.

Nơi này thật giống như một cung điện thanh tịnh , làm cho người ta có thể quên đi mọi phiền não.

Ba cỗ xe có rèm che chia ra ở cô nhi viện dừng lại trước khoảng đất trống của cô nhi viện, hai gã áo đen hộ vệ lập tức xuống xe, chạy đến bên chiếc xe hơi ở giữa, cúi đầu cung kính đem cửa xe mở ra.

Tần Tấn Dương cùng Quan Nghị một tả một hữu bước ra khỏi xe, mặc tây trang màu đen hiệu Armani không giống nhau nhưng cùng giống cái vóc người cao ngất .

Quan Nghị mặt trẻ con dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ càng thêm thông thấu, ánh mắt hướng Tần Tấn Dương.

Tần Tấn Dương, cùng lúc đó ngẩng đầu lên, cả người tản ra sức quyến rũ nam tính . Hắn giống như là một vật sáng, vô luận đi đến nơi nào, cũng làm cho không người nào có thể không chú ý đến hắn.

Đồng Thiên Ái, không lúc nào cô mới lại xuất hiện ở trước mặt ta , sẽ như thế nào đây?

Tần Tấn Dương ở trong lòng tưởng tượng thấy nét mặt của nàng, đột nhiên cảm thấy vạn phần mong đợi.

Hắn đã không nhịn được, rất muốn được nhìn nàng...

25. Chương 25

Một nữ tu sĩ trẻ tuổi nhìn thấy có người tới, thần sắc kích động, vội vàng xoay người, đem chuyện này đi bẩm báo với viện trưởng.

Với cách ăn mặc của mấy người này, nhất là diện mạo, thậm chí còn có cả vệ sĩ mặc đồ đen, kể cả xe của họ nữa, tất cả đều cho thấy rằng họ rất có quyền lực a!

Nàng sống ở cô nhi viện nhiều năm như vậy , cũng chưa từng gặp trường hợp thế này bao giờ!

Viện trưởng của cô nhi viện có vóc dáng tiêu tụy là một tín đồ theo Cơ Đốc giáo, bà mặc quần áo hai màu đen trắng kiểu nữ tu sĩ.

Khuôn mặt ôn hoà, có sắc hồng nhạt khỏe mạnh.

Hai tay gắt gao nắm cây thánh giá trước ngực , mang theo hai nữ tu sĩ nữa, xuất hiện ở trước mặt Tần Tấn Dương.

“Xin chào,tôi là Từ viện trưởng của cô nhi viện. Xin hỏi các vị có chuyện gì sao?”

Quan Nghị đưa tay duỗi ra, tên vệ sĩ bên cạnh vội vàng đem hợp đồng dâng hai tay trình lên.

Anh cầm hợp đồng, đi đến trước mặt nữ viện trưởng .

Đem hợp đồng đưa cho bà, đồng thời liếc mắt nhìn Tần Tấn Dương, thấy hắn không có biểu hiện khác thường.

Ánh mắt lại trở về nhìn nữ tu sĩ viện trưởng, nét mặt biểu lộ một nét cười nhạt.

“Bà là Từ viện trưởng? Xin chào! Mạo muội quấy rầy rồi! Trước tiên tôi xin giới thiệu, vị này là tổng giám đốc của tập đoàn tài chính Tần thị, tôi là thư kí của anh ấy – Quan Nghị. Giờ thì mời bà xem một chút hợp đồng này!”

Từ viện trưởng trên mặt thoáng hiện vẻ khó hiểu, bà đưa tay tiếp nhận bản hợp đồng kia.

Cúi đầu, cầm bản hợp đồng nhanh chóng đọc liếc qua một lượt.

Giật mình ngẩng đầu, tầm mắt dao động qua lại trên hai người kia.

“Cái này..... Đây là..... Các vị.....”

Quá mức sửng sốt, Từ viện trưởng trong lúc nhất thời có điểm khó tiếp nhận!

Cái hợp đồng này, cư nhiên là giấy tờ thu mua sở hữu đất cô nhi viện Nhân Ái.

Quan Nghị tiếp tục hướng Từ viện trưởng mà tươi cười, ý muốn an ủi bà:

“Từ viện trưởng, bà không cần quá lo lắng! Như vậy đi, chúng ta đi vào bàn lại, thế nào?”

“Ngại quá! Xin theo tôi tới đây!” – Từ viện trưởng lập tức khôi phục thần sắc, nhanh nhẩu nói.

Trong một gian phòng nhỏ ở cô nhi viện, ở chính giữa là bàn làm việc, còn có mấy cái ghế dựa đem ra để tiếp khách.

Căn phòng được quét dọn rất sạch sẽ, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ chiếu xuống những tia nắng lấp lánh.

Từ viện trưởng cười nhẹ xin lỗi, ý mời hai người ngồi xuống.

Trong lòng muốn làm rõ chuyện này thật nhanh:

“Như vậy, hai vị hôm nay tới đây, muốn biến cô nhi viện này thành ra cái dạng gì?”

Quan Nghị quay đầu về phía Tần Tấn Dương, chờ đợi hắn lên tiếng chỉ thị.

Ánh mắt Tần Tấn Dương đảo qua trước mặt Từ viện trưởng, dừng lại ở vách tường sau lưng bà.

Vách tường có chút ố vàng, phía trên treo vài khung ảnh chụp.Từ loại ảnh đen trắng, đến những bức ảnh có màu sắc rực rỡ.

Giống như là trí nhớ luân hồi, bắt đầu chiếu phim, đem lịch sử của cô nhi viện nhất nhất hiện ra.

Bỗng nhiên, tầm mắt hần dừng ở bức ảnh lộ ra ở phía trên.

Ảnh chụp Đồng Thiên Ái, nàng mặc một cái váy dài màu trắng, bị một đám trẻ nhỏ vây chung quanh.

Nàng cười đến sáng lạn, ánh mắt cười híp lại, vẻ mặt hồn nhiên.

Giống như một thiên sứ xoáy vào đáy mắt Tần Tần Dương, lập tức làm tâm hần rung động.

Mãi một lúc lâu sau, Tần Tần Dương mới trầm giọng nói:

“Từ viện trưởng, về chuyện đất đai ở cô nhi viện, tôi còn đang phân vân có nên hay không mua lại lúc này. Hôm nay coi như là tôi tới thị sát!”

26. Chương 26

Ba chiếc xe hơi khởi động động cơ, mặc cho nhóm nữ tu sĩ vẫn chú mục, liền nhanh chóng rời khỏi cô nhi viện.

Vàng thái dương đã chậm rãi hạ xuống, ánh tịch dương còn sót lại chiếu sáng nơi cửa kính xe màu đen, mơ hồ lộ lên hình ảnh của khuôn mặt anh tuấn mang theo phần hứng thú ngang nhiên.

Quan Nghị liếc mắt nhìn hần, có chút đắm chiêu nói:

“Tần Dương, chiêu này của anh thật sự là rất tuyệt!”

Tần Tần Dương trước mắt vẫn như cũ hiện lên khuôn mặt tươi cười giống thiên sứ của Đồng Thiên Ái, hần sắp bắt được thiên sứ này rồi!

Nghe được Quan Nghị nói, hần không ngoái đầu, dừng lại suy nghĩ, nhìn phía trước nói.

“Hả? Ý cậu là gì?”

“Tôi biết anh cố ý không làm rõ chuyện thu mua cô nhi viện, lại nói với nữ tu sĩ viện trưởng kia là đến thị sát. Chiêu này thật sự là rất tuyệt! Cứ như vậy, Đồng Thiên Ái mà nhận được tin này, nàng tự nhiên sẽ tự tìm đến anh! Nếu anh nói thẳng chuyện thu mua, như vậy đối với Đồng Thiên Ái mà nói, ấn tượng về anh chỉ càng ngày càng tệ thêm thôi.”

Tần Tần Dương mân thần, nhú mày, lần này không hề đáp lại.

Quan Nghị mở ra máy tính cá nhân, ngón tay liên tục gõ bàn phím. Hai mắt nhìn dãy số dài duy nhất trên màn hình máy tính, trong lòng cũng bắt đầu chờ mong được nhìn thấy cô nàng thiếu nữ kia.

Vui sướng khi thấy người ta gặp họa, anh thở dài: Đáng thương thay cho Đồng Thiên, cô có biết mình gặp phải ai không? Bi ai a.....

Tại một quán ăn nhanh ở Đài Bắc, Đồng Thiên Ái khoác ba lô, đi ra cửa, cánh cửa cảm ứng tự động mở.

Nàng ngoái đầu hướng Tiểu Lâm vẫy vẫy tay, vụn phần cảm ơn nói:

“Cám ơn cậu sớm như vậy tới thay ca cho tớ! Giờ tớ đi đây!”

“Ừ! Đi đường cẩn thận!” – Tiểu Lâm sang sang cười nói.

Đồng Thiên Ái tản mạn trên những con đường ở Đài Bắc, hôm nay Tiểu Lâm tới nhận ca sớm ở quán ăn nhanh, hiện tại mới hơn mười giờ, nàng cứ nhiên đã làm xong ca .

Khó lắm mới được rảnh một chút, hay là đi dạo phố.

Có điều hiện tại, Đồng Thiên Ái không có tâm tình mà đi hóng gió.

Từ quán ăn nhanh đi ra, bắt xe 103, khoảng mười lăm phút có thể về khu nhà của nàng. Nếu đi bộ, chỉ cần nửa giờ.

Đồng Thiên Ái đứng một chỗ, ngẩng mặt nhìn bầu trời đượm sắc thâm lam. Như thể hạ quyết tâm, nàng gơ nắm tay nhỏ bé nắm thành quyền hướng lên trên, tự nói với chính mình:

“Quyết định hôm nay đi bộ về nhà!”

Ý kiến hay!

Như vậy còn có thể giảm bớt tiền xe!

Đột nhiên di động trong ba lô phát ra “Sỉ lạp sỉ lạp” tiếng chuông, kiểu nhạc chuông khá buồn cười trong phim hoạt hình, vài người đi đường quay đầu nhìn lại.

Đồng Thiên Ái chẳng để ý xung quanh, trên mặt nháy mắt thoáng hiện ra nét tươi cười hạnh phúc.

Cái nhạc chuông phim hoạt hình này, nàng đặc biệt đặt riêng cho các cuộc gọi từ cô nhi viện.

Vì thế chỉ cần nghe một cái liền biết ngay Từ mama gọi tới.

Vội vàng ấn nút nghe, trong lòng vui vẻ.

“Dạ — Con là Thiên Ái đây ạ!”

“Thiên Ái à? Ta là Từ mama đây! Chuyện là như vậy, hôm nay.....”

Bên đầu kia điện thoại, truyền đến thanh âm lo lắng của Từ viện trưởng.

Đồng Thiên Ái nắm di động, vừa nghe thấy “Tập đoàn tài chính Tần”

Ngay khắc bốn chữ được nhắc tới, trên mặt nàng lộ một trận kinh hoàng..

27. Chương 27

Vì sao lại là hắn!

Như thế nào lại liên quan đến cái tên biến thái kia !

Đồng Thiên Ái hoang mang, tay trái cầm điện thoại bất giác nắm chặt.

Hít sâu một hơi, áp chế lửa giận điên cuồng cùng sự căm phẫn bất bình, tận lực khắc chế cảm xúc, nàng cố gắng khôi phục bình tĩnh.

“Từ mama, không có việc gì !..... người yên tâm đi! Người căn bản không cần lo lắng!.....”

“Vì sao?..... Hả?..... Đó là bởi vì..... Bởi vì ta nghe nói cái kia..... Tần tổng giám đốc là doanh nhân rất có tình thương.....”

“Đúng vậy đúng vậy..... Cho nên người yên tâm đi..... Tốt rồi..... Người cũng đi ngủ sớm một chút.....” .

Lập tức cắt đứt cuộc gọi, Đồng Thiên Ái tài mơn sức yếu cúi gằm mặt. Đầu óc có điểm rối loạn, nàng đột nhiên nhớ lại đêm đó.

Hắn khiêu khích nàng, nàng lên xe hắn.

Sau đó nàng nhảy khỏi xe hắn, vội vàng rời đi.

Mà Tần Tấn dương ngồi ở trong xe Benz, đối nàng rộng to một câu.

“Đồng Thiên Ái! Chúng ta nhất định sẽ gặp lại!”.

Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi, giờ đã hiểu được hàm ý của hắn ở câu nói kia.

Nguyên lai theo như lời hấn, “Gặp lại” chính là vì chuyện này!

Hấn đúng là tên tiểu nhân bỉ ổi, cứ nhiên dám dùng thủ đoạn vô sỉ như vậy!

Rốt cuộc hấn muốn cái gì?

Chẳng lẽ hấn thực muốn mua lại khu đất ở cô nhi viện?

Rốt cuộc là vì cái gì?

Đồng Thiên Ái nghĩ tới nguyên nhân thực sự trong chuyện này, nàng chậm rãi hướng đi về phía trước.

Trên đường chính, đèn nê ông tỏa sáng, một cái khu phố toàn các cửa hàng buôn bán, đầu đó vang lên tiếng một khối thủy tinh lớn rơi xuống đất, thế nhưng lại không hề gây ảnh hưởng tới Đồng Thiên Ái vẫn đang trầm tư suy nghĩ.

Tai nàng lúc này lại truyền đến thanh âm khiến cho người ta không khỏi phiền chán

“Muốn lấy lại phim ảnh sao? Ta nói lại lần nữa nhé, hãy làm nữ nhân của ta!”

Đồng Thiên Ái dừng lại cước bộ, hai tay che lỗ tai.

Ý không muốn nghe thấy giọng nói của tên nam nhân này, chỉ muốn phủi mọi thứ thuộc về hấn ra khỏi cuộc đời nàng.

Thật sự là đen đến chết!

Nàng rốt cuộc đã trêu chọc ai kia chứ!

Không biết đi như thế nào để trở về khu nhà, nàng móc ra chìa khóa mở ra cửa, ấn xuống chốt mở, căn phòng hoàn toàn tối đen lập tức bật sáng....

Đồng Thiên Ái theo thói quen nhìn về phía bức ảnh treo trên vách tường, khuôn mặt sáng sủa ấy khó có thể nhiễm u sầu.

“Mẹ à! Cái tên biến thái chết tiệt kia, mục đích của hấn thực ra là muốn con phải làm.....”

Đồng Thiên Ái trên mặt có chút đỏ ửng,

“Nữ nhân của hấn” , mấy chữ này như thế nào cũng không thể nói nên lời .

Ảo não cắn môi, nàng lại hỏi tiếp nói, “Con có nên đáp ứng hấn không đây?”.

Bức hình chụp người phú nữ như cũ hé ra khuôn mặt ôn nhu tươi cười, nàng nhìn Đồng Thiên Ái, trầm mặc không nói.

Đồng Thiên Ái xoay người đi vào phòng ngủ.

Nhìn thấy chiếc giường lớn, vội vàng giang hai tay, cứ như vậy ngã xuống giường.

Đầu chôn thật sâu ở trong gối, trong lòng cũng đã ra quyết định.

Ngày hôm sau, Đồng Thiên Ái thức dậy rất sớm.

Ăn mặc chỉnh tề đầu vào đây, vừa lúc ra khỏi tòa nha liên móc ngay di động, ấn liên tiếp một dãy kí tự.

” Thật có lỗi quá! Bạch minh ca! Hôm nay em có việc quan trọng! Buổi chiều em không thể đi xem film cùng anh được!”

Nhìn dòng chữ “Đã gửi thành công” , nàng ấn nút cho điện thoại di động chuyển sang trạng thái tắt máy.

Đi tới đường lớn, Đồng Thiên Ái ngăn đón một chiếc taxi.

“Chú ơi, đưa cháu tới toà nhà Tần thị.”

28. Chương 28

Sáng sớm, vàng thái dương toả ra ánh sáng dịu nhẹ ôn hòa.

Đồng Thiên Ái hướng người lái xe mà mỉm cười, nàng xuống taxi, tay đẩy cửa xe đóng lại.

Người lái xe khởi động động cơ, nhanh chóng cách xa tòa nhà Tần thị, để lại Đồng Thiên Ái một thân đứng tại chỗ.

Ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao ngất, mới cách mấy ngày, nàng cư nhiên lại đến nơi đây!

Nghĩ tới việc sắp phải nhìn thấy cái tên biến thái chết tiệt kia, trước mắt hiện lên vẻ mặt đắc ý tự phụ của hắn.

Khoác lại ba lô, bỗng nhiên dùng sức, tay nắm thành quyền.

Nàng xoay người đi được vài bước, lại đột nhiên dừng lại cước bộ.

Đồng Thiên Ái! Lúc này đành phải uỷ khuất thôi ! Hãy dừng cảm mà đối diện a! Đi tìm hắn! Cùng hắn ngã bả! Đắt ở Cô nhi viện nếu bị thu hồi, như vậy, các em nàng về sau phải sống ở đâu đây!

Hơn nữa Từ mama cũng sẽ thương tâm đến chết mất !

Nhất trí, Đồng Thiên Ái cứng ngắc quay người, bước nhanh tiến về tòa nhà Tần thị.

Một ngày bận rộn lại bắt đầu , người người tới đây làm việc, cùng kiểu đồng phục công sở, trên mỗi một khuôn mặt đều mang theo vài phần cao ngạo.

Bọn họ chắc chắn trăm phần trăm đều phải học quá cao đẳng, nhân tài đi du học ở nước ngoài phải chiếm tới tám phần.

Cúi đầu đi tới quầy phục vụ, trong lòng nàng đang tính xem lần này nên lấy có gì để có thể gặp “Tần Đại tổng giám đốc”.

Nhưng đúng lúc đó, phía sau đột nhiên có vụ gì đó khác thường náo động.

Đồng Thiên Ái nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy đám người “ốc còn không mang nổi mình ốc” dàn hàng trước sau mà sắp xếp.

Bọn họ cung kính cúi đầu, đều là im lặng không nói.

Có chuyện gì ở đây vậy?

Quân đội đang huấn luyện tân binh sao?

Phía cuối đám người, thoáng hiện lên bóng dáng cao ngất : Tần Tấn Dương mặc Âu phục màu bạc, rất phù hợp với chiếc áo sơ mi đen ở bên trong, cúc áo trước ngực không cài, lộ ra khoảng ngực rộng lớn quyến rũ.

Đôi môi mỏng hơi cong, khóe miệng nhếch lên một tia cười mỉm.

Tóc ngắn đen nhánh, một đôi mắt có thần sáng ngời, làm cho người ta không dám coi thường.

Đi phía sau hắn chính là thư kí – Quan Nghị.

Đồng Thiên Ái đứng ở xa xa chăm chú nhìn mãi tới khi bọn họ hướng tới thang máy mà đi đến.

Chân trái hướng phía trước tiến một bước nhỏ, nhúu đôi mi thanh tú, sau đó chân phải cũng bước lên, hướng tới phía hai người chạy đuổi theo.

“Chờ một chút! Chờ một chút!”

Một tiếng la lớn vang lên giữa đại sảnh im lặng, có vẻ tiếng hét quá chói tai, khiến ọi người nhất tề tìm theo tiếng hét ma quay đầu lại.

Vô số ánh mắt giờ này đều tập trung trên người cô gái mặc áo thun màu trắng cùng với quần bò.

Tần Tấn dương nghe tiếng nữ nhân quen thuộc, trên mặt hiện lên một tia hứng thú.

Động tác chậm chạp, hần chậm rãi xoay người.

Bắt gặp ánh mắt của nàng, có thể nhận thấy nàng hiện đang nhẫn nhịn, áp chế phần nộ, trầm mặc không nói.

“Tần Đại tổng giám đốc, ta có chuyện muốn nói với ngài.” – Đồng Thiên Ái đến gần hần, cố ý dè dặt giọng nói.

Tần Tấn dương cúi đầu, thanh âm trầm thấp đều đều vang ở bên tai nàng “Ta đã nói trước rồi mà, chúng ta nhất định sẽ còn gặp mặt. Chào em, Đồng Thiên Ái!”

29. Chương 29

Lời hần khiêu khích truyền thẳng vào lỗ tai, Đồng Thiên Ái càng tin chắc một điều, việc hần thu mua cô nhi viện quả nhiên là có mục đích khác.

Tức giận ngẩng đầu nhìn phía hần, hận không thể đập nát cái bản mặt đắc ý kia.

“Tần Đại tổng giám đốc từ khi có thể thần cơ diệu toán như vậy, người nên đổi nghề sang làm thầy tướng số đi!”

Đồng Thiên Ái nghiêng răng nghiêng lợi nói, trên mặt lại trưng lên nét tươi cười thực nữ.

Tần Tấn dương nhíu mày:

“Không không không! Ta đâu có ý nói em đâu, Đồng Thiên Ái. Hôm nay tới tìm ta có huyện gì vậy?”

Hần nhất định là cố ý !

Chắc chắn là vậy!

Hần làm sao mà không biết chứ!

Mọi chuyện đều do hần một tay bày ra !

Đồng Thiên Ái lúc này mới phát hiện ra, nam nhân trước mắt nàng chính là một lão hồ ly xảo quyệt!

Không chỉ đơn thuần là hồ ly, gọi hần là hồ ly tinh mới chính xác! Là một con hồ ly tinh đã trải qua vạn năm tu hành!

Đồng Thiên Ái giật giật khóe miệng, cố gắng duy trì nụ cười,

“Liệu Tần Đại tổng giám đốc có thể hay không dành cho ta một ít thời gian, ta đây có chút chuyện muốn nói mà chưa đặt hẹn trước rồi?” Tần Tấn Dương nhíu nhíu mày, tầm mắt vẫn tập trung trên mặt nàng, lại hỏi Quan Nghị đang ở phía sau:

“Buổi sáng tôi còn giờ rảnh để tiếp Đồng tiểu thư không?”

Quan Nghị âm thầm cứng lưỡi, lập tức trả lời:

“Buổi sáng từ 8h30 đến 9h, vừa lúc có nửa giờ trống.

”Kỳ thật nửa giờ kia, thực chất có cuộc họp ban quản lí ở công ty. Hiện tại không có biện pháp nào khác, thôi thì chốc nữa gọi điện thoại dời hẹn chậm lại.

Thành ra mà nói, kế hoạch cả ngày hôm nay toàn bộ đều bị đảo lộn!

Tần Tấn Dương gạt nhẹ đầu, hướng tới thang máy chuyên dụng mà đi đến.

Đồng Thiên Ái nhìn bóng dáng của hần, trong lòng càng tăng thêm chán ghét.

Tên biến thái chết tiệt này có gì đặc biệt hơn người chứ! Hắn nghĩ nàng muốn tới nơi này làm sao? Còn cố ý nói này nói nọ, có nửa giờ, chẳng qua là giống bố thí! Quan Nghị thấy nàng vẫn đứng một chỗ bất động, nhìn vẻ mặt căm ghét của nàng, anh hạo tâm nói, “Đồng tiểu thư, hiện tại đã quá tám giờ bốn mươi phút!”

Đồng Thiên Ái bĩu môi, ai oán liếc mắt ngó Quan Nghị.

Quay đầu hướng về phía thang máy, đã thấy Tần Tấn dương có chút hưng trí đánh giá nàng. Lầu bầu ai oán vài câu, lúc này mới bắt đầu cước bộ, đi vào thang máy.

Quan Nghị trong lòng thở dài, đi theo phía sau nàng vào thang máy. Khuôn mặt trẻ con trắng trẻo cũng không có lộ ra một tia sơ hở, anh không nhìn được vì Đồng Thiên Ái mà cầu nguyện.

Hy vọng cô bé mồ côi đáng thương này có thể toàn thân mà quay về.

“Đinh –” một tiếng, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Bóng dáng ba người biến mất trong tầm mắt.

Thế nhưng đám người ở đại sảnh cũng chưa chịu bỏ đi, đột nhiên xuất hiện một cô gái khiến họ không khỏi cảm thấy tò mò.

Thân phận của nàng đến tột cùng là cái gì vậy nhỉ?

.....“Nàng là tình nhân mới của Tần tổng giám đốc sao?”

Không biết ai đó tự dưng hỏi một câu như vậy.

Cô gái bên cạnh hai tay ôm ngực, hiện ra trong đầu đều là hình ảnh mê người của Tần Tấn Dương

“Thật hâm mộ quá đi! Tần tổng giám đốc của chúng ta vừa tiêu soái lại nhiều tiền, giờ còn ôn nhu lãng mạn như vậy. Cô bé kia, thật sự là rất hạnh phúc nha!”

30. Chương 30

Tầng cao nhất của tòa nhà, thang máy vừa mở ra, Quan Nghị vội vàng bước đi nhanh lên phía trước, mở cánh cửa phòng tổng giám đốc.

Âm thầm liếc mắt nhìn Tần Tấn Dương đi vào văn phòng.

Tần Tấn Dương tuy rằng bất trí nhất từ, đôi mắt vẫn hiện ra tia đắc ý cùng sung sướng.

“Đồng tiểu thư?” – Quan nghị nhìn thấy nàng đứng yên tại chỗ tức khí ra mắt, anh đành nhỏ giọng gọi.

Đồng Thiên Ái đi theo phía sau Tần Tấn Dương, nhìn hắn đi vào văn phòng, thấy đôi chân thật giống như rễ cây vậy, chậm chạp không muốn bước theo.

Nàng gắng sức làm một cuộc đấu tranh tư tưởng cho bản thân.

Vào gian văn phòng này, đồng nghĩa với việc nàng sẽ phải nhận điều kiện của tên biến thái kia đưa ra, kể cả điều kiện không hợp ý tới độ nào.

Chính là – “Trở thành nữ nhân của hắn”!

Chạy trốn ư?

Không, không thể!

Nếu hiện tại nàng chạy trốn, như vậy Từ mama phải làm sao bây giờ?

Bao nhiêu bé gái bé trai trong cô nhi viện về sau phải ở đâu đây?

Lưu lạc đầu đường xó chợ?

Nghĩ đến đây, Đồng Thiên Ái cố lấy hết dũng khí, kiên định ngẩng đầu, đối với quan nghị mỉm cười.

Quan nghị nhìn thấy nàng tươi cười, cả người ngẩn ra.

Nhìn nàng chậm rãi lách qua bên người, sau đó mở cửa lớn văn phòng đi vào.

Khoảnh khắc xoay người, bỗng nhiên có chút hiểu được Tần Tấn Dương vì cái gì mà đối với nàng cảm thấy hứng thú.

Nụ cười của nàng, giống như là ánh mặt trời.....

Căn phòng mấy trăm mét vuông, trang hoàng tráng lệ, một bên đồng hồ để bàn tinh xảo, kim đồng phía dưới lắc tới lắc lui.

“Tik tok—” tiếng vang rất nhỏ tức khắc trở nên rõ ràng, âm vang trong văn phòng, có vẻ làm cho nó càng thêm tĩnh mịch trống trải.

Đồng Thiên Ái cẩn thận nhìn Tần Tấn Dương, nhìn chăm chú nhất cử nhất động của hắn.

Có điều Tần Tấn Dương dường như chẳng để ý tới nàng, thậm chí còn coi nàng như không khí.

Tự mình đi tới tủ trưng bày rượu, mở ra ngăn tủ, tùy tay lấy một bình. Lại cầm theo chiếc ly có chân dài, nghiêng bình rượu rót vào ly.

Nhẹ nhàng nâng ly rượu lên, môi nhấp uống một ngụm.

Đồng Thiên Ái liếc mắt nhìn thời gian, đã hơn tám giờ năm mươi phút !

Chỉ còn 10 phút đồng hồ nữa thôi!

Nàng khẳng định, nếu 10 phút này nàng không chịu mở miệng, tên biến thái kia tuyệt đối sẽ làm cho nàng phải chạy bám lấy người hắn!

“Tần Đại tổng giám đốc!” Rốt cục nhện không được, nàng đành mở miệng trước.

Tần Tấn dương lắc lắc đầu, ánh mắt mê người nhìn nàng.

Đem cái chén gơ lên, nhìn xuyên qua chất lỏng màu nâu, đánh giá Đồng Thiên Ái.

Bỗng nhiên ánh mắt trở nên thâm trầm,

“Không biết vì sao, ta thích nghe nữ nhân gọi tên ta!”

Người đừng có nằm mơ! - Đồng Thiên Ái thiếu chút nữa thốt ra.

Nhìn khuôn mặt ngạo mạn của hắn, nàng nhịn xuống cơn tức giận.

Có chút vô lực, nàng ấp úng gọi,

“Tần..... Tần..... Tần..... Dương.....”

“Bỏ họ của ta đi!” - Tần Tấn dương nhíu mày.

Đồng Thiên Ái có chút không thể nhịn được nữa, vạn phần xác định nam nhân trước mặt là một tên tự sướng ngông cuồng!

Gọi tên hắn chứ gì?

Như vậy là thích nữ nhân gọi tên hắn?

Nàng sẽ gọi đủ à coi!

“Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương
Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương Tần Dương
— Tần — Dương —”

31. Chương 31

Liên tục hô liên mấy chục lần hai chữ “Tần Dương” , Đồng Thiên Ái đỏ mặt nhìn hắn.

Hắn nguyên bản có chút đắc ý, biểu tình trên mặt hắn ẩn lấp tia bí hiểm, nét tươi cười giương lên ở khóe miệng.

Tần Tấn dương cúi đầu lại uống thêm một ngụm rượu, tay nắm chân ly.

Thân hình cao ngất ngả về phía sau cái bàn, cứ như vậy nhìn nàng.

Nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, đột nhiên mất đi vẻ trầm tĩnh, hắn lộ ra nụ cười vừa lòng, sau đó đứng thẳng dậy bước tới.

“Người dừng lại đây!” Đồng Thiên Ái thấy hắn từng bước một tới gần, có chút kích động hét to.

Tần Tấn dương tuy vậy vẫn không có dừng bước, khóe miệng duy trì nét cười, như cũ đi về hướng nàng.

“Nguy hiểm!” - Đồng Thiên Ái trong đầu hiện lên hai chữ này!

Nam nhân trước mắt, giống như là một con sư tử hùng dũng vừa tỉnh ngủ, cả người toát ra khí thế bức người.

Nhìn thân hình cao lớn của hắn càng ngày càng gần, khuôn mặt anh tuấn cũng phóng đại ở đồng tử.

Đồng Thiên Ái trên trán toát mồ hôi, không khỏi lui về phía sau hai bước, xoay người định chạy.

“Đồng tiểu thư, không phải người tới tìm ta muốn nói chuyện gì đó sao? Chuyện tình gì còn chưa nói, như thế nào hiện tại lại muốn dời đi?” - Ác ma phía sau kịp thời lên tiếng.

“.....”

Lời nói của hắn như một chậu nước lạnh dội lên đầu Đồng Thiên Ái.

Sau đó lan tràn tới toàn thân là hừng hực thiêu đốt hỏa diễm.

Đồng Thiên Ái cố nén xuống ý muốn dời đi, người đầy ngập tức giận.

Nàng chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn nam nhân cao hơn mét tám trước mắt.

Đôi mắt to trong suốt chống lại ánh mắt của hắn.

“Ta không muốn tiếp tục quanh co lòng vòng! Nói đi! Người rốt cuộc muốn thế nào!”

Tần Tấn dương không có lập tức trả lời câu hỏi của nàng, cố ý hỏi lại,

“Người nói gì vậy?”

Ánh mắt hắn không hề che lấp, đem mọi biến đổi của nàng thu vào đáy mắt.

Đồng Thiên Ái đứng ở trước người hắn, cảm giác bản thân tựa như một chú sơn dương chuẩn bị bị ăn thịt.

Ở đáy mắt hắn, nàng nhìn thấy bộ dáng khiếp đảm của mình.

Nàng úi đầu, không muốn nhìn thấy bản thân đang uất ức dưới ánh mắt hắn.

Mama, hy sinh một chút vậy, vì cuộc sống an ổn của các em nhỏ ở cô nhi viện, người sẽ không trách con, đúng không?

Nhắm mắt lại, thống nhất tư tưởng.

Lại mở mắt ra, nàng khôi phục bản chất kiên cường như trước, ngẩng đầu nhìn hắn, trán định nói, “Ta — đồng — ý —”

“Hả? Không biết Đồng tiểu thư đồng ý cái gì?” - Tần Tấn Dương nhin không được muốn tiếp tục đùa nàng.

Đồng thiên yêu hai tay cầm lấy góc áo T-shirt, vò nhanh thành một nắm, cắn giận nói:

“Ta nói ta đồng ý làm nữ nhân của người! Người vừa lòng chưa? Tần Đại tổng giám đốc!”

Tần Tấn Dương ánh mắt sắc bén xem kỹ nàng, khuôn mặt anh tuấn lóe ra nụ cười dụ hoặc lòng người.

Hắn hơi hơi khom người, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt:

“Nữ nhân của ta cho tới bây giờ đều là cam tâm tình nguyện, vì cái gì người làm cho ta cảm thấy người đang rất miễn cưỡng!”

“Người.....” – Đồng Thiên Ái phun ra một ngụm lãnh khí - “Tần Tấn Dương! Ta là cam tâm tình nguyện !”

Những lời này tuyệt đối là lời nói dối!

Tần Tấn Dương đem ly rượu giơ lên nàng trước mặt, nhẹ nhàng lắc nhẹ:

“Là thật sao? Dùng hành động thực tế để chứng minh xem!”

32. Chương 32

Đồng Thiên Ái liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt di chuyển tới ly rượu trước mặt nàng.

Tên nam nhân biến thái này rốt cuộc đang nói cái gì?

Dùng hành động thực tế để chứng minh?

Chứng minh như thế nào đây?

Chẳng lẽ bắt nàng đem ly rượu này uống hết sao?

Làm sao bây giờ! Nàng chưa bao giờ chạm vào một giọt rượu!

Chẳng lẽ lần này phải phá lệ sao?

“Hả? Làm sao vậy? Đây là ”cam tâm tình nguyện” của người sao?” – Tần Tấn Dương hai mắt hội tụ hào quang, tập trung trên khuôn mặt do dự của nàng.

Bàn tay nắm chặt đột nhiên buông ra, Đồng Thiên Ái vươn tay:

“Được thôi! Ta sẽ chứng minh cho người xem!”

Nói xong nàng một phen đoạt ly rượu trong tay hắn, mắt nhắm lại, đương đầu đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Rượu rất cay, lưu lại ở trong miệng, chảy xuôi tiến vào trong thân thể.

Đồng Thiên Ái thè lưỡi, lại ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân trước mắt.

Cầm ly rượu quơ quơ trước mặt hắn , đầu cũng có chút mơ hồ:

“Ta..... Ta uống xong rồi.....”

Nàng lắc lắc đầu, ý muốn làm cho đầu óc thanh tỉnh.

Vì sao nam nhân biến thái trước mắt lại biến thành vài người liền!

Hả! Hả? Hắn có thật nhiều đầu với nhiều tay nha!

Sao lại nhiều như vậy nhỉ..... Hắn là yêu quái sao.....

Tần Tấn Dương nhìn thấy mặt nàng phỉm hồng, hai mắt mê ly, âm thầm nhú mày.

Đúng là chú nhím con tiểu lượng kém, mà không phải kém bình thường đâu!

Cư nhiên uống một chút như vậy liền đã say!

Bước tới gần bên người nàng, cánh tay dài duỗi ra, cổ tay hữu lực đem nàng cả người ôm vào trong lòng.

“Đồng Thiên Ái, ta bảo ‘Cam tâm tình nguyện’ không phải là bắt người đem ly rượu này uống hết!” – Tần Tấn Dương hơi hơi cong mình, nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

Đồng Thiên Ái ngửi được hương thơm man mát của nước hoa hiệu Chanel, bắt mắt nhìn nhó giầy dựa. Nhưng là đầu thực chẳng vàng, lại bị vòng tay cường tráng của hấn giam cầm, nàng vô lực chống cự. Mặc dù đầu óc choáng váng, hoa mắt chóng mặt, nàng vẫn đang cố gắng không cho chính mình dựa vào lòng ngực của hấn.

Có lẽ là do men rượu, lá gan nàng cũng to ra, nàng hỏi:

“Nói! Người là tên biến thái chết tiệt! Rốt cuộc..... Thế nào.....”

Tên biến thái đáng chết? Tên biến thái đáng chết?

Tần Tấn Dương nhất thời hé ra khuôn mặt tuần tú, tuy rằng biết nàng đối hấn có nhiều bất mãn, nhưng cũng thật không ngờ nàng tặng biệt hiệu cho hấn ác độc như vậy!

“Người nói..... Ta nghĩ thế nào.....” – Lại cố ý, hấn ở nàng bên tai ngả ngớn trên đầu.

Đồng Thiên Ái tay chỉ vào mặt hấn, lắc lắc lắc lắc nhẹ vài cái.

Mấp máy đôi môi hoa đào, mở miệng muốn nói cái gì đó.

Ánh mắt nhắm lại, rốt cuộc chịu đựng không được ngã vào lòng hấn.

Cảm nhận thân thể mềm mại của nàng, dục cảm của nam nhân trong người bị nàng kích thích.

Tần Tấn Dương cúi đầu, nhìn thấy khuôn mặt của nàng hồng hồng, lông mi thật dài, bao trùm đôi mắt đã nhắm chặt.

Đôi môi hoa đào khê cong lên, làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm.

Nàng đang dụ hoặc hấn sao..... Được lắm..... nàng đã đạt được mục đích rồi đó

Nhẹ nhàng dùng sức, hấn đem cả người nàng ôm lấy, cúi đầu, chậm rãi, ôn nhu, hôn lên môi nàng

33. Chương 33

Trong một văn phòng khác trên tầng cao nhất.

Quan Nghị thoải mái dựa vào bàn làm việc, liếc mắt nhìn đồng hồ.

Đã hơn chín giờ 10 phút ! Vì sao Đồng Thiên Ái còn chưa đi ra?

Tần Tấn Dương đúng là tên tiểu tử thôi, lợi dụng người ta gặp khó tới cầu xin, hấn liền đem con cừu nhỏ ăn luôn sao?

Hử? Ừ! Rất có khả năng!

Ai! Lại một cô gái vô tội bị hãm hại !

“Rìng – rìng –” Tiếng điện thoại văn phòng đột ngột vang lên.

Quan Nghị ấn nút trò chuyện, nhìn không được tò mò hỏi:

“Anh nhanh như vậy đã làm xong “chuyện”?”

Không phải chứ!

Thể lực hấn từ khi nào thì kém như vậy!

Lần này chỉ mất có một chút thời gian thể thôi!

“Lấy một cái chăn mỏng vào đây!” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nam trầm trầm của Tần Tấn Dương.

Chăn mỏng? Cần chăn mỏng làm cái gì?

Từ khi nào hấn cùng tình nhân ở căn phòng nhỏ lúc thân thiết lại còn dùng thảm ?

Thật sự là tin tức số một!

Quan Nghị rất hứng thú, vẫn bình tĩnh đáp lại:

“Biết rồi! Lập tức mang đến ngay!” - khoảnh khắc cúp máy, trong lòng anh âm thầm phỏng đoán chốc nữa hẳn là được nhìn thấy thân thể hương diễm.

Một tay gõ gõ cửa, tay trái Quan Nghị ôm một cái chăn mỏng.

Nghe được hai từ “Vào đi” , lúc này mới mở cửa ra, đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Không có cảm giác như đã tưởng, không khí trong phòng ngay cả một chút cảm giác ái ân cũng không có.

Nhìn quét một vòng bốn phía, tầm mắt đặt ở trên người Tần Tấn dương.

Áo khoác âu phục đã cởi ra, tay áo trong đã xắn lên mấy lớp.

Hai tay thọc trong túi quần, thân hình cao ngất dựa cửa căn phòng nhỏ.

Ánh mắt hần nóng rực không giống lúc bình thường, mang theo nét cười, ôn nhu nhìn chăm chú vào một điểm.

Quan Nghị mang theo vài phần kinh ngạc, tò mò đi đến bên người hần.

Theo tầm mắt hần nhìn theo, thấy Đồng Thiên Ái đang nằm ngủ trên giường lớn.

Hai má nàng hồng nhuận, cả người co thành một khối, tư thế ngủ như là trẻ con vậy.

Áo khoác lớn của Tần Tấn Dương bao phủ người nàng, khiến cho thân hình vốn nhỏ nhắn của nàng, nhìn qua có vẻ phá cách thật đáng yêu.

Một bàn tay đập lên bờ vai của hần, giống như anh em:

“Nàng làm sao vậy?”

“Uống rượu .” Tần Tấn dương thản nhiên nói.

Tay hần vớ lấy chiếc chăn mỏng trên tay Quan Nghị, hướng phía Đồng Thiên Ái đang ngủ say đi đến.

Đem Âu phục trên người nàng lấy đi, lại ôn nhu đem chăn mỏng đắp lên người nàng.

Trông thấy tóc tai nàng loà xoà, che lấp khuôn mặt, Tần Tấn Dương nhịn không được đưa tay vuốt nhẹ.

Quan Nghị nhìn thấy một chuỗi cử chỉ khác thường của hần, nhẹ giọng hỏi:

“Tấn Dương, anh sẽ không cảm thấy yêu mến thật lòng đối với cô bé mồ côi này chứ?”

Hần đối đãi với Đồng Thiên Ái đủ loại hành vi, có điểm không giống với các cô nàng tình nhân khác.....

Tần Tấn Dương đứng lên, liếc mắt nhìn Đồng Thiên Ái.

Cầm lấy áo khoác, sau đó xoay người hướng đi tới phía Quan Nghị, tay khép lại cánh cửa phòng nhỏ.

Soái khí đem áo khoác mặc vào, ánh mắt thâm trầm nhìn Quan Nghị.

“Cậu làm anh em của ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại quên danh ngôn của tôi ?”

Nữ nhân đều giống nhau..... Sẽ tùy thời mà đổi mới..... Mà hần đối với mỗi người đàn bà.....đều sẽ là vị tình nhân ôn nhu.....

34. Chương 34

Thời điểm Đồng Thiên Ái tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như sắp nổ tung đến nơi, hơn nữa miệng cũng khô khốc vô cùng khát nước.

Tay không ngừng day day huyết Thái Dương, ý muốn làm cho chính mình thanh tỉnh.

Nàng mở to mắt nhìn căn phòng xa lạ, có chút mơ mơ hồ hồ.

Nàng nhớ rõ hình như mình đã đem ly rượu kia uống hết sạch, sau đó..... Ách! Sau đó cái tên biến thái chết tiệt kia thừa cơ bế nàng!

Nàng vội vàng cúi đầu nhìn phía quần áo chính mình, thấy chúng vẫn như cũ mặc ở trên người, lúc này mới thở phào một hơi.

Tính ra cái tên biến thái kia còn có điểm lương tri, không lợi dụng thời cơ nàng say rượu.....

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Mặc kệ !

Rời nơi này trước đã, có gì nói sau!

Đồng Thiên Ái than thở vài câu.

Từ trên giường nhảy xuống, tay tùy ý vuốt vuốt lại tóc.

Nàng cầm lấy ba lô, hướng cử phòng đi đến.

Cửa bị mở ra một cái khe hở nhỏ, thanh âm thâm trầm của nam nhân xuyên qua khe hở, loáng thoáng truyền đến.

Đồng Thiên Ái vội vàng trốn phía sau cửa, tựa đầu sát vào cánh cửa , vánh tai lên nghe.

“Tổng giám đốc, phần báo cáo tài vụ này.....”

Người quản lý tài vụ ấp úng không biết trả lời như thế nào, nhìn Tần Tấn dương ngồi ngay ngắn ở ghế da, cái trán hần dấp dính mồ hôi.

Tần Tấn Dương liếc mắt tên béo trước mặt, ngón tay không kiên nhẫn nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

“Hy vọng quản lý Thẩm có thể giải thích cho đúng và chi tiết từng hạng mục trong bản báo cáo của phòng tài vụ, hơn một trăm ngàn kia, rốt cuộc đi đâu rồi!”

Hắn quan tâm không phải là 100 ngàn kia, nhưng tập đoàn Tần thị tuyệt đối không thể dung hạ lỗ sâu một như vậy!

Khuôn mặt già nua của vị quản lý tài vụ đỏ bừng, có chút khó khăn mở miệng, cuối cùng thở dài một hơi:

“Thực xin lỗi, Tần tổng! Là tôi tham ô công khoản!”

“Được lắm! Ông bị đuổi việc ! Ông tham ô một trăm ngàn, nhưng vì ông đã ba mươi năm làm việc ở Tần thị trung thành và tận tâm phân thưởng, tôi sẽ không tái truy cứu! Giờ lập tức đi ra ngoài mà chạy lấy người!”

Nét mặt tang thương lo lắng biểu lộ tia cảm kích tươi cười, giọng nói cảm khái liên tục:

“Cám ơn Tần tổng! Cám ơn Tần tổng!”

Ông ta vừa gật đầu vừa cúi người rời khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Cả một màn thu vào đáy mắt của Đồng Thiên Ái, nàng có chút xúc động.

Xem ra nam nhân biến thái này, cũng không giống như nàng tưởng là không có tình người!

“Nghe lén xong rồi? Người có thể ra đi !” – Tần Tấn Dương liếc mắt nhìn vào căn phòng nhỏ.

Đồng Thiên Ái chậm rãi đẩy cửa ra , xấu hổ nở nụ cười.

“Hả?..... Ừm!..... Người cứ thông thả..... Ta..... Đi trước” – Nói xong, nàng vội vàng xoay người, muốn thoát khỏi nơi này.

“Khoan đã!” - giọng nam tràn ngập từ tính vang lên.

Tay nàng đã cầm vào nắm đấm cửa, nghe được giọng hắn, lưng lập tức cứng đơ.

Chậm rãi xoay người, đối lại khuôn mặt tuấn tú có chút đăm chiêu của hắn.

“Nghe tốt lắm! Hôm nay là ngày mừng 6 tháng 10, đến ngày 6 tháng 11, suốt một tháng, người sẽ là nữ nhân của ta! Đồng Thiên Ái, ta nói vậy, không biết người có hiểu được không?”

Nói xong, Tần Tấn Dương nở nụ cười thắng lợi trên môi.

35. Chương 35

Một tháng thời gian! Suốt một tháng! Nàng sẽ chịu sự bài bố của hắn!

Đồng Thiên Ái ngơ ngác nhìn hắn, cắn môi trầm mặc không nói.

Hắn nở nụ cười chói mắt, nhằm công khai biểu hiện quyền uy cùng với địa vị tuyệt vời của chính mình!

Mà nàng, chỉ có một con đường sống duy nhất để lựa chọn!

Vì cô nhi viện, vì các em trai em gái, còn cả mama nữa, nàng chấp nhận bất cứ giá nào!

“Được! Ta đáp ứng người! Người người phải lập hiệp nghị, đất ở cô nhi viện vĩnh viễn không cho thu hồi!”

Đồng Thiên Ái không chút khiếp đảm, dũng cảm đón nhận ánh mắt của hắn.

“Còn nữa, một tháng này, người không được can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của ta! Mặt khác, người phải cho ta một tuần thích ứng thời gian!”

“Trong vòng một tuần này, ta sẽ không cùng người.....cái kia.....” – ban đầu còn kịch liệt rống lên một tiếng, đến cuối cùng lại thành yếu ớt vãn ngâm.

Tần Tấn Dương nhìn thấy nàng một bộ khăng khải hy sinh, trong lòng lại buồn cười.

Độ cong ở khóe môi lại tăng hơn, ngay cả ý cười trong đáy mắt cũng hiện lên sâu sắc.

Đôi mắt thâm thúy hỗn loạn vạn phần thú vị.

“Ok! Ta đáp ứng người!” – Hắn chưa bao giờ thiếu nữ nhân, hơn nữa cũng không thích bắt ép nữ nhân!

Xem ra ba mươi ngày này, hắn sẽ không nhàm chán chút nào.....

Đồng Thiên Ái nhú nhú mày, xem kỹ ánh mắt hắn kia, trong lòng có chút lo ngại .

Tên biến thái chết tiệt này!

Trong đầu đang tính kế gì nữa đây!

Sẽ không phải bắt nàng trở thành người hầu sai vặt, hoặc là đem nàng ra tra tấn chứ? Ngô..... Rất khiến người ta hoài nghi nha.....

Không được! Không thể để bại dưới tay hắn ! Hắn tưởng biện pháp này có thể ép nàng làm nữ nhân của hắn sao?

Nàng nhất định sẽ cho hắn biết thế nào là “thực thích” ! Đồng Thiên Ái âm thầm nói trong bụng.

Hai người ánh mắt dây dưa nửa ngày, ở không khí lý lóe không rõ tia lửa.

Trên mặt cả hai đều là mỉm cười, cũng là đồng lòng mang kế hoạch nham hiểm.

“Tuy rằng ngươi đã biết ta là ai! Nhưng là ta vẫn giới thiệu chính mình một lần nữa ! Ta là Tần Tấn Dương!”

Đồng Thiên Ái khinh thường nhìn hắn, nheo lại ánh mắt.

Đúng là tên biến thái tự cao tự đại.

Cư nhiên như vậy hướng người khác giới thiệu bản thân, sao hắn nói — “Ta là Tần Tấn Dương!” mà không nói – “Ta gọi là Tần Tấn dương!”

Tự đại! Cuồng ngạo!

“Tần Tấn dương! Từ giờ trở đi khế ước đạt thành!” Đồng Thiên Ái mở to hai mắt nhìn, hận không thể đem ánh mắt giết chết hắn.

“Ừ” một tiếng bình thản, một tay chống cằm, có chút hứng thú nhìn nàng, “Cuối cùng ta nói lần nữa! Bảo bối yêu quý! Nhớ kỹ! Lần sau không cần mang họ gọi tên ta!”

Bảo bối? Buồn nôn –

“Còn một điều nữa! Về sau không được gọi ta là ‘Bảo bối!’”

Đồng Thiên Ái nhớ tới lần trước gặp “Ông ọ tỳ tỳ”, lại cả Bonnie, đối với hắn như cỏ dại mọc hoang, đều gọi thật mật là “Bảo bối”, nghe xong cảm giác đúng là muốn nôn mửa.

Tần Tấn Dương gật gật đầu, cố ý dè dặt thanh âm:

“Thiên Ái!”

Tên chính mình, bạn bè người thân cũng đã gọi tới hàng trăm hàng ngàn lần.

Nhưng là từ trong miệng hắn đi ra, Đồng Thiên Ái trên mặt một trận tạo nhiệt, hai má bay lên hai đóa mây đỏ hồng.

36. Chương 36

Đồng Thiên Ái quên mất chính mình đã chạy ra toà nhà Tần thị như thế nào, ma xui quỷ khiến , nàng nắm chặt ba lô liền chạy khỏi phòng tổng giám đốc.

Ngồi vào xe taxi, lập tức tắc xi nhanh chóng rời khỏi toà nhà, lỗ tai vẫn còn ong ong.

Thật đáng giận là, tiếng vọng tất cả đều là thanh âm khiến người chán ghét của Tần Tấn Dương!

Chính là cảm thấy máu trong người chảy ngược, thẳng hướng óc.

Vì cái gì trong đầu tất cả đều là thanh âm của hắn!

Đáng giận quá! Hắn đúng là yêu quái!

Nổi giận bùng bùng thanh toán tiền, xuống xe, mang theo cảm xúc tức giận khóc hiếu, nàng chạy vọt vào khu nhà của mình.

Giờ mới phát hiện thang máy lại hỏng rồi!

Thật đáng ghét !

Nàng khẳng định là số con rệp!

Lại phải đi thang bộ!

Đành chuyển hướng đi thang bộ, thống hận rửa vả tên nam nhân biến thái, nhưng lại càng là thống hận chính mình, mỗi một bước đều dùng sức quá mức.

“Rầm rầm rầm –” – tiếng bước chân, ở hành lang không người vang lên, có vẻ càng vang vọng rõ ràng.

Nghẹn một hơi thẳng hướng đến bậc thang tầng cuối cùng cho hả giận, nhưng vẫn không thể hả hết giận.

Chán ghét! Thật sự là làm cho người ta chán ghét!

Nàng sắp điên rồi! A a a a –

Chà chà chân, râu rĩ cúi đầu, tay lục ba lô tìm chìa khóa nhà.

Mân mê nửa ngày, vẫn là không lục được chùm chìa khóa kia.

Trong lòng có chút khó chịu, cứ nhiên ngay cả cái chìa khóa cũng dám đối nghịch với nàng!

Nàng tại sao lại xui xẻo vậy!

“Thiên Ái!” Trên đầu đột nhiên truyền đến giọng nam trầm ổn .

Nghe thanh âm quen thuộc, Đồng Thiên Ái vội ngẩng đầu.

Nhìn thấy Tiêu Bạch Minh vẻ mặt quan tâm, nhớ tới cuộc hẹn đi xem phim điện ảnh, nhưng mình lại lỡ hẹn , trong lòng bỗng nhiên nói không nên lời, áy náy cùng ảo não.

Áy náy là, nàng cứ nhiên cho Bạch Minh ca leo cây!

Ảo não là, cơ hội tốt như vậy, cứ nhiên nàng lại bỏ lỡ!

Đem ba lô ôm chặt ở trước ngực, đầu cúi thấp giống như nhận sai: “Bạch Minh ca! Thực xin lỗi! Hôm nay em..... Hôm nay em.....”

Trời ơi! Nàng nên nói như thế nào đây?

Tiêu Bạch Minh nhìn nàng khó xử, cười an ủi nói:

“Không có việc gì! Phim thì xem khi nào chả được!”

Anh làm gì mà không biết?

Từ lúc bắt đầu quen biết nàng, đã biết nàng là một cô bé lạc quan sáng sủa, không giống mấy cô gái hiện đại được nuông chiều từ bé.

Một mình làm mấy công việc bán thời gian, lại phải đến trường nữa, quả thật đủ mệt rồi!

Một cô gái thiện lương lại kiên cường như vậy, thật sự rất khó tìm được.....

“Bạch Minh ca..... Cảm ơn anh.....” Đồng Thiên Ái thấy anh khoan dung thông cảm, trong lòng càng thêm hổ thẹn.

Tiêu Bạch Minh tay đẩy mắt kính, lúc này mới đem đồ giấu ở sau người giơ lên, cầm một phần cơm chiên quơ quơ trước mặt nàng.

“Nhớ lần trước đi ăn cơm chiên, em nói kia quán cơm chiên kia ăn ngon. Hôm nay anh đi ngang qua, liền tranh thủ mua cho em. Không biết em đã ăn cơm chưa?”

Không biết vì cái gì, giờ phút này Tiêu Bạch Minh ăn mặc giản đơn, ở đáy mắt Đồng Thiên Ái trở nên cao ngất.

Anh giống như là một gốc cây đại thụ, làm cho nàng bắt đầu sinh ra ý niệm trong đầu muốn dựa vào.

37. Chương 37

Tay vội vàng tiếp nhận phần cơm chiên, hương thơm mê người phiêu tán tới khoảng mũi, bụng nàng bắt đầu “Ọc ọc ọc” phát ra âm thanh kháng nghị.

Đồng Thiên Ái hé ra khuôn mặt đỏ bừng, bàn tay bất an nắm chặt gói to, e lệ cúi đầu, không dám nhìn lại anh.

Nàng muốn chết quá!

Cư nhiên tại thời khắc mấu chốt như vậy, lại làm trò cười cho thiên hạ!

Nàng thật muốn đào một cái hố, sau đó đem chính mình ném vào!

Tiêu Bạch Minh nghe tiếng “Ọc... Ọc... Ọc...”, trong ánh mắt hiện lên một tia thương cảm.

Chậm rãi vươn tay, giống như một ông anh cả, vuốt vuốt tóc nàng, thản nhiên nói:

“Em chắc đã đói bụng, nhanh đi ăn đi! Ngoài này có chút lạnh, vào nhà đi!”

Đồng Thiên Ái cảm động, ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thấy đáy mắt thâm thúy của anh.

Lời nói săn sóc của anh, ánh mắt ôn nhu, cả người không thể tự kiềm chế.

“Cám ơn anh, Bạch Minh ca.....” – Tuy rằng những lời này, đêm nay nói nhiều lắm rồi, nhưng là, nàng thật sự thật sự muốn cảm ơn anh.....

Tiêu Bạch Minh gật gật đầu, hướng nàng mỉm cười:

“Đi mở cửa đi! Nhìn em đi vào, anh mới xuống lầu!”

Đồng Thiên Ái với ba lô tiếp tục tìm kiếm chìa khóa, lần này cư nhiên một phát tìm được ngay!

Đi đến cửa phòng mình, mở cửa ra, nàng xoay người nhìn Tiêu Bạch Minh, chỉ chỉ phần cơm chiên trong tay, giờ lên nét cười rạng rỡ.

“Bạch Minh ca, lần sau đến lượt em mời anh xem phim nhé!” Đồng Thiên Ái cố lấy hết dũng khí nói.

Tiêu Bạch Minh trầm tĩnh, như cũ thản nhiên tươi cười. Nhưng giấu sau nụ cười thản nhiên, lại là một tia nháy nhót cùng với sung sướng.

Kính đen hạ hai tròng mắt, lóe hào quang.

“Không..... Không cần.....”

Ách? Không cần?

Đồng Thiên Ái lập tức hé ra nét mặt khóc tang, Bạch Minh ca cự tuyệt nàng!

“.....” – Cúi đầu, nàng khó nén mắt mát – “Kia.....Em đi vào đây..... Bạch Minh ca.....Gặp lại sau nha.....”

Tiêu Bạch Minh nhin không được cười ra tiếng, vội vàng kêu tên nàng:

“Thiên Ái!”

Nhìn nàng hồ nghi quay đầu nhìn về phía mình, lại nhẹ nhàng mà nói, “Ý anh là em không cần mời ta, vẫn là anh mời em xem phim! Như vậy đi, ngày mai em có rảnh không?”

Nguyên bản nàng đang hạ tâm tình, nghe xong lời nói nói, đột nhiên trở nên tinh không vạn lí.

Đôi mắt to trong suốt mướt to như mảnh trăng rằm, tán đi vẻ lo lắng, giống như chú mèo con đáng yêu.

Dường như sợ không kịp, nàng không chút nghĩ ngợi, vội vàng nói:

“Có có ! Ngày mai đi! Ngày mai em rảnh!”

Tiêu Bạch Minh nhìn bộ dáng khẩn trương của nàng, lại là ngạc nhiên cười:

“Ừ! Tốt lắm! Ngày mai em còn phải làm thêm ở quán ăn nhanh đúng không? Vậy buổi tối đi? Chúng ta xem phim vào tám giờ tối nhé! Thế nào?”

“Được ạ.....” - Đồng Thiên Ái không có gì dị nghị.

Nhìn Tiêu Bạch Minh đi xuống thang bộ, Đồng Thiên Ái mới đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa, hé ra khuôn mặt tươi cười đến vạn dặm.

Thật tốt quá! Quá tuyệt vời! Ông trời đúng là có mắt!

38. Chương 38

Tắm rửa sạch sẽ, mặc vào bộ quần áo ngủ, dép lê cũng không thêm xỏ, nàng cứ như vậy chân đất đi trên sàn nhà.

Đồng Thiên Ái bưng thức ăn nhanh, mùi hương ngon lành của món cơm chiên xực vào mũi.

Ủm! Đúng là vị cơm chiên của quán cơm kia rồi!

Quả nhiên thật là ngon!

Hơn nữa, vẫn là Bạch Minh ca mua cho nàng ăn!

Thật sự là hạnh phúc a –

Vừa ăn vừa bưng tới trước bức ảnh chụp, hai mắt nhìn mama trong ảnh, ánh mắt cũng trở nên ngây ngốc.

Mama lúc nào cũng cuốn hút, khiến cho tâm tình nàng thật tốt, mặt tươi cười phát ra nét ôn nhu mê người.

“Mama..... Mama có thích nam nhân như vậy không?”

“..... Hỏi con?..... Con cảm thấy anh ta..... Thành thực tốt lắm..... Hơn nữa sẵn sóc lại khoan hồng độ lượng..... Là quan trọng nhất..... Anh ấy làm cho con cảm giác thật chắc chắn.....”

Mama như cũ cười hiền dịu nhìn nàng, vẫn duy trì cảm giác trầm mặc nhất quán.

Đồng Thiên Ái miệng nhai cơm chiên đều đều, mơ hồ nói không rõ:

“Mama không nói lời nào? Không nói lời nào thì tức là không phản đối! Không phản đối thì phải là thích, đúng không ạ? Đúng đúng!”

Phòng khách vang lên tiếng điện thoại “Reng reng – reng reng –”, Đồng Thiên Ái xoay người chạy tới.

Một bàn tay đang cầm xuất cơm chiên, tay kia thì cầm lấy microphone, kẹp giữa bả vai với cổ, đem microphone cố định ở bên tai.

Miệng còn ngậm chiếc đũa:

“Alô — tôi là Thiên Ái —”

“Di động như thế nào không gọi được?” Đầu kia điện thoại có giọng nam từ tính vang lên.

Thanh âm này..... Hà?..... Ừ!.....

Đồng Thiên Ái trên trán nhỏ mồ hôi hột, như thế nào lại là hấn?

Hấn cư nhiên gọi điện thoại thẳng tới nhà nàng!

“Sao không nói lời nào? Chẳng lẽ là bởi vì nghe được thanh âm của ra liền kích động sao?”

Giọng nam trêu tức tiếp tục vang lên.

Nàng nói để trấn tĩnh bản thân, dè dặt thanh âm hỏi:

“Người vì sao biếtáo điện thoại nhà ta!”

Điện thoại bên kia bật ra tiếng cười nặng nề, tiếp theo nói ra:

“Chỉ cần là ta muốn biết chuyện gì, không có gì không có khả năng !”

Đồng Thiên Ái “À” một tiếng, trong lòng đem hấn ra rửa mặt một chút.

Đáng giận a!

Tên nam nhân biến thái này, ý thế mình có mấy cái đồng tiền dơ bẩn, không có tiền xem người còn không tự tin được vậy không!

“Từ ngày mai nếu không có chuyện gì, không được tắt máy! Nghe không?”

Hít sâu một hơi, nàng nói rành rọt từng chữ, “Nghe — rõ — rồi —” -Nói xong, không chờ đối phương mở miệng thêm lần nữa, nàng trực tiếp cắt đứt cuộc gọi.

Tại phòng khách sạn xa hoa.

Tần Tấn Dương đứng ở trước cửa sổ kính nhìn xuống màn đêm thâm trầm Đài Bắc.

Nghe tiếng điện thoại bị cắt đứt, phát ra thanh âm “Tút tut—”, đem điện thoại di động tùy ý quăng sang một bên.

Cư nhiên dám ngắt điện thoại của hắn, nàng là kẻ đầu tiên!

Bắt nhím con phải phục tùng, xem ra so với tưởng tượng còn thú vị hơn.....

Một đôi tay trắng nõn, ôm từ sau lưng hắn.

Mềm mại thân thể của nữ nhân dán trên người hắn.

Xinh đẹp hương khí, mang theo hương thơm vừa mới tắm rửa.

“Tấn Dương..... Em rất nhớ anh.....” Nữ nhân làm nũng nói.

39. Chương 39

Tần Tấn Dương xoay người, nét mặt biểu lộ nụ cười mê người. Đưa tay vuốt ve gò má của người phụ nữ, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của cô ta

Nụ hôn này rất cạn, rất cạn, cùng sự dịu dàng thường ngày không giống. Đôi tay của anh chuyển từ eo qua cổ. Người phụ nữ bất mãn nâng chân, chu đôi môi mềm mại “Tấn Dương, anh sao vậy....anh không muốn em sao?”

Người phụ nữ diễm lệ ở trước mắt trên người chỉ có một cái khăn tắm. Da thịt trong suốt, hai cánh môi đỏ thắm. Mái tóc buông thả đến vai, không bởi vì hôn mà có vẻ xộc xệch, khuôn mặt tinh tế, lộ ra vẻ thuần phục tuyệt đối.

Tần Tấn Dương khom người, ngửi thấy mùi vị nước hoa nồng đậm tràn ngập trên người cô ta.

Trong đầu nháy mắt hiện ra vẻ mặt tươi cười rực rỡ khác, trong mũi có thể ngửi thấy được mùi hương thanh nhã tự nhiên từ tóc, còn có đôi môi đỏ, mềm mại còn mang chút men say của rượu.....

“Nghỉ Tinh để tôi đưa em về” Tần Tấn Dương đưa tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt của cô ta.

Đường Nghi Tinh nghe được câu này, tròng lớn đôi mắt đẹp, cảm thấy vạn phần giật mình. Công ti phái cô đi Pháp công tác một tuần. Trong một tuần lễ này anh cũng không qua lại với cô. Chẳng lẽ anh giống như lời bên ngoài đồn đại, ai cũng dịu dàng đa tình chứ không chung tình?

“Tần Tấn Dương.....em vẫn chưa muốn về.....em....” Nói xong khóe môi nâng lên đường cong động lòng người, đưa tay khẽ khàng nhẹ gạt, khăn tắm trên người rơi xuống.

Tròng mắt của Tần Tấn Dương bởi vì đồng thể hấp dẫn này mà trở nên nóng bỏng nhưng sau một giây liền tiêu tan.

Gương mặt tuần tú dịu dàng trước sau như một thế nhưng lúc này mang theo một chút lạnh lùng.

Cởi ra âu phục khoác lên trên người cô ta” Bảo bối mặc đồ của em vào đi, mặc dù chưa tới mùa thu nhưng rất dễ bị cảm lạnh. Biết không?”

40. Chương 40

Đường Nghi Tĩnh vẫn luôn luôn lấy thân hình của mình làm kiêu ngạo, không nghĩ tới lần này lại bị người chẳng thèm ngó tới như vậy.

Cô ta là đường đường quản lý cao cấp của công ty GT, càng thêm tự nhận là khác hẳn với những người tình nhân khác. Nhưng không nghĩ tới là, hôm nay bị anh chế nhạo như vậy!

“Tần Tần Dương! Anh vô sỉ!” Trong lòng phẫn hận, đưa tay liền muốn tặng cho anh một cái tát.

Tần Tần Dương một phát bắt được cổ tay của cô ta, trên mặt vẫn là một nụ cười trí mạng kia, “Đường tiểu thư, tôi cho là cô rất rõ ràng! Không cần vọng tưởng biểu hiện địa vị của mình, tôi thích phụ nữ biết nghe lời!”

“Nhưng mà bây giờ, trò chơi giữa chúng ta, Over rồi!”

“Mặc dù tôi biết cô cũng không thiếu tiền, nhưng mà tôi vẫn sẽ gửi một trăm ngàn đến trong tài khoản của cô. Tối nay tôi sẽ không tiễn cô đi về! Đi đường cẩn thận!”

Đường Nghi Tĩnh nhìn anh đi qua ở bên cạnh, nghe được tiếng đóng cửa, đã nắm Âu phục trên người, hùng hăng ném lên mặt đất.

Đài Bắc một khu dân cư cũ kỹ .

Một chiếc Benz xe dừng ở trước khu chung cư. Đèn xe lập lòe, động cơ vẫn chưa tắt.

Tần Tần Dương xuyên thấu qua cửa sổ xe màu đen, ngẩng đầu nhìn về lầu cuối của khu chung cư .

Cho đến khi gian phòng nhỏ kia tắt đèn, lúc này mới thu tầm mắt. Khóe miệng mím lại, lái xe rời đi.

*

Mỗi buổi sáng chủ nhật, tiệm thức ăn nhanh buôn bán sẽ tốt hơn rất nhiều so với bình thường. Từ buổi sáng vẫn bận đến buổi tối, một khắc cũng không có dừng lại.

Đã suốt mười giờ, một cô bé khác đã sớm lắc đầu liên tục, nhỏ giọng oán trách.

Đồng Thiên Ái cầm khăn lau, tinh thần vẫn phần chấn lau chùi quầy.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức trên vách tường, bảy giờ rưỡi! Còn có nửa giờ, chính là thời gian cùng Anh Bạch Minh cùng nhau xem chiếu bóng!

“Leng keng ——”

Cửa cảm ứng tự động mở, Tiêu Bạch Minh mặt ung dung đi vào cửa hàng.

Xuyên thấu qua lớp cửa kính bằng thủy tinh, tầm mắt quét qua giá hàng, đám người linh linh tán tán, tìm kiếm bóng dáng nhỏ gầy kia.

“Nhường một chút. Ngại quá. Vô cùng xin lỗi. Làm phiền.” Một chuỗi dài lời xin lỗi, quen thuộc vang lên.

Đôi tay Đồng Thiên Ái ôm một cái rương lớn, cái rương đem tầm mắt toàn bộ ngăn trở. Sức nặng trên tay quá nặng, để cho cô cảm thấy có chút cô hết sức.

Nhưng vẫn nín thở, khó khăn cất bước đi tới.

Một đôi bàn tay ngang trời đưa ra, đem cái rương lớn này dễ dàng nhận lấy.

“Hả. ?” Trên tay đột nhiên chột nhẹ, Đồng Thiên Ái kinh ngạc ngẩng đầu lên. Nhìn thấy người tới nháy mắt, đôi mắt trở nên sáng chói như những vì sao.

Ngay tiếp theo là nụ cười, cũng e lệ của con gái xen lẫn.

“Anh Bạch Minh, sao anh lại tới đây! Không phải nói gặp nhau ở cửa rạp chiếu bóng sao?” Nói thì nói như vậy, nhưng là trong lòng cũng là kích động cùng kích động.

Tiêu Bạch Minh ho nhẹ một tiếng, trên mặt nho nhã có chút ửng hồng, ấp úng nói, “Mới vừa làm chút chuyện. Vừa đứng úc đi ngang qua. Nên muốn tới đón em đi.”

Thuận tiện sao? Thuận tiện cũng rất tốt! Đã rất thỏa mãn! Anh Bạch Minh tự mình đến đó cô nha!

Đồng Thiên Ái đem đôi tay giấu đến sau lưng, có chút luống cuống nhẩn nhé, “.”

“Thiên Ái! Cái này đặt ở đâu?”

“Dạ? Đặt ở nơi đó là được rồi.”

Tiêu Bạch Minh mang rương vào phòng. Cúi người xuống, đem cái rương để xuống. Sau khi ra khỏi phòng, nhỏ giọng nói, “Vậy anh ra bên ngoài chờ em, không quấy rầy em nữa.”

Cúi đầu, nhìn sàn nhà, nhẹ nhàng hứa hẹn, “Dạ.”

Thời gian ở trong mắt một số người sẽ cảm thấy trôi qua rất nhanh, nhưng ở trong mắt vài người sẽ cảm thấy có chút chậm.

Khi nội tâm bắt đầu chờ đợi cùng chờ đợi, dù là chỉ có một phút, đều sẽ bị kéo dài vô hạn, sau đó bắt đầu nóng nảy.

Nhìn cây kim chỉ phút chỉ đi hết một vòng cuối cùng, Đồng Thiên Ái vội vàng chạy vội tới phòng thay quần áo. Cởi xuống bộ đồng phục, thay y phục của mình.

Cầm túi đeo lưng lên, thuận tiện lấy điện thoại di động ra xem đồng hồ.

Màu sắc rực rỡ trên màn ảnh hiện lên một cuộc gọi nhờ —— Số xa lạ!

“Thiên Ái? Cậu còn chưa có thay xong à? Bạch mã hoàng tử của cậu đang đợi ở bên ngoài thời gian thật dài rồi...!” Cô bạn đồng nghiệp ở ngoài phòng thay đồ tốt bụng nhắc nhở.

“À? Xong ngay đây!” Đưa điện thoại di động nhét vào trong túi đeo lưng, vội vàng sửa lại mái tóc có chút rối tung, đã chạy ra khỏi cửa hàng.

41. Chương 41

Có lẽ là Chủ nhật, trong rạp chiếu bóng tình nhân chiếm đa số.

Những nụ hôn trên màn ảnh rộng, những câu chuyện tình yêu khắc cốt铭 tâm. Những tình nhân ở bên cạnh quần quýt bên nhau, thân mật làm mờ ám.

Đồng Thiên Ái xoay mặt, nhìn thấy một đôi nam nữ bên cạnh đang Kiss.

Ai nha! Phi lễ chớ nhìn a phi lễ chớ nhìn! Vội vàng quay đầu, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào màn ảnh lớn.

Qua mấy phút, lại không nhìn được liếc nhìn Tiêu Bạch Minh bên cạnh.

Trong bóng tối, gương mặt của anh cũng có vẻ mơ hồ không rõ. Mắt kính gọng đen, chiếu ra ảnh ngược từ trên màn ảnh rộng.

Đồng Thiên Ái nhìn thật lâu, nhìn thấy anh đột nhiên giật giật, chột cú đầu, nhiệt độ trên mặt cao đến dọa người.

Đồng Thiên Ái! Mà đang rình coi sao? Dám nhìn lên anh ấy!

Vừa nghĩ tới nhìn lên, liền nghĩ đến cái gã biến thái kia! Cái khuôn mặt cuồng ngạo tươi cười, nghênh ngang kia thoáng hiện ở đáy mắt.

Đột nhiên, không có bất kỳ lý do gì, nhưng trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Bộ phim điện ảnh kéo dài hai giờ rốt cuộc cũng đã xong.

Sóng người bắt đầu khởi động hướng phía trước chật chội, thân thể gầy ốm của Đồng Thiên Ái bao phủ trong đám người. Sau lưng không biết là người nào đẩy một cái, dưới chân bước lảo đảo, thân thể nghiêng một cái, sắp té xuống.

“Thiên Ái!” Tiêu Bạch Minh vội vàng đưa tay, vững vàng cầm tay của cô.

Đó là một đôi bàn tay khô ráo có lực, đem lấy đôi tay nhỏ bé của cô bọc lại.

Đồng Thiên Ái hốt hoảng ở trong đám người nghiêng đầu, tầm mắt chính xác rơi vào lo lắng trên mặt của anh. Cảm nhận được ấm áp, kinh hoảng trên mặt tan đi, nâng lên nụ cười.

“Anh Bạch Minh. Cảm ơn anh.” Bị anh gần hơn bên cạnh, nhỏ giọng nói.

Dường như gần đây, cô chỉ biết nói cảm ơn nhiều.

Nhưng vô luận là nghĩ như thế nào, cô cũng chỉ có thể nói tiếng cảm ơn. Em thích anh. Lời này. Đoán chừng phải chờ một trăm năm về sau.

Rời khỏi rạp chiếu phim, từ đó đến khu chung cư của bọn họ cũng không xa, đi nhanh, mười phút có thể hoàn thành. Đồng Thiên Ái cùng Tiêu Bạch Minh sóng vai bước đi chậm rãi, thỉnh thoảng thì tán gẫu một đôi câu.

Ánh đèn nê ông ban đêm ở Đài Bắc, lóe ra những màu sắc rực rỡ xinh đẹp.

Nếu như có thể đi mãi như vậy, thì tốt biết bao nhiêu. Đồng Thiên Ái đưa mắt nhìn trộm người bên cạnh, âm thầm nở nụ cười.

Bên con đường đối diện của khu chung cư, ngừng một chiếc xe Benz.

Sườn xe màu đen, khoa trương xa xỉ. Đèn xe cũng không tắt chiếu sáng rọi một góc đường.

Đèn đường mờ vàng, vóc người người đàn ông thon dài dựa vào xe, hút thuốc một mình.

Đồng Thiên Ái cúi đầu đi bộ, thỉnh thoảng thì nghiêng mắt nhìn Tiêu Bạch Minh bên cạnh. Cô cũng không có chú ý tới một bên khác của con đường, có một đôi mắt chim ưng cấp bách mà nhìn chăm chăm vào cô.

Người đàn ông rút đến một ngậm khói cuối cùng, có chút phiền não đem tàn thuốc ném xuống đất. Chân trái nghiêng lấy điều thuốc, đi về hướng đối diện sải bước đi tới.

Ánh mắt thẳng tắp khóa lại một bóng dáng mảnh mai, cặp mắt bắn ra ánh lạnh.

Người phụ nữ của anh, dám ở sau lưng anh, ước hẹn cùng người đàn ông khác?

Rất tốt! Cái này Con nhím nhỏ thật đúng là cùng người khác bất đồng! Cô đã phá tất cả mọi tiền lệ trong sinh mệnh của anh!

42. Chương 42

“Anh Bạch Minh. Cảm ơn anh mời em xem chiếu bóng. Lần sau.” Đồng Thiên Ái một lòng nghĩ cuộc hẹn lần sau, trực giác mở miệng.

“Thiên Ái! Không cần!”

Tiêu Bạch Minh nghiêng đầu nhìn về Đồng Thiên Ái bên cạnh, nhàn nhạt nói, “Coi như là hôm nay.
. Chúc mừng anh. Thăng chức làm quản lý vậy.”

Đồng Thiên Ái hoảng sợ nhìn Tiêu Bạch Minh, đôi mắt to linh động ngay sau đó lóe lên hưng phấn.

Một phát bắt được ống tay áo của anh, lôi cánh tay của anh, mừng rỡ nói, “Chúc mừng Anh Bạch Minh!
Vây lần sau hơn nên để em mời á!”

Anh Bạch Minh mới vào công ty làm việc được nửa năm, đã nhanh như vậy thăng chức làm quản lý rồi !
Anh Bạch Minh thực sự, thực sự rất lợi hại nha!

Trong lúc ánh mắt hết sức chân thành của cô, Tiêu Bạch Minh rõ ràng có chút co quắp. Đột nhiên dừng
bước lại, sững sờ nhìn Đồng Thiên Ái.

Thời gian qua thật lâu, dường như là dùng dùng khí lớn lao, lúc này mới nhẹ nhàng ra tiếng.

“Thiên Ái! Em phải tin tưởng anh! Một ngày nào đó anh sẽ àm nên sự nghiệp! Sau đó.” Lời nói
còn dư lại dừng ở khóe miệng, lại không nói ra được.

Đồng Thiên Ái gật đầu liên tục, nụ cười trên mặt mang theo chút hạnh phúc.

Từ khi bắt đầu biết nhau từ ngày đó đến bây giờ, cho tới nay cô đều tin tưởng, Anh Bạch Minh là tài ba
nhất! Trời cao sẽ không bạc đãi người thiện lương cố gắng!

“Sau đó cái gì.” Đồng Thiên Ái rất hiếu kỳ nửa câu dưới chưa nói xong của anh, xoay người lại ngay
mặt nhìn anh.

Ánh mắt nghiêng mắt nhìn đến sau lưng Tiêu Bạch Minh, nhìn thấy thân thể cao lớn kia dần dần tiến tới
gần, con người trong nháy mắt phóng đại, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không nhìn không biết, vừa nhìn thật đúng là phải giật mình.

Gã biến thái chết tiệt đó tại sao lại ở chỗ này? Còn nữa..., cái kia là vẻ mặt gì a?

Tần Tấn Dương tháo xuống nụ cười dịu dàng trong ngày thường, gương mặt tuần tú xanh mét. Anh đứng
lại ở trước mặt Đồng Thiên Ái, ánh mắt dừng trên thân người đàn ông ở trước người anh.

Cái loại ánh mắt đó, lạnh đến mức làm cho người ta phát run.

“.” Đồng Thiên Ái đã biến thành hoá thạch rồi.

Tiêu Bạch Minh thấy bộ dáng mắt hờn của cô, theo ánh mắt của cô, theo bản năng xoay người. Chứng kiến
tới mặt mũi lãnh khốc của người sau lưng, không nhận được sinh lòng lạnh lẽo.

Ánh mắt của anh ta, sắc bén mà nhìn chăm chăm vào mình, cái loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống đó,
làm cho anh hít thở không thông.

Cái cảm giác bị áp bách đó. Chỉ Vương giả mới có.

“Thiên Ái. Anh ấy là.” Tiêu Bạch Minh nghi ngờ hỏi.

Đồng Thiên Ái ngây ngốc đứng tại chỗ, đối với việc anh ta đột nhiên xuất hiện cảm thấy chuẩn bị không
kịp. Anh ta tại sao lại ở lầu dưới của cô? Anh ta tới nơi này làm gì? Anh ta muốn làm gì?

Tần Tấn Dương nâng lên nụ cười kiêu chiêu bài khiêu khích, liếc Đồng Thiên Ái, “Chào anh! Tôi là.
.”

“.”

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ?

Đồng Thiên Ái vội vàng cắt đứt lời của anh, bước nhanh chạy đến bên cạnh Tần Tấn Dương, giống như
thân mật kéo cánh tay của anh, “Anh ấy là anh họ của em!”

Anh họ? Nụ cười của Tần Tấn Dương càng thêm lộ ra vẻ quỷ dị.

Trầm mặc không nói nữa, hứng thú ngang nhiên liếc mắt nhìn Đồng Thiên Ái. Nhìn thấy thần sắc hốt hoảng của cô, đưa mắt ra hiệu” Em nợ tôi lần thứ nhất” .

43. Chương 43

“Anh họ! Anh từ Đài Nam cố ý đến thăm em sao? Em thật sự là quá cảm động!”

“Lần sau tối, nhớ nói trước cho em biết! Em sẽ đến trạm xe đón anh a! Anh nói có đúng hay không?”

Đồng Thiên Ái bất đắc dĩ đáp trả bằng ánh mắt, há miệng càu nhàu che lấp.

Vội vàng lôi kéo Tần Tấn Dương đi về hướng trong thang máy, không quên quay đầu hướng sau lưng nhìn Tiêu Bạch Minh bày tỏ áy náy.

“Anh Bạch Minh! Vậy em đi lên trước!”

“Được! Em đi lên đi!”

Trong lòng Tiêu Bạch Minh cảm thấy có chút kỳ quái, Thiên Ái không phải cô nhi sao? Từ đâu ra anh họ vậy?

Nhìn hai người bọn họ đi vào thang máy, cho đến khi thang máy đóng, lúc này mới lắc đầu một cái, bỏ rơi khốn hoặc đây trong đầu .

Có lẽ. Chỉ là anh suy nghĩ nhiều.

Cửa thang máy mở ra, Đồng Thiên Ái chợt nhảy ra.

Xoay người nhìn Tần Tấn Dương bên trong thang máy, trợn to hai mắt, “Đã trễ thế này, anh có thể đi trở về ngủ!”

Nói xong, liền muốn bấm thang máy đóng lại.

Tần Tấn Dương đưa tay chặn ngang cửa thang máy, không nhanh không chậm bước ra, “Đường như em đã quên một chút, bây giờ em là người phụ nữ của tôi.”

“Tôi chưa từng quên! Cho nên anh không phải cần mỗi ngày không sợ người khác phiền ở bên tai tôi nhắc nhở!” Không chịu yếu thế phản kích.

Nhíu mày, đôi tay ôm ngực dựa vào vách tường, “Thế nào? Không mời tôi vào ngồi một chút sao?”

“Tôi thấy không cần chứ?” Đồng Thiên Ái khẽ cười, ánh mắt của cô trong nháy mắt cong thành hình trăng sáng. Biến thái chết tiệt! Khuya khoắt cô nam quả nữ sống chung một phòng, anh ta muốn làm gì?

Tần Tấn Dương cũng mỉm cười, trong giọng nói kiên quyết, cũng là không cho phép phản kháng, “Đi mở cửa đi!”

Đồng Thiên Ái bất đắc dĩ quệt mồm, tay vươn vào trong túi đeo lưng móc ra cái chìa khóa.

Cửa mở ra, nháy mắt, cả người chợt từ phía sau lưng bị người đưa tay ôm lấy, không còn kịp kêu lên nữa, tất cả tiếng cầu cứu toàn bộ bao phủ ở trong nụ hôn của anh.

Nụ hôn nóng bỏng, không ngừng dây dưa cô.

Tần Tấn Dương xoay người ôm lấy cô tiến vào bên trong nhà, đem lấy cả người cô khóa ở cửa cùng trong ngực mình.

Trong bóng tối, trầm mặc rồi lại kịch liệt ôm hôn. Mang theo chút tức giận, lại có chút bá đạo, hôn cô thật sâu.

“Ngô.” Cô sắp hít thở không thông!

Đúng lúc ngừng nụ hôn này, cánh tay cũng giảm bớt sức lực.

Đồng Thiên Ái lúc này mới hô hấp từng ngậm từng ngậm, run rẩy mở đèn. Gian phòng đột nhiên bừng sáng, khiến cho hai người cũng khẽ nheo lại mắt.

Đưa tay phủ ở môi của mình, hướng anh cực kỳ tức giận rống to.

“Tên lợn giống lang chạ này! Anh không thể tìm người khác động dục sao? Đây là nụ hôn đầu của tôi! Anh có hiểu hay không? Nụ hôn đầu phải để lại cho người mình thích!”

Quá mức tức giận, Đồng Thiên Ái đã quên mình cùng anh đã có kí kết hiệp nghị khế ước.

Uất ức xấu hổ, chẳng qua là cảm thấy khí huyết xông lên.

Tần Tấn Dương cũng không coi tiếng hét hò của cô là gì, nghe được hai chữ “Nụ hôn đầu” kia, tâm tình đè nén cùng lo lắng lúc trước, cư nhiên ở trong một giây này trở thành hư không.

Nhớ tới nụ hôn trộm trong phòng làm việc, càng thêm đắc ý.

“A? Vậy sao? Tôi cho là tất cả của em đều là của tôi !”

44. Chương 44

Quá ghê tởm! Cô thực sự muốn đánh anh ta! Nhưng. Lại không được.

Giận đùng đùng trừng mắt liếc anh một cái, đôi tay chống nạnh, một bộ ra dáng cung tiễn .

“Thời gian không còn sớm! Tôi muốn đi ngủ rồi ! Nếu như anh chưa từng quên lời đã nói, tôi nhớ anh đã đáp ứng tôi một tuần lễ sẽ không chạm vào tôi? Cho nên bây giờ anh có thể đi!”

“Nếu như tôi không đi thì sao?” Giống như muốn đối nghịch cùng cô, nói cái gì đều cùng cô làm trái lại.

Không đi? Không đi thì anh muốn làm gì? Cái tên đại đâm tròng này! Cô cũng biết anh ta không đáng tin mà! Quả nhiên đây trong đầu đều là tư tưởng không tốt a!

Phụ nữ của anh ta không phải rất nhiều sao? Làm gì nhất định chết quẩn cô không thả!

Đồng Thiên Ái liếc nhìn anh ta, khinh thường nói, “Không đi thì không đi! Dù sao chuyện anh đã hứa với tôi, đừng quên!”

“Chỗ của tôi chật hẹp, anh muốn lưu lại ngủ, ừ! Cho anh cái chăn, ngủ trên sofa hoặc là ngủ trên sàn nhà, tùy anh !”

Ngủ trên sofa? Ngủ trên sàn nhà?

Tần Tấn Dương liếc nhìn phòng ngủ cùng với chiếc giường đơn, lại nhìn gian phòng nhỏ hẹp, không nhìn được cau mày.

Cái phòng này thật sự là quá nhỏ! Là người ở sao? Người phụ nữ của anh, lại ở loại địa phương này?

“Tối mai theo tôi ăn cơm!” Trong lòng đã có tính toán, tầm mắt rơi vào trên người cô.

Đồng Thiên Ái cũng không để ý tới anh, đem túi đeo lưng tùy ý ném sang một bên. Cắm đầu cắm cổ đi tới trước sô pha, ngồi xếp bằng xuống. Mở ti vi, đem âm lượng chỉnh thật cao, ý đồ coi anh như {người trong suốt}.

Tôi không nghe thấy, tôi không nghe thấy, tôi không nghe thấy. Trong lòng nói lắm nhảm.

Tần Tấn Dương đối với việc cô lạnh lùng giống như không đáng lo, chuyện anh quyết định chưa bao giờ sẽ bởi vì bất luận kẻ nào mà thay đổi.

Nở một nụ cười, nhẹ nhàng nói, “Không nên quên hiệp nghị giữa chúng ta , nếu như em muốn đổi ý, vậy.”

“Dừng ——” ghé tởm! Đồng Thiên Ái vội vàng ngăn cản, “Ăn cơm đúng không? Tôi biết rồi !”

Tần Tấn Dương hài lòng gật đầu một cái, xoay người muốn rời đi.

Cửa đã mở phân nửa, chợt dừng bước lại, cố ý nói, “Mới vừa rồi người đàn ông đó, nhìn qua có vài phần ngây ngốc. Thì ra là em thích kiểu đàn ông này.”

Nói xong, tiếng cười cười nhạo trầm thấp lại vang lên.

“Tần Tấn Dương, anh khôn kiếp!”

Đồng Thiên Ái nắm lấy đệm dựa trên ghế sa lo, liền hướng trên người anh đập tới.

Chỉ tiếc anh đã sớm lắc mình ra khỏi gian phòng , đệm dựa nặng nề nện ở trên cửa, phát ra giọng buồn buồn, lại rơi xuống trên đất.

Trời mới biết! Tuần lễ trước vì cái đệm dựa này, còn cùng Phương Tình tranh cãi ầm ĩ một trận. Cô thích nhất những chú mèo Kitty, không bỏ được người khác đụng vào, hơn nữa đây chính là hình hiếm có đó!

“Tần Tấn Dương! Tôi sẽ không để cho anh yên! Ghé tởm mà!”

Đồng Thiên Ái đứng dậy đi tới trước cửa, đem đệm dựa nhấc lên, đau lòng phát thê.

Trong lòng dấy lên ngọn lửa hừng hực, cuộc chiến của cô gái và chàng trai đó bắt đầu triển khai. Trong đầu Đồng Thiên Á lẩn quẩn vô số ý niệm, mỗi ý niệm chủ đề đều là chính gã biến thái kia thật ác!

45. Chương 45

Đại học nghệ thuật Quốc lập Đài Loan.

Trong giảng đường vẫn ngồi đầy người như cũ, nữ giáo sư đóng mở miệng to như chậu máu, liều lĩnh mạo hiểm giảng bài, thanh âm lạnh lạnh thông qua ống nói, truyền khắp cả giảng đường.

Đồng Thiên Ái xưa nay hiếm khi không đến muộn cũng không ngủ như thế này.

“Ăn cơm. Ăn cơm. Ăn chết người.” Đồng Thiên Ái thấp giọng nguyên rủa.

Cử động khác thường của cô gần đây, khiến trong lòng Phương Tình càng thêm sanh nghi.

Hướng bên người cô nhích rồi lại nhích, nhỏ giọng hỏi, “Thiên Ái! Cậu gần đây kỳ kỳ quái quái thế nào ấy! Nói cho tớ biết, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn Phương Tình, ánh mắt lóe lên, gương mặt vô tội, “Tiểu Tình, tôi hiện tại phạm năm Thái tuế á!”

Cho nên mới phải xui xẻo như vậy, chọc tới cái gã biến thái kia!

Phương Tình nghe được cũng không giải thích được, nhìn vẻ mặt thống khổ của cô, lo lắng hỏi, “Làm sao rồi? Có phải công việc không hài lòng hay không? Hay là người nào khi dễ cậu? Tớ bảo anh Hướng Phàm đi giúp cậu dạy dỗ anh ta!”

“Tớ.” Đồng Thiên Ái mím mím môi, khổ mà không nói được a!

Điện thoại di động đột nhiên chấn động, Đồng Thiên Ái liếc nhìn màn ảnh, lúc này mới chậm rãi ấn phím đọc.

Một chuỗi mã số xa lạ, ngón tay ấn xuống dưới, thấy một hàng chữ đơn giản —— Tôi đã ở tại cửa trường học của em.

Ở cửa trường học? Ai vậy?

Đồng Thiên Ái suy tư nửa ngày, chợt cau mày. Một giây kế tiếp, gương mặt lập tức nhăm nhúm.

Anh ta không phải đại tổng giám đốc sao? Phải nên rất bận có rất nhiều chuyện mới đúng! Hiện tại mới vừa vận ba giờ rưỡi, anh ta đã muốn ăn cơm?

Trời ơi! Ăn cơm coi như xong! Lại còn tự mình chạy tới bắt cô!

Nghĩ đến một lát sau khi tan lớp, trước cái nhìn soi mói của nhiều người như vậy, ngồi vào cái cỗ xe rộng rãi kia. Cả người Đồng Thiên Ái rợn cả tóc gáy, cả người như đứng đông cứng.

“Giáo sư!” Đồng Thiên Ái đứng bật dậy từ trên chỗ ngồi, “Em muốn đến phòng rửa tay!”

Tiện tay cầm túi đeo lưng lên, thậm chí cũng không để ý tới sửa sang lại bộ sách trên bàn. Hướng về phía Phương Tình nháy nháy mắt, “Tiểu Tình, những thứ này cậu giúp tớ thu nhé!”

Nói xong, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người chạy ra khỏi giảng đường.

Đồng Thiên Ái một đường chạy chậm tới cửa trường, xa xa đã nhìn thấy xe Benz màu đen sáng rỡ xa xỉ kia.

Tần Tấn Dương một thân Âu phục màu đen, tóc ngắn tùy tiện theo gió tung đưa không kèm chế được, trên khuôn mặt anh tuấn, chứa đựng một nụ cười mê người.

Ánh mắt đồng thời nhìn thấy cô, sáng chói giống như ánh sao.

Người đi đường đi qua đi lại, thỉnh thoảng mấy chiếc xe chạy qua. Các cô gái trải qua bên cạnh anh, không nhìn được liếc về phía anh. Trên mặt có chút e lệ, càng thêm mang theo chút chờ đợi cùng rung động.

Cực phẩm tuấn nam như vậy hiếm khi nhìn thấy!

“Muốn chết! Dám làm người khác chú ý như vậy!”

Đồng Thiên Ái vội vàng cầm lên túi đeo lưng, tận lực che mặt của mình. Chạy chậm tới bên cạnh anh, không quên trừng mắt liếc anh một cái. Vòng qua xe, mau lẹ mở cửa xe, chui vào.

Tần Tấn Dương bóp cổ tay cười một tiếng, ngay sau đó khom người ngồi vào bên trong xe. Liếc cô một cái, khởi động xe, lái rời khu đại học.

46. Chương 46

Xe một đường chạy băng băng, dừng sát ở trước một khách sạn danh tiếng ở trung tâm thành phố Đài Bắc.

Quản lý đại sảnh nhìn thấy người thoáng hiện sau cửa xoay, vội vàng cung kính cúi đầu, “Tần tổng.”

Nhân viên tạp vụ nhận được chỉ thị của quản lý, nụ cười trên mặt cũng càng thêm lộ ra vẻ a dua. Nịnh nọt theo sát ở bên cạnh anh, tùy thời chờ đợi vị Đại Kim Chủ này cho gọi cùng với chỉ thị.

Tần Tấn Dương đối với sự nồng nhiệt tiếp đón của bọn họ không nói một từ, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không hề liếc đến. Trực tiếp nện bước chân, đi thẳng về gian phòng đặc biệt dành cho khách VIP.

“Giả vờ lạnh lùng!” Đồng Thiên Ái cúi đầu đi theo phía sau anh, thấp giọng nỉ non.

Chùm đèn thủy tinh màu tím nhạt, chiếu những tia sáng mờ ảo, đem thân hình thon dài của người đàn ông trước mắt, miêu tả cao ngất hơn.

Cuối hành lang, nhân viên tạp vụ chạy vội tới phía trước, cúi đầu đem cửa phòng mở ra.

Tần Tấn Dương không quay đầu lại, đi vào phòng.

Thật là kiểu cách! Ăn một bữa cơm còn phải bao gian phòng“! Anh ta khẳng định là không biết, Đài Bắc còn có bao nhiêu cô nhi không có cơm ăn đi!” Trong lòng Đồng Thiên ái âm thầm lẩm bẩm hướng về phía bóng lưng của anh làm mặt quỷ.

Gian VIP này lắp đặt thiết bị cực kỳ rất khác biệt, nhân viên phục vụ đứng hầu sẵn sàng, nhạc sĩ đàn vi-ô-lông nhạc đệm, ghế sa lon bằng da thật màu đỏ chót, thức ăn ngon cao lương mỹ vị chỉ có thể ở trên tạp chí nhìn cho đã con mắt,

Ngay cra dao nĩa trên bàn ăn cũng khác hẳn bình thường đồng, dưới ánh đèn cực kỳ lóe sáng, có chút chói mắt. Đây là loại trường hợp gì a! Ăn một bữa cơm thôi mà, có cần bày vẽ như thế không?

Đồng Thiên Ái nhẫn nhịn thời gian thật dài, nhìn chằm chằm món mì xào tôm hùm Italy trước mặt, đột nhiên có một chủ ý xấu!

Cô ngẩng đầu lên nhìn về Tần Tấn Dương, nụ cười trên mặt so với bình thường mềm mại đáng yêu động lòng người hơn.

Trong lòng có chút ghê tởm, những cũng là bằng âm điệu làm nũng tê dại nói, “Tấn Dương, em dứt cho anh ăn nha!”

Ánh mắt nghi ngờ của Tần Tấn Dương nhìn lại hướng cô, theo dõi đến trên mặt cô trong lúc lơ đãng tiết lộ ra ngoài một chút xiu giảo hoạt.

Cô lại có lòng tốt như vậy? Lại muốn chơi trò gì? Trong này nhất định có gian trá!

“Sao? Thiên Ái thật là hiểu được săn sóc người!”

“Đó là đương nhiên!” Nụ cười trên mặt Đồng Thiên Ái càng nở rộ xinh đẹp.

Chợt cô thả nĩa ra trong tay, cứ như vậy trực tiếp đưa tay chụp vào mì xào mì xào tôm hùm Italy trên bàn. Giống như người rừng, đem những con tôm đó hốt bằng tay, tự nhiên mà vậy đưa tới trước mặt của anh.

Ăn a! Có bản lãnh ăn cho tôi xem đi! Nhìn anh làm thế nào để xong việc!

Những nhân viên phục vụ trong phòng ăn, trừ Tần Tấn Dương, đối với hành động đột ngột vừa rồi của cô, cảm thấy vạn phần kinh ngạc.

Tần tổng giám đốc mỗi lần mang theo bạn gái, đều là dáng vẻ hào phóng, nào có người giống như cô như vậy? Thật là, thật là làm cho người ta rung động!

Tần Tấn Dương đem lấy ánh mắt khiêu khích của cô nhìn ở đáy mắt, chợt nâng lên nụ cười càng thêm phức tạp. Từ từ đưa tay, nắm lấy tay của cô, liếm lên đó.

Nếu như nói là đang ăn mì, còn không bằng nói là đang ăn cô!

“” Lần này đối Đồng Thiên Ái gây ngấn cả người.

Ánh mắt của anh, lưỡi của anh đang liếm qua ngón tay của cô, thật giống như vẫn chưa thỏa mãn.

Mặt của cô lập tức chấy phùng, quay đầu lại nhìn về người bên cạnh, mới phát hiện trong gian VIP này chỉ còn lại hai người bọn họ.

47. Chương 47

Hoàn toàn ngây dại! Vào giờ khắc này, đầu óc liền giống như bị người ta dùng tảng đá to đập vào đầu, chợt trống rỗng!

Trong mắt anh, thấy là biểu tình ngây ngốc của mình, mà ánh mắt của anh nóng bỏng càng thêm nóng bỏng hơn.

“” Liền tranh thủ tay rút về.

“ Tôi muốn đi phòng rửa tay.” Nói xong, chợt đứng dậy, chạy ra khỏi gian phòng VIP.

Phòng rửa tay của khách sạn, vầy nhàn nhạt nước hoa hồng. Vòi nước hình đầu rồng bằng bạch kim, mở vòi thật mạnh, hướng trên mặt mình hung hăng dội đi. Dòng nước ấm áp đó không có cách nào làm nguội đi nóng bỏng trên mặt của cô.

Xuyên thấu qua tấm gương trang điểm khổng lồ, thấy được một quả táo to đang đỏ rùng rục.

“Muốn chết! Sao anh ta có thể biết.” Liếm cô.

Cau mày, trong lòng càng thêm kết luận, “Anh ta thật buồn nôn a! Quả nhiên là tên biến thái!”

Nghĩ đến mình cùng người đàn ông biến thái như vậy sống chung một chỗ, cả người liền giống như bị điện giật , cả người run rẩy. Làm sao bây giờ!từ đây về sau còn có nhiều ngày như vậy, nhiều phút nhiều giây như vậy!

Vừa đưa tay vốc một bùm nước hắt mạnh vào mặt của mình.

Khi trở lại phòng , Tần Tấn Dương ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon màu đỏ bằng da thật, mặt ung dung uống rượu đỏ.

Một ánh mắt cực kì quyến rũ, nhìn chăm chú vào cô thật chặt, để cho cô không thở nổi.

Đồng Thiên Ái cố giả bộ vô sự, cố gắng tự nói với mình không cần quá để ý ánh nhìn chăm chú càn rỡ đó làm gì.

Nhưng mà ở tại một phút đồng hồ sau, cô cũng không nhịn được nữa, than thở. Trên mặt vẻ mặt thống khổ, dường như có người buộc cô vậy.

“Đủ rồi! Tần Tấn Dương!”

Trong lòng Tần Tấn Dương có chút vui mừng, nhưng mà trên mặt lại là trầm tĩnh, nhúu mày, cố ý hỏi, “Thiên Ái, thế nào? Sao? Chẳng lẽ là em còn muốn dứt tôi ăn mì sao?”

“” Ai muốn dứt mì cho anh chứ!

Đồng Thiên Ái tận lực nâng lên nụ cười, lại rõ ràng cảm nhận được bắp thịt bộ mặt mình co quắp, “Tần Tấn Dương, anh đã ăn no chưa, tôi muốn đi về!”

Hai người một trước một sau đi ra khỏi khách sạn, cơn tức giận Đồng Thiên Ái hiển nhiên vẫn còn đang thiêu đốt. Tần Tấn Dương nhìn con nhím nhỏ trước người, nụ cười nơi đáy mắt càng thâm thúy hơn. Ngay tiếp theo, tâm tình cũng tốt hẳn lên.

Trong xe Benz, trước sau như một trầm mặc.

Đồng Thiên Ái nhìn phía trước, nháy mắt một cái. Nhìn xe chạy qua đầu đường Đài Bắc, những chiếc xe chạy bên cạnh vùn vụt lùi về phía sau.

Chợt, ánh mắt nghi ngờ liếc về hướng người đàn ông bên cạnh.

“Anh muốn mang tôi đi đâu?”

Tần Tấn Dương cầm tay lái, nhàn nhạt cười nói, “Em đang sợ sao?”

Khinh thường hừ một tiếng, nhưng trong lòng có chút bất an. Nụ cười đắc ý mới vừa thắng lợi kia, hoàn toàn làm xốn xang ánh mắt của cô, hơn nữa nhiều loạn tinh táo vốn có của cô.

Đồng Thiên Ái mím môi, không nói gì thêm. Xoay đầu hướng bên kia, không muốn liếc anh nhiều hơn một lần nào nữa.

Xe Benz chậm rãi đi về phía trước, rớt cuộc lái vào một khu biệt thự xa hoa lộng lẫy.

Tần Tấn Dương buông ra giấy nịt an toàn, ngắm nhìn người phụ nữ bên cạnh, “Nếu không sợ? Đi theo tôi!”

48. Chương 48

Thang máy dừng ở tầng thứ 18 của khu cao ốc.

Đồng Thiên Ái liếc nhìn Tần Tấn Dương, có chút căng thẳng nghiêng lợi hỏi, “Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?”
Chẳng lẽ. Anh ta muốn. Cái gì cái gì cô.

“Xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?” Tần Tấn Dương mỉm cười với cô, móc ra cái chìa khóa đem cửa phòng mở ra.

Nháy mắt cửa rộng mở, Đồng Thiên Ái xẹt qua bóng dáng của anh ta, nghiêng đầu nhìn lại. Cặp mắt trong nháy mắt tròng lớn, đồng tử co rúc lại lại khuếch trương, đôi môi mềm mại, khe há hốc, đáng vẻ như không thể tin nổi.

Trời ơi! Đây là.

Trên vách tường treo một bức tranh lớn đến mức có chút dọa người, bốn phía đều dùng khuôn có viền vàng làm giá đỡ.

Trong bức tranh đó chỉ có duy nhất một cô gái, bờ lưng hoàn toàn trần trụi, tóc dài che đầy toàn bộ dung nhan, làm cho lòng người mơ màng, trên da thịt trắng nõn, đường cong tinh tế, xuất hiện một nốt ruồi son vô cùng chói mắt.

Trên tấm ra giường trắng nõn, một dấu son môi đỏ mọng, lần nữa gọi vào đáy mắt của Đồng Thiên Ái hết sức quen thuộc.

Người phụ nữ trong bức tranh đó không phải là ai người khác, lại chính là cô!

Đồng Thiên Ái kinh ngạc chạy đến trước bức tranh, chợt quay đầu lại nhìn về phía Tần Tấn Dương.

Bức này bức tranh sơn dầu từ đâu tới? Là anh ta sai người vẽ đấy sao?

Cái gã biến thái này, lại còn phóng ra lớn như vậy! Anh ta rốt cuộc muốn thế nào a!

“Căn bản cũng không có phim! Bởi vì phim, tất cả trong đầu của tôi!” Tần Tấn Dương dựa vào cửa, híp mắt lại, cực kỳ giống như một lão hồ ly gian ngoa xảo quyệt.

Trong lòng một trận ác hàn, “Không phải anh muốn nói cho tôi biết, bức tranh này, là anh vẽ đấy chứ?”

A di đà Phật a di đà Phật! Ngàn vạn lần không phải a! Nếu quả như thật là như thế này, vậy cô không phải chết chắc rồi sao? Cho dù cô có đập nát bức tranh này, cũng không thể xóa đi hình ảnh trong óc của anh ta a!

Tần Tấn Dương lúc này mới giật giật, đi tới bên cạnh cô, thấp giọng hỏi ngược lại, “Em nói thử xem?”

“Anh. Tôi.” Đồng Thiên Ái không biết nên nói gì, hung hăng nhìn anh ta chằm chằm.

Anh ta nghiêng người sang, đôi tay cầm ở trong túi quần tây. Đứng lại ở trước mặt cô, cùng với cô mặt đối mặt.

Chợt khẽ cong người xuống, mắt nhìn xuống cô gái trước người cực kỳ giống con nhím nhỏ này, khóe môi không tự chủ cong lên.

“Bộ dáng của em, đã sớm khắc vào trong đầu của tôi rồi.” Ở phía trên đỉnh đầu cô nhẹ nhàng nói.

Đồng Thiên Ái theo trực giác lui về phía sau một bước dài, ngẩng đầu nhìn anh. Tâm tình phức tạp, một nửa là chán ghét, một nửa là phiền não.

Chợt cúi đầu, trốn tránh ánh mắt của anh ta, đi ra ngoài cửa.

“Tôi không có nhiều thời gian ở chỗ này xem ‘Kiệt tác’ của anh! Tôi muốn đi về! Anh không cần phải tiễn tôi!”

Khi cô đi qua bên cạnh anh, Tần Tấn Dương bỗng nhiên đưa tay nắm tay của cô. Nhiệt độ của người anh, theo bàn tay, một đường nhấn nhủ tới bàn tay của cô.

Khuôn mặt anh tuần, có lẽ là do ánh sáng, trông mắt hiện ra màu nâu nhạt nhàn nhạt.

“Bắt đầu từ hôm nay, cho đến một tháng sau, cho đến trước khi khế ước kết thúc, em phải ở lại nơi này!” Giọng nam trầm trầm, trầm tĩnh nói.

49. Chương 49

Ở nơi này? Lời của anh ta là có ý gì?

Coi cô như những tình nhân trước kia của anh ta, bao dưỡng ở chỗ này? Sau đó cô giống như con chim hoang yến? Cầm những thẻ vàng kia của anh ta, ngông cuồng sống qua ngày?

Đồng Thiên Ái quên phải hất tay của anh ta ra, lạnh lùng nói, “Anh định bao nuôi tôi sao?”

“Em muốn nghĩ như thế, tôi cũng không phản đối.” Tần Tấn Dương hơi hợt nói.

Chợt cúi đầu, nhìn về phía bàn tay bị anh nắm chặt.

Không giống những cô bạn gái lúc trước của anh ta, tay các cô nàng ấy mềm mại tự phụ. Nhưng tay của cô rất nhỏ, ngón tay cũng rất mảnh khảnh. Lòng bàn tay, có chút thô ráp.

Cái đó chính là. Vết chai.

Giống như là cảm thấy lòng bàn tay khác thường, Đồng Thiên Ái vội vàng rút tay ra.

Có chút sợ hãi đưa tay giấu đến sau lưng, không để lại dấu vết nhẹ nhàng phỉ phỉ, cố gắng muốn làm tan đi nhiệt độ lưu lại ở lòng bàn tay.

Tần Tấn Dương đem lấy hành động mờ ám của cô nhìn ở đáy mắt, hồi tưởng lại báo cáo của Quan Nghị, trong lòng đã sáng tỏ tất cả.

Mười sáu tuổi bắt đầu cuộc sống một mình, tất cả học phí ở đại học đều dựa vào mình đi làm kiếm được. Thậm chí, mỗi tháng còn gửi tiền về Cô Nhi Viện.

“” Muốn nói những gì, đột nhiên phát hiện mình có chút nghẹn lời.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, từ trong ánh mắt của anh ta nhìn ra một tia thương hại. Từ nhỏ sống ở trong hoàn cảnh phức tạp, đã thấy rất nhiều ánh mắt phong phú.

Cô làm sao lại không hiểu, ánh mắt của anh ta đại biểu cho cái gì.

Con nhím có gai, đều chỉ là vì bảo vệ mình. Cho nên.

“Anh muốn nói gì! Chẳng lẽ không phải anh muốn bao nuôi tôi sao? Như vậy anh kêu tôi ở nơi này làm gì? Hay anh muốn tôi ở lại chỗ này làm người phụ nữ của anh? Hay làm người làm của anh cũng được a!”

” Tần Đại tổng giám đốc anh muốn thế nào mới hài lòng thử cứ giầy vò tôi thế ấy đi!”

Âm điệu bình tĩnh, nhưng vẫn khiến cho Tần Tấn Dương cảm nhận được cô có chút kích động cùng giấu cợt.

Sống 28 năm, đối với những thứ từ thiện, sự nghiệp công ích kia làm cũng không ít. Nhưng bây giờ đột nhiên manh động ái tâm, dường như có chút buồn cười.

Nhưng, đích thực đã bị cô mềm hoá rồi.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của cô, vươn tay, đem lấy cả người cô đang căng lên tự phòng vệ ôm vào trong ngực của mình.

“Tần Tần Dương! Anh làm gì đấy! Mau buông tôi ra!” Giùng giàng muốn thoát khỏi trói buộc của anh, lại phát hiện mình căn bản không phải đối thủ của anh.

Tức giận, miệng mắng to, “Biến thái chết tiệt! Còn không buông tôi ra!”

“Suyt!” Anh hoàn toàn cũng không đem chút phản kháng yếu ớt của cô để ở trong mắt, ở bên tai cô nhẹ nhàng suyt một tiếng.

“Em đừng lộn xộn nữa! Mặc dù tôi đã hứa với em, một tuần lễ sẽ không đụng vào em, Nhưng nếu như em cứ tiếp tục lộn xộn như thế này, tôi sẽ không dám bảo đảm lời hứa của tôi rồi ! Dĩ nhiên, em cũng có thể thử một chút!”

“Anh.” Mặc dù giọng điệu của anh êm ái, nhưng Đồng Thiên Ái biết anh tuyệt đối không có bất kỳ ý tứ đùa giỡn nào.

Cảm nhận được nhiệt độ của người anh, đang từng chút một dâng cao , Đồng Thiên Ái quả nhiên lại không dám động. Chỉ sợ sơ ý một chút, chạm phải khối thuốc nổ.

Thân thể cứng ngắc, an tĩnh bị cánh tay của anh giam cầm, mặc cho anh ôm.

50. Chương 50

Tần Tần Dương tựa đầu chôn sâu ở cổ của cô, ngửi được mùi thơm nhàn nhạt kia, tham lam hít sâu vào.

Ở bên cổ của cô, phun ra hơi thở nóng rực, thanh âm cũng khàn khàn dị thường, “Em dùng loại nước hoa gì.”

“Hả? À! Nước hoa?”

“Tôi không mua nổi nước hoa! Tôi dùng sữa tắm tiện nghi, 30 đồng một bình lớn! Đủ tôi dùng thật lâu!” Đồng Thiên Ái suy tư trả lời, cũng không có cảm thấy bất kỳ khó chịu gì.

“Sữa tắm sao? Ừm!” Tần Tần Dương không có nói thêm gì nữa hít thật sâu mùi thơm cơ thể của cô.

Thời gian thật lâu, ai cũng không nói gì.

Ở trước bức tranh thật to kia, anh ôm ấp lấy cô. Thân hình cao lớn, ôm ấp lấy thân thể gầy yếu của cô. Tay của anh vòng quanh phần lưng của cô, cách quần áo, tinh tường vuốt ve sống lưng của cô.

Chợt vươn tay kéo tay của cô qua, dắt cô đi ra ngoài cửa.

“Đi đâu thế?” Đồng Thiên Ái bị anh dắt đi như vậy, , theo dõi bóng lưng của anh, không nhận được hỏi.

“.” Trầm mặc.

Chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp, “Rốt cuộc đi đâu!”

Tiếp tục giữ vững trầm mặc, “.”

Có chút tức giận, lôi cả tên cả họ ra hỏi, “Tần Tần Dương! Rốt cuộc đi nơi nào!”

Dường như là bị hỏi đến phiền, có lẽ càng thêm trong lòng cũng sớm đã muốn làm như vậy. Anh đột nhiên xoay người, chạm vào môi của cô, chỉ dùng một tay phủ ở mặt của cô, hung hăng hôn.

Tách ra hàm răng của cô, nhẹ nhàng cùng với lưỡi của cô chơi đùa ửng hồng của.

Nhìn thấy khuôn mặt cô, sau một giây thu lại nụ hôn này.

Ngón tay xoạt qua lại trên gương mặt của cô, nhìn càng thêm trở nên đỏ thắm, lúc này mới ngừng động tác. Thấy gương mặt của cô bởi vì mình vuốt ve mà

“Về sau không cần hỏi tôi vấn đề này nữa! Lúc tôi dẫn em đi, em chỉ cần đi theo tôi là được.” Thanh âm dịu dàng, lại lộ ra một tia uy tín.

Đồng Thiên Ái cắn môi, khi anh xoay người, một bàn tay khác còn để trống lặng lẽ lau chùi môi của mình.

Giống như là muốn lau đi nụ hôn của anh, hoặc là đang thống hận anh lạm tình. Nghĩ đến một tuần lễ về sau, còn phải cùng hắn..... Da đầu một trận tê dại, lại không dám suy nghĩ thêm gì nữa

Trở lại căn chung cư của Đồng Thiên Ái, Tần Tấn Dương cũng không có xuống xe.

Anh ngồi ở trong xe Benz, đưa tay mở ra một bên cửa xe, dặn dò nói, “Tôi ở chỗ này chờ em! Thu dọn xong lập tức đến ngay! Không nên nói nữa chữ không, trừ phi em muốn Cô Nhi Viện biến mất.”

Đồng Thiên Ái không đáp lại, thẳng nhảy ra khỏi xe, chậm chạp đi về hướng khu chung cư.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, Tần Tấn Dương ngồi ở trong xe, nhìn bóng dáng cô dần đi xa.

Sau đó ngẩng đầu lên, tầm mắt dường như kèm theo cô, một đường bay thẳng tới lầu cuối của khu chung cư.

Ước chừng qua hơn 10 sau, Đồng Thiên Ái mang theo ba lô tùy thân của cô, trong tay còn đang cầm một túi giấy thật to. Có lẽ là bởi vì vội vàng, nên ngay cả tóc cũng hơi có chút xốc xếch, cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Mở cửa xe, ngồi vững vàng, nhìn về phía trước, kiên định nói, “Lái xe đi.”

51. Chương 51

Từ ổ chim sẻ mình đã ở ba năm đi ra, xe Benz vòng vo một vòng lớn , lại trở về khu cao ốc cao cấp mới vừa rồi.

Đi vào gian phòng, nháy mắt một bức tranh thật to lần nữa khắc sâu vào tầm mắt.

Bức tranh cô gái đó, rõ ràng chính là mình! Tại sao giờ khắc này ở trong mắt Đồng Thiên Ái, lại cảm thấy châm chọc như vậy. Bức tranh to dùng mỗi ngày nghênh ngang ở tại nơi này, nhắc nhở khe ước giữa cô và anh .

Túi đeo lưng còn vác tại trên người, lại ôm chặt túi giấy to trong ngực. Đứng ở trước bức tranh khổng lồ này, cảm thấy mình vụn vặt phải nhỏ bé cùng với hèn mọn.

“Em đang nghĩ gì thế?” Tần Tấn Dương đi tới bên người cô, liếc nhìn bức tranh, ánh mắt trở lại trên người cô.

“ Không có gì. ” Vội vàng cúi đầu.

Nhưng mà trong nội tâm lại là không nhìn được thâm mắng mình: Đồng Thiên Ái! Máy đang làm gì thế? Ở trước mặt của anh ta, lại đột nhiên ngẩn người? Mới vừa rồi, bộ dạng đáng thương của mày, , đã bị anh ta thấy được! Có biết hay không ? Làm sao mày có thể vô dụng như vậy ! Mày vẫn luôn rất kiên cường a! Cho nên, không thể bị bất luận kẻ nào, hoặc bất kỳ vật gì đánh ngã!

Nghĩ như vậy, chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của anh.

Khinh thường hừ lạnh, “Dù tôi đang suy nghĩ gì, cũng không liên quan đến anh! Đó là chuyện riêng của tôi! Hừ!”

Nói xong, ôm chặt trong tay túi giấy, kiêu ngạo mà đi về hướng gian phòng.

Cẩn thận từng li từng tí đem gì đó trong túi giấy lấy ra, nhất nhất trưng bày ở giường trên hai người.

Hai bồn cây tiên nhân cầu, một chút tiểu thuyết nhân tản bình thường thích xem, mấy bộ quần áo đơn giản tiện tắm rửa. Thời điểm tay sờ tới áo lót sát người, nhất thời hướng sau lưng nhìn sang.

“Uy! Anh không biết như anh thế rất không có lịch sự hay sao? Tôi muốn thu xếp đồ đạc, anh ở đó nhìn cái gì vậy!” Thở phì phò quát.

Tần Tấn Dương đứng ở phía sau của cô, dựa vào cửa, nhìn cô sửa sang lại những thứ đồ vật mà cô mang từ chỗ của cô sang. Rốt cuộc chịu không nổi tò mò, đến gần bên người cô.

Tầm mắt quét qua trên giường một đống vật lộn lộn, nghiêng mắt nhìn đến áo lót trong túi giấy chưa lấy ra. Sợi dây trong lòng một lại bị gây xích mích nữa rồi, hai hàng mày kiếm, đột nhiên cau lại.

“Thiên Ái, không cần sửa sang lại những thứ này làm gì, tôi sẽ mua hết toàn bộ đồ mới cho em!”

Thanh âm của anh rất nhẹ rất mềm mại, nụ cười của anh cũng rất dịu dàng, nhưng lại để cho cô cảm thấy khó chịu, khó chịu trái tim kiêu ngạo kia.

“Tần Đại tổng giám đốc!” Lần nữa kêu lên cái danh hiệu vĩ đại kia.

“Anh là đang khoe khoang tài lực của mình sao? Hay là đang dùng phương thức khác kể khổ tôi?”

Cô thờ ơ cười cười, “Đúng a! Một bộ áo ngủ mặc ba năm, không có tiền thay mới đấy! Từ mùa hè mặc đến mùa đông, mặc tới mặc đi cứ mấy bộ y phục như thế.”

“Thế nhưng lại liên quan gì đến anh? Anh tiền nhiều nên không có việc làm sao? Vậy thì toàn bộ quyền cho Cô Nhi Viện ở Đài Loan đi!”

Tần Tấn Dương nghe được lời nói này của cô, nụ cười nhất thời đọng lại ở trên môi. Nhìn cô kích động, nội tâm chợt yên lặng một mảnh.

Một câu nói vô tâm, sẽ làm cô xúc động lớn đến thế sao?

52. Chương 52

Đồng Thiên Ái ngừng tiếng, nhìn anh, phát hiện sắc mặt của anh có chút ngưng trọng.

Nghe nói, người kinh khủng nhất chính là người không biến sắc, cô mới vừa nhất thời xúc động sẽ không lại chọc tới anh ta chứ? Trong cái đầu gã biến thái này, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Môi của anh khẽ hạ xuống, “.”

“.” Trong lòng có chút khẩn trương, Đồng Thiên Ái nuốt một ngụm nước bọt, cố giả bộ trấn tĩnh.

Tần Tấn Dương nhìn ánh mắt của cô, từ thâm trầm gợn sóng dần dần biến chuyển, hiện ra làm một đầm nước hồ trong suốt, không dính một chút xiu tạp chất nào.

An tĩnh, trầm mặc, nhìn chăm chú vào cô.

Cuối cùng, lại cũng không nói gì. Chỉ là xoay người, đi ra ngoài cửa. Mở cửa ra, từ trong túi tiền móc ra một cái chìa khóa, đưa tay nhẹ nhàng đặt ở trên tủ giày.

Cửa phòng bị đóng trong nháy mắt, Đồng Thiên Ái đặt móng ngã ngồi ở trên giường lớn.

Lấy ra bức hình của mẹ từ trong túi đeo lưng, ngưng mắt nhìn nụ cười ấm áp của bà. Trong lòng không hiểu sao có chút phiền não, bởi vì không biết nguyên nhân, nên càng thêm buồn bực.

“Mẹ, con sẽ không chịu thua. Chỉ cần chịu đựng qua một tháng này, con sẽ trở lại cuộc sống yên tĩnh trước kia rồi.”

Đột nhiên giật giật khóe miệng, cả người liền ngã xuống giường, “Không sao! Thật ra thì thời gian cũng chỉ có một tháng! Mắt khép lại sẽ trôi qua ngay ấy mà!”

Tần Tấn Dương mở ra xe Benz ngừng tại đầu đường Đài Bắc, tay tựa dọc theo bên cửa xe, chống đầu của mình. Trong kiếng chiếu hậu, là gương mặt trầm tĩnh của anh.

Gió đêm thổi qua, phất qua gương mặt của anh.

Lấy điện thoại di động ra đề xuống mã số, nghe được bên đầu điện thoại kia truyền đến thanh âm quyến rũ của người phụ nữ, cười nói, “Bảo bối, tối nay anh nhớ em lắm, bây giờ anh đã ở trên đường đi đến nhà của em.”

Lúc này Tần Tấn Dương khôi phục dịu dàng của quá khứ, sức quyến rũ phái nam rất rõ ràng có thể thấy được.

Bằng chân như vại chu toàn tán tỉnh người phụ nữ trong điện thoại, tiếng cười trầm ổn, vô luận từ suy nghĩ một góc độ nào, anh cũng tuyệt đối có năng lực khiến người phụ nữ khuynh đảo cùng mê luyến.

Cúp điện thoại, nhún ga, hướng phía trước đi tới.

Khu biệt thự cao cấp Vân Hải.

Xe Benz dừng sát ở trước biệt thự phong cách La Mã, xe mới vừa dừng hẳn, ban công lầu hai của khu biệt thự, đi ra một người phụ nữ mặt váy lụa dài.

Mái tóc dài sáng bóng mềm mại, toàn bộ khép lại đến trước ngực, che lấp một mảnh cảnh tượng thật sống động.

Chiếc váy dài theo gió khẽ đong đưa, giống như cái đuôi của Mỹ Nhân Ngư giấu sâu ở đáy biển.

Tần Tấn Dương khẽ khom người, sau đó đôi chân thẳng tắp bước ra, trở tay đóng lại cửa xe. Nhưng không có nóng lòng đi vào biệt thự, cả người dựa vào sườn xe, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người phụ nữ trên lầu hai.

“Hôm nay nghĩ như thế nào đến tìm em thế?” Vu Nhuế một tay chống cằm, ánh mắt khi nhìn thẳng vào anh thì không nhịn được rung động trong lòng.

Cô cũng đã từng là một trong những tình nhân của anh, giống như những lwoif đồn đại bên ngoài, giữa bọn họ cũng chỉ có thời gian trong 1 tháng.

Một tháng sau, cô trở thành “Tình nhân cũ” Ít có cùng anh như cũ giữ vững liên lạc.

Nhưng, không còn có quan hệ bất kỳ thân thể nào.

53. Chương 53

Tần Tấn Dương nhìn cô, trông mắt lóe ánh sáng, cười có chút lười biếng, “Mới vừa rồi đã nói, nhớ em, bảo bối!”

Mặc dù biết là một câu nói đùa, nhưng vẫn làm cho lòng của Vu Nhuế ngọt ngào.

Có thể nói không có bất kỳ một người phụ nữ nào, có thể ngăn cản thế công dịu dàng của anh. Chỉ cần một câu nói của anh, một ánh mắt, hoặc chỉ là thoáng cười tùy ý kia.

Trực tiếp, đem tiếng lòng kích thích.

Sơ ngộ thấy anh thì cũng đã mê mẩn. Hơn nữa vô cùng hiểu, anh sẽ không vì mình thay đổi. Cho nên thoải mái, chỉ làm chuyện mà tình nhân cần nên làm là được.

Lúc chia tay, mặc dù mắt mắ, nhưng cũng đã chuẩn bị tâm tư sẵn hết. Có lẽ là cô đậm bạc, để cho anh không có cảm thấy chán ghét. Rất vinh hạnh, không có tính vào danh sách đen của anh.

Cô vẫn luôn sẽ nghĩ, đến tận cùng là dạng phụ nữ nào mới có thể để cho anh dừng chân dừng lại đây.

Đây chính là vấn đề, hơn nữa vẫn không có đáp án.

“Cửa nhà em, chưa bao giờ khóa lại với anh, lên đây đi.” Giọng Vu Nhuế đầy ẩn ý.

Những lời này của cô, nói như vậy bất cứ người nào cũng sẽ nghe rõ. Trực tiếp tiết lộ ra ý của cô, thẳng thắn cùng với sáng rõ như vậy.

Trong lòng Tần Tấn Dương càng thêm biết được, lại giả vờ ra vẻ vô sự. Lạnh nhạt cười cười, ngay sau đó thu ánh mắt. Lúc này mới mở ra bước chân, đi vào căn biệt thự này.

Lúc Vu Nhuế đi xuống lầu, Tần Tấn Dương đã ngồi ngay ngắn một mình trên vị trí chủ nhân ở bộ ghế salon bằng da thật. Âu phục đã cởi xuống, tùy ý đặt ở một bên trên ghế sa lon.

“Muốn uống rượu không?” Đến gần bên cạnh anh, sẵn sàng hỏi.

Tần Tấn Dương hứng thú nhìn cô, cảm thán nói, “Bảo bối, em thật là hồng nhan tri kỷ của anh.”

Vu Nhuế giận trách liếc anh một cái, ở trên gò má của anh rơi xuống một nụ hôn, “Ba hoa!”

Tần Tấn Dương nhìn cô xoay người đi về phía quầy Bar, mang theo ánh mắt xem xét, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô.

Chợt, khoe mắt liếc về mấy tạp chí trên khay trà.

Đưa tay cầm lên một quyển tạp chí, nhìn chăm chăm bờ lưng tròn vẹn cô lộ ra trong tạp chí.

Trong nháy mắt, nhiệt độ lòng bàn tay có chút cao. Hồi tưởng lại mới vừa rồi anh còn ôm ấp lấy cô, vuốt ve sống lưng của cô. Có cái gì đó ở đáy lòng tán loạn, đảo loạn thần chí.

Vu Nhuế cầm một ly rượu, đi trở về bên cạnh anh, đem ly rượu đưa tới trước mặt anh, tò mò hỏi nói, “Cô ấy là trò chơi mới của anh sao?”

Một ngày kia, gần như tất cả trang đầu đều là thông báo này. Bỏ ra số tiền lớn như vậy, vì tìm một người phụ nữ, thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Tần Tấn Dương đem tạp chí thả lại chỗ cũ, nhận lấy ly rượu cạn một hớp, “Bảo bối, giúp anh làm một việc nhé.”

“Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, Tần tổng giám đốc cứ tùy tiện phân phó.” Vu Nhuế nghịch ngợm nháy nháy mắt.

Tiếng cười trầm thấp, Tần Tấn Dương nhạo báng nói, “Anh đâuỡ để để cho bảo bối của anh làm mấy chuyện này.”

“Ngày mai anh sẽ gửi một khoản tiền vào tài khoản của em, lấy danh nghĩa của em, đem khoản tiền này quyên tặng ột Cô Nhi Viện tên là ‘ Nhân Ái ’ ở Đài Bắc.”

54. Chương 54

Trong lòng Vu Nhuế có chút ngạc nhiên, ngồi ở trên khay trà, cùng anh mặt đối mặt, “Lúc nào thì đại tổng giám đốc như anh quan tâm sự nghiệp từ thiện rồi hả ?”

Thật là làm cho người ta sanh nghi rồi, còn muốn lấy danh nghĩa của cô để quyên tiền.

Tần Tấn Dương để ly rượu xuống, đưa tay cầm cổ tay của cô. Thoáng dùng sức, đem lấy cả người cô kéo vào trong ngực. Ôm một thân thể mềm mại, cánh tay vòng quanh người của cô xiết chặt.

Cẩn lỗ tai của cô, hài hước nói, “Đột nhiên muốn hiến lòng nhân ái, nhưng lại không muốn làm người khác chú ý quá. Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là phải nhờ vả hồng nhan tri kỷ như em vất vả một phen rồi.”

Vu Nhuế không hề tiếp tục hỏi tiếp nữa, hiểu được đúng mực mới là người phụ nữ thông minh. An tĩnh tựa vào lồng ngực của anh, ngón tay nhẹ nhàng chơi đùa với những chiếc cúc áo sơ mi của anh, nghịch từng chiếc một.

Nhưng trong lòng trực giác nói cho cô biết, chuyện này, cũng không có đơn giản như thế.

Ồn tồn chỉ chốc lát, Tần Tấn Dương vẫn để cô ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Vu Nhuế nhìn tuần dung không có nửa phần phập phồng của anh, làm ra cử động to gan. Móng tay sơn đỏ thắm xúc động, đem nút áo cài sơ mi của anh cởi ra.

Cánh tay mảnh khảnh vòng qua hông của anh, ôm ái, dán sát mặt vào lồng ngực tinh trắng của anh.

“Tấn Dương, tối hôm nay, ở lại đây đi.” Hơi thở thơm mát quyến rũ nói.

Thật sự là cô khát vọng anh, ở một nơi nào đó của lí trí nhắc nhở cô rằng không nên trầm mê anh như thế. Nhưng chỉ cần anh vừa xuất hiện, tất cả những thứ bẽn lẽn ẩn giấu kia, toàn bộ rút đi.

Căn nhà này, đã từng cùng anh triền miên một tháng, sau đó lúc chia tay anh đã tặng cho cô. Anh cho cô tiền, đủ để cho cô an ổn qua hết nửa đời sau.

Nhưng ở một nơi nào đó trong trái tim của cô, không cách nào tự kiềm chế, đã khát vọng anh như thế.

Khát vọng anh, ôm mình. Lại một lần nữa, ôm mình thật chặt.

Không nghe được anh đáp lại, cảm thấy một tia sợ hãi, cắn cặp môi đỏ mọng, lần nữa khẩn cầu, “Tấn Dương, lưu lại nhé, đừng đi.”

Tần Tấn Dương chợt có động tác, cũng không có đẩy ra cô, nháy mắt đứng dậy, đem lấy cả người cô bế bổng lên. Tầm mắt vững vàng nhìn phía trước, đi về hướng phòng ngủ lầu hai.

Vu Nhuế dính vào ngực của anh thật chặt, cảm thấy một tia e lệ cùng với mong đợi.

Cửa phòng ngủ mở rộng ra, không có khóa. Cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ màu xanh thắm kéo đến một nửa. Không có mở đèn, bên trong gian phòng có chút tối.

Nhưng có thể xác định chính là, giống như một tháng trước, không có bất kỳ biến hóa nào.

Tần Tấn Dương ôm cô, từng bước từng bước đi tới trước giường. Dem lấy cô dịu dàng đặt ngang ở trên giường, cong người xuống, nhàn nhạt hôn nhẹ lên trán của cô.

“Bảo bối, hiện tại anh phải về, chăm sóc mình thật tốt, biết không.” Nhanh chóng xoay người, không có nửa phần chần chờ.

Vu Nhuế không theo, cũng không giữ lại nữa.

Tình nhân hoàn mỹ làm cho người ta trọn đời khó quên, là cô quá lưu luyến rồi. Người đàn ông như vậy, sao có thể yêu thương người phụ nữ như mình.

Chín giờ tối.

Tần Tấn Dương lái xe ra khỏi Vân Hải cư, ở đầu đường Đài Bắc quanh đi quẩn lại hai giờ. Khó có thể thờ bình thường, ý niệm trong lòng, đánh mạnh tay lái, quay đầu lại.

Bây giờ là mười một giờ, Con nhím nhỏ ấy đã ngủ chưa?

55. Chương 55

Mở cửa phòng, trong phòng tối đen như mực. Đưa tay đem đèn mở lên, trong nháy mắt sáng ngời một mảnh.

Tần Tấn Dương nhẹ nhàng hướng căn phòng kia ngủ đi tới, cửa nửa che, cũng không có đóng. Tay nắm chặt tay nắm cửa, do dự chốc lát, vẫn là nhịn không đem cửa phòng ngủ mở ra.

Nhưng vào lúc này, một đồng lớn quynh sách trên cửa “Thình thịch oanh ——” Rơi xuống, đập vào trên đầu người nào đó.

“” Người nào đó kinh ngạc chết đứng.

Đầu có chút “Ong ong” vang vang, xoa huyết Thái Dương, đè xuống chốt mở trên vách tường. Bên trong gian phòng —— Lại không có một bóng người!

Tần Tấn Dương nhìn chiếc giường chỉnh tề, đôi tay nắm thành nắm đấm, dùng Anh ngữ mắng, “Fuck!”

Cô gái chết tiết kia! Dám không ở nơi này ngủ! Cô đã đi đâu? Chẳng lẽ lại trở về ổ chim sẻ của cô ấy hay sao? Hay là, cô cố ý làm như vậy?

Càng nghĩ càng tức giận, xoay người liền muốn đi bắt người.

Ngẩng đầu nhìn thấy trên cửa đối diện với anh dán một tờ giấy, vẽ một khuôn mặt tươi cười thật to, dường như cũng đang cười nhạo anh.

Đưa tay đem tờ giấy kéo xuống, đập vào đáy mắt chính là bút tích thanh tú. Nhìn tờ giấy này, bên tai dường như cũng đang vang vang âm thanh tràn đầy sức sống của cô——

“Uy! Biến thái chết tiết! Nếu như anh thấy được phong thư này, đã nói lên anh đối với tôi ý đồ bất chính!”

“Nói! Có phải anh nửa đêm vào phòng của tôi hay không? Anh muốn làm gì tôi?”

“Bị tôi chinh rồi! Hừ! Đây chính là kết quả của anh! Lần sau cẩn thận một chút cho tôi!”

“Anh nhất định lại muốn đi bắt tôi đúng không? Nhưng tôi không có trộm đi! Tối hôm nay tôi đi làm, cứ như vậy nhé!”

“Đồng Thiên Ái.” Nhìn tờ giấy cô lưu lại, khóe miệng chột cong lên.

Cùng thời khắc đó, bên trong gian bán thức ăn nhanh Hảo Đức Đồng Thiên Ái nhảy mũi một cái.

“Ắt xì hơi...!” Vuốt vuốt lỗ mũi, tay nhỏ bé vòng quanh ngực, xoay người dựa vào quầy.

Trong lòng đang cười thầm, một đôi mắt to cong thành hình trăng sáng đáng yêu. Không biết tên biến thái cuồng đó có bị nện vào không! Hắc hắc he he! Nện vào coi như anh ta xui xẻo, đáng đời!

Ngón tay gõ cánh tay, âm thầm suy tư, một tháng này nên chịu đựng như thế nào.

Đầu đi phía trái nghiêng một cái, “Hừ! Đối chọi đến cùng với anh ta!”

Đến thời điểm thay ca, đã là tám giờ sáng.

Đồng Thiên Ái kéo bước chân nặng nề đi, thậm chí ngay cả khi ngồi ở trên xe buýt đều ngủ gà ngủ gật. Cô thực sự buồn ngủ quá oh! Đang muốn móc ra cái chìa khóa mở cửa, ngẩng đầu nhìn thấy cửa phòng tự động mở ra.

Tần Tấn Dương mặc áo sơ mi trắng tinh, ống tay áo tùy ý xắn lên. Hướng xuống nhìn lại, quần tây màu đen, không có mang giày da, đang mang.

Đem túi đeo lưng hướng trên đầu anh đập tới, “Tần Tấn Dương! Gã biến thái này! Sao anh lại mang dép Kitty của tôi! Anh cố ý có phải hay không! Anh mang nó muốn bùng ra rồi kia!”

“Hừm? Vậy sao? Hư rồi sao?” Tần Tấn Dương làm bộ vô tội.

Đồng Thiên Ái vội vàng ngồi xổm xuống, chỉ vào ngón chân lớn lộ ra ngoài của anh, cắn răng nghiêng lợi nói, “Mau cởi ra!”

“Không cởi!” Anh tính trẻ con cự tuyệt, thuận tiện giật giật ngón chân lớn đó.

Ngày đầu tiên của bản hợp đồng, trong tiếng mắng mỏ la hét của cô, cùng với tiếng cười đùa sang sảng của anh, bắt đầu triển khai.

56. Chương 56

Quan hệ của bọn họ trở nên rất tế nhị, nói như thế nào đây, chính xác phải nói là phức tạp cùng kỳ quái! Đồng Thiên Ái vốn cho là căn hộ cao cấp này, chỉ có một mình cô ở. Đây là ổ vàng mà Tần Tấn Dương bao nuôi cô, hoặc là nói, là vì khoe khoang chút tiền bạc rầm ruid kia. Nhưng không nghĩ tới, bắt đầu từ cửa hàng thức nhanh trở về ngày đó, chuyện hoàn toàn cũng không phát triển như dự trù trong tưởng tượng của cô. Mang đôi dép Kitty của cô thích nhất đến gần rách, cô nín thở, liền một chữ “Nhịn”. Mà anh da mặt dày còn chưa tỉnh, thậm chí cứ như vậy đường hoàng vào ở. Trời ơi! Bọn họ lại cứ ở cùng nhau như vậy! Ở chung? Nên coi như là ở chung! Nhưng quan hệ của bọn họ là gì? Bạn bè? Hợp tác? Hay người yêu? Hay là tình nhân? Nói tóm lại, nói tóm lại, trở nên. Ách. Làm cho cô cực kỳ phát điên.

Buổi sáng chợt tỉnh lại, run rẩy rời giường bước vào WC. Bất thành linh trốn to hai mắt, nhìn thấy anh chỉ mặc một chiếc quần cực kì ngắn, đang trong phòng tắm soi gương cạo râu. Thân thể cao lớn rắn rỏi, hiện ra tỷ lệ hoàn mỹ hoàng kim của vùng “Tam giác” nhỏ đó. Lồng ngực rộng rãi vững chãi, cơ bụng rắn chắc, đôi chân dài thẳng tắp. Trừ cái bộ vị quan trọng kia, cái khác đều xem một lần. Tần Tấn Dương cũng không hề cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại anh vẫn rất tự nhiên rất quen thuộc. Nghiêng đầu nhìn cô, cười híp mắt “HI” một tiếng. Khoảng cách ba giây đồng hồ, nhìn người nào đó trong nháy mắt đỏ gương mặt, nhất thời có loại cảm giác thiếu dưỡng khí. Đồng Thiên Ái cố gắng nâng lên khoe môi, cười lập lòe “Vâng, vâng! Ngài tiếp tục, ngài cứ tự tiện, ngài dùng vui vẻ là được!” Nhịn. “Xem được không? Tự nhiên xem! Miễn phí!” Người nào đó cả gan mở tròng hai mắt. Nhịn đi, nhịn đi nào! Nhịn tới trình độ nhất định. Không thể nhịn được nữa! Tiện tay sờ tới một vật, không chút nghĩ ngợi liền hướng trên người anh hung ác đập tới. Dường như gần đây, cô đặc biệt thích đập đồ, hơn nữa còn là hướng trên người anh đập. Tất cả những chuyện này đương nhiên phải trách anh ta! Con nhím nhỏ này, dám cầm cái gậy tàn thuốc đập anh! Muốn đập chết anh

sao! Tần Tấn Dương vội vàng hướng bên cạnh bước một bước dài. Lúc tối, Đồng Thiên Ái về đến nhà muốn tắm. Pha nước tắm, tất cả đều làm xong! Giăng co một ngày, tắm thoải mái là hưởng thụ lớn nhất. Từ gian phòng của mình đi ra, thói quen vừa đi vừa cời, áo sơ mi đã cời đến một nửa, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra. Tần Tấn Dương đôi tay ôm ngực, có chút háng hái nhìn cô. Không nghĩ tới trở về đến nhà, liền nhìn đến hình ảnh vui tai vui mắt như vậy. Liếc nhìn phòng tắm, nói, “Muốn tắm sao? Đi đi, nước tắm sắp lạnh rồi.” Không nghĩ tới cô rất có dáng nha! Đồng Thiên Ái cánh tay còn vén, y phục đã vén đến trên ngực, kinh ngạc nhìn người tới. Mí mắt chớp chớp, chợt kéo áo nhanh xuống. Mặt xanh mét, trầm mặc không nói, cúi đầu đi vào phòng tắm. Cửa “Phanh ——” một tiếng, Tần Tấn Dương cũng nhịn không được nữa, cất giọng cười to.

57. Chương 57

Những ngày “Ở chung” lặng lẽ vượt qua trong sự nhẫn nhịn của cô. Trừ bắt gặp anh đang buổi sáng mặc quần lót đi khắp nơi, hoặc là ngủ đến nửa đêm, cô luôn rời giường xem thử

cửa phòng có khóa kỹ hay không, sau đó mới có thể an tâm ngủ. Bỏ qua một bên cái khuôn mặt làm người ta ghét kia, những ngày sau này sống rất vui vẻ. Tiêu Bạch Minh vào ngày thứ hai sau khi cô dọn đi đã gọi điện hỏi thăm, hỏi cô đi đâu. Cô chỉ bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, lại nói láo một lần nữa, cô nói với anh mình theo đoàn chụp ảnh đi đến Đài Nam rồi. May mắn là, Tiêu Bạch Minh cũng không có hoài nghi. Ngược lại dặn dò cô phải chú ý an toàn, nhớ ăn cơm. Đồng Thiên Ái cầm điện thoại di động, trong lòng cảm động a! Anh Bạch Minh, thật tốt! Vài ngày sau đó, đi học liền ngủ, tan giờ học lại bắt đầu công việc làm thêm.

Cũng giống như cuộc sống thường ngày trước kia, không có chút gì biến hóa, chỉ là ánh mắt của anh ta, khiến Đồng Thiên Ái cảm thấy càng ngày càng khó chịu. Tự như một con chó, thấy được miếng thịt.
. . . Sắc ~ meo ~ meo ~ . Hiếm khi có một ngày, buổi tối cô quay

về sớm, quy cũ, rất quy cũ, Đồng Thiên Ái tắm nước nóng. Nấu một chén mì ăn liền, ngồi ở trên ghế sa lon, mở ti vi tiêu khiển, chỉnh mấy kênh giải trí. Trong màn hình TV, người nữ chủ trì cười háo sắc đến híp cả mắt, tần số chớp chớp đôi mắt cũng làm cho người xấu hổ. Ống kính chuyển một cái, gương mặt tuần tú của Tần Tấn Dương đột nhiên thoáng hiện ở trong màn hình. Anh mặc quần áo thoải mái màu trắng,

thay đổi bộ Âu phục trầm ổn thường ngày, những vằn tuần tú như thế. Vén hai chân ngồi một mình ở trên ghế sa lon, một tay khoác lên dựa lưng ghế sa lon. Có lẽ là bởi vì cách TV nụ cười của Tần Tấn Dương trong màn ảnh, vào thời khắc này có vẻ không còn chói mắt như thế nữa. Đôi môi mỏng, thoải mái, mím lại thành một độ cong đẹp mắt. Và đôi mắt lấp lánh như có hồn đó, giống như đang nhìn chăm chú vào cô, chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, đổi diện ống kính, sắc bén khôn khéo khóa cô lại, thâm thúy không thấy đáy. Hai tay của cô đang ôm gối dựa, không tự chủ nín chặt. Sau đó, trong màn hình TV, dưới tình huống không hề báo trước, nhìn cô, lộ ra nụ cười trầm ổn mê người. Buồn buồn. Có thứ gì nện vào cô. Nếu không, tại sao trái tim của cô lại đập nhanh đến như vậy? Chợt nhảy bật lên từ trên ghế salon, thậm chí thậm chí quên luôn việc phải bấm nút tắt ti vi. Cứ trực tiếp gỡ chuỗi ti vi ra khỏi ổ điện, nụ cười của anh ngay sau đó cũng biến mất ở trước mắt. Chuông điện thoại đúng dịp vang lên, “Ring —— Ring ——” Ai lại gọi thế nhỉ? Đồng Thiên Ái liếc một cái, dậm chân đi tới máy điện thoại bên cạnh, phiên nào đề xuống phím kết nối. “Thiên Ái, em ăn cơm chưa? Có phải đang ăn mì không? Tôi đang lái xe tới chờ một chút. . . .” Giọng nam trầm ấm của Tần Tấn Dương vang lên. Đồng Thiên Ái giận dễ sợ, buồn bực nói, “Tôi chỉ thích ăn mì! Không —— Cần —— Anh —— Quan —— Tâm” Điện thoại bị chợt cắt đứt, phát ra một chuỗi manh âm dài. A a a! Muốn chết! Đồng Thiên Ái mi đang tức cái gì? Mặt của mi sao lại đỏ như thế? Trời ơi! Ai tới nói cho cô biết đi!

58. Chương 58

Tần Tấn Dương bị hành động đột nhiên cúp điện thoại của cô làm cho không hiểu, nhanh chóng chạy Cao ốc. Mở cửa phòng, quét mắt một vòng, thấy cửa phòng ngủ của cô khép chặt.

Liếc nhìn khay trà, trên đó còn lon mì vẫn chưa kịp ăn xong.

Cau mày, quay đầu lại lại nhìn hướng cửa phòng đóng chặt, đưa tay gõ cửa, “Thiên Ái, mở cửa!”

“Đồng Thiên Ái đã ngủ rồi!” Trong phòng truyền đến giọng buồn buồn.

Anh có chút im lặng, ngủ rồi sao còn lên tiếng? Hừ, Con nhím nhỏ này! Hướng về phía người trong phòng trầm giọng nói, “Mau cửa mở ra! Nếu không tôi lấy chìa khóa mở!”

Vừa nói vừa xoay người, làm bộ như muốn đi lấy chìa khóa mở cửa.

Lúc này, cửa bị mở ra một khe nhỏ.

Đồng Thiên Ái mặc áo ngủ, chỉ đem đầu dò xét ra ngoài. Cúi đầu, không có nhìn về phía anh, thấp giọng hỏi, “Làm gì.”

Nghe lời như vậy? Có chút không giống Đồng Thiên Ái bình thường!

Tần Tấn Dương nghi ngờ nhìn cô, trách cứ hỏi, “Tại sao lại ăn mì! Tôi đã nói với em rất nhiều lần, không cho ăn mì! Còn nữa..., tại sao cúp điện thoại của tôi!”

Con nhím nhỏ đáng chết này ! Gọi mười cuộc điện thoại cho cô, có chín lần đều là bị cưỡng chế cắt đứt!

“Hừ!” Đồng Thiên Ái hừ lạnh một tiếng.

Anh lại còn hỏi cô tại sao treo điện thoại của anh?

Cái này cũng không phải tại anh à? Không có việc gì làm, lên TV làm cái gì! Anh không phải duy trì hình tượng “Tổng giám đốc” này sao? Lúc nào thì đổi nghề đi làm Diễn viên phim thần tượng rồi!

Cửa mở ra, Quan Nghị đưa gương mặt trắng noãn của tre con thoáng hiện. Thân hình cao lớn, gần như giáp cả cửa gian phòng, tầm mắt quét qua mọi người.

Liếc mắt nhìn cô gái đang buồn bã cầm cúi ăn, nhìn Tần Tần Dương cười trêu ghẹo, nhạo báng hỏi, “Không có quấy rầy các người chứ?”

“Cậu nói thử xem.” Tần Tần Dương lại hỏi ngược lại anh ta.

“Nói như vậy là tôi tới không phải lúc sao?” Quan Nghị cười lập lờ, nhưng không có một chút ý tứ muốn rời khỏi. Đi tới ghế trống trước bàn ăn, bình thần ngồi xuống.

Đồng Thiên Ái vẫn cúi đầu, cũng không để ý tới người mới vào.

Cô đang cùng miếng thịt bò bít tết trong đĩa đấu tranh kịch liệt, tay nắm dao quá mức dùng sức, xẹt qua cái đĩa, phát ra tiếng vang “Két ——” chói tai.

Ghét! Cô ghét nhất ăn mấy loại thức ăn dành cho người có tiền này!

Cô căn bản là không từng ăn bữa ăn Tây gì cả! Nhiều nhất là chỉ thấy qua trong phim truyền hình! Duy nhất một lần ăn bữa ăn tây, cũng là bị buộc làm thành kỳ đà cản mũi của Phương Tình cùng Quý đại ca .

Ảo não cau mày, lại động mấy cái tay. Ba giây sau, tuyên cáo đấu tranh thất bại, rốt cuộc đem dao nĩa thả vào một bên, hơn nữa thề vĩnh viễn cũng không muốn liên quan gì đến chúng nó nữa.

Thế nhưng chính là động tác đó, lại ở trong mắt hai người đàn ông này lại là biểu hiện rằng cô đang giận dữ, nên cố ý không muốn ăn.

“Không thích ăn thịt bò bít tết sao? Đổi thứ khác đi!” Quan Nghị ôn hòa cười, ngẩng đầu khẽ ra hiệu, mở miệng phân phó, “Đem thịt bò bít tết dọn xuống đi, thay.”

“.” Đồng Thiên Ái có loại cảm giác muốn rên rỉ , “Không. Không phải.”

Tần Tần Dương nhìn cô mặt lộ vẻ xanh xao, hí mắt quan sát cô, “Em thì thế nào?”

60. Chương 60

Thế nào? Anh hỏi cô thế nào? Hỏi cô coi như xong! Tại sao còn phải thêm một chữ “Lại”? Chẳng lẽ chuyện của cô rất nhiều sao? Rõ ràng là anh cứng rắn kéo cô tới ăn a!

Đồng Thiên Ái thở phà ngẩng đầu lên, đôi mắt toát ra tia lửa , “Tôi không sao hết! Tốt lắm!”

Hai tay đặt ở dưới bàn cơm, nín chặt khăn trải bàn màu hồng đào, hận không thể đem nó xé nát bậy.

Tần Tần Dương nhìn cô, trong lòng khó xử, hoang mang, cô rốt cuộc đang giận cái gì? Quả thật không giải thích được! Luôn luôn ứng phó tự nhiên đối với phụ nữ, anh giờ phút này cũng cảm thấy nhức đầu cùng với ảo não chưa bao giờ có.

Khuôn mặt ản nhĩ của cô, có vẻ cực kỳ uất ức, làm cho không ai có thể nổi giận được với cô

Than thở một tiếng, lặp lại lời nói của Quan Nghị, nhẹ giọng hỏi, “Có phải không thích ăn thịt bò bít tết hay không? Hay mùi vị không tốt? Như vậy đi, tất cả thức ăn trong nhà hàng này đều mang hết lên đây, để cho em chọn.”

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào nhân viên phục vụ, “Theo lời tôi mới vừa nói, tất cả thức ăn đều.”

Nên vui vẻ a! Nhưng Đồng Thiên Ái không có một chút xiu cảm giác vui vẻ! Ngược lại, cô ngược lại cảm thấy càng ngày càng phiền não! Anh thực sự rất Tốt.

“Lãng phí!” Rốt cuộc vẫn phải đem hai chữ này nói ra.

Quan Nghị tò mò nhìn cô, ánh mắt như đang cười giao động giữa hai người bọn họ. Giơ tay lên hướng về phía nhân viên phục vụ phất phất tay, sau đó vòng ở trước ngực, một bộ dạng xem kịch vui.

“Lãng. Phí. ?” Tần Tấn Dương có chút tức cười, anh tốt bụng, cô lại còn nói “Lãng phí” ?

Cô gái này thật là không biết điều mà! Tất cả những tình nhân của anh trước kia đều hiền thực nghe lời cùng mềm mại, nào có ai giống cô như vậy chứ! Là anh đối với cô quá dễ dãi với cô hay sao?

Đồng Thiên Ái chấp nhất gặt đầu, nghiêm túc nói, “Tần Đại.”

Hai chữ “Tổng giám đốc” còn chưa nói ra khỏi miệng, liền gặp phải ánh mắt lạnh lẽo của người nào đó. Dĩ nhiên, không cần phải nói, người nào đó chính là Tần Tấn Dương đang cùng cô giằng co.

Cẩn cẩn môi, trực tiếp nhảy qua xưng hô, ra dáng như cô giáo đang dạy trẻ tiểu học

“Anh biết Đài Loan có bao nhiêu nhân khẩu không? Anh có biết có bao nhiêu cô nhi Đài Loan không? Tôi nghĩ sao anh lại có Đài Loan này có bao nhiêu cô gái xinh đẹp anh sẽ tương đối rõ ràng hơn!”

“Mỗi ngày anh đều ngồi ở trong phòng làm việc, cầm bút ký tên, OK! Đã có người thay anh làm việc! Có bản lãnh anh thử hòa nhập với sự khốn khổ của họ thử xem!”

“Tôi cho anh biết, ký cái tên ai cũng biết! Tôi cũng biết vậy!”

“Tôi chán ghét anh tự cho là đúng, chán ghét anh cho là có tiền thì có tất cả, chán ghét nụ cười ba hoa giả tạo của anh, tất cả những gì của anh tôi đều ghét!”

“Còn có chút, thịt bò bít tết ăn thật ngon, nhưng mà tôi lại không từng ăn thức ăn ở nhà hàng Tây, cho nên tôi không biết dùng dao nĩa, xin lỗi!”

Yên lặng như tờ.

Quan Nghị nghe xong diễn giảng lần này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên vỗ tay rồi ! Ha ha! Cô bé này, thật lợi hại! Thật sự khác hẳn người khác!

Nhìn thử đi! Về mặt của Tần Tấn Dương như thế! Biết anh ta nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp qua a!

61. Chương 61

Tần Tấn Dương xác là bị kinh ngạc cùng hoảng hốt, thậm chí cũng không nghĩ ra được câu đáp trả nào. Nhìn lên con nhím nhỏ trước mắt, và đôi mắt lóe lên tia lửa không rõ chân tướng.

Ách.

Làm sao bây giờ? Vì nhất thời nhanh miệng, cô dường như lại chọc giận anh ta!

Đồng Thiên Ái theo dõi gương mặt tuần tú không hề biểu lộ chút gì của anh, kéo kéo khóe môi đã cứng ngắc của mình. Cái trán không khỏi toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, nghĩ tới tiếp theo nên làm như thế nào để ứng phó.

36 Ké —— Chạy là thượng sách!

Tay ngọay nguậy lại giấu đến sau lưng, len lén nắm lấy túi đeo lưng, “Hắc hắc” cười hai tiếng, “Cái đó. Tôi nghĩ các anh..... Có chuyện quan trọng để bàn.”

Vừa nói vừa lui về phía sau, “. Vậy tôi. Đi nha.”

Quan Nghị không nói gì, nhìn động tác chậm chạp như chú rùa của cô, cẩn thận từng li từng tí di chuyển về hướng cửa trước.

Tay vòng quanh ngực, chợt có động tác, ngón tay từ từ gõ cánh tay của mình, từng phát từng phát, mang theo chút tiết tấu nhẹ nhàng.

Một. Hai. Ba.

Đồng Thiên Ái nheo mắt lại, liếc anh một cái, lại hướng Quan Nghị áy náy mỉm cười. Rón rén xoay người, sau đó đưa tay nắm tay nắm cửa.

Cửa được mở ra một khe hở nhỏ, Đồng Thiên Ái vui vẻ.

A ha ha! Cô rốt cuộc đã sắp thoát khỏi miệng cộp rồi! Trời cao phù hộ a! Hôm nào phải đến chùa lạy phật thắp hương mới được!

Trên mặt là cảnh xuân rực rỡ, lấp lánh sức sống. Chân trái hướng phía trước bước một bước nhỏ, chân phải ngay sau đó chần chờ theo sát mà lên.

Từ từ.

Bộp, bộp, bộp....

Một nửa thân thể của cô đã ra khỏi gian phòng thượng hạng, nhưng vào lúc này, người nào đó vẫn trầm mặc không lên tiếng rút cuộc khôi phục thần trí, đột ngột mở miệng

“Đứng —— Lại ——!”

Buồn bã a! Bi thảm a! Đồng Thiên Ái cảm giác thế giới của mình, bắt đầu u ám tối đen!

Trước mắt hiện lên một mảng mây mù đen kịt, bao phủ ở trên đầu cô. Vô luận cô đi đến chỗ nào, đám mây đen này vẫn bám riết không buông tha cho cô. Về phần bên cạnh cô là bầu trời bao la, trời vẫn xanh mây vẫn trắng.

Sẽ không có người nào xui xẻo hơn cô!

Tần Tấn Dương nhìn thấy cô hận không biến thành con kiến chui ra ngoài, cổ đờ nén nụ cười đã lan tỏa khắp toàn thân. Cổ ý trầm mặt, lạnh giọng quát lên, “Quay lại có nghe hay không!”

Nghe cái đầu anh á! Nho nhỏ nói thảm một câu.

Không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu sang chỗ khác, ngay tiếp theo đem thân thể đều xoay người lại. Không có ngẩng đầu nhìn về anh, cúi đầu nhìn chăm chăm đôi giày Cavans của mình.

Trước người một bóng đen dần dần đến gần, Đồng Thiên Ái có thể khẳng định, anh ta đi tới trước mặt của mình rồi.

Bóng đen từ từ đưa tay ra, cách cô càng ngày càng gần.

Anh không phải là muốn động thủ đánh cô chứ? Không phải chứ??? Nhưng đàn ông đánh phụ nữ cũng không phải là không có.

Đồng Thiên Ái chợt ngẩng đầu lên, thấy được gương mặt tuấn tú kia đột nhiên phóng đại. Cả người dính vào cửa, mang theo hải nhìn anh, “Đầu tiên nói trước, không cho phép đánh vào mặt!”

“A? Vậy sao?” Gân xanh trên trán Tần Tấn Dương co rút.

“Thật ra thì, nơi nào cũng đừng đánh, là tốt nhất!” Không sợ chết lại bổ sung một câu.

Quan Nghị cũng nữa không nhịn được, ầm ĩ cười to, “Ha ha! Đồng Thiên Ái tiểu thư ơi, cô thật sự đã làm cho tôi mở rộng tầm mắt rồi ! Cô thực sự cho là Tấn Dương là lưu manh sao?”

Đánh phụ nữ? Thủ lĩnh tổng giám đốc ở Đài Loan, là người trong mộng của hầu hết các nữ nhân ở Đài Loan, tình nhân hoàn mỹ, anh, Tần Tấn Dương, sẽ đánh phụ nữ?

Quả thật quá buồn cười rồi !

“Anh xem mặt của anh ta đi. Nhìn mắt của anh ta. Cái miệng nữa. Cũng vụn vụn. Thấy thế nào cũng là thế mà.” Đồng Thiên Ái cẩn thận nhấn nhé người nào đó núi lửa sắp bộc phát trước mắt.

Quan Nghị nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô, lại hỏi tiếp, “Có không? Sao tôi lại cũng không cảm nhận được vậy?”

“Làm sao anh có thể cảm nhận được chứ!” Đồng Thiên Ái không phục trông mắt liếc, “Anh cũng không có bị đánh qua, làm sao anh có thể sẽ có cảm giác!”

Tần Tấn Dương một phát bắt được cô, suy một ra ba hồi, “Em bị ai đánh qua!”

“” Đồng Thiên Ái ngốc tại chỗ.

Mới vừa rồi nhất thời lỡ miệng, nên đã đem chuyện năm xưa trước đây cũng nói ra. Thật là thật mất thể diện! Đều là anh làm hại!

“Nói! Em bị ai đánh qua!” Không chịu buông qua cô, tiếp tục truy vấn.

Đồng Thiên Ái nhìn thấy anh trợn mắt nhìn mình chằm chằm, nhắc tới về điểm này còn dư lại không có mấy dũng khí, quật cường nói, “Không có —— có ——!”

Cuối cùng, còn thêm một câu tức chết người, “Có cũng không nói cho anh biết!”

“Em.” Anh thật muốn bóp chết cô! Nhưng cổ của cô mảnh mai như vậy, vừa chạm vào nói không chừng liền tắt thở!

Tần Tấn Dương đem tức giận cố đè xuống, nhìn bộ dáng cô như người rất dũng mãnh, thập phần nghi hoặc. Mới vừa rồi khiếp đảm hiểm có cô ấy đã hiển lộ ra đi đâu mất rồi?

Cánh tay vốn nắm chặt tay nhỏ bé của cô cũng giảm bớt lực đạo. Buông nhẹ ra, vô tình, đổi thành nắm tay của cô.

Có lẽ là bởi vì tức giận không chỗ phát tiết, có lẽ là vì cho cô chút dạy dỗ, cố ý dùng sức cầm.

Muốn chết! Anh ta dám dùng sức như vậy! Đồng Thiên Ái lập tức cau khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tần Tấn Dương liếc cô một cái, dắt tay của cô thẳng tắp đi ra khỏi phòng VIP.

Đe dọa.“Câm miệng! Không được nói nữa! Nếu không tôi thật sự sẽ đánh em!”

Bị ném ở một bên, Quan Nghị đột nhiên có loại cảm giác cô đơn, thật ra thì anh rất muốn theo sau nhìn tiếp đoạn kịch tình tiếp theo. Hoặc là nói, càng muốn nhìn thử xem Đồng Thiên Ái sẽ làm ra chuyện buồn cười gì nữa.

Liên vội vàng đứng lên, hô, “Hôm nay không có chuyện gì, tôi.”

“Không có chuyện gì làm sao? Bên Anh quốc hơi thiếu người, cậu có muốn qua đó không?” Tần Tấn Dương cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Quan Nghị thức thời trầm mặc không nói, nhún vai một cái.

Nhìn bọn họ biến mất tại trong tầm mắt của mình, lúc này mới ngã xuống ghế sa lon bên. Ngày này thật là nhàm chán a. Bên cạnh có một cô gái như thế. Thật ra thì cũng rất tốt.

62. Chương 62

Dắt tay cô từ trong phòng đến hành lang, Đồng Thiên Ái cúi đầu không dám ngẩng lên, xung quanh có rất nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn họ, mà cô luôn có thói quen sống ” lặng lẽ”. Hồi còn đi học dù có tham gia diễn kịch nhưng chỉ là người đọc lời thoại, nhìn lên sân khấu người ta diễn công chúa hoàng tử mà cô chỉ thích ở trong góc đọc lời kịch. Tại sao? Từng lặng lẽ như thế, nên cô không thích giống kiểu nam nữ chú ý như thế này, hơn nữa cô cũng không muốn mình sẽ được chú ý.

Chấp nhận ,vẫn phải chấp nhận, từ lúc bắt đầu mẹ cô rời đi, rồi cô vào cô nhi viện này cô vẫn chấp nhận đến bây giờ. Những gì tốt đẹp đều là của người khác cô không có gì cả. Oh, không đúng! Cô còn có Tiểu Tình, Bạch Minh ca, Quý đại ca, Mẹ Từ, còn có một đám các em trai cùng em gái! Hắc hắc, thật ra thì cô cũng đã có rất nhiều! Làm người không thể quá tham lam, cô biết điều đó, hơn Thường Nhạc.

“Đang đi thì ngẩng đầu lên” tiếng nói trầm thấp của Tần Tấn Dương vang lên.

Đồng Thiên Ái không nói gì, chợt ngẩng cao đầu nhìn lên trần nhà, trên đó có treo 1 chiếc đèn thủy tinh tỏa sáng khắp phòng thật xinh đẹp.

” Không bảo em ngẩng cao như vậy, đi bình thường có được hay không?” Tần Tấn Dương có chút tức giận, tại sao cô gái này luôn đối nghịch với anh.

Nghe lời cúi đầu nhìn nền đá cẩm thạch bóng loáng trầm mặc không nói 1 lời. khi xe trở về nhà trọ cũng đã gần 9h tối. Cửa vừa mở ra Đồng Thiên Ái liền lao vào phòng ngủ xoay người, nhanh chóng đóng cửa lại “Phanh_____” 1 tiếng cách trở người nào đó nhìn theo.

“.....”Tần Tấn Dương thấy tốc độ kinh người đó không nói được câu nào. Đi tới cửa phòng của cô, ngẫm nghĩ 1 lúc rồi gõ cửa ” Thiên Ái, ra ngoài”

Trong phòng Đồng Thiên Ái thực ra cũng không có ngủ. Lưng tựa vào cửa, đưa tay lên mũi giả giọng buồn ngủ ” Tôi muốn đi ngủ, tôi buồn ngủ quá, tôi đã ngủ thiếp đi”

” Ah, vậy tôi đi lấy cái chìa khóa mở cửa” Tần Tấn Dương nói vọng qua khe cửa.

Oái, lại cái chiều này, tại sao cứ luôn dùng 3 cái loại chiều này . Mở cửa ra, 2 tay chống nạnh “Cơm cũng ăn rồi, anh còn muốn gì, còn nữa.... trừ chìa khóa nhà ra, tất cả các chìa khóa phòng riêng đưa hết cho tôi”

Tần Tấn Dương miễn cưỡng dựa vào cửa nói ” Nói cho tôi biết em bị ai đánh rồi tôi đưa chìa khóa cho em”

“Vậy tôi không cần” Đồng Thiên Ái vừa nói lại vừa muốn đóng cửa.

Tần Tấn Dương chậm rãi lên tiếng : ” Vậy em không sợ tôi nửa đêm lén vào phòng em sao?”

Bingo! Vô cùng có thể! Anh rất có thể đợi cô ngủ rồi lén lên giường của cô. Đồng Thiên Ái khịt mũi coi thường, một tay mở rộng cửa, sải bước đi ra đến bên cạnh anh. Hướng đến bên ghế sofa ngồi xuống lấy cái gối ôm ôm vào trong ngực. nhớ đến lúc vừa rồi, nhẹ nhàng mở miệng: “Ah. Lúc đó đi từ Cô nhi viện đến chỗ làm, rồi trong lúc làm việc sơ ý trượt chân, đánh rơi mấy cái chén, chuyện là như vậy không có gì cả” Nói xong gật đầu 1 cái, thấy hài lòng với những lời mình nói. Được rồi? Đã nói xong rồi? Mấy lời nói đó như đang che dấu? Nói thế có qua loa không?

Tần Tấn Dương ngồi xếp chân nhìn Đồng Thiên Ái co ro phía trong ghế sofa, trong lòng hiện lên cảm xúc khác thường khi nhìn thấy cô so sánh cùng mấy tình nhân trước kia.

“... ..” Không biết nên nói cái gì

Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn về phía anh, ánh mắt mang theo chút tò mò.

Anh nhìn mình chằm chằm làm cái gì? Lại còn muốn cái gì? Không phải đã nói sao? Anh còn không hài lòng? Đầu đuôi đã được đem chỉnh sửa hoàn chỉnh qua 1 lần rồi nói lại. Sau đó có thể cười nhạo cô. Ở trước mặt cô hoàn toàn có thể biểu hiện địa vị cùng với quyền uy của anh. Anh có trải qua cuộc sống của thiên đường còn cô ngày ngày sống trong đau khổ, luôn có sự khác biệt.

“Thế nào? Không đủ cặn kẽ sao? Oh! Vì để cho anh hài lòng, vậy tôi sẽ thấy tỉ mỉ đem chuyện lần nữa miêu tả một lần đi!” Có chút tự giễu nâng lên khóe môi. Lại một lần nữa cô ngụy trang mình là 1 con nhím xù lông.

Tần Tấn Dương làm sao lại không nghe ra cô ấy có ý giễu cợt, trong tâm chợt thấy phiền muộn, nhẹ nhàng cử động đi đến bên cạnh cô. Đứng trước mặt cô, cúi xuống nhìn gương mặt trái xoan của cô. Bên trong con mắt trong suốt hiện lên khuôn mặt anh, 2 đầu lông mày khê chau lại, sắc mặt của cô tái nhợt, phía dưới mắt có chút quầng thâm. Nhìn một lượt cả người cô chân tay mảnh khảnh dường như không đủ dinh dưỡng.

“Họ đánh vào đâu?” Đột nhiên Tần Tấn Dương hỏi.

Đồng Thiên Ái ngẩn ra rồi ngơ ngác trả lời: " Trên mặt" ủa? anh hỏi cái này làm gì?

" Má trái hay má phải?" Anh hỏi tiếp

".... Bên phải... Má bên phải...." Đồng Thiên Ái ngập ngừng trả lời

Tần Tấn Dương nhú mày : " Xác định?"

"Ừm.... Đúng vậy.... Anh hỏi tới để làm gì?" Bất kể là má trái hay má phải anh biết để làm gì?

Tần Tấn Dương không nói gì, ánh mắt thâm thúy tập trung nhìn bên má phải của cô. Bỗng nhiên đưa tay kiểm chế 2 tay của cô rồi đem cô ôm vào ngực, dịu dàng hôn lên má phải của cô, nâng niu nhẹ nhàng. Sau đó hôn lên đôi môi của cô, hút lấy ngọt ngào của cô. Cánh tay quàng qua eo của cô, ghì chặt cô trong lòng không cho cô có cơ hội phản kháng. Lưỡi của anh càng lão luyện cuốn lấy lưỡi của cô. Vừa nhẹ nhàng hôn vừa thì thầm nói: "Em không cần phải cố gắng kiên cường.... Không có gì là không làm được...."

63. Chương 63

Không cần phải cố gắng kiên cường.... Không có gì là không làm được..... Anh đang nói cái gì đó? Những lời này là có ý gì? Là thương hại sao? Hay là đồng tình? Hay còn có là có ý gì khác? Đầu óc trống rỗng, tại sao cô lại cảm thấy lồng ngực anh có chút ấm áp?

Bộ mặt thật của hắn, chính là tên biến thái làm cho cô luôn cảm thấy chán ghét tới cực điểm, tên khốn kiếp đã lấy hình ảnh lõa lưng của cô vẽ thành bức tranh thật to, treo tại giữa nhà.

Trong mắt có chút sương mù, mà đôi mắt màu nâu nhạt kia cũng không nhắm lại mà nhìn cô chăm chú. Đôi môi nóng bỏng của anh rời khỏi đôi môi cô từng bước đi dần xuống cổ găm cắn giống như đang thưởng thức một món ăn ngon. Đột nhiên thấy mát lạnh, không biết từ lúc nào tay anh đã đi vào bên trong áo của cô

"Thiên Ái...." Anh gọi cô giọng có chút khàn khàn.

"... .." Theo phản xạ, cô đẩy anh ra .

Tần Tấn Dương có chút không không chế được, khuôn mặt tuần tú có chút hồng : " Thiên Ái, nhất định phải là 1 tuần ư, không thể thiếu 1 ngày à?"

" Ừm....ừm...." Đồng Thiên Ái gật đầu 1 cái rồi nhảy từ trên ghế xuống, không kịp đi dép cứ thế để chân trần hoảng hốt chạy vội về phòng. Cửa phòng vừa đóng lại đã nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên : "Cộc.. cộc.."

" Cửa khóa cửa anh đặt ở cửa phòng em rồi đấy" Giọng Tần Tấn Dương vang lên trầm ấm trong lúc này có vẻ dịu dàng.

Qua một lúc lâu đến khi màn đêm yên tĩnh trở lại, Đồng Thiên Ái cúi đầu nhìn qua khe cửa, thấy ánh sáng đã biến mất, nghiêng người lắng nghe rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Tảng đá lớn trong lòng dè dặt đã lâu cuối cùng đã buông xuống, lúc này mới xoay người mở cửa phòng. Ánh đèn trong phòng chiếu qua lưng nhỏ bé của cô hắt ra phòng khách không 1 bóng người, dưới đất là cùm chìa khoá được bao phủ bởi bóng dáng gầy nhỏ của chính mình. Cúi người nhặt chùm chìa khoá lên sau đó đóng cửa lại. Căn phòng bên cạnh sau khi nghe tiếng nhẹ nhàng vang lên cũng đồng thời đóng cửa. Đêm hôm đó là 1 đêm yên bình nhất trong 1 tuần sống chung đến nay. Cách 1 bức tường mà diễn ra 2 suy nghĩ khác nhau.

Buổi sáng, khi tỉnh dậy Đồng Thiên Ái mở cửa phòng đồng thời bên phòng Tần Tấn Dương cũng mở ra. Hai người đứng ở cửa phòng ngơ ngác nhìn đối phương. Tần Tấn Dương cao 1m85 còn Đồng Thiên Ái cao 1m64 hơn kém nhau 1 cái đầu. Đồng Thiên Ái hỏi tưởng lại cảnh tối qua khuôn mặt hồng lên , mí mắt rủ xuống : " Ừm....Anh dùng trước...."

"...." Tần Tấn Dương đi đến bên cạnh cô : " Em như vậy.... Là đang xấu hổ sao?"

Ngẩng đầu lên, chút xấu hổ ngượng ngùng trong mắt lúc trước đã tan biến, trong lòng bây giờ bùng lên ý chí chiến đấu, xoay người 45 độ đi về phía phòng tắm. Tần Tấn Dương nghiêng người dựa vào phòng tắm, thấy cánh cửa kéo ra miệng nhếch lên ý cười.

” Anh không biết mặc quần áo sao?” Nhìn như vậy làm cô cảm thấy đau mắt.

Nhún vai, Tần Dương nghiêm túc hỏi: “Tại sao phải mặc quần áo, nơi này là nhà của anh, chẳng nhẽ đáng người anh kém cỏi lắm sao?”

Cái tên nam nhân biến thái này.... Thật là vô liêm sỉ... Anh ta nói vậy mà không biết xấu hổ sao? Đúng, đúng, đáng người của anh thực chất là rất hoàn mỹ, điểm này cô không phản đối, thế nhưng nói nhà là sao? Anh đang bao dưỡng cô trong cái “ổ vàng” này không phải sao?

” Ừm ừm... Được được...” Nhịn 1 chút, cô không nên cùng người như thế đấu khí

Đồng Thiên Ái lạnh mặt đi ra khỏi phòng tắm, tự nhủ với bản thân không nên tức giận, không nên tức giận, không cần thiết so đo với loại tiểu nhân này, nhịn..... Thay áo ngủ, sau đó buộc tóc cao lên như đuôi ngựa, bắt đầu một ngày của cuộc sống, nhìn lại tất cả chuẩn bị cho hành trình, buổi sáng đã nghỉ nhưng buổi chiều phải đi làm, có lẽ sẽ phải xin nghỉ luôn buổi chiều, hơi rắc rối nhưng mà không sao, mỗi ngày đều tràn đầy niềm tin. Với tay lấy ba lô đeo lên lưng thì chuông điện thoại trên bàn vang lên ” ring ..ring” sau đó là 1 bản nhạc kèm theo. Mắt sáng lên khi thấy người gọi đến là mẹ Từ, vội vàng nhấc điện thoại lên nghe, trên mặt nở 1 nụ cười rạng rỡ: “Alo, con là Thiên Ái đây”

“.....Mẹ Từ Dạ?... có một chuyện tốt sao?... Để cho con đoán 1 chút.....Mẹ Từ đoán con không đến á?.....”

” Cái gì?... thật á?.....Thật tốt quá.....Như vậy các em có thể mua quần áo và sách vở rồi.....”

“Là vị tiểu thư nào quyen tặng đó ạ?... .. oh.... Cô ấy tên là gì ạ?.....”

“.... Vu.....Nhuế....?”

Nghe được giọng nói vui vẻ của cô, Tần Tấn Dương cầm bàn chải đánh răng từ phòng tắm đi ra đến cửa phòng của cô dừng lại nhìn ánh nắng mặt trời chiếu lên khuôn mặt tươi cười biểu hiện sự vui sướng của cô động tác chợt khựng lại. đột nhiên hiện lên khung cảnh ở cô nhi viện kia, trong đó cô cười rạng rỡ như 1 thiên thần.

Vui vẻ cúp điện thoại Đồng Thiên Ái nghiêng người quay đầu lại, nhìn thấy Tần Tấn Dương miệng ngậm bàn chải đánh răng đang đứng đó từ lúc nào, trên người chỉ mặc 1 cái quần ngủ. 2 lông mày nhíu lại quyết định không nhìn anh, kéo chặt ba lô trên lưng đi qua anh. Nhìn gương mặt tuần tú ngày càng gần, cặp mắt chăm chú nhìn vào tay anh sợ anh đột nhiên giở trò. Nhưng lần này Tấn Dương lại rất an phận đối với cô không có bất kỳ hành động nào, đợi cô đi lướt qua ra xa vài bước mới nghe thấy giọng nói anh vang lên từ phía sau.

“Thiên Ái, tối nay nhớ chờ anh”

Mặt Thiên Ái lại hồng lên : ” Ừm...ừm..” Cho đến khi vào thang máy vẫn nóng, trái tim thì đập mạnh và nhanh liên hồi 1 cách lạ thường, cái khuôn mặt đang ghét kia lại đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Tối hôm nay là ngày ước định cuối cùng của tuần . Đồng Thiên Ái người phải lòng anh ta rồi sao?

64. Chương 64

Cả ngày sau đó không biết trôi qua như thế nào, khi đi học thì không ngủ được, khi đi làm thì mơ mơ màng màng thần thờ như người mất hồn, trong đầu chỉ nhớ đến buổi tối, mà khuôn mặt của anh cứ hiện lên như cuốn phim quay chậm, tràn ngập trong đầu. Không muốn nghĩ đến.... Nhưng không thể làm được, từng giờ cứ thế trôi qua, đột nhiên có người vỗ vai nói : ” Này Thiên Ái , đến giờ thay ca rồi”

“Ừa? hôm nay sao sớm vậy?”

“Sớm ư? Đã 4 giờ rồi” Em gái thay ca nhìn lại đồng hồ treo trên tường, thời gian đúng mà.

Ánh mắt thất vọng : ” À. Vậy chị đi thay quần áo”

Đồng Thiên Ái thần thờ đi vào phòng thay quần áo, hôm nay tốc độ thay quần áo cũng biến thành thần Rùa, hay nói chính xác hơn là không nghĩ đã nhanh như vậy mà phải quay về cái “Ổ Vàng”. Trời ơi! cô nên làm cái gì bây giờ? Cứu mạng a.....!

” Này, Thiên Ái! Chị có điện thoại di động kia.....” Bên ngoài phòng thay quần áo em gái thay ca cất lên giọng nhắc nhở.

Đồng Thiên Ái đi ra ngoài phòng thay quần áo đã nhìn thấy nụ cười mập mờ trên mặt của em gái thay ca. Trên khuôn mặt đó rõ ràng đang nói : ” Đồng Thiên Ái, bạn trai chị gọi đến phải không?”

Nhận lấy điện thoại di động đi ra xa vài bước nhỏ giọng : “Uy” một 1 tiếng. ” Tan sở chưa?” vẫn cái giọng trầm trầm đó vang lên.

“..... Vẫn còn.....Vẫn còn 1 chút việc nhỏ” Thượng đế xin tha thứ cho cô đã nói láo.

” Buổi tối anh ở nhà chờ em!”

Hít 1 ngụm khí lạnh, giả vờ bình tĩnh, nhỏ nhẹ nói: ” Biết”

Tại cao ốc Cửa Tầm thị.

Cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị mở ra, Quan Nghị bước vào đi đến bàn làm việc, đặt văn kiện xuống bàn khom người ngồi xuống, liếc mắt nhìn vào khuôn mặt phía trước, nghi ngờ hỏi: “Hôm nay có chuyện gì vui vẻ sao?”

Sao lại cười giống..... Giống như chó được xương.....?

Toát mồ hôi! Đây không phải là câu nói ngoài miệng của Đồng Thiên Ái sao? Anh tự nhiên bị cô nhỏ kia lây nhiễm thói hư rồi, tại sao trong đầu lại bật lên phản ứng này! Tần Tấn Dương cầm văn kiện lên xem, rồi lấy bút ký tên nhưng không phát hiện ra khóe miệng lại cong lên có chút kỳ lạ, thật đúng là 1 đề tài lớn.

” Tấn Dương, không phải người đã đem con cừu kia nuốt vào bụng rồi chứ?” hơn nữa đến cả mẫu xương cũng không thừa.

Tần Tấn Dương đóng văn kiện lại, cả người dựa vào ghế đôi tay khoanh ở trước ngực, ánh mắt lóe lên tia sang chói mắt.

” Không có” chỉ phát ngôn ra 2 chữ đơn giản.

Quan Nghị có chút không dám tin, 1 tuần lễ mà không có xảy ra? Theo tính khí của Tần Dương thì đã đem chú cừu non kia nuốt vào trong bụng rồi chứ ? Thật kỳ lạ? Ánh mắt nhìn anh ngạc nhiên: “Vậy cậu vui vẻ cái gì?”

Tần Tấn Dương liếc nhìn đồng hồ, đã 4h20p! đột nhiên đứng dậy, với tay cầm lấy cái áo khoác trên ghế.

“Cậu đi đâu đấy?” Quan Kiên Quyết nhìn anh tò mò hỏi.

Vừa hướng đến cửa phòng vừa trả lời: ” Hết việc, về nhà”

Trở về. Nhà. ? Cái gì cái gì? Anh không có nghe lầm chứ? Tấn Dương cái tiểu tử thú vị kia, lúc nào thì có nhà? Anh không phải cả ngày lưu luyến ở trong đám nữ nhân sao? Ánh mắt Quan Nghị vẫn nhìn theo dáng đi mạnh mẽ mang theo chút vội vàng của anh, trong lòng càng nổi lên nghi ngờ khi nhìn thấy bóng dáng anh biến mất.Chuyện gì xảy ra.... Thật kỳ lạ...

Nhanh chóng trở về nhà trọ,vội vàng mở cửa phòng nhìn 1 lượt mới xác định Đồng Thiên Ái vẫn chưa về. Tần Tấn Dương ung dung đi tắm, rồi mặc áo choàng tắm từ phòng tắm đi ra. Khóe môi không tự chủ khẽ nâng lên. Cầm khăn lông lau khô tóc đi tới trước tủ rượu rót 1 ly XO, khẽ nhấp 1 ngụm, lưu lại trong miệng vị rượu thơm cay nồng. nghiêng đầu nhìn chỗ khác, ánh mắt dừng lại trên bức tranh to lớn treo trên tường. Trong tranh lộ ra tấm lưng trắng nõn mịn màng. Nổi lên nốt ruồi son càng làm nổi bật lên vẻ đẹp dễ

thương. Anh hồi tưởng lại đêm đó, cô ôm chặt anh ngủ như con bạch tuộc, máy điều hòa không khí trong phòng vì để quá thấp hay sao mà làm cho anh cảm mấy lần cảm thấy ngọt ngạt. Vậy mà cô vẫn tự nhiên cuộn mình ngủ như 1 đứa trẻ, làm hại anh cả đêm làm "Liều hạ Huệ". Bản thân anh cũng không thể nghĩ mình sẽ làm như vậy, thật đúng là sự đau khổ chưa từng có.

"Đồng Thiên Ái.... Đồng Thiên Ái.....Thiên Ái....." anh lắc ly rượu trong tay lẩm bẩm gọi tên cô như đang niệm chú.

Đầu phố Đài Bắc.

Đồng Thiên Ái chậm chạp đi dạo xung quanh không muốn về cái "ổ vàng" đó. Sau khi trở về đó sẽ gặp phải chuyện không tốt, cô cảm thấy ghê tởm. "Thật là nhức đầu" cô đứng lại day day trán. Quay đầu nhìn cửa hàng bách hóa, ánh sáng trong đó hắt ra hiện lên kính bóng dáng gầy gò của cô, khi nhìn thấy cô chợt hoảng hốt sợ hãi nhìn chằm chằm vào kính vài phút, rồi hạ quyết tâm. Trong kính phản chiếu 1 đôi mắt trong sáng, ánh mắt lóe lên 1 tia sáng.

Có tiếng mở khóa, Tần Tần Dương ngồi trên ghế salon ngẩng đầu nhìn về phía cửa, cặp mắt lấp lánh ẩn hiện 1 chút tư tình.

Đồng Thiên Ái trong lòng có dự cảm anh đã ngồi đây chờ mình, nhưng khi mở cửa nhìn thấy anh trong lòng chợt cảm thấy căng thẳng. Cúi đầu nhìn xuống có cảm xúc bất an, mà tay của cô nắm chặt vào gấu áo, những ngón tay trở nên trắng bạch.

"Thiên Ái, tới đây" Tần Dương cất giọng gọi.

Chân của cô có cảm giác như nặng ngàn cân không thể nhấc nổi, bằng không tại sao cô không thể bước được hay tại cô đang sợ.

Giọng nam trầm trầm lại tiếp tục vang lên: "Lại đây"

Cuối cùng bước chân cũng chầm chậm di chuyển đến bên cạnh anh, đứng trước mặt anh cảm thấy mình thật bé nhỏ.

"Tôi đã về" giọng cô lí nhí nói.

Anh vỗ vỗ lên đùi của mình cười nói: "Ngồi trên đùi của anh."

65. Chương 65

Ừ..... Ừ?.....

Anh ta nói cái gì đó? Cái gã biến thái này! Anh ta dám bảo cô ngồi ở trong lòng của anh ta?

"....." Nuốt một ngụm nước bọt, nhưng từ đầu đến cuối không hề cử động.

Bảo cô chủ động ngã vào anh ta? E hèm! Cô không làm được! Coi cô giống như những cô gái háo sắc say mê anh ta sao? Đáng ghét! Thật muốn xoay người rồi đi!

Tần Tần Dương vỗ vỗ bắp đùi của mình, lộ ra mỉm cười mê người, "Ngồi ở chỗ này!"

"Anh....." Nghĩ cùng đường nghĩ!

Nhưng lời còn chưa nói xong, toàn bộ bị nuốt vào trong bụng.

Tình cảnh bây giờ, cô là dê dơi làm thịt, mà anh cũng là một con sói bụng đói đang kêu vang. Có lẽ, anh đã sớm chờ một khắc này, chờ rất lâu rồi.

Cho nên, hiện tại anh mới có thể đắc ý như vậy.

Thậm chí là muốn cô chủ động nhảy vào ôm lấy anh.

Biết cô chần chờ cùng không tình nguyện, hiểu được hết thấy ánh mắt cùng vẻ mặt của cô. Nhưng là muốn chinh phục ý niệm, cũng càng lúc càng mãnh liệt.

“Thế nào? Quên giao ước rồi sao?” Nhẹ nhàng mở miệng, mắt khép lại, “Vây tôi cũng sắp quên cái phần hiệp định kia rồi.”

Khóe miệng của anh đè nén vẻ tươi cười giương lên.

Như thế thật chói mắt.

Không nhìn thấy mặt của cô, chờ đợi phản ứng kế tiếp của cô. Nhưng mà có thể xác định, cô tuyệt đối sẽ khuất phục.

Hương tóc thanh nhã, cách anh càng ngày càng gần.

Tần Tấn Dương ngừng thở, hít một hơi thật sâu. Dường như muốn đem phần mùi thơm này, ẩn sâu vào trong thân thể. Sau đó, dùng để kết thúc.

Tay của cô, từ từ chạm được anh.

Thân thể mềm mại, mang theo chút cứng ngắc dựa vào trong ngực anh.

Sao mà nhỏ như vậy, da thịt lạnh như băng, dán vào lồng ngực anh. Tay của anh, rút cuộc vòng lên thân thể của cô, rõ ràng có thể vuốt ve được xương của cô.

Thực sự quá gầy! Tần Tấn Dương nhíu mày.

Đồng Thiên Ái không dám nhúc nhích một chút, nhìn cẩn thận khuôn mặt gần trong gang tấc.

Lúc này mới phát hiện ra, khuôn mặt anh thật anh tuấn, có chút mê hoặc người. Hai lông mày lười mác, hơi hơi khép lại, nhưng làm cho người ta có cảm giác uất ức. Phần đuôi lông mày bên phải hơi nhật.

Rất nhật rất nhật, nhật đến gần như không thấy, căn bản cũng sẽ không phát hiện.

Môi của anh sao lại như vậy, tại sao mím môi, tại sao không nói lời nào.

“Ăn cơm chưa.”

Thanh âm rất nhẹ, giờ phút này ở vang lên bên tai, nhưng lại giống như một tiếng sấm va chạm tiến vào tâm hồn.

Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt nhìn anh.

Tại sao vào thời điểm quan trọng như vậy, câu nói đầu tiên anh mở miệng hỏi cô lại là câu này! Thực sự thật kỳ quái! Không giống phong cách của anh!

Ăn cơm chưa? Ăn cơm chưa! Ừ.

Cảm thấy một chút khẩu vị mình cũng không có, nói, “Ăn rồi!”

Tần Tấn Dương chợt mở mắt ra, một đôi ánh mắt sắc bén, thẳng tắp nhìn cô chằm chằm. Giống như nhìn mặt cô là có thể nhìn trộm được lòng cô.

Ánh mắt của anh quá thâm thúy, giống như là có lực hấp dẫn, khóa cô lại, cả năng lực dời tầm mắt đi cũng không có.

Hiện tại Đồng Thiên Ái mới cảm giác được mình thấp hèn chính mình gặp phải một người đàn ông mà còn là người đàn ông đội lốt sói.

“Về sau không cho phép ăn mì ăn liền!” Đột nhiên anh nhắc lại chuyện xưa.

Ách.

Tình huống gì đây? Anh không phải là muốn cái gì của cô sao? Vì cái gì lúc nào cũng nói có hay là không nhiều vậy? Như vậy không phải quá kỳ quái rồi sao? Hay đây là mưu kế của anh!

Đồng Thiên Ái nghe ngoan ngoãn gật đầu một cái, “Ồ.”

Dù sao cũng chỉ có một tháng này! Không đúng! Nói chuẩn xác, chỉ có ba tuần lễ thôi !

Tần Tấn Dương không hề tiếp tục hỏi tới nữa, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Cô cách anh gần như vậy, khuôn mặt trắng nõn hồng hào này. Mắt của cô nhấp nháy nhấp nháy. Từ trong mắt của cô, thấy được sợ hãi của cô.

“Không cần phải sợ, anh sẽ rất dịu dàng.” Đến gần bên cạnh cô, hà hơi nói.

Hơi thở có chút khan khàn, phun vào bên lỗ tai cô, chọc cho cô’ run rẩy” một trận. Có chút cảm giác tê liệt, sau đó một trận ớn lạnh kéo đến.

Tần Tấn Dương đã bắt đầu hành động, anh nghĩ gì đó thật lâu.

Lưỡi của anh tham lam liếm lên cổ của cô, nhẹ nhàng trần trọc gặm cắn. Ở trên cổ của cô, tiếp theo in lên dấu ấn hoa hồng rất nhỏ.

Tay của anh cũng tìm kiếm đến nơi mềm mại của cô. Cách lớp quần áo, đặt lên bầu ngực rất tròn của cô.

“” Choáng váng.

Đồng Thiên Ái khẩn trương ngừng thở, đôi tay nín lấy vật áo.

Tuy nhiên kinh nghiệm về phương diện này một chút xíu cũng không có, nhưng là trực giác của nữ tính, mịt mù nói cho cô biết, chuyện sắp sửa xảy ra kể tiếp là cái gì.

Tại sao, giờ phút này nụ hôn của anh làm cô cảm thấy chẳng phải ghê tởm rồi sao.

Tần Tấn Dương hít một hơi thật sâu, tựa đầu chôn sâu ở cổ của cô.

Có chút khó có thể khống chế, cũng không phải là không có chạm qua phụ nữ, anh nóng lòng như thế làm cái gì, hơn nữa còn có chút khẩn trương, thật là buồn cười!

Dưới chân trầm xuống, từ trên ghế salon đứng lên.

Ngay tiếp theo, đem lấy cô ôm đi. Thân người nhỏ như vậy, khi ở trong tay anh, giống như là một con mèo đáng yêu.

Đồng Thiên Ái cảm thấy có chút xấu hổ, cảm thấy xấu hổ khi cô không có phản kháng.

Nên giãy vò anh một lát, không nên nhanh như vậy để cho anh được như ý! Nhưng là nghĩ lại, hiệp nghị này mà nói thực sự rất dễ hiểu, một bước này sớm hay muộn cũng không trốn thoát.

Chỉ là, vẫn không tiếp thu được, không tiếp thu được chính mình không có chút chống cự như vậy.

Định nhắm mắt lại, không nhìn tới anh, chấp nhận ở trong ngực anh cọ xát.

Cô đang làm cái gì? Trêu đùa anh sao? Cư nhiên ở trong lòng anh cọ tới cọ lui, cô này không biết loại động tác đối với một người đàn ông mà nói là cỡ nào nguy hiểm không?

Cẩn rằng, ôm cô đi về phòng ngủ.

“Đi tới phòng của em, hay là phòng của anh .” Thanh âm của anh lượn lờ trên đỉnh đầu.

Không chút nghĩ ngợi, trả lời, “Của anh”

Tại sao vậy chứ! Bởi vì.

Bức ảnh của mẹ vẫn còn đặt ở gian phòng của cô đấy. Chẳng lẽ muốn ở trước mặt mẹ, trình diễn một màn kia? Định nói ẹ biết, con gái người tốt cuộc từ cô gái thẳng cấp lên thành phụ nữ sao?

Cô không có loại dũng khí này.

66. Chương 66

Tại phòng ngủ của anh, cũng tràn ngập hương vị của anh. Trong cái hương vị đó, cũng nhàn nhạt mùi thuốc lá.

Phỉ Dung hôm nay vừa mới quét dọn phòng, thậm trí ngay cả ga giường cũng thay cái mới. Đường như còn đọng lại dư vị của ánh nắng mặt trời, chắc là vừa mới phơi khô? Hửn vậy...

Đột nhiên đề cô xuống giường (tuy không nói là đề xuống giường nhưng đoạn dưới có cảnh chị Ái không biết để tay ở đâu, đành nắm lấy ga giường nên mình viết như thế), mà cô cũng chưa kịp phản ứng lại thì đã ở dưới thân anh rồi.

Tay của anh bắt đầu cởi từng nút áo sơ mi. Một nút lại một nút, làn da của cô phơi bày trước không khí, đột nhiên cảm nhận được cái lạnh, cô không khỏi rùng mình.

" Người khỏe mạnh thì không sợ lạnh ". Tần Tấn Dương dừng động tác, nhấn nút điều khiển tăng nhiệt độ máy sưởi.

Đột nhiên.....không cử động....

Hử? Không có hành động? Như vậy là tốt rồi....

Đồng Thiên Ái cẩn thận mở mắt, lại phát hiện mặt anh đang dán chặt lấy mặt mình.

Không nhận được kêu lên, "A ——"

Anh với cũng là cùng một dạng! Đến lúc này cũng biến thái như vậy!.

" Thiên Ái....Thiên Ái...." Anh vừa đem thân thể mình áp lên người cô, vừa nỉ non gọi tên cô.

Đồng Thiên Ái không biết đặt tay ở chỗ nào, lại không thể đem tay dán lên ngực anh, đành phải nắm lấy một đoạn ga giường

.

" Cô bé này sao khẩn trương vậy, làm cho anh có cảm giác như đang khi dễ em vậy ". Tần Tấn Dương nhìn cô, nhẹ nhàng hôn xuống cánh môi cô, hài hước nói.

" Không phải dường như, vốn là anh khi dễ tôi ". Đồng thiên Ái nói thầm.

Tần Tấn Dương lại rất thính tai, phát ra tiếng cười trầm trầm. "Vậy coi như anh đang khi dễ em đi, anh bắt đầu khi dễ đây".

Hôn lên môi cô, không giống như nụ hôn trước, rất qua loa. Nhẹ nhàng hôn, thăm dò đến lưỡi của cô, kiên nhẫn hòa hợp với cô.

Động tác trên tay không ngừng, tiếp tục cởi áo cô.

Răng và môi dây dưa, tay thì không ngừng lên xuống.

Chợt, anh ảo não gằm nhẹ. " Đồng Thiên Ái, em cố ý phải không! Lần sau không cho em mặc áo nhiều nút như vậy. "

Cái áo sơ mi có những mười mấy nút, hơn nữa lại liền thành một hàng, nút cài lại, đặc biệt nan giải.

Đồng Thiên Ái nở nụ cười, mắt mở to vội nói. " Oh! Biết! " Mới là lạ.

Sẽ không để cho anh đơn giản được như ý. Cho nên buổi sáng trước lúc ra khỏi cửa, cô đã cố tình chọn cái áo có nhiều nút nhất.

Haha, Thiên Ái thật thông minh!

Tần Tấn Dương cúi đầu có chút phiền não, ngón tay không nhận được cởi nút cài.

" Đáng chết " Thấp giọng oán thán, tay dùng sức, " Toạc...." một tiếng, chiếc áo sơ mi cứ như vậy bị hủy diệt trong tay anh.

” Quần áo của tôi “. Đồng Thiên Ái đỏ mặt đưa tay sờ lên y phục, ” Gã biến thái chết tiệt này, dám phá hư nó ”.

“Hừ thì hừ, lần sau sẽ mua cho em”. Tần Tấn Dương thờ ơ nói.

Đồng Thiên Ái khinh thường hừ lạnh, “Tôi không thêm! Trừ phi anh đem nó vá lại cho tôi”.

Vá lại? Vá thế nào? Anh đường đường là tổng đài của tập đoàn Tần thị lại đi vá áo? Trời ơi, cô thật đúng là ngây thơ.

” Em quyến rũ anh ”. Anh chợt cúi đầu, âm thanh khàn khàn dị thường.

Tầm mắt hướng về chiếc áo lót đen của cô thì chuyển thành thâm trầm. Ánh mắt của anh, mang theo chút nóng bỏng, nhiệt độ càng ngày càng cao.

Hách! Tội danh thật lớn.

Cứ như vậy lảng vảng trong đầu cô! Cô có sao? Cô mườiis không phải “quyến rũ”, Chẳng lẽ mặc màu đen chính là quyến rũ sao? Thật ghét tên biến thái này !.

“Hừ, tôi không thêm.” Đồng Thiên Ái gấp trả lời.

Tần Tấn Dương liếm hôn trước ngực xinh đẹp của cô, lại hôn lên môi của cô, mơ hồ nói, ” Anh không nghe, anh xác định là em quyến rũ anh ”.

Tất cả những điều cô giải thích đều vô ích, bởi vì anh đã định tội cho cô rồi.

“Đừng như vậy, Tần Tấn Dương!” Cô nhăn nhó nỉ non.

Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lí, biết anh đối với cô sẽ làm cái này cái nọ, nhưng vẫn là không cách nào tỉnh táo đối mặt được.

Huống chi tim cô, sao đập mạnh như vậy, kịch liệt như vậy.

Dường như một giây kế tiếp, sẽ phải từ trong miệng nhảy ra ngoài.

Thế nhưng anh lại không có ý định thả cô, một tắc một tắc hôn qua, dường như đem nuốt vào trong bụng, không chừa lại một mảnh.

“Như vậy phải không?”

.

“Hay là như vậy?”

.

“Hay là như thế nào?”

.

Khi anh nhìn vào đôi mắt trong suốt kia, rõ ràng sợ muốn chết, nhưng rồi lại có bộ dạng không thỏa hiệp. Bộ dạng ần nhẫn, đủ để cho tất cả người đàn ông phát điên.

Tần Tấn Dương nhìn cô, mồ hôi rơi trên người cô, một vài sợi tóc dán ở trên mặt.

Đưa tay vạch ra tóc của cô, nhìn thấy một mảng đỏ ửng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Trong lúc ngủ mê, Đồng Thiên Ái có vẻ cực kỳ an tĩnh. Đôi tay khẽ nắm thành quả đấm, cái miệng nhỏ nhắn đóng mở hô hấp. Mà trên người của cô, chẳng chịt dấu hôn.

Tần Tấn Dương nhìn “Kiệt tác ” của mình, cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Không nhịn được lần nữa hôn lên môi của cô, trần trọc gặm cắn.

Trong giấc mộng Đồng Thiên Ái phát phát tay, thấp giọng kháng nghị, “Đừng động vào tôi! Đừng động vào tôi ! Còn cử động nữa. Tôi lột da anh.”

Hử? Haha.....

Cho dù là trong mộng, cũng không thay đổi được bản tính của một con nhím.

Vẫn bén nhọn như vậy, nhưng mà anh có thời gian cùng cô dây dưa.

Còn có thật lâu.

Yêu thương hôn lên môi cô, ôm chặt cô trong ngực, hai mắt nhắm nghiền.

Cơ thể anh có vẻ khổng lồ, mà thân thể cô lại rất nhỏ nên vừa đúng khảm hợp với anh. Dường như là một đôi trời sinh. Cô ngủ trong ngực anh, rất an lành, thật ăn ý.

Anh đã qua rất nhiều phụ nữ, nhưng chưa bao giờ có cảm giác này.

Đây quả thực là một vấn đề lớn.

67. Chương 67

Nhột.... ..

Dường như có rất nhiều con kiến đang bò trên người cô.... ..Rất nhột.... ..Rất khó chịu.... ..

Bò qua môi cô, tiếp tục lướt xuống cổ cô, sau đó lại bò xuống dưới....

” Con kiến đáng chết!” Cô hét to một tiếng.

Đồng Thiên Ái bật dậy, chưa mở mắt. Đưa tay vuốt vuốt, lúc này mới từ từ mở mắt. Từ tối đến sáng, rồi nhìn tiếp thấy

Mặt của anh, đã có chút mê loạn.

Tầm mắt nhìn xuống, ” A.....” Kêu lên một tiếng. Cô vội vàng che mặt của mình, không thể cho anh ta nhìn thấy bộ dạng mặt đỏ tím đập được.

Lúc này mới nhớ tới, ngày hôm qua bị anh khi dễ cả đêm.

Trong đầu mơ hồ nhớ lại, nhớ tới tay của anh, nhớ tới lúc anh chạm tới, nụ hôn nóng bỏng của anh, tất cả đều hiện ra.

Giống như là đang xem phim, mà nữ diễn viên chính không ai khác lại chính là mình.

Trong lòng ghê tởm, cô ghét nhất là lúc không tự chủ.

Tần Tần Dương dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô, tiến tới bên cô, cố ý nhắc nhở, ” Thế nào? Sáng sớm vừa đứng lên đã mất trí nhớ? Tối hôm qua chúng ta đã.....”.

Một bàn tay mảnh khảnh lập tức bịt kín miệng anh.

” Đừng nói nữa, đừng cãi nữa! Tôi cảm ơn mười tám đời tổ tông nhà anh! Cầu xin anh đừng nói nữa!” Cô hoảng hốt kêu to, lấp đi âm thanh của anh.

Mặt cô đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn anh.

Hai mắt của anh đầy ý cười, đem lấy dáng vẻ hốt hoảng của cô đặt ở trong đáy mắt.

” Anh.... ..”.

Đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt.

Anh cứ nhiên đem liếm bàn tay cô, thật buồn nôn à! Giống như lần đó ở khách sạn, mà ánh mắt của anh, cũng như hôm đó, vẫn chưa thỏa mãn.

Đưa tay kéo chần lên người, hoàn toàn che kín da thịt, chỉ lộ ra phần đầu, giống như cái bánh chưng (tức là kín quá ềk mà)

Không yên tâm nhìn mình một chút, cô trợn mắt nói, ” Anh nhìn tôi cái gì!”

” Xem một chút cũng không được sao!”

Cô hừ mũi tức giận, ” Không sai! Xem một chút cũng không được! Nhìn cũng không cho nhìn!”

” Nhưng ngày hôm qua anh không chỉ nhìn mà còn ăn sạch sẽ rồi. Hơn nữa, mùi vị cũng không tệ!” Nói xong, khóe miệng lộ ra nụ cười tà.

Thậm chí, anh còn ôn qua một lần, ngày hôm qua.... ..

” Uy” Giọng điệu rất hung hăng.

Tần Tấn Dương không nói gì, nhưng ánh mắt anh lại phát ra một tia lạnh lẽo.

Nhận được cảnh cáo của anh, cô vội vàng đổi lại lời nói, ” Tần Tần....Dương....Tôi....” Cô muốn nói cái gì?

Nhất định phải nói gì à! Nếu không thì có chút gì đó không ổn. Ánh mắt của anh làm cô hết sức khó chịu.

” Anh cái gì” nói xong, tiến đến phía cô.

“Anh đừng bước tới nữa! Cấm động!” Vừa hít một ngụm khí, vừa khiêm nhường nói, “Một chút nữa tôi phải đi học, tôi không muốn trễ!”.

Tần Tấn Dương liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, sắp tám giờ.

Nhớ ra sáng sớm hôm nay còn có một hội nghị đầu thầu. Đáng chết! Anh lại muốn cùng con Nhím nhỏ này trêu đùa. Được rồi được rồi! về sau vẫn còn thời gian.

Dường như anh quá nóng vội rồi, anh cũng có lúc không nghĩ ra!

“Đã trễ như vậy rồi sao? Vậy hôn anh một cái!” Cứ như vậy thả cô, quá đơn giản rồi!

Cho nên không nhận được lại muốn trêu chọc cô.

“... ..” Nói không ra lời, cô không thể làm gì khác ngoài nhìn anh.

Lại gần cô một chút, “Thế nào! Em biết có bao nhiêu người muốn hôn tôi một chút không ?”

Ọe.... ..

Lời của anh làm cho cô muốn nôn.

” Em đang xấu hổ sao! Em là người của tôi! Không cần thiết phải xấu hổ!” Lời nói phát ra làm cho người ta nổi đóa.

Đồng Thiên Ái ném ánh mắt giận giữ về phía anh, hận không thể đem anh bắn chết.

Anh đang đắc ý cái gì chứ? Không phải chỉ là một cái chạm nhẹ thôi sao? Có cái gì lớn lao đâu? Cô mới không lạ gì! Ngay cả đụng chạm thân mật cô còn không để ý, huống chi là một cái hôn.

Hôn anh đúng không.

Vậy thì hôn anh thôi.

Bàn tay níu lấy chần, nhìn anh thật lâu, mà mắt của anh, có ý tự đắc nhìn chằm chằm vào cô, chăm chú nhìn vào hành động kế tiếp của cô.

Rốt cuộc tin chắc, anh sẽ không tốn thời gian để thương lượng cùng cô.

Cô sẽ phải giữ bỏ vẻ gan góc của mình, đây cũng là mục đích trước đây của anh.

Mà bây giờ, nó vẫn là mục đích mà anh muốn đạt tới.

Càng tiến tới gần anh, càng nhìn rõ trong đáy mắt anh một nụ cười bí hiểm. Ghê tởm. Đồ biến thái!. Chính là muốn cả cô! Cho là cô không nhận ra anh đang cười trộm cô sao?

” Nếu em không hôn, tính nhẫn nại của tôi cũng sẽ bị em làm tiêu hao hết. Vậy thì tôi sẽ không chỉ khi dễ em một lần, nếu em bị trễ giờ thì cũng không liên quan đến tôi.” Giọng điệu của Tần Tấn Dương giống như một đứa trẻ không được cho kẹo.

Cái gì cái gì, còn có kiểu nói này sao!

Chỉ một câu nói, liền đem tất cả trách nhiệm đổ lên người cô. Rõ ràng là lỗi của anh.

“Ghe tởm!” Từ trong kẽ răng khạc ra hai chữ.

Lại hướng nhìn anh, lại phát hiện, bộ dạng mong chờ của anh. Ánh mắt của anh ám chỉ một câu nói, ” Người mau tới hôn ta! Hãy mau lại đây.

Hôn mê.....

Được rồi! Cô thừa nhận cô không có bất cứ biện pháp nào.

Từ từ tiếp cận anh, rồi không biết như thế nào lại “Xuống tay”

Căn bản cô cũng không biết sao lại hôn anh, lớn như vậy, cũng chưa có hôn qua người khác.

Đột nhiên nhớ đến mẹ, nhớ trước đây mỗi sáng, mẹ cũng thường hôn lên cái trán của cô, và sau đó cười híp mắt nói với cô....

“Tần Tấn Dương, buổi sáng tốt lành!” Âm thanh trong trẻo pha chút yếu ớt run rẩy.

Môi của cô, không ngừng nói nhưng cũng đồng thời hôn lên trán anh. Chỉ là cái hôn nhẹ, cũng không thể coi là hôn. Chỉ có thể nói là đụng chạm một chút.

Tần Tấn Dương nhìn cô, chợt không thể phản ứng.

68. Chương 68

Tần Tấn Dương, buổi sáng tốt lành.

Lời của cô lại đang vang lên bên tai anh, chỉ trong một canh giờ, vọng về vô số lần. (P.phê phôn: 1 canh giờ = 2 tiếng).

“Đồng Thiên Ái. Đồng Thiên Ái.”. Phòng làm việc. Đẩy ghế sang bên trái, Tần Tấn Dương đứng dậy.

Từ cao ốc, mắt nhìn xuống, trông thấy rừng người đông đúc, còn có xe cộ qua lại không ngớt.

Lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời trong suốt xanh thẳm thẳm, thỉnh thoảng thối qua mấy đóa bạch vân.

Kìa, khuôn mặt tươi cười tựa như vân đóa, giống như gương mặt của người nào đó. Sau đó, đập vào đáy mắt, khuôn mặt của cô càng ngày càng rõ ràng. Khuôn mặt trái xoan gầy teo, nhưng lại có đôi mắt sáng ngời.

Dáng vẻ khỗ não của cô, lúc tức giận thì cong miệng lại, hoặc là trợn to hai mắt mắng anh ” Biện thái chết tiệt”, rất mới mẻ, chưa trải qua lần nào.

Trên địa cầu to lớn như vậy, làm sao anh có thể gặp được cô.

Có chút kì diệu.... ...

Tần Tấn Dương, người ở đây nghĩ cái gì đây.

Ước định, cũng chỉ cũng chỉ là một tháng thôi.

Một tháng sau, cô cũng sẽ không còn là tình nhân của mình. Mà anh, càng không có thói quen lưu phụ nữ bên cạnh, cho tới bây giờ cũng không có.

Dĩ nhiên. Sẽ không đạt đến cực điểm.

Người phụ nữ như quần áo....phải tùy thời thay đổi....

Trên giảng đường.

Lão giáo sư đẩy một cái mắt kính gọng đen, ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên thấu qua tròng kính, hô một tiếng, " Sau tình huống này, các bạn còn có ý kiến gì nữa không!...."

Tầm mắt quét qua mọi người, tầm mắt rơi thẳng vào một thân người đang mất hồn, " Đồng Thiên Ái!"

Đáng tiếc, người mất hồn không có cử động.

Lão giáo sư toát lên một vẻ hắc tuyến, giật giật khóe miệng lại kêu lên một lần, " Đồng Thiên Ái! Học sinh Đồng Thiên Ái!"

Phương Tình dùng cùi chỏ đẩy người bên cạnh, nghiêng đầu sang nhỏ giọng kêu, " Thiên Ái! Thiên Ái! Giáo sư kêu cậu đấy, nhanh trả lời một chút. Cậu ở đây làm gì?"

Hả.....Hử?....

Đồng Thiên Ái còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, đối với chuyện bên cạnh xảy ra cũng không có cảm giác. Cô nghĩ tới cái người ghê tởm đó, tất cả những chuyện anh làm đều cho cô cảm giác chán ghét như vậy.

Lão giáo sư cảm giác mình không được để ý tới, nét mặt già nua có chút không nhận được, hướng phía Đồng Thiên Ái đi tới.

Rốt cuộc đi tới bên cạnh cô, vỗ vỗ bả vai của cô, nghiêng răng nghiêng lợi kêu tên cô, " Đồng.....Thiên.....Ái"

Tay của người nào? Tay của người nào động vào cô?

Đồng Thiên Ái hét to một tiếng, cũng không nhìn người đang tới, rống lên, " Biến thái chết tiệt, đừng động vào tôi!"

Toàn trường khiếp sợ!

Mọi người, không chớp mắt nhìn chằm chằm Đồng Thiên Ái. Một giây sau, "Oanh" một tiếng, tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Phương Tình lấy tay che mặt, không dám nhìn tới.

Đồng Thiên Ái! Cô đang giở trò quỷ gì! Dám ở trước nhiều người như vậy, lỗ miệng?

Lão giáo sư tay lơ lửng giữa không trung, không có động tác. Mặt mày xung huyết đỏ bừng bừng, cảm giác bất lực cùng xỉ nhục.

Trước mặt nhiều học sinh như vậy, bị chữ "Tên biến thái chết tiệt".

Là một lão nhân gia trên năm mươi tuổi, thật khó có thể tiếp nhận được.

" Học sinh Đồng Thiên Ái!" Lão giáo sư cố giả bộ tỉnh táo nói, " Em có phải không thích tôi dạy môn học này hay không, em từ nay về sau cũng không cần học môn này rồi!"

"....." Đồng Thiên Ái tỉnh táo lại, sững sờ ngay tại chỗ, không một tiếng động.

Cao ốc Tần thị

Hiện tại chính là lúc nghỉ trưa , Quan Nghị rót hai cốc cà phê, nhàn nhã đi vào phòng làm việc tổng đài. Đem bên trong một ly đặt tại trên bàn, mình dựa vào mép bàn, uống một hớp.

Tần Tấn Dương cầm lên cốc cà phê, cúi đầu nhìn, trước mắt hiện ra nụ cười của cô.

Có chút xấu hổ , còn có chút xấu hổ.

“Tấn Dương, ngày hôm qua anh trở về phải cái ‘ nhà ’ nào?” Quan Nghị rút cuộc không nhịn được rồi, từ hôm qua cho tới bây giờ vẫn còn cảm giác sao?

Đừng... Nói với anh, là về biệt thự Tần gia!

Ngày hôm qua anh có gọi điện thoại đến biệt thự Tần gia, nhưng cũng chỉ là má Vương. Cô nói một tuần nay thiếu gia không trở lại.

Trong đầu suy tư đến một người, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng là duy nhất chỉ có thể là đáp án đó!

Đồng Thiên Ái!

Tần Tấn Dương uống một hộp cà phê, hỏi ngược lại, “Cậu cứ nói đi?”

Với bộ dạng này của anh. Quan Nghị không rõ ràng cho lắm. Chỉ là không nghĩ tới, Tấn Dương lại có thể ở cùng với cô. Đây đúng là chuyện li kì!

“Ok!” Ánh mắt Quan Nghị hướng tới, ” Tôi chỉ làm người tốt, làm sao cậu còn chưa đem con cừu nhỏ kia ăn hết?

Nhớ ngày hôm qua, ý tứ của anh, phải là không có ăn hết đi!

Tần Tấn Dương đại tổng giám đốc, đối phó người phụ nữ rất thành thạo. Một tuần lễ à! Ở cùng một tuần lễ lại không đem cô ăn hết? Trừ khi anh đổi tính.

“Hừ” Tần Tấn Dương hướng ánh mắt nghi ngờ về phía anh, lộ ra nụ cười xảo trá, ” Tôi có nói không đem cô ấy ăn hết sao?”

Anh có sao? Dường như không có chứ! Trầm mặc không có nghĩa là không có à!

“Vậy cậu ngày hôm qua.” Quan Nghị nhướng mày nhìn anh.

Tần Tấn Dương để cốc cà phê xuống, tựa vào ghế, “Đó là ngày hôm qua a! Ngày hôm qua không có nghĩa là hôm nay, hôm nay là hôm nay, hiểu không?”

Cái gì ,cái gì a? Anh nghe lầm sao? Ngày hôm qua, hôm nay, ngày hôm qua không có nghĩa là hôm nay!

Chợt, Quan Nghị kinh ngạc nhìn anh, gương mặt hứng thú , “Ý của cậu không phải là, hôm nay đem cô ấy ăn hết?”

“” Tần Tấn Dương không nói gì thêm, nhưng là cái khuôn mặt kia cười đến giống như chusl. mèo trộm thịt.

” Thế nào? Ăn hết con cừu nhỏ kia, có phải để lại cho cậu loại khoái cảm chinh phục hay không? ” Quan Nghị theo dõi anh khuôn mặt tươi cười, lập lòe hỏi.

Gương mặt Tần Tấn Dương chìm xuống, từ tốn nói, ” Đừng nói cô ấy như vậy”

A a a? Mặt biến sắc? Không phải chứ? Tần Tấn Dương vì những lời này mà mặt biến sắc? Kỳ tích lại xảy ra!

69. Chương 69

Quan Nghị nheo mắt, ý vị thâm trường tràn đầy nghi ngờ nhìn anh.

“Cậu hình như dạo nào càng ngày càng nhàn nhĩ?” Tần Tấn Dương khoanh tay trước ngực, nói đoạn, trong đầu lại hiện lên mấy trụ sở công ty tại nước ngoài.

Nên điều anh ta đến chỗ nào thì tốt nhỉ? Ý, Mỹ, Pháp, hay.. Nam Phi?

Ách...Tới một địa phương càng hẻo lánh càng tốt! Hiện tại, hai người làm trao đổi đi!

Ánh mắt Tần Tấn Dương càng ngày càng trở nên thâm thúy, đầy toan tính, nhìn Quan Nghị cười nham hiểm. Bỗng nhiên, Quan Nghị thấy lạnh hết cả sống lưng. Vội vã giơ hai tay đầu hàng, lắp bắp:

” Được...Được rồi! Tôi từ nay không bao giờ nói nữa! Chỉ cần là chuyện liên quan đến Đồng Thiên Ái, tôi sẽ không bao giờ nhắc đến nữa! Như vậy...được rồi đi????”

Còn như vậy nữa, e rằng ông chủ lãnh huyết tổng giám đốc này của anh sẽ ngay lập tức điều anh đến một cái địa phương chó ăn đá gà ăn sỏi nào đó mất!

Đây là anh tự tìm mà! Kêu trời, trời chẳng thấu, gọi đất, đất chẳng thừa a!!!!!!

Tần Tấn Dương bây giờ mới thu lại điệu cười thâm hiểm lúc nãy, khôi phục lại khuôn mặt tươi cười thường trực. Cầm lấy ly cà phê nhấp một ngụm. Cà phê đen có hơi đắng, nhưng lúc này lại đỡ hơn một chút.

“Tần Dương, tôi có thể lại hỏi cậu một vấn đề không?” Quan Nghị mở miệng hỏi.

” Hử?” - Tần Tấn Dương vẫn cúi đầu, tay cầm thìa khuấy ly cà phê trong tay.

Quan Nghị làm ra dáng không sợ chết nói ” Cậu đối với Đồng Thiên Ái chỉ đơn giản như vậy sao? Không có một chút ý tứ gì khác ư?”

Thế mà theo anh thấy, Đồng Thiên Ái này đối với Tần Tấn Dương mà nói, có rất nhiều ngoại lệ nha! Hầu như tất cả nguyên tắc trước đây của anh, đều bị tiểu nữ nhân kia phá bỏ hết!

Hơn nữa phản ứng của Tần Tấn Dương cho anh cảm giác rất lạ, rằng tên này đã dần dần rơi vào lưới tình rồi cũng nên! Chẳng lẽ là ảo giác?

Tần Tấn Dương sa sầm mặt, cũng bởi vì Quan Nghị lại lần thứ hai nhắc tới Đồng Thiên Ái.

Nhưng vấn đề là, ngay cả bản thân anh dường như cũng không rõ lắm trong lòng anh đang nghĩ gì! Hẳn là chỉ như thế này mà thôi! Không sai! Cô chỉ là vật thay thế mà thôi!

“Tôi vẫn giữ nguyên câu nói cũ!” Tần Tấn Dương ngay lập tức khôi phục lại như cũ điệu cười lạnh tử, mặt không đổi sắc.

Quan Nghị buông ly cà phê trong tay, không tán thành mà nói rằng ” Chỉ sợ cậu bây giờ nói thế này, thế nhưng không biết lúc nào lại thay đổi đâu?”

“Haha..Sao có thể như thế được?” Tần Tấn Dương tự tin nói. Tay cầm chiếc thìa vẫn nhẹ nhàng khuấy ly cà phê, tiếng kim loại chạm vào đáy cốc ” leng keng”, chạm cả vào trong lòng anh lúc này như mặt hồ đầy sóng.

Nhà ăn sinh viên trong khuôn viên Đại học Đài Loan.

Đã qua bữa trưa, thời điểm bận rộn nhất, trong nhà ăn bây giờ chỉ còn ngồi lác đác vài người. Khung cảnh ầm ĩ trước đó đã biến mất, bây giờ trở nên thật yên tĩnh.

Trong góc nhà ăn, phía cái bàn cạnh cửa sổ, Đồng Thiên Ái vô cùng ảo não cúi đầu.

” Làm sao bây giờ? Tổ nên làm cái gì bây giờ? Tổ muốn chết! Tổ muốn nhảy lầu! Tổ không muốn sống nữa! A a a a..!” Đồng Thiên Ái ghé vào trên bàn, hết nỉ non lại gào thét.

Phương Tình quay lại lườm cô, đầy bụng nghi ngờ hỏi: “Thiên Ái, cậu gần đây thật lạ nha! Thật ra là có chuyện gì vậy?”

Thiên Ái này gần đây rất quái lạ nha, thật ra cô bị sao vậy nhỉ?

“Còn không phải đều là...” Đồng Thiên Ái buột miệng, nói được một nửa lại ngừng lại.

Phương Tình càng thêm hiếu kỳ, tiếp tục tra hỏi ” Còn không phải đều là cái gì chứ? Nhanh lên một chút nói cho tớ biết!”

Dựa vào hiểu biết của cô đối với tính tình của Thiên Ái, khi cô ta cứ ấp a ấp úng thế này, nhất định là có chuyện. Mỗi lần cô ta nói dối sẽ cúi đầu, còn liên tục nháy mắt.

Quả nhiên, một giây sau, Đồng Thiên Ái nháy mắt, vẻ mặt ngây thơ vô số tội quay lại nhìn cô, nhoẻn miệng cười :Không có gì đâu! Cái gì cũng không có ! Nha!”

Hừ! Lại giả nai! Được rồi, tiếp tục giả nai đi!

“Không nói phải không? Không nói tớ sẽ không hỏi” Phương Tình vẫy tay, tiếp tục nhâm nhi ly trà sữa của mình.

Đồng Thiên Ái lại tưởng cô giận, vội vã nắm tay cô, hốt hoảng nói “Tiểu Tình, không phải như thế đâu! Tớ thật là... Cậu đừng giận... Tớ...”

Ồi, đau đầu quá, cô biết nói như thế nào đây?

Lẽ nào lại nói với tiểu Tình, rằng, cô vô duyên vô cớ chọc phải đại tổng giám đốc nổi tiếng nhất Đài Loan Tần Tấn Dương. Sau đó kể cho cô toàn bộ những chuyện rắc rối to nhỏ xảy ra giữa cô và anh?

Cho đến khi tên biến thái kia chạy tới tận cô nhi viện để uy hiếp cô, bắt đắc dĩ lắm cô mới cùng anh làm một cái hợp đồng. Cuối cùng còn bị anh bao dưỡng, thậm chí đã cùng anh lăn đến trên giường?

Muộn rồi a!!!

“Tiểu Tình! Tiểu tình! Tiểu Tình!” Đồng Thiên Ái nắm vai bạn mình, run rẩy như sắp khóc.

Phương Tình thực ra không hề giận Thiên Ái, chỉ là định hù dọa cô một phen “Được rồi, được rồi! Đừng..kêu tên tớ nữa. Sắp bị cậu niệm chú kim cô thành Tôn Ngộ Không luôn rồi á!”

Đồng Thiên Ái bây giờ mới lại nở nụ cười, hận không thể xông lên thơm má cô một cái “Hi hi, Tiểu Tình cậu không tức giận là tốt rồi!”

Nếu như là chuyện có thể nói, thì sao cô lại có thể không nói cho Tiểu Tình cơ chứ? Thế nhưng hiện tại, ngay cả chính cô cũng không thể hoàn toàn chấp nhận được chuyện này mà! Hay là, chờ một tháng nữa, khi hợp đồng hết hiệu lực rồi, cô sẽ đem mọi chuyện nói hết cho Tiểu Tình nha! Dù sao, cô chỉ có mỗi Tiểu Tình là bạn thân duy nhất thôi!

” Thiên Ái à...” Phương Tình thân thiết gọi tên cô, “Có phải là chỗ làm của cậu không thuận lợi? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra chứ?”

- ”” Đồng Thiên Ái cúi đầu, không nói gì.

Phương Tình nhìn Thiên Ái mờ ám thói quen, cầm lại tay của cô: ” Tớ hiểu tính nết của cậu, chuyện gì cũng chỉ muốn một mình gánh vác! Cậu không muốn kể, tớ cũng sẽ không ép đâu!” Thế nhưng, cậu biết không? Nếu như ngày nào đó cậu có chuyện không vui, nhà của tớ, lúc nào cũng mở rộng cửa đón chào cậu!”

Đồng Thiên Ái nghe Phương Tình nói, Ngực chột đau nhói, tay của Tiểu Tình cầm lấy tay cô ấm áp như vậy, những lời nói chần thành của Tiểu Tình, cũng lấp đầy khoảng trống trong lòng cô.

Bỗng nhiên, một giọt, hai giọt, cứ như vậy, càng nhiều nước mắt rơi xuống mặt bàn.

70. Chương 70

Cái gì? Cái gì cái gì ? Tình huống gì đây?

Đồng Thiên Ái khóc?

” Thiên Ái! Làm sao vậy? Có phải tớ nói gì không đúng không? Làm sao mà khóc?” Lần này, Phương Tình chần động, vội vàng vòng qua bàn ăn, ngồi bên cạnh cô.

Đồng Thiên Ái không nói gì, chỉ liều mạng lắc đầu.

“Thiên Ái! Thiên Ái! Thiên Ái! Vậy cậu khóc cái gì ? Đừng dọa tớ à!”. Phương Tình kinh ngạc, Đồng Thiên Ái là người vô cùng lạc quan, cư nhiên lại bị cô chọc khóc.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, nhìn Phương Tình. Một đôi mắt vô tội nhìn chăm chăm, hồng đến kỳ cục. Mà đáy mắt cô, toàn bộ là gương mặt Phương Tình.

Giờ phút này cô, cực kỳ giống một con thỏ trắng nhỏ.

Nhìn cô mấy giây, rốt cuộc òa khóc lên một tiếng, cả người ngã về phía Phương Tình, ôm chặt lấy cô.

Mọi người xung quanh chăm chú nhìn vào hai người, Phương Tình nghĩ mình chỉ còn có cách đào một cái lỗ, sau đó chui xuống dưới.

Trường hợp gì đây? Cứ làm như cô đang khi dễ cô ấy vậy!

“Thiên Ái! Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!” Thật là nhức đầu! Cô nhất định là khắc tinh của mình a!

Đồng Thiên Ái lúc này mới ngừng khóc, đưa tay lau nước mắt trên mặt, ngẹn ngào nói, “Tớ không có á! Chuyện gì cũng không có! Tớ chỉ là quá cảm động thôi!”

Phương Tình vô cùng tức giận, cô khóc đến rả rích ồn ào, cuối cùng, cư nhiên chỉ nói với cô, là bởi vì quá cảm động? Rõ là.

Quá đơn thuần quả nhiên không tốt! Tính tình của cô làm cho người khác đau đầu.

Lúc ra khỏi phòng ăn đã gần hai giờ chiều rồi.

Đi thẳng hết con đường mòn, rẽ qua bãi tập, chính là cổng trường.

Người đến người đi đầu đường, thỉnh thoảng chạy qua mấy chiếc xe.

Vĩa hè đối diện, một chiếc xe ô tô dừng lại. Xa xa nhìn lại, mà có thể nhìn thấy Quý Hường Phàm ngồi ở ghế lái. Mặc Tây phục, áo sơ mi trắng noãn, hơn nữa còn rất đẹp trai.

Ánh mắt của anh, bởi vì bị Phương Tình phát hiện ra, trở nên sáng chói.

Ngay giây tiếp theo, khóe miệng cong lên, nở ra một nụ cười.

Phương Tình nhận được nụ cười của anh, trong lòng nảy lên một tia ngọt ngào, lại cố ý đi chậm lại. Bìu môi, dường như muốn khảo nghiệm sự kiên nhẫn đến đáng thương của anh.

Đồng Thiên Ái tiến nhanh về phía trước, đột nhiên liếc sang bên cạnh, nhưng không thấy bóng dáng Phương Tình đâu, Quay đầu thì thấy cô đang ở phía sau mình.

“Tiểu Tình, sao cậu đi chậm như vậy, Quý đại ca vẫn chờ!”

Phương Tình tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, đi tới bên người cô, nhỏ giọng nói, “Ngày hôm qua, khi tớ phát hiện trên người anh ta có một cọng tóc của phụ nữ, cho nên tớ hôm nay quyết định không để ý tới anh ta nữa!”

Ách. Tóc?

Đồng Thiên Ái nghi ngờ nhìn Quý Hường Phàm cách đó không xa, lại nghiêng đầu nhìn Phương Tình, “Hai người đang chiến tranh lạnh sao?”

Vẫn ngồi trong xe, Quý Hường Phàm nhìn thấy họ dừng bước, nói thầm với nhau, trong lòng cảm thấy có chút không đúng. Rốt cuộc không nhận được, mở cửa xe.

Ai bảo anh ngày hôm qua vội vàng xả giao, không biết từ đâu lấy dính một sợi tóc, đắc tội Phương đại tiểu thư!

Từ vĩa hè bên này, tiến tới gần họ.

Mặt không đỏ, hơi thở không gấp mà đi đến bên cạnh Phương Tình, kiên nhẫn nói, “Hôm nay đến nhà anh ăn cơm, mẹ anh sẽ nấu những món em thích!”

“Tôi không đi!” Phương Tình xoay mặt, cố ý giận dỗi nói.

Quý Hường Phàm ngược lại không có tức giận, gương mặt ôn hòa, đưa tay cầm tay của cô, “Tốt lắm! Đừng làm bộ trẻ con nữa. Mẹ anh nói lâu ngày không gặp em, rất nhớ em.”

” Thiên Ái! Cậu cũng đi nhé! Đi đến cô nhi viện, sau đó thuận tiện ăn cơm tối luôn!” Nghiêng đầu hướng tới Đồng Thiên Ái đáng yêu nói.

Phương Tình không quan tâm, vẫy ra tay bị anh cầm, nhưng không hất ra được, vừa trừng mắt liếc anh một cái. Cục tức được gỡ xuống, liền không sao nữa.

“Thiên Ái! Cậu gần đây sắc mặt không tốt, có phải hay không lại một ngày đều ăn qua loa. Cùng đến nhà Hương Phàm ăn cơm đi!” Nói xong liền kéo tay Đồng Thiên Ái đi.

Đồng Thiên Ái vội vàng lui về phía sau một bước dài, cười khan mấy tiếng, “Tớ không đi á! Tớ không muốn làm kỳ đà cản mũi! Tiểu Tình cậu đi gặp mẹ chồng tương lai, tớ đi làm cái gì!”

Phương Tình nghe thấy mấy chữ mẹ “chồng tương lai” không khỏi đỏ mặt.

Lại nói, một lát tớ còn phải đi làm ! Tốt lắm! Các cậu đi đi! Tớ đi đây!” Vừa nói vừa vội vàng xoay người, bước chân càng lúc càng nhanh.

Dường như là muốn chạy trốn hoặc là muốn né tránh sự hâm mộ trong lòng.

Mẹ. Con cực kỳ lâu chưa từng ăn cơm mẹ nấu.... ..

Ngồi trong xe buýt, Đồng Thiên Ái tựa đầu vào cửa sổ. Xe buýt lắc lư, đầu cô cũng lắc lư theo. Từng cái từng cái, đập vào cửa sổ xe.

Điện thoại di động chợt rung lên. Đồng Thiên Ái giật mình, cô không muốn nhận.

Nhưng nó dường như muốn trêu cô, tiếp tục rung. Có chút phiền não, lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn màn hình, “Đại Biến Thái” ba chữ, lóe ra.

Chần chờ một chút, nhận nghe điện thoại.

“Thiên Ái!” Thanh âm của anh, xuyên thấu qua điện thoại di động, cứ như vậy kích động ở trong lòng.

Đồng Thiên Ái trong vô thức đã ửng hồng hai má, nhưng cố giả bộ trấn định “Uy” một tiếng.

Yên lặng chốc lát, anh nhàn nhạt hỏi, “Hôm nay..... Trôi qua như thế nào. Buổi trưa ăn cái gì. . . .

. . .”

Hử? Sao lại hỏi cái này?

” Ngày hôm nay bình thường, buổi trưa ăn cơm rang trứng cộng thêm trà sữa”. Đồng Thiên Ái trả lời đầu đuôi ngọn ngành. Cô có cảm giác như mình đang hỏi báo lịch trình vậy.

Đột nhiên, bên đầu điện thoại kia không có tiếng vang. Qua thật lâu thật lâu, cũng không nghe được thanh âm của anh.

Ngồi trong xe buýt có chút ồn ào, Đồng Thiên Ái cầm điện thoại, đợi một phút, cuộc cùng gác máy.

Một giây sau, điện thoại tiếp tục rung.

71. Chương 71

Sao còn gọi tới, anh ta đang làm cái gì vậy?

Đồng Thiên Ái có chút không tình nguyện lần nữa ấn phím call, “Alo” một tiếng, giọng điệu rất tức giận.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười trầm thấp, ngay sau đó là một âm thanh hài hước, ” Thế nào? Em mất hứng khi tôi gọi điện thoại cho em sao?”

“Không có.” Cô buồn buồn nói.

Cô nào dám mất hứng! Cô dám sao? Anh là tổng giám đốc cao cao tại thượng! Cô chung quy cũng chỉ là một tiểu cô nhi! Cô nào dám!

” Tại sao tôi có cảm giác em đang rất không cao hứng vậy?” Anh nhất quyết không tha, hỏi.

Hít thở sâu một hơi, lên tiếng phủ nhận, “Tôi không có.”

” Tôi có cảm giác em có” Anh vẫn cố chấp.

” Tôi không có!”

” Em rõ ràng là có!”

... ..

Cô sắp hôn mê! Gọi điện thoại tới đây, chỉ vì cái đề tài ” Có hay không có”. Nói cũng rất lâu, thật lãng phí tiền điện thoại, anh ta không tiếc tiền sao?

Cau mày, cô quyết định không tiếp tục cùng anh dây dưa nữa, ” Anh có gì muốn nói thì nói đi! Tôi muốn cúp điện thoại!”

” Em dám” Anh hung tợn quát.

Đồng Thiên Ái không nhịn được muốn phát điên lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tần Tấn Dương! Đến tột cùng anh muốn thế nào!” Người này! Quả thực hết thuốc chữa.

“Mấy giờ về?” Tiếng cười trầm thấp.

Hồi tưởng lại mặt của anh, trước mắt dường như cũng hiện lên nụ cười của anh. Khẽ hai mắt nhắm lại, cực kỳ giống một con hồ ly giả hoạt.

Xe chợt thắng gấp, Đồng Thiên Ái cả người ngã ra sau đi, lại nặng nề cả người đổ về phía trước.

Sợ ý một chút, điện thoại trên tay rơi xuống, phát ra tiếng vang trầm muộn.

” Chuyện gì xảy ra vậy”

” Tài xế tài xế! Thế nào lại thắng xe”

Tài xế vội vàng xin lỗi giải thích, “Thấy một con mèo, cho nên liền dừng ngay ! Thật ngại quá! Thật ngại quá!”

Trong xe buýt, hành khách bắt đầu kêu la. Trải qua sự việc này, thực sự làm cho người ta run sợ. Nếu xảy ra tai nạn, thực sự là chết oan mà!

Kinh sợ đi qua, Đồng Thiên Ái vỗ vỗ ngực, cố giả bộ trấn định.

Điện thoại đánh rơi dưới chân, có chút đau lòng cầm trong tay. Đây chính là vật xa xỉ nhất của cô.

Đầu bên kia truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Tần Tấn Dương, sau đó lại từ từ vang lên.

Cho đến khi điện thoại để gần bên tai, giọng nói đầy lo lắng của anh vẫn đang tiếp tục, “Thiên Ái? Đồng Thiên Ái? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Trả lời anh đi!”

Trên xe buýt đầy ắp người, trong lòng chợt yên tĩnh một mảnh.

Tất cả âm thanh quanh mình, đều không nghe được, chỉ nghe được tiếng anh tha thiết gọi âm ỉ, từng tiếng từng tiếng.

“Đồng Thiên Ái! Thiên Ái! Em có ở đây không?...”

Một lâu sau, cô mới bắt đầu mở miệng. Vừa mới phát ra âm thanh, nhưng lại có chút khác thường, chất chất, ” Alo...”

Cũng là một giây kế tiếp, núi lửa bộc phát, ” Em rốt cuộc đang làm gì, mau trả lời tôi!”

Tiếng hét vang lên, trực tiếp xuyên thẳng qua màng nhĩ. Anh đang tức cái gì? Tại sao muốn tức giận như vậy? Thật ra thì, căn bản là không có cái gì đáng phải tức giận! Thật sự là kỳ quái!

“Tôi ở trên xe, mới vừa rời tài xế dừng gấp, điện thoại di động rơi xuống.” Đồng Thiên Ái nghiêm túc trả lời.

“... ..” Không nói gì, bỗng nhiên lại một trận rống to, “Em ngu ngốc sao, em bây giờ đang ở trên xe công cộng, tại sao lại không nói cho tôi?”

Đồng Thiên Ái ảo não rên rỉ, “Anh không có hỏi tôi.”

“Về sau khi ở trên xe, có thể không nhận điện thoại của tôi! Nghe rõ chưa?” Tần Tấn Dương bá đạo ra lệnh

“... ..” Trầm mặc.

Hiện tại câu trả lời tốt nhất chính là trầm mặc. Cô có nên giữ vững sự trầm mặc không.

” “Mấy giờ tối về?” Lại trở về đề tài ban đầu.

Đồng Thiên Ái nắm di động, nhìn phía ngoài cửa sổ, “Hôm nay tôi có ca đêm, đến sáng ngày thứ hai.”

Đầu điện thoại bên kia ” Nha ” một tiếng, chỉ là không hài lòng, “Biết, vậy cứ như thế! Tôi ở nhà chờ em!”

Đồng Thiên Ái lại chậm chạp không có đem điện thoại di động cất dứt, nghe “Tút tut tut ——”, một chuỗi âm thanh dài, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác nói không nên lời.

Hết giờ làm buổi chiều ở cửa hàng bánh ngọt, đã là bảy giờ tối, vội vã tiếp tục đi làm ca đêm. Trên đường thuận tiện mua chút bánh beo lót dạ, đi đến địa điểm.

” Leng keng.....” Cửa cảm ứng tự động mở ra.

Đồng Thiên Ái khuôn mặt tươi cười, tinh thần xung mãn nói, ” Hoan nghênh quý khách!”

Thời gian tí tách trôi qua, ngày đêm im hơi lặng tiếng trong sự luân hồi. Trăng sáng hạ xuống xong, mặt trời mọc. Một ngày mới lại bắt đầu.

Lúc trở lại nhà trọ đã là tám giờ ba mươi phút sáng.

Lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Bức tranh khổng lồ đập vào mắt. Nhưng giờ phút này, Đồng Thiên Ái lại không có cảm giác chán ghét hay chói mắt mà lại là uy nghiêm.

Cái gì nha? Đồng Thiên Ái! Đầu óc của người không tỉnh táo rồi sao? Cái này là biến thái nam vẽ đấy!

Chu mỏ, thay dép.

Trong phòng trống rỗng, không một bóng người.

Phải! Không có ai chờ đợi cô.

Tầm mắt có chút ảm đạm, nghiêng mắt nhìn thấy trên khay trà để một tờ giấy.

Đi tới, khom lưng đem giấy cầm lên, nét bút cứng cáp, cũng giống như con người anh vậy.

“Đồng Thiên Ái! Đột nhiên có chuyện, tôi phải đi Anh quốc! Hai ngày nữa trở lại! Nhớ không cho ăn qua loa! Nếu tôi biết được thì em chết chắc!”

Người gửi: Tần Tấn Dương.

Đồng Thiên Ái cầm tờ giấy trong tay, vo lại, ” Ghê tởm. Đồ biến thái! Tốt nhất là đừng bao giờ trở lại! Anh mới chết chắc!”

72. Chương 72

Trong căn hộ chỉ có một mình Đồng Thiên Ái.

Trong đầu buồn bực nên đã ngủ thẳng đến buổi chiều, chợt từ trên giường bật dậy.

Nghiêng đầu liếc nhìn đồng hồ báo thức, thì đã 1 giờ 2 phút rồi ! Trời ơi! Lại trễ rồi!

Lão giáo sư mặc dù nói cô không cần tới lớp, nhưng cô cũng thể không đi. Ai! Làm học sinh thật thê thảm mà.

Một lát còn phải suy nghĩ một chút thể nào đi lấy lòng lão đầu tử kia, mua chút nào bạch kim? Ách.
. Đường như quá khoa trương.

Vội vàng đánh răng rửa mặt, sau đó chạy đi mang giày.

Lúc cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn thấy cục giấy, động tác trên thay chậm lại.

Mới đi được một chiếc giày, giật mình, hướng phía khay trà đi đến.

Rốt cuộc vẫn phải đưa tay cầm lên cục giấy, có chút chần chờ, một lần nữa lại mở ra, nét chữ cứng cáp lại đập vào đáy mắt. Ngay tiếp theo, khuôn mặt của anh cũng giống như đang ở ngay trước mắt.

“Ngô.... ...”

Khụ. Đồng Thiên Ái! Người ở đây đang suy nghĩ cái gì vậy? Lại có thể nghĩ đến cái tên biến thái chết tiệt đó?

Cô lần nữa đem vo thành một cục, muốn ném xuống đất. Tay dừng ở giữa không chung, không cử động nữa.

Vừa giật mình, lại đi tới tủ giày, kéo ba lô đeo vào lưng, cất miếng giấy đi.

Chu mỏ, tiếp tục mang giày.

Xoay người, tầm mắt nhìn chăm chăm vào bức tranh khổng lồ, cửa đóng lại trong nháy mắt, không thấy gì nữa.

Luân Đôn Anh Quốc

Sân bay Heathrow

Tại lối đi dành cho khách quý, nam tử trung niên mặc âu phục màu đen trang nghiêm chờ. Bên cạnh anh, mấy tên hộ vệ áo đen theo thứ tự đứng ra, mà anh, hiển nhiên là đứng đầu.

Ở một lối đi khác, người đàn ông thân hình cao lớn bỗng nhiên thoáng hiện.

Áo khoác HugoBoss màu đen, đem vóc người anh càng thêm cao ngất, giàu có và cương vị. Áo sơ mi Ferre hoa mĩ màu đỏ tía làm cho cả người có vẻ lưu loát cùng nhiệt tình.

Mấy chục cuộc hành trình nhỏ cũng không khiến cho anh mệt nhọc, ngược lại, như thường ngày, thần thái lấp lánh.

Mà môi của anh, cười như không cười, trong ánh mắt mang chút trào phúng và miệt thị.

Đi thẳng tới lối ra, đi qua đoàn người bên cạnh cũng không có dừng lại.

Nam tử trung niên cùng mấy tên hộ vệ áo đen khi anh đi tới trong nháy mắt, cung kính cúi đầu, đều là 90 độ khom lưng cúi người chào, bày tỏ trăm phần trăm tuyệt đối trung thành.

Người đàn ông cũng không có nhìn về phía bọn họ một cái, cũng không có gật đầu ý bảo, đối với cái chủng loại này hành lễ, dường như là tập mãi thành thói quen.

“Thiếu gia.” Nam tử trung niên cẩn thận đi theo ở bên cạnh anh, nhỏ giọng hô.

Người đàn ông rớt cuộc lên tiếng rồi, “Quản thúc, lần này bọn họ lại đang giở trò gì.”

Liên hệ quốc tế đường dài, đem gọi anh trở về. . Anh cũng muốn xem một chút, lần này đến tột cùng vì cái gì mà không chịu nổi, phải làm lớn chuyện. Tốt nhất là đừng để anh thất vọng!

“Quản thúc không biết! Xin thiếu gia tha thứ cho tôi ngu độn!” Bị kêu “Quản thúc” nam tử trung niên vội vàng mà trả lời.

Người đàn ông không nói gì thêm, ánh mắt nhìn về phía lối ra.

Đoàn người rớt cuộc đi ra khỏi sân bay. Đặc biệt ở bên ngoài, một số xe thể thao màu đen đã chờ sẵn.

Người đàn ông trực tiếp đi về phía xe ferrari, khom người ngồi vào bên trong xe. Những người còn lại rồi rít chạy chậm ngồi vào mấy chiếc xe thể thao.

“Lái xe đi!” Người đàn ông hướng tài xế nói.

Chiếc xe nổ máy, những chiếc xe thể thao cũng chậm rãi tiến về phía trước.

Giống như là như một trận gió, biến mất ở chỗ không xa.

Bờ sông Thames.

Xe vững vàng đi về phía trước, xuyên thấu qua cửa sổ xe, thấy bờ sông, công viên xinh đẹp, thi thoảng còn có ngọn lửa bùng bùng dấy lên ở chỗ nhà hàng cùng quán cơm.

Đầu đường náo nhiệt, rất đông người tản bộ, chạy bộ.

Xe chạy qua đám người, không biết bao lâu. Dừng lại ở một biệt thự rộng lớn.

Cửa lớn tự động mở , phát ra tiếng kêu nặng nề.

Đạp vào mắt là một bể nước khổng lồ, hợp thành một tuyến. Những Thủy Châu phun nước ở giữa không chung, dâng lên bột nước trắng xóa, giống như những viên trân châu đắt giá.

Xe chậm rãi lái vào biệt thự, xuyên qua nhiều vườn hoa tươi tốt, ở khoảng cách biệt thự 100 mét thì dừng lại.

Một người làm đã đợi từ lâu, vội vàng bước nhỏ tới chiếc ferrari, cẩn thận mở cửa xe, cúi đầu nói, “Thiếu gia, hoan nghênh về nhà!”

Người đàn ông cuối cùng cũng nhích thân thể, bước chân, tiếp cả người từ trong xe đi ra.

Tháng mười Anh Quốc Luân Đôn. Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.

Gió thu từ từ thổi qua, đem tóc anh thổi tan, một vài sợi không kiềm chế được, kiêu căng trong gió tán động, dưới ánh nắng mặt trời khúc xạ màu vàng kim.

Nhìn về phía biệt thự tráng lệ, nhú mào. Thật lâu sau hương về phái đại sảnh đi tới.

Đột nhiên một bóng dáng màu hồng chạy tới phía anh, ôm chầm lấy anh, chút nữa đem anh té xuống đất. Đem anh cả người trở thành cây Iuga , mà cô tựa như một con gấu Koala.

” Du Ty Kỳ! Mau nhảy xuống” Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lưỡi kêu lên một tiếng.

“Gấu khôngala” lại cứ bám dính trên người anh, hai tay nhỏ bé dùng sức ôm chặt anh, yếu ớt cự tuyệt, ” Em không muốn! Em muốn ôm Tần ca ca!”

Không sai, người bị kêu “Tần ca ca”, chính là Tần Tấn Dương.

Tần Tấn Dương sắc mặt càng ngày càng khó coi, đưa tay vừa muốn đem cô từ trên người mình kéo ra, “Anh đem tới ba, em không từ trên thân anh xuống, đừng trách anh động thủ!”

” Em không muốn! Em không muốn! Em chính là không muốn!”

Du Ty Kỳ uất ức chu mỏ, bộ dạng sắp khóc.

Mắt tinh liếc thấy người tới, lại càng khóc to, ” Mẹ, Tần ca ca vô duyên vô cớ hành hung người nhà”.

73. Chương 73

Tần Tấn Dương nghe được hai chữ “Mommy”, vội vã thu tiếng hô. Chậm rãi xoay người, tầm mắt đón nhận khuôn mặt tươi cười của bà. Người đang đi đến chính là phu nhân của Tần Quan Đào

- Đại phu nhân nhà họ Tần - Tiết Đình, cũng chính là mẹ của Tần Tấn Dương. Khoác trên mình chiếc áo len mỏng màu hồng nhung, quần lụa dài chấm mắt cá chân, trang phục giản dị, trang sức cũng không hề khoa trương, trên cổ mang một chuỗi ngọc trai, tạo cho người ta cảm giác thật ấm áp, dễ gần. Thời gian dường như thật ưu ái bà, không hề lưu lại nhiều dấu vết. Một phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua lại chưa đến ba mươi. Trân châu trắng ngọc trắng ngà, điểm thêm chút hồng phấn, tạo cho người ta cảm giác ấm áp, ôn nhu, hết như khí chất của bà.

Tần phu nhân nhẹ chau mày, thanh âm cũng nhẹ nhàng:

- Kỳ Kỳ, sao lại bướng bỉnh như vậy? Anh con vừa trở về, chắc chắn là mệt mỏi. Nghe lời mẹ nhanh chóng leo xuống người anh con nào!

Du Ty Kỳ le lưỡi, khác hẳn với vẻ ngang bướng hồi nãy, ngoan ngoãn buông tay trèo xuống. Cúi đầu chạy tới bên cạnh Tần Phu nhân, kéo kéo tay bà, hướng về phía Tần Tấn Dương trừng mắt.

Gần ba năm nay không trở về, gặp lại người thân, trong ngực chợt ấm áp, nhưng lại không biết thế nào mở miệng. Có chút bối rối gọi một tiếng:

- Mẹ.

Tần phu nhân nghe thấy thế, vội vã đưa tay ôm trán, ánh mắt ai oán nhìn hẩn, giọng điệu vô cùng thê lương nói:

- Bây giờ đã gọi là “Mẹ” rồi nha! Trước đây anh còn gọi tôi là “Mommy” đâu.

Tần Tấn Dương nhăn mặt, đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu! Hẩn chỉ biết là, một lát nữa thôi sẽ xảy ra chuyện, mà chuyện này tuyệt đối sẽ không hay ho gì!

- Ôi! Quan Đào à! Ông về mà xem quý tử nhà ông, cư nhiên gọi “mẹ”, tôi biết ông chết cũng không thể nhắm mắt a! Tôi thật sự là...

Tần phu nhân vừa nói, tròn mắt vừa đảo quanh, nước mắt ngay lập tức tràn đầy khóe mắt. Vẫn là tiết mục cũ, giống hệt ba năm trước. Tần phu nhân thấy quý tử nhà mình vẫn đứng yên không hề có động thái gì, càng thêm tức giận, càng tiếp tục ai oán:

- Ôi Quan Đào à! Nếu như ông vẫn còn sống thì tốt rồi! Tôi...

... ..

Rốt cuộc, có kẻ không chịu nổi:

- Mommy!

Khóe miệng giật giật, trong lòng tuy rằng không tình nguyện, nhưng thật không có cách nào. Sau đó, hẩn đi tới bên cạnh bà, hôn nhẹ lên trán bà một cái. Giống hệt như lúc nhỏ, mỗi ngày đều như vậy. Những chuyện xảy ra trước đó thật lâu, bây giờ nghĩ lại, giống như đã qua hàng thế kỉ. Tần phu nhân ngay lập tức đổi sắc mặt, bộ dạng thê thảm vừa rồi hoàn toàn biến mất. Đổi lại là khuôn mặt cười híp cả mắt, mặt đỏ bừng, vô cùng thỏa mãn.

Du Ty Kỳ giậm giậm chân, không cam lòng ngẩng đầu “kiện”:

- Thật không công bằng nha! Anh Tấn Dương chỉ hôn mẹ, cũng không hôn em!

Vừa dứt lời, ngay lập tức nhận được cái lườm từ ai đó!

Tần phu nhân không để ý chuyện hai người tranh cãi, trong mắt chỉ nhìn thấy mỗi khuôn mặt tuấn tú của con trai, tỉ mỉ xem, một chút chi tiết nhỏ cũng không chịu bỏ qua. Có lẽ, bà muốn từ khuôn mặt này, tìm thấy bóng dáng của người chồng bà thương yêu nhất. Ba năm không gặp, hần càng ngày càng trưởng thành, càng thêm ổn trọng, tuy rằng nhìn qua có chút lạnh lùng, nhưng như thế càng ra dáng đàn ông!

Ai nha nha!!! Quả nhiên rất giống Quan Đào.

- Lần này, mẹ gọi con về gấp gấp như thế, đã xảy ra chuyện gì?

Tần Tấn Dương không có ý định ở lại, vì vậy trực tiếp mở miệng hỏi. Tần phu nhân đỏ mặt, nghĩ mãi không ra lý do gì có thể gọi là "trọng đại". Áp úng mãi, ngón trỏ vẩy vẩy trước mặt anh:

- Mommy ngày hôm qua học nấu ăn, cắt vào tay, có thể nói là chuyện lớn không?

-... ..

Biết ngay mà! Hần chỉ biết, chắc chắn là như vậy! Đây là lý do gì chứ? Sở dĩ hần vẫn không chịu trở về, chính là vì hần đã quen với cuộc sống tự do tự tại! Tần Tấn Dương mặc dù trong lòng bực mình, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười:

- chuyện công ty ở Đài Loan thật sự rất bận rộn...

- Mommy ba năm nay chưa được một lần gặp con, rất nhớ con, như thế cũng không được sao?

Tần phu nhân nhìn quý tử, khóe mắt lại chực trào nước mắt.

-

Tần Tấn Dương nhíu nhíu mày, thở dài, cảm thấy vô cùng bất lực với lý do của bà:

- Mẹ nói đi, lần này muốn con ở lại bao lâu?

Tần phu nhân ngay lập tức nở nụ cười rạng rỡ, kiểu gian kế đã thành công rồi vậy:

- Không nhiều lắm, mommy cũng biết con bận rộn nhiều việc, như vậy đi! Ở đây cùng với mẹ đến qua lễ Giáng sinh rồi hãy trở về nha!

Tần Tấn Dương nhìn bà, mở to mắt, thật là hết chỗ nói rồi!

Đài Bắc, Trung Quốc.

Bận rộn suốt cả một ngày, bây giờ Đồng Thiên Ái mới trở về nhà trọ. Lấy chìa khóa mở cửa, nhìn qua một vòng khắp phòng, thấy thật vắng vẻ. Thế nào? Thiên Ái? Mình rốt cuộc làm sao vậy? trước đây vẫn luôn một mình thế này mà? Lễ nào cùng tên biến thái kia ở một tuần thôi, lại bắt đầu sợ cô đơn sao? Hần chỉ là một tên biến thái thôi à!

Được rồi, cứ như cũ, trước tiên đi tắm, sau đó tìm gì đó bỏ bụng.

Ngồi trên sofa, tùy tiện mở tivi, mới phát hiện, có thêm một người thực vui vẻ. Cảm thấy có chút phiền muộn, cô liền tắt tivi. Điện thoại để trên bàn chợt rung, xoay tròn vài vòng. Đồng Thiên Ái ngay lập tức cầm lên, thấy trên màn hình hiện lên ba chữ: "Tiêu Bạch Minh". Không biết vì sao, trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát khó tả. Chính cô cũng không thể giải thích được tại sao lại có cảm giác mất mát này. Cô bắt máy:

- alo, anh Bạch Minh!

- Thiên Ái! Công việc ở Đài Nam thuận lợi chứ? Có ăn uống đầy đủ không?

Tiêu Bạch Minh vừa bắt đầu liền quan tâm hỏi.

Trên mặt Đồng Thiên Ái liền tươi tỉnh, không còn cách nào khác, phải tiếp tục nói dối:

- À, vâng! Công việc coi như thuận lợi, em mỗi ngày đều ăn uống đầy đủ nha!

- Không đến trường cũng không có việc gì sao?

- À, chuyện đó đã có Tiểu Tình giúp em...

Bắt chéo chân, bắt đầu qua điện thoại hàn huyên lan man...

74. Chương 74

Luân Đôn. Vương quốc Anh.

Biệt thự nhà họ Tần.

Tần Tấn Dương nổi giận đùng đùng đi xuống lầu, tiện tay kéo một người hầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Mẹ ta đang ở đâu?

- Thưa thiếu gia, đại phu nhân đang uống trà cùng với tiểu thư Ty Kỳ ở vườn sau (hậu hoa viên >"<)

Người này cảm thấy thiếu gia đang tức giận, cũng không dám làm gì khác, chỉ cẩn thận trả lời. Tần Tấn Dương hừ lạnh một tiếng, theo hướng vườn sau đi đến.

Sau buổi trưa, ánh nắng chán hòa, trong gió truyền đến tiếng cười trong trẻo tựa chuông ngân. Tần Tấn Dương bước nhanh ra vườn sau, Nhìn thấy Ty Kỳ trong bộ đầm hồng nhạt đang ngồi trên xích đu sơn màu trắng. Hai tay cô nắm dây xích đu, hai bên có hai người hầu gái giúp cô đẩy xích đu. Mái tóc xoăn như búp bê, theo xích đu tung bay trong gió, cảnh tượng xinh đẹp này thật động lòng người! Đột nhiên, Tần Tấn Dương có ảo giác, nụ cười của Ty Kỳ cực kì giống một người.

Nước Anh so với Trung Quốc lệch 7 múi giờ, bây giờ là 4 giờ chiều, như vậy chỗ cô bây giờ chắc là tầm 11 giờ đêm. “Đồng Thiên Ái, em hiện tại đang làm cái gì? Có phải vẫn đang làm việc không? Hay là đang ngủ rồi? không biết em có ăn uống đầy đủ không? Không phải lại tiếp tục nhịn đói chứ?” Hắn suy nghĩ đến đây, bắt giấc chau mày.

Tần phu nhân quay lại, thấy Tần Tấn Dương nhìn Ty Kỳ chăm chú, khuôn mặt mang theo chút suy tư, còn có cảm giác khác thường. Lại quay đầu về phía Ty Kỳ, trong lòng nghi hoặc: “Tấn Dương thích Ty Kỳ? Chẳng lẽ là như vậy? như thế cũng không sao nha! Vừa hay ba hắn cũng muốn như vậy, hai nhà kết thành thông gia, thật không thể tốt hơn!”

- Tấn Dương, lại đây! ha ha, đây là bánh ga tô, do Kỳ Kỳ học làm điểm tâm suốt ba tháng trời mới làm được nha!

Tần phu nhân cười nói. Tần Tấn Dương nghe thấy tiếng nàng, quay lại, nín thở nói:

- Mommy, điện thoại di động với hộ chiếu của con đâu rồi?

Hắn vừa tỉnh giấc, bỗng phát hiện đồ dùng và giấy tờ tùy thân toàn bộ không thấy đâu! Hơn nữa, toàn bộ biệt thự này chỉ có một điện thoại, và cả điện thoại đó cũng tìm không thấy!

- Hử, đồ của con, như thế nào lại đến hỏi mẹ?

Tần phu nhân làm một bộ không biết gì hết hỏi lại. Hắn lại bắt đầu có cảm giác vô lực, rõ ràng là Mommy kính yêu của hắn giờ trở quỳ nha!:

- Mommy! con có chuyện phải gọi điện cho Quan Nghi!

....Còn có Đồng Thiên Ái..

Tần phu nhân hiểu ra liền gật gật đầu ” Nga” một tiếng:

- Chuyện đó con cứ yên tâm đi! Mommy đã nói qua với ông nội con, ông đã gọi điện cho tiểu Nghi từ sớm rồi !

-

Tần Tấn Dương kinh ngạc nói không nên lời, trừng mắt nhìn mẹ mình. Đột nhiên phát hiện, bà mới chính là một đại hồ ly gian xảo, thâm tàng bất lộ nha!

Ngày 21 tháng 10, Đài Bắc mưa nhỏ.

Cái se lạnh của mùa thu dường như đã tới từ bao giờ. Vào những ngày mưa như thế này, cảm thấy cái lạnh đến càng rõ rệt. Cơn gió lạnh lạnh theo cửa tự động mở ra, thổi vào trong phòng.

- Mời quý khách lần sau lại đến!

Đồng Thiên Ái miệng cười nói, nhưng ngay khi thấy khách hàng rời đi, liền ỉu xiu. Đã tròn một tuần lễ! Cái tên biến thái chết tiệt kia! Cứ như thế mà đi luôn! Thế mà nói quá hai ngày sẽ trở về!

Không đúng nha! Thiên Ái, Mình hẳn là phải hải lòng mới đúng! Hắn đi luôn như thế, không phải mình cũng được giải thoát sao? Đờ phải cùng hắn dây dưa không rõ!! Đúng rồi! Chính là như vậy! Thế nhưng vì sao, trong lòng luôn có cảm giác mất mát...Nhất định là ảo giác rồi!

- Này cô, cô ơi? Tính tiền!

Một khách hàng nam gõ gõ xuống bàn thu ngân. Một bên tiểu Lâm vội vã chạy tới, kéo kéo áo Đồng Thiên Ái:

- Thiên Ái! Cậu đang suy nghĩ cái gì thất thần vậy? Bị ông chủ thấy là chết chắc đó! Nhanh lên một chút đi!

Đồng Thiên Ái rầu rĩ ngẩng đầu, thất thần ánh mắt cuối cùng cũng có tiêu điểm. Vội vã cúi đầu xin lỗi, tay cũng không ngừng động tác:

- thật xin lỗi! Quý khách! Xin chờ một chút!... Tổng cộng một trăm linh sáu đồng, Quý khách muốn trả bằng tiền mặt hay thẻ tín dụng ạ?

- Tiền mặt

Người khách nói rồi lấy tiền ra trả, không nhiều hơn cũng không ít hơn, vừa vặn một trăm lẻ sáu đồng. Đồng Thiên Ái vẫn tiếp tục mỉm cười, chào tiễn khách. Sau đó cúi đầu, thả tiền vào trong ngăn kéo. Động tác rất chậm, vẻ tươi cười hồi nãy cũng biến mất.

- Thiên Ái! Cậu không sau chứ? Sao trông cậu thất hồn lạc phách như vậy?

Tiểu Lâm nhìn cô, lo lắng hỏi.

Thất hồn lạc phách? Cô sao? không có nha! Đồng Thiên Ái vội vã ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy tự tin:

- Không có nha! Tiểu Lâm! Có thể vì hôm nay tở hơi đói, thật mong nhanh đến giờ tan tầm, sau đó quay trở về ăn gì đó nha!

- Haha! Hiếm khi thấy Thiên Ái kêu đói bụng! Hi. Cậu nói như thế, tớ cũng cảm thấy hơi đói...

Tiểu Lâm xoa xoa bụng, vẻ mặt ảo não. Đồng Thiên Ái “Haha” cười hai tiếng, quay đầu nhìn ra phía cửa kính. Mưa vẫn đang rơi, tí tách tí tách, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, biến mất.

Ngày hết, đêm cũng dần qua, chớp mắt, trên màn hình di động, ngày 10 đã biến thành ngày 11.

Cứ như vậy, cuối cùng đã đến ngày 06 tháng 11. Ở nhà trọ, Tần Tấn Dương cũng không hề xuất hiện. Hắn giống như không khí, đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của nàng, rồi cũng như vậy đột nhiên biến mất. Thậm chí, cô còn cảm thấy, hắn chỉ là một ảo giác. Thế nhưng, hắn lại tồn tại chân thực như vậy... Ngày cô ra đi tới rồi, hôm nay, là ngày cuối cùng trong hợp đồng một tháng của hai người.

Tám giờ tối.

Bắt đầu thu thập hành lý, thật ra cũng không nhiều lắm. Vài bộ quần áo, một ít sách vở, còn có hai chậu cây xương rồng. Không hề có chút thay đổi nao, giống hệt như lúc cô đến đây.

Cầm lấy khung ảnh, mỉm cười. Tay cô xoa xoa khuôn mặt trong khung ảnh, nụ cười ấy, ánh mắt ấy, làm cho cô thấy muốn khóc.

Đồng Thiên Ái, Ngày hôm nay, rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi cái tên biến thái kia! Ok! Mình phải cố lên! Từ hôm nay trở đi, sẽ lại tiếp tục cuộc sống trước kia!!!! Đúng rồi! Tháng này còn phải gửi tiền về cô nhi viện nữa!

Xách ba lô, bước ra ngoài cửa. Lúc xoay người, nhin không được nhìn quét một vòng gian phòng mình đã gắn bó suốt thời gian qua. Sau đó, thả chìa khóa xuống mặt tủ giấy, đóng cửa lại, rời đi!

75. Chương 75

Ngày 25 tháng 12.

Toàn bộ Đài Bắc chìm ngập trong bầu không khí nhộn nhịp của lễ Giáng Sinh, các cửa hàng đều trang hoàng lộng lẫy, cây thông Noel, đèn màu nhấp nháy. Trên đường, cứ cách một đoạn lại có hai ông già Noel mặc trang phục Giáng Sinh đỏ thẫm, trên tay cầm một bao lớn cũng màu đỏ thẫm. Trong bao có rất nhiều hộp quà nhỏ, phân phát cho các những đứa trẻ đi ngang qua. Nụ cười của chúng thật ngây thơ, thật trong sáng.

- A! Bóng bay của con! Ô ô... Bóng bay đừng bay! Mommy! Bóng bay!

Một cậu bé tầm năm sáu tuổi, sốt ruột nhảy lên, muốn vói quả bóng bay càng ngày càng bay lên cao. Đột nhiên có người vươn tay, chụp được dây quả bóng bay một cách dễ dàng

- Cái này là của em phải không, nhóc?

Đồng Thiên Ái đứng trước mặt cậu bé, hơi cúi người, cười hỏi. Cậu bé thấy người lạ, đôi tay bé xỉnh liên ôm chân mẹ, có vẻ sợ hãi, do dự không dám bước lên. Mẹ cậu bé xoa đầu cậu trấn an:

- Con yêu, mau cám ơn chị đi! Dừng cầm lên, và phải lễ phép nữa nha!

- Oh, Mommy, con... con biết rồi ạ.

Hai mắt cậu bé mở to, nhìn mẹ mình. Rốt Cục cậu đi về phía cô ấy, có chút sợ, nhưng rất đồng ý nói rang:

- Chị, quả bóng bay này là của em!

Đồng Thiên Ái ngồi xuống trước mặt cậu, đưa quả bóng bay ra:

- Chị biết nó là của em, nhớ là cầm chắc sợi dây này nhé, nếu không nó sẽ lại bay đi nha! Biết không?

- Cám ơn chị

Cậu bé nghe thấy nàng nói vậy, liền nhoẻn miệng cười mừng rỡ, nhanh lấy quả bóng bay từ tay cô. Người mẹ gạt đầu mỉm cười với Đồng Thiên Ái, dắt tay con mình, tiếp tục bước đi. Đi vài bước, cậu bé bỗng nhiên quay đầu, hướng về phía cô vẫy vẫy. Đồng Thiên Ái nhìn hành động đáng yêu của cậu, cũng vươn tay vẫy cậu, trông như một chú lucky cat.

mang lại may mắn cho người sở hữu nó. Con mèo làm bằng sứ, màu trang hoặc đen, có 1 chân trước giơ lên, như một cái tay đang vẫy.)

Nhìn bóng hai mẹ con đi xa, bị bao phủ bởi biên người, cô mới cô đơn xoay người. Giữa ngã tư người ngược kẻ xuôi, trên mặt ai ai cũng mang nét vui tươi ngày lễ, nổi lên bóng dáng một cô gái, áo len mỏng, quần jean, một mình đi giữa đám đông...ẽ

Đồng Thiên Ái cúi đầu thả bước vu vơ. Lễ giáng” sinh hôm nay, tiểu Tình cùng với “Quý đại ca” của nàng han là đang tận hưởng thế giới của hai người. 5 giờ chiều mới bắt đầu công việc tại cửa hàng, tính ra vẫn còn đến 4 tiếng đồng hồ, không biết đi đâu đây? Phiền não!!! Thật sự quá phiền não!! Cô phát hiện, bản thân thực sự không có chỗ nào để đi. Quay đầu lại nhìn qua tủ kính của cửa hàng, đó là một ảnh viện áo cưới nổi tiếng của Đài Bắc. Trong tủ kính, ma nơ canh đang mặc một bộ áo cưới thật lộng lẫy. Có ai biết 1’àng nguyên vọng lớn nhất của cô thất ra chỉ là...

- Mẹ, xem này, bộ váy này thật đẹp nha!

- Thiên Ái thích bộ váy này?

- Không phải nha, con không thích bộ váy này!

- Thiên Ái còn khen nó đẹp nha?

- Thím Vương hàng xóm nhà ta nói, mặc bộ váy này có thể biến thành mẹ nha. con cũng muốn giống mẹ!

- Mẹ

Hai tay ôm mặt, không muốn nhớ lại thêm nữa. Thỉnh thoảng những hồi ức ngày xưa tràn về lại làm cô không khống chế được.

- Thiên Ái!

Phía trước truyền đến giọng nam thừ hờn. Đồng Thiên Ái ngẩng đầu sững sờ, thấy trước mắt cô là Tiêu Bạch Minh. Có lẽ

vì chạy bộ, hai má anh hồng lên, thậm chí hơi thở cũng gấp gáp, ánh mắt cũng có chút vội vàng.

- A! Anh Bạch Minh...

Tiêu Bạch Minh cúi đầu nhìn thấy sắc mặt

nàng không ổn, thân trong hỏi:

- Thiên Ái, sao vậy? không vui ư?

- A! Không có nha! Anh Bạch Minh sao lại hỏi như vậy nha?

Dong ỉ hiên Ái vội lắc đầu, chớp mắt, vẻ chưa xót nơi khóe mắt lúc này hoàn toàn biến mất. Tiêu Bạch Minh nhìn cô, không hỏi thêm nữa. Sao lại hỏi như vậy? Chỉ cần là người đều nhìn ra a! Biểu hiện trên mặt cô là vẻ cô đơn tịch mịch làm người ta không đành lòng. Đồng Thiên Ái phát hiện anh im lặng không nói, ho nhẹ một tiếng, cười hỏi:

- Anh Bạch Minh, tại sao anh lại ở đây?

Thật là trùng hợp quá đi...

Tiêu Bạch Minh chỉ cho cô một chiếc xe đỗ trong khu gửi xe cách đó không xa:

- Đúng dịp công ty cử anh đến có chút việc, bây giờ mọi việc đã hoàn thành, anh đang nghĩ chiều nay nên làm gì đây?

- A! Anh buổi chiều không phải đi làm sao?

Thiên Ái nghi ngờ hỏi anh. Tiêu Bạch Minh gật đầu:

- Đúng vậy! Đãi ngộ ở công ty anh cũng không tệ lắm, cho anh nghỉ nửa ngày nay!

- Tốt quá! chắc chắn là vì anh Bạch Minh có bản lĩnh nha!

Đồng Thiên Ái chốc gheo hấn, vẻ mặt sùng bái nhìn hấn. Vội kêu, nàng lại xấu hổ không dám nhìn hấn:

- Vậy...anh Bạch Minh...Lần trước anh mời em đi xem phim...Ngày hôm nay em mời nha.

- Hả? Được! Vậy ngày hôm nay nhường cho Thiên Ái làm nhà tài trợ nhé! Mời anh đi xem phim...

Tiêu Bạch Minh hiếm khi nghịch ngợm như thế, cười cười, giống như một cậu trai mới lớn vậy. Hai người sánh vai bước đi trên con đường đông đúc, những con người cô đem, cuối cùng cũng vượt qua đút tay cảm giác lẻ loi, tịch mịch trước đó.

Mở cửa, khởi động xe. Tiêu Bạch Minh nghiêng người, thắt dây an toàn cho cô:

- Nhớ đấy, khi lên xe nhất định phải chú ý an toàn cho bản thân! Em đã biết chưa?

- Biết rồi nha! Anh thật là...em cũng không phải con nít...!

Đồng Thiên Ái đỏ mặt, lè hời. Điện thoại trong túi quan Tiêu Bạch Minh rung lên không ngừng. Anh chần chừ hồi lâu, nhưng không bat máy.

- Anh Bạch Minh? Sao vậy?

- A! Thiên Ái muốn xem phim ở đâu nào?

Anh quay lại, mỉm cười hỏi cô. Đồng Thiên Ái không nghĩ ngợi liền đáp:

- Quay về tòa nhà chỗ chúng ta ở, chính là rạp chiếu phim mà chúng ta đến xem phim lần trước đó anh!

- ừ, được rồi, vậy chúng ta xuất phát thôi!

Liếc nhìn Đồng Thiên Ái ngồi bên cạnh, anh thầm nghĩ: " Xin hãy cho ta nói dối trước mặt Thiên Ái!"

76. Chương 76

Gia nhân trong biệt thự Tần gia vừa được một trận náo loạn, kèm theo đó là tiếng đàn ông giận dữ cùng âm thanh kêu căng của một người phụ nữ. Giống như một bản hòa tấu, rất ăn ý vang lên.

"Du Tư Kỳ, em buông anh ra, có nghe hay không? Nếu không anh thật sự phải động thủ rồi !" Tần Tấn Dương không thể nhịn được nữa gầm thét, đưa tay phải kéo "Gấu khôngala" đang dính trên người anh.

Du Tư Kỳ không có khả năng gì, nhưng bám dính lấy người khác thì là hạng nhất. "Không muốn, em vừa buông tay, anh lại muốn đi rồi! Lại muốn đi Đài Loan, cái nơi xa xôi như vậy!"

" Em không muốn anh đi! Tấn ca ca, anh nhất định phải đi sao?" Du Tư Kỳ la hét, giống như một người bị bỏ rơi vậy.

Tần Tấn Dương không bị những lời nói của cô kích động, trước sau như một rất lạnh khốc, kiên định nói, " Lễ Giáng sinh cũng qua rồi, anh cần phải trở về. Đừng quẩn lấy anh!"

Mặc dù cùng nhau lớn lên, nhưng mà đối với cái danh nghĩa " muội muội" này thực sự không tránh kịp.

Thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Du thị, Du Hạo Thiên chỉ có một ái nữ.

Rõ ràng đã hai mươi tuổi nhưng lại giống như bé con tám tuổi. Cứ như vậy dính lấy anh, thật không chịu nổi!

Du Tư Kỳ đã hai mươi tuổi nhưng vẫn sống trong sự yêu thương.

Đồng Thiên Ái hai mươi hai tuổi nhưng đã sáu năm sống một mình.

Cách nhau hai tuổi, nhưng cũng chỉ là chênh lệch về số tuổi mà thôi.

" Không muốn! Không muốn! Em không muốn!" Du Tư Kỳ cự tuyệt, nhất quyết không thả anh.

Tần Tấn Dương cau mày nhìn cái đầu nhỏ, " Em cũng hai mươi tuổi rồi. Chỉ so với những người hai mươi tuổi, cái gì cũng tự mình làm! Em có hay không đã thành thực!"

" Hả? Người khác? Người khác là ai?" Du Tư Kỳ dựng lên lỗ tai, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh.

Tần Tấn Dương bị câu hỏi của cô làm cho giật mình, một giây kế tiếp lại lạnh lùng nói, " Em cần gì biết người khác là ai! Nhanh nhảy xuống! Em thật phiền toái!"

Nhưng vào lúc này, quần gia nhận được một cuộc điện thoại, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Từ thiên sảnh chạy một mạch tới đại sảnh, vội vàng thông báo với Tần Tấn Dương, "Đại thiếu gia! Đại thiếu gia! Không xong!"

Tần Tấn Dương cho là bà mẹ giáo hoạt vừa nghĩ ra được quỷ kế, không thềm quan tâm, đi về phía cửa chính.

” Đại thiết gia! Bệnh tim của Lão gia tái phát! Đang ở trong bệnh viện!” Quần gia chạy tới bên cạnh anh, kêu lên.

Tần Tấn Dương chợt dừng bước, quay đầu nhìn về phía quần gia, ánh mắt nghi ngờ dừng trên mặt ông, không phát hiện ra bất kì chút sơ hở nào.

Lão gia nóng tính kia! Khôngphair giả bộ bệnh chứ?

Ngày hôm qua còn lấy Long Trọng, lệnh cho anh phải cùng Tập đoàn Du thị nghiên cứu một số vấn đề.

Hôm nay lúc anh muốn đi, lại đột nhiên phát bệnh! Không phải rất đúng lúc sao? Không phải đang rất khỏe mạnh sao?

Tần phu nhân vội vã từ trên lầu chạy vội xuống, mặt ngưng trọng, “Tấn Dương, Kỳ Kỳ, gia gia phát bệnh tim! Ở trong bệnh viện! Chúng ta nhanh lên một chút đi!”

Tần Tấn Dương nghe thế, không chần chờ, nghiêng đầu về phía quần gi nói, ” Chuẩn bị xe!”

Đài Bắc Trung Quốc.

Một tháng mới mở ra, kì nghỉ đông bắt đầu.

Đồng Thiên Ái đi ra khỏi ngân hàng, coi lại trong thẻ còn có bao nhiêu tiền.

” Hừm.....Chỗ tiền này là gửi cho cô nhi viện.....chỗ này là đóng tiền điện nước.....trừ những khoản khác.....vừa đúng tiền học phí”

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc có thể yên tâm.

Mỗi kì nghỉ đông đều không cần vội vàng đi làm, được nghỉ một tháng nên có thể buông lỏng! Không cần liều mạng làm năm sáu công việc.

Điện thoại trong túi vang lên, Đồng Thiên Ái vội vàng lấy điện thoại di động ra, dè xuống phím kết nối.

“Này, Tiểu Tình.”

Bên đầu điện thoại kia, Phương Tình giọng điệu hưng phấn, “Thiên Ái a!Cậu còn nhớ hay không trước kia chúng ta nói muốn đến nông trường Đài Nam du lịch.”

Đồng Thiên Ái cười đáng yêu nói, ” Thế nào lại không nhớ! Có lần đã nhắc tới rồi!”

Đáng tiếc, vẫn là không thực hiện được.

” Hiện tại có cơ hội rồi, tớ nói này, công ty Hương Phàm mới khai phá một địa điểm du lịch, lại đúng lúc là nông trường Đài Nam! Như thế nào! Chúng ta đi chứ!” Phương Tình dụ dỗ nói.

Đồng Thiên Ái do dự một lát, “Nhưng mà Tiểu Tình. Tớ còn muốn . .”

“Đi làm” hai chữ còn chưa kịp mở miệng, liền bị Phương Tình cắt đứt, “Thiên Ái a! Khó khăn lắm mới được đi du lịch! Đi đi! Hơn nữa toàn bộ hành trình đều có người lo, miễn phí à!”

“”

” Hương Phàm nói rồi,ở đó mình có thể giúp họ, coi như là đi làm, sẽ có tiền lương! Như thế nào? Đi đi!”

Đồng Thiên Ái cầm điện thoại di động, trong lòng cảm động, ghen ngào một lát, sáng lạng nói, ” Được rồi! Tớ đi! Chỉ là các người đừng ở trước mặt tôi biểu lộ tình cảm!”

... ..

Ngày thứ hai.

Đồng Thiên Ái mặc trang phục đơn giản, đeo ba lô đi ra khỏi tòa nhà. Tầm mắt hướng về phía cao ốc phía trước, thấy hai người đang ở trong ô tô thì lộ ra nụ cười lóng lánh.

Chạy chậm tới xe, người ngồi phía trước đã sớm mở cửa xe.

Thân thể khom xuống, chui vào bên trong xe, “Hắc hắc, Quý đại ca, đã một tháng, em muốn mặt dày làm kỳ đà cản mũi!”

Quý Hướng Phàm xấu hổ cười, không nói thêm gì.

Phương Tình liếc cô một cái, trên mặt có chút ngượng ngùng, ” Thiên Ái! Đừng nói lung tung nữa, lát lái xe được nửa đường, cẩn thận tớ ném cậu xuống!”

Giơ hai tay đầu hàng, Đồng Thiên Ái thức thời ngậm miệng.

Xe bắt đầu khởi động, khẽ lắc lư.

Đồng Thiên Ái dựa vào xe , nghiêng đầu nhìn bên ngoài xe là bầu trời bao la.

Xanh thăm thăm một mảnh, chợt xuất hiện một chiếc máy bay, nó bay qua đám mây, phần đuôi lòi ra một đoạn sương trắng.

Anh quốc, có xa lắm không ? Lượn quanh hơn nửa Địa Cầu sao?

77. Chương 77

Suốt cả một tháng nghỉ đông cứ như vậy trôi qua.

Phong cảnh nông trường rất đẹp, không khí cũng mát mẻ hơn Đài Bắc. Vào buổi sáng phải đi nhìn may con bê. Nó rúc vào con bò mẹ bên cạnh, cọ cọ làm nũng.

Có thể nằm ở trong đồng rơm, nhìn bầu trời xanh. Thật là một hạnh phúc.

Trong lòng buồn bực, nghịch nghịch điện thoại, không can thận rơi vào trong nước.

Quả nhiên có phúc phải có họa

Tiền làm ở nông trường lai phải mua điện thoại. Cứ coi như là không có tiền đi.

Lấy được số điện thoại mới, dựa vào trí

nhớ, bấm số gọi cho anh Bạch Minh.

Không nghĩ tới, thật đúng là phải đã thông!

Thế nhưng ở đầu bên kia điện thoại, anh lại cười với cô, ” Em đó! Cính là không để cho người tỉnh tâm! ơ bên ngoài chú ý an toàn một chút, biết không? Còn nhất định phải ăn cơm thật ngon!”

Ân Ân dạ! Điểm này không cần anh nói, cô đều sẽ hảo hảo ăn cơm!

” Thiên Ái! Sau khi trở về, anh có chuyện muốn nói với em!” Tiêu Bạch Minh ở bên đầu điện thoại kia, trầm tư nửa ngày nói.

Đồng Thiên Ái cầm điện thoại di động, trong lòng đột nhiên có một chút buồn bực. Loáng thoáng có thể cảm giác được anh muốn nói gì. Có chút kích động, nhưng vẫn còn có chút cô đơn.

Người là một loại loài động vật kỳ quái, bởi vì ngay cả mình cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Cho nên mới nói là kì quái!

Sau khi trở lại Đài Bắc, Tiêu Bạch Minh ở' duỗi lâu đợi cô.

Xe mới vừa quẹo cua, xa xa đã nhìn thấy anh mặc áo lông, ở' đó có chút gió lạnh thổi xào xạc vào bên trong. Giống như là một chiếc đèn đường, vì cô mà chiếu sáng đường về nhà.

”Thiên Ái! Tiểu Tình nghiêng đầu, hướng cô nháy mắt một phen.

Mới cách có một tháng, lần này Đồng Thiên Ái đỏ mặt.

Xe chậm rãi dừng hẳn, Đồng Thiên Ái nói “Cám ơn anh”, sau đó mở cửa, xuống xe đi.

Tiêu Bạch Minh đi tới bên người cô, xấu hổ cười, thuận tay cầm lấy phụ cô bao lớn bao nhỏ. Hướng trong xe con, còn hai người đang mỉm cười, gật gù.

Phương Tình còn muốn mở miệng nói thì một bên quý Hướng Phàm liền mở miệng trước, “Thiên Ái! Nghỉ ngơi thật tốt! Chúng tôi đi trước!”

“Được!” Đồng Thiên Ái hướng bọn họ phát phát tay.

Xe phóng nhanh đi, để lại một làn khói. Đồng Thiên Ái lúc này mới xoay người, cười nói, “Anh Bạch Minh, cám ơn anh!”

“Cám ơn cái gì? Mau lên đi! Nhưng mà hôm nay thang máy lại hư!” Tiêu Bạch Minh vừa thốt lên xong, đã nhìn thấy Đồng Thiên Ái cúi xuống đầu, không nhận được nhàn nhạt cười.

Cao ốc trong hành lang, hai người một trước một sau. Thử hồng học bò lên lầu cuối, Đồng Thiên Ái than thở, “Em muốn chết um muốn chết”

Nhận lấy bao lớn bao nhỏ trong tay anh, lấy ra chìa khóa mở cửa.

“Thiên Ái!”

Đồng Thiên Ái quay đầu, nhìn về anh, “Có chuyện gì? Anh Bạch Minh!”

“Nhìn cô thật lâu, nhưng chỉ là từ tốn nói câu, ”Không có gì, nghỉ ngơi thật tốt đi! Nhất định là em mệt muốn chết rồi!”

“Được!” Cười một cái, xoay người, từ từ đóng cửa lại.

Mặt của anh biến mất ở trước mắt, Đồng Thiên Ái dựa lưng vào cửa, tho’ dài một cái.

Mùa đông khá dài, lại còn phải đi học. Nửa học kì sau của đại học năm ba khá cấp bách. Năm bốn sẽ đi thực tập. rốt cuộc cũng chờ được đến ngày này.

Cả ngày vội vàng làm bài tập, lai vội vàng đi làm.

Phương Tình cùng Quý Hướng Phàm vẫn như cũ, năm ngày ba bữa cãi nhau, rồi lại cùng làm lành. Tro’ mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Anh Bạch Minh đối với cô càng ngày càng quan tâm, trong lòng cảm động. Nhưng ngay lập tức cô lại có loại cảm giác gì đó, cũng không biết là thế nào. Vừa nghĩ tới Anh Bạch Minh có lẽ sẽ thổ lộ với cô, cả người liền phiền não dị thường.

Cô Đã không còn thuần khiết nữa rồi

Áaaaa! Đồng Thiên Ái! Cả người nguoi đều bị hủy diệt trên tay tên biến thái chết tiệt đó! Thật là đáng chết!

Vừa qua nghỉ hè, cả người cũng đen hắc đi.cảm lý lịch sơ lược, bắt đầu điền bảng. An Ân ... Đồng Thiên Ái cuộc sống hạnh phúc sắp mở ra

Cao ốc Tần thi.

Quan Nghị bận rộn hơn nửa năm, trong lòng oán trách: Tần Dương! Cái tên tiểu tử thú vị này! Cư nhiên đi Anh quốc nửa năm! Tần gia gia bệnh không phải sớm khỏi rồi sao? Thế nào vẫn chưa trở lại!

Hơn phân nửa lí do là vì bị Tần phu nhân giữ lại, còn lại là vì cô Thiên kim đại tiểu thư quần lầy.

Phu nữ Tần gia, bám người kinh khủng

“Reng reng” Điện thoại

Quan Nghị nhân điện thoại, có chút nhúc nhích, “Uy?”

“Hôm nay đặt vé máy bay, sáng sớm ngày mai tôi liền trở lại Đài Loan! Muối hai giờ’ sau gặp nhau!” Tần Tấn Dương. thanh âm trầm ôn, hài hòa truyền đến.

“Còn nữa..., giúp tôi tra rõ Đồng Thiên Ái gần đây làm những gì!”

“...” Một chuỗi dài âm thanh.

Hả? Cứ như vậy cúp máy? Anh còn chưa kịp nói lên nửa câu ! Tần Dương! Cái tên tiểu tử thú vị này! Thế nào luôn coi anh là mang luói tình báo?

Cực kì oán giận, khóe môi cũng khẽ nâng lên, Quan Nghị ngang đầu ngo ra ngoài cửa sổ, rục rở một mảnh. Người nên về rồi cuộc cũng trở về.

vẫn tiếp tục đùa giỡn sao? Hay đây không đơn thuần là trình diễn nữa.

Luân Đôn Anh Quốc bay đi Đài Bắc Trung Quốc.

Tại khoang hạng nhất.

Nữ tiếp viên hàng không cao gầy động lòng người, khe cúi xuống, nụ cười sáng lạng, ” Tần tiên sinh, anh cần uống gì?”

” Không cần” Tần Tấn Dương tâm tình uất ức đã để lại ở Anh quốc, dịu dàng cười một tiếng.

Nữ tiếp viên hàng không choáng váng khi anh tươi cười, càng thêm nhiệt tình nói, “Tốt! Nếu như Tần tiên sinh cần bất kỳ cái gì, xin tùy ý phân phó!”

Tần Dương không nói gì thêm, gật đầu một cái.

Quay đầu, nhìn bên ngoài cửa sổ

Đã nửa năm, nếu giờ tôi xuất hiện trước mặt em! Em sẽ có biểu hiện gì! Đồng Thiên

Á!

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không khỏi lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Từ từ nhắm mắt lại, nụ cười của cô, rõ ràng xuất hiện ở trong trí nhớ Còn có nụ hôn của cô, mùi của cô, hương tóc của cô

Cứ như vậy, nhớ lại

78. Chương 78

Sân bay quốc tế Đài Bắc.

Quan Nghị một thân một mình, sớm chờ ở lối ra. Ánh mắt nhìn người đi tới nháy mắt, nở nụ cười.

Thân thể vốn dựa vào lan can, vội đứng thẳng lên.

Hướng anh đi tới, đợi anh đến gần bên cạnh mình, dừng lại bước, giơ tay lên, tự đắc nện cho lồng ngực của anh một cái, trên mặt vui vẻ cũng rất rõ ràng.

Tần Tấn Dương không câu chấp, miễn cưỡng nhìn Quan Nghị cười.

“Cái tên tiểu tử thú vị này, cư nhiên đi hơn phân nửa năm. Để cái cục diện rối rắm, giao cho tôi dọn dẹp!” Quan Nghị có chút nhức đầu hồi tưởng.

Tần Tấn Dương lại coi như không có chuyện gì, liếc nhìn anh một cái, “ Để cho cậu có thể trải nghiệm, nếu sau này tôi chơi trò mất tích, có thể giao lại Tần Thị cho cậu”

“Đừng! Cậu đừng a! Loại này ‘mất tích’ tôi không chơi nổi! “ Quan Nghị giả bộ hoảng sợ.

Có trời mới biết, cái thời điểm anh nhận lấy, Tần thị loạn cỡ nào. Ước chừng hai tháng mới thuận tay. Cái loại “năng thủ sơn dụ” anh không dám nhận thêm.

Hai người thoải mái cười một tiếng, nửa năm không thấy, làm cho họ cảm thấy hoài niệm.

Vừa nói chuyện, vừa hướng lối ra đi tới.

Người lui tới đại sảnh bởi vì nhìn thấy hai người họ mà sôi trào.

Hai người đều ột mét tám lăm, khi giơ tay nhắc chân đều hiện rõ khí thế Vương giả phong phạm.

Quan Nghị dù mặt có chút trẻ con, nhưng toàn thân phối hợp linh hoạt, không thể không thừa nhận là rất tuấn tú, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía trước làm cho người ta có cảm giác thân thiết.

Những người phụ nữ tiếp tục dời mắt tới bóng dáng còn lại, nhất thời có cảm giác khó thở. Hai đạo mày kiếm, anh khí bức người, mà hai ánh mắt sắc bén. Giống như nếu bị anh nhìn một cái, cả người run rẩy khác thường.

Môi của anh, hai mảnh trên dưới thật mỏng, nhạt định hoa tâm lãnh tình. Trong đại sảnh, hơn phân nửa phụ nữ trầm mê nhìn họ, dừng bước lại quên mất đi về phía trước. Mà đàn ông, khí phách của họ bị lấn áp, cũng dừng bước.

Khi gương mặt cười như không cười của Tần Tấn Dương tà tà liếc qua người khác, nghe được người phụ nữ có tiếng hít thở, đàn ông có tức giận nhưng không dám nói, chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Mị lực của cậu thật sự không có cách nào ngăn cản” Quan Nghị nhỏ giọng giễu cợt.

Tần Tấn Dương không có lên tiếng, trong lòng chỉ có một ý niệm, giống như nửa năm trước đây vậy - Đồng Thiên Ái! Đồng Thiên Ái! Đồng Thiên Ái.

Đi ra khỏi sân bay. Khí trời sáng sủa hẳn lên.

Xe Benz màu đen dừng sát phía đỗ xe ngầm của sân bay, Quan Nghị lấy chìa khóa xe, ném cho Tần Dương. Chìa khóa xe tạo một vòng cung trong không trung, bất chợt bị một bàn tay bắt lấy.

Tần Tấn Dương dè xuống nút bấm. “Cạch cạch...” Hai tiếng, cửa xe mở ra. Khom người ngồi vào bên trong xe, cầm tay lái, đột nhiên cảm thấy một trận thoải mái.

Quan Nghị cũng mở cửa xe, chui vào bên trong xe. Nghiêng đầu ngắm nhìn Tần Tấn Dương, “Thế nào? Trở lại Đài Loan có phải hay không có cảm giác cả người cũng được giải phóng?”

Dù sao, ở Anh quốc có hai người phụ nữ kia, xác định là bám người kinh khủng. Người bình thường thật sự không dám cung duy, anh thật là bội phục Tần Dương có thể gây ngố một thời gian dài như vậy.

“Việc tôi bảo anh điều tra sao rồi?” Âm thanh trầm ổn, không một tia quanh co.

Dạ? Trở lại liền hỏi cái này? Vợ vãi như vậy mà nghĩ phải biết?

Quan Nghị nhú mày, “Thế nào? Đối với tiểu cô nhi vẫn là không bỏ được?”

Tần Tấn Dương hé miệng mà cười cười, “Không phải buông”

“Vậy là cái gì?” Quan Nghị càng thêm tò mò hỏi.

Nếu như không phải là không bỏ được, cái này sao gấp gáp làm cái gì? Người còn chưa tới Đài Loan, còn ở Anh Quốc, nhưng là vừa thông qua điện thoại quốc tế lại nói trước là muốn tới đòi mạng!

Tần Tấn Dương nhàn nhạt cười một tiếng, nhưng là trong ánh mắt lại tiết lộ một ít tia xảo trá, “Vấn đề vẫn chưa giải quyết xong”

Khế ước một tháng, bọn họ mới hoang thành được một phần tư. Còn dư lại ba phần, anh muốn đòi lại.

Cao Ốc Tần Thị.

Khi Tần Tấn Dương cùng Quan Nghị hai người xuất hiện ở Cao ốc, bên trong đại sảnh, không nhiều nhân viên lập tức cung kính đứng lại tại chỗ, tiếng gọi ầm ĩ liên tiếp vang lên.

“Tần Tổng”

“Tần Tổng”

Giống như nửa năm trước, vẫn là nụ cười ngạo mạn, một mực bước vào thang máy chuyên dụng. Theo thang máy đi lên, chặn tất cả ánh nhìn.

“Người kia chính là tổng giám đốc sao, rất đẹp trai à!”

Nhìn chăm chú vào họ là các tiểu muội mới tới, không nhận được nhỏ giọng nói thầm.

Một nữ nhân viên khác, hiển nhiên là nhân viên kì cựu, liếc mắt khinh thường nhìn các tiểu muội, “Thế nào? Bị Tần tổng làm cho động lòng rồi sao? Tốt lắm! Đừng nằm mơ nữa!”

Ban tiểu muội không phục, “Dẫu quyết tâm thì không gì là không thể! Nói không chừng Tần tổng lại yêu thích chúng tôi đấy!”

“Vậy thì phải đi phẫu thuật thẩm mỹ trước rồi hãy nói!”

Nữ nhân viên miệng lưỡi như dao, không chút lưu tình.

Nói xong, quay ngoắt người đi.

Tại lầu cuối của phòng làm việc

Đồng hồ tinh xảo để bàn, cây kim chỉ đưa tới đưa lui, phối hợp với tiếng người báo cáo, trầm trầm vang lên.

“Vào tháng Một, cô cùng bằng hữu Phương Tình, còn có bạn trai của Phương Tình là Quý Hường Phàm cùng đi nông trường Đài Nam du lịch. Qua một tháng mới về Đài Bắc”.

“Sau nửa năm, mọi ngày đều bình thường, đi học đi làm, cuộc sống của cô quá khô khan rồi!”

“Gần đây cô bắt đầu đi tìm việc làm, đại học sắp tốt nghiệp, không sai biệt lắm, chỉ là tới kỳ thực tập rồi.”

“Vẫn là ở cái khu nhà trọ đó, không đổi”

.....

Cuối cùng, hứng thú nói:

“Chỉ là, cô gần đây cùng với người đàn ông tên Tiêu Bạch Minh rất gần gũi à!”

Tần Tấn Dương ở trong ký ức tìm kiếm người đàn ông này, dường như có chút quen tai.

Chợt ngẩng đầu lên, trong ánh mắt để lộ ra một chút ác độc.

Cái người đàn ông ngu ngơ đó? Đối tượng Đồng Thiên Ái thầm mến? Cái con nhím nhỏ này, cứ nhiên dám cùng người đàn ông khác trong lúc anh không có ở đây!

Tội không thể xá.

79. Chương 79

Quan nghị nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng không khỏi có chút mơ hồ. Không phải chứ? Không phải thời điểm Đồng Thiên Ái cùng nam nhân khác đi đến, tiểu tử thối Tấn Dương này chỉ nhìn một chút thôi sao? Vậy ánh mắt này là sao đây? Sao lại làm cho người khác rợn tóc gáy luôn vậy. Giống như... đúng! Giống như bộ dáng ông chồng ở nhà bắt được quả tang vợ mình bên ngoài vụng trộm cùng kẻ khác.

“....”

Tần Tấn Dương trầm mặc trong chốc lát, bỗng dưng đứng dậy. Giữa bọn họ vẫn chưa kết thúc! Cũng không có đơn giản như thế mà kết thúc. Nữ nhân đáng chết đó.!

Quan nghị khốn hoặc nhìn tới trước mặt hắn, tầm mắt theo hắn mà di động, cuối cùng không nén được tò mò hỏi:

- Cậu vừa đi nơi nào?

Tần Tấn Dương lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì. Toàn thân khí lạnh tỏa ra càng lúc càng nhiều, lộ ra một chút ẩn nhẫn tức giận, tựa hồ chỉ cần ai đó nhẹ nhàng châm lửa cũng sẽ theo đó mà nổ tung như núi lửa, sau đó không gì có thể cản lại.

Quan nghị nhìn bộ dáng trầm tĩnh của hắn, trong lòng không nhịn được ve vãn mùa đông. Cho đến khi hắn ra khỏi phòng làm việc, biến mất trước mắt, lúc này Quan Nghị mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng giây tiếp theo, trong lòng không khỏi lo lắng cho tiểu nữ nhân kia.

- Không thể nào. Hắn không phải là.... Hiện tại đi tìm Đồng Thiên Ái tình sổ chứ? Trời ơi! Bộ dáng hắn lúc này nhìn thật đúng là muốn giết người. Đáng thương cho Đồng Thiên Ái! Không biết sẽ bị hắn giày vò hành hạ thành dạng gì đây!

Chiếc xe mercedes một đường nhanh chóng rời đi, trong nháy mắt vượt qua chiếc xe phía trước, đem bọn họ rời đi. Bên trong xe, Tần Tấn Dương đôi tay dùng sức cầm lái, giống như đang phát tiết (cái này giống như giận cá chém thớt - tội chiếc xe quá) ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Đôi môi mỏng mím lại, không khó nhận ra hắn đang rất tức giận.

Bỗng dưng đạp phanh, đem xe dừng sát bên đường, nhưng không có tức hỏa.

- Đáng chết! Tần Tấn Dương! Người rốt cục là bị sao đây? - hắn ảo não đưa tay đập mạnh vào tay lái.

Đây không phải là hắn! Hắn tại sao phải nóng giận như thế! Tại sao hận không thể tự mình bóp chết nữ nhân kia? Thậm chí hắn càng muốn, lập tức đem nàng bắt đến bên cạnh, hung hăng yêu nàng.

- Tần Tấn Dương nữ nhân bên cạnh người chưa thiếu bao giờ, không cần vì một nữ nhân mà biến thành như vậy - trong lòng hắn không khỏi cảm thán, nói với chính mình.

Không lẽ lại như lời Quan Nghị nói, hắn chính là yêu cái con nhím nhỏ kia sao? Suy nghĩ bắt đầu loạn lên, khuôn mặt tươi cười của Đồng Thiên Ái từ từ hiện lên. Ánh mắt của cô thấu đáo đều khiến người khác không dám khinh nhờn. Như vậy rõ ràng, giống như là ngày hôm qua bình thường. Lúc này mới phát hiện ra, cho đến hôm nay hắn chưa khi nào quên đi khuôn mặt của cô. Cho dù không gặp, thậm chí ngay cả hình hắn cũng không có một tấm, nhưng lại như thế, nhớ rõ từng cái nhăn mày, từng nụ cười của cô. Nghĩ đi nghĩ lại, dùng sức đánh mạnh tay lái, quay đầu giết cá Hồi Mã Thương.

Chiếc xe con lao nhanh như gió, chạy như bay về một hướng, biến mất ở một chỗ không xa.

Lúc sau rời đi, hắn tiện tay mang theo chìa khóa nhà trọ. Bây giờ lại ngạc nhiên phát hiện, chiếc chìa khóa vẫn còn mang theo trên người. Nhìn chiếc chìa khóa trên tay, hắn có chút tự giễu chính mình.

” rắc rắc” - âm thanh từ cửa phòng vang lên.

Tần Tấn Dương vươn tay ra, đẩy đẩy cửa. Tầm mắt liền đụng phải một bóng dáng, trong tức khắc đôi mắt trở nên tinh sáng. Ngay giây sau, lại tản đi phần ánh sáng trong mắt, chỉ đọng lại sự lo lắng, cả người hắn bao phủ một vùng mây đen.

Phỉ Dung nghe được sau lưng có tiếng vang, vội vàng quay đầu lại, đầu tiên là giật mình, cuối cùng có chút khẩn trương cúi đầu, hô một tiếng ” Tần tiên sinh”

Tần Tấn Dương nhìn nàng, trầm mặc không nói gì. Ngẩng đầu nhìn về phía bức họa chân dung tự tay mình vẽ, con người trong nháy mắt trở nên phóng đại.

- Đã xảy ra chuyện gì? Bức tranh lớn như vậy, cứ nhiên cứ nhiên cứ như hư không biến mất chỉ còn lại một bộ khuôn giá.

Tần Tấn Dương nhìn chằm chằm khung hình, trong đầu suy tư

- Tần tiên sinh, hôm nay là thư tư, cách một hôm, tôi liền đến nơi này quét dọn. Nửa năm qua, tôi một ngày cũng không dám nghỉ. Phỉ Dung thấy hắn không nói lời nào, trong lòng có chút nóng nảy, vội giải thích.

Tần Tấn Dương cuối cùng hướng Phỉ Dung gật đầu một cái, đi vào căn hộ. Đứng trước khung hình, bốn góc có dấu dao cắt để lại. Hiển nhiên là bị người khác cắt đi, về phần là ai cắt, không cần đoán cũng biết chỉ có một người - Đồng Thiên Ái.

Chợt cúi đầu liếc nhìn một góc dưới khung hình, có một dòng chữ nhỏ viết bằng bút long6 màu đen. Nếu như không phải để ý nhìn kỹ căn bản cũng không phát hiện ra dòng chữ nhỏ này.

- Biến thái chết tiệt! Hôm nay là 11 tháng 6, bức tranh này tôi lấy đi. Còn nữa, tôi không ở nơi này nữa, tôi chuyển đi chỗ khác

Tần Tấn Dương nhìn nét chữ thanh tú trên góc, đột nhiên bật cười. Quả nhiên là tác phong của Đồng Thiên Ái, lời nhắn lại cũng giống như giọng nói của chính mình.

- À. Cô làm rất tốt. Mấy tháng này tôi tăng lương lên gấp đôi cho cô. Tần Tấn Dương tâm tình rất tốt, nghiêng người về phía Phỉ Dung nói

- Cảm ơn Tần tiên sinh, cảm ơn Tần tiên sinh. Phỉ Dung vội vàng tạ ơn.

Tần Tấn Dương đưa tay chạm nhẹ lên dòng chữ nhỏ kia, khóe môi cũng từ từ nâng lên, bộ dáng bình tĩnh, uất ức trong lòng như thế cũng biến mất, trong lòng âm thầm quyết định.

- Đồng Thiên Ái! Trò chơi này, bây giờ mới chính thức bắt đầu. Em nói xem, chúng ta nên chơi như thế nào đây?

Lấy điện thoại trong túi áo ra, gọi điện thoại cho Quan Nghị:

- Muốn nhờ mạng lưới tình báo của cậu tìm hộ tôi một người

- Hả? Lần này là cái gì đây? Vẫn là Đồng Thiên Ái sao? - đầu điện thoại bên kia giọng nói của Quan Nghị có vẻ cực kì giật mình kinh ngạc.

Tần Tấn Dương cũng không đem kinh ngạc của hắn cho vào mắt mình, trầm ổn nói:

- Không phải vừa rồi cậu nói cô ấy đang đi tìm việc sao? Đi tìm hiểu xem cô ấy nộp đơn vào công ty nào rồi?

- Tấn Dương! Chẳng lẽ cậu sẽ lặp lại chiêu cũ chứ

- Cậu đã nói như vậy,thì cứ theo ý cậu làm thế đi. Đi thu mua công ty đó cho tôi - Tần Tấn Dương thuận nước đẩy thuyền nói.

Quan Nghị rên lên một tiếng, không chịu nổi la lên:

- Tôi nói cậu cái tên tiểu tử thú vị kia, chuyện này là thế nào ?

80. Chương 80

Cao ốc Tần thị.

Quan Nghị đẩy cửa vào, nhân tiện kéo kéo cả vật, đem hợp đồng trước mặt anh để xuống, ngay sau đó ngồi xuống, “Một công ty nhỏ, không có danh tiếng gì , năm ngàn vạn là mua được.”

“ Vậy thì tốt!” Tần Tấn Dương cũng không nhìn hợp đồng, thờ ơ nói.

Đưa tay gõ bàn một cái, dường như muốn gõ tỉnh con người đang mê man kia. “Tấn Dương! Lần trước là một tháng kỳ bạn, mới thực hiện được một tuần lễ!”

Ngừng trong chốc lát, chăm chú nhìn vào anh, tiếp tục nói, “ Như vậy, lần này cậu muốn trối có ấy ở bên người bao lâu?”

“ Bao lâu?” Dựa người vào ghế, Tần Tấn Dương thản nhiên hai chữ.

Nhắm mắt dưỡng thần , suy tư cái vấn đề này. Thậm chí ngay cả chính anh cũng còn không biết, lần này là bao lâu. Nhưng là khẳng định là, nhất định phải đem lấy cô ấy hoàn toàn bắt lại!

Quan Nghị thấy anh chậm chạp không đáp, hỏi tới, “Vừa một tháng sao? Hay còn là nhiều hơn?”

Không thể nào! Tấn Dương tới Đài Loan ròng rã ba năm, là Đại tổng giám đốc tập đoàn Tần thị, phụ nữ bên cạnh anh, vô luận là gầy béo xinh đẹp, treo sáng du đố thì cũng nhiều như nước sông.

Cho anh mượn mấy cái bàn tay nữa cũng không đếm được. Nhưng mà, lại chưa từng có qua một người phụ nữ nào, có thể ở bên cạnh anh ngày ngốc qua trong thời gian 1 tháng. Chẳng lẽ lần này, anh thực sự thua trên tay tiểu cô nhi này?

“ Tôi muốn chơi trò chơi hoàn mỹ!” Tần Tấn Dương chợt mở mắt, cặp mắt lóe lên sự tính toán. Nhìn Quan Nghị, làm bộ mặt giả hoạt.

Quan Nghị nhú mày, “Cậu nghĩ chơi cái gì?”

Chuyện càng ngày càng kỳ quái, Tấn Dương đôi với cái cô Đồng Thiên Ái đó càng ngày càng cố chấp. Chấp nhất đến mức làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí là có chút hoang đường!

“ Hừm! Lúc nào cô ấy đầu hàng thì lúc đấy tôi thả cô ấy!” Tần Tấn Dương vẫn đậm phong thanh nói, thái độ bất cần đời.

Đầu hàng? Lúc nào thì đầu hàng, cái gì thì qua cô?

Đấy rốt cuộc là trò chơi gì?

Đang lúc Quan Nghị không hiểu thì Tần Tấn Dương lại sâu kín nói ra hai chữ.

“Săn tâm”.

“.....” Tần Tấn Dương đến đó thì dừng lại, không chịu nói thêm gì nữa.

Tiện tay cầm lên một trang giấy, tâm tình hết sức sung sướng, gấp một cái máy bay giấy. Cũng không lâu lắm thì gấp xong. Tay nhẹ nhẹ ném đi, máy bay giấy bay qua một đường cong hoàn mỹ, chính xác rơi vào trong thùng rác.

Quan Nghị cũng dừng lại, không muốn can thiệp nhiều hơn, nói sang chuyện khác, “công ty đó có mấy quản lý, có muốn sa thải, sau đó tùy tiện điều mấy người qua không?”

“ Không!” Tần Tấn Dương cự tuyệt, “

Không cần! Tất cả không thay đổi! Một người cũng không đổi!”

Chuộng điện thoại đột nhiên vang lên.

Đồng Thiên Ái vội vàng chạy đi nghe điện thoại, mặt khẩn trương, “Uy! Cậu khỏe không?”

“ Xin hội cô là Đông tiểu thư?” Giọng nam cứng nhắc vang lên.

“Dạ! Xin hỏi. Anh là ai?”

Nguyên gốc chỉ có một tay cầm ống nói, bây giờ là hai tay cũng nhau nắm.

Giọng nam tiếp tục vang lên, “ Cô đã gửi cho công ty chúng tôi một bản sơ yếu lý lịch, bộ phận nhân sự đã kiểm tra qua, cho nên cô ngày mai có thể tới phỏng vấn rồi!”

Nghe thấy thế, tảng đá trong lòng rơi xuống.

Tiểu trực nói, vừa cúi người vừa gạt đầu mà tỏ vẻ cảm tạ, “Cám ơn anh! Dạ

được! Tôi nhất định sẽ đến đúng giờ! Sáng sớm ngày mai chín giờ?.....Thật cảm ơn anh.....”

Cúp điện thoại, hít thở sâu một hơi, cười to ba tiếng

Đồng Thiện Ái, ~ai nha nha~ rốt cuộc cũng có việc làm.

Một phần công việc ổn định! Cứ như vậy, mỗi ngày mà có thể ngủ thêm một lát nhỉ!

Về sau cũng không cần lo lắng vấn đề tiền học phí !Thật hạnh phúc nha!

“Ai nha!”

Thở nhẹ một tiếng, vỗ vỗ đầu của mình, ”Ngày mai đi phỏng Vấn, nên mặc cái gì cho tốt nhỉ!”

Vừa bước nhỏ chạy hướng phòng ngủ, bắt đầu mở tủ, tìm đồ thích hợp, đem tất cả ra ngoài mới phát hiện mình quá ít quần áo.

“Hừ. Cái này. học sinh quá rồi.”

”Cái đó. Đường như lại quá ngây thơ. Không giống người đi làm

a.....”

“.....”

’Trời ơi! Làm sao bây giờ ! Bất kể thế nào, vẫn là như cũ! Mặt mộc không trang điểm, áo sơ mi trắng thêm quần jean!

Quyết định như vậy, trong lòng đắc ý. Vừa ngâm nga bài hát, vừa sửa sang lại đồng quần áo, treo vào trong tủ.

Chợt, nghiêng đầu liếc thấy nằm ở trong ngăn kéo có đề một cuộn giấy.

Động tác trên tay cũng ngừng lại, không nhận được đề quần áo xuống. Dem cuộn giấy, cẩn thận từng li từng tí mở ra.

Kéo đây buộc ra, bức họa chợt nhảy thẳng ra ngoài, sau đó lại quần xoắn lại.

Đưa tay đem bức họa mở ra, dấu son môi đỏ tươi cứ như vậy đập vào mi mắt. Đánh thẳng vào thị giác, ngay tiếp theo rung chuyển lòng của cô.

Không thể tránh khỏi, lần nữa nhớ tới tên biến thái đó.

Nửa năm trước, vào cái thời điểm kiên quyết rời đi, cái gì cũng không lấy chỉ mang đi bức tranh này. Không thể nói nguyên nhân, có lẽ chỉ là vì thương tiếc mình, bỏ lỡ “Đồng trình” .

Khuôn mặt anh tuần , đột nhiên thoáng hiện ngay trước mắt, như vậy cười như

không cười, mang theo chút tà ác. Trên mặt có điểm nóng nóng , thực sự là gặp quỷ!

Làm sao lại nghĩ đến anh! Đáng chết!

Tiện tay đem bức tranh ném xuống đất, hướng trên giường ngồi xuống, cả người ngã về phía sau, lười biếng nằm.

“Ghé tởm!” Thế nào nhắm mắt lại rồi, mặt của anh lại còn ngay trước mắt!

Cầm cái gối, che kín mặt của mình, thân thể cũng co lại, nhỏ giọng nguyên rủa, “Tần Tấn Dương cái tên biến thái! Anh đi chết đi! ”

Ném cái gối xuống, từ trên giường nhảy bắn lên, làm cái tư thế phấn đấu, “Ngày mai đi đến công ty phỏng vấn, Đồng Thiện Ái người nhất định phải thành công!”

81. Chương 81

Tại trạm xe buýt.

Xe buýt từ từ dừng hẳn, mọi người bắt đầu lên xe. Hành khách cuối cùng lên xe, cửa xe đóng lại.

Xe buýt từ từ dừng hẳn, mọi người bắt đầu lên xe. Hành khách cuối cùng lên xe, cửa xe đóng lại.

“Đợi chút...Chờ một chút á...”

Cách đó không xa, cô gái áo sơ mi trắng quần jean lo lắng chạy tới.

Cửa xe sau một giây lai rộng mở.

Đồng Thiên Ái thở hồng hộc chạy lên xe, cảm kích hướng về phía tài xế cười nói, “Đại thúc! Cảm ơn bác! Bác quả thật là người tốt ”

Nói xong, cầ” ba lô, định lấy mấy đồng tiền xu.

Đáng tiếc, bới đi bới lại cũng không thấy một đồng. Trời ơi! Bên người thậ” chỉ một đồng tiền xu cũng không có!

Đồng Thiên Ái! Người thật sự là xuất môn không thuận a! Chẳng lẽ có đại nạn?

”Đại thúc Cháu không mang tiền xu

Á.... Tiền giấy có được hay không à nha?” Đồng Thiên Ái nghĩ sẽ phải lập tức đến phỏng vấn, trong lòng quỳnh lên, sắp khóc.

Tài xế là một người đàn ông ngoài 50, nhìn cô gái so với con gái mình cũng sần sần tuổi, sắc lạnh nói, “Không sao! Đại thúc cho cháu mượn!”

Người đàn ông nói, liền lấy từ bên trong cái cốc nhựa lấy ra mấy đồng tiền xu, nhập vé tự động.

Đồng Thiên Ái có chút ngượng ngùng, trong lòng ấm áp, hướng tới anh bảo đảm nói, “Đại thúc, ngày mai cháu nhất định sẽ đem tiền đưa cho bác!

“Không sao á!” Tài xế cười cười, không có để ở trong lòng.

“Không! Nhất định phải trả đấy!” cô chấp nói

Đồng Thiên Ái đứng ở xe buýt trong, xuyên qua cửa sổ xe liếc thấy đám người cùng bảng hướng dẫn chỉ đường.

Trời cao cự nhiên đối với cô vẫn còn yêu thương, buổi sáng ra ngoài còn gặp phải người tốt như đại thúc! Xem ra hôm nay trước mắt buổi phỏng vấn nhất định sẽ thành công ! Thật sự là quá tốt!

Ok! Fight-ting

Tại văn phòng ở một cao ốc Đài Bắc.

Đồng Thiên Ái thật sâu hít thở một cái tức, rồi cuộc mở ra bước chân, đi vào đại.

Thật ra thì công ty này chỉ là dưới hình thức một tập đoàn nhỏ, thậm chí ngay cả địa điểm làm việc, cũng chỉ là mấy tầng lầu.

Nhưng mà đối với với Đồng Thiên Ái mà nói, nó là rất quan trọng,

Thứ nhất chính là hình thức làm việc, sẽ có ảnh hưởng tới công việc sau này. Thậm chí công ty còn đến trường biên nhận. Nếu được đánh giá tốt, thì cơ hội tìm việc khác sẽ thuận lợi hơn.

Mím mím môi, cuối cùng quyết định đi cầu thang bộ.

Từ lầu một đi thẳng đến lầu mười tám, trên đường nghỉ ngơi nột chút. Ở nơi giao nhau giữa tầng nười một và tầng mười hai, không nhìn được nhìn ra xa ngoài cửa sổ. Bầu trời xanh thẳm, không thấy một chòm mây nào.

Đôi tay nắm thành quả đấm, “mẹ! mẹ phải phù hộ con gái mẹ nha!”

Tai phòng phổng vắn, không khí trầm muộn có chút dọa người.

Đồng Thiên Ái nơm nớp lo sợ ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nhìn ba vị Giám khảo trước mắt.

Tại sao hiện tại cô lại có thể khẩn trương như vậy? Đáng chết! Trước kia trong trường học, các kỳ thi diễn ra cũng không có khẩn trương như vậy a! Đồng Thiên Ái! Phải trấn tĩnh! Ngàn vạn lần phải trấn tĩnh!

“ Đồng Thiên Ái, nếu như cô được vào làm trong công ty, cô đối với sự phát triển của công ty có ý kiến gì không?” Vị giám khảo đầu tiên đặt câu hỏi.

Phát triển? Cái nhìn?

Đồng Thiên Ái trong nháy mắt liền buồn bực, thật sự mình không có nghĩ qua loại vấn đề này a! Cô làm sao biết công ty này phát triển như thế nào? Làm thế nào trả lời cho phải đây?

“ Phát triển... Cái này Phát triển là được” Áp úng nói, trán đã rỉ ra mồ hôi.

Ba vị giám khảo né ánh mắt về phía cô.

Càng kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô, bên trong phòng họp cảm giác lại càng đè nén.

Hồng bét! Cô sắp sửa không thở nổi!

Đồng Thiên Ái đầu óc hỗn loạn hò hét, quạt lên trán nói, ” Phát triển là được...Ếc! mỗi người cần cù chăm chỉ làm việc...Sau đó...Công ty phát triển Càng ngày càng tốt...Sau đó là đến...Đánh bại tập đoàn Tần thi!” Nói xong, cả người cũng từ trên ghế đứng lên, trong lòng đầy căm phẫn.

Tẻ ngắt.

Không có một người nói chuyện.

Đồng Thiên Ái trong nháy mắt sung huyết đỏ bừng, gương mặt hồng đến sắp đầy máu.

Trời ơi! Cô rốt cuộc đang nói cái gì nha! Đánh bại tập đoàn Tần thi? Tại sao cô có thể không chút nghĩ ngợi nói ra” Tập đoàn Tần thi ” ? Hôn mê...

Chẳng lẽ là tiềm thức đang tác quái? Cho nên cô mới có thể một lần lại một lần mà nghĩ đến cái tên biến thái kia

Thậm chí tại thời khắc mấu chốt này, lại có thể nói ra những lời mất thể diện như vậy.

Aaa...

Không có ai phát hiện, trong phòng họp, có ẩn một chiếc camera.

Cùng tầng lầu tại một văn phòng khác.

Quan Nghị hứng thú nhìn Đồng Thiên Ái đang cực xúc bất an trong màn hình, không nhịn được cười một trận dữ dội. Nước mắt nước mũi trào ra không kiểm soát được.

“Ha ha! Tần Dương! Cô thế nào mà hân hậu như vậy? Cư nhiên vào thời điểm này lại nói một câu như vậy.

Đánh bại tập đoàn Tần thi? Quá ngây thơ! Nhưng cũng rất can đảm!

Tiểu cô nhi ngây thơ, có chút ngu ngốc. Cô căn bản cũng không biết Tần thi ở Đài Loan có vị trí gì. Cho nên mới lỡ miệng nói ra những lời này

Tập đoàn Tần thi là gì! Một tập đoàn có cơ sở trên toàn cầu! Đơn giản đánh bại? Quả thật là nằm mơ!

Tần Tần Dương nhìn chằm chằm màn ảnh, vuốt vuốt cái bật lửa. Tùy ý mở ra, lại hất tay đóng lại. Tới tới lui lui, tái diễn cùng một cái động tác.

Bộ dạng của cô một chút cũng không đổi! Không! Dường như cũng có chút biến hóa!

Nói không ra là chỗ nào thay đổi! Nhưng lại là có thể rõ ràng phát giác, sự dịu dàng ở trên người của cô, từ từ rõ rệt.

Động tác trong tay dừng lại, ánh mắt sắc bén chăm chú mà nhìn lên cô. Đồng Thiên Ái mà môi của anh, vào giờ khắc này, chứa đựng nụ cười đùa giỡn.

82. Chương 82

Quan Nghị thấy anh thật lâu không nói lời nào, xoay người dựa vào mép bàn, nghiêng đầu nhìn về anh, “Hừm? Tiếp theo nên làm như thế nào? Xem ra cô ấy lần này phỏng vấn thật đúng là hồngбет !”

Không có gì khó nói! Là cố tình dẫm lên bãi mìn!

Ngày hôm trước mới vừa này đem công ty thu mua, hôm nay cô cứ nhiên liền trình bày “Tuyên ngôn” phản động.

Sách sách sách! Chủ nhân công ty này đã là Tần thị rồi ! Hiện tại giám khảo là mấy lão gia hỏa kia , làm sao có thể sẽ cho cô vượt qua kiểm tra! Thật là si tâm vọng tưởng!

“” Tần Tấn Dương không chớp mắt nhìn chăm chăm cô, hướng về phía Quan Nghị nói, “ Cậu đi giải quyết đi!

Quan Nghị hay tay vừa trái, biểu tình bộ dạng ” Tôi biết ngay mà“, ” Biết rồi! Biết rồi! Tôi sẽ đi ngay bây giờ!” Buồn bã a! Anh cũng mau chân chạy được rồi!

“Đợi đã nào...!” Bỗng nhiên lại mở miệng ngăn cản.

Quan Nghị vội vàng dừng bước lại, mặt mê mang liếc về hướng anh, ” Còn thế nào nữa?”

“Nhớ! Ngàn vạn đừng để cho cô ấy nhìn thấy cậu! Còn nữa! Phân phó người phía dưới, có thể để cho cô ấy ký hợp đồng bao nhiêu thời gian liền ký bấy nhiêu thời gian!” Tần Tấn Dương trầm trầm nói.

“Đây là vì cái gì?” Không hiểu hỏi tới.

“Thời điểm chưa tới! Tôi không muốn đứt dây động rừng!” Đơn giản giải thích.

Quan Nghị “Nha” một tiếng, gật đầu một cái, ra khỏi phòng làm việc. Trở tay đóng cửa lại trong nháy mắt, thở dài.

Đồng Thiên Ái a Đồng Thiên Ái! Xem ra lần này Tấn Dương là động lòng thật sự rồi ! Bao táp sẽ phải tới, thật đáng thương cho tiểu cô nhi!

Hi vọng đến lúc đó, cô còn có thể giống như trước, vẫn mỉm cười, hơn nữa toàn thân mà lui!

Mặc dù, đây là hầu như không có khả năng là chuyện tình!

Bên trong phòng làm việc, Tần Tấn Dương hai mắt thâm thúy, liếc thấy cô ở trong màn hình phát tay, bộ dạng nóng lòng giải thích, khóe miệng khẽ nhếch lên. Lộ ra nụ cười.

Đồng Thiên Ái.....Cái tôi muốn chính là hao tổn thời gian với em.

Bên trong phòng phỏng vấn, không khí đông kết, cảm giác như thiếu dưỡng khí.

Giọng nữ nhẹ nhàng, khúm núm vang lên, quanh quẩn bên trong phòng, có vẻ cực kỳ rõ ràng. Mà cô rất khẩn trương cùng ảo não, rõ ràng như thế.

“Thật ra thì tôi. Cái đó. Hãy nghe tôi nói.” A! Cô rốt cuộc muốn nói gì à?

Đồng Thiên Ái ảo não cúi đầu, cắn môi.

Chợt phát hiện mình thật là rất vô dụng, vấn đề nhỏ như vậy cũng đáp không tốt! Thật vất vả lấy được cơ hội, cứ nhiên mất trắng tay.

Giám khảo ắt rồi cuộc lạnh lùng lên tiếng, “Đồng tiểu thư, kế hoạch của cô đối với tập đoàn chúng tôi.... ..”

Nhưng vào lúc này, “Thùng thùng ” Là tiếng gõ cửa.

Cửa lớn bị mở ra, ba vị giám khảo nghiêng đầu nhìn về người đi tới, lộ ra biểu tình buồn rầu. Người đứng đầu ban giám khảo liền vội vàng đứng lên, sải bước vọt ra cửa.

Đồng Thiên Ái một mực đắm chìm trong sự mất mát, thậm chí cũng không có bận tâm chuyện gì xảy ra ở trước mặt.

Cô chỉ biết mình thất bại!

Đợi thật lâu, lại nghe không tới đoạn sau. Hả? Thế nào cũng không thấy người ta nói?

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, phát hiện trước người giám khảo thiếu mất một người.

Cửa lớn mở một nửa, ấy là vị giám khảo! Nhưng là từ góc độ của cô nhìn lại, không nhìn thấy người còn lại bên ngoài cửa. Vừa lúc bị cửa lớn chặn lại!

Tiếng nghị luận, dứt quãng vang lên.

Đồng Thiên Ái đối với người ngoài cửa, càng ngày càng hiểu kỳ. Hơn nữa thanh âm của anh, cảm giác có chút điểm quen thuộc. Hình như đã từng nghe qua ở nơi nào.....Nhưng không nghĩ ra.....

Âm thanh nhỏ dần, giám khảo giáp xoay người trở về tới chỗ ngồi.

Đồng Thiên Ái cố nhìn người bí ẩn bên ngoài cửa lớn, trong lòng tò mò sâu sắc. Theo cảm tính, nghi ngờ của cô những không có giảm dần, ngược lại càng ngày càng đậm dày.

Trong đầu biết rõ, cái thanh âm này khẳng định đã nghe qua!

Giám khảo giáp hướng bên cạnh hai vị giám khảo còn lại, mở miệng nói, “Đồng tiểu thư! Người bây giờ đã được công ty nhận rồi !”

À? Cái gì cái gì đây? Anh đang nói gì?

Đồng Thiên Ái chợt nghiêng đầu, nhìn vị giám khảo áo mũ chỉnh tề.

Một phản ứng nghiêm trang, hướng về phía cô triển khai khuôn mặt tươi cười, giống như một con chó Nhật. Nghĩ đến cười giống y như chó, liền ngay tiếp theo lại nhớ tới người kia!

Tại sao! Cứ nhiên lại nghĩ đến anh!

“Đồng tiểu thư? Đồng tiểu thư!” Tiếng gọi âm ỉ tha thiết lần nữa vang lên.

“À?” Đồng Thiên Ái lấy lại tinh thần, có chút không dám tin.

Giám khảo lập lại lần nữa nói, ”Đồng tiểu thư! Cô bây giờ đã được công ty chúng ta nhận rồi ! Theo quy củ, giai đoạn thực tập, chúng ta cần bàn bạc một số khoản trong hợp đồng.

“Hả? Hợp đồng?” Đồng Thiên Ái nghi hoặc nhìn anh, không biết vì sao a, trong lòng cảm giác đột nhiên có chút lạnh lẽo.

“Đúng vậy!” Vị giám khảo đứng đầu liếc mắt sang bên cạnh nhìn giám khảo khác.

Ngay sau đó, một bản hợp đồng, đưa tới trước mặt Đồng Thiên Ái.

“Bản hợp đồng có tác dụng trong thời hạn là nửa năm, nói cách khác trong vòng sáu tháng, Đồng tiểu thư nếu như không có bất kỳ tình huống nào, thì không cho phép cùng công ty giải ước.”

Đồng Thiên Ái ngẩng nhìn bản hợp đồng, cũng không có phát hiện có cái gì không hợp lý. Liếc thấy tiền lương điều khoản, lại còn so lúc trước đi làm thêm tăng rất nhiều.

Không phải đâu? Chuyện tốt như vậy, lại có thể rơi xuống đầu của cô?

Dường như là nhìn thấu, cô chần chờ cùng nghi hoặc, khẽ mỉm cười.

“Đồng tiểu thư có thể yên tâm, đây cũng không phải là cái Khế Ước Bán Thân! Bởi vì công ty đối với nhân viên đều là hợp tác lâu dài tự nguyện, cũng không muốn tiêu hao quá nhiều thời gian, cũng không ngừng chiêu mộ người mới.”

“Nếu như Đồng tiểu thư không có bất kỳ dị nghị gì, vậy thì hoan nghênh Đồng tiểu thư trở thành một thành viên số trong chúng ta !”

Ngay sau đó, trước người, tay đưa bút về phía cô.

Đồng Thiên Ái cố trấn tĩnh lại, u mê không biết làm thế nào cho phải. Thế nào cũng là loại cảm giác xấu. Hơn nữa còn là vô cùng bất thường.

Nhưng là, cũng không có cái gì không tốt a! Tiền không ít, ngược lại còn nhiều thêm!

“Đồng tiểu thư?” Nắm bút tay lại hướng cô giờ giờ.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Được! Tôi ký!”

Nhận lấy bút , nghiêm túc ký tên của mình —— Đồng Thiên Ái

83. Chương 83

Tần Tấn Dương qua màn hình nhìn cô đặt bút ký tên mình, trong mắt ỹ cười càng nồng đậm, giống như là gian kế đã thực hiện được vậy, tâm tình tốt tự nhiên dâng cao lên vài chục dặm.

Quan Nghị đã quay trở lại văn phòng, tiến lại phía sau anh:

- Đồng Thiên Ái đã ký tên rồi!

-ừ.

Âm điệu bình ổn, không có một chút phập phồng nào Quan Nghị liếc mắt nhìn anh, ánh mắt quét một đường về phía màn hình, Đồng Thiên Ái đã đứng dậy:

- Chúng tôi sắp đi rồi! Cậu không phải rất muốn gặp cô ấy à? Sao bây giờ còn không đi?

Khi vẫn còn đang ở Luân Đôn đã bắt đầu hỏi thăm tin tức của cô. Thậm chí khi về nước, còn ngay lập tức mua lại công ty mà

co ứng tuyển. Thế mà hiện tại, khi tất cả kế hoạch đều tiến hành thuận lợi theo ý anh, tất cả đã xong xuôi, lại không vội vàng gặp cô. Thật là! không thể hiểu anh nghĩ gì!

Tần Tấn Dương nhìn cô mỉm cười rồi đi, rồi mới ấn phím, màn hình liền tắt. Cuối cùng anh đứng lên, rất ung dung khoái chí mà nói rằng:

- Chiều nay tôi nghỉ! Toàn bộ công ty giao cho cậu nhé!

Quan Nghị bị lời của anh làm ngẩn người, không kịp phản ứng gì cả. Vài giây sau, một tiếng hét thảm truyền đến:

- Tần Tấn Dương! Ai cho cậu nghỉ? Công ty toàn bộ giao cho tôi á? Tôi đã bị cậu “hành hạ” suốt nửa năm trời rồi đấy!!...Người đâu rồi...?

Tần Tấn Dương thì đã sớm chạy ra đến cửa phòng, không thèm xoay người mà vẫy tay với hắn.

- Cái tên tiểu tử thú vị này!

Quan Nghị bóp bóp trán, vô lực lắc đầu.

Bước ra ngoài tòa nhà, Đồng Thiên Ái liền lái di động ra gọi cho Tiêu Bạch Minh đầu tiên. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nam trầm ổn của Tiêu Bạch Minh.

-Anh Bạch Minh! Em nói anh biết nha!

Em qua rồi! Em qua rồi! Từ giờ trở đi không phải khắp nơi tìm việc nữa rồi!...

Đồng Thiên Ái phấn khởi thông báo, hoàn toàn đang chìm vào niềm vui mới.

Thật à? Vậy thì tốt quá rồi! Chúc mừng em, Thiên Ái!

Trong giọng nói của Tiêu Bạch Minh cũng không giấu được kích động, thật lòng chúc mừng. Đồng Thiên Ái liên tục gật đầu, ngẩng mặt tươi cười:

- Anh Bạch Minh! Hôm nay em mời anh ăn tối! Ha ha.

- Hả, Thiên Ái mời? Hay là để anh mời Thiên Ái đi! Coi như để chúc mừng em thành công bước đầu!

- Không cần, là em mời anh, đừng tranh với em nữa!

Đồng Thiên Ái cầm điện thoại, đi tới bến xe bus, chân trái cô thỉnh thoảng lại gõ gõ xuống mặt đất.

Nhưng đúng lúc này, từ phía bên kia đường, một chiếc Benz màu đen chậm rãi tiến lại. Tần Tần Dương ngồi trong xe, qua lớp cửa kính nhìn cô. Chỉ cách có vài mét, nhưng vì cô đứng lặng trong đám người, liếc mắt liền thấy cô. Sơ mi trắng, quần jean xanh, rõ ràng là cô chỉ mặc một bộ trang phục rất đơn giản, trông lại nổi bật và rực rỡ như vậy. Đường như tất cả những sắc màu xung quanh đều nhạt đi, mà hình ảnh của cô, chính là màu sắc duy nhất đọng lại trong đáy mắt anh. Làm anh không thể không chú ý...

....Đồng Thiên Ái, gặp em ngày mai...

Đạp mạnh chân ga, thu về tầm mắt.

Chiếc xe lao nhanh về phía trước, chỉ lưu lại làn gió lạnh tùy ý thổi qua...

Sáng sớm đẹp trời. Cũng như hôm qua, lúc xe bus chuẩn bị đóng cửa, cách đó không xa có một người vội vã chạy tới:

- Chờ một chút, chờ một chút...

Thảm quá!

Ngày hôm qua, anh Bạch Minh tặng cô một đôi giày mới, chúc mừng buổi phỏng vấn thành công. Mặc dù gót chỉ hơi ột chút, bây giờ đi vào chân mới phát hiện như là đi trên mũi kim vậy. Sao lại khó đi như thế chứ? Sao chân lại đau nhức thế này? Các ngôi sao trên truyền hình làm thế nào mà đi được nhỉ? Thật là thần kỳ! thật là khủng khiếp!

Cửa xe bus cũng giống như hôm qua, vừa đóng lại liền mở ra. Đồng Thiên Ái nhẩn nhó bước lên, lấy ra mấy đồng tiền xu, bốn đồng để lên mặt bàn chỗ lái xe ngồi, mặt khác lại thả vào cái máy bán vé tự động chưa bao giờ có người dùng đến, bốn đồng.

- Bác à, cảm ơn bác ngày hôm qua giúp cháu. Từ giờ về sau, mỗi ngày hai lần lên xuống, cháu sẽ chỉ đi mỗi tuyến xe này thôi!

Đồng Thiên Ái vui vẻ cười nói. Tài xế xe bus gật đầu, cười sang sảng nói:

- Được, được! Thế thì từ giờ bác cũng từ từ mở cửa! Sẽ không làm cho cháu không lên xe được!!!

Waa! Cảm ơn bác ạ!

Thiên Ái nhắm mắt lại, tựa đầu vào tay vịn của chiếc xe.

Thiên Ái. Mẹ nói con nghe này!

- Vâng?

- Trên thế giới này, có hai việc con không thể bỏ lỡ...

- Hai việc gì hả mẹ?

- Một cái là chuyến xe cuối cùng để về nhà, cái còn lại là người yêu con sâu sắc. Con gái cưng, nhớ kv chưa?
...

Me, con vẫn nhớ.

Này có tính là chuyến xe cuối cùng để về nhà không? May mắn thay, ít nhất là có một cái trong số đó cô không bỏ lỡ mất.

Vừa mới bước vào tòa nhà nơi công ty cô đặt trụ sở, thấy một đám người đang nhỏ giọng thảo luận điều gì đó.

- Cô có nghe nói gì không?

- Một cô gái nói thầm. Lại một cô khác vội lên tiếng:

- Nghe nói cái gì cơ? chuyện gì cơ?

- Nghe nói công ty Âu Tiệp đã bị thu mua lại nha! Hơn nữa công ty mua vào, lại là tập đoàn lớn mà toàn bộ nhân viên của Đài loan đều mơ ước được vào làm đấy!

Cô này làm nguyên một tràng. Đồng Thiên Ái không khỏi bước chậm lại. Âu Tiệp công ty? Hà? không phải công ty mà cô đang làm sao?

Một “bà tám” khác kêu lên một tiếng:

- Có chuyện như thế sao? Bị công ty nào thu mua lại vậy?

- Nói cho cô biết nha, đừng kích động...

Người nói đúng là cố ý làm cho người ta tò mò.

- Nói mau nói mau!!!!

- Tập đoàn Tần thị!

Cô này bình tĩnh nói ra từng chữ một. Đám người đang nhỏ giọng bàn tán bỗng nhiên nổ tung. Chủ đề này thật kích thích nha, tập đoàn tài chính Tần thị hùng mạnh nhất Đài Loan, tự nhiên lại thu mua một công ty nhỏ như vậy?

- Waaaaaaaaaaaaaaaaa!

Không biết ai đó hét lên một tiếng, mắt sáng lên:

- Vậy không phải là có thể nhìn thấy Tần tổng giám đốc rồi?

Đồng Thiên Ái khựng lại, không thể bình tĩnh thêm được nữa. Cái gì? Tần thị thu mua Âu Tiệp rồi? Sao có thể như thế chứ? Chắc là không đâu! không thể nào!

Bỗng nhiên, mấy cô gái bên cạnh đều run rẩy đứng tại chỗ, bộ dạng thất hồn lạc phách. Mà các anh chàng lại buồn thiu, rất ăn ý đứng dạt ra hai bên.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu nhìn về phía người đang đến, bụm miệng không dám tin. Tần Tấn Dương, cái tên biến thái đã biến mất tăm mất tích suốt thời gian qua...tự nhiên lại xuất hiện...

84. Chương 84

Hai vệ sĩ mặc đồ đen đi trước tiến vào đại sảnh, tiếp đó liền đứng lại tại chỗ, cung kính cúi đầu. Sau đó, Tần Tấn Dương xuất hiện, khiến cho tất cả mọi người trong đại sảnh đều nín thở. Từ lúc sinh ra đã được định trước số vương giả, quanh mình tỏa ra khí thế kiêu ngạo làm cho người ta tự cảm thấy bị uy hiếp không

thôi. Ẩn dưới mái tóc ngắn tùy ý ngang tàng, là một cặp mắt lạnh như băng, vô ý và ngang nhiên để lộ ra một tia hứng thú. Đảo qua mọi người, lại cố tình không nhìn cô gái đang thờ người ra phía xa xa.

Quan Nghị theo sát bên cạnh Tần Tấn Dương, từ đầu chí cuối chỉ mỉm cười. Ánh mắt đảo qua đoàn người, cuối cùng dừng lại trên người Thiên Ái – trong trang phục quần jean áo sơ mi.

Ê...Cô gái nhỏ choáng rồi? Sao lại ngẩn ra thế này...

Đột nhiên ghé tai anh, nói nhỏ:

- Đồng Thiên Ái thấy cậu rồi!

Thoải mái đáp:

- Vậy sao?

Tần Tấn Dương cũng không dời mắt, đi tìm bóng dáng cô, cũng không để lộ một chút cảm xúc nào, khoe miệng lại hơi giương lên.

Thú vị!

Đồng Thiên Ái, nhìn thấy anh...Có phải rất phấn khởi không? Phấn khởi đến mức làm cô đứng hình tại chỗ, cũng không có biểu tình gì?

Phản ứng của cô, làm anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn! Tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô đơn giản như vậy!

Quan Nghị không nói gì, nhún nhún vai, tiếp tục duy trì mỉm cười rất ôn hòa trước sự chú ý của mọi người. Đột nhiên khoe miệng có chút cứng ngắc, lẽ nào cười nhiều quá bị chuột rút? Không phải chứ?

Một cô gái bên cạnh ánh mắt si mê, nói:

- Ông trời ơi! Cuối cùng thì ngày hôm nay cũng cho con được nhìn thấy Tần tổng giám đốc thật sự ngoài đời! Hạnh phúc quá! Đẹp trai quá!

- Đúng vậy! Thật sự là quá sung sướng mà! Làm thế nào bây giờ! Tôi muốn té xỉu!

Một bà tám khác cũng không nhịn được ôm ngực.

...

Tiếng rên rỉ, than vãn nho nhỏ ở bên cạnh, tất cả đều nghe không vào. Đồng Thiên Ái ngẩn ra nhìn anh, bối rối không có phản ứng. Trong đôi mắt trong, phản chiếu khuôn mặt tuấn tú, kiêu ngạo của anh. Mắt anh như kẻ săn mồi chăm chú nhìn về phía trước, cũng không đem bất cứ kẻ nào để vào mắt.

Vì sao... Lại là anh... Tại sao lại...

Hơn nửa năm... tên biến thái này chưa từng xuất hiện... bây giờ tự nhiên ở ngay trước mắt cô...

Ai đó làm ơn đến nói cho cô.....

Cô sắp phát điên rồi... nếu không điên... chắc cũng thổ huyết mà chết...

Hai chân đột nhiên mềm nhũn, cũng lui về phía sau một bước lớn.

Chạy thôi... Không nên gặp anh... Không cần phải đối mặt với anh... Đúng... Chạy thôi...

Lợi dụng lúc anh còn chưa phát hiện ra mình, chuồn lẹ, thần không biết quỷ không hay! Đúng rồi, công ty nhiều người như vậy, chỉ cần trốn tránh cho kĩ, hẳn là có thể không làm anh phát hiện! Hơn nữa, anh không phải là đại tổng giám đốc sao? Hẳn là chỉ thỉnh thoảng mới xuống đây thị sát một lần! Đúng, đúng rồi! Chắc chắn là thế này!

Vừa nghĩ xong, cô nhanh chóng xoay người, đã nghĩ tìm một góc khuất, trốn vào trong đó!

- A...

Bất ngờ, chân trái bị chuột rút, ngã cái rầm trên mặt đất.

Ánh mắt mọi người vốn đều tập trung trên người Tần Tấn Dương, nhưng khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ phía sau, liền ngay lập tức quay lại, tìm lí do. Nhất thời, mấy trăm ánh mắt đổ dồn vào người đang ngã trên mặt đất. Quan Nghị nhíu mày, vội báo:

- Tần Dương, cô gái nhỏ của cậu hình như MỘT MÌNH KHÔNG CẨN THẬN té ngã xuống đất rồi đó!

Lúc nói, cố ý nhấn mạnh thêm mấy chữ: “Một mình không cẩn thận”. Giọng điệu hài hước, rõ ràng là cố ý muốn khiêu khích Tần Tấn Dương, nói cho anh biết, thái độ của Đồng Thiên Ái với anh là hận không thể cả đời đều không có liên quan đến nhau!

Tần Tấn Dương chau mày, hai tay nắm chặt lại. Vài giây sau, luồng ánh mắt lạnh băng bắn thẳng về phía Đồng Thiên Ái đang té trên mặt đất.

Con nhím nhỏ đáng ghét này! Lại có thể vừa nhìn thấy anh đã muốn chạy? Hừ, mọi chuyện cũng không đơn giản như thế đâu! Buông lỏng hai nắm tay, bỗng nhiên bước nhanh hơn, thẳng về phía cả đoàn người đang hướng đến. Trong đôi mắt anh, tràn đầy bóng dáng cô nhỏ gầy, thậm chí, còn bùng lên ngọn lửa, không thể nào dập tắt được...

Quan Nghị nhìn anh hướng mục tiêu đi đến, đối với hành động khác thường này của anh cũng không hề cảm thấy bất ngờ. Dù sao, với Tần Dương, Đồng Thiên Ái hoàn toàn không thể đánh đồng với những người phụ nữ khác. Tồn tại của cô, với anh mà nói, đặc biệt như thế. Quả nhiên, không giống như những người khác...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Thiên Ái nhăn nhó, tay xoa xoa mắt cá chân:

- Ai a, đau quá nha! Sao lại đau thế này...

Ảo não nhìn chằm chằm vào đôi giày mới vướng vớ kia, muốn tức giận, lại không làm sao giận được. Đây là quà anh Bạch Minh tặng cô nha! Anh Bạch Minh đối với cô tốt như vậy, cô sao có thể tức giận chứ! Bây giờ lại tức giận với một đôi giày? Tuyệt đối không thể!

Không có cách nào trách cứ đôi giày, không còn cách nào khác ngoài tự trách mình!

Đồng Thiên Ái! Mình sao có thể ngu ngốc như vậy! Mình là kẻ ngu ngốc nhất trên thế giới này!!!!

Đồng Thiên Ái đang ngồi tự trách mình, không hề nhận ra ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều chăm chú vào cô. Mọi người chung quanh đột nhiên im bặt, thậm chí không dám thở mạnh, bởi vì có người đã hướng phía cô đi đến, chỉ còn cách một đoạn.

Bỗng nhiên trước mặt một bóng người cao lớn tiến đến gần cô. Đồng Thiên Ái ngẩng mạnh đầu, thấy hiện ra khuôn mặt mà nằm mơ cô cũng muốn ngắm. Tեն biến thái!

Hít một ngụm khí lạnh.

Tần Tấn Dương từ trên cao nhìn xuống cô, cũng nhìn thấy rõ ràng sự chán ghét hiện lên sâu trong đáy mắt cô. Ý muốn chinh phục cô trong đầu, theo sự chán ghét kia ngày càng mạnh mẽ. Hơi cúi người, vươn tay về phía cô.

- Anh...

Ánh mắt không hiểu nhìn anh.

Anh rốt cuộc muốn làm gì chứ? Tեն biến thái này!

Tần Tấn Dương – khác hẳn với vẻ bá đạo không thể chấp nhận được ngày xưa, nói một cách ôn nhu không gì sánh được:

- Ngã bị thương rồi sao? Tôi kéo cô đứng lên!

85. Chương 85

Người trước mắt này, có thật là tên biến thái kia không vậy? Anh vì sao trông như không nhận ra cô nữa? Hơn nửa năm không gặp, anh không phải không nhìn thấy liền quên cô hay sao chứ? Nói cách khác, trước sau hai người, vì sao lại trái ngược như vậy? Anh lại ở tình huống này, vươn tay ra giúp cô? Thậm chí ôn nhu như thế nói đỡ cô đứng lên! Quá kỳ quái đi! Quá đáng giết mình đi! Chẳng lẽ cô đang nằm mơ? Nhưng nếu nằm mơ sao chân cô lại đau như vậy?

Không! Không đúng! Sẽ không thể chỉ đơn giản như vậy!

Đồng Thiên Ái nhìn anh một lần nữa, ánh mắt hoài nghi lờ mờ Tần Tấn Dương trước mắt cô, đánh giá thật cẩn thận, muốn tìm từ trên người anh, mọi chút tin tức. Cứ như vậy hồi lâu, cũng không tìm ra bất cứ một chút khác thường nào.

Trong đầu Đồng Thiên Ái tính đi tính lại mọi khả năng, anh là cố ý đi? Không lẽ anh không nhận ra cô? Không lẽ anh bị xe đụng, rồi cứ như thế mất trí nhớ?

Cũng có thể nói, một màn này, giống như cảnh trong phim vậy!

Vương tử đến giải cứu công chúa? Buồn cười ở chỗ, anh là vương tử, còn cô chỉ là một con vịt xấu xí!

Tay anh vẫn ở giữa không trung, im lặng, nhưng lại mang theo ý mời gọi. Tần Tấn dương mím môi, nụ cười tắt ngấm, nét bình thản trong mắt cũng biến đâu mất. Nói nhỏ chỉ có hai người nghe thấy được, uy hiếp:

- Mau đưa tay cho anh!

- ...

Đồng Thiên Ái kinh ngạc, miệng há to, hôn mê...

Toàn bộ nghi ngờ, toàn bộ suy đoán, toàn bộ khả năng với không có khả năng, bởi vì những lời này của anh, biết mất dạng chỉ trong nháy mắt. Ngay sau đó, cơn tức giận bùng lên trong lòng.

Anh đều không phải diễn kịch! Lại càng không phải mất trí nhớ! Căn bản là không có quên cô, mà rõ ràng nhớ rõ cô! Lời anh nói là bằng chứng tốt nhất cho tất cả mọi chuyện!

Tần Tấn Dương thấy nàng vẫn không nhúc nhích, nghiêng răng nghiêng lợi nói với nàng:

- Đồng Thiên Ái! Mau đưa tay em đây!

Nhiều người đang nhìn như vậy, anh cho cô bậc thang để xuống, cô lại không biết đường mà cho anh sao? Huống chi bây giờ hai người đã trở thành mục tiêu chú ý của toàn bộ mọi người ở đây!

Anh còn gọi cô là "Đồng Thiên Ái"! Anh rõ ràng là vẫn nhớ kỹ nha! Thậm chí tên cô cũng gọi được rõ như vậy!

Ngậm miệng lại, tiếp tục theo dõi anh. Sau đó, không hề do dự hung hăng gạt tay anh ra. "Ba" một tiếng. Tần Tấn Dương nhìn cô, có chút không tin, sự kinh ngạc trong mắt dần dần biến mất, lập tức lộ ra vẻ thâm trầm đầy nguy hiểm. Mà cô cũng nâng mặt lên, mắt nhìn thẳng vào anh.

Con nhím nhỏ này, lại có can đảm gạt tay anh ra? Hơn nữa còn ở trước mặt nhiều người như thế!

Mọi người đều đứng sững sờ tại chỗ. Bốn phía chung quanh dường như chỉ còn lại hai người bọn họ, mà có thể trong thế giới của hai người họ, mỗi người cũng chỉ thấy đối phương. Còn có cùng nhau tỉ thí lòng kiêu ngạo, tự tôn...

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy sợ hãi khi bị ánh mắt này của anh nhìn chằm chằm. Thế nhưng cô lại không lui bước, cắn răng, tay bám vào tường, chậm rãi đứng lên. Đau đớn nơi mắt cá chân, cũng không thêm để ý đến nữa. Cô có thể hạ giọng, có thể tỏ ra yếu đuối trước mặt bất cứ ai, chứ tuyệt đối không để lộ ra chút thấp kém, đáng thương nào trước mặt anh!

- Thật không phải, Tần tổng giám đốc! cảm ơn ý tốt của ngài!

Lời vừa dứt, miệng liền cười nhạt.

Tần Tần Dương không hề hé răng nửa lời, mím lại môi, ánh mắt tập trung trên mặt cô, báo hiệu bão tố sắp đến, làm cô không khỏi toát mồ hôi lạnh!

-

Đồng Thiên Ái nhin không được nuốt nuốt nước bọt, lòng bàn tay cũng lạnh đi.

Anh muốn làm cái gì? Đây là ánh mắt gì? Sẽ không phải lại muốn đánh cô đi?

Ánh mắt lướt qua đám người bên cạnh, lúc này mới kinh ngạc phát hiện toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Đôi lông mày vốn đã giãn ra, bắt giắc nhíu lại.

A a a —— Lại còn có nhiều người như vậy nha ——

Lúc này Quan Nghị đã tiến lại gần bên hai người, hướng phía Đồng Thiên Ái mỉm cười:

- Vị tiểu thư này, chân cô không sao chứ?

Quả nhiên gần mực thì đen nha! Lại còn giống như tên biến thái kia, trước mặt cô, làm bộ không nhận ra cô!

Đồng Thiên Ái nhếch miệng, có chút cứng nhắc nói:

- Không có việc gì... Bây giờ không còn đau nữa...

Thậm chí cả thói lễ phép cũng đẹp, câu ” cảm ơn ” này cũng không cần nói! Đối với loại người nguy hiểm như sài lang hổ báo như bọn họ, tất cả phải tránh cho thật xa!

Sau đó cũng không thèm cười lấy một cái với bọn họ, xoay người khập khiễng bước ra khỏi đám đông.

- Xin lỗi!... Mọi người làm ơn nhường đường một chút!...Xin lỗi!

Giọng nữ vang lên, không ngừng nói xin lỗi. Tần Tần Dương nhìn theo bóng lưng cô rời đi, hai tròng mắt đóng băng. Quan Nghị thu hồi tầm mắt, đối diện với Tần Tần Dương, ngẩn ra. Ách.. ánh mắt tên tiểu tử thú vị này... Thực sự làm cho người ta sồn tóc gáy nha...

- Đồng Thiên Ái... Anh sẽ khiến em phải hối hận...

Bóng dáng nàng biết mất ở trong tầm mắt, Tần Tần Dương chậm rãi xoay người, khôi phục vẻ ung dung, tiêu sái trước đó:

- Đi!

Quan Nghị vội vã đuổi theo:

- Đi đâu?

- Đi xem những công ty mới thu mua! Còn có các công nhân viên nữa...

Tiếng Tần Tần Dương từ phía trước nhẹ nhàng truyền tới.

Toilet.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, nhìn vào vẻ mặt đưa đám của mình trong gương, thâm nhủ:

- Đồ ngốc! Đang làm cái gì vậy? Phen này thì xong đời rồi!

Làm sao bây giờ... cô nên làm cái gì bây giờ...

Biết thế này, lúc nãy liền nắm lấy tay anh, cũng chỉ nắm lấy vài giây, cũng không mất miếng thịt nào đi! Anh làm bộ không nhận ra cô, thì cô cũng có thể làm bộ không quen chứ? Đồng Thiên Ái! Tại sao không làm như thế chứ?????

Từ mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn, lúc này mới không nhin được lấy tay xoa xoa.

86. Chương 86

Trong phòng hội nghị, tất cả nhân viên đều đến đông đủ, theo thứ tự xếp thành mấy hàng ngay ngắn. Cửa lớn bỗng nhiên mở ra, vị quản lý mỉm cười đi vào phòng họp kế sau đó xoay người chờ đợi người phía sau. Tần Tấn Dương cùng Quan Nghị một trước một sau xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Hai người bọn họ giống như là minh tinh điện ảnh khiến ọi người đều phải ngoái nhìn, không thể không sợ hãi cảm thán ông trời sao lại tạo nên 2 người đàn ông tuyệt mỹ như thế.

Bỗng chốc tiếng nghị luận vang lên từ bốn phía.

- Nha! Vị này_là Tần tổng sao? Vừa đẹp trai lại vừa trẻ tuổi nha – bốn mắt muối muối đưa tay xoa xoa trông kính.

Một nhân viên nữ khác phụ họa theo:

- Đúng nha! Phụ nữ ở đất nước Đài Loan này đều muốn mình trở thành tình nhân của anh ta. Nghe nói anh ta mới từ Anh quốc trở về.

Nửa năm trước liền biến mất.

- Làm sao cô biết rõ như vậy? - bốn mắt muối muối tò mò hỏi

- Đây còn không đơn giản sao, Tần đại tổng giám đốc là người mà người ái mộ đi. Chắc hàng đêm khi ngủ đều nhớ đến anh ta - nam nhân bên cạnh cô ý đồ xuyên sự thật.

Đồng Thiên Ái tham món lợi nhỏ tâm địa, cẩn thận lui về phía sau, cố gắng chen đến góc cuối cùng. Nghĩ đến chính mình tận lực che giấu một chút, cố gắng không làm cho người khác chú ý.”

Làm sao lại đúng lúc như thế. Vừa mới phỏng vấn thành công trở thành thoát khỏi tình trạng thất nghiệp, tự đứng đắn mất một phát công ty đã bị người khác thu mua rồi. Hơn nữa xí nghiệp thu mua, trùng hợp chính là tập đoàn Tần thị. Bọn họ đang đóng phim truyền hình sao? Sao lại khoa trương thế chứ. Trong lòng dần dần xuất hiện dự cảm không tốt, đầu cũng trở nên choáng váng gay gắt. Chẳng lẽ nói, đây tất cả đều do tên kia sắp xếp.

Tần Tấn Dương đứng chính giữa căn phòng, không nói câu nào. Tầm mắt đảo quanh phòng tìm kiếm, rốt cục cũng rơi xuống cái người đang cúi đầu trốn ở cuối góc phòng . Thanh âm của Quan Nghị vững vàng truyền đến

- Đầu tiên, xin giới thiệu với mọi người, vị này là tổng giám đốc tập đoàn Tần thị- Tần Tấn Dương tiên sinh. Ngay sau đó, giọng nói đầy nam tính của Tần Tấn Dương vang lên

- Thật cao hứng cùng mọi người gia nhập Tần thị, bắt đầu từ hôm nay, công ty sẽ phát triển một loạt hạng mục đầu tư, hi vọng mọi người cũng nhau chung tiến, cố gắng đạt được thành tích tốt nhất.

- Răng rắc” tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Đối với mọi người mà nói, có thể trở thành nhân viên của tập đoàn Tần thị quả thật giống như nằm mơ. Cũng có thể nói bọn họ từ một tiểu trí thức hèn mọn ngay lập tức vinh dự trở thành tinh anh

Tập đoàn Tần Thị - truyền kỳ của giới thương nghiệp Đài Loan. Tần Tấn Dương, người đàn ông có thể hô mưa gọi gió tựa như chính hần là thiên tử.

Chợt, vang lên đâu đó một hồi hò hét. Không còn nghe thấy giọng nói của Tần Tấn Dương, Đồng Thiên Ái cảm thấy xung quanh khác thường chậm rãi ngẩng đầu lên, hoảng hốt thấy thân hình cao lớn của hần ngay lúc này sao lại gần mình như thế. Đôi mắt nhắm lại, có thể nhìn thấy bên trái lông mày đuôi hơi nơi, một ít viên nhân nhạ trĩ.

- A! thì ra em cũng là nhân viên nơi này sao?

Tần Tấn Dương lạnh nhạt nói, trong ánh mắt tất cả đều là tính toán.

...Trầm mặc. Đồng Thiên Ái nhìn hần đôi mắt lộ rõ vẻ khấn trương, đôi tay nhỏ bé nắm lại thành nắm. Cái tên biến thái ghê tởm này. Hần còn đang muốn làm về sao? Lúc trước cũng giả bộ, đến nơi này vẫn còn

tiếp tục. Hần muốn giả bộ lảm đung không? Được rồi! Đã thế cô sẽ theo hần đến cùng. Nhìn xem hần muốn thế nào.

- Đúng vậy, Tần tổng. – Đồng Thiên Ái tận lực khắc chế tâm tình của mình, giọng nói bình bình.

Tần Tấn Dương chợt cúi đầu xuống hỏi:

- Chân của em khá hơn chút nào chưa? Mới hôm trước lại trật chân. Anh thấy có vẻ nghiêm trọng lắm đấy.

Hả. Hần hỏi chuyện này làm gì chứ?

- Không sao. Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi. Cảm ơn Tần tổng đã quan tâm. Đồng Thiên Ái cẩn thận đáp trả, không dám có một tia chậm trễ.

- Có đúng thế không? Tần Tấn Dương nỉ non một tiếng.

Đồng Thiên Ái vội vàng gạt đầu như giả vờ, tự đắc

- Vậy anh sẽ phân phó mọi người đặc biệt “chăm sóc” em. Chân của em bị thương đi lại sẽ khó khăn. Tần Tấn Dương tốt bụng để nghị

Không phải chứ? Hần không có tốt bụng như thế đâu.

Nhìn hần xoay người rời đi, trên môi nở ra nụ cười chói mắt, khiến Đồng Thiên Ái cảm giác nguy hiểm chưa bao giờ thấy hiện tại lại xuất hiện. Giống như cô đang đi trong một ngõ hẻm tối tăm, sống lưng có cảm giác lạnh lẽo đến tê dại.

Mỗi nhân viên xử lý công, một ít cách một ít cách khoảng cách mở.

Vị quản lý thân mình mập mạp đi tới trước bàn làm việc của Đồng Thiên Ái, vui vẻ nói:

- Đồng tiểu thư! Tần tổng đã nói, bắt đầu từ hôm nay cô chỉ cần phụ trách việc sửa sang lại tài liệu là được rồi.

- Quản lý. Đồng Thiên mặc cho chân đau, đứng lên trốn to hai mắt nhìn.

Làm cái gì vậy? Hần không phải xem cô là một phế nhân mặc sức mà nuôi dưỡng sao?

Đồ biến thái ghê tởm.

- Đồng tiểu thư! Cô thật là may mắn nha. Vừa vào công ty đã nhận được đãi ngộ tốt như vậy.

Tiền lương cũng sẽ không đâu nha. Quản lý nói xong, vui vẻ vô vô bả vai nàng.

Đồng Thiên Ái nhìn vị quản lý tươi cười rời đi, cả người ngả ngồi trên ghế.

- Ai nha! Thật là hảo phúc quy nha. Tần tổng tự mình chiếu cố! Sau lưng Đồng Thiên Ái vang lên giọng điệu chanh chua của một nữ nhân viên.

Một người khác lại tiếp lời:

- Chính là như thế nha. Chuyện tốt như thế không phải ai cũng gặp được đâu. Không cần làm gì nhiều cũng có thể lĩnh tiền lương nha.

Cô hần là vui về lắm đây.

Một người nữa mang theo giọng điệu cay nghiệt nói:

- Sớm biết như vậy, tôi vừa rồi cũng té một cái có phải giờ tốt rồi hay không?

- Cô sẽ được Tần tổng chú ý sao? Một nam nhân trong công ty nhìn thấy màn kia, không nhịn được chen miệng nhạo báng

Nữ nhân đứng bên cạnh liếc hần một cái, chanh chua lên tiếng: - Tôi làm sao sẽ giống như người khác biết tính kẻ chứ. Hiểu được thế nào là “lạt mềm buộc chặt”. Tôi có muốn cũng không học được.

Những lời trách móc xung quanh đồn dập truyền vào trong tai, Đồng Thiên Ái trong lòng buồn chán không thôi, đầu cúi xuống thật thấp, giả dạng chính mình làm một con đà điểu.

Lúc này cô mới phát hiện ra, mình ở trong công ty làm việc, tình cảnh càng ngày càng xấu đi. Lòng ghen ghét của phụ nữ tùy thời sẽ

đem cô chìm chết. Cô may mắn không chết đuối thì cũng chết vì bị họ giày vò.

- Bá. Đồng Thiên Ái lập tức đứng dậy, trong lòng đã có quyết định

Mặc cho vết thương dưới chân, Đồng Thiên Ái hiên ngang bước qua ánh mắt của mọi người.

Lúc này mới phát hiện ra, mình ở trong công ty này tình cảnh, sẽ thay đổi phải càng ngày càng hồng hét! Núi nhân ghen tỵ, tùy thời sẽ đem nàng chết đuối! Ngập không chết cũng có thể đem nàng giày vò chết!

“Bá ——” đứng dậy, trong lòng có quyết định. Chịu đựng chân đau, một qua một qua Địa Tẩu xuất chúng tâm mắt của người trong.

87. Chương 87

Dọc theo lối đi nhỏ, thỉnh thoảng đi qua mấy nhân viên, Đồng Thiên Ái cố nén nỗi đau từ đôi chân, từ từ đi tới cửa phòng làm việc của quản lý, đưa tay lên gõ cửa

- Vào đi – Giọng nam trong phòng vang lên

Mở cửa, cả người đi vào trong, quản lý ngẩng đầu lên nhìn người đang tiến đến, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, một phần trước lãnh đạm thanh âm. Phải nói Đồng Thiên Ái tham món lợi nhỏ tở, nhưng là Tần tổng lại cố ý phân phó muốn hấn để ý chăm sóc người này. Thật sự là không thể nào đắc tội được, nói không chừng sau này hấn còn phải dựa vào cô gái này để thăng chức.

... Ngay cả thuộc hạ của anh ta, khi cười cũng thật là giống chó quá đi.

Biểu tình của Đồng Thiên Ái đối với Tần Tấn Dương hết sức chán ghét, lại cố gắng nén lại, ngồi xuống trước bàn làm việc. Quản lý về mặt ôn hòa hỏi:

- Đồng tiểu thư có chuyện gì sao?

Lúc trước ở phòng nhân viên, những lời nên nói không phải đã nói rõ ràng rồi hay sao? Hiện tại đến tìm hấn, không biết là vì lý do gì đây?

- Tôi...- Đồng Thiên Ái ngược nhìn viên quản lý, kiên quyết nói- Xin lỗi, quản lý! Tôi muốn từ chức!

Mặc dù công việc này rất thoải mái, rất dễ dàng, có thể nói là không cần làm gì hàng tháng cũng lĩnh rất nhiều tiền. Nhưng mà nó lại khiến cô cảm thấy khó chịu không yên. Cô tình nguyện gian khổ giành giật từng đồng một, tình nguyện chịu mưa đi giao đồ ăn, tình nguyện hướng người khác cúi đầu khom lưng, nhưng cũng không muốn ở nơi này làm một con sâu gạo. Huống chi đây lại là ” Vinh hạnh đặc biệt” do tên biến thái ác độc kia ban cho. Từ lúc bắt đầu đã không muốn có bất kì liên hệ nào với anh ta, cho dù là nửa năm sau cũng không muốn cùng hấn dây dưa.

Quan hệ của bọn họ cũng chỉ là một phần của kế ước, huống chi kế ước hiện giờ đã sớm giải trừ.

- Đồng tiểu thư, cô hẳn là đang nói đùa đúng không?- Viên quản lý xấu hổ cười

Điều kiện làm việc tốt như thế bao nhiêu người mong ước cũng chẳng được. Tổng giám đốc tập đoàn Tần thị – Người đàn ông độc thân hoàng kim- Phụ nữ thấy hấn đều sẽ bị mê hoặc. Cô cư nhiên lại muốn từ chức. Thật là có lỗi không đây?

Đồng Thiên Ái tản đi nụ cười, vẻ mặt thành thật nói:

- Không sai, Quản lý, tôi không có nói đùa. Tôi đến là để xin từ chức.

Không cần phải ở lại chỗ này, hằng ngày nhìn sắc mặt người khác mà sống. Càng không cần hấn ta che chở cuối tháng lĩnh một đồng tiền lương như thế. Cảm giác bị người khác điều khiển và định đoạn cô rất ghét, chẳng khác nào một con rối.

- Đồng tiểu thư, cái này.... – Viên quản lý có chút khó xử, không biết phải làm thế nào cho phải.

Đồng Thiên Ái chấp nhất nói:

- Quản lý, tôi nghĩ công ty không chỉ có mình tôi. Hiện tại tôi từ chức đối với công ty cũng không ảnh hưởng gì quá lớn.

Vẻ tươi cười trên mặt bỗng dưng biến mất, viên quản lý suy tư trong chốc lát :

- Như vậy đi, tôi gọi điện thoại xin phép Tổng giám đốc

Dù sao cũng là người mà tổng giám đốc cố ý muốn hấn chăm sóc, hiện tại đáp ứng cho cô nghỉ việc, nếu có chuyện gì xảy ra, hấn thật sự là không đảm đương nổi.

Nói xong, cầm điện thoại lên ấn một loạt chữ số

- Tàn tổng, quý rầy ngài! Chuyện là như thế này.... – Giọng nói hấn mang chút khẩn trương

Đồng Thiên Ái không nháy mắt nhìn anh, quan sát từng biểu tình rất nhỏ của người đàn ông trước mặt mình. Mặc dù không biết bên kia, tên biến thái nói những gì nhưng trong lòng cô mơ hồ cảm thấy bất an.

- Dạ vâng! Tôi đã biết – Viên quản lý mỉm cười nói xong, cúp điện thoại

Đồng Thiên Ái vội vàng hỏi:

- Quản lý, tổng giám đốc có phải hay không đã đồng ý? Vậy tôi hiện giờ mang đơn từ chức giao cho phòng nhân sự rồi có thể đi đúng không?

Quản lý lập lòe cười, nhưc đầu nói :

- Xin lỗi! Đồng tiểu thư, sợ rằng mọi chuyện không dễ như vậy

Tình không phích lịch

- Tại sao? Tại sao không thể. Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt.

Căn bản cũng không có lý do gì tại sao hiện tại cô từ chức lại không thể. không phải đâu. Không có khoa trương như vậy chứ. Quản lý vẫn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười như trước, từ từ nói:

Bởi vì lúc trước Đồng tiểu thư ký hợp đồng nửa năm với công ty, hiện tại nếu không có gì đặc biệt xảy ra thì không thể nghỉ việc. Dĩ nhiên nếu Đồng tiểu thư nhất định muốn nghỉ việc thì phải bồi thường công ty 3 tháng tiền lương. Còn có điều này nữa, ở công ty cho đất trường học trên giấy biên nhận, đánh giá sẽ là ”soa bình”.

Người đàn ông trước mặt nở nụ cười, giống một người hoàn toàn xa lạ, khiến Đồng Thiên Ái cảm thấy đau đầu, trong lúc nhất thời thể nhưng lại im lặng không biết nói gì. Hấn rốt cục muốn thế nào. Tên khốn đó.

- Quản lý, tôi có thể gặp Tàn tổng không? Tôi hi vọng tự mình nói chuyện với tổng giám đốc một chút – Đồng Thiên Ái nhin xuống tức giận trong lòng, uyển chuyển nói.

Quản lý dường như chỉ chờ cô nói câu đó liền vội vàng gật đầu:

- Được được! Phòng làm việc của Tàn tổng nằm ở cuối dãy bên trái.

Giữ lại nụ cười trên môi, Đồng Thiên Ái đứng lên. Dưới chân đem lại từng trận đau đớn nhưng cũng không bằng tiếng gào thét trong lòng. Ra khỏi phòng làm việc, theo hướng trái đi lên, từng bước từng bước hướng đến phòng làm việc của tổng giám đốc, cảm thấy thật bất đắc dĩ

Đồng Thiên Ái! Ngẩng đầu lên! Không cần phải sợ hãi! Lấy tinh thần mạnh mẽ lúc trước ra! Nhất định không thể bại dưới tay kẻ biến thái kia! Phải kiên cường hơn nữa.

Hít thở sâu một cái, giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, thật đúng lúc cánh cửa liền mở ra. Quan Nghị thân thể cao lớn, chặn trước cửa, đem cả người cô bao phủ hoàn toàn, lúc này nhìn cô thật thật nhỏ bé có thể đem bỏ vào túi áo cũng vừa.

Đồng Thiên Ái trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục lại vẻ trấn định.

- Người đã đến rồi, vào đi thôi – Quan Nghị nghiêng người sang bên, thoát ra lời nói

Đồng Thiên Ái liếc nhìn anh một cái, gương mặt lạnh lùng, trầm mặc không nói gì

Đây là tâm phúc bên cạnh kẻ biến thái, đây đều là loại đàn ông sinh cho cô cảm giác chán ghét, ghê tởm! Chỉ gần cùng tên biến thái kia có chút liên quan bất luận là ai cô đều chán ghét. Quan Nghị thấy cô như thế có cảm giác tắc trở, xoay người đi thuận tay đóng cửa lại.

88. Chương 88

Căn phòng này, so với phòng làm việc ở tầng trên cùng của tòa nhà có vẻ khó coi hơn rất nhiều. Bên trong phòng làm việc phong cách đều là như thể cũ kỹ âm trầm. Chỉ có một bộ ghế salon đơn giản, phía trên khay trà có một pho tượng Phật Di Lặc. Đồng Thiên Ái bước chân qua, đi về phía trước mấy bước, quét mắt nhìn bốn phía, tìm bóng dáng của hắn.

- Đồng Thiên Ái tham món lợi nhỏ tở, cô là đang tìm tôi sao? Trong nháy mắt vang lên giọng một người đàn ông

Trong phòng làm việc trống rỗng, vang lên một giọng nói trào miệt, giống như đang yên lặng bỗng vang lên tiếng chuông chùa. Trong khoảng khắc, sự rung động lan tỏa tận đáy lòng, cứ như vậy mà rung động.

Đồng Thiên Ái lúc này mới từ từ xoay người lại, trong khoảng khắc tầm mắt lại hướng thẳng đến nơi phát ra âm thanh kia, gương mặt tuấn tú của Tần Tấn Dương liền đập vào mắt cô. Anh ngồi ngay ngắn ở trên ghế lớn, đôi tay vòng quanh ngực, ngón tay lại tùy ý gõ nhẹ, dường như đã ngồi như thế mà đợi cô từ sớm, đối với sự xuất hiện của cô không hề cảm thấy lạ lẫm

Tần Tấn Dương nhìn cô, ánh mắt giống như Liệp Báo rừng rậm Châu Phi đang nhìn con mồi của chính mình, lộ ra nụ cười tự phụ, cuồng ngạo chí cực.

... Đồng Thiên Ái chống lại ánh mắt của hắn, tâm trí đột nhiên dồn dập hẳn lên. Đồng Thiên Ái! Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Mặc dù xét về tất cả các phương diện thì không thể hơn được anh ta nhưng vẫn phải kiên cường hơn nữa phải là ngoan cố bất khuất! - Đồng Thiên Ái tự nói với chính mình.

Tần Tấn Dương thấy cô mãi không mở miệng, khinh bạc nói:

- Thế nào? Mê mẩn vì vẻ đẹp của anh rồi sao?

- Anh - Đồng Thiên Ái thế nào mà không nghe ra được ý tứ của hắn, đúng là đồ biến thái chết tiệt mà.

Nửa năm trước khiến cho người ta chán ghét, nửa năm sau đột nhiên lại xuất hiện, vẫn là làm cho người khác chán ghét không thôi. Từ đầu đến cuối vẫn nguyên như cũ không có gì thay đổi cả. Đồng Thiên Ái bất chợt dừng cảm tiến lên nhìn anh chăm chú, nghiêm mặt nói:

- Tần tổng, những “chuyện cũ năm xưa” giữa chúng ta, tôi hi vọng không bao gồm cả công tác của tôi

- Hả? Tôi không nhớ giữa chúng ta xảy ra chuyện gì. Không biết, Đồng tiểu thư nói là chuyện gì đây - Tần Tấn Dương vẫn như cũ, sắc mặt không hề thay đổi.

Vẫn còn cố tình giả bộ. Tất cả đều là do hắn ta cố ý an bài. Hiện tại còn trưng ra bộ dáng không biết gì, hỏi ngược lại cô giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, một giây sau lại buông ra. Số mạng tuy rằng bất công nhưng mà cô cũng phải tiếp tục hảo hảo mà sống cho tốt.

- Nếu như Tần tổng đã quên chuyện lúc trước thì thôi xem như chưa từng có gì xảy ra. Tôi hi vọng Tần tổng không cần phải có bất kì đãi ngộ đặc biệt nào với tôi, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, chỉ muốn có công việc an ổn, không muốn mang lai bất mãn với những nhân viên khác. Đây chính mà mong muốn của tôi, Tần tổng có thể đáp ứng tôi?

Đồng Thiên Ái buồn buồn nói ra một tràng, rốt cục cũng ngừng lại, nhìn người đàn ông phía trước, kiên nhẫn đợi chờ đáp án của hắn.

Một giây, hai giây... thời gian cứ như thế vô hình trôi đi. Không khí trong phòng làm việc càng lúc càng trầm xuống, cảm giác đè nén khiến con người ta chỉ muốn lập tức xông ra. Người nên mở miệng này giờ vẫn như cũ không nói gì, im lặng mà nhìn cô.... Thật sự là tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe được từng hơi thở của hắn.

Tần Tấn Dương trầm mặc, cặp mắt thâm thúy, khiến cho người khác không phát hiện ra nội tâm của hắn, Đồng Thiên Ái cẩn thận theo dõi từng động tĩnh, phòng ngừa hắn có hành động bất ngờ. Cái gã biến thái này quá nguy hiểm rất có thể hắn sẽ nhào lên cắn cô.

Bất chợt, anh giật giật người, Đồng Thiên Ái theo phản xạ lui về sau một bước dài. Ngay giây tiếp theo, sự đau đớn từ mắt cá chân truyền đến, Đồng Thiên Ái đau điếng người ngồi xổm xuống.

- Đau quá - Đồng Thiên Ái thấp giọng nỉ non.

Tần Tấn Dương chạy tới trước, đôi tay vẫn ở trong túi quần tây, cúi đầu nhìn xuống cô gái trước mặt. Đồng Thiên Ái nhin đau, cắn chặt răng, cố gắng đứng lên. Không muốn trước mặt hắn lộ ra bộ dáng chật vật như thế này. Thật ghê tởm. Vừa động dậy, sự đau đớn lại truyền lên, hít một ngụm khí lạnh, đôi mắt lộ ra vẻ ảo não, sao lại đau nhiều như vậy. Không biết có bị tàn phế không đây?

Ngẩng đầu lên lúc này mới phát hiện ra, tên biến thái đã đứng ở trước mặt. Trong mắt hắn, Đồng Thiên Ái lúc này đáng vẻ giống như đang hoang mang sợ hãi còn có vẻ mềm yếu cùng nhỏ bé. Tần Tấn Dương đứng từ trên nhìn xuống, mùi hương trên mái tóc cô, nửa có nửa không truyền đến khiến lòng hắn xúc động.

Đột nhiên phát hiện, mình sao lại có loại khát vọng như thế. Khát vọng ôm cô vào lòng, khát vọng hôn lên đôi môi cô, khát vọng nhìn thấy cô, nhìn thấy lúc cô cười cũng như lúc cô tức giận. Giống như mê muội, cho nên vừa rồi, nghe thấy âm thanh vang vang của cô, mới không thể phản ứng. Hắn chỉ muốn đem âm thanh của cô hoàn toàn ghi sau vào trong đầu

Tại sao lại dùng ánh mắt đó ? tại sao lại nhìn cô như vậy? Tại sao để cho cô thấy có chút nhu tình trong đôi mắt anh chứ.

Ghét!

Đồng Thiên Ái lại lần nữa đứng lên, một giây sau liền bị ai đó bế ngang

- Buông tôi ra. Anh buông tôi ra. Anh có nghe thấy không hả. Cái đồ biến thái chết tiệt này - một lúc sau biết mình đang bị anh bế, cô kêu lên, thẹn quá hóa giận Đồng Thiên Ái rống kêu to

Biến thái chết tiệt ? A!

Tần Tấn Dương không có phản bác ngược lại có chút hứng thú với tên gọi đặc biệt này. Cũng chỉ có cô gái này mới dám gọi anh là ” đồ biến thái chết tiệt”. Cả thế giới này tìm cũng không ra người thứ hai có gan lớn như cô. Đồng Thiên Ái! Chỉ có duy nhất mà thôi.

- Đứng dậy - Tần Tấn Dương lạnh lùng quát lên

Anh nói không được động, cô sẽ đứng yên sao. Cô đây chính là cố tình muốn động Đồng Thiên Ái vùng vằng, lấy tay đánh vào lồng ngực anh, hai chân cũng ra sức mà đạp:

- Anh buông tôi ra. Anh có nghe hay không?

Tần Tấn Dương lạnh lùng liếc cô một cái đe dọa:

- Em còn cử động nữa, anh liền ở chỗ này muốn em.

- “...” - Đồng Thiên Ái gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào anh.

Từ lúc bắt đầu đến giờ cô biết rõ người đàn ông này nói được thì làm được. Hiện tại lúc này nếu anh muốn đem cô biến thành cái gì đi chăng nữa thì cô cần bản không có sức mà phản kháng, giống như người ta bóp chết một con ruồi vậy.

89. Chương 89

Không nhìn thấy bộ dạng đặc ý của hắn, DTA tức giận xoay đầu hướng sang chỗ khác. Tần Tần Dương thấy cô như thế, đôi môi nhếch lên khẽ mỉm cười:

- Thế nào? Hiện tại không dám nói tiếp nữa sao? Lưỡi của em bị mèo cắn mất rồi à?

“...” Đây chính xác là đang kích người mà. Hắn cho là cô không biết hay sao. Gã biến thái chết tiệt, muốn dùng phương pháp này để kích bác cô, khiến cô mở miệng nói chuyện với hắn, cùng hắn thương lượng hay sao? Sau đó hắn lại dùng điều này tạo thành nhược điểm của cô, hoàn thành quỷ kế như mong muốn của hắn. Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Đừng mơ tưởng nữa. Tâm tình cô càng ngày càng tốt, lúc trước nếu như thế này cô thật sự rất lo lắng bởi vì cô vô tâm mờ ám, đột nhiên tản đi.

Ai nha! Cô làm thế nào mà nhẹ như vậy. Nửa năm trước cũng không có thịt là mấy, nửa năm sau dường như lại càng gầy thêm. Nhất định là ngày ngày ăn phao điện, cũng không chịu ăn cơm. Đáng chết! Cô cứ nhiên không có đem lời nói của anh bỏ vào tai mà.

Lúc rời đi rõ ràng anh đã cảnh cáo cô, không cho phép ăn phao điện.

- Nói! Em ngày nào cũng ăn phao điện đúng không? Hắn trách cứ hỏi cô.

Đồ mờ hồ mà. Sao trong thời điểm này hắn ta lại hỏi cô vấn đề đó chứ? Chợt nhớ đến lúc trước, đêm hôm đó, ngồi ở trong ngực hắn, cô đã gạt đầu đồng ý. Cô cũng đã đáp ứng hắn không ăn phao điện, nhưng mà cũng không có nói thời gian cụ thể nha. Đồng Thiên Ái liếc hắn một cái, không thèm để ý đến

- Không nói! Em không nói anh sẽ hôn em - Hắn nói tiếp

Cái gì chứ? Hắn có bệnh à? Hơn nữa bệnh có vẻ không nhẹ. Hơi tí là cạy mạnh giống như đầu Dã trư. Rốt cục, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, từng chữ từng chữ nói

- Quan anh... chuyện

Đạt được mục đích, Tần Tần Dương ở thời điểm cô vừa dứt lời, cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Cánh tay anh ôm cô thật chặt, chặt đến mức làm cho cô đau một chút. Đường như ý niệm của nửa năm nay toàn bộ đều được trút xuống ở thời điểm này.

Ngô... . Hắn đang làm cái gì? Cứ nhiên dám hôn cô.

Phản kháng... Giây giụa... . Tránh né sự chiếm đoạt của anh không muốn đắm chìm vào nụ hôn này. Nhưng là hơi thở của anh quấn quanh người cô, cảm giác thâm trầm trực tiếp đụng chạm lấy mất lý trí của cô. Chiếc lưỡi linh hoạt, rốt cục sau một khắc, điều tra đến cô, tham lam mà hút lấy sự ngọt ngào của cô, không biết bao nhiêu lần. Cô thật sự sẽ không biết? Trong nửa năm nay, ý niệm muốn hôn cô của anh chính là như thế này- thật nồng đậm.

Đồng Thiên Ái bị anh hôn đến choáng váng, trợn tròn hai mắt

Anh - Tần Tần Dương chợt ngừng lại hành động của mình, hai mắt cũng trợn to nhìn cô. Con nhím nhỏ này, cứ nhiên dám cắn anh. Có chút đặc ý trong lòng, lần này xem như là thắng một ván, tuyệt đối sẽ không để anh hết lần này đến lần khác chiếm thế thượng phong.

Đồng Thiên Ái hướng ánh mắt ngu ngốc của cô, vẫn như cũ giữ vững vẻ trầm mặc.

Tần Tấn Dương trong ánh mắt lộ ra tia sáng kì dị, bất chợt cười, lồng ngực cũng theo thế mà phập phồng từng hồi. Ách. Đồng Thiên Ái không hiểu nhìn hẩn, cảm thấy người đàn ông trước mặt thật bí ẩn. Mọi người đều nói phụ nữ giống như vân như vụ không thể nào biết rõ, hiện tại mới thấy điều này chưa hẳn đúng, người đàn ông mới là giống như vân như vụ, một giây trước là bộ mặt hung thần ác sát, giây tiếp theo đã biến thành bộ dạng khản trương.

Cười một lát, Tần Tấn Dương cúi đầu quan sát con nhím nhỏ trong ngực. Mặc dù lúc này trong đại sảnh đã gặp cô, nhưng là giờ phút này thấy cô kề cạnh mình như thế mới giật mình nhận ra vẻ đẹp động lòng người của cô. Thật sự con nhím nhỏ đã trưởng thành rồi. Cúi người xuống, cẩn thận đem cô an trí trên ghế lớn, thân thể cao lớn, nhẹ nhàng lắc lư, tùy ý ngồi xổm xuống. Thật giống như trong chuyện cổ tích, tư thế của vương tử hướng công chúa cầu hôn, hẩn quý một gối xuống trước mặt cô.

- Anh- Đồng Thiên Ái hoảng sợ nhìn xuống, không biết tiếp theo hẩn sẽ làm gì mình. Tần Tấn Dương đưa tay cầm lấy một bên chân của cô, đem giày cao gót cởi ra, động tác thực êm ái, thật giống một vương tử trong mộng ảo. Chỉ tiếc, đây là giày cao gót không phải giày thủy tinh, mà cô càng không phải là công chúa.

Trên mặt cô xuất hiện dây tơ hồng, “ Tần Tấn Dương! Anh nghĩ anh làm cái gì? Anh buông chân tôi ra.”

Cô kêu lên, cắn bản không cho anh tiếp tục. Nắm lấy một bên chân bị thương, đem tất chân cởi bỏ.

- Dừng động - đôi mắt nhú lại nhìn cô, quát lên

Ánh mắt nhìn thấy mất cá chân đang sưng đỏ kia thì trong lòng anh chợt rút chặt. Sưng to như vậy, lại còn đỏ nữa chứ, cô làm thế nào mà đi được đến đây? Người phụ nữ ngu ngốc này sao lại mang giày cao gót, cũng không cần mà.

- Không cho phép lên trốn đi khi anh không ở đây- lời cảnh cáo được anh tiếp ra

Đồng Thiên Ái mím mím môi, không nói gì thêm. Trong lòng lại âm thầm nói chính mình : cái gã biến thái này sao lại biết được cô nghĩ gì trong lòng vậy? Chẳng lẽ trên mặt mình viết chữ sao?

Một lúc sau, Tần Tấn Dương ra khỏi phòng rửa tay, trên tay còn mang theo một chiếc khăn long đã thấm nước. Tiến lại chỗ cô ngồi, nhẹ nhàng đem khăn long bao trùm lên mắt cá chân đang sưng tấy kia của cô.

“... ” Đồng Thiên Ái cắn răng, tưởng tượng thấy sự đau đớn xuất hiện.

Trong nháy mắt khăn long cùng da thịt tiếp xúc, cảm giác ấm áp từ mắt cá chân chạy sâu vào trong lòng. Tay của Tần Tấn Dương tỉ mỉ mà dịu dàng vuốt ve nơi chân bị thương của cô.

Cẩn thận từng chút một, tựa như là đang đối đãi với người yêu của chính mình. Ý nghĩ đột nhiên xuất hiện khiến Đồng Thiên Ái cả kinh hét to một tiếng, vội vàng rút chân về “A” Cả người cô từ ghế lớn nhảy ra, thậm chí cũng không để ý đến mang giày, xốc chiếc giày trên đất lên, đem ghế lớn xoay vòng một cái, dùng chân trần chạy khỏi phòng làm việc.

Tần Tấn Dương nhìn một chuỗi động tác liên tiếp của cô, lần này cũng không thêm ngăn cản, cho đến khi của phòng làm việc “ phanh” một tiếng đóng lại, mới đưa khăn long trên tay níu chặt lại

- Đồng Thiên Ái, em nghĩ rằng em chạy thoát sao.

Bắt đầu từ hôm nay trò chơi giữa bọn họ mới thật sự bắt đầu

90. Chương 90

Ra khỏi phòng làm việc của sếp tổng, ngó nghiêng xem chừng mấy lần, Đồng Thiên Ái vô cùng may mắn phát hiện trong lối đi nhỏ thật sự rất yên tĩnh không hề có bóng người. Nhanh chóng đem giày cao gót trở lại dưới chân, mắt cá đang sưng to khi tiếp xúc với chiếc giày liền truyền đến nỗi một trận đau đớn không thôi. Đồng Thiên Ái có nén đau đớn dưới chân, hướng nhân viên công vụ đang ngày càng đến gần. Vừa bước chân vào phòng làm việc, Đồng Thiên Ái cảm giác được ánh mắt của mọi người đang bắn tới . Cảm

giác giống như bị con muỗi chích một cái, tuy là hơi hột không đau nhưng cũng đủ khiến cô cả buổi sáng đứng ngồi không yên.

Buổi sáng xui xẻo hết gặp được cái đó ” Quỷ” rồi thì vì tránh né hấn ta mà cô bị treo chân, ngay sau đó lại nhận được đặc thù chăm sóc của hấn ta, sau đó hấn.... Aaaaa! Thật là làm cho người ta phát điên mà. Mọi thứ đều giống như trong phim truyền hình vậy, quá khoa trương!

Đồng Thiên Ái ngơ ngác ngồi trước bàn làm việc, thần thờ nhìn chiếc máy tính phía trước mặt. Không thể từ chức, không thể cầm cá ” Soa bình“, vậy cô không thể làm gì khác ngoài việc nhẫn nại mà tiếp nhận. Cô còn phải ” đón tiếp” các loại chèn ép với ghen tị của nhân viên nữ trong công ty nữa.

Đồng Thiên Ái! Chịu đựng! Chịu đựng! Nửa năm thôi, chỉ có 6 tháng thôi! Nhất định sẽ vượt qua được!

Đồng Thiên Ái ngồi găm nhăm buồn bực ảo não cho đến trưa, đến khi nhân viên trong công ty lục đục đứng dậy đi về phía canteen, Đồng Thiên Ái vẫn ngồi ngẩn ngơ trên ghế, không nhúc nhích. Cô không phải là không muốn ăn cơm, căn bản là do chân đang đau nên lười đi chuyển. Chết mất! Không lẽ lại chết đói ở chỗ này sao? Chết như thế mất mặt quá!

- Tôi mua cho cô hộp cơm nha! Phía trước truyền đến giọng nói êm ái của một cô gái.

Đồng Thiên Ái nghe thê, chợt ngẩng đầu lên, thấy trước mặt là một cô bé con đáng yêu. Khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt to tròn đen láy, chiếc mũi tròn tròn xinh xắn, có cả lúm má đồng tiền tròn trịa nữa. Ách. Cô gái trước mặt sao cái gì cũng tròn vậy? Khoác trên mình chiếc áo sơ mi màu lam cùng chiếc quần tây tối màu, mái tóc ngắn sát tai, cô gái này toát ra vẻ tươi tắn và hoạt bát của tuổi trẻ.

- A! Đồng Thiên Ái hết sức cảm kích nói ”Cám ơn cô”.

Cô bé con mở trường hai mắt, thấy Đồng Thiên Ái đưa tay nhận lấy thì cố ý đem hộp cơm trên mào mình rút lại. Đồng Thiên Ái vẻ mặt lúng túng.... chẳng lẽ cô gái này cũng giống những người khác, cũng ghen tị với mình sao? Nhưng khi nhìn thì tuyệt đối không giống thế.

- 30 đồng! Đây là tiền cơm! Thêm 5 đồng nữa là phí lao lực và đi lại. Vừa nói vừa đưa tay để trước mặt Đồng Thiên Ái.

”Két”. Đồng Thiên Ái sững sờ trong giây lát, nhanh chóng khôi phục lại phản ứng ”A... 35 đồng!”. Thì ra là tiền cơm. Nhanh tay mở ngăn kéo tủ, Đồng Thiên Ái lấy ví tiền trong túi xách, lại phát hiện mình không có tiền lẻ, trực tiếp lấy ra 40 đồng đặt vào tay cô gái trước mặt.

Cô gái dường như đã sớm chuẩn bị, từ trong túi quần lấy ra 5 đồng đặt ở trên bàn ”Tiền thừa của cô đây” đồng thời đặt hộp cơm ở trước mặt Đồng Thiên Ái.

- Không! Không cần đâu! Cám ơn cô mua giúp tôi hộp cơm. Đồng Thiên Ái thật sự rất cảm kích, không ngờ trong lúc này lại có người chịu giúp mình.

Cô gái cong miệng lên, cố chấp nói:

- Con người tôi làm việc rất rõ ràng

Đồng Thiên Ái xem thấy vẻ mặt thành thực của cô, không muốn cùng cô gái này tiếp tục cãi cọ liền đem năm đồng này cất vào trong ví.

- Cô tên là Đồng Thiên Ái sao? Cô bé con tiếp tục hỏi.

- À! Vâng! Tôi tên là Đồng Thiên Ái, cô tên gì?. Không biết vì sao, đối với cô gái tròn trịa này, Đồng Thiên Ái cảm thấy cực kỳ thân thiết.

Cô gái nhỏ khẽ cúi người xuống, mái tóc ngắn tùy thời lắc lư theo, cười nói ” À! Tôi tên là Tiền YY”

”Tiền YY.....?” Đồng Thiên Ái ngưỡng mộ nỉ non tên cô, trợn to hai mắt ” Tên cô ý nghĩa không phải là”

”Phải! Tiền là duy nhất” Tiền YY nhẹ nhàng nói, vẫy vẫy bốn tờ tiền rực rỡ trên tay.

Quả nhiên tên gọi rất đặc biệt ngay cả con người cũng rất đặc biệt. Cùng người khác rất khác biệt. Đồng Thiên Ái cũng bị khí thế của Tiền YY lây sang, lo lắng phiền não lúc trước nhanh chóng biến mất, khuôn

mặt tươi cười theo thể là lộ ra. Hai người nhìn đối phương, thở ra một tiếng, ăn ý cùng nhau cười ra một tiếng.

Ở tại phòng làm việc bé nhỏ này, hai cô gái bình thường như nhau, nhờ một phần cơ hội từ đó xác định cỡ sở giao tình. Quan hệ giữa người với người tồn tại thật kì diệu, có vài người, chỉ cần nhìn một cái, chúng ta có thể xác định họ là người chính mình muốn gặp. Mà đối thành một số người bên ngoài, cũng chỉ nhìn một cái liền biết cả đời mình sẽ chán ghét. Nói ví dụ như tên nào đó.

Sau khi biết Tiền YY, buổi chiều hôm đó trôi nhanh trong khoái trá, mặc dù thỉnh thoảng cũng phải đón tiếp vài ánh mắt lạnh băng quét đến nhưng cuối cùng Đồng Thiên Ái cũng không phải chiến đấu một mình.

4h 30' đến giờ tan sở. Đợi ọi người xung quanh đi hết, lúc này Đồng Thiên Ái mới từ chỗ ngồi từ từ đứng lên.

“Còn đau quá!”. Đồng Thiên Ái nhú chặt lông mày, cẩn thận từng chút một hoạt động chân. Một lát còn phải đi một đoạn mới đến được trạm xe buýt. ngồi xe thì phải 20 phút mới đi từ đây đến trạm xe, còn phải đi về căn phòng nhỏ của mình nữa. Trời ơi! Không biết thang máy có bị hư không đây? Không thể nào! Còn phải bò đến lầu cuối sao? Tình hình hôm nay như thế này, cô làm sao mà đi lên đây? Không lẽ phải bò lên hay sao?

- Đồng Thiên Ái!

Sau lưng vang lên giọng nữ thanh thúy. Tiền YY đi đến trước mặt, liếc nhìn mắt cá đang sưng đỏ lên, hiểu biết gật gật đầu. Chính mình có xe máy, Tiền YY tự nhiên nói “Đi thôi! Hôm nay tôi đưa cô về”

- Két!

Đồng Thiên Ái sững sờ tại chỗ. Chuyện lớn đây, cô chính là chưa ngồi xe máy lần nào. Càng không dám nói với Tiền YY mình dị ứng với xe máy. Chính xác hơn là cô sợ.

91. Chương 91

Cửa lớn bãi đỗ xe tòa cao ốc

” Đồng Thiên Ái! Cô ngồi cho vững nha!” Tiền YY chuyển động tay ga, chiếc xe vang lên mấy tiếng “ù ù”.

Đồng Thiên Ái có chút khẩn trương ” A! Được!” lò dò ngồi lên yên xe phía sau, bàn tay nhỏ bé cẩn thận nắm chặt áo khoác Tiền YY. Sức nặng trên đầu khiến cô có chút khó khăn, cái nón bảo hiểm này sao mà nặng vậy! Rất khó tưởng tượng nổi, cô gái phía trước mình, dáng dấp nhỏ nhắn đáng yêu sao có thể lái chiếc xe máy vừa to vừa nặng được chứ! Mặc dù cái xe này dường như có trải qua mấy lần cải tiến. Nhưng như thế này vẫn còn rất khoa trương!

” Ôm chặt lấy tôi! Sức cô giống con gà con quá! Lát nữa tôi đi nhanh, cô cẩn thận không té xuống đường bây giờ.” Tiền YY nói xong, đưa tay ra sau nắm lấy hai tay Đồng Thiên Ái vòng quanh hông mình, cổ tình nghiêng đầu lại, không quên dặn dò ” Nhất định phải ôm thật chặt, biết không?”

“Hả? À Biết!” Đồng Thiên Ái có cảm giác mình đã sai khi ngồi lên xe, đôi tay càng ôm chặt lấy Tiền YY, cả người cũng khẩn trương theo!

Aaaaa! Cô có thể nhảy xuống sao? Tiếc là mọi chuyện đã quá trễ. Bởi vì

” Go! Đồng Thiên Ái! Cô phải trả tôi tiền xe, cô đi xe buýt bao nhiêu thì trả tôi bấy nhiêu”. Thanh âm của Tiền YY theo tiếng ù ù của chiếc xe vang lên.

“À! Được!”. Trong nháy mắt, chiếc xe như thanh kiếm lao nhanh trong không khí, Đồng Thiên Ái chỉ cảm thấy cả người bị một lực hút nào đó kéo về phía sau, một giây tiếp theo đã va vào tấm lưng nhỏ của Tiền YY. Trong không khí lưu lại tiếng la hét thất thanh của Đồng Thiên Ái.

Chiếc xe một đường đi đến phòng trọ của Đồng Thiên Ái, Tiền YY đem xe dừng lại. Sườn xe nghiêng sang bên, Tiền YY dùng một chân dưới đất chống xe. Không ngại ngừng đem nón bảo hiểm tháo xuống, lắc lắc mái tóc ngắn của chính mình.

” Đồng Thiên Ái! Cô ở chỗ này sao” Tiền YY nghiêng đầu, liếc nhìn người phía sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Thiên Ái lúc này không còn giọt máu, sắc mặt tái nhợt như một trang giấy, đôi môi đỏ thì trở nên xám xịt, cố gắng giả vờ bình tĩnh

” Ừ! Nơi này là nhà tôi!”

” Cô không sao chứ? Có phải tôi chạy nhanh quá không?” Tiền YY nhăn nhăn đầu mày, lo lắng hỏi. ” Cô sao nhất gan vậy! Sớm biết cô thế này lúc nãy tôi đã đi chậm lại”

Đồng Thiên Ái hít sâu nuốt vào mấy ngụm không khí, từ từ bước xuống xe. Hai tay lấy nón bảo hiểm xuống, đưa cho Tiền YY

”không sao! Hiện tại tốt hơn nhiều rồi!”

..... Tiền YY có chút không yên lòng ” hay để tôi đưa cô lên phòng?”

Đồng Thiên Ái lắc đầu một cái, cười nói

” không cần đâu! Thật cảm ơn cô! Tôi ...”

” cô muốn cảm ơn tôi sao? Nhớ trả tiền xe cho tôi là ok rồi! Được rồi! Tôi đi đây” Tiền YY so ra bộ dáng “ok”, quay đầu xe, biến mất.

Cuối đường, chiếc xe con màu đen chậm rãi đi tới. Bên trong xe là Tiêu Bạch Minh, từ xa anh có thể thấy Đồng Thiên Ái một bộ sơ mi trắng quần jean thỉnh thoảng cúi người xuống, sờ sờ mắt cá chân chính mình.

” chân em sao vậy?”

Trong lòng hoang mang, Tiêu Bạch Minh tăng tốc chạy nhanh đến. Chiếc xe từ từ đến gần, cửa sổ xe được hạ xuống, Tiêu Bạch Minh đưa đầu ra gọi một tiếng ” Thiên Ái”.

Đồng Thiên Ái nghe phía sau có người gọi, vội xoay người lại, đôi chân theo hành động vừa rồi lại trở nên đau nhức dữ dội, trên trán rỉ ra từng giọt mồ hôi lạnh. Nháy mắt thấy Tiêu Bạch Minh đang tới, Đồng Thiên Ái nâng lên nụ cười thật to, tỏ vẻ không có gì.

” anh Bạch Minh! Sao lại trùng hợp thế này! Anh cũng tan sở rồi à?”

Tiêu Bạch Minh tinh tường nhận ra sự khác thường của cô, tầm mắt quét qua khuôn mặt tái nhợt của Đồng Thiên Ái, dừng lại trên chân cô. Nhất định là có chuyện.

” Thiên Ái! Chờ anh một lát! Anh đi tìm chỗ đậu xe, chúng ta tản bộ. Được không?”

Đồng Thiên Ái cười có vẻ gượng gạo, nhưng khi nhìn thấy vẻ tươi cười mong chờ của Tiêu Bạch Minh bất đắc dĩ gật đầu. Nhìn theo bóng chiếc xe đang chạy đến bãi đỗ, đợi đến khi bóng dáng Tiêu Bạch Minh biến mất ở khúc quanh, lúc này Đồng Thiên Ái khẽ nhíu mày, không nhận được lại khom lưng, sờ sờ chỗ chân đau của mình.

” Làm sao bây giờ? Một lát phải giải thích thế nào đây? Không được, nhất định không để cho anh ấy phát hiện ra!”

Chưa được vài phút, bóng dáng Tiêu Bạch Minh đã xuất hiện ở chỗ khúc quanh. Thân thể cao lớn rắn rỏi nhưng nhìn kĩ thì có chút tiêu điều cô đơn. Bộ dáng vẫn như lần gặp mặt đầu tiên hầu như không có gì thay đổi, gọng kính đen hờ hững, quần áo chỉnh tề, sạch sẽ. Cho dù đứng cách xa thế này, cô vẫn cảm thấy an tâm. Cảm giác khiến cô muốn hoàn toàn dựa dẫm vào anh.

Không biết từ lúc nào, Tiêu Bạch Minh đã chạy đến trước mặt. Dừng lại phía trước người cô, Tiêu Bạch Minh, cúi nhìn, nhẹ nhàng gọi một tiếng

” Thiên Ái”. Dường như sợ sẽ kinh động đến cô, thanh âm của anh thể nào lại dịu dàng đến vậy.

Đồng Thiên Ái lấy lại tinh thần, ánh mắt đờ đẫn nhìn anh, trong ánh mắt lóe ra một tia si mê, buồn buồn “Dạ!” một tiếng.

” Lên đi! Em cũng mệt mỏi cả ngày rồi!”

” vâng”

Hai người cứ thế sóng vai mà đi, Tiêu Bạch Minh dường như không phát hiện ra vết thương dưới chân cô. Đồng Thiên Ái chịu đựng chân đau, cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười. Đây có thể xem là sự hành hạ thống khổ nhất trên đời.

Đi tới trước thang máy trong Cao ốc, Đồng Thiên Ái vô cùng buồn bực phát hiện, thang máy lại không có nhân tính, tiếp tục hại người, lần nữa tê liệt. Đồng Thiên Ái kìm nén bực dọc trong người, tiến về phía trước, lúc này không có khí lực để nói chuyện.

Từ đây đi lên tầng cao nhất, với cô bây giờ mà nói là chuyện thống khổ dường nào. Không kịp lên đến nơi, cô đã đau chết ở giữa đường rồi.

Tiêu Bạch Minh ở chỗ rẽ hành lang chợt dừng bước, không làm gì cả. Lúc này Đồng Thiên Ái đã bước được hai bậc thang, nghiêng đầu nhìn anh nghi ngờ hỏi

” Anh Bạch Minh! Anh làm sao vậy?”

92. Chương 92

Anh Bạch Minh sao vậy? Sao lại đứng yên một chỗ không đi? Thấy Tiêu Bạch Minh chậm chạp không có phản ứng, Đồng Thiên Ái rốt cục nhìn không được lên tiếng gọi

” Anh Bạch Minh”

Tiêu Bạch Minh lẳng lặng không nói câu nào, xoay người tiến lên phía trước. Ở trước mặt cô, từ từ ngồi nửa người xuống, hai tay hướng về sau vẫy vẫy

” Thiên Ái! Lên nào! Anh công em lên nhà!”

Lời vừa thốt ra khiến Đồng Thiên Ái sợ hãi đứng yên tại chỗ, trong lúc nhất thời, hốc mắt dần đỏ lên mang theo chút chua xót trong đó.

” Anh Bạch Minh! Không cần đâu! Em nặng lắm! Em không có chuyện gì sao anh lại phải công em lên chứ!”. Nhanh chóng cự tuyệt ý tốt của Tiêu Bạch Minh, nhưng trong lời nói của cô vẫn mang theo vẻ ghen ngào.

Tiêu Bạch Minh ngồi yên như cũ, kiên nhẫn nói

” Gần đây anh luôn ngồi trong phòng, cả ngày chẳng vận động gì cả, tiện thể hôm nay xem như anh tập thể dục luôn đi. Sao vậy? Em không muốn giúp anh sao?”

Đồng Thiên Ái đứng nhìn bóng lưng của anh, dòng nước ấm áp đầu đó chảy xuôi qua lòng. Anh đã biết. Anh đều đã thấy được. Anh biết cô bị thương ở chân, cũng biết cô đau đến mức không cử động được. Anh biết rồi, sau đó lại cố tìm lý do đỡ tệ như vậy, đây đúng là lý do đỡ nhất trong tất cả lý do. Nhưng sao cô lại cảm thấy sung sướng vui vẻ đến thế này chứ?

Nâng lên khuôn mặt tươi cười, giả vờ như không biết gì, cẩn thận mà nhào lên lưng anh

” Anh Bạch Minh, em nặng lắm đó! Anh chuẩn bị tâm lý đi nha!”

” Được! Anh đã chuẩn bị sẵn sàng!” Tiêu Bạch Minh không khỏi trêu chọc lại cô.

Từng dãy cầu thang dài yên lặng, không một bóng người, vang vọng đâu đây tiếng bước chân trầm ỏn, từng tiếng từng tiếng, rất có tiết tấu. Tiếng bước chân như một khúc sứt đáng dấp, khiến người nghe cảm thấy thật hạnh phúc.

Tựa mặt trên lưng anh, Đồng Thiên Ái cảm thấy bờ vai anh rất rộng, nằm trên người anh cũng rất thoải mái, tựa như khi còn bé cô được nằm trong lòng mẹ. Thật hạnh phúc và ấm áp.

“Thiên Ái!” giọng nói Tiêu Bạch Minh vang lên bên cạnh

Đồng Thiên Ái tựa đầu vào vai anh, nhỏ giọng hỏi

” Sao vậy anh? Có phải em nặng lắm không? Cho em xuống ở đây là được rồi”

” Không phải” Tiêu Bạch Minh vội vàng lắc đầu, ấp úng nói ” Em không nặng. Một chút cũng không nặng! Thật ra... anh muốn nói....”

“” Đồng Thiên Ái không nói gì, lặng lẽ chờ anh nói tiếp.

Trong lòng có dự cảm không yên, vào giờ khắc này, càng ngày càng dữ dội. Trực giác phụ nữ nói cho cô biết, nếu để anh nói hết, chắc chắn sau đó cả hai sẽ rất khó xử. Cho nên.....

” Anh! Gần đây đi làm thế nào?” Giọng nói vui vẻ, Đồng Thiên Ái cố ý muốn ngăn anh lại

Tiêu Bạch Minh sững sốt một chút, giây tiếp theo đã thở dài một cái. Tiếng thở dài yếu ớt như thế nhưng lại khiến Đồng Thiên Ái cảm thấy nặng nề. Từ đáy lòng tỏa ra cảm giác bất lực, Đồng Thiên Ái tự trách chính mình, nhưng là cô không có biện pháp. Vì phần khế ước kia, cô đã đem mình bán cho người đàn ông khác. Bản thân cô không xứng với tình yêu của anh. Sau này sẽ có người khác mang lại hạnh phúc cho anh.

” Trong công ty không có gì đặc biệt cả, mọi người ai cũng lo làm tốt công tác của mình. Thiên Ái đây?” Tiêu Bạch Minh đơn giản tóm tắt nói cho cô nghe

” Vậy sao? Em đi làm cũng thế” Đồng Thiên Ái đem hai cánh tay khê buộc chặt, ôm chặt lấy anh, dường như muốn đem mọi ấm áp từ anh mang về mình. Nghĩ đến mỗi ngày chính mình phải đối mặt với những áp lực vô hình, Đồng Thiên Ái cảm thấy chính mình thật nhỏ bé yếu ớt. Cô thật muốn tìm một cây đại thụ để chính mình có thể dựa dẫm, tựa như chú chim nhỏ cả ngày bay lượn không ngừng nghỉ, đến khi chiều tà lại trở về tổ ấm của chính mình.

” anh Bạch Minh! Anh đẹp trai tài giỏi như vậy trong công Ty YY nhất định có rất nhiều cô gái thích anh đi”

Chết! Sao cô lại đi hỏi vấn đề này chứ. Thật muốn cắn lưỡi mà. Đã muốn không nhắc đến đề tài nhạy cảm này, sao giờ lại đề cập đến nó nữa? Đồng Thiên Ái! Sự thật chứng minh, cô quả nhiên là Đại Ngốc Nghếch.

” không có! Chẳng có ai thích anh cả!” Giọng nói đầy thâm trầm của Tiêu Bạch Minh sâu kín vang lên.

Đồng Thiên Ái vội phản bác lại, hét lên

” làm sao có thể! Anh rất ưu tú mà!”

“Cho dù có.....” Tiêu Bạch Minh nghĩ ngợi một lát, rốt cuộc nói ” Anh cũng như cũ không thích họ”

Những lời này giống như viên đá nhỏ rơi xuống mặt hồ phẳng lặng. Tâm trạng Đồng Thiên Ái lúc này cũng như mặt hồ vừa rồi, nổi lên từng gợn sóng. Mọi cảm giác đan xen trong lòng, vui sướng có, cảm động có, có cả khẩn trương kinh ngạc,... tất cả tràn ngập trong lòng. Đồng Thiên Ái lặng lẽ cảm thụ hàng loạt cảm giác khác nhau trong lòng.

Cuối cùng cũng lên đến nơi, cả đoạn còn lại Tiêu Bạch Minh cũng không nói gì thêm. Không khí bao trùm một loại yên lặng đến đáng sợ. Thậm chí Đồng Thiên Ái có thể nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực. Mà anh kề sát sống lưng cũng có thể nghe được. Tâm trạng hai người đều như nhau, rung động và choáng váng.

” Anh Bạch Minh! Có thể thả em xuống rồi!” Đồng Thiên Ái phá tan im lặng, nói

Tiêu Bạch Minh sững sốt trong giây lát, khuôn mặt hiện lên vẻ đỏ ửng, từ từ ngồi xổm xuống, vội vàng nói

” À! Ừ! Anh quên mất. Lúc xuống cẩn thận một chút!”

” Vâng” khuôn mặt Đồng Thiên Ái cũng đỏ bừng theo. Hai chân cuối cùng đã tiếp đất, đáng lẽ cô phải cảm thấy vững chắc mới đúng, ngược lại lại cảm thấy mất tự nhiên, khó chịu. Đồng Thiên Ái cúi đầu không

dám ngẩng mặt lên nhìn, từ trong túi xách móc ra chìa khóa cửa, trong lòng thầm nói ” nhanh lên một chút, mau mở cửa ra! Đi vào nhanh một chút! Phải thật bình tĩnh! Cứ như thế mà làm!”

Trong nháy mắt, cánh cửa mở ra, Tiêu Bạch Minh chột hô lên

” Thiên Ái! Anh thích em”

... ..Cả người đứng hình tại chỗ, như bị điện giật. Đáy lòng tràn ra sự vui sướng khó tả. Nhưng là, cô không thể tiếp nhận. Cô không xứng đáng! Đồng Thiên Ái cô đã không xứng với anh ấy nữa rồi!

” Thật xin lỗi”. Trong lòng là một mảng lạnh lẽo, Đồng Thiên Ái nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tiêu Bạch Minh chưa xót cười, dường như đã sớm lường trước được câu nói này, tự lẩm bầm với chính mình

” Thiên Ái! Không sao! Anh thích em, đó là chuyện của anh! Em có thể....” thanh âm chột dừng lại, rồi nói tiếp ” Không thích anh....”

93. Chương 93

Cô phải nói những gì, ít nhất cũng phải có lời an ủi chứ?

Nhưng vào giờ khắc này,cô không thể nói ra lời! Cô nghĩ muốn tiếp nhận một phần tình cảm, tiếp nhận một phần kí thác, nhưng hiện tại không làm được!

“Anh Bạch Minh, em thấy mệt mỏi, em muốn được nghỉ ngơi!”

Quyết tâm hung ác, đóng cửa lại, ở lúc đó, dường như nghe thấy Tiêu Minh Bạch thấp giọng lẩm bầm

” Anh sẽ chờ em.”

Dựa vào lưng cửa, không thể chịu nổi mất mát, bên miệng không biết bao nhiêu lần lẩm bầm: “Anh Minh Bạch.....Thật xin lỗi.... ..Anh Minh Bạch.....Thật xin lỗi.... ..”

Bây giờ, cô chỉ có thể nói những lời ấy, có lẽ chỉ có thể nói ba chữ “Thật xin lỗi” này thôi. Còn những thứ khác cô không thể làm được.

Mệt mỏi đi vào phòng ngủ, thẳng tắp ngã xuống giường. Đầu chôn sâu vào trong gối, hai tay bịt lỗ tai lại, đè nén nội tâm uất ức, yên lặng chỉ nghe thấy nhịp tim của mình.

“Bùm.....Bùm.....”, dường như tự nói với mình, trách bản thân ngu xuẩn, cô đã phụ một người tốt như vậy.

Đột nhiên, chột từ giường nhảy lên, chân đau cũng không thèm để ý, chạy tới phòng khách.

Nhìn bức hình treo trên tường, nhìn người phụ nữ trong hình mỉm cười. Lần đầu tiên cô luống cuống như vậy, lần đầu tiên sợ hãi như vậy, lần đầu tiên cảm thấy lực bất tòng tâm.

“Mẹ, con không có làm sai đúng không” Cô dường như tức giận, nhìn về bức hình rống to.

“Vì cô nhi viện, con phải làm sa? Cho đến bây giờ con đều không nghĩ qua muốn trêu chọc bất cứ người nào! Con sai lầm rồi sao?”

“Con chỉ muốn có được một hạnh phúc đơn giản, con như vậy là sai lầm rồi sao?”

... ..

Vô số lần hỏi “Con sai lầm rồi sao”, nhưng không có ai nói cho cô biết, cô rốt cuộc không có làm sai....

Người phụ nữ trong hình nhìn Đồng Thiên Ái, nụ cười của cô lúc này dường như có vẻ vô cùng bi thương, mang theo cảm giác thâm thúy, đang nhìn nữ nhi của mình.

“Bảo bối Thiên Ái....Con hối hận à.....”

“Mẹ...Không có...Con chưa từng hối hận...Cũng sẽ không hối hận....”

“Như vậy...con tại sao phải làm khó mình như thế....”

“Con chỉ là...Con cảm thấy...”

“Bảo bối Thiên Ái...Người yêu con chân chính...Chắc là sẽ không để ý quá khứ của con...Biết không....”

“... ..Mẹ.... Con không hiểu.... ..”

“Chân chính sẽ để ý...chỉ là mình....”

Đồng Thiên Ái! Thừa nhận đi! Là chính người để ý! Bởi vì người sợ, bởi vì người mềm yếu! Người sợ anh Bạch Minh về sau biết chuyện, anh ấy sẽ không để ý tới người nữa!

Đồng thời bản thân mình không tin anh Bạch Minh!

Không tin ấy đối với mình thích được bao nhiêu, không tin mình sẽ nhận được hạnh phúc....

Sáng hôm sau tỉnh lại, có chút nhức đầu. Chẳng lẽ là do bị trẹo chân?

Cho nên đầu cũng trường đau dữ dội...

Ra khỏi giường đánh răng rửa mặt, cuộc sống vẫn phải trôi qua. Mỗi ngày đều không có gì thay đổi, lâu ngày như thế cảm giác chán nản, dường như không có gì thay đổi.

Mình bây giờ có thể làm tốt nhất một chuyện, chính là đối phó với tên biến thái kia!

Một ít phần công việc nhất định là phải chống đỡ cho đến hết hạn hợp đồng! Nửa năm sau, muốn vênh vác tự đắc hướng hân phát tay một cái, nói với hân bái bai, hơn nữa còn kiêu ngạo mà rời đi!

Đồng Thiên Ái! Cố gắng lên! Nhất định phải cố gắng lên! Không thể nhận thua!

Nhìn mình trong gương, khích lệ một phen, gạt đầu một cái hài lòng.

Đưa tay đem tóc buộc thành một bó, đem tóc ghim thật cao, lộ ra cái trán trơn bóng. Giống như là Vũ Sĩ anh dũng, đứng trước chiến trường, chuẩn bị sẵn sàng.

Giữ vững mỉm cười, xoay người.

Đi tới cửa cúi người xuống, bắt đầu mang giày.

Mắt cá chân ngày hôm qua không còn đau đớn, chỉ là vẫn còn hơi sưng huyết.

Vào lúc thay giày, liếc thấy ở giá giày có duy nhất một đôi giày cao gót, trong lòng chợt thấy cô đơn. Đưa tay mở tủ giày, đem nó cất vào.

Từ đó về sau, cô sẽ không đi giày cao gót nữa, sẽ không bao giờ mang nữa rồi.

Không muốn lưu luyến nữa, cầm túi đeo lưng, mở cửa phòng ra.

Ngẩng đầu lên, trong nháy mắt con người mở lớn, cặp mắt bởi vì phát hiện ra anh Bạch Minh mà nở rộ. Nhưng rồi một giây sau lại lạnh lùng ngay.

Tiêu Bạch Minh mặc bộ âu phục màu lam đậm, bộ dáng tinh anh. Áo sơ mi trắng sạch sẽ, ống tay áo cũng được giặt sạch sẽ, đi đến gần có thể ngửi thấy trên người anh tỏa ra hương thơm khoan khoái .

“.....” Cúi đầu, trong đầu nghĩ ngợi không biết nói cái gì.

Thế nào lại lúng túng như vậy? Muốn chết!

Cuối cùng, Tiêu Minh Bạch ho nhẹ một tiếng, cẩn thận từng li từng tí một nói: “Thiên Ái! Anh đưa em đi làm được không?”

Giọng của anh khẩn cầu như vậy, anh đang hỏi mình có nguyện ý hay không...

Nếu như anh không để ý tới cô, nếu như anh không nói với cô, như vậy có lẽ sẽ khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút! Nhưng là bây giờ, anh cứ nhiên đứng ở trước mặt mình, có lẽ đã đợi lâu.

Anh chờ ở đây từ khi nào? Tại sao lại phải làm như vậy?

Như vậy sẽ chỉ làm cho cô cảm thấy khó chịu!

Đóng cửa lại, đứng thẳng lưng, lạnh lùng nói: “Không cần! Anh Bạch Minh, tôi có thể tự mình đi làm được! Tôi đi trước!”

Nghĩ là trốn ngay, cô chạy nhanh vào thang máy.

“Thiên Ái.... ..” Tiêu Bạch Minh mở miệng, muốn nói những gì.

Không muốn nghe thấy! Không muốn nghe! Thật xin lỗi! Anh Bạch Minh!

Ít nhất là hiện tại cô không có cách nào đối mặt được với anh! Nếu như có một ngày. Đứng trước mặt anh nói ra sự thật, như vậy anh có thể trước sau như một vẫn thích cô?

Nhanh chóng bấm thang máy bỏ lại anh đứng một chỗ.

Tiêu Bạch Minh kinh ngạc, biến mất ở đáy mắt.

Đồng Thiên Ái dựa vào thang máy, nhắm hai mắt lại...

“Thật xin lỗi”

“Em không có cách nào thích anh nữa. Cho nên, anh sẽ không phải đối tốt với em”

94. Chương 94

Ấu tiếp công ty

Đồng Thiên Ái đi vào công ty, trong khoảng khắc mọi người ngẩng đầu lên nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó trong một giây lại cúi xuống tiếp tục làm việc, hoàn toàn đem nàng thành không khí.

Đi đến nơi làm việc của chính mình, đem túi xách đặt ở trên bàn cộng tác.

Cả ngày tiếp theo, chính mình nên làm việc gì đây? Chẳng lẽ lại ngồi yên trong này hay sao.

Không! Không thể! Đồng Thiên Ái! Chính mình phải bước ra ngoài kia.

“Bá”- theo noi làm việc đứng lên, đưa mắt nhìn bốn phía. Anh mắt liền dừng lại ở nữ nhân viên đang sửa sang lại tư liệu. Chầm chậm đi tới bên cạnh nữ nhân viên, vỗ vỗ bả vai của nàng ta.

Nữ nhân viên kai đang nói chuyện, lập tức xoay người lại. Trong khoảng khắc nhìn thấy Đồng Thiên Ái vẻ tươi cười trên mặt nhanh chóng biến mất, lộ ra vẻ khinh thường, trong nháy mắt trừng ra khuôn mặt lạnh lùng.

“Nga! Là Đồng tiểu thư a! Ta một mình có thể làm được! Sẽ không cần tiêu thu’ động tay vào ỉ” Ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi 360 độ

Đồng Thiên Ái khuôn mặt tươi cười Tôi có thể! Tôi đến giúp cô làm! Đồng tư liệu này là đe ơ đau đầu

Nói xong, hai tay đã muốn nhận lấy đám tư liệu kia.

“không cần!” Nữ viên chức khó chịu nói, kiên quyết đem đồng tư liệu lùi về bên người mình

Trong lúc hai người còn đang dành co với nhau, tập tư liệu kia bỗng rơi xuống đất,” bịch một tiếng, phát ra âm thanh rầu rĩ. Trong phút chốc, bốn phía đột nhiên im lặng hẳn

” tôi đã nói không cần cô hỗ trợ mà” Nữ viên chức rốt cục không nhịn được oán giận.

Đồng Thiên Ái cau mày, ngồi xổm xuống thu dọn lại đồng tư liệu, vội vàng nói” Thực xin

Lỗi! Thực xin lỗi! Là tôi không cẩn thận! tôi giúp cô nhặt chúng lên”

Bối rối nhặt lên đám tư liệu trên mặt đất, khuôn mặt vì xấu hổ mà đỏ ửng lên.

- Xin lỗi! là tôi không đúng — hai tay đem tư liệu đưa lên, vẫn như cũ không quân giải thích.

Nữ nhân viên trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, có chút trào phúng nói

- Đồng tiểu thư à! Cô hiện tại là người tâm phúc của công ty chúng ta! Chúng tôi sao dám để cho cô làm việc được đây.

- Cô mỗi ngày chỉ cần đến công ty để đưa tin là được, Ngồi ở bàn mà xem tạp chí uống trà

Nữ viên chức cố ý hướng nàng mà bước đến, tà suy nghĩ con mắt nhìn nàng ” Đồng tiểu thư! Cô có biết vì sao không?”

”Đồng Thiên Ái cảm giác đích ý mãnh liệt của cô ta, đành phải cúi đầu.

Bỗng nhiên, bên người vang lên một giọng nữ: ‘Miss Trần, ai nha!. Cô nhìn xem, cô nhìn xem! Trên mặt của cô sao lại có một nốt mụn thế kia

“Một cái thật lớn nhá! Hảo hồng ư!”. Giọng nói khoa trương tiếp túc la hét.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đang đi tới, “... ” Tiền Luyến Luyến bày ra khuôn mặt đáng yêu, khiến nàng cảm thấy cứu binh đã đến, nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Quay đầu nhìn về phía Miss Trần, nhưng vẫn không có phát hiện ra nốt mụn xinh đẹp kia ở trên mặt cô ta. Lúc này mới phát hiện ra Tiền Luyến Luyến đang trừng con mắt nhìn mình.

Phải không? Có lớn lắm không? Ở nơi nào vậy?” Miss Trần khấn trương lấy tay vuốt mặt của mình

Tiền Luyến Luyến giống như đang làm ảo thuật, lập tức từ phía sau lấy ra một chi loại bỏ mặt mụn”

”Miss Trần, đây chính là sản phẩm ngăn ngừa và trị mụn mới nhất nha! Nhưng lại là số

lượng có hạn đó nha. Ta đau lòng đem tặng cho người. Đặc biệt tạo thuận lợi cho cô. Giảm cho cô 8% đi

“Trước cho tôi, Tôi đem đi rửa mặt. Trong chốc lát mang tiền đến cho cô!” Miss Trần không cần nhìn lại, tay đoạt lấy sữa rửa mặt, đi thẳng đến toilet.

Đi được vài bước, tay che mặt, chỉ đám tư liệu đang để trên mặt bàn ” Đồng tiểu thư, đám tư liệu này phiền cô sửa sang lại một chút, dựa theo đánh số mang đến phòng tư liệu”

“A! Ân! Tốt” Đồng Thiên Ái rút cục lộ ra vẻ mặt tươi cười

Tiền Luyến Luyến nhìn thấy ” bà cô chồng hung dữ” đi xa, hay tay khoanh ở trước ngực, lắc lắc đầu” Ta a! Đối với người như thế, cô không cần phải như thế sợ hãi! Như thế sẽ bị

các cô ấy khi dễ hơn!”

” Ân! Tôi đã biết” Đồng Thiên Ái cảm kích nói

“Tốt lắm! Tôi giúp cô làm! Nhiều như vậy tư liệu” Tiền Luyến Luyến xoay người nhìn trên bàn, cả hai thùng tư liệu

Phòng tư liệu ở cuối dãy hành lang

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất, một dải lớn ánh mặt trời rơi vãi chiếu lên mặt hai nữ nhân trong phòng. Có lẽ là do ánh mặt trời các nàng nhìn qua thật giống như hai tinh linh.

” Đồng Thiên Ái chỗ cô có ổn không?” Tiền Luyến Luyến đứng ở ngăn tủ khác, ló đầu ra hỏi.

Một khác khóa tiểu nào túi dò xét đi ra, nở ra nụ cười rực rỡ,“Luyến Luyến, tôi vẫn ổn”

Tiền Luyến Luyến chịu không nổi bộ dáng đó, di nhanh tới trước mặt Thiên Ái. Cúi đầu nhìn sang thùng bên cạnh, phát hiện trong thùng còn có một nửa số tài liệu chưa được sắp xếp lại”

” Đồng Thiên Ái! Cô như thế nào lại ngốc thế chứ. Tôi đến giúp cô

“Luyện luyện, cảm ơn cô”. Đồng Thiên Ái phi thường sùng bái mà nhìn Luyện Luyện, cảm thấy Luyện Luyện thật đúng là cứu tinh của chính mình.

Tiến vào công ty, phát sinh tất cả mọi chuyện tất cả đều không tốt đẹp, không như ý muốn, dường như chỉ có duy nhất việc nhận thức luyện Luyện là điều đáng được ăn mừng nhất.

Tiền Luyện Luyện nhún vai, bỏ xuống suy tư, “Như vậy đi, hôm nay giữa trưa cô mời tôi ăn cơm. Coi như là giúp cô giải quyết ” bà cô chồng” kia cộng thêm việc giúp cô sửa sang lại đồng tư liệu này”

Ách

” Tốt nha! thêm một ly trà sữa nữa có muốn hay không?”

Đồng Thiên Ái tính trẻ con vươn lên một ngón tay cái

Tiền Luyện Luyện bày ra ánh mắt tròn xoe, hưng phấn kêu lên,” Oa... Thiên Ái... Ta yêu người chết mất... Người cư nhiên còn tặng ta một ly trà sữa nha”

Nói xong, liền ôm cổ Đồng Thiên Ái, tựa vào cô trong cửa nàg cọ cọ vài cái

Luyện Luyện! Người ghì ta sắp chết rồi!- Đồng Thiên Ái nhắc nhở.

Tiền luyện luyện ngay lập tức buông xuống vài phần lực đạo, nhưng mà vẫn tiếp tục ôm Thiên Ái, Thiên Ái, Thiên Ái! Từ hôm nay trở đi, người là tỷ muội tốt của ta.

Đồng Thiên Ái đứng yên tại chỗ mặc cho nàng ôm. Một ly trà sữa thôi, cư nhiên có thể làm cho nàng như vậy vui vẻ nha!

95. Chương 95

Sau ngày đó mọi chuyện có vẻ thuận lợi hơn

Thiên Ái cảm thấy thái độ của nữ nhân viên trong công ty đối với mình cũng hòa hoãn hơn bởi do người khiến cho tất cả nhân viên nữ trong công ty thương nhớ - Tần Đại tổng giám đốc cũng không thấy xuất hiện nữa. Cô cảm thấy chính mình dường như có thể yên ổn mà sống nốt nửa năm còn lại.

Một tuần nữa trôi qua trong chớp mắt. Cảm thấy cảm khái của mình bền gan vững chí, hơn cảm khái thời gian vội vã.

Thời gian nghỉ trưa, mọi người đều đã đi ăn cơm trong phòng chẳng còn lại ai cả. Đồng Thiên Ái đứng bên cạnh cửa sổ, hai tay chống lên thành cửa, ngẩng đầu nhìn về bầu trời phía trước. cửa sổ mở ra, một chút gió lạnh thổi tới khiến cho cả người cô không nhịn được khẽ run lên. Khí trời càng ngày càng lạnh, bất tri bất giác, mùa thu cứ như thế mà đến.

Cả tuần nay, cô không có gặp qua Anh Bạch Minh, là chính mình làm tổn thương đến anh ta sao? Cho nên anh ta lựa chọn không xuất hiện trước mặt cô nữa. Kết quả như vậy, không phải là điều mà cô mong muốn hay sao? Đồng Thiên Ái à! Anh Bạch Minh không phải là của người.

Tiền YY không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh, liếc nhìn khuôn mặt đang suy tư của cô, nhẹ nhàng lắc đầu ” ai! nhìn bộ dáng này là biết cô đang nghĩ đến đàn ông rồi!”

“...” Đồng Thiên Ái vội vàng xua tan mọi suy nghĩ trong đầu, giương lên đôi mắt to, vội vàng giải thích ” Không có! Tôi không nghĩ... Tôi chỉ là...”

“Được, Được! Giải thích chính là che giấu!” Tiền YY lộ ra vẻ hiểu biết ” Để tôi đoán xem, không phải là đang nghĩ đến tổng giám đốc của chúng ta chứ?”

Ách, tổng giám đốc

Tiền YY mím môi, nghiêng đầu nhìn về phía trước, " Tôi dám chắc nếu đã là phụ nữ đều muốn nhào tới mà hôn tổng giám đốc một cái nha"

"Anh ta?" Đồng Thiên Ái lộ ra vẻ chán ghét trên khuôn mặt, "tôi thà nghĩ đến con heo cũng không thèm nghĩ đến anh ta"

Cô ghét anh ta sao? Tiền YY có chút nhàm chán hỏi, đơn giản là vì muốn giết thời gian.

Vừa nhắc đến gã biến thái kia, Đồng Thiên Ái nhất thời lửa giận nổi lên cao, " Đừng nhắc đến anh ta! Anh ta chính xác là loại người bại hoại! Chỉ biết dùng tiền để mê hoặc phụ nữ! Là người mảnh vụn á!"

...

Cao ốc Tần Thị

Ngồi ở phòng làm việc trên tầng cao nhất, Tần Tấn Dương thình lình hắt hơi

Ai da. Có ai đó đang nói xấu anh.

Quan Nghị dùng dư quang liếc nhìn người đàn ông phía trước, lông mày nhíu lại, trấn định cầm tách cafe từ từ uống, thưởng thức hương vị nồng nàn của nó, hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi hiếm có của mình

" Tấn Dương! Sao dạo này cậu lại trở nên bình tĩnh như thế, không đi kiểm tra tiểu nữ nhân kia nữa ak?" Quan Nghị đặt ly cà phê xuống, nghi ngờ nhìn về phía hắn

Cả một tuần nay, hắn khôi phục lại tình huống bình trước kia, vui vẻ trong đám phụ nữ. Mặc dù đây là tác phong của Tần Tấn Dương nhưng lại làm Quan Nghị thấy kì quái.

" Không cần thiết ngày nào cũng đi trêu chọc cô ta! Nên nhớ bên cạnh tôi chưa bao giờ thiếu phụ nữ" TTD lạnh nhạt nói, đôi mắt tỏa ra ánh sáng.

Quan Nghị thờ ơ nhún vai, cảm thấy đây là việc cá nhân của hắn nên cũng chẳng thêm hỏi thêm. Nhưng chân tướng mọi việc thực sự chỉ đơn giản như thế thôi sao?

Thật sự là rất đáng nghi.

Đang lúc đó, có người gõ cửa

thùng thùng

" vào đi" Tần Tấn Dương hương ra ngoài cửa trầm thấp rống lên một tiếng

Trong nháy mắt cánh cửa mở ra, đi vào là người phụ nữ vóc dáng cao gầy, phong tình vạn chủng. Thân hình lắc lư theo từng bước chân, từ từ tiến vào. Đôi giày cao gót dưới chân tạo ra thật nhiều âm thanh theo mỗi bước đi. Đôi mắt đẹp khẽ chớp, tầm mắt quét qua Quan Nghị, mang theo chút mập mờ mà đối với thượng một ít song như chim ưng hai mắt. Mái tóc quấn chảy dài xuống tận eo, trên người lộ ra đường cong mê người

" Tấn Dương, em không làm phiền anh chứ? " Âm thanh cũng thật động lòng người

Quan Nghị âm thầm chất lưỡi ánh mắt nhìn về phía TTD, thoát ra ý tứ " tiểu tử ngươi thật có một tay"

Quan Mị Nhi diễn viên Đài Loan đang nổi tiếng hiện nay. Bằng vẻ đẹp của mình, lấy thân phận người mẫu thành công bước vào con đường diễn viên. Thời gian trước, liên tục nhận được vài kịch bản phim điện ảnh, hiện tại hồng thấu nửa bầu trời. Không nghĩ tới, nguyên lai là Tấn Dương - tiểu tử thú kia đụng tay đụng chân.

Tần Tấn Dương nhếch lên khóe môi, ánh mắt nhìn về phía Quan Nghị dụng ý " Ngươi có thể đi"

Ngẩng đầu nhìn về phía Quan Mị Nhi, Tần Tấn Dương dịu dàng nói " Bọn anh nói xong rồi. Bảo bối, em đến thật đúng lúc. Anh vừa mới nghĩ đến em."

Quan Nghị âm thầm nói thầm trong bụng " Tiểu tử thói này lúc nào cũng chỉ biết sai khiến người khác"

Thức thời đứng lên, không muốn ở lại thêm nữa, xoay người về phía Quan Mị Nhi mỉm cười " Mị Nhi, chúng tôi nói xong rồi!"

Sau khi cửa đóng lại, Tần Tần Dương một tay chống cằm, nhìn Quan Mị Nhi từ trên xuống dưới. Xác thực là một phụ nữ đẹp, ngũ quan xinh xắn, lại còn có chút nước lã Hồn huyết Nhi cảm giác. Đáng người cũng rất hấp dẫn, nếu là lúc trước hẳn nhất định sẽ không nhìn được bước tới hôn cô. Tại sao hiện tại chỉ muốn thể này thường thức, tuyệt không có phản ứng kia của đàn ông

Quan Mị Nhi thấy Tần Dương nhìn mình không chớp mắt bộ dáng lại mất hồn như thế cho rằng Tần Dương đã bị vẻ đẹp của mình mê hoặc. Có chút đắc ý lộ ra nụ cười đầm mĩ, hướng hẳn đi tới

” A ” Đi đến bên cạnh Tần Dương, lại làm bộ trạc chân, cố ý ngã vào trong ngực hẳn

Tần Tần Dương không đẩy ra, nhưng cũng không ôm lấy. Cứ như thế mặc cho Quan Mị Nhi ngã vào trong ngực mình, mùi nước hoa nồng đậm theo thể xông thẳng vào mũi gây khó chịu

Từ lúc nào mà anh lại thích mùi thơm dầu gội kia chứ.

” Tần Dương, anh nhìn xem chân của em sao rồi! Có chút đau nha! ” Quan Mị Nhi mềm mại nỉ non, khí tức của cô gần anh như vậy.

Chân đau

Đồng Thiên Ái, không biết chân của cô sao rồi?

” Tần Dương ” Quan Mị Nhi thấy anh không có phản ứng gì, lại tiếp tục làm nũng.

Tần Tần Dương lúc này mới lộ ra vẻ mặt mê người, ngắt nhẹ mũi Quan Mị Nhi ” Bảo bối, em muốn anh bồi thương thể nào đây?”

” Ghét. Ngày hôm qua em nhìn trúng một chiếc đồng hồ kim cương nha ” Quan Mị Nhi vừa nói vừa tựa đầu vào vai Tần Dương

” Một lát nữa xuống mua cho em sau đó chúng ta đi ăn cơm! ” Thanh âm không có một tia phập phồng.

Quan Mị Nhi nghe thế, lập tức mở cổ trong bụng, in dấu môi hồng trên khuôn mặt hẳn.

96. Chương 96

Gần tối, mọi nhân viên trong công ty lục đục thu xếp này nọ

- Thiên Ái! Nhanh lên một chút! Cô thật là chậm nha! Cô là con rùa hay sao? Tiền YY đứng chờ bên cạnh không nhìn được than vãn

Đồng Thiên Ái sửa sang lại bàn làm việc, đeo túi xách lên vai

- YY, cô vội sao?

- Tôi thế nào mà không vội được Tiền Yy đưa tay gõ một cái lên bàn làm việc của cô, một lòng nghĩ đến hỏa oa điểm

- Cô không biết phải không? hỏa oa điểm đang gõ gõ!

- Hỏa oa điểm cũng không chạy được, cô không gần phải gấp như thế chứ? Đồng Thiên Ái vừa nói cả người đã bị YY kéo đi về phía thang máy

Tiền Yy tức giận bĩu môi, lớn tiếng kêu la;

- Thế nào mà không vội được! Hôm nay là ngày cuối cùng giảm giá nha. Hơn nữa qua năm giờ sẽ không giảm giá nữa

nghe đầu sang chỗ khác, vô cùng nghiêm túc mà nói:

-Nếu bỏ lỡ cơ hội này, khẳng định cả kiếp này tôi sẽ tiếc nuối

Ách... Không nghiêm trọng đến mức đó chứ...

- Cái đó... YY... - Đồng Thiên Ái đưa tay kéo y phục của cô.- Cái đó xe máy... Cô đi chậm một chút... tôi thấy sợ

Tuần trước ngồi thử qua một lần cảm giác vẫn còn mới mẻ.

Tiền Yy một tay đẩy mạnh cô vào trong thang máy, mình cũng theo sau đi vào

- Đã biết rồi! Cô thật là nhát gan. Chẳng lẽ cô không thích cái cảm giác gió gào thét bên tai hay sao?

- hả? Là cảm giác gì?- lần trước ngồi phía sau đến mắt cô cũng không dám mở ra nhìn.

- cảm giác tự do - Tiền YY tựa vào vách thang máy, ánh mắt tròn trịa sáng ngời bất khả tư nghị được.

Đi ra khỏi tòa cao ốc đã nhìn thấy bên đường một chiếc xe con màu đen. Bên trong xe, mang theo hắc bên lão khoản mắt kính, toàn thân là Âu phục màu đen, áo sơ mi màu trắng, cổ áo hơi mở ra, không có cà vạt đi cùng. Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước, đột nhiên bước chân dừng lại giống như là đang mọc rễ.

Người kia, cả một tuần lễ cũng không gặp mặt - Tiêu Bạch Minh

tại sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này! Anh ta là đang đợi cô tan việc sao? Tại sao lại muốn đến đây đợi cô? Tại sao sau một tuần lễ lần nữa xuất hiện trước mặt cô?

Tiêu Bạch Minh ánh mắt nhìn về phía cô, lộ ra nụ cười ấm áp.

Mở cửa xe, hướng về phía cô, thẳng bước mà tiến đến

Đồng Thiên Ái nhìn bóng dáng của hắn, từ xa đến gần, trong nhất thời không có bất kì phản ứng nào. Cô như thế nào mà đối mặt với hắn đây, không lẽ cười nói "Đã lâu không gặp" hay sao?

Như thế có vẻ buồn cười quá.

"Thiên Ái"- Vừa lúc đó, Tiêu Bạch Minh đã đi tới trước người cô, cúi người xuống nhẹ nhàng gọi một tiếng. Nghiêng đầu, nhìn cô bé con bên cạnh mỉm cười "Em vẫn khỏe?"

Tiền YY thấy thế, cầm đầu cầm cổ đi lên phía trước, vẫy vẫy tay:

- Thiên Ái! Tôi đột nhiên có chút việc! Cho nên Tôi đi trước đây"

- Không ăn lẩu sao? Đồng Thiên Ái vội nói

loại trường hợp này cô không muốn một mình đối mặt.

- Tôi đột nhiên không muốn ăn lẩu nữa - Thanh âm của Tiền YY từ xa vang đến.

Không khí sao lại trở nên cổ quái như vậy đây? Cô cùng Bạch Minh bắt đầu từ khi nào thì cảm thấy xa lạ đây?

Tiêu Bạch Minh nhàn nhạt cười, tựa như thường ngày

- Thiên Ái! Trong công ty có chút việc xảy ra, cho nên lần trước anh thật vội! Em không có tức giận chứ

- Không có- giọng nói mang vẻ buồn buồn

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, dường như là không biết làm gì khác:

- Thiên Ái, Anh còn chưa ăn cơm, ăn cơm cùng anh được không?

Vẫn là phương thức biểu đạt như cũ, mỗi lần đều có vẻ là không quan tâm đến cô. Dùng lý do vụng về đó, đảo đa dạng kiểm soát, nhưng tất cả đều vì cô.

Có nên cự tuyệt hay không? Nhưng như thế nào lại nhẫn tâm cự tuyệt đây? Là người đều không thể cự tuyệt...

- Được - gạt đầu một cái nhưng thủy chung không có ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiêu Bạch Minh như trút được gánh nặng, giống như một đứa trẻ lộ ra khuôn mặt tươi cười. Nhìn Đồng Thiên Á đi đến phía trước, lúc này mới tiếp bước đi theo cô.

Bỏ ra tình cảm có thể nói cắt là cắt được hay sao? Nếu thật là vậy cũng sẽ không nhiều người làm được... vì nó thật thương tâm rơi lệ

Cách đó không xa, một chiếc xe Mercedes Benz vừa vặn xuất hiện ở chỗ cua quẹo. Tần Tấn Dương ngẩng đầu nhìn lên, chứng kiến thấy cảnh hai người bọn họ sóng vai bước cùng nhau theo bản năng thả chậm tốc độ xe lại. Xe ngày càng đến gần, tâm tình của hắn càng trở nên uất ức, khó chịu. Cho đến khi nhìn thấy hai người lên xe, chậm chậm khởi hành, đôi môi lại hơi nhếch lên. Đồng Thiên Á! Lại một lần nữa bị hắn bắt gặp bọn họ ở chung một chỗ. Đây là lần thứ mấy rồi hả? Trong vòng nửa năm trước, bọn họ có phải hay không ngày nào cũng ở chung một chỗ? Có phải lúc nào cũng như hình với bóng? Càng sâu hơn nữa, bọn họ còn ngủ chung với nhau? Tên gốc kia có phải hay không đã hôn qua đôi môi cô? Có hay không vuốt ve da thịt của cô? hoặc là hắn đã biết vẻ đẹp tuyệt hảo của cô?

Ý nghĩ như thế thật giống như bị ai đó đập đá vào đầu, trái tim vô cùng buồn bực. Dùng lực mạnh cầm tay lái, ngón tay cũng hơi có chút trắng bệch.

- Tấn Dương, chúng ta không phải là đi ăn cơm sao? Sao lại đưa em đến nơi này? - Quan Mị Nhi Nghiền đầu, làm nũng hỏi hắn

Một tiếng này vang lên khiến Tần Tấn Dương bình tĩnh trở lại.

Rất cục, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Quan Mị Nhi, duy trì nụ cười dịu dàng:

- Bảo bối, trước khi ăn cơm, muốn dẫn em đi chỗ này

Quan Mị Nhi cười khẽ một tiếng, chói lọi đào lý, đôi mắt phượng mang theo chút tình ý tiến lại gần căn lỗ tai của hắn nói:

- Anh dẫn em đi nơi nào em liền đi nơi đó

Tần Tấn Dương không bị hành động của Mị Nhi làm cho khó chịu, ánh mắt thâm trầm nhìn lên phía trước nhìn về hướng chiếc xe lúc nãy dời đi. Sau đó đạp chân ga, theo sau đuôi 2 người kia.

97. Chương 97

Trong xe con, Tiêu Bạch Minh dùng ánh mắt lén nhìn sang người bên cạnh.

Đồng Thiên Á đầu uốn éo hướng ra ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn mảng xanh ngoài kia. Một ít Nhất Đại đóa Bạch Vân nổi lơ lửng tự do tự tại. Bạch Vân vì làm đẹp bầu trời mà tồn tại, vậy còn cô đây? Đồng Thiên Á cô là vì ai mà tồn tại đây?

Còn gì nữa không, ai là vì Đồng Thiên Á mà tồn tại đây? Nếu như mỗi người tồn tại đều có ý nghĩa, như vậy ai là vì ai mà tồn tại đây?

“Thiên Á muốn ăn gì?” Thanh âm Tiêu Minh Bạch vững vàng truyền vào tai.

Đồng Thiên Á buồn buồn “Dạ” một tiếng, cúi đầu nói: “Anh Bạch Minh, anh quyết định là được rồi. Em theo ăn cái gì cũng được, không sao!”

“Muốn ăn lẩu không? Mới vừa rồi không phải em cùng với bạn muốn đi ăn lẩu sao?” Nhớ tới lời cô mới nói, Tiêu Bạch Minh cẩn thận hỏi.

Anh đối với cô luôn luôn cẩn thận như thế. Mang theo tâm ý bảo vệ, luôn muốn giữ lại những thứ tốt nhất cho cô.

Phải làm sao đây, làm sao mới có thể trở lại bộ dạng ngày trước đây? Nếu như anh không nhất thời xúc động, hướng cô thổ lộ, hiện tại cũng không lạnh nhạt như vậy.

Nhưng nếu như không nói, như thế nào biết cô không thích mình đây.

“.....” Đồng Thiên Ái nhìn ngón tay chăm chăm, tính trẻ con nghịch móng tay, lặp lại lời nói vừa nãy: ” Anh Bạch Minh, anh quyết định là được rồi, em không vấn đề gì.”

“Sao? Vậy đi ăn lẩu nhé?” Nói xong, trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Đồng Thiên Ái gật đầu một cái, không có bất kỳ dị nghị nào

Không tiếng động thở dài, hiện tại muốn than thở cũng không muốn để cô nghe thấy, không muốn tạo phiền não cho cô, không muốn làm khó cô, không muốn làm cho cô cảm thấy mình chịu thua thiệt.

Cho nên vẫn tùm tùm đối mặt.

Đằng sau xe con, chiếc Benz hào hoa bám theo một đoạn. Một trước một sau, chậm rãi chạy băng băng ở đầu đường.

Một tay Tần Tấn Dương dựa vào cửa xe, có chút không nhận được sờ cảm, một tay khác cầm lái. Một đôi mắt tối tăm nhìn chăm chăm xe phía trước.

Hận không giết được người trước mắt, đem xe ngăn lại.

“Tần Dương, anh rốt cuộc muốn mang gia nhân đi nơi nào sao?” Quan Mị Nhi đem thân kề sát người hắn, đưa tay vuốt ve gương mặt hắn.

Đột nhiên xúc động, Tần Tấn Dương trực giác nghiêng đầu tránh né.

Một vài ngón tay nõn nà cứ thế dừng lại giữa không trung, có vẻ lúng túng.

Quan Mị Nhi nhìn thấy hắn mờ ám, có hơi chút kinh ngạc. Bàn tay cô ở nơi nào đó đột nhiên không có động tác kế tiếp. Mà mặt của cô cũng vì động tác của cô mà có chút ửng hồng.

Quan hệ giữa tình nhân vốn rất nhạy cảm, không được phép nửa viên cát (cái này em chịu luôn)

“Bảo bối, đừng làm loạn, ngoan ngoãn ngồi xuống!”

Tần Tấn Dương đứng lúc đổi tay lái, vốn là đang tay nắm tay liền cầm tay cô trả về chỗ cũ.

“Tần Dương, em sẽ thật biết điều nghe lời.” Quan Mị Nhi nhẹ nhàng nói.

Trực giác của phụ nữ rất nhạy cảm. Cô gần như có thể cảm nhận, một người đàn ông dưới tình huống nào mới có thể làm ra hành động như vừa vậy.

Đây là chán ghét một người phụ nữ, mới có thể theo phản xạ làm ra mờ ám.

Tần Tấn Dương nghiêng đầu, hướng về phía cô cười dịu dàng. Nhưng là trong mắt hắn lại che lên một tầng băng mỏng. Đường như vạch nó ra sẽ nghênh đón Băng Thiên đất đông.

Xe con dừng trước chỗ đậu xe một nhà hàng, tắt máy.

Tiêu Bạch Minh vội vàng xuống xe, đi tới bên kia mở cửa xe. Cục kỳ giống thái độ đối đãi với bạn gái.

Nhưng tất cả đều được Đồng Thiên Ái xem ở đáy mắt, lại vẫn phải làm bộ không động lòng chút nào. Thừa nhận mình không cách nào không động tâm, nhưng hiểu hơn là mình không thể động lòng. Tiếp tục lạnh lùng, cho đến khi anh hiểu được mà lùi bước.

Cổ ý cười nhạt, đi xuống xe, lễ phép cười nói: “Anh Bạch Minh, cảm ơn anh!”

Cô nở nụ cười khách sáo, giọt vào đáy mắt Tiêu Bạch Minh. Chợt cảm thấy một tia bi thương, giống như bị kim châm, không thấy được vết thương nhưng cũng đã xâm nhập da.

Hành động thật nhỏ nhưng lại khắc cốt.

Rốt cuộc cũng không nhận được, cúi đầu nói ra: ” Thiên Ái! Thật ra thì em.....Không cần như vậy.....thực sự không cần như vậy.....”

”Đồng Thiên Ái quay đầu đi chỗ khác, không nhìn anh.

Thanh âm của anh tiếp tục vang lên: “Thích có rất nhiều loại, chúng ta quen biết lâu như vậy, anh....Đối với em....Giống như là đúng....em gái....”

Thanh âm Tiêu Bạch Minh cực kỳ nhẹ nhàng, nhẹ đến nỗi không nghe được hai chữ “em gái” kia.

Khó chịu....

Như vậy cũng tốt, em gái sao? Em gái cũng rất tốt. Như vậy thích anh cũng sẽ thành “Anh em” thôi.

Đồng Thiên ái ngẩng đầu lên, nhìn lại mặt anh, nâng lên khuôn mặt tươi cười: “Anh Bạch Minh! em đói bụng! Đi vào ăn cơm nhanh đi! Em cảm thấy mình có thể nuốt được một cái đầu heo sữa!”

Nói xong chủ động kéo tay của anh, không đắn đo vào nhà hàng.

Xe Benz dừng sát ở cách đó không xa, không có tắt máy,

Tần Tấn Dương thấy bọn họ đứng ở cửa, miệng nhỏ giọng nói những thứ gì. Thái độ giữa hai người bọn họ dường như có thể đoán được nội dung nói chuyện.

Thấy Đồng Thiên Ái nâng lên khuôn mặt tươi cười, hơn nữa còn chủ động dắt tay anh ta đi vào nhà hàng, trong lòng chợt căng thẳng.

Đó là loại cảm giác chưa bao giờ có. Ghét cô dắt tay người đàn ông khác, ghét cô hướng về người đàn ông khác cười, hơn nữa còn cười ngọt ngào như vậy. Chẳng lẽ cô không biết nụ cười của mình động lòng người cỡ nào sao?

Ngồi ở trước, Quan Mị Nhi cũng nhìn thấy một màn vừa rồi.

“Cô bé kia cùng Tấn Dương là quan hệ như thế nào? Chẳng nhẽ Tấn Dương tới nơi này là vì theo dõi cô bé kia sao?”

Bắt đầu từ khi nào? Tình nhân của cô, thủ lĩnh tổng tài Đài Loan, Tần Tấn Dương, lại có người trong lòng để ý?

98. Chương 98

Tần Tấn Dương nghiêng đầu nhìn về phía Quan Mị Nhi, nụ cười dịu dàng trên môi khiến người khác cảm thấy về mùa đông :

-Bao bối, dường như cho tới hôm nay anh chưa từng đi ăn lẩu lần nào

Lời của hắn, Quan Mị Nhi vừa nghe đã hiểu, vội vàng đón ý hòa theo, nhẹ nhàng đề nghị:

-Tấn Dương, vừa đúng có hỏa oa điểm, không bằng hôm nay chúng ta đi thử nghiệm loại thức ăn bình dân này đi.

Thức ăn bình dân? Bình dân?

“Tần tổng cao quý, kiểu người cao cao tai thượng như anh, từ nhỏ đến lớn chắc chưa khi nào đi xe buýt đúng không?”

“Bất luận là vật gì mà anh từng tiếp xúc qua, có lẽ người bình thường như tôi đây cả đời cũng không được chạm qua dù chỉ một lần”

“Tôi chán ghét loại người như anh lúc nào cũng tự mình là đúng, tôi chán ghét loại người lăm lăm tiền nhiều của như anh, chán ghét loại người khi cười nhìn giống chó vô cùng. Anh! Tất cả mọi thứ của anh đều khiến tôi chán ghét”

“Còn nữa, bò bít tết ăn thì ngon đấy, nhưng mà tôi chưa khi nào bước chân vào nhà hàng Tây, cho nên xin lỗi tôi không biết dùng dao, nĩa”

Lời nói của cô giống như lời nguyện của ma quỷ, vang mãi bên tai hắn không biết bao nhiêu lần. Đồng Thiên Ái em trải qua bao nhiêu vất vả, chịu qua bao nhiêu khổ Sở đều là anh không thể nghĩ đến. Em sẽ tịch mịch sao? Người phụ nữ ngu ngốc lúc nào cũng giả bộ kiên cường đó. Tần Tần Dương hai mắt chột nhắm lại, đôi lông mày cũng theo đó mà nhíu lên.

-Tần Dương? Quan Mị Nhi thấy anh không trả lời, nhỏ giọng kêu lên một tiếng.

Tần Tần Dương lúc này mở mắt ra, bộ dáng trầm tư vừa rồi cũng theo đó mà biến mất, nhíu mày nói:

-Vậy chúng ta đến đó thử xem thế nào. Nói đúng hơn là hắn muốn nhìn thấy cô gái nhỏ của mình.

Trong nhà hàng, vị trí gần cửa sổ, Tiêu Bạch Minh ngồi đối diện với Đồng Thiên Ái. Phục vụ vội vàng lấy ra thực đơn đưa tới cho anh:

-Tiên sinh, tiểu thư hai vị dùng gì ?

Tiêu Bạch Minh nhận lấy thực đơn, xoay lại đưa cho Đồng Thiên Ái, cười nói:

-Thiên Ái, em thích ăn món gì? Em gọi đi

-A. Tốt quá.

Đồng Thiên Ái khoa trương kêu lên, giống như đứa trẻ nhỏ nhận được món đồ chơi yêu thích. Chỉ có như thế này ngăn cách vô hình giữa hai người liền biến mất.

Cổ ý cười vui vẻ, cổ ý lớn tiếng nói chuyện, cổ ý giống như trước đây, nhưng thực lòng Đồng Thiên Ái hiểu được, gương đã vỡ dù có hàn gắn lại đi chăng nữa cũng sẽ để lại những vết nứt.

-Chọn món nào ngon nhất trong nhà hàng đi. Những món khác từ từ gọi sau - Đồng Thiên Ái cầm bút ở thực đơn giấy than, điền món ăn.

Tiêu Bạch Minh chợt nhớ ra điều gì, hướng phía phục vụ dẫn dò : “không bỏ ớt, tuyệt đối không được bỏ ớt”

-Vâng thưa tiên sinh — phục vụ mỉm cười gật đầu

Đồng Thiên Ái cúi đầu, tay cầm bút trong nháy mắt ngừng lại. Anh biết cô không ăn được đồ cay, biết cô khi ngủ sẽ đá chăn lung tung, biết cô ném ba kéo bốn, anh biết có ghét gì thích gì ngay cả những thói hư tật xấu của cô anh cũng biết.

Cảm giác thâm trầm bỗng dưng xuất hiện trong lòng, Tiêu Bạch Minh nhìn về phía Đồng Thiên Ái, thấy cô cúi đầu xuống, hắn không nhìn thấy mặt cô, càng không nhìn thấy biểu tình trên mặt cô lúc này cho nên hiện tại hắn không biết được trong lòng cô đang nghĩ điều gì-

-Thiên Ái, em chọn món xong chưa. Tiêu Bạch Minh cất giọng hỏi

-Dạ.

Cổ giọng cô có chút lấp, nhắm mắt lại định thần sau đó liền mở ra, nhìn anh mỉm cười. Dem thực đơn đưa lại cho người phục vụ, nụ cười trên môi càng thêm rực rỡ:

-Là những món này, Đúng rồi, anh Bạch Minh, hôm nay em muốn ăn cay một bữa. Được không?

-Hả — Tiêu Bạch Minh sững sốt một hồi — được

Đồng Thiên Ái hướng về phía phục vụ tươi cười:

-Ok! Tốt rồi, nhưng đừng làm quá cay nha!

-Vâng, chúng tôi sẽ làm theo ý kiến của tiểu thư - phục vụ nhận lấy thực đơn rồi xoay người bỏ đi.

Quay đầu lại, Đồng Thiên Ái tươi cười hướng Tiêu Bạch Minh giải thích :

-Khó có dịp nào như hôm nay, em muốn thay đổi khẩu vị một chút, khiêu chiến với cực hạn của chính mình. Hắc hắc!

Tiêu Bạch Minh không nói lời nào, cầm lấy ly thủy tinh trên bàn, ngón tay dài lơ đãng chạm tới thành ly, hơi trà nóng hổi trong ly nước bốc lên cao, cảm giác lòng bàn tay ấm áp lạ thường. Là khiêu chiến với cực hạn của mình sao? vẫn là muốn phủ nhận mọi sự quan tâm của anh đối với cô.

Một hồi im lặng, bàn bên cạnh bỗng truyền đến từng trận reo hò

-A. Người đàn ông kia rất đẹp trai nha! Đẹp như thế nào à? Giống như minh tinh điện ảnh vậy. Bàn bên cạnh cô bé con giống như chính mình phát hiện ra “Tân Đại Lục” kêu lên.

Người bạn đi cùng cũng phụ họa theo.

-Thật sao? Mình thấy so với mình tinh còn

đẹp trai hơn. A! Nhìn người đó thật quen mắt.

-Cái gì mà nhìn quen mắt. Anh ấy chính là.... Sự sùng bái hiện rõ trên khuôn mặt cô bé con.

cô bạn đi cùng giật mình kêu lên :

-Anh ấy là Tần Tấn Dương sao? Người đàn ông khiến cho tất cả phụ nữ Đài Loan chết mê chết mệt — tổng giám đốc Tần Tấn Dương ?

-Chính là anh ấy. Đẹp trai quá. Sao anh ấy lại đến nơi này ?

-Nhìn xem! Người phụ nữ bên cạnh anh ấy nhìn cũng quen quen mặc dù có đeo kính mát, chỉ là vóc người như thế thực sự có phải là.

-Chẳng lẽ là người yêu của anh ấy sao ?

-Có đúng không vậy ? làm sao bây giờ ? có thể hướng tới xin chữ kí của anh ấy không?

-Cái đồ ngốc này, không thấy anh ấy đang ở cùng người yêu hay sao ? Lại còn muốn xin chữ kí nữa

Đồng Thiên Ái nghe người khác bàn tán như thế liền hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn về phía trước cửa, không cần tìm kiếm đâu xa liền thấy bóng dáng của hai người kia. Quá chói mắt.

Tần Tấn Dương vô luận là hấn xuất hiện ở nơi nào cũng sẽ lấy được toàn bộ chăm chú của người khác, hướng chỉ là ở nhà hàng nhỏ như thế này. Mà người phụ nữ bên cạnh, cùng hấn giống nhau đều khiến ọi người quay lại ngắm nhìn. Hai người như thế, thật là xứng đôi.

Cái gì chứ? Đồng Thiên Ái! Phải nói là cái tên biến thái này lại bắt đầu dụ dỗ, muốn hại con gái nhà lành mới đúng. Nhìn lại đi. Đồ biến thái đáng ghê tởm.

Tiếng bàn tán không ngừng vang lên khắp nơi, Tiêu Bạch Minh không nhịn được quay đầu lại nhìn. Tầm mắt dừng lại trên người đàn ông mang đầy khí chất vương giả ngoài cửa, nhận thấy đôi mắt lạnh lẽo kia đang hướng về phía mình, nhất thời Tiêu Bạch Minh cảm thấy cả người run lên.

Người đàn ông đó căn bản không phải là anh họ của Đồng Thiên Ái. Hấn chính là tổng giám đốc tập đoàn Tần thị - Tần Tấn Dương.

99. Chương 99

Tiêu Bạch Minh chợt nhớ lại thời điểm hai người gặp mặt lần đầu tiên, cái cảm giác bức bách rất rõ ràng. Có lẽ khi đó vì trời quá tối, có lẽ chính là thế, nên sẽ không cảm nhận được điều gì. Sau này, khi nhìn thấy bài viết về Tần Tấn Dương trên báo, anh lúc này mới chợt nhận ra.

Anh không hỏi Đồng Thiên Ái tại sao lại muốn lừa gạt anh, tại sao lại nói tổng giám đốc lớn nhất đài Loan Tần Tấn Dương là anh họ của cô. Chính vì anh một mực tin tưởng đằng sau mỗi lời nói dối đều có những nguyên nhân của nó. Cô không nói anh cũng sẽ không hỏi.

Nhưng là hiện tại, Tần Tấn Dương cứ nhiên đi vào nơi này. Hắn tới đây làm cái gì? Quan hệ giữa hắn cùng Thiên Ái cuối cùng thì là gì? Trong lòng anh khôn hoặc càng lúc càng lớn, thấp thoáng đâu đó là chút bất an. Cảm giác đó rất mãnh liệt, hắn đến nơi này, nhất định sẽ không có chuyện gì tốt.

Định liêu, trấn tĩnh lại lòng mình, quay đầu nhìn về Thiên Ái, lại phát hiện ánh mắt cô đang nhìn chăm chăm vào Tần Tấn Dương, biểu tình giống như muốn mang người đàn ông kia bằm vằm thành trăm mảnh.

- Thiên Ái. Em muốn uống gì? Tiêu Bạch Minh họ nhẹ một tiếng, tìm chủ đề nói chuyện.

Đồng Thiên Ái nghe tiếng anh gọi, vội vàng "A" - một tiếng, ngắc ngứ nói "nước uống ... tùy tiện thôi anh.... Em uống gì cũng được"

Cúi đầu xuống, Đồng Thiên Ái ước gì mình có thể thu nhỏ người lại, tốt nhất là nhỏ như con kiến vậy. Có như thế, tên biến thái kia sẽ không nhìn thấy cô. Nhưng mà thật kì quái, tên biến thái làm sao lại đến những chỗ như thế này? Tại sao hắn đúng lúc xuất hiện ở đây chứ? Lần thứ nhất, lần thứ hai, không lý nào năm lần bảy lượt bọn họ lại cùng hắn giáp mặt nhau.

Phục vụ nhà hàng nhanh chóng đến báo cho quản lý, vị quản lý vội vàng chạy ra nghênh đón. Tần Tấn Dương nắm tay Quan Mị Nhi, hướng vị quản lý nhỏ giọng dặn dò mấy câu. Ánh mắt hắn cứ như vậy trực tiếp dừng tại vị trí gần cửa sổ, nhìn thấy chiếc áo sơ mi Đồng Thiên Ái đang mặc trên người.

- Vâng! Vâng! Tần tổng! Hôm nay ngài đại giá quan lâm nhà hàng nhỏ chúng tôi, thật là vinh hạnh ngàn đời. Quản lý vừa gật đầu vừa cúi đầu nịnh nọt

Tần Tấn Dương quét mắt nhìn về phía Đồng Thiên Ái, lạnh lùng nói:

- Toàn bộ lầu hai tôi bao trọn, nếu như trên này có khách, hôm nay tôi mời mọi người một bữa.

- Dạ! Dạ! Tất cả nghe theo Tần tổng - quản lý tươi cười đáp lại, quả không hổ danh là đệ nhất tổng giám đốc Đài Loan.

Quan Mị Nhi theo đó mà tựa đầu vào vai Tần Tấn Dương, tay trái cũng ngang nhiên vòng quanh vòng eo của hắn, cố ý ọi người thấy, chính mình như thế nào được hắn cưng chiều. Đôi mắt to xinh đẹp, sắc bén mà quét qua vị trí gần cửa sổ. Nói đúng hơn, đây chính là cố tình muốn ai đó nhìn thấy.

Chợt, Tần Tấn Dương mỉm cười nói:

- Hai người chúng tôi ăn cơm có chút nhàm chán, như vậy đi, phiền quản lý mời hai vị kia cùng chúng tôi ăn cơm.

Tay của hắn ngay su đó gơ lên, giống như vị quân vương điểm con dân của mình, tùy ý mà di chuyển, dừng lại bàn của Đồng Thiên Ái.

- Được được! Tần tổng đã phân phó, tôi nhất định sẽ đem hết khả năng của mình để làm. Viên quản lý hiến mị nói.

Tần Tấn Dương nhìn quản lý đi về phía cửa sổ, nhìn thấy hắn bắt đầu nhỏ giọng nói. Ngay sau đó, Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt hình viên đạn bắn về phía hắn, cảm giác cô có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Cha! Sao mỗi lần nhìn thấy bộ dáng này của cô anh đặc biệt thấy vui vẻ. Chẳng lẽ anh bị con nhím nhỏ kia chinh nhiều lần đâm ra nghiện hay sao?

Quan Mị Nhi không còn dựa vào vai Tần Tấn Dương, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh mình, ánh mắt nhìn về phía Đồng Thiên Ái mang theo ý khiêu khích. Bàn về dáng người, cô đều là hơn người, nhưng tại sao cô có cảm giác chính mình gặp phải đối thủ. Trước đây cũng từng gặp qua những người phụ nữ của Tần Tấn Dương nhưng lại không hề mang lại cảm giác này. Không được! Tuyệt đối không thể như những người phụ nữ trước đây, bị anh vắt bở.

Một lát sau, vị quản lý có chút xấu hổ, trở lại

- Thế nào? Chuyện như vậy mà làm không xong sao? - Tần Tấn Dương dường như đã sớm đoán được kết quả, trong giọng nói đều là sự nhàn nhạt giễu cợt.

Vị quản lý, trán đầy mồ hôi:

- Cái đó.... Tần tổng.... Vị tiểu thư kia nói....

- Cô ấy nói gì? - trong đầu hần hần là đang nghĩ xem không biết cô sẽ nói những gì.

- Vị tiểu thư kia nói.... - quản lý ấp a ấp ứng, cẩn thận quan sát sắc mặt người đàn ông trước mặt, nhìn thấy hần gật đầu, lúc này mới tiếp tục nói - vị tiểu thư đó nói ” cuộc sống tự do, không có ai quy định nhất định phải cùng ngài ăn cơm”

Tần Tấn Dương nhìn về phía Đồng Thiên Ái, lại phát hiện cô cũng đang nhìn lại nơi này, sau đó đưa tay hướng mình trưng ra thái độ ” coi thường” . Đôi môi hần lúc này vô tình giương lên.

Quan Mị Nhi thấy rõ từng biến hóa trên khuôn mặt Tần Tấn Dương, mặc dù rất nhỏ nhưng cô dễ dàng có thể nhận ra. Liếc mắt nhìn về Quan Mị Nhi thấy trong đáy mắt anh kia phần Liên Y bắt đầu phục.

- Chuyện này tôi hần là đã giao cho anh rồi. Nếu như anh không thể khiến cho hai người kia cùng tôi ăn cơm như vậy không quá 3 ngày, nơi này của anh hoàn toàn biến mất.

- Tần... Tần tổng.... Tôi hiểu rồi.... Ngài lên trên ngồi trước đi. Vị quản lý sau khi nghe Tần Tấn Dương nói như thế, sống lưng bỗng dưng lạnh đi, đầu óc quay cuồng.

Tập đoàn Tần thị, truyền kỳ của giới thương nghiệp Đài Loan, có vị trí cực lớn đối với nền kinh tế, việc đầu tư thì hoàn toàn chuẩn xác. Dĩ nhiên, tất cả mọi thứ đều nhờ vào quyết định anh minh của tổng giám đốc tập đoàn - Tần Tấn Dương.

Hiện tại, việc làm ăn của hần đang thuận lợi, nếu hần không làm theo lời vị tổng giám đốc kia thì bao nhiêu khổ tâm gầy dựng nhà hàng này sẽ xuống sông xuống biển sau 3 ngày sao ?

Tần Tấn Dương không nói thêm gì nữa, liếc nhìn Đồng Thiên Ái rồi nắm tay Quan Mị Nhi hướng trên lầu đi lên.

- Cái gì ? Anh cứ nhiên nói như vậy ?- Đồng Thiên Ái từ trên ghế nhảy lên, không dám tin, trợn to hai mắt nhìn.

Quản lý nhà hàng cười khổ, hết sức bất đắc dĩ:

- Tiên sinh, tiểu thư, hai người phát lòng từ bi đi! Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà. Sẽ không có tổn thất gì với hai người đâu.

Chuyện lạ năm nào cũng có nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều. Một đại tổng giám đốc nhất định phải có người khác cùng hần ăn cơm, còn cố tình có người không muốn cùng hần ăn bữa cơm miễn phí nữa chứ!

100. Chương 100

-Tôi không đi - Đồng Thiên Ái cúi đầu xuống, kiên quyết nói.

Có quỷ mới muốn cùng anh ta ăn cơm. Cô căn bản là không muốn nhìn thấy hần, chỉ nghĩ đến ở cùng một phòng với hần là cảm giác ghê tởm buồn nôn, khó chịu đã xuất hiện rồi. Cái đồ đàn ông biến thái.

Quản lý nhà hàng thấy vậy càng thêm nóng vội, cầu khẩn nói:

-Tiên sinh, tiểu thư, tiệm ăn này tôi kinh doanh đã nhiều năm, thật vất vả mới có chút khởi sắc, van cầu hai người không nên phá việc làm ăn của tôi nha.

Đồng Thiên Ái nghe vị chủ tiệm nói, trong lòng có chút xao động, lòng dạ vừa mới cứng rắn lên một chút liền hạ xuống, cô thừa nhận, cô chính là như vậy không có nhất quyết được chuyện gì cả. Tiêu Bạch Minh nhìn thấy cô mím môi lại, mở miệng nói:

-Chủ tiệm, được rồi! Chúng tôi ăn một bữa rồi đi.

-Anh Bạch Minh - Đồng Thiên Ái hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn.

Đây thực sự là chuyện đáng kinh ngạc, không nghĩ là anh sẽ đồng ý cùng ngồi ăn cơm với tên biến thái kia. càng kinh ngạc hơn là anh Bạch Minh nhận ra Tần Tấn Dương, tại sao lại không truy cùng cô ngày đó nói dối anh.

Quản lý nhà hàng như trút được gánh nặng trong lòng, nụ cười ngay lập tức xuất hiện trên môi:

-Thế là tốt rồi! Hai vị xin mời lên lầu

Cửa bao sương được mở ra. Đồng Thiên Ái đứng trước cửa, thấy hai người kia đã ngồi ngay ngắn trên bàn. Ánh mắt qua quét qua Quan Mị Nhi, rồi dừng lại trên người Tần Tấn Dương. Cẩn cẩn đôi môi, tâm trạng cô lúc này thật khó chịu, thật muốn chạy nhanh ra khỏi nơi này. Quan hệ giữa bọn họ đúng là chuyện đáng hổ thẹn nhất của cô. Trước mặt anh Bạch Minh hẳn sẽ nói ra quan hệ của hai người sao?

Tần Tấn Dương nắm lấy tay Quan Mị Nhi,

Ngẩng đầu nhìn về phía Đồng Thiên Ái. Đôi mắt thâm thúy, đôi môi mỏng mím lại, không nói lời nào, giống như đang căng cổ giằng co trong im lặng.

Đồng Thiên Ái buồn bã đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn xuống, do dự không dứt. Một lát nữa sẽ như thế nào đây? Tên biến thái đó không biết đang suy tính điều gì? Hẳn không lẽ tự dưng muốn vào đây ăn lâu sao? Không đúng! Nhất định là hắn có ý đi vào. Một đôi bàn tay ấm áp bất chợt bao trùm lấy tay cô. Đồng Thiên Ái quay đầu nhìn lại, Tiêu Bạch Minh hướng cô nở ra nụ cười tran an. Trong lòng Đồng Thiên Ái vì thế cũng đột nhiên trầm tĩnh hẳn.

-Đi vào ngồi đi - Tiêu Bạch Minh dắt tay cô đi tới, nhẹ nhàng nói.

-Dạ - Đồng Thiên Ái giương lên gương mặt tươi cười.

Tần Tấn Dương nhìn thấy hai người thân mật mờ ám với nhau, tức giận vừa mới vơi đi giờ lại dần dần tăng lên.

Giống như từng đợt sóng biển tùy thời mà có thể dâng cô cứ nhiên để cho người đàn ông khác chạm vào. Bàn tay đó chỉ mình anh được nắm lấy, những đàn ông khác tuyệt đối không cho phép.

-Tấn Dương, chúng ta ăn món gì đây? Em cũng không biết những món này. Quan Mị Nhi buông thực đơn trên tay xuống nói.

Trả trước nghiêng đầu, trở về một tiếng :

-Bảo bối, em muốn ăn gì?

Trong nháy mắt, ý tưởng đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, khiến cho Tần Tấn Dương hắn kinh ngạc không thôi. Con nhím nhỏ này, không ngờ có thể khiến anh có ý niệm độc chiếm, hơn nữa ý niệm này rất mạnh mẽ, như thế nào lại vô cùng nóng bỏng. Khi anh nhìn thấy hai người họ đi vào chung với nhau, tức giận trong lòng lại bộc phát mạnh mẽ.

Tại sao lại như vậy ? Đúng rồi! Bởi vì cô không giống những người phụ nữ khác. Càng phải theo đuổi khi lấy được càng có giá trị hơn.

" Thùng! Thùng!" - tiếng gõ cửa vang lên, quản lý nhà hàng đẩy cửa ra, theo sau là mấy người phục vụ.

Quan Mị Nhi bây giờ không đeo kính mát nữa, mặc cho người khác tiến vào nhìn cô một cách rõ ràng nhất.

-Tấn Dương, tóc của em rơi trên người anh sao? - nói xong, Quan Mị Nhi dùng bàn tay được son phủ bằng một màu đỏ chói mắt thân mật phất nhẹ lên những sợi tóc rơi vãi trên áo khoác Âu phục của Tần Tấn Dương.

Tần Tấn Dương cười nhạt, trong lòng hiểu được sự mờ ám của Quan Mị Nhi lúc này. Người phụ nữ hách, sao lại thích ở nơi này cố tình bày ra địa vị đặc biệt của mình chứ ? Ngày mai, trên trang đầu của tất cả các tờ báo lớn của Đài Loan, đoán chừng bọn họ đều đặt tiêu đề như nhau - tần thị tổng giám đốc mang theo màn huỳnh quang mới vui mừng cùng Quan Mị Nhi ẩn hiện nơi nhà hàng bình dân.

Quả thật có chút Lôi Nhân rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt như thế mà dừng lại nhìn Đồng Thiên Ái đang ngồi đối diện. Cặp mắt lóe sáng kia, giống như lưu ly một loại sắc màu.

Bọn họ ngồi gần như thế làm gì? Không dịch ghế đi một chút nào sao?

-Món ăn đã dọn lên đủ, mời các vị thưởng thức. - quản lý cười cười nói, một đường thối lui đến cửa bên ngoài, sau đó xoay người đóng cửa lại.

Khí nóng dần dần bay lên, nôi lẩu chính giữa sôi lên, phát ra âm thanh ” phốc xuy phốc xuy”

Quan Mị Nhi bực bội liếc nhìn thức ăn trên bàn, cảm giác khó có thể nào nuốt chúng xuống. Bình thường ăn cơm đều là những món tinh xảo, lúc nào thì cùng Tần Tấn Dương ra ngoài ăn những món này đây? Nếu như không phải do cô ta, Tần Dương làm sao sẽ đến những nơi này chứ. Tất cả đều do cô ta.

Đồng Thiên Ái nhận thấy có hai ánh mắt lãnh lẽo đang hướng về phía mình, cả người có chút không thoải mái. Cụp đôi mắt xuống, tự nhủ với bản thân không được yếu thế, phải tiến lên mới được. Sau đó ánh mắt lại liếc về phía người bên cạnh Tần Tấn Dương, khinh thường mím mím môi.

-Anh Bạc Minh! Em nhớ anh rất thích ăn đậu phụ. Để em giúp anh làm nguội. Đồng Thiên Ái quay đầu nhìn về phía Tiêu Bạch Minh, đôi tay cũng bắt đầu cầm đũa.

-Tiêu Bạch Minh vôi vàng đoạt lấy cái muỗng lớn trong tay cô, cười nói:

-Để anh! Người như em, động chân động tay một lát sẽ làm nôi lẩu này đổ cho xem

-” Anh Bạc Minh! Anh dám như thế xem thường em!: Đồng Thiên Ái tức giận nói.

Tiêu Bạch Minh im lặng không nói chỉ là dịu dàng cười một tiếng. Quan Mị Nhi nhìn thấy hai người đối diện đối xử với nhau thật giống như đối xử với người yêu, trong lòng càng thêm hoài nghi, cô gái trước mặt mình thật ra là có quan hệ gì với Tần Dương.

Vừa lúc đó, Tần Tấn Dương nãy giờ vẫn trầm mặc không nói lời nào rốt cục cũng lên tiếng

-Đủ rồi! Giọng điệu đầy sự lạnh lùng, cũng là trùng trùng nói

101. Chương 101

Quả nhiên không còn ai hó hê gì nữa, không khí lúc này trở nên nặng nề còn mang theo chút lúng túng. Nôi lẩu trên bàn vẫn sôi ùng ục, bốc lên từng luồng khí nóng, thật giống tâm tình của ai đó lúc này.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, đôi mắt lộ ra vẻ hung tợn nhìn chằm chằm Tần Tấn Dương.

Hắn nghĩ làm cái gì? Trong lòng cô đã sớm chuẩn bị tinh thần, dự định sẽ chặn đánh mọi phức kích của hắn .

Tiêu Bạch Minh trầm mặc không nói, đưa mắt nhìn Đồng Thiên Ái rồi lại nghiêng sang người đàn ông đối diện. Biểu tình của người đàn ông này cùng Đồng Thiên Ái hiện tại rất giống nhau, rất giống binh sĩ đứng trên trận chiến, bộ dáng chuẩn bị đón đánh kẻ địch.

- Tần Dương - Quan Mị Nhi mềm mại nỉ non một tiếng, giấy tiếp theo lại tiếp tục trầm mặc không lên tiếng.

Tần Tấn Dương quét mắt về phía cô ta, trong nháy mắt Quan Mị Nhi biết điều ngậm miệng lại. Tầm mắt của hắn trực tiếp đối diện với Đồng Thiên Ái. Nhìn cô cùng tên đàn ông kia đi chung với nhau hơn thế thái độ còn rất thân mật trong lòng hắn không khỏi tức giận.

Tại sao khi hai người ở chung với nhau cô lại cố tình đối chọi với hắn? Tên gốc này có ưu điểm gì chứ? Cô sao lại đối xử tốt với hắn như thế, tệ hơn chính là cố tình làm vậy cho hắn xem.

- Đồng Thiên Ái, em thích kiểu đàn ông như thế này sao? Vậy thì, để tôi thử xem, người này yêu em nhiều bao nhiêu? Tần Tấn Dương khéo môi nâng lên, từ từ đứng lên, đi về phía Đồng Thiên Ái.

Đồng Thiên Ái thấy Tần Tấn Dương dần dần đến bên cạnh mình, lòng bàn tay bắt chợt đổ mồ hôi. Ngũ quan tuần lảng của hắn giây phút này trở nên cực kì tăm tối. Theo từng bước chân của Tần Tấn Dương, lồng ngực cô cũng như thê mà đập nhanh hơn "Bùm bùm!". Khoảng cách càng ngày càng rút ngắn, hắn cuối cùng cũng đến bên người cô.

Tần Tấn Dương nhìn Tiêu Bạch Minh khẽ cười một tiếng, sau đó làm ra hành động hết sức động trời. Hắn khẽ cúi người xuống, đưa tay ra ôm lấy bả vai Đồng Thiên Ái- tư thế hết sức thân mật.

- Anh. Đồng Thiên Ái vội vàng đứng lên, muốn tránh né hành động thân mật này.

- Đừng động. Tần Tấn Dương nhẹ giọng hà hơi vào tai cô - Đừng khiêu chiến với tính cách của tôi.

Đồng Thiên Ái mặt đỏ bừng, đôi tay nhỏ nắm chặt mép khăn trải bàn.

- Tần Tấn Dương anh muốn cái gì?

Dường như nhớ lại thời điểm ban đầu, mỗi lần anh xuất hiện cô luôn hỏi "anh muốn cái gì?". Chỉ là mỗi một lần như thế anh đều làm ra chút chuyện khiến cô khiếp sợ. Lần này anh nghĩ mình sẽ làm gì đây?

Quan Mị Nhi ngồi ở đối diện, trong lòng cảm giận nhìn Đồng Thiên Ái, hết sức không cam lòng. Chính cô mới khiến cho Tần Tấn Dương vui vẻ, đột nhiên đâu ra cô gái này. Vừa gây lại vừa khó coi. Giữa bọn họ rốt cục là có vấn đề gì?

Tiêu Bạch Minh nhìn hai người như thế đột nhiên sinh ra một loại ảo giác. Ảo giác hai người họ ở chung một chỗ nhìn thật sự rất xứng đôi. Có thể đoán được Tần Tấn Dương rất bá đạo, nhưng cảm giác của người đàn ông nói cho anh biết, Tần Tấn Dương hiện đang ghen. Vì lúc này hắn thấy anh và Thiên Ái thân mật với nhau sao? Vậy thì người đàn ông trước mắt chính là tình địch của anh.

Tần Tấn Dương nghiêng đầu, ánh mắt tà đạo nhìn về phái Tiêu Bạch Minh, trong giọng nói có chút bất cần:

- Tôi đoán anh biết tôi không phải là anh họ của Thiên Ái.

Tiêu Bạch Minh bề ngoài nhìn qua cũng biết hắn không phải loại đàn ông ngu ngốc không biết gì.

- Tần tổng. Tiêu Bạch Minh tự nhiên trấn định lại bản thân, khách sao nói một tiếng

Trong lòng Đồng Thiên Ái càng thêm chắc chắn anh Bạch Minh quả nhiên nhận ra Tần Tấn Dương. Nhưng cô vẫn không hiểu sao anh lại làm như chính mình không biết, cũng không hỏi tại sao cô lại nói dối anh. Trong giây lát cô phát hiện người bên cạnh mình thật giống một câu đố, khiến người khác không dễ gì đoán được.

- Chỉ là tôi cảm thấy một điều rất kì lạ, chẳng lẽ anh không muốn biết, mối quan hệ giữa tôi và cô ấy chính xác là gì hay sao? Giọng nói lạnh lùng của Tần Tấn Dương quanh quẩn đâu đây trong không khí.

Nội tâm Đồng Thiên Ái căng thẳng không thôi, giống như bị ai đó lấy gối chụp lên mặt, không cách nào thở được. Hắn nghĩ hắn sẽ nói những gì? Không phải hắn muốn trước mặt mọi người nói ra quan hệ của bọn họ chứ? Không cần! Ngàn vạn lần không cần! Ít nhất cũng không cần ở trước mặt anh Bạch Minh. Không cần như vậy!

"Bá"- từ chỗ ngồi đứng lên, Đồng Thiên Ái cắn răng nói:

- Tần Tấn Dương có chuyện gì nói chuyện với nhau.

Tần Tấn Dương lại cố ý lắc đầu một cái, đôi tay dùng sức đem cả người cô trở về chỗ ngồi. Thái độ của hắn lúc này chính là giễu cợt cùng với khinh thường.

- Giờ mới muốn cùng anh nói chuyện sao? nụ cười xuất hiện trên mặt hắn lúc này lại khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Trong lúc Đồng Thiên Ái còn kinh ngạc, từ từ khắc ra hai chữ "Quá Muộn". Tiêu Bạch Minh cuối cùng cũng lên tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Tần tổng, bất kể giữa hai người có ân oán gì, hiện tại xin Tần tổng buông bạn gái tôi ra.

Bạn gái

Ngoại trừ Quan Mị Nhi, hai người còn lại vạn phần kinh ngạc. Từ lúc nào thì cô là bạn gái anh chứ? Đồng Thiên Ái nghi hoặc nhìn Tiêu Bạch Minh. Lúc này cô chợt nhận ra anh hiện tại là muốn bảo vệ mình. Nhưng những lời này, Tần Tấn Dương nghe thấy cực kì chói tai. Người phụ nữ của hắn, con mồi của hắn trở thành bạn gái của người khác. Buồn cười! Hết sức buồn cười.

- Bạn gái của anh sao? Ánh mắt thâm thúy của Tần Tấn Dương quét về phía Tiêu Bạch Minh, khoe môi cũng theo thể mà cong lên " Nếu thế thì anh không biết, bạn gái này của anh đã từng là người phụ nữ của tôi rồi!"

Oanh

Giờ phút này, ngoại trừ Đồng Thiên Ái thì cả Tiêu Bạch Minh cùng Quan Mị Nhi đều vạn phần kinh ngạc.

"Thiên Ái là người phụ nữ của hắn"

" Cô gái trước mắt này, trong quá khứ là người phụ nữ của Tấn Dương sao? Như vậy hiện tại, Tấn Dương làm ra loại hành vi này làm gì nữa?"

Trong lòng Tiêu Bạch Minh cùng Quan Mị Nhi nghi ngờ vô cùng, lời nói của hắn thực sự khiến người ta chấn động.

Tần Tấn Dương tiếp tục giễu cợt nói:

- Bạn gái Đồng Thiên Ái của anh, một tháng trước đây đã bán mình cho tôi, làm người phụ nữ của tôi. Tiêu Bạch Minh! Anh còn yêu thích cô ta sao?

102. Chương 102

Lời nói của hắn quanh quẩn bên tai cô

Bạn gái Đồng Thiên Ái của anh một tháng trước đây đã bán mình cho tôi, làm người phụ nữ của tôi, Tiêu Bạch Minh, anh còn yêu thích cô ta sao?

Cuối cùng cô cũng biết được mục đích của hắn, hắn hẳn là muốn chế giễu cô đi. Cô cùng Tiêu Bạch Minh vui vẻ, hắn thấy khó chịu sao? Hắn muốn khẳng định địa vị của chính mình hay sao? Sau đó mà vui vẻ chế giễu cô đi. Hắn phải thấy sung sướng lắm khi nhìn thấy cô chật vật trước mắt người khác thế này. Tất cả mọi chuyện cô chưa từng than phiền với người khác cũng chưa từng hối hận khi lấy thân thể của mình làm điều kiện trao đổi với hắn ta

Đồng Thiên Ái lấy tay đẩy Tần Tấn Dương, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Bạch Minh. Nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên môi, tiếng cười thoát ra mang đầy vẻ đau xót và cay đắng.

Anh Bạch Minh.....giờ thì anh đã hiểu tại sao em lại cự tuyệt tình cảm của anh chưa, bởi vì em không xứng với anh.

Đồng Thiên Ái đưa tay gom những sợi tóc lòa xòa trước mặt, khắc chế tâm tình mình lại bình tĩnh nói

"Không sai tôi chính là đem mình ra bán cho anh ta một tháng...." Sự việc được phơi bày, hiện tại Đồng Thiên Ái mới phát hiện ra, dường như cũng không mấy khó khăn khi nói ọi người biết. Không phải là bán cho anh ta một tháng sao? Làm người phụ nữ của anh ta trong một tháng thôi mà.

Trong phòng ăn một khoảng im lặng, ai cũng không nói thêm lời nào, nổi lẩu lúc này sôi đến cạn nước, phát ra tiếng "Xì! Xì"

Quan Mị Nhi là người đầu tiên hoàn hồn trở lại, ngay sau đó nâng lên đôi môi, liếc mắt nhìn Đồng Thiên Ái nói

"Thì ra cô từng là người phụ nữ của Tần Tấn Dương " Quan Mị Nhi cố ý nhìn cô một lượt, chặc chặc thờ dãi

“Tấn Dương! Mắt của anh có chút kém”

Đồng Thiên Ái quay người sang chỗ khác, ánh mắt ôn hòa nhìn Quan Mị Nhi nói

“Tôi làm sao đẹp bằng quan nhi tử xinh đẹp động lòng người, sao có thể sánh với nữ minh tinh như cô chứ”

“Như thế này được chưa Tấn tổng? Tôi có thể đi rồi chứ?” Giữ vững nụ cười trên môi, Đồng Thiên Á cố gắng không được để nước mắt trào ra”

Cô ấy thật sự rất bình tĩnh. Tấn Tấn Dương đứng bên cạnh, hai bàn tay nắm chặt, hắn nhận ra rằng lời nói vừa rồi của mình đã làm tổn thương cô rất nhiều. Hắn rất cuộc đã làm gì vậy, tại sao hắn lại một lần nữa mất không chế. Vốn dĩ hắn không muốn làm tổn thương cô.

“....”Giờ phút này hắn không biết nên nói gì. Hắn nên nói sao đây, thật ra thì...Hắn không nghĩ sẽ chế nhạo cô. ngay cả chính hắn cũng không hiểu sao mình lại nói những lời như thế.

Đồng Thiên Ái cầm túi xách khoác lên vai, cúi đầu đi lướt qua Tấn Tấn Dương, giờ phút này cô không có dũng khí để đối mặt với Tiêu Bạch Minh. Hiện tại cô muốn rời khỏi nơi này chạy đến nơi mà không ai quen biết, giấu mình từ từ gặm nhấm vết thương này. Tiêu Bạch Minh thấy thế vội vàng đứng lên nhìn Đồng Thiên Ái. Ánh mắt anh lúc này mang theo vẻ ngưng trọng, không có vẻ ấm áp như ngày thường. Nhìn Đồng Thiên Ái bước nhanh khỏi chỗ, chuẩn bị bước đến cửa lớn, Tiêu Bạch Minh vội sải bước vượt đến bên cạnh, dùng bàn tay của chính mình nắm chặt lấy tay cô. Đường như muốn tắt cả ấm áp yêu thương của mình truyền đến cho cô, muốn cho cô thoát khỏi đau thương, rét lạnh. Đồng Thiên Ái giật mình quay đầu nhìn lại, có vẻ không dám tin vào mắt mình

“Anh Bạch Minh.....Anh....em”

Bao nhiêu lời muốn nói trong lòng, khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh liền biến mất không dấu vết. Tiêu Bạch Minh là thế, mỗi một lần ở thời điểm mấu chốt nhất anh luôn khiến cho cô có loại xúc động muốn bật khóc, muốn dựa vào. Giờ phút này cũng thế, anh mỉm cười nhẹ nhàng, nắm chặt lấy tay cô.

Tấn Tấn Dương ở phía sau thấy một màn như vậy khiến cho lửa nóng lần nữa thiêu đốt lý trí. Từ từ đi đến trước cửa, hai tay để trong túi quần, tiến đến trước mặt hai người.

Hai người đàn ông cao ngất đứng đối diện nhau, giờ phút này trừng mắt nhìn nhau. Tấn Tấn Dương cúi đầu nhìn lại, tầm mắt nhìn lại hai bàn tay đang nắm chặt, hahanj không cách nào kéo hai người họ ra. Tay của cô lại bị người khác nắm lấy

” Tôi thật sự không hiểu tại sao anh lại có hứng thú với người phụ nữ mà tôi đã từng thưởng thức qua chứ?”Lời nói ra ngay cả hắn cũng thấy ảm ức.

Loại giọng điệu này...chẳng lẽ hắn đang ghen sao.

Hắn ăn giấm chua với người đàn ông này sao? cảm thấy ghen ghét khi thấy Đồng Thiên Ái đi cùng người khác sao? Khó chịu khi thấy Đồng Thiên Ái thân mật cùng người khác sao? Chưa từng có người phụ nữ nào khiến anh phiền muộn trầm luân như thế.

“Bốp”trên mặt bỗng cảm thấy một trận cay nóng. Tấn Tấn Dương quay đầu nhìn về phía người tới. Đồng Thiên Ái mặt đỏ bừng không hiểu vì cô cảm thấy nhục nhã hay vì tức giận, tóm lại bây giờ mặt cô đỏ đến lợi hại. Hai mắt phấp phồng, thấp thoáng đâu đó tia nước Đồng Thiên Ái cố tình không để nước mắt rơi trước mặt người đàn ông này.

Tâm trạng Tấn Tấn Dương vì cô mà bắt đầu phiền loạn. Giờ phút này hắn hận không thể đưa tay lau những giọt nước nơi khóe mắt cô. Càng lúc càng phiền muộn Tấn Tấn Dương nhẹ nhàng mơn trớn bên má bị tát, khinh bạc nói

“anh nói như vậy không đúng sao?”

“Phải! Sự thật đúng là như thế đấy” Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên đối diện với anh”Chắc anh không biết con người anh khiến cho người khác chán ghét cực độ.

Tiêu Bạch Minh lúc này kéo Đồng Thiên Ái kéo về bên cạnh mình tựa như gà mẹ bảo vệ đàn gà con khỏi con diều hâu đói khát. Tiêu Bạch Minh che chắn cho Đồng Thiên Ái ở trước mắt mà mình cũng không có một ta khiếp đảm tiến đến Tần Tần Dương, chê cười

“Tần tổng không cần anh nhắc lại nhiều lần. Thiên Ái là cô gái như thế nào tôi còn biết rõ hơn anh. Chuyện quá khứ Tần tổng cứ nhắc lại nhiều lần như vậy không cảm thấy ảnh hưởng đến uy tín của chính mình sao?”

“Nói thêm một chút, Đồng Thiên Ái giờ là bạn gái của tôi, không phải người phụ nữ của anh”

Khi mà mọi người vẫn còn kinh ngạc, giọng nói của Tiêu Bạch Minh vang lên tựa như liều thuốc an thần đánh sâu vào lòng Đồng Thiên Ái.

Tiêu Bạch Minh dứt lời liền đem Đồng Thiên Ái dời đi.

103. Chương 103

Trong phòng ăn còn lại Tần Tần Dương và Quan Mị Nhi. Tần Tần Dương ngăn người đứng im tại chỗ, nhìn hai người bọn họ rời đi, đôi môi mỏng khẽ nhếch. Tâm ý ẩn sâu trong đôi mắt đen khiến cho người khác không biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

” Tần Dương” Quan Mị Nhi chạy đến bên cạnh, cẩn thận chậm rãi ôm lấy cánh tay hắn. Vừa rồi người phụ kia dám ra tay đánh anh? Chẳng lẽ cô ta không biết Tần Dương là ai sao?

Tần Tần Dương lạnh lùng cúi đầu, liếc mắt nhìn người bên cạnh, hất nhẹ đôi tay đang ôm mình ra ngoài, Tần Tần Dương lạnh nhạt nói

“Hôm nay tôi không đưa em về được. Chiếc đồng hồ kim cương em nhìn trúng lấy danh nghĩa của tôi mà tự đi mua.” Nói xong, rời khỏi phòng ăn, để lại Quan Mị Nhi. Quan Mị Nhi nhìn theo bóng dáng đang đi xuống, đứng tại chỗ dậm chân

“Tần Dương, Tần Dương, Tần Dương”

Không lẽ lại đứng như mọi người đồn đại, hắn ta đối với phụ nữ rất dịu dàng nhưng cũng rất lạnh lùng không lưu luyến. Vậy vì sao hắn đối với cô gái vừa rồi tức giận.

Tiêu Bạch Minh dẫn Đồng Thiên Ái ra khỏi hóa oa điểm. Đưa tay mở cửa xe, để Đồng Thiên Ái ngồi ở vị trí phó lái. Từ lúc ra khỏi nhà hàng hắn tuyệt nhiên không nói lời nào, lặng lẽ khởi động xe, hướng phía Đài Bắc thẳng tiến.

Đồng Thiên Ái cúi gằm mặt xuống, tâm tình vẫn chưa bình phục. Mọi chuyện vừa rồi cô vẫn chưa kịp tiếp nhận. Thậm chí cô cũng không nghĩ sẽ xảy ra xung đột trong tình huống đó. Nhìn chằm chằm vào abnf tay mình nó có vẻ ửng hồng. Nhớ tới cái tát vừa rồi cô có chút sợ hãi. Đồng Thiên Ái cô đây cũng có lúc động thủ đánh người. sống hai mươi mấy năm mới biết thế nào là phản kháng. Hơn nữa đối tượng mà cô phản kháng lại là tổng giám đốc tập đoàn Tần thị. Cái gã biến thái đó nhất định sẽ không tha cho cô.

” Thiên Ái” Giọng nói của Tiêu Bạch Minh bên cạnh bay đến. Đồng Thiên Ái như cũ cúi đầu. Tự nhiên dưới tình huống đó cho anh biết tất cả, làm sao đối mặt với anh được đây?

Tiêu Bạch Minh có chút sững sốt nhẹ giọng hỏi

” Lời nói vừa rồi, em định đoạt sao đây?”

Hả? định đoạt cái gì? Anh Bạch Minh nói cái gì vậy?

“...”Đồng Thiên Ái mơ hồ ngẩng đầu, nhìn anh bên cạnh. Ngồi cạnh anh thế này cô dễ dàng nhìn thấy vẻ đẹp nam tính của anh, gò má tròn láng, sống mũi thẳng tắp còn có đôi mắt đen thâm tình lúc này không có nhìn chính cô mà nhìn chằm chặp về phía trước. Có lẽ là anh đeo kính phản quang thế nên ánh mắt mới hiện lên ngũ quang thập sắc

“Thiên ái! Lời nói vừa rồi em tính sao.” Tiêu Bạch Minh quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Đồng Thiên Ái bĩu môi không hiểu hỏi

“Anh Bạch Minh anh đang cùng em chơi đoán chữ sao? Cái gì mà định đoạt với tính toán, anh muốn nói câu nào?”

“Được rồi” Tiêu Bạch Minh có chút xấu hổ, ngập ngừng nói “Cái đó....Em làm bạn gái anh nha?”

“...” Hai bên mặt đỏ lên, ngay cả tai cũng đều đỏ. Tiêu Bạch Minh đưa tay nắm lấy bàn tay cô. Nhiệt độ bàn tay anh cứ thế từ tay truyền đến trong lòng

”Thiên Ái! Em nguyện ý làm bạn gái anh không? Lại Một lần nữa Tiêu Bạch Minh thận trọng hỏi.

Đồng Thiên Ái ngơ ngác nhìn anh, miệng hạ to, mọi thứ như một giấc mộng. Bằng không tại sao chuyện tốt thế này lại xảy ra chứ. Sau khi biết chân tướng mọi việc, anh Bạch Minh vẫn hỏi cô có nguyện ý làm bạn gái anh hay không.

“Anh Bạch Minh...Em ...Em...” Vẫn còn cảm giác không xứng đáng với anh. Anh Bạch Minh là người rất ưu tú sao lại

Tiêu Bạch Minh thấy cô ngập ngừng như thế, lực đạo trên tay càng mạnh, hần nghiêm túc nói

“Em đang lo lắng sao? Ngốc ạ! Em ở trong lòng anh, vĩnh viễn vẫn là Đồng Thiên Ái nguyên vẹn lúc trước” Vẫn là cô bé thiện lương, ngây thơ, đơn thuần, lúc nào cũng một mình chịu đựng đau khổ.

“Trước kia như thế, bây giờ vẫn vậy, tương lai không thay đổi.” Tiêu Bạch Minh trịnh trọng nói, hần là đang đảm bảo tình cảm của chính mình với cô không bao giờ thay đổi. Đồng Thiên Ái không nói thêm gì, nhìn hần nở nụ cười thật tươi.

Không biết từ lúc nào sắc trời đã dần tối. Toàn thành phố bao phủ bởi một màn đêm, ngôi sao nhỏ trên trời vẫn như thế cô tịch đơn độc.

” Mẹ, mẹ biết không? Mẹ đã từng nói làm người có hai điều không thể bỏ qua, con dường như cũng chưa từng bỏ qua.

Thứ hai đầu tuần

Tần Tấn Dương cùng Quan Nghị Nhi cùng xuất hiện tại cao ốc Tần thị, vô số ánh đèn flash lộ ra. Hàng loạt kí giả báo giải trí đồng loạt ủa lên, vây hai người như vây cá trong lưới.

” Tần Tổng, được biết ngài cùng minh tinh điện ảnh Quan Mị Nhi đi vào tiểu hỏa oa điểm ăn cơm. Điều này có đúng là sự thật?” Một kí giả nhanh tay đem máy ghi âm tiếp cận Tần Tấn Dương.

Một kí giả khác không chịu yếu thế nói thẳng

” Tần Tổng nghe nói quan hệ giữa ngài cùng Quan Mị Nhi tiểu thư là tình nhân có đúng không?”

“Quan Mị Nhi từng công khai tình cảm đối với ngài, ngài sẽ tiếp nhận cô ấy sao?”

...

Trong lúc nhất thời đám kí giả hò hét loạn lên khó có thể khống chế. Lúc này chục nhân viên an ninh mới vội tiến đến, đem đám kí giả dần sang bên, mở đường cho hai người. Nhờ đám bảo vệ hai người mới thoát khỏi bọn kí giả điên cuồng.

Thang máy chuyên dụng đóng lại trong nháy mắt, Quan Nghị không nhịn được mang tiếng trách mắng

” Cái tên tiểu tử thôi này đi ăn cũng phải chọn chỗ nào yên tĩnh chứ!”

“...” Tần Tấn Dương không nói gì dựa vào thang máy. Chợt buồn buồn hỏi

“Vì sao người phụ nữ của cậu đi cùng người đàn ông khác cậu lại giận?”

Két! Quan Nghị sửng sốt như ngơ ngác nhìn hần

” Rất đơn giản. Vì ghen!”

Ghen! LẦM sao có thể... Quan NGHỊ không thấy hấn nói gì, nghi ngờ hỏi
“Người này chắc không phải là ngài chứ Tần tổng?”

104. Chương 104

Văn phòng tổng giám đốc nằm trên tầng cao nhất. Trên bàn làm việc chiếc đồng hồ kêu “tik tak”, cây kim nhỏ từ từ dung đưa. Bốn phía yên tĩnh khác thường khiến người ta cảm thấy nặng nề. Tần Tấn Dương một mình đứng trước cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

” Rất đơn giản! Vì ghen! Người này không phải là anh chứ Tần Tổng” LỜI nói của Quan Nghị vẫn quẩn quanh trong đầu hấn.

Có khả năng này sao? Thật ra cũng không đơn giản là anh muốn chinh phục người con gái kia. Đang suy nghĩ cách chinh phục cô thì đã bị cô chinh phục sớm. Nếu không giải thích thế nào hành động khác thường của anh đây. Tần Tấn Dương anh đây không lẽ lại phải lòng cô nhím nhỏ đáng thương đó à?

Chợt, hấn sảng khoái mà cười. Bởi vì hiểu nội tâm của chính mình cho nên mới cười như thế cười thoải mái, không sợ hãi. Không ngờ mình từng lẫn lộn với hàng trăm người phụ nữ, cuối cùng lại bại dưới tay một cô gái, đúng là chuyện nực cười.

Trò chơi “săn tâm” này phải đổi thành săn thê mới đúng. Người phụ nữ Tần Tấn Dương anh nhìn trúng nhất định không thể để chạy thoát. Cho dù bên người cô có một đám người bảo hộ.

Với ý nghĩ trong đầu Tần Tấn Dương vui vẻ xoay người đi ra phòng làm việc. Ngẩng đầu đã thấy Quan Nghị đã sớm chờ hấn trong thang máy. Trên mặt Quan Nghị biểu tình “Tôi đã biết” khiến người khác có chút bất đắc dĩ.

Quan Nghị đợi hấn đến gần, ấn cho thang máy chuyển động, thang máy từ từ từ tầng cao nhất đi xuống.

” Cậu không hỏi tôi đi đâu sao? ” Tần Tấn Dương đem cả người dựa vào thang máy hứng thú hỏi ngược lại.

Quan Nghị lắc đầu cố ý nói

” Ngài muốn đi đâu tôi làm sao biết được. Tôi chỉ là thư kí nhỏ nhỏ không phải con giun trong bụng ngài.”

Tần Tấn Dương cười, đưa nắm đấm hướng lồng ngực Quan Nghị đánh vào” Tiểu tử thôi nhà cậu”

” Đỉnh!’ Thang máy cuối cùng cũng đến nơi

Quan Nghị ánh mắt nghiêm túc đứng đắn hỏi

“Tấn Dương cậu xác định sao? ”

Liên xác định là cô bé kia sao? Tình yêu giống như liều ma túy. Một khi đã hút vào liên không thể bỏ được. Cho dù là khống chế hay cưỡng chế, trong lòng chính mình cũng không bao giờ quên được. Huống chi người này nổi tiếng phong lưu, hiện tại lãng tử đã muốn quay đầu sao?

Tần Tấn Dương thẳng người đứng lên, đi vào trong thang máy, không chút do dự đưa tay ấn nút. Trong nháy mắt khi thang máy gần đóng lại hấn mới nhẹ nói

” Cô ấy khác”

Đơn giản chỉ ba chữ. Vậy đủ rồi, đủ chứng minh Đồng Thiên Ái trong lòng hấn chiếm một vị trí khá lớn. Một khi hấn nhận định điều gì đó, đoán chừng sẽ không bao giờ thay đổi. Nhưng đáng cười chính là, cô gái đáng thương kia hiện đang nắm ưu thế trong tay, Tấn Dương hấn là hiểu được điều này đi. Khuôn mặt rạng rỡ tươi cười của Tần Tấn Dương cuối cùng cũng biến mất trong tầm mắt. Quan Nghị nhìn theo cửa thang máy đã khép chặt, cả người rơi vào trầm tư: ” tấn Dương hấn thay đổi, ngày mai mặt trời chắc mọc đằng Tây quá!”. Vừa nói xong liền xoay người, hướng phòng làm việc của mình đi tới.

“ Aaaaa! Số mình thật khổ mà, chắc cũng nên tìm một cô bé con để nói chuyện yêu đương thôi! Quan Nghi vừa đi vừa nghĩ, lại tự lẩm bẩm với chính mình. Chợt nhớ ra điều gì, hấn nhú nhú mày “ Đúng rồi! Tìm một cô nhi như Đồng Thiên Ái.”

Phía trước Cao ốc công ty Âu tiếp, một chiếc xe con từ đằng xe tiến tới, ngay lập tức dừng sát bên đường. Tiêu Bạch Minh cẩn thận đem khóa an toàn cởi ra, cố ý dằn dò

“ Buổi trưa nhớ ăn cơm biết không, không được để đói bụng”

“Anh Bạch Minh! Làm ơn đi! Sao em thấy anh giống ông quản gia già quá! Chỉ có việc ăn cơm thôi mà, sẽ chẳng có ai quên đâu!” Đồng Thiên Ái chịu hết nổi, liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Tiêu Bạch Minh ngây ngô cười, không đem lời cần nhằn của cô vào tai.

“Được rồi! Anh Bạch Minh, em đi đây không thì muộn mất! Còn mười phút nữa thôi!” Đồng Thiên Ái liếc nhìn đồng hồ, vội vàng muốn xuống xe.

“Thiên Ái” Tiêu Bạch Minh chợt gọi cô một tiếng. Động tác dừng lại, Đồng Thiên Ái quay đầu lại, nghi hoặc nhìn anh

“Sao vậy anh Bạch Minh?”

“Thật ra thì....” Em không cần phải gọi anh là “Anh Bạch Minh”. Tiêu Bạch Minh nhìn khuôn mặt ngơ ngác của cô, lời tiếp theo không biết nói thế nào. Ai! Mặc dù cô đáp ứng làm bạn gái của mình, nhưng Tiêu Bạch Minh bị ai mà phát hiện, giữa bọn họ không có cảm giác người yêu, mà chính là càng lúc càng giống “tình anh em”. Người yêu, có thể thế này sao? Không có một chút hành động thân mật mờ ám gì cả. Thiên Ái là gốc, là còn ngây thơ, hay cô đối với anh mà nói không phải là loại cảm giác “Yêu thích” đó.

“ Thiên Ái” Thấp giọng nỉ non tên cô, trong tiếng nói đều có chút khàn khàn.

Đồng Thiên Ái nhìn anh, cũng không cảm thấy có gì khác thường “Anh Bạch Minh! Anh hôm nay sao vậy?”

“.....” Tiêu Bạch Minh trong lòng khẽ thở dài. Đưa tay nhẹ vuốt mái tóc cô, bất chợt tiến lại gần , cúi đầu muốn hôn lên đôi môi kia.

“.....” Nhìn mặt của anh càng ngày càng lại gần trong nháy mắt sắp chạm tới môi mình, Đồng Thiên Ái theo phản xạ quay đầu né tránh. Mà môi anh theo như thế liền rơi xuống khuôn mặt cô

Hành động mờ ám tuy rất nhỏ, nhưng lại đủ để biết rõ lòng mình. Mang tiếng là người yêu, nhưng lại không có cách nào làm ra hành động thân mật đúng chất người yêu. Như vậy quan hệ của bọn họ, có phải hay không cần cân nhắc lại.

“Anh Bạch Minh.... Em.....” Đồng Thiên Ái cắn răng , không biết nên nói gì. Sao tự nhiên cô lại quay đầu né tránh đây ? Ngay chính mình cũng không hiểu. Cô thích anh Bạch Minh, tại sao khi anh sắp hôn lại quay đầu....

Tiêu Bạch Minh nhàn nhạt cười “Khoong sao! Mau đi làm đi! Sắp trễ rồi!”

105. Chương 105

Phòng giải khát trên tầng gác

Đồng Thiên Ái cúi đầu, ánh mắt vô hồn nhìn máy pha cà phê phía trước từ lúc nào đã nhảy sang đèn màu xanh. Máy cà phê phát ra tiếng “Xi!Xi!”, mùi hương cà phê thơm ngát lan tỏa khắp căn phòng nhỏ, mê đắm lòng người. hấn tốt

Tại sao.... Vào thời điểm đó.... Lại cự tuyệt anh ấy... thật kỳ quái. Trần ngập trong đầu cô lúc này là chuyện xảy ra trên xe lúc sáng, cô căn bản không chú ý đến chiếc máy cà phê đang bốc khói nghi ngút trước mặt một chồng dương

“Thiên Ái! Cà phê pha xong chưa? Mọi người đang đợi đấy!”

Tiền YY người chưa thấy mặt nhưng đã thấy tiếng, lúc Tiền YY đi vào phòng đã nhìn thấy Đồng Thiên Ái đứng trước máy pha, gốc ghếch đứng yên phía trước, trên mặt lộ rõ vẻ ảo não. nhiên

“Cô gái này đang nghĩ gì thế này? Đồng Thiên Ái gốc ghếch!”

Tiền YY hận hực không khỏi than phiền, thở phì phò đi đến bên người cô, gào to “ Đồng..... Thiên..... Ái”. Đáng tiếc, lúc này Đồng Thiên Ái còn đang đắm chìm trong thế giới của bản thân, không phát hiện bên cạnh có người. lãnh

Tiền YY chán nản đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, ghé vào bên tai kêu to.

“Đồng Thiên Ái tử tử, làm ơn đừng nghĩ tới đàn ông nữa mau tỉnh lại cho tôi.”

106. Chương 106: Căn Duyên Tiền Định

Đi đến phòng quản lý, Đồng Thiên Ái đưa tay nhẹ nhàng gõ lên cửa hai cái “Quản lý! Tôi là Thiên Ái!”

Giây tiếp theo đã nghe thấy thanh âm trầm ổn từ trong phòng truyền đến “Đồng tiểu thư sao? Mời vào!”

Đặt tay lên nắm đấm, Đồng Thiên Ái nhẹ nhàng vịn nắm đấm sang bên trái. Cánh cửa được mở ra, trong nháy mắt, Đồng Thiên Ái thấy Đôn quản lý mập mạp đang ngồi trên ghế, trên mặt mang theo nụ cười mờ ám. Tầm mắt xẹt qua vị quản lý, hướng nhìn sang bên, Đồng Thiên Ái chợt thấy cả người buồn bực. Là hắc – tên biến thái chết tiệt đó.

Ánh mắt của anh so với ngày hôm qua rất khác biệt, không có vẻ lạnh lùng cuồng ngạo như trước. Hắn đứng ở một nơi không xa, ánh mắt thâm trầm mà chăm chú nhìn cô, trên mặt là nụ cười dịu dàng đến mê người.

Nhìn biểu tình người đàn ông trước mặt, Đồng Thiên Ái bỗng dưng thấy do dự, chần chừ. Kì lạ! Sao cô lại có loại cảm giác này chứ? “chính là cảm giác chạm phải điện, cả người run rẩy, không cách nào tự kiềm chế được”

Cảm giác chạm phải điện... chẳng lẽ lại..... không phải đâu... cô sao lại có thể liên tưởng đến cái này?

Trời ơi! Đồng Thiên Ái! Đầu óc của mày nhất định là ngập nước rồi, cho nên mới ở nơi này suy nghĩ lung tung! Phải nhanh chóng dẹp bỏ tư tưởng ấy đi! Bây giờ phải chuẩn bị tinh thần đấu tranh với tên biến thái nữa.

Vị quản lý mập hê hê cười nói “ Tần tổng, Đồng tiểu thư, hai người từ từ nói chuyện”. Nói xong, vội vàng ra khỏi phòng, không quên giúp hai người đóng cửa phòng lại.

Đồng Thiên Ái trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, nhìn người trước mặt. Hôm nay tên biến thái mặc áo sơ mi màu đỏ tía, loại màu sắc hoa mỹ, đi cùng bộ Âu phục màu đen, không những không có vẻ tầm thường, ngược lại càng làm lộ rõ vẻ cao quý bức người của hắn. Hay nói đúng hơn, người đẹp trai mặc kiểu gì cũng đẹp

Phi phi phi! Đồng Thiên Ái! Sao lại bắt đầu loạn tưởng rồi! Lấy lại vẻ trấn định, Đồng Thiên Ái bình thản nói “ Tần tổng có chuyện gì không? Có chuyện thì mau nói! Nói xong, tôi còn phải đi làm việc!”

Tần Tần Dương nhàn nhã dựa vào bàn làm việc, lẳng lặng quan sát cô. Tại sao cô không có vẻ gì gọi là tức giận. Ngày hôm qua anh đã như thế khiến cô tổn thương rất nhiều. Hiện tại cô lại có thể bình tâm tĩnh khí nói chuyện với anh. Cô hẳn là nên tức giận, quát to mắng mỏ anh mới đúng.

“ngày hôm qua....” Hắn mở miệng, thử nói

Ngay lập tức, Đồng Thiên Ái chặn lời, lạnh nhạt nói “ Không có gì! Những gì Tần tổng nói đều là sự thật! Thật sự là tôi có bán mình cho ngài , làm người phụ nữ của ngài trong một tháng. Là sự thật thôi mà! Nói ra rồi tôi cũng như cũ chẳng mất miếng thịt nào cả!”

Tần Tấn Dương nghe cô lạnh nhạt nói như thế, trong lòng bỗng nhiên có chút tức giận. Tình nguyện nhìn thấy dáng vẻ “con nhím” của cô, hướng anh kêu to rống lớn, hoặc là múa máy môn võ Không Thủ Đạo mèo cào với anh, như vậy mới giống Đồng Thiên Ái trước kia anh từng biết. Hiện tại, cô cứ nhiên lạnh lùng yên tĩnh như thế này khiến anh muốn phát điên.

Hừ! Đồ xấu xa. Lại không nói lời nào. Muốn im lặng sao? Được rồi! Tự mình mà im lặng đi.

Đồng Thiên Ái liếc nhìn sang bên phát hiện người bên này có chút mất hồn. Không lẽ hần đang nghĩ nên tìm cách nào để tính sổ với cô sao? Tốt nhất nên rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, không nên tự rước họa vào thân.

“Tần tổng! không có chuyện gì, tôi xin phép trở về làm việc!”. Nhanh chóng nói xong, Đồng Thiên Ái xoay người bước đi thật nhanh đến trước cửa phòng.

Bỏ chạy.... mỗi lần nhìn thấy hần... liền muốn nhanh chóng bỏ chạy.... không có bất kì lý do gì....cứ thế mà trốn chạy.

Thời điểm Đồng Thiên Ái vừa mở cửa ra, sau lưng có người giật ngược cánh tay cô lại, đem cả người ôm vào trong ngực. Lực đạo rất lớn, khiến cô có chút sợ hãi.

“A” Đồng Thiên Ái vừa la lên một tiếng liền im bặt.

Lần này, cô hần đã có chuẩn bị sẵn tâm lý bắt đầu kêu gào

“Tên biến thái chết tiệt. Anh lại muốn gì nữa. Anh chế nhạo tôi thế chưa đủ hay sao? Tôi như thế nào thì anh mới hài lòng hả?”

Chẳng lẽ ngày hôm qua vẫn chưa đủ với hần sao? Mục đích của hần không phải là đã đạt được rồi à? Trước mặt tình nhân của hần cùng với anh Bạch Minh, hần hung hăng, không nể mặt nói ra nỗi đau của cô. Sau đó còn tiện tay, xát thêm muối vào vết thương ấy.

Thân hình rộng lớn của hần giờ phút này bao trùm lấy toàn bộ cơ thể mềm mại của Đồng Thiên Ái. Dem cả người Đồng Thiên Ái ép vào vách tường, dùng chính mình, giữ chặt lấy cô, không để cho cô bất kỳ cơ hội nào nhúc nhích.

“Anh buông tôi ra! Tên biến thái chết tiệt này. Anh có nghe không hả? tôi kêu lên ọi người nghe bây giờ! Tôi nhất định sẽ kêu thật to.” Đồng Thiên Ái nhắc chân muốn đá hần một cái.

Đoán được ý tốt của cô, Tần Tấn Dương vòng chân lên, kẹp chặt lấy đôi chân lộn xộn của cô.

“Không phải như thế!”. Tần Tấn Dương gầm nhẹ lên tiếng, lúc này anh không biết cách nào biểu đạt tâm ý của chính mình. Trước mặt người yêu, anh sao lại trở nên hốt hoảng thế này. Thật giống biểu hiện của nam sinh lần đầu biết yêu, không biết làm gì (đúng là anh yêu lần đầu mà! Khác gì đâu chứ!)

Đồng Thiên Ái vẫn ở chỗ cũ giãy giụa không yên, nhất quyết không tha nói

“còn không phải như vậy! không phải tể thì là gì chứ! Anh chính là như thế! chính là như thế! Chính là như thế!”. Đồng Thiên Ái vô số lần lặp lại lời nói của chính mình, nhất quyết nói “ Anh vẫn như thế, luôn khiến người khác”

“chán ghét” hai chữ tiếp theo không kịp nói ra, đã bị anh nuốt lấy. Tần Tấn Dương hốt hoảng hôn lên môi cô, toàn bộ lời nói của chính mình cũng không biết nói ra như thế nào. Nhưng anh không muốn nghe, không muốn từ trong miệng cô nghe được... nghe cô nói chán ghét mình. Đột nhiên phát hiện, hần cỡ nào khát vọng để cô thích chính mình.

Đã từng quen qua rất nhiều phụ nữ, tất cả bọn họ đều nói yêu anh. Nhưng là anh không biết, họ yêu là tiền của anh hay là yêu chính anh. Hoặc hơn nữa là yêu tiền nhiều hơn yêu anh.

Nhưng mà..... Đồng Thiên Ái... Em là ngoại lệ.

Trên thế giới này, mỗi chúng ta phải chăng sẽ có ngày gặp đúng căn duyên tiền định của chính mình. thực sự cái gọi là nhân duyên có thực trên đời này sao.

Nếu quả thật có kiếp trước, thế thì kiếp trước anh nhất định đã làm chuyện có lỗi với cô. Cho nên kiếp này cô mới khiến ăn ngủ không yên lo được lo mất. Kiếp này anh thực sự hi vọng, có thể nghe được từ miệng cô hai từ “yêu anh”.

Đồng Thiên Ái em sẽ yêu thương anh sao?

107. Chương 107: Trốn Tránh Tình Yêu

Tần Tấn Dương dùng lưỡi tách hàm răng cô ra, ngay sau đó tiến thẳng vào trong, triển miên mà hôn.

Bao nhiêu xúc cảm Tần Tấn Dương thể hiện tất cả qua nụ hôn này. Khẩn trương, sợ hãi và một ít tức giận. Hắn tức giận đơn giản chỉ vì một kẻ luôn luôn cuồng ngạo như hắn, ngay giờ đây trước mặt tình yêu của chính mình, không khỏi không cúi đầu. Thật sự không giống Tần Tấn Dương trong quá khứ.

Là ai chinh phục ai, giờ phút này trong căn phòng này, Tần Tấn Dương hoàn toàn sáng tỏ, hắn chính là kẻ thua cuộc. Không có không phục. Thua chính là thua. Hắn như thể cam tâm tình nguyện thua trên tay cô gái nhỏ này.

“Thiên Ái. Thiên Ái. Đồng Thiên Ái.” thâm trầm triển miên hút lấy đôi môi non mịn, Tần Tấn Dương càng không ngừng nỉ non tên cô. Giờ khắc này, ôm cô trong vòng tay, thưởng thức đôi môi nhỏ ngọt ngào này, hắn chính là cảm thấy nội tâm chính mình thật phong phú.

Yêu một người thần kì ở chỗ, có phải hay không con người ta sẽ bắt đầu kì vọng vào một điều gì đó?. Có lẽ là vậy... Cho nên hắn hiện tại cũng như thế mong đợi....

Như muốn thể hiện tất cả khát vọng của anh với cô trong nửa năm nay, chưa lần nào nghiêm túc hôn cô, hiện tại dốc hết tất cả, tại nơi này kéo dài nụ hôn khát vọng.

“Không phải như thế. Thiên Ái. Cũng không phải như vậy.”

Chưa từng nghĩ sẽ chế nhạo cô, càng không muốn khiến cô khó chịu, cũng không muốn làm những chuyện khiến cô tổn thương. Tất cả chỉ do anh đổ kị. Đúng vậy, Tần Tấn Dương thừa nhận đi, thừa nhận bản thân mình đã sớm đổ kị đến mức phát điên luôn rồi. Nhìn thấy cô gái này ở chung một chỗ với người khác, nhìn thấy hai người bọn họ vừa nói vừa cười, thân mật tình tứ, hắn đổ kị. Đổ kị đến mức phát điên, cho nên mới nói ra những lời như thế.

“Ừ!...Buông tôi ra... Anh... Không... Nghe... Đến.... À...” Đồng Thiên Ái lắc đầu, muốn nhanh chóng thoát khỏi sự kiềm chế của anh.

Cái gã biến thái này, sao lần nào cũng làm ra hành động thế này chứ? Thật là ti bỉ. Đồng Thiên Ái khó chịu cau mày, giống như lần trước, cắn lên lưỡi hắn, nhất thời mùi tanh nồng lan ra trong miệng.

“...” Tần Tấn Dương chịu đau tiếp tục hôn cô. Hai cánh tay giống như có thêm sức mạnh, đem cả người cô vây thật chặt. Giống như muốn để cho cô cả đời nay dựa vào cánh tay anh, hơn thế nữa muốn cô từ nay về sau là duy nhất của mình anh.

“Buông....ra....” Đồng Thiên Ái liều mạng đẩy hắn ra nhưng lại phát hiện mình chỉ là phí công.

Tần Tấn Dương rột cuộc ngừng nụ hôn lại, cả người dán chặt vào Đồng Thiên Ái, tựa đầu vào cổ cô. Tham lam mà hít lấy mùi thơm của cô. Tần Tấn Dương thở hổn hển nói

“Hãy nghe anh nói....”

“Tôi không muốn! Tôi không muốn nghe! Anh buông tôi ra! Buông ra! Có hiểu hay không?” Đồng Thiên Ái cố chấp la lên.

Tần Tấn Dương đem cô ôm chặt trong ngực, không đếm xỉa đến sự giãy giụa của cô. Giấu mặt nơi lỗ tai cô, nhẹ giọng nói

“Thật xin lỗi....”

Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi... Nghe ba từ này, Đồng Thiên Á ngây cả người. Tất cả phản kháng cũng ngừng lại.

Đôi tay chống đỡ nơi lồng ngực của anh, cho dù cách một lớp quần áo, nhưng cô có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ hắn. Hắn đang nói gì? Tên biến thái tự đại cuồng ngạo ... hắn thế nào lại nói “Thật xin lỗi!” Hắn là nói cho nghe sao? Cô không phải là đang nằm mơ chứ? Nếu không phải mơ, vậy nhất định mới vừa rồi cô nghe nhầm.

“Thật xin lỗi....” Thanh âm trầm thấp của hắn lần nữa vang bên tai. Đồng Thiên Á trợn to hai mắt, có chút u mê nhìn chăm chăm một điểm, con người phóng đại, cũng là không có điểm đến, cứ thế chăm chú nhìn lên phía trước.

“.....”

Hắn cứ nhiên nói.... Thật xin lỗi. Có chuyện gì vậy! Tên biến thái nói xin lỗi? Cái này so với giữa tháng sáu trời đổ tuyết còn khiến người khác cảm thấy kinh hãi hơn.

Tần Tấn Dương nhắc đầu lên, đôi tay rắn chắc ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt thâm thúy, ẩn hiện sau bên trong là gương mặt đang mê man của cô. Nhẹ nhàng cúi đầu, dịu dàng hôn xuống đôi môi cô

“Thật xin lỗi.... chuyện ngày hôm qua.... Anh nhận lỗi với em....” Tần Tấn Dương chân thành nói.

Đồng Thiên Á lấy lại tinh thần, nhìn thấy gương mặt tuấn tú cách mình thật gần, mà cả người cô còn bị anh ôm chặt trong ngực. Đồng Thiên Á xấu hổ đỏ mặt, ngượng ngập nói

“Anh trước buông tôi ra “

“Vậy em tha thứ cho anh” Hắn vội vã nói tiếp, ra điều kiện với cô.

Háy hắn một cái, Đồng Thiên Á nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại “Anh trước buông tôi ra”

“Em trước tha thứ cho anh” Tần Tấn Dương cũng ngang bướng như cô, lặp lại lời mình.

“...” Đồng Thiên Á có loại xúc động muốn giết người, người này sao hôm nay lại ngang bướng đến mức này chứ. Cảm thấy bên hông có chút căng thẳng, đối diện với ánh mắt anh, Đồng Thiên Á hung thần ác sát nói

“Tần tổng! Mời anh đem móng vuốt của anh ra khỏi người tôi! Anh nghe rõ chưa?” Đồng Thiên Á từng chữ từng chữ nói.

Móng vuốt! Móng vuốt!

Con nhím nhỏ chanh chua này, dám đem tay anh biến thành “móng vuốt”? Cô nghĩ anh là gì? Con mèo con chó ngoài đường sao? Có cả móng vuốt nữa.

Tần Tấn Dương sững sốt một hồi, không phản bác lại lời cô, lực đạo nơi bàn tay cũng giảm đi chút ít nhưng vẫn như cũ không buông cô ra.

“Em muốn thế nào mới tha thứ cho anh đây?” Tần Tấn Dương nhìn thẳng vào mắt cô, giống như làm như thể hắn có thể biết được trong lòng cô đang nghĩ gì.

Đôi mắt hắn, đen như mực nói đúng hơn chính là giống như Mặc Sắc bảo thạch. Trong nơi u tối lại lóe lên một tia sáng rực rỡ. Từ từ nổi lên, sau đó càng ngày càng chói mắt. Ánh mắt Đồng Thiên Á cùng hắn dây dưa, trong nhất thời không nói lời nào. Dường như ánh mắt hắn có ma lực, hút hết tâm trí của cô, khiến cô không thể nào thoát khỏi ánh mắt đấy.

Tần Tấn Dương khẽ nhíu mày. Khuôn mặt anh tuấn hiện lên một tia ảo não

“Thiên Á... Muốn thế nào mới có thể tha thứ cho anh đây?”

Trong lòng chợt có chút buồn cười, rột cuộc cũng có một ngày, anh khẩn cầu người con gái này. Đúng như vậy.... Không thể không thừa nhận trước mặt tình yêu, cái gì gọi là tư thái cao quý hơn người đều bị vứt bỏ. Trừ phi, người là trốn tránh tình yêu này.

108. Chương 108: Chính Thức Thông Báo

Edit : Mai Hương

“Tha thứ?” Đồng Thiên Ái lăm bằm thì thâm cái từ này, cảm thấy hết sức xa lạ.

Sống trên đời này hơn hai mươi năm, hầu như chưa từng có ai làm ra chuyện gì khiến cô cảm thấy không thể tha thứ! Những người đối với cô tốt, đối với cô không tốt, toàn bộ chỉ là khách qua đường mà thôi!

Đồng Thiên Ái thở dài phiền não, lẳng lặng nhìn người trước mắt

“ Anh biết thế nào gọi là “khách qua đường” không?

“Cái gì?” Hiện tại, biến thành Tần Tấn Dương mặt ngây ngốc nhìn cô. Trong cái đầu nhỏ này của cô, đến tận cùng là chứa những thứ gì đây? “Tha thứ” cùng “Khách qua đường” hai chữ này, có quan hệ với nhau sao? Giọng nói nhẹ nhàng, Tần Tấn Dương tự nói với chính mình “Khách qua đường! Cái gì gọi là khách qua đường đây?”

“Giống như lúc người đói bụng, sau đó đi vào một quán cơm nhỏ, cơm nước xong, đứng dậy trả tiền, rồi từ đó về sau sẽ không bao giờ trở lại quán cóc này nữa”

Cho nên, tha thứ làm gì chứ? Điều kiện trên hết của tha thứ chính là người kia còn lưu lại trong sinh mệnh của mình, sẽ cùng hằn dấy đưa, cùng hằn có quan hệ. Như vậy “Tha thứ” mới có ý nghĩa, nếu không, không đáng để nhắc đến.

Tần Tấn Dương trầm mặc không nói, suy nghĩ ý tứ trong lời nói của cô. Một giây tiếp theo thông suốt ngẩng đầu, bàn tay đặt nơi eo cô bỗng dưng tăng thêm lực đạo, kéo cả người cô ập vào trong lòng mình. Đường như hần muốn biểu thị công khai quyền độc chiếm của chính mình.

“Tôi không phải khách qua đường!” Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của cô, Tần Tấn Dương tức giận gầm nhẹ.

Đồng Thiên Ái lắc đầu một cái, cả người tỉnh táo hẳn lên, trực tiếp nói

“ Tôi không biết, bây giờ anh nói với tôi những thứ này còn cần thiết sao? Tôi chỉ biết,chiếc gương bị bể dù hàn gắn kiểu gì thì trên mặt chiếc gương vẫn hằn lại những vết nứt. Hay như người khác thường nói, chậu nước hắt đi không thu lại được!. Như vậy anh hiểu không?”

“Thật ra thì anh nói không sai. Anh chỉ nói sự thật thôi. Sự thật là tôi mang chính mình bán cho anh một tháng, làm người phụ nữ của anh trong vòng một tháng đó.”

“Mặc dù trên thực tế chỉ có một tuần” Đồng Thiên Ái bổ sung thêm. “ Cho dù như thế cũng không thay đổi được sự thật anh không có nói sai.”

“ Còn nữa, tôi không thể nào nói tha thứ hay không tha thứ cho anh được, đơn giản bởi vì tôi chưa từng trách cứ anh.”

Đồng Thiên Ái tiến lại gần, nhẹ nhàng nói “ Tôi nhiều lắm chỉ là chán ghét anh mà thôi!”

Xong đời! Vòng tới vòng lui, đi hết một vòng lớn, giằng co với cô nửa ngày, cuối cùng vẫn là nghe được cô nói hai từ “chán ghét” này.

Mây đen kéo đến bầu trời trong giây lát trở nên u ám xám xịt.

“Không cho phép em nói chán ghét anh!” Tần Tấn Dương kích động nắm chặt lấy tay cô, dùng sức lắc lắc cả người cô.

Đây nhất định là ông trời đang trừng phạt hắn, bởi vì lúc trước hắn đùa giỡn quá nhiều phụ nữ. Bây giờ ông trời phái cô đến trừng phạt hắn, trừng phạt hắn lúc trước phong lưu, trêu hoa ghẹo nguyệt (chỗ này em không tìm được từ, QH beta lại giúp em nha! J)

Đồng Thiên Ái bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ, vội kêu to

“Uy! Tôi thấy anh tự tin sinh tự tử luôn rồi! Anh nói không cho phép là sao hả? Tôi nói anh biết anh không có cửa đâu! Nghĩ cũng đừng nên nghĩ! Cả đời này người tôi chán ghét nhất chính là anh!” Trong phút chốc khôi phục lại tỉnh táo, bản chất bướng bỉnh của cô cũng theo thể mà trỗi dậy.

Đồng Thiên Ái trừng trừng hô, “Uy! Tôi xem ngươi là tự đại quán, bắt đầu động kinh đi? Ngươi nói không cho cũng không cho phép sao?”

Lúc này lửa giận đã bốc lên tận đầu Tần Tấn Dương, ngược mắt nhìn cô, quát nạt “ Không được”

“Tại sao? Anh quản được tôi sao? Tôi là con người nha, tôi có suy nghĩ riêng của chính mình! Suy nghĩ đó anh có hiểu không? Chắc là anh không hiểu rồi. Tên biến thái như anh sao mà hiểu được chứ!” Đồng Thiên Ái tức giận nạt lại.

Tần Tấn Dương đột nhiên phát ra tiếng cười trầm thấp không có chút báo trước.

Cái gì chứ? Hắn bị thần kinh dở người hay sao? Có gì đáng cười à? Cô nói sai điều gì sao? Tóm lại một điều, hắn đúng là bệnh không nhẹ.

“Tôi muốn đi làm việc! không có thời gian ở chỗ này cãi nhau với anh. Còn nữa, nêu không có việc gì anh làm ơn không cần lạm dụng chức quyền, gọi tôi đến “nói chuyện phiếm””.Nói xong, Đồng Thiên Ái cong người lợi dụng khoảng trống dưới cánh tay anh chui qua thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Đồng Thiên Ái bước được vài bước, thấy hắn không có phản ứng liền tăng nhanh bước chân.

“....” Đi mau đi mau! Ở cùng một chỗ với tên biến thái này cũng không có chuyện gì hay ho. Ngắc đầu nhìn đồng hồ trên tay đã thấy nửa tiếng trôi quá Đồng Thiên Ái ảo não phát hiện, ở cùng với hắn nhu thế nào lại hao phí thời gian đến thế.

Tần Tấn Dương nhìn theo bóng lưng gầy của cô cách mình càng ngày càng xa, rốt cuộc nhịn không được mở miệng gọi “Đồng Thiên Ái”.

Đồng Thiên Ái dừng bước chân nhưng vẫn không quay đầu lại. Cô buồn buồn cúi đầu, chần chờ một chút, rồi lại bước tiếp, tiến về phía cửa trước.

“Đồng Thiên Ái hôm nay tôi chính thức nói cho em biết, không bao lâu nữa em sẽ trở thành Tần thiếu phu nhân!” Tần Tấn Dương nhìn cô, bình tĩnh nói.

Ách!. Đồng Thiên Ái lần nữa đứng yên tại chỗ, ngây ngốc một lúc, quay đầu lại nhìn người vừa thông báo tin tức chấn động này – Tần Tấn Dương. Đồng Thiên Ái nhìn thẳng vào ánh mắt hắn lại phát hiện ra ánh mắt thật dịu dàng nhưng cũng đầy kiên quyết. Trời ơi! Tên biến thái chết tiệt này! Hắn đang nói cái gì vậy? Tần thiếu phu nhân ư? Tần thiếu phu nhân! Hắn có biết những lời này có nghĩa là gì không chứ? Lại bắt đầu nổi điên à? Chắc hắn đây lại là hắn bày trò để trêu cô đây.

Đồng Thiên Ái! Nghênh mặt công kích lại hắn. Cũng không thể bị hắn suốt ngày trêu chọc được. Ít nhất cô cũng muốn được tiêu sái một lần. Đồng Thiên Ái quật cường ngắc đầu nhìn Tần Tấn Dương, có chút giễu cợt nói

“Tần tổng! Đây là trò chơi anh mới nghĩ ra à! Nghe cũng hay đó! Nhưng mà xin lỗi, tôi đây không có hứng thú!”

Tần thái thái! Đây chính là danh hiệu mà người người mơ triệu người tưởng. Toàn bộ phụ nữ độc thân tại đất Đài Loan ai ai cũng mơ ước được làm vợ hợp pháp của Tần Tấn Dương. Cô có nên hưởng hắn cảm tạ hay không đây?

Phi phi phi

Cô có ngu cũng không đến mức mất trí như thế. Không cần nghĩ cũng biết, đây là hấn cố tình trêu đùa cô mà nói.

109. Chương 109: Tôi Yêu Em

“Không phải trò đùa. “ Tần Tấn Dương nhìn cô, ánh mắt rực sáng, bộ dáng ôn nhu mềm mại lúc trước biến mất không dấu vết, thay vào đó là dáng vẻ nghiêm trang.

Két! Không phải trò đùa! Đồng Thiên Ái “ nha” một tiếng, nhún vai một cái, đối diện với hấn, tiếp tục vẻ trào phúng mà nói

“Vậy chắc là vui quá Tần tổng bộc phát nói ra. Ý nghĩ này của Tần tổng thật sự rất thú vị nha. Tần tổng đạo này không có gì làm đâm ra nhảm chán sao? Đang yên đang lành tự dưng tìm một cô nhi người người ghét bỏ như tôi đây làm Tần phu nhân.”

Tần Tấn Dương vẫn một bộ dáng nghiêm trang như trước, khuôn mặt tuấn lãng, đôi môi mỏng bấm chặt, quanh thân hấn lúc này tản ra một loại khí phách. Đây chính là khí chất vương giả bẩm sinh mà có.

Từ từ tiến lên mấy bước, thấy cô vì hành động này mà lui về sau, Tần Tấn Dương dừng bước, không hề có ý định muốn tiến lên. Bắt đầu từ bây giờ, hấn sẽ phối hợp với từng hành động của cô gái này. Cách cô một khoảng không, Tần Tấn Dương sau kín nói:

“Lời nói của tôi từng lời một không có nửa điểm đùa giỡn. Tôi biết em biết rõ điều này.”

Nhìn ngũ quan anh tuấn hoàn mỹ trước mặt, trong lòng Đồng Thiên Ái chợt nhớ lại thời điểm đêm hôm đó. Nhớ bàn tay kia cùng đôi môi mỏng của hấn chu du khắp nơi trên người. Còn có từng nụ hôn của hấn nhẹ nhàng rơi xuống thân thể cô. Hấn đã từng rất ôn nhu yêu thương cô.

Nhớ hấn đã dùng đôi tay rắn chắc cùng đôi môi mỏng mềm mại kia chu du khắp nơi trên thân thể cô. Từng nụ hôn như thế nào rơi xuống người cô, nhớ hấn từng động tác một như thế nào yêu thương cô.

Những hình ảnh ám muội đó hiện về khiến mặt Đồng Thiên Ái đỏ bừng lên. Aaaaaaaa! Thật muốn chết quá!

Đồng Thiên Ái! Cô hôm nay ăn trúng gì vậy? Trước mặt tên biến thái này, hết lần này đến lần khác nhớ đến mấy thứ đó. Từ khi nào thì cô trở nên háo sắc tham tình vậy?

Theo bản năng, Đồng Thiên Ái khẽ liếm môi, trên đôi môi đỏ vẫn lưu lại nhiệt độ của nụ hôn triền miên khi này. Hơi thở của hấn cứ theo thể vương lại trên người cô tựa như dấu ấn của chính hấn. Khiến cô xua đuổi thế nào cũng không hết.

Tần Tấn Dương nhìn thấy cử động kia của cô, trong cơ thể một trận nóng bức lại xuất hiện. Ý nghĩ muốn hôn cô lần nữa bị khơi dậy.

“Sao vậy? Sao không nói câu nào?”. Tần Tấn Dương cố gắng đè nén hơi thở tán loạn của chính mình, thâm trầm nói.

Đồng Thiên Ái cắn giận nhìn hấn, bật thốt lên hai chữ :” không nói”. Sau đó ngay lập tức xoay người, hướng cửa lớn đi tới. Tần Tấn Dương dựa người trên tường, bàn tay để trong túi quần tây, nhìn cô nhỏ giọng nói “ Đồng Thiên Ái, em chính là cô gái nhất gan”.

Nhất gan? Hấn có ý đồ xấu! Tên biến thái đó điên rồi! Hơn nữa điên cũng không nhẹ đâu! Muốn đem hấn cách xa chính mình, cô không thể ở chung một nơi với hấn. Nếu cứ tiếp tục ở chung, chắc chắn tâm tình cô sẽ hoàn toàn bị hấn làm cho tê liệt. Nghĩ thế, tốc độ của cô càng nhanh hơn, quả thật là muốn chạy nhanh ra khỏi đây.

Tần Tấn Dương nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng luống cuống của Đồng Thiên Ái, hài lòng mỉm cười “ Em không phải tiểu quỷ nhất gan hay sao? Em chính là không dám thừa nhận. Em đang sợ ”

Buồn cười! Đây là hấn đang khiêu khích cô sao? Cho rằng cô sẽ cùng hấn cãi vã sao? Không thèm nhìn Tần Tấn Dương lấy một lần, nhịp bước vừa rồi chậm rãi giờ này vội hướng cửa trước bước đến. Tần Tấn Dương không nghĩ sẽ bỏ qua cho cô, đôi mắt sáng nhìn cô như cũ, giọng nói sắc bén “ Đồng Thiên Ái! Em chính là tiểu quỷ nhất gan. Bởi vì em sợ chính mình sẽ yêu thương tôi, sợ mình sẽ giống những người phụ nữ khác không cách nào chống cự được sức hút từ tôi. Cho nên Đồng Thiên Ái em đối với tôi không phải là không có cảm giác gì, chính là em không dám đối mặt với chuyện này!”

Đồng Thiên Ái lần nữa nghiêng đầu sang chỗ khác, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, nhưng ngay cả chính mình cũng không biết vì sao lại như thế.

“Sợ? Tôi chưa bao giờ biết sợ. Đặc biệt là với anh, tôi căn bản không hề sợ anh. Nói thêm cho anh biết, Tần tổng, tôi không phải là loại phụ nữ lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm đối với anh. Càng sẽ không bao giờ yêu anh.”

Kêu la ầm ĩ xong, Đồng Thiên Ái lúc này mới phát hiện ra mình kích động có hơi quá mức. Cô làm sao thế này? Biết hấn cố ý khiêu khích, sao lại tự mình chui đầu vào lưới. Phải cố gắng giữ tỉnh táo mới được. Aaaaaaa! Không được! Không thể nào! Không thể để hấn dắt mũi dẫn đi. Nụ cười giữ vững trên môi, Đồng Thiên Ái hỏi ngược lại:

“Sao vậy? Tần tổng hôm nay sao lại khác thường như thế? Tiếp theo, không phải Tần tổng sẽ nói ngài thích tôi, đặc biệt hơn sẽ nói yêu tôi chứ?”

Nếu câu trả lời của hấn khẳng định như thế, vậy cô sẽ cười đến chết mất. Trước đây hai người bọn họ chính là như nước với lửa, lúc nào cũng đối chọi với nhau, thế nào mà chỉ trong chớp mắt liền biến thành yêu. Bọn họ đang đóng kịch trên truyền hình sao? Sao mà giống Lôi Nhân kịch tình vậy. Hấn đừng có đùa nữa đi

Tần Tấn Dương lẳng lặng nhìn cô, không nói gì. Thời khắc này mọi thứ cũng như thế ngừng trôi. Không khí trầm tĩnh, nhưng lại khiến người ta có cảm giác cách đó không xa, chính là sóng to gió lớn. Là ai trước mở ra kia Trần Phong học tử, kia thanh khóa ở trên tay ai....

Tần Tấn Dương thở dài một hơi, ánh mắt không còn thâm thúy như trước, hấn cười nhạt một tiếng, tự giễu chính mình

“Đúng vậy! Tôi thế nào lại yêu thích con nhím nhỏ như em chứ? Em ngày nào cũng nói chán ghét tôi! Nhìn thấy tôi đã muốn trốn chạy! Tôi không biết phải làm thế nào mới ở chung một chỗ với em được. Điều này khiến tôi rất phiền não”

“Nên là, Đồng Thiên Ái, hiện tại, tôi muốn nói cho em biết tôi thích em. Hơn nữa tôi đã từ thích trở thành yêu em luôn rồi”

Tiếng tim đập ——

Thình thịch... Thình thịch.... – tiếng tim đập

Cảm giác khó thở xuất hiện không hề báo trước. Giống như bị ai đó dùng một khối đá lớn nện vào ngực khiến cả người hít thở không thông.

Tên biến thái đang nói gì vậy? Hấn thích con nhím nhỏ? Không biết làm thế nào mới ở chung mới cô được. Hấn còn phiền não nữa chứ! Hấn không phải lúc nào cũng tự đại cuồng vọng hay sao?

“Tôi thích em. Hơn nữa tôi đã từ thích trở thành yêu em luôn rồi” Hấn thích ai? Hấn yêu ai? Là cô? Đồng Thiên Ái sao? Trải qua tất cả mọi chuyện, biến thái đáng chết lại nói thích cô. Thậm chí là yêu cô. Làm ơn đi. Loại này dở như vậy kịch tình cũng quá ngoại hạng.

Hấn là một kẻ mưu kế đầy mình. Hấn chính là muốn chinh cô thật nặng đây

“Thế nào? Em hưng phấn hơi quá? Cũng đúng thôi. Toàn bộ phụ nữ trên thế giới em là người đầu tiên tôi nói yêu thích”. Tần Tấn Dương nhìn nét mặt cô, ung dung nhàn hạ nói.

110. Chương 110: Quá Nhiều Khúc Mắc

Đồng Thiên Ái cúi đầu cắn răng, cái tên nam nhân biến thái này nói giọng đó là ý gì ! mình là người duy nhất trong thế giới nữ nhân mà hắn nói yêu? Hắn cho đó là vinh hạnh sao? còn mong rằng sau khi nghe thấy câu này cô sẽ tự giác đi đến bên hắn ôm hôn hắn, hoặc là rất vui vẻ để thỏa mãn thói hư vinh của hắn? thật buồn cười cô đâu phải loại con gái nông cạn. Hắn nghĩ rằng cô sẽ có phản ứng như thế thì cô sẽ phản ứng như vậy để thỏa mãn hư vinh của hắn mong rằng về sau hắn không quấy rầy mình. Cô nở một nụ cười giả dối, cười cười mà nói : “Có thể được Tần tổng tài yêu, em thật sự là cực kỳ cảm kích ! Dạ! em sẽ đem “tình yêu của anh” hảo hảo trân quý đây! đợi đến khi em sống khoảng bảy tám chục năm nữa em sẽ không quên mang ra khoe”

Đúng rồi, đến lúc đó tóc cô đã bạc trắng mà còn có thể đứng hiên ngang trước mặt con cháu nói cho tất cả biết cô đã từng được Tổng tài của Tần thị ngỏ lời yêu mình. Chà...! Không tệ! Là một ý kiến hay! Thật sự cô rất nhiều nữ nhân, bọn họ chỉ muốn nghe hắn nói yêu họ, nhưng chữ “yêu” này sao có thể nói ra được dễ dàng như vậy? Trước kia hắn chưa từng nghĩ đến một lần cho nên không dễ dàng nói “yêu”. Nhưng bây giờ đã nói ra thì sẽ không bao giờ thay đổi, cho dù cô có ghét hắn cũng phải làm cho cô thích hắn. Không phải hắn không muốn yêu mà chỉ vì chưa rung động trước một ai, có lẽ người đó chính cô, cô sẽ là người “duy nhất” và cũng là người hắn “yêu nhất”.....

“Đồng Thiên Ái, anh yêu em, anh mong em hiểu điều đó” nghiêm túc nói lại một lần nữa hắn đột nhiên thấy ba chữ “anh yêu em” cũng không phải là khó khăn khi nói ra, dường như càng nói càng thuận, nếu mỗi ngày đều nói cũng không thấy tệ lắm. Đồng Thiên Ái nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn nụ cười trên môi tắt hẳn sắc mặt trở nên cứng ngắc. Không phải chứ..... Trông như vậy.....không thấy có ý đùa giỡn..... nói cách khác.....là hắn đang nói thật?..... hắn yêu cô?..... toát mồ hôi.....tên nam nhân biến thái này..... Yêu nàng cô!!!

Tần Tấn dương thở phào nhẹ nhõm, lộ ra mỉm cười mê người, “Không có nói giỡn, từ lúc bắt đầu, Anh đã nói với em, anh không có ý đùa giỡn!” cô là trường hợp ngoại lệ, làm cho hắn phá bỏ hết tất cả các quy tắc của bản thân.

“.....” Đồng Thiên Ái nghĩ, rồi lạnh nhạt hỏi : Như vậy em hỏi anh, anh yêu em như thế nào?”

Thấy hắn mở miệng định nói, cô vội vàng cắt ngang : “ Anh cứ nghe em nói hết đã. Anh đã chắc chắn chưa? Có người nói với em, yêu có rất nhiều loại, bản thân em mặc dù không hiểu lắm nhưng em có thể hiểu được từ “ yêu” của anh nó như thế nào. Anh luôn có một cuộc sống an nhàn sung sướng, mỗi người thấy anh đều là khúm lúm, có thể ngồi xuống lau giày cho anh, không có ai phản kháng lại anh. Tất cả những người phụ nữ bên cạnh anh, họ luôn chiều theo ý của anh, luôn nghe lời anh, luôn gật đầu chứ không lắc đầu? Tần Tấn Dương, anh đã nghĩ chưa? Tại sao bây h anh lại nói yêu em? Có lẽ.... bởi vì anh chưa bao h gặp 1 người phụ nữ như em. Em luôn tỏ ra chán ghét anh, khinh thường anh, phản kháng lại anh, thậm chí không muốn quen biết với anh nên anh cảm thấy mới mẻ, kích thích anh! Càng không có được anh lại càng muốn có. Đây không phải là tình yêu chân chính, anh hiểu chưa?”

..... Nói 1 hơi như vậy, mới thấy miệng lưỡi khô nóng.

Tần Tấn Dương im lặng tại chỗ, chăm chú nhìn nàng, không phản kháng, mắt nhìn xuống làm cho người đối diện không thể nhìn được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

“.....” Đồng Thiên Ái nhìn hắn khẽ mỉm cười rồi xoay người bình tĩnh đi về phía cửa phòng. Giống như trước kia, đối mặt với tất cả những người muốn theo đuổi luôn không để cho họ bất kỳ hy vọng, vẫn như cũ kiêu ngạo mà rời đi. Đồng Thiên Ái..... Làm rất tốt..... không để cho hắn thương hại mình. Mặc dù lúc trước mình rất ghét hắn, nhưng giờ phút này hắn nói yêu mình, cho dù từ “yêu” này có bao nhiêu khúc mắc..... Đối mặt với tình cảm này, bất kể là tốt hay không tốt, đều muốn chân thành mà đối diện.

“Mẹ.....ô.....”

“ Bảo bối ThiênÁi, tại sao lại khóc? Đừng khóc !”

“Mẹ. Tiểu Lệ nói. Là bởi vì tiểu Kiệt ca ca bên cạnh yêu thích con. Mới cùng con làm hảo bằng hữu đây!”

“Cho nên con khóc đây? Thiên Ái ngu ngốc!”

“Tiểu Lệ. Nàng không thích con. Nàng thích tiểu Kiệt ca ca.”

“Thiên Ái, mẹ nói cho con biết, tiểu Lệ nàng cũng thích con, chỉ là So với tiểu Kiệt. Nàng thích hơn tiểu Kiệt ca ca.”

“.”

“Giống như mẹ thích nhiều người như vậy, nhưng là thích nhất vẫn là Thiên Ái.”

111. Chương 111: Ai Mới Là Dã Nam Nhân

Edit: vũ hồng

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Tần Tấn Dương vẫn không có phản ứng gì, cả người dựa vào tường, cúi đầu suy nghĩ. Lời nói vừa rồi vẫn lẩn quẩn trong đầu, giọng nói của cô rõ ràng thanh thoát.....

“Tần Tấn Dương, anh đã nghĩ chưa? Tại sao bây giờ anh lại nói yêu em? Có lẽ.... bởi vì anh chưa bao giờ bị một người phụ nữ từ chối. Em luôn tỏ ra chán ghét anh, khinh thường anh, phản kháng lại anh, thậm chí không muốn quen biết với anh nên anh cảm thấy mới mẻ, kích thích anh! Càng không có được anh lại càng muốn có. Đây không phải là tình yêu chân chính, anh hiểu chưa?”

.....

Là như vậy sao? Tần Tấn Dương..... Đối với cô gái nhỏ.....thực là như vậy sao? Nếu theo như cô nói, thì cô và những người tình trước kia không giống nhau cho nên hẳn mới thấy có cảm giác mới mẻ nên mới có cảm giác muốn có được cô. Càng không có được..... càng muốn lấy được. Tần Tấn Dương nhìn xuống sàn nhà, cảm thấy không có lối thoát..... Chưa từng thích một người.....mà ngay cả bản thân cũng không rõ nhưng suy nghĩ trong lòng mình ra sao nữa.

Quay lại phòng mình để xử lý công việc, buông mình xuống ghế, một tay nâng má, một tay vuốt trán, trong đầu vẫn hiện lên những sự việc vừa xảy ra. Về mặt khó chịu của hắn khi đó cứ hiện lên như cuốn phim quay chậm lặp đi lặp lại, thước phim đáng ghét đó làm cho tâm trí mình càng ngày càng bị kích động..... Đồng Thiên Ái tại sao lòng của người.....sau cái nháy mắt đó..... lại thấy hồi hộp như vậy.....

“ Anh thích em, không ! Là anh yêu em” Đột nhiên hắn tỏ tình như vậy, giống như 1 lời nguyện rủa cứ vang mãi bên trong tai.

A a..... Đồng Thiên Ái ! người phải tỉnh táo, người rốt cuộc đang nghĩ cái gì, lúc này trong phòng người đối với nam nhân đó có biểu hiện rất OK như vậy mà hiện tại lại..... tự nhiên không tìm được nhớ lại. Đưa tay bịt kín lỗ tai, không muốn nghe thấy nữa, không muốn lại nghe thấy cái âm thanh đó....cứ quanh quẩn....bên tai..... Cả người có cảm giác ngầy dại giống như đang nằm mơ, đúng là ác mộng! Cả đời cũng không nghĩ đến, cô cảm thấy hít thở không được, trong lòng lo lắng không biết cái tên nam nhân biến thái đó có cho gọi cô lần nữa.

Buổi sáng, thời gian trôi qua thoáng cái đã đến giờ ăn cơm buổi trưa. Sau lưng có người vỗ vào vai:

“Đồng Thiên Ái”

Nghe thấy giọng nữ quen thuộc, Đồng Thiên Ái quay lại thấy khuôn mặt trái xoan ửng hồng của Y Y, mắt đang nhú lại thì lập tức giãn ra....

“ Đi ăn thôi.....” Tiền Y Y thở hổn hển, kéo Đồng Thiên Ái, hướng thang máy đi tới, vừa đi vừa nói: “ Hôm nay ta mệt chết đi được cái tên Miss Trần đó nhất định là lấy việc công bao thu riêng. Tự nhiên phái một cô gái như ta đi đưa tài liệu xa như vậy. Thiên Ái! Người biết không, năm sáu cái thùng lớn như vậy mà một mình ta phải mang đến công ty đó, bi thảm nhất chính là ở đó không có thang máy, đi tới đi lui, từ trên xuống dưới ta chạy không biết bao nhiêu lần. Ta đói bụng đến nỗi có thể nuốt được cả một con trâu”

“.....” Đồng Thiên Ái bị cô bạn kéo đi lại nghe cô ta kể khổ chỉ biết gật đầu phụ họa.

Tiền Y Y cảm thấy mình nói nửa ngày nhưng không thấy ai đáp lại, tò mò nghiêng đầu nhìn về phía Đồng Thiên Ái ở sau lưng phát hiện thấy vẻ mặt cô ngưng trệ, ngưng ngẩn. Đưa mặt lại gần cô: “ hời hời, hời hời, mau hời hời Đồng Thiên Ái”.

“A.....” Đồng Thiên Ái hét to một tiếng, khi mắt đang nhìn mông lung thì xuất hiện khuôn mặt của Tiền Y Y, vội vàng định thần, buồn bã nói: “Y Y xin lỗi”.

Tiền Y Y “ hừ” một tiếng, buông tay cô ra, quay đầu bước vào thang máy, làm bộ không để ý đến cô.

“Y Y” Đồng Thiên Ái vội vàng chạy đến rúc vào bên người cô bạn như chú cừu nhỏ nhẹ lắc cánh tay của cô bạn mình, cầu khẩn nói: “ Không nên tức giận a! ta sai rồi”.

Tiền Y Y liếc nàng 1 cái thờ ơ nói : “ Trong đầu của người toàn nghĩ đến nam nhân, làm gì còn chỗ cho người tỷ muội tốt là ta đây”.

Ách..... trông đầu toàn nghĩ đến nam nhân.....lời này.....thật sự là đúng.....thật khoa trương..... Nơi nào trong đầu cô nghĩ đến nam nhân.....thật qua oan ức..... được rồi cô thừa nhận.....có nghĩ một chút.....

Tiền Y Y nhìn gương mặt đỏ hồng của cô liền trêu chọc: “Làm sao rồi? Chẳng nhẽ muốn người đó thăm mền đến N năm nữa à? A! không phải, phải nói là bạn trai. Ta nhớ rồi, có phải là người hôm qua không? Ừm! Nhìn rất đẹp đôi đấy ! Rất tuyệt a! nếu lập gia đình thì nên gả cho người như hần!”. Tiền Y Y hồi tưởng lại dáng người nam nhân đó rồi nói lên suy nghĩ.

“.....”Đồng Thiên Ái cắn môi ấp úng nói : “Nếu như ta nói..... Người ta nghĩ đến không phải là hần.....”.

“ hử?” lần này đổi lại là Tiền Y Y trợn mắt há mồm, Đồng Thiên Ái nghĩ đến nam nhân khác? Lòng lại càng hiếu kỳ hơn, vội vàng lại gần cô: “Tốt! Thiên Ái! Nói cho ta biết nhanh lên, người đang nghĩ đến đã nam nhân nào?”

Dã nam nhân.....ngất.....toát mồ hôi....

“ Y Y” Đồng Thiên Ái nhìn thấy hai mắt cô bạn mình tỏa sáng, cảm giác mình giống như là trung yếu “tiền mặt” (cái này ta chịu chẳng hiểu là gì).

Tiền Y Y liếc cô một cái : “ Nói mau, nói mau, không được nói láo”.

Đồng Thiên Ái không thể làm gì ảo não nói: “ Thật ra thì..... ta cũng không biết.....chuyện gì xảy ra.....chắc ta đang thần kinh thác loạn á.....hần là một.....người ta thấy rất đáng ghét.....”

112. Chương 112: Biến Mất Không Thấy

Edit: vũ hồng

Beta:yunafr

“ Tan sở rồi! Hôn nay có tiền lương! Chúng ta đi mua đồ!” một nữ nhân viên hưng phấn nói.

Một átxw quái khác cũng vui vẻ nói: “Tốt! ta đã muốn mua cái váy dài đó từ trước, hiện tại đang là đợt giảm giá mùa thu, hôm nay nhất định phải mua được nó về nhà!”

“ Cái đó.....em có thể đi cùng không?...” Một em gái mới đến ngập ngừng hỏi. Hai nhân viên nữ liếc cô một cái, một người trong đó hứ lạnh nói: “Chúng ta còn có chuyện khác! Em gái a, em về nhà trước đi!”. Nói xong, hai người lắc mông ra khỏi phòng làm việc. Miss Trần lúc này cũng cầm túi xách lên, cao ngạo liếc nhìn sang. “ Miss Trần, tan sở cùng đi nhé?” em gái mới tới lấy lòng nói.

Miss Trần liếc cô bé một cái, giày cao gót giẫm trên sàn nhà kêu “ cộp.....cộp...”.Giọng nữ bén nhọn từ phía trước truyền đến “ Vậy còn không nhanh lên đi theo cho kịp?” em gái mới đến nghe thế vội vàng đuổi theo nói: “Miss Trần, em nghe nói gần đây có bán một sản phẩm.....”.

“.....” Đồng Thiên Ái nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời đi đột nhiên cảm thấy thật ra Miss Trần cũng không phải là người không có nhân tính. Ở sau tấm mặt nạ, mỗi người đều có một mặt lương thiện nếu như không thể với ai cũng đối xử thân thiện, thì cũng không bỏ đá xuống giếng, như vậy cũng là rất tốt rồi...

“ Thiên Ái...” Giọng nói trong trẻo của Tiền Y Y vang lên,ngay sau đó hai cánh tay mảnh khảnh từ phái sau vòng qua ôm lấy cổ cô: “Thiên Ái! Ta rất yêu Thiên Ái! Thiên ~ Ái ~....”

Ách... cảm giác tóc gáy dựng lên....đưa tay vỗ vỗ tay của cô bạn nói: “Y Y sao thế? Hôm nay có tiền lương cho nên cậu quá hưng phấn sao?”

Y Y cô bạn này...cùng những người phụ nữ bình thường thực sự dường như..... Không giống nhau... cô là người thẳng thắn.....hơn nữa tinh ranh như cáo ,rất yêu tiền.... yêu hơn tất cả....

“Thiên Ái! Hôm nay cậu phải theo mình ăn cơm! Mình mời!” Tiền Y Y cọ vào cổ của cô làm nũng nói.

Ăn cơm? Còn mời nữa?không nghe nhầm chứ? Đồng Thiên Ái hơi nghi ngờ hỏi: “Y Y hôm nay chẳng lẽ có chuyện gì tốt sao? Làm sao lại mời cơm ta đây?”

Tiền Y Y rút cuộc buông cổ cô ra đi vòng đến trước mặt cô, cúi người xuống, mái tóc ngắn làm nổi bật gương mặt hồng hào nhìn rất đáng yêu: “ Đây là một bí mật! theo ta ăn cơm! Được không?” đôi mắt to tròn chớp chớp..

Đồng Thiên Ái lại nhìn thấy trong ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc,trên khuôn mặt nở nụ cười: “Tốt! hôm nay cũng chỉ bởi Y Y ăn cơm không đi đâu cả!”

“ Muôn năm” Tiền Y Y vui vẻ hô lên.

“ Kịch_____” cửa thang máy mở ra hai người vừa nói vừa cười cùng nhau bước ra khỏi thang máy.

“Thiên Ái thích ăn cái gì?”

“Ách....? Y Y thích ăn gì?...”

Trong đại sảnh vắng vẻ có một số đang vội vàng tan sở nhìn thấy bọn họ lúc này không tự chủ cùng bước chậm lại giống như là bị cuốn theo sự vui vẻ của bọn họ, hai người lúc này như tinh linh..... rơi vào phạm trảo.....

Đồng Thiên Ái chợt nghĩ đến cái gì, buồn bã chớp đôi mắt thanh tú: “ Y Y.... ta muốn nói... Cậu nhất định phải ngồi.....Xe máy à.....” cái đó cô thực sự sợ chết a!

“.....” Tiền Y Y liếc cô một cái, suy nghĩ một chút giống như đang hạ quyết tâm lớn, cắn răng nói: “Tốt ! hôm nay ngồi ô tô đi ăn đi ăn cơm đi,xe máy cứ để ở nhà gửi xe!”

Lần này Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Y Y bên cạnh. Đánh..... không phải đâu.....hôm nay Y Y... bỏ nhiều tiền như vậy.....giống như đánh ai...hơn nữa còn muốn mời ăn cơm.....
Này.....

Ra khỏi cao ốc, Tiền Y Y kéo Đồng Thiên Ái chạy chậm ra đường. “ Sao lại không có xe? Tan sở đón xe ở Cao Phong Kỳ thật đúng là rất khó...khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên!” Ló cái đầu nhìn ngó lo lắng chờ “xe không”đến. Lúc đó cách đây không xa, một chiếc xe Benz đi tới. Màu đen của xe nổi lên giá trị con người của chủ xe. Những tia nắng xuyên qua tán lá cây phủ lên chiếc xe trông thật cuốn hút. Xe Benz CLKGT là loại xe sản xuất số lượng có hạn. Mới nhìn đánh giá qua như vậy nhưng lúc này lại có cảm giác quen thuộc, tại một nơi cách xa như vậy mà chỉ liếc nhìn một cái cũng có thể nhận ra là xe của ai.....

“Làm thế nào lại không có xe! Đài Loan sao lại có nhiều người như vậy a!” âm thanh lo lắng của Tiền Y Y vang lên bên cạnh mà giống như ở rất xa.

Đồng Thiên Ái đứng sờ ở tại chỗ, trong khoảnh khắc này cảm thấy bốn phía như không có người.Lúc này như chỉ còn lại mình mình, còn có phía trước chiếc xe Benz chậm chậm đi tới.

“Thình — thịch —” nhịp tim càng lúc càng nhanh. Đồng Thiên Ái. . . .cosT Mi làm sao thế?
Tại sao. tim của mi. Nhảy nhanh như vậy. Chỉ là một chiếc xe. trong xe
chưa chắc đã phải. Cứ coi như là hấn. Tại sao lại kích động làm cái gì. Phải bình
tĩnh, trăm ngàn lần hãy bình tĩnh! Chẳng lẽ mình nghĩ đến, hấn lại đột nhiên đem xe dừng sát ở trước mặt
mình sao? Trong lòng ngổn ngang những ý nghĩ gì đây? Đồng Thiên Ái! Mi phải tỉnh táo a! Trời ạ! Ai
tới nói cho cô biết! Cô đến tột cùng là bị làm sao vậy? Thật đáng buồn_____ Đột nhiên phát hiện mình
không làm thế nào bình tĩnh được. Rốt cuộc chiếc xe Benz ở đại lộ một con đường khác đi lên vụt qua trước
mặt. Khuôn mặt anh tuấn của Tần Tấn Dương, hiện ra trong khoảnh khắc, sau đó như gió biến mất, thậm
chí cũng chưa kịp nhìn thấy rõ ràng đã biến mất không thấy.

“Tại sao không có xe! Ông trời! Ta sắp điên rồi!” tiếng gào của Tiền Y Y vẫn thình thoảng vang lên.

Đồng Thiên Ái lại đột nhiên cảm thấy yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim mình đập.

113. Chương 113: Thật Xin Lỗi Khi Gặp Lại

Ed: Vũ Hồng

Màn đêm dần buông xuống những ngôi sao bắt đầu xuất hiện. Ban đêm ở Đài Bắc những ánh đèn nê ông
chiếu rọi khắp các ngã đường cuốn hút đến mức có thể làm cho người ta nín thở (chỗ này ta chém ta chém
). Từ trong một nhà hàng nhỏ, Tiền Y Y đi ra, xoay người cười he he nhìn Đồng Thiên Ái đi đằng sau. Có
lẽ vì uống một chút rượu hoặc có thể là do ánh đèn chiếu xuống cặp mắt của Tiền Y Y lúc này mơ màng
trông qua thật mê người.

“Đồng Thiên Ái! Ta hôm nay thật vui vẻ a!” Nói xong cả người lão đảo như muốn ngã. Đồng Thiên Ái vội
vàng đi tới bên người bạn mình, vỗ vỗ lưng của cô giúp cô đứng vững, lo lắng nói, “Y Y, ta đưa người về
nhà ! Người hôm nay uống nhiều quá!”

“Ta không có say!” Tiền Y Y duỗi ra ngón tay, bắt đầu đếm “Ta thấy rõ ngón tay của mình, người không
tin? Ta còn có thể đếm tiền! Ta lấy trong cặp da!” Cúi đầu làm bộ bắt đầu móc trong túi cặp da.

Đồng Thiên Ái bất đắc dĩ cầm tay của cô nói “Ta biết rồi! Người không có say! Nhà người ở đâu? Ta đưa
người về!”

“Nhà.” Tiền Y Y ngẩng đầu lên nhìn cô cười một tiếng.

Đồng Thiên Ái gạt đầu đưa tay vuốt mái tóc rối của cô “Y Y, người ở chỗ nào?”

Tự nhiên Tiền Y Y bất ngờ ngã về phía cô thiếu chút nữa làm cô ngã. Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút
đứng thẳng lên chịu đựng sức nặng đột nhiên ập tới này.

“Đồng. Thiên. Ái.” Tiền Y Y nhỏ giọng gọi tên của cô.

Đồng Thiên Ái “Ừm” một tiếng không biết vì sao lại cảm giác hôm nay Y Y, không hề giống như bề ngoài
hay biểu hiện, vui vẻ như là trong lòng đang cố kìm chế, Tiền Y Y ôm lấy cô, vẫn luôn không nói
gì. Qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói, “. Đồng Thiên Ái. Thật xin lỗi. Còn có. .
. Cảm ơn người.”

Hít một hơi thật sâu cố gắng đè nén âm thanh thật nhỏ ở bên tai của cô lạnh lạnh nói “Hẹn gặp lại.
. . . Đồng Thiên Ái.” Vừa mới dứt lời, chợt đẩy cô ra xoay người, bất kể có xe hay không vẫn chạy về
phía trước. Đồng Thiên Ái trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, đợi khi nàng lấy lại tinh thần đã nhìn
thấy Tiền Y Y đã đứng ở bên đường đối diện. Đây là sao. Tại sao. Cô ấy đối với mình. . . .
. . . Đột nhiên nói những lời này.

Thật xin lỗi? Cảm ơn? Còn có. Gặp lại? Nói thế này. Là vì
cái gì? Trong lòng đột nhiên rối loạn, Đồng Thiên Ái ngẩng đầu nhìn Tiền Y Y. Từng chiếc xe đi

qua đi lại, ánh đèn chiếu vào mặt Tiền Y Y, trên khuôn mặt lúc này có thể nhìn thấy từ ánh mắt của cô. lệ rơi đầy mặt.

“Y Y —— Y Y ——” Đồng Thiên Ái kêu tên của Tiền Y Y, muốn xuyên qua dòng xe đi. Nhưng đèn xanh vừa hết, đèn đỏ dành cho người đi bộ sáng lên. Xe quá nhiều, làm khoảng cách hai người giữa dòng xe cộ giống như không cách nào vượt qua.

“Đồng Thiên Ái! Cái tên Đại Ngốc Nghếch! Nhớ về sau phải học được phản ứng nhanh! Không làm cho người khác cảm thấy người dễ bị khi dễ!”

Tiền Y Y mỉm cười với cô, đưa tay từ từ lắc lư mấy cái. Xoay người, hướng trong hẻm nhỏ đi tới, nháy cái đã không thấy bóng người.

Đồng Thiên Ái vội vàng chạy qua đường, không để ý tới những chiếc xe“két ——” một tiếng, tiếng kèn nổi lên bốn phía.

Trở lại Cao ốc bây giờ đã qua mười giờ. Tầng dưới cao ốc, Tiêu Bạch Minh đang nóng ruột ngóng chờ. Dưới ánh đèn màu vàng mờ nhạt làm thân thể cao ráo của hắn in xuống hình cái bóng kéo dài. đường như đã đợi một lúc lâu nét nghiêm nghị trên mặt đã dần biến mất chỉ còn lại sự lo lắng. Nhìn thấy xe taxi dừng sát ở ven đường vội vàng nhìn sang, trông thấy bóng dáng của Đồng Thiên Ái thì thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt trở lên tươi cười.

“Thiên Ái!” cúi người xuống mở cửa xe hộ cô và gọi.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ra Tiêu Bạch Minh : “. anh Bạch Minh”

Bạch Minh nhìn thấy nét mặt của cô vội vàng trả tiền cho tài xế rồi đưa tay đỡ lấy tấm lưng của cô dắt tay cô, dìu cô ra khỏi xe taxi.

“.” Đồng Thiên Ái không nói gì, trong đầu chỉ nghĩ đến những gì vừa xảy ra. Y Y. Cô ấy tại sao phải nói như thế. Hẹn gặp lại.

Tiêu Bạch Minh dắt tay của cô đi vào thang máy, cũng không hỏi cô chuyện gì đã xảy ra. Thường ngày cũng như vậy, cô không nói, hắn cũng sẽ không hỏi. Nhưng cứ như vậy thì lại càng không giống bạn bè rồi. Không phải bạn bè là phải thẳng thắn với nhau sao?

“Đồng Thiên Ái, làm như thế nào mới có thể đi vào trong lòng của em đây?”

Cửa thang máy mở ra, Tiêu Bạch Minh quàng qua bả vai của cô, dẫn cô ra khỏi thang máy. Đem túi xách cầm trên tay đưa cho cô, “Thiên Ái! mở cửa đi!”

“À?” Đồng Thiên Ái kinh ngạc kêu một tiếng, lúc này mới phát hiện ra mình đã đi tới cửa nhà rồi. Nhận lấy túi xách cúi đầu tìm chìa khóa. Cầm chìa khóa trên tay xoay người chuẩn bị mở cửa.

“Cạch ——” thậm chí cũng không nghĩ tới cùng người phía sau nói những gì, cứ thế thẫn thờ đi vào phòng. Quay lại định đóng cửa.

“Thiên Ái !” Tiêu Bạch Minh rốt cuộc không nhịn được lên tiếng tay ngăn lại cánh cửa sắp đóng.

Đồng Thiên Ái buồn buồn quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Bạch Minh. Vội vàng lấy lại tinh thần cười xấu hổ nói: “Thật xin lỗi! anh Bạch Minh! Hôm nay em cùng đồng nghiệp đi ăn cơm!”

“Ừm.” Thật ra thì hắn biết cũng không phải là lý do này. Hắn không hiểu sao cô lại thất thần như vậy. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Khẽ thở dài cười gượng nói: “Tốt lắm! Đi vào nghỉ ngơi đi! Sáng sớm ngày mai, anh đưa em đi làm!”

114. Chương 114: Rời Đi Bên Cạnh Ta

Buổi sáng tám giờ. Hôm nay cô cố ý dậy sớm chạy nhanh đến công ty. Đồng Thiên Ái vội vàng đi ra thang máy, hướng thẳng phòng làm việc đi tới. Trong lòng ý nghĩ từ tối hôm qua vẫn cứ đeo đuổi mãi đến bây giờ. Thậm chí ngay cả khi đi ngủ, cũng không có cảm giác an tâm! Cảm thấy rất phiền não!

Y Y nói “Gặp lại” , sẽ không phải là.

“Đồng tiểu thư, chào buổi sáng!” em gái mới đến vừa đi ra từ phòng giải khát nhìn thấy có người tới liền chào hỏi nhiệt tình.

Đồng Thiên Ái vẽ mặt tươi cười ” Chào Buổi sáng!”

Nói xong, lại bước nhanh hơn. Đẩy cửa kiếng ra, tầm mắt quét qua phòng làm việc, nhìn thấy vị trí của Tiền Y Y —— không có một bóng người. Chuyện gì xảy ra! Chẳng lẽ cô ấy thực sự. Cứ như vậy. Ở ngày thứ hai. sau buổi tối đó? Biến mất không thấy? Ý nghĩ trong lòng, càng ngày càng xác định.Em gái mới đến bưng hai chén cà phê, đi tới bên cạnh Đồng Thiên Ái “Đồng tiểu thư, em rót hai ly, này ly cho chị!”

Đồng Thiên Ái như không nghe thấy lời của cô nói, kéo tay em gái bên cạnh hỏi: “Thật xin lỗi, em có nhìn thấy Tiền Y Y không?”

Em gái mới đến suy nghĩ một lát trả lời: “Không thấy! Bây giờ còn sớm ! Tất cả mọi người còn chưa đi làm! Thế nào? Đồng tiểu thư có việc gấp?”

“.” Đồng Thiên Ái cúi đầu “Không có gì!”

“Cái này cho chị!” em gái mới đến đem chén cà phê đặt ở trên bàn làm việc của cô.

“. Cám ơn em.”

Đồng Thiên Ái nhìn chằm chằm vào ly cà phê, hồi tưởng lại thời gian trước ở trong phòng trà cùng Tiền Y Y chợt cảm thấy sống mũi cay cay. Y Y. Người nói “Gặp lại” chẳng lẽ là. Cũng không gặp lại Đôi tay đang cầm chén cà phê, ngơ ngác ngồi tại chỗ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi chờ đợi một ai đó cảm giác thời gian khá dài. Mặc dù chỉ có một phút, nhưng dường như thấy trôi qua thật lâu. Nhân viên bắt đầu đến, căn phong yên tĩnh cũng dần trở nên ồn ào náo nhiệt hơn. Đồng Thiên Ái nhìn chằm chằm chỗ rẽ, trong lòng cảm thấy hồi hộp hơn bao giờ hết. Mỗi một lần mong đợi lại đổi lấy một lần thất vọng. Tiền Y Y vẫn không thấy xuất hiện. Rốt cuộc không nhận được đứng dậy, đi về phía phòng làm việc của Miss Trần. Cửa không có khóa đang mở . Đồng Thiên Ái đưa tay gõ cửa: “Xin lỗi! Miss Trần, em muốn hỏi, Tiền Y Y hôm nay xin nghỉ sao? Nên không có đi làm?”

Miss Trần ngẩng đầu, ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn cô, “Đồng tiểu thư, không phải là em với Tiền tiểu thư quan hệ rất tốt sao?”sao thế? Tiền tiểu thư cùng công ty ký hợp đồng kỳ hạn là nửa năm, đúng lúc hôm qua là hết hạn. Nàng đã đưa đơn thôi việc cho công ty,chẳng lẽ em cũng không biết sao?”

“.” Đồng Thiên Ái cảm thấy tâm nhai một cái “bộp bộp”, buồn buồn nói “Cám ơn Miss Trần, em đi làm việc!” Trở lại chỗ ngồi, Đồng Thiên Ái ngã ngồi trên chiếc ghế. Chợt phát hiện, ở chỗ này bây giờ một thân một mình rồi. Ở nơi hoàn cảnh xa lạ, không có ai làm bạn rồi!Đồng Thiên Ái. một mình.

Đôi tay vuốt trán, cúi đầu, chợt thấy có chút khó chịu. Cô cảm thấy mình nên sớm phát hiện Y Y có điểm khác lạ mới phải! Ngày hôm qua nên lập tức xông lên hỏi cô ấy xem thế nào! Các cô là chị em tốt, không phải sao?

Như vậy tại sao. Y Y đột nhiên muốn rời khỏi đây? Nghiêng đầu, ngó ra ngoài cửa sổ.Gương mặt tròn trịa đáng yêu của Tiền Y Y loáng thoáng hiện lên. Cô ấy sẽ nháy mắt mắt to tròn, đưa tay về phía mình “30 tệ! Phần cơm này! Thêm chút tiền công!”

“Thiên Ái! Đồng Thiên Ái! Bắt đầu từ hôm nay, ngươi và ta là chị em tốt!” Cho tới bây giờ, đều nghĩ không muốn cùng người khác kết giao. Nhưng lại không tự chủ được thích thân cận Tiền Y Y, thích

cùng cô ấy ở chung ,cảm giác tự do tự tại. Không có bị trói buộc. Y Y, người sẽ đi nơi nào? Chúng ta còn có thể gặp lại không?

Một ngày trôi qua trong bàng hoàng, hồi tưởng lại quá khứ. Không có tiền Y Y làm bạn, quả nhiên là tịch mịch rất nhiều. Không còn có người lại đột nhiên xuất hiện ở phía sau mình, ôm cổ của mình, thân mật cọ cọ.Sẽ không có. Cuộc sống bắt đầu trở lại yên tĩnh như trước.

Đồng Thiên Ái! Sao thế ? Người đang sợ cô đơn sao? Nhưng trước kia người vẫn kiên cường một mình đó thôi! không mất mát! Mỗi người rời đi đều có nguyên nhân. Một chú chim nhỏ mơ ước muốn bay lượn vậy tại sao muốn đem cánh của nó bẻ gãy đây. để cho nó bay lượn trong bầu trời xanh mênh mông.

Cho dù cô không có người bên cạnh, cho dù chim nhỏ bay qua bầu trời, không có để lại bất cứ dấu vết gì, cũng không cách nào quên sự thực —— nó đã từng ngao du qua. Từ từ đi ra khỏi công ty đã thấy Tiêu Bạch Minh. Nhìn thấy cô xuất hiện, vội vàng mở cửa xe đi xuống, đứng trước mặt cô nở nụ cười, chờ đợi mình đi tới bên cạnh hắn.

Tại sao. Lại có cảm giác muốn khóc. cảm giác vô cùng mất mát. đi tới trước mặt hắn, cố gắng nở nụ cười, không muốn làm cho hắn nhìn thấy mình có chút cảm xúc ưu thương.Tiêu Bạch Minh chăm chú nhìn vào ánh mắt của Thiên Ái,thấy được cô đang kìm nén cố gắng không để ý ánh mắt của cô, nhân nhát hỏi “Ái! Hôm nay em có khỏe không?”Lại là giọng nói. nhẹ nhàng như vậy. Hít mũi một cái, cúi đầu không dám nhìn hắn. Nín một lát, có chút nghẹn ngào, nhẹ nhàng gọi một tiếng “anh Bạch Minh.” anh có phải hay không. Có một ngày. Cũng sẽ rời khỏi em

115. Chương 115: Hoài Nghi Minh

Bầu trời buổi chiều trong xanh, những áng mây màu hồng dưới ánh nắng chiều trông giống như một bức tranh tinh xảo, quang cảnh thật đẹp. Lúc đó trong phòng làm việc đè nén một bầu không khí không hợp với cảnh sắc bên ngoài. Những ngón tay thon dài đang gõ xuống bàn vừa nói chuyện điện thoại nội bộ: “Gọi phòng tài vụ ở nam bộ làm lại bảng báo cáo phần hạng mục mới đầu khai thác kia!”

“Làm ơn! Hiện tại đã tan sở! ngày mai làm đi!” Bên kia đầu điện thoại, âm thanh ảo não của Quan Kiên Quyết truyền đến. Tần Tấn Dương nhíu mày, tức giận gầm nhẹ: “Về nhà? Minh đây là sếp cũng còn chưa có tan sở! bọn họ đã về hết rồi hả? Gọi điện thoại cho quản lý bắt toàn bộ trở lại làm thêm giờ!”

“Tớ nói cậu.....”

Không đợi Quan Kiên Quyết nói xong, tức giận cắt đứt điện thoại.

“Fuck!_____” chửi một tiếng rồi đưa tay nới rộng cổ áo sơ mi cảm thấy vô cùng phiền não và lo âu. Tại sao. lại có loại cảm giác này. Tại sao. trong đầu đều là lời. Nàng nói. Tại sao. Không an tĩnh được. Không cách nào bình tĩnh. Là như vậy à. Thực sự giống như con nhím con nói như vậy sao. Chẳng lẽ vì mình từ trước tới giờ chưa từng gặp người phụ nữ như vậy, cho nên cảm thấy đặc biệt mới mẻ? Thực sự là càng không có được, lại càng muốn lấy được sao? Phòng làm việc có tiếng gõ cửa sau đó được mở ra. Gương mặt trẻ con của Quan Kiên Quyết ngó vào, tức giận hướng hắn tiến gần. Đi tới trước mặt hắn, hai tay chống lên bàn làm việc, mắt nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt. Mở miệng nói ——

“Tần Tấn dương!” hét lớn một tiếng rồi ngừng 1 lúc nói: “Tớ cầu xin cậu! Xin người thương xót! đã trễ thế này! Mà đem những lão gia hỏa kia tới đây, cũng không biết mấy giờ rồi!”

Tần Tấn dương nhìn thấy dáng vẻ tức giận của hắn, bóp cổ tay cười một tiếng.Nhưng trong lòng uất ức không có tiêu tán.

“Quan Kiên Quyết!” thân thể Tần Tấn Dương quay ghé sang trái một cái, đi đến cửa sổ. Quan Kiên Quyết đi đến ghế đối diện ngồi xuống, một mỗi dựa vào hướng thành ghế. Ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hắn, miễn cưỡng ôn tồn “Ừm” một tiếng.

“Cậu. đã thích người phụ nữ nào chưa.” tiếng nói trầm nhẹ của Tần Tấn Dương vang lên.

Ách. Quan Kiên Quyết suýt nữa từ trên ghế té xuống, hiện tại nếu như hắn có đeo mắt kính thì có lẽ đã rơi vỡ đầy đất! thật làm cho người ta ngất! Không phải chứ? Tự nhiên hỏi hắn loại vấn đề này? Hỏi hắn đã thích phụ nữ chưa sao? Quan Kiên Quyết ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt cũng đỏ ửng lên “Cái tên tiểu tử thú vị này! Hôm nay sao thế? Đột nhiên lại hỏi vấn đề này!”

“.” Tần Tấn Dương trầm mặc nhíu mày “Tớ cảm thấy phụ nữ là một loại sinh vật rất phức tạp!”

“À? ——” Quan Kiên Quyết kinh ngạc. Có lẽ mặt trời sẽ từ mọc từ hướng tây rồi! Thế giới có thêm kỳ quan lớn thứ chín sao? Tần Đại tổng tài là người luôn hiểu phụ nữ nhất lại có thể nói ra một câu như vậy? Từ khi nào thì phụ nữ ở trong mắt của hắn biến thành một loại sinh vật rất phức tạp? Quan Kiên Quyết nhíu mày khẳng định hỏi “vì Đồng Thiên Ái sao?” Trừ Đồng Thiên Ái, hiện tại trên thế giới này cũng tìm không ra lý do thứ hai có thể giải thích nguyên nhân hắn kỳ quái như thế! Tần Tấn Dương không nói gì trầm mặc coi như chấp nhận.

“Ai.” Quan Kiên Quyết duỗi lưng một cái, đôi tay vòng quanh ngực “Nói đi! Lần này lại thế nào? Tớ sẽ thay cậu phân tích! Mặc dù tớ chưa có thích người phụ nữ nào!” Nữ nhân chính là loại sinh vật phức tạp này. Hắn bây giờ cũng bắt đầu biết một chút, cho nên không có hứng thú hỏi tới. Dĩ nhiên, trừ khi sinh lý cần.

“Cô ấy nói tớ đối với cô ấy, chỉ là nhất thời ham thích mới mẻ thôi!” Tần Tấn Dương cười khổ một cái “Ai! Không nghĩ tới a! Tớ cũng vậy sẽ hoài nghi mình!”

Quan Nghị Minh gật đầu, đột nhiên thấy bội phục Đồng Thiên Ái. Đài Loan nhiều phụ nữ như vậy, tranh nhau cướp và ước gì ngã vào vòng tay Tần Đại tổng tài. Duy chỉ có tiểu nữ cô nhi, lại tỉnh táo như vậy? Đồng Thiên Ái đúng là “Khác loại” tồn tại.

“Hiện tại phân tích cho tớ chỉ biết một chút, tớ biết vì cái đó mà Tần Tấn Dương do dự mãi đấy!” Quan Kiên Quyết dừng một chút khó khăn trầm mặc nói tiếp “Chỉ là! Người phụ nữ này, tớ đầu hàng! Tớ cũng không hiểu nổi họ!”

“Ừm?thôi đừng suy nghĩ!” Quan Kiên Quyết khuôn mặt tươi cười “Ai! mấy giờ rồi? sáu giờ rồi à? Đói bụng rồi! Đi nơi nào ăn cơm đã?” Tần Tấn Dương đứng dậy hướng cửa lớn đi tới

“Tên Tiểu tử! Thế nào mỗi lần nói với cậu, cậu cũng nửa chết nửa sống không nói, cậu đi đâu vậy à?” Quan Kiên Quyết quay ghé hướng tới hỏi.

Cửa bị mở ra, Tần Tấn Dương dừng bước lại, “Tớ đi tìm đáp án!”

“Tìm đáp án?” Quan Kiên Quyết buồn bực tò mò hỏi: “Cậu đi đâu tìm đáp án? Vậy tớ cũng đi? Thật ra thì tớ cũng thật muốn biết!”

“Không cần!” âm thanh Tần Tấn Dương truyền tới. Chiếc xe Benz chạy băng băng đi tới khu biệt thự Vân Hải Cư.

Hơn nửa năm chưa từng tới nơi này, nhưng trí nhớ vẫn rõ ràng như cũ. Chạy qua con đường mòn xanh biếc, dừng ở trảng La Mã thức trước biệt thự. Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lấy điện thoại di động ra, do dự một chút rồi bấm số.

“Tấn Dương ——” âm thanh Vu Nhuế ở đầu kia vang lên, mang theo chút ít khàn khàn.

Tần Tấn Dương mỉm cười, dịu dàng nói “Mới vừa tỉnh ngủ sao?”

“Ừm. Tấn Dương. Sao hôm nay lại nghĩ đến em.”

Đổi tay, đem xe tắt máy. Mở cửa xe, nhìn về ban công lầu hai có chút nhạo báng nói, “Không biết hôm nay,em vẫn còn vì anh mở cửa không?”

116. Chương 116: Nàng Yêu Hắn?

Bên kia điện thoại không có tiếng ai. Tần Tấn Dương cười nhạt cắt đứt điện thoại. Tầm mắt nhìn chăm chú phía trước, kiên nhẫn chờ. Qua mấy giây, cửa biệt thự mở ra. Vu Nhuế mặc áo ngủ màu hồng nhạt, quần áo khiến thân thể uyển chuyển càng thêm rõ ràng. Mái tóc dài có chút xốc xếch, quần xoắn dán vào gò má hồng hào. Nhìn thấy Tần Tấn Dương nháy mắt, ánh mắt trở nên tinh sáng tinh tảo. Hắn đến làm nhỡ cảm ngoài ý muốn, tâm tư không có được chuẩn bị. Khẽ mở miệng, cả người lười biếng dựa vào cửa nở nụ cười.

“Vào ngồi đi!” Vu Nhuế hướng hắn nhẹ nhàng nói.

Tần Tấn Dương giữ nguyên nụ cười mê người đi tới cô. Đi ngang qua bên người cô ôm bả vai của cô, cùng cô đi vào biệt thự. Cửa cùng lúc được đóng lại. Chụp đèn trang trí trong phòng tỏa sáng càng cảm thấy ấm áp. Vu Nhuế ngẩng đầu ngắm nhìn người đàn ông bên cạnh cười hỏi: “Tần Dương, vẫn như cũ sao? hôm nay chỗ này của cũng không có loại rượu anh thích chỉ còn lại rượu đỏ!”

“Ừm? Tùy tiện đi! Nghe lời em!” Tần Tấn Dương nhún vai một cái, tay ở bả vai cô hơi nắm một chút.

“” Vu Nhuế có chút kinh ngạc.

Hôm nay Tần Tấn Dương, dường như không giống như thường ngày. Nhưng cẩn thận nhìn, lại nhìn không ra không giống ở đâu. Nhưng rõ ràng có thể cảm giác biến hóa của hắn. Chẳng lẽ bởi vì hắn không có giống như trước như vậy kêu cô “Bảo bối” rồi sao? Mặc dù hai chữ kia, hắn đối với tình nhân đều gọi. Trước đây cô cũng ghét. Bởi vì, muốn cảm nhận của hắn khác với người khác. Nhưng bây giờ, qua thời gian dài như vậy đột nhiên không kêu hai chữ kia, cũng có chút không quen. Loài người chính là sinh vật kỳ quái như vậy.

Tần Tấn Dương có chút mệt mỏi nằm trên ghế sa lon, nhìn thân ảnh của Vu Nhuế, trước mắt loáng thoáng hiện lên bóng lưng lúc Đồng Thiên Ái xoay người rời đi. Chợt nhắm hai mắt lại.

“Vu Nhuế, em yêu anh sao?” thanh âm rất nhẹ làm mềm lòng người vang lên.

Quả nhiên, những lời này làm cho Nhuế Vu dừng lại động tác. Tay nắm bình rượu đỏ hơi có chút cứng ngắc. Ngẩng đầu lên, nhìn lại hắn thấy hắn khép chặt cặp mắt. Cười nhạt, tiếp tục động tác trong tay. Không chút để ý nói “Em không yêu anh.” Rượu đỏ đổ vào ly cao cổ trông giống như màu sắc hoa hồng đỏ, muốn cuốn hút trái tim của hắn. Dù có cuốn hút thì sự thật chính là người đàn ông này sẽ không yêu mình. “Anh không hỏi em tại sao?” Vu Nhuế tò mò hỏi nói. Người đàn ông này, giống như cá tính không quan tâm, không thắc mắc?

Tần Tấn Dương buồn buồn “Ừm” một tiếng tiếp lời của cô nói “Tại sao.” Rõ ràng là câu nghi vấn từ trong miệng hắn nói ra lại trở thành câu có âm điệu khẳng định. Nghe như vậy làm cho người khác có chút tức giận!

“Bởi vì người phụ nữ thông minh cũng sẽ lựa chọn thà không bị anh làm tổn thương, cũng không cần si mê Tần Đại tổng tài!” Vu Nhuế mỗi tay cầm ly rượu đỏ đi về phía hắn. Tần Tấn Dương mở mắt ra nhìn cô. Mặc dù trầm mặc không nói, nhưng ánh mắt lại có ý “Nói tiếp”.

Ừm? Hôm nay Tần Tấn Dương. Xác thực có chút kỳ hoặc. Vu Nhuế đi tới bên cạnh hắn, đứng ở trước mặt của hắn, mái tóc thật dài, khẽ đung đưa. Đưa tay đem ly rượu cho hắn, nhìn hắn nhận lấy ly rượu, ngón tay mơn trớn khuôn mặt anh tuấn của hắn. Ấm áp nói “Bởi vì. Em biết rõ anh sẽ không yêu em. Cho nên. em không yêu anh.” mặt áp lên đùi của hắn sâu kín nói.

“Bởi vì. em biết rõ anh sẽ không yêu em. Cho nên. em không yêu anh.” Tần Tấn Dương khẽ nhấp một hớp rượu đỏ, cảm thấy có chút chất chất. Đưa tay, đem ly rượu để lên trên khay trà bên cạnh. Cúi đầu, nhìn người phụ nữ nửa ngồi ở bên cạnh hắn. Có chút khó khăn nói giống như tự nói “Có phải không. em yêu anh. Như vậy. anh cũng sẽ yêu em như thế.”

“” Vu Nhuế chợt ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp mở to có chút không dám tin.

Giờ phút này Tần Tấn Dương lại có thể biết nói câu nói này !Thời gian ở cùng hắn trong mắt mình Tần Tấn dương ấy là dạng đàn ông hoàn mỹ đa tình. Không có ai. Có thể đi vào tim của hắn. Tần Dương. Hắn. Yêu người nào. Mặc dù những lời này, là đang nói với mình. Nhưng trong lòng biết hắn đang muốn hỏi “Đối tượng” mà cô bé này không phải là mình. Khi bên trong hắn hy vọng, Vu Nhuế giấu đi chua xót, mỉm cười trả lời “Vâng”

Tần Tấn Dương nhìn cô, trong lúc nhất thời không có phân biệt rõ ràng dung nhan. Dưới ánh đèn vàng, người con gái trước mắt có một đôi mắt bồ câu từ từ chuyển hóa thành người trong trí nhớ. Có chút xúc động ôm cô vào trong ngực, đầu tựa vào cổ của cô, muốn hít mùi thơm làm hắn an tâm. Lại phát hiện. Không cách nào đạt được. Lấy lại tinh thần, lúc này mới có chút phiền muộn cười. Tần Tấn Dương! Người tại sao lại có thể biến thành bộ dáng này? Tần Tấn Dương luôn luôn đối với phụ nữ rất thành thạo tự nhiên thất hồn lạc phách? Thậm chí, nhìn người trước mắt trở thành cô? Buông người con gái trong ngực ra, hôn lên trán của cô, nhàn nhạt nói “Vu Nhuế. Tìm người đàn ông tốt. Gả đi.”

Nghe được hắn gọi tên của mình, khóe mắt trong lúc nhất thời dờ dẫm 1 chút nước mắt. Đây là lần đầu tiên, Tần Tấn Dương kêu tên của cô. Nhưng trong tiếng nói này làm ình càng thêm hiểu một chuyện. Cô yêu người đàn ông mà trong lòng đã có người khác. Mà người kia, không phải cô.

117. Chương 117: Quan Hệ Tình Lữ

Chủ nhật, ánh nắng rất đẹp. Trên đường Đài Bắc từng cặp tình nhân nắm tay nhau hay những gia đình ba người cùng đi dạo phố, hay những người đi lại vội vàng . Khí trời thật tốt làm cho tâm tình người ta cũng vui vẻ hơn, trên mặt của mỗi người đều xuất hiện nụ cười.

“Anh Bạch Minh! Anh nhanh lên một chút nhanh lên một chút! Bên kia nhiều quán ăn vặt quá!” Đồng Thiên Ái luồn lách trong đám người, quay đầu lại sau lưng gọi. Tiêu Bạch Minh không biết từ lúc nào, đã đi cách chỗ cô rất xa rồi.

“Thiên Ái! Em chậm một chút! Nhiều người quá! Cẩn thận người khác dẫm chân em đó!” Tiêu Bạch Minh đẩy cái kính mắt trên mũi, dặn dò nói.

Sóng người dày đặc, đẩy Đồng Thiên Ái hướng phía trước đi tới. Thân ảnh nhỏ gầy ở trong bể người này, giống như là con cá nhỏ trong biển rộng xanh thẳm. Mặc cho nước biển trôi đi, cũng không biết mình sẽ đi về phía nào.

“Thiên Ái!” Tiêu Bạch Minh rốt cuộc không nhịn được chạy về phía trước, thân hình cao lớn chen qua đám người trước mặt. Nhìn thấy bàn tay cô vội vàng cầm chặt lấy không buông ra nữa.

Đồng Thiên Ái cười “Hắc hắc” hai cái, ánh mắt liếc nhìn bàn tay to của anh nắm chặt bàn tay mình, trong lòng cảm thấy có chút mất tự nhiên. Trong đám người chung quanh thỉnh thoảng có mấy đôi tình nhân thân mật đi qua, lắc đầu mấy lời mà những đôi tình hay nói, bọn họ ôm nhau thật chặt thỉnh thoảng lại thì thầm to nhỏ. Bọn họ. Bây giờ quan hệ. Đã là hơn mức bạn bè rồi. Tại sao. Cô cùng anh Bạch Minh. Thế nào cũng không có cảm giác giống như tình nhân.(là sao?)

“Thiên Ái! bên kia là quán ăn vặt sao?” Tiêu Bạch Minh dắt tay của cô, lách qua sóng người huyền ảo đi vào quán nhỏ.

“Dạ? Dạ!” Đồng Thiên Ái ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn của anh không biết chuyện gì xảy ra, cảm thấy mình tay bỗng đến không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí. muốn bỏ tay của anh ra. Đồng Thiên Ái! Người là thế nào? Người không phải là vẫn luôn thích anh Bạch Minh sao? Tại sao hiện tại anh ấy nắm tay người, tự nhiên mình lại có ý nghĩ này ! “Thích có rất nhiều loại. Thân thể tương đối thành thực.”chẳng lẽ giống như lời Y Y nói nhưng tại

sao. Cô lại không có ghét người kia đụng chạm. Thậm chí là nụ hôn của hắn. Mặc dù, chán ghét hắn như vậy. Cửa hàng trước mắt buồn bán các loại đồ nướng. Tiêu Bạch Minh đi ra chỗ trống ôm Đồng Thiên Ái ở trước ngực tránh khỏi đám người chật chội. Cúi đầu hỏi thở nóng rực phả vào cổ của cô “Thiên Ái! Em ăn cái nào đây?”

Đột nhiên giữa cổ có một chút khó chịu. Thậm chí có thể cảm thấy tóc gáy của mình trong nháy mắt dựng lên. Quá thân mật. Giữa bọn họ. Như vậy thân mật. Phải là chuyện đương nhiên a. Tại sao. Thân thể của mình. cảm thấy ghét như vậy.

“” Thân thể trực tiếp hướng nơi đó nói “Dạ. Tùy ý. Ăn gì cũng được.”

Sau lưng không biết bị người nào ở phía trước đẩy một cái, Tiêu Bạch Minh lảo đảo về phía cô. Mà môi của hắn đúng lúc Đồng Thiên Ái nghiêng đầu trong nháy mắt trên gương mặt của cô rơi xuống một nụ hôn nhẹ. Hai người đồng thời đỏ mặt, có chút ngại ngùng, lúng túng không nói gì.

“Anh Bạch Minh, em muốn ăn bạch tuộc viên. Nơi này nóng quá, em ở bên ngoài chờ anh.” Vội vàng nói xong, cả người từ bên cạnh hắn vòng qua, chui ra khỏi đám người.

Tiêu Bạch Minh sửng sốt một chút, không nghĩ tới cô đột nhiên sẽ có hành động đó. Đợi đến khi hắn lấy lại tinh thần, Đồng Thiên Ái cũng đã đứng ở phía sau đám người bên ngoài. Chiều cao 1m6 mấy mặc dù không tính là lùn, nhưng là bị bao phủ bởi đám người phía sau. Đồng Thiên Ái tâm bên trong có chút đau lòng, ngẩng nhìn Tiêu Bạch Minh ở trong đám người rồi chợt cúi đầu. Quanh mình náo nhiệt như vậy, nhưng tim của mình lại trống rỗng một mảnh. Cảm thấy khổ tâm vì không biết làm sao, ngay cả mình còn không hiểu nổi nội tâm của mình. Cô, rốt cuộc là thế nào. Thích anh Bạch Minh lâu như vậy, hiện tại đã trở thành bạn gái của anh cô nên thật vui vẻ mới đúng! Thế nào lại một lần nữa cự tuyệt anh? Lần trước là ở trên xe cự tuyệt nụ hôn của anh. Lần này, ghét anh nắm tay của mình, thậm chí chỉ là môi của anh không cần thận hôn trên gò má, mình cứ như vậy sợ hãi chạy đi. Đồng Thiên Ái! Chẳng lẽ người không biết sao? Làm như vậy là sẽ làm thương tâm anh Bạch Minh! Một lúc sau, Tiêu Bạch Minh cầm mấy viên bạch tuộc viên nhỏ, từ trong đám người đáng hồ hết loạn lên đi ra ngoài. Trang phục đầu tóc vì chen lấn biến thành xốc xếch. Sải bước đi tới trước mặt Đồng Thiên Ái, đem bạch tuộc viên nhỏ đưa cho cô cười nói, “Nhanh ăn đi! Nguội sẽ không có mùi vị!”

“Dạ.” Đồng Thiên Ái buồn buồn nói, lại chậm chạp không có đưa tay.

Anh Bạch Minh luôn đối với cô tốt như vậy. Cho tới bây giờ cũng không cùng cô so đo. Mỗi lần cô giả bộ đều làm như không có chuyện gì xảy ra. Tại sao cứ điềm nhiên như không có việc gì, như vậy để cho cô ngược lại càng thêm khó chịu. Cẩn rằng vì ý tưởng đáng xấu hổ của mình. Anh Bạch Minh đối với mình tốt như vậy, hiện tại lại trốn tránh trách nhiệm đẩy đến trên người anh đi? Đồng Thiên Ái! Người đúng là đáng chết! Tiêu Bạch Minh nhìn cô vẫn không có phản ứng, nụ cười có chút cứng ngắc, lại vẫn bình thản nói “Thiên Ái! Có phải khát nước hay không? Hay như thế nào?”

Đồng Thiên Ái. Làm sao người có thể phụ lòng một người đối với người tốt như vậy. Trừ phi, người là một người vô tình vô nghĩa.

“Không phải! chỉ là đột nhiên gió thổi hạt cát vào trong mắt em nên mắt có chút khó chịu!” Nói xong, đưa tay làm bộ dụi dụi con mắt.

Nhận lấy bạch tuộc viên Tiêu Bạch Minh một tay chủ động nắm lấy tay của anh.

118. Chương 118: Anh Muốn Cưới Em

Tay của cô đang nắm bàn tay to của anh cảm giác lòng bàn tay của anh còn có chút mồ hôi. Chẳng lẽ là bởi vì khẩn trương sao? Trong lòng đột nhiên có một chút cảm giác khác thường, cố gắng kìm chế rung động kỳ lạ xuất hiện. Người yêu vốn là nên như thế. Đồng Thiên Ái, người bây giờ là bạn gái của anh Bạch Minh! Về sau, gả cho anh ấy sẽ là vợ của anh ấy!

“Anh Bạch Minh , em còn muốn đi chỗ ăn cát băng!” Đồng Thiên Ái lôi kéo tay của hắn, tầm mắt nhìn về quán cát băng cách đó không xa.

Tiêu Bạch Minh có chút khó xử, ân cần nói “Thiên Ái! Bây giờ thời tiết cũng lạnh rồi! Ăn cát băng sẽ ăn đau bụng đấy!”

“Ai nha!anh Bạch Minh thật mất hứng! Hôm nay trời nóng như vậy! không có cảm giác lạnh a!” Đồng Thiên Ái bĩu môi, dắt hắn hướng mục tiêu đi tới.

“” Tiêu Bạch Minh không nói gì thêm, nhưng mà trên mặt lại là nụ cười nhàn nhạt.

Đi ở phía trước Đồng Thiên Ái thỉnh thoảng lại nỉ non “Muốn ăn cái gì đây ? Chocolate? Thảo môi? Còn là cái gì đây? anh Bạch Minh thích vị mật anh đào”

Ngay lúc này, tựa hồ có thể nghe được âm thanh vẫy cánh của Thiên Sứ . Thì ra hạnh phúc cũng có thể gần như thế. trên đường đông đúc tai một ngã rẽ, có một người rất cuộc không chịu nổi “Oa oa ——” kêu to.

“Dạ dày em thật căng! Không thể chịu nổi! em đi không nổi nữa!” Đồng Thiên Ái đứng tại chỗ kêu la, khuôn mặt nhỏ nhắn ảo não.

Tiêu Bạch Minh dừng lại đột ngột mắt nhìn cô “Thiên Ái! Có phải rất là khó chịu hay không?”

Tầm mắt quét qua bốn phía, dừng tại trên cái ghế dài cách đó không xa “Đi đâu ngồi nghỉ một lát đi? Nghỉ ngơi một chút! em vừa rồi mới ăn nhiều đồ như vậy, không khó chịu mới là lạ!”

“vâng!” Đồng Thiên Ái liền vội vàng gật đầu, không có phản ứng. Ngồi ở đầu đường, nhìn người và xe đi qua đi lại không ngừng. Không khí náo nhiệt giống như trong phim ảnh mà mình lại chỉ là 1 khán giả đứng xem. Buổi chiều, ánh mặt trời ấm áp phủ lên người thấy thoải mái mơ màng muốn ngủ. Đồng Thiên Ái ngồi ở trên ghế, từ từ nhắm hai mắt lại.

“Thiên.” Tiêu Bạch Minh nghiêng đầu nhìn về phía cô, phát hiện cô dựa vào thành ghế, cả người đắm chìm trong không khí ấm áp ở nơi này. Đưa tay, đỡ lấy đầu cô nhẹ nhàng để cho cô dựa vào vai mình.

Không biết qua bao lâu, những người đi trên đường có chút động.

“Oa ——” một tiếng kêu kinh ngạc của người con gái ở trong đám đông đi dừng lại trầm trồ khen “A! Người đàn ông này rất đẹp trai a! Thế nào đẹp trai như vậy a! Là minh tinh mới nổi sao?”

“Cái gì ? Minh tinh?người thật tri độn! Hắn So với minh tinh còn đẹp trai hơn!” các chị em bên cạnh vội vàng nói tiếp.

Đứa con gái sững sốt một chút“Hắn là ai à? Không phải minh tinh cũng đẹp trai như vậy à? Hắn có xuất hiện trên TV mà!”

“Hắn là tổng tài của Tần Tấn Dương của tập đoàn Tần thị á! Người cũng không xem tạp chí sao? Ngay cả điều này cũng không biết! Người thật lạc hậu á!” Xung Quang vang lên tiếng cảm thán. Tiếng nghị luận rối rít nổi lên bốn phía, đặc biệt là các cô gái, mặt phải mưu cầu danh lợi.

Tiêu Bạch Minh nghe được ba chữ “Tần Tấn Dương”, thấy màn ảnh lớn phía trước đang trực tiếp truyền hình. Nghiêng đầu liếc về phía Đồng Thiên Ái đang tựa đầu vào vai hắn. Trong lòng chỉ muốn tìm hiểu hết tất cả những thứ liên quan đến cô. Ở trước mặt cô tất cả đều mờ mịt lung.

Không biết lúc nào. Đồng Thiên Ái đã mở mắt ra. “” Trầm mặc không nói.

Ngồi ngay ngắn, thu lại tầm mắt. Ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào màn ảnh lớn, không để cho người ở bên cạnh phát hiện mình biết mình đã tỉnh, hay mình đang chú ý tới Tần Tấn Dương

Cho dù là đang ngủ, nhưng nghe được tên của hắn cũng lập tức mở mắt. Đây là cái gì? Người tồn tại trong tiềm thức sao? Có lẽ nói hiện tại giả vờ như không biết, là lựa chọn tốt hơn như vậy sẽ không làm khó cô.

Nói thẳng thắn hơn, Tiêu Bạch Minh, không cần phải tự làm khó mình. Người đang sợ, sẽ mất đi Đồng Thiên Ái. Mình so với người nam nhân kia mà nói, không có phần thắng nào.

Đột nhiên phát hiện, mình cũng là ích kỷ như vậy.

Muốn đem Đồng Thiên Ái cột vào bên cạnh mình, sợ cô ấy rời đi.

Tiêu Bạch Minh. Tình yêu của người. Thật là ích kỷ. Thực sự. Quá ích kỷ.

Trên màn hình lớn, kênh giải trí, nữ dẫn chương trình lộ ra nụ cười sáng lạn.

Tần Tấn Dương mặc bộ Âu phục màu bạc hạng sang, hai chân thon dài. Mái tóc ngắn đen dài, đôi mắt kia lại bắn ra tia sang sắc bén như chim ưng..

“Tiết mục cuối cùng đây rồi, muốn cảm tạ Tần tiên sinh đã bớt chút thời gian quý báu đến tham gia phỏng vấn lần này.” Người nữ chủ trì cười duyên rũ một tiếng, chợt mở to hai mắt.

Vạn phần tò mò nói, “Không biết ở tại nơi này, có thể mạn phép hỏi Tần tiên sinh một câu hỏi riêng tư hay không?”

“ ” Tần Tấn Dương nâng lên nụ cười mê người , khẽ gật đầu

Cô dẫn chương trình khuyh đảo ở bên trong nụ cười của hắn. “Câu hỏi này, chỉ sợ là toàn bộ những cô gái Đài Loan cũng muốn hỏi a! Đó chính là —— Tần tiên sinh thực sự cùng đương kim minh tinh điện ảnh quan Mị nhi tiểu thư là người yêu của nhau sao?”

Ổng kính lập tức toàn bộ chuyển sang Tần Tấn Dương, qua thật lâu, hắn trấn định nói hai chữ, “Không phải.”

“Như vậy, trong suy nghĩ của Tần tiên sinh, người yêu của anh nên là một cô gái như thế nào nhỉ?” Người dẫn chương trình chưa từ bỏ ý định hỏi tới. Tần Tấn Dương đột nhiên cười nhẹ một tiếng. Trầm mặc chốc lát, suy tư nên trả lời như thế nào.

“Cô ấy. Tôi không biết phải hình dung cô ấy như thế nào. Cô ấy là một cô gái rất bình thường. ”

“Đúng vậy. Cô ấy là người mà tôi muốn cưới. ”. Đồng Thiên Ái đột nhiên ngừng thở, nghe được bốn phương tám hướng truyền tới tiếng rút khí cùng tiếng kêu sợ hãi đầy hưng phấn

Địa Cầu vào giờ khắc này, đều giống như đã ngừng chuyển động.

119. Chương 119: Cho Em Thời Gian Suy Nghĩ

Beta : yunafr

Đêm rất khuya, đường phố Đài Bắc vẫn náo nhiệt như cũ. Những ngọn đèn neon bên đường tỏa sáng, chiếu lên bóng dáng Đồng Thiên Ái cùng Tiêu Bạch Minh. Hai người cùng nhau đi dạo, lẳng lặng không nói một lời. Khuôn mặt hai người ai cũng mang vẻ trầm tư. Không khí rất yên tĩnh, cả hai dường như rất ăn ý, không ai nói lời nào. Tiêu Bạch Minh thở dài phiền muộn, nghiêng đầu hỏi “Thiên Ái! Hôm nay nếu đã đi dạo, vậy chúng ta đi xem phim đi!”

“Dạ!... Dạ!” Đồng Thiên Ái cúi đầu, buồn buồn trả lời.

Tiêu Bạch Minh nhìn thấy bộ dáng không yên lòng của cô, trong lòng cũng đã hiểu. Tần Tấn Dương ... Người đàn ông kia thực sự đã đi vào lòng cô rồi. Nơi mà anh muốn đi vào đã có người đàn ông khác ngự trị mất rồi.

Cố gắng nâng lên khuôn mặt tươi cười, đưa tay cầm lấy đôi tay lạnh băng của cô, Tiêu Bạch Minh muốn dùng chính nhiệt độ của mình xua đi rét lạnh cho cô “Thiên Ái! Vậy chúng ta đi xem phim! Nhớ lần trước em nói...”

“....” Đồng Thiên Ái nghe anh nói chuyện, lâu lâu phụ họa một tiếng. Nhưng trong đầu vẫn còn lẫn quẩn những chuyện vừa rồi. Gã biến thái kia... Còn những lời nói của hắn... Hơn nữa là lời nói trên chương trình trực tiếp nữa chứ. Đồng Thiên Ái không thể không thừa nhận... chính mình là một kẻ nhát gan. Tựa như khi nghe hắn nói xong những lời như thế vì sợ chính mình đối với anh có cảm giác... mà bọn họ căn bản là khác nhau một trời một vực mà...

Hai người cùng nhau xem phim, hơn nữa còn là phim hài kịch. Chung quanh hai người thỉnh thoảng có những trận cười dữ dội vang lên nhưng... toàn bộ hai giờ, hai người ngồi chung với nhau từ đầu đến cuối cũng không nói đến một câu hướng chỉ là cười. Ra khỏi rạp chiếu phim, ngoài trời có một chút gió lạnh xào xạc thổi qua, lướt nhẹ qua mặt hai người. Đồng Thiên Ái cả người run rẩy, đôi tay vòng quanh thân mình, cố gắng sưởi ấm bản thân.

“ ... ”

Tiêu Bạch Minh cởi áo khoác của mình, khoác lên người cô “Trời lạnh! Em mặc vào đi! Một lát cảm lạnh nữa thì không được đâu!”

Áo khoác thật to mang theo hơi ấm của anh bao trùm toàn thân cô. Trong nháy mắt cả người đã thấy ấm áp hẳn lên. Đôi tay nhỏ bé nắm chặt hai mép áo, Đồng Thiên Ái cảm kích ngẩng đầu nhìn anh “ Anh Bạch Minh! Cảm ơn anh!...”

Dường như hai người lại trở về điểm xuất phát rồi. Trước kia cũng chỉ biết hướng anh nói “Cám ơn! Cám ơn!” không nghĩ hiện tại vẫn như cũ. Trừ “Cám ơn” thật không biết nên nói những gì.

Tiêu Bạch Minh giơ tay lên, vuốt vuốt tóc cô, cảm giác cô thật nhỏ, nhỏ đến mức khiến anh yêu mãi không thôi. Thật khó khắc chế ham muốn giang hai tay ôm cô vào trong ngực mình.

Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút, nỉ non gọi một tiếng “Anh Bạch Minh”. Trong kí ức của cô anh Bạch Minh chưa bao giờ xúc động như thế này... sẽ ở nơi quảng trường rộng lớn này ôm cô vào lòng. Anh như thế nào thiết thực gần gũi đến thế. Còn gã biến thái kia.. tuyệt đối sẽ không bao giờ được như anh. Tiêu Bạch Minh đem cô ôm sát vào lòng, bên tai nhẹ giọng nói “ Thiên Ái! Anh không có nhiều tiền. Vóc người cũng không đẹp trai. Cũng không biết nói chuyện... Nhưng là anh sẽ rất yêu em. Sẽ luôn đối xử thật tốt với em. Cuộc sống sau này hãy để anh chăm sóc cho em. Có được hay không?”

Đồng Thiên Ái nghe từng lời anh nói, thân thể cứng ngắc, cả người không thể nào nhúc nhích. Anh Bạch Minh nói những lời này là sao đây? Cuộc sống sau này, để cho anh chăm sóc mình. Những lời này là có hàm nghĩa gì đây? Đột nhiên, Đồng Thiên Ái mở to con mắt, kinh ngạc không thôi.

Những lời này... chẳng lẽ là cầu hôn à... là như thế sao? Anh Bạch Minh nói cuộc sống sau này sẽ chăm sóc mình. Có phải hay không anh ấy đang cầu hôn mình.

Tiêu Bạch Minh hít một hơi thật sâu, nỉ non nhẹ giọng nói “Thiên Ái! Để anh chăm sóc cho em. Được không?”

“....” Đồng Thiên Ái nín thở, đầu óc hỗn loạn, không biết trả lời thế nào “Anh Bạch Minh... Em...”.

Hiện tại, chính cô cũng không biết tình cảm của mình là như thế nào. Thầm mến một người nhiều năm như thế. Bây giờ nghe chính người đó nói muốn chăm sóc mình. Đáng ra chính mình phải vạn phần cao hứng sung sướng đi. Nhưng là... cô sao lại không có cái cảm giác đó. Mà là... mà là cảm thấy... phiền não, cảm thấy buồn bực, cảm thấy mặc kệ kỳ diệu... Cô không biết mình rốt cuộc là thế nào. Một mình tự đi học về, tìm lấy một người thực lòng yêu thương chính mình. Hai việc mẹ dặn cô cuối cùng cũng đã làm xong nhưng sao giờ phút này đối diện với tình cảm của Tiêu Bạch Minh lại thấy do dự.

“Anh Bạch Minh.” Đồng Thiên Ái nhẹ nhàng mở miệng.

Tiêu Bạch Minh chợt trầm giọng, vội vàng nói “Em khoan hãy nói!”. Anh thật sợ hãi, sợ nghe cô nói, nói cô đối với anh không phải là thích, không phải loại đó ‘thích’. Cô đối với anh chỉ là bạn bè mà thôi, hơn tí nữa thì chính là ‘anh em’ mà thôi.

“Hiện tại.... đừng trả lời anh... Một tuần lễ... Cho em suy nghĩ... sau đó hãy trả lời anh...”

Chiếc xe con lao đi trong bóng tối, một đường trở về cao ốc. Đèn đường hai bên như những chiếc chén nhỏ, từ xa nhìn lại liền thành một hàng dài. Trong đêm tối, ánh sáng trước xe như một sự hấp dẫn trí mạng với những loài vật nhỏ bé. Những con thiêu thân không ngừng hướng chỗ trước xe bay đến. Đồng Thiên Ái nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, chợt nhớ lúc trước chính mình đã xem qua bộ phim “Đại Thoại Tây Du”. Trong đó nhân vật Hà Tiên Hà Tử từng nói “Thiêu thân chính là những con vật ngu ngốc, biết rõ sẽ bị thương nhưng vẫn như cũ cắm đầu bay vào...”.

Quả thật trên thế giới này, có bao nhiêu người cũng sẽ ngu ngốc giống những con thiêu thân kia. Biết rõ mình sẽ bị thương nhưng vẫn xông lên, không cách nào dừng lại....

Phía trước bên kia đường, một chiếc xe con đã hiện diện từ lâu. Bởi vì đứng trong bóng tối, cho nên không thể thấy chủ nhân đang ngồi trong xe kia là ai. Xe của Tiêu Bạch Minh cách chiếc xe này càng lúc càng gần, chỉ kém mấy thước. Đột nhiên chiếc xe đổi diện mở rõ đèn xe, hơn nữa trong xe cũng được mở đèn, sáng lên. Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, nhìn về chiếc xe phía đối diện, chợt kinh ngạc há to miệng.

Tần Tấn Dương đang nhìn chăm chú vào bọn họ, tựa như hắn đã chờ đợi rất lâu. Trên người vẫn là bộ Âu phục hắn mặc lúc lên truyền hình. Gương mặt tuấn tú tràn đầy khí phách. Đôi môi mỏng bặm lại thật chặt.

120. Chương 120: Tình Địch

Hắn sao lại xuất hiện tại nơi này? Hắn nghĩ muốn làm gì đây? Trong đầu Đồng Thiên Ái tràn đầy nghi hoặc đối với Tần Tấn Dương. Cả người có chút choáng váng. Lời nói trong cuộc phỏng vấn trên truyền hình dường như vẫn còn đâu đây, trong không khí vọng về tâm trí Đồng Thiên Ái.

“ Cô ấy... Tôi không biết nên hình dung thế nào về cô ấy... Cô ấy là một cô gái rất bình thường... Đúng thế! Tôi nghĩ muốn cưới cô ấy làm vợ...” những lời này là đang nói về cô sao? Đồng Thiên Ái cắn cắn môi, trên mặt có chút ửng hồng. Đồng Thiên Ái! Đầu óc cô khẳng định là ngập nước rồi. Sao dạo này lại luôn suy nghĩ lung tung. Đừng có ngồi đây mà ham hố có được hay không? Kiểu phụ nữ biến thái đáng chết trên đời này cũng không thiếu. Nhất định là hắn đang nói đến người khác.

Tiêu Bạch Minh nghiêng đầu, dùng dư quang nơi đuôi mắt liếc nhìn Đồng Thiên Ái, lo âu trong lòng càng lúc càng nặng thêm. Xem ra Thiên Ái trong lúc vô tình đã động lòng với người đàn ông kia rồi. Không thể nào im lặng được nữa, anh nên làm thế nào cho tốt nhất đây? Đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ của cô, Tiêu Bạch Minh trấn định nói “ Thiên Ái! Có anh ở bên cạnh em.” Sau khi nói xong, mới phát hiện những lời này của mình là dư thừa. Thật đúng là “Giấu đầu hở đuôi”.

Chiếc xe chậm chậm dừng lại sát ven đường, một vùng u tối được chiếu sáng nhờ ngọn đèn xe phía trước, Tiêu Bạch Minh mở cửa xe, cả người bước ra ngoài. Anh đứng ngay tại nơi này nghiêng đầu nhìn về người đàn ông phía trước. Phía sau khung cửa kính, đối diện với anh mắt Tiêu Bạch Minh là ánh mắt chìm ưng của Tần Tấn Dương. Tiêu Bạch Minh thầm nhận định quả nhiên khí thế của chính mình không thể nào sánh được với người này.

“Thiên Ái!” Tiêu Bạch Minh gọi một tiếng, cúi đầu nhìn vào trong xe, phát hiện Đồng Thiên Ái vẫn ngồi ngơ ngác tại chỗ, không hề có ý nghĩ sẽ bước ra khỏi xe. Đồng Thiên Ái cúi đầu, hai hàm răng cắn chặt với nhau, thanh âm buồn buồn vang lên “ Dạ vâng! Em biết rồi!”

“Em biết rồi!” câu nói này rốt cuộc là đang trả lời Tiêu Bạch Minh hay là tự nói với chính mình đây? Đồng Thiên Ái cũng không biết chính mình nên làm gì cho đúng đây. Đưa tay mở cửa bên kia xe, cơn gió lạnh lẽo ban đêm theo thế thổi tới, Đồng Thiên Ái rung mình một cái, nắm chặt áo khoác trên người. Không biết tiếp theo sẽ có chuyện gì nữa cho nên chỉ có thể như thế này tự an ủi chính mình. Nhưng lại phát hiện loại an ủi này thật là mỏng manh.

Tần Tấn Dương ngồi trong xe, ánh mắt quét qua Tiêu Bạch Minh rồi lại rơi trên người Đồng Thiên Ái. Tầm mắt vừa chạm đến áo khoác trên người cô bỗng buộc chặt. Cô gái này cứ nhiên dám nắm áo khoác người

đàn ông khác, còn là không muốn buông tay, nắm chặt lấy nó.

Tâm tình Tần Tấn Dương hết sức buồn bực, khó chịu nhưng hắn vẫn là tận lực khắc chế. Quả nhiên, con nhím nhỏ này thật đúng là lợi hại. So với dự đoán của hắn thì ảnh hưởng của cô lên tâm tình hắn đã vượt quá xa rồi. Hắn học mở cửa xe, Tần Tấn Dương một bước tiến nhanh ra ngoài.

Đứng cách cô một đoạn đường, Tần Tấn Dương lại phát hiện chính mình có chút kích động trong người. Lần này sẽ không như lần trước trong phòng làm việc. Lần đó là anh bàng hoàng, do dự, không hiểu được lòng mình. Lần này anh đã biết rõ ràng mình đối với cô gái này không phải là vui đùa một lúc. Tuyệt không có ý nghĩ muốn vui đùa. Lần này là hắn thật lòng yêu. Dường như khi thừa nhận yêu một người, sự hạnh phúc vui vẻ còn nhiều hơn gấp trăm ngàn lần so với đi vay quanh tẩn tỉnh những người phụ nữ khác. Đây đúng là chuyện cực kì hưng phấn kích động. Đồng Thiên Ái! Em tốt nhất nên chuẩn bị kĩ. Tôi bắt đầu triển khai tấn công rồi đây. Trở tay đem cửa xe đóng lại, theo phương hướng hai người Tần Tấn Dương từng bước chậm rãi đi đến.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu dõi theo người đàn ông phía trước. Trên đường thỉnh thoảng xẹt qua vài chiếc xe, vang lên tiếng “Ong Ong” của động cơ, thế nhưng cô vẫn có thể nghe rõ tiếng bước chân của anh. Từng tiếng từng tiếng một. Thật nặng nhưng cũng thật trầm ổn từ từ tiến gần. Tần Tấn Dương cách cô càng ngày càng gần. Hắn tựa như sứ giả của địa ngục, được phái đến để câu dẫn hồn cô.

“Thiên Ái!” Tần Tấn Dương cuối cùng cũng bước đến, nhẹ gọi cô một tiếng. Lúc này hắn mới phát giác chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi nhưng chính mình thế nào nhớ cô, ngay tại nơi này thật muốn ôm cô vào trong lòng. Còn muốn khẳng định lại với cô mình đối với tình cảm này là thật nghiêm túc.

Đồng Thiên Ái nghe đến giọng điệu này của hắn, trong lòng run rẩy hắn lên. Tên biến thái này sao hôm nay lại dịu dàng như vậy.... Trời ạ! Thế giới này đổi trắng thay đen rồi hả? Ngẩng đầu đối diện với tầm mắt Tần Tấn Dương, lúc này Đồng Thiên Ái mới phát hiện ánh mắt kia không còn vẻ cuồng ngạo tự đắc như lúc trước, thay vào đó là ánh sáng ôn hòa, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nồng đậm.

Tiêu Bạch Minh nhìn thấy giữa hai người có sự khác lạ, cả người có chút khẩn trương, bước đến bên cạnh Đồng Thiên Ái. Đưa tay dẫn cô ở phía sau mình, bộ dáng anh lúc này tựa như gà mẹ bảo vệ gà con.

“Tần tiên sinh, xin hỏi anh có chuyện gì không?” mặc dù biết chính mình không thể chống lại người đàn ông này, nhưng vẫn cố gắng chống cự.

Tần Tấn Dương nhìn lại, nhàn nhạt nói “ Không có chuyện gì, chỉ là muốn nói với Thiên Ái mấy câu mà thôi!”

“Có chuyện gì anh nói ở đây luôn cũng được!” Tiêu Bạch Minh không khách khí nói

Tần Tấn Dương khiêu khích liếc nhìn Tiêu Bạch Minh một cái, nhìn về Đồng Thiên Ái đang đứng phía sau, nhàn nhạt nói “ Chẳng lẽ hiện tại, Thiên Ái ngay cả không gian riêng tư một mình cũng không có hay sao?”

“Tần tiên sinh! Tôi hi vọng anh biết rõ Thiên Ái hiện tại là bạn gái của tôi! Mong anh từ nay về sau...”

Lời chưa nói hết liền bị Tần Tấn Dương cắt đứt “Vậy thì thế nào?”

Đồng Thiên Ái giả dạng làm một con đà điểu, núp phía sau lưng Tiêu Bạch Minh, chính mình không dám nhìn đến vẻ mặt hai người phía trước hiện tại đang như thế nào. Cô không dám nhìn. Cô sợ

“Xem như Thiên Ái là bạn gái của anh vậy thì thế nào? Đối với tôi mà nói cũng không có gì khác biệt! Hai người vẫn chưa kết hôn. Mà kết hôn rồi thì cũng có thể ly hôn.”

“Đồng Thiên Ái! Tôi muốn nói cho em biết, tôi chính là sẽ không buông tha cho em.” lời nói thì hướng Đồng Thiên Ái thoát ra, nhưng ánh mắt vẫn như cũ nhìn thẳng Tiêu Bạch Minh.

Tiêu Bạch Minh cũng không chịu yếu thế, tiến lên đối diện với Tần Tấn Dương, trầm ổn nói “Tần Tấn Dương! Tôi càng không bỏ cuộc.”

Hai người đàn ông đối diện nhau, khí thế bừng bừng, ánh mắt đối chọi với nhau, tràn đầy tia lửa. Từ giây phút này, hai người bọn họ sẽ là ở trạng thái đối địch với nhau. Thân phận hai người chính là – tình địch

121. Chương 121: Em Có Nguyện Ý Hay Không?

“A ——” trong đêm khuya, tại một căn phòng nhỏ bỗng vang lên một tiếng hét. Đồng Thiên Ái mở mắt, nhảy từ trên giường xuống dưới. Đưa tay mở công tắc đèn phía đầu giường, căn phòng tối đen trong nháy mắt sáng hẳn lên, Đồng Thiên Ái uể oải đem chăn đang đắp trên người cuộn thành một vòng tròn.

Aaaaaa! Lại bị mất ngủ. Lại chuyện gì nữa đây Đồng Thiên Ái? Đồng Thiên Ái người làm sao vậy nè? Không muốn sống nữa à? Bực bội liếc nhìn đồng hồ báo thức trên kệ - hai giờ mười sáu phút. Đồng Thiên Ái chán nản ngã về sau, nằm xuống chiếc giường ấm áp của chính mình. Cố gắng nhắm mắt lại, mạnh mẽ ra lệnh ình ngủ đi. Nhưng mà..... Lăn qua lộn lại không biết bao nhiêu lần cô vẫn không thể ngủ được. Trong đầu tất cả đều là lời nói của hai người đàn ông kia

“Xem như hiện tại Thiên Ái là bạn gái của anh vậy thì thế nào? Đối với tôi mà nói cũng không có gì khác biệt! Hai người vẫn chưa kết hôn. Mà kết hôn rồi thì cũng có thể ly hôn!”

“Đồng Thiên Ái! Tôi muốn nói cho em biết, tôi chính là không buông tha cho em!”

“Tần Tần Dương! Tôi càng không bỏ cuộc.”

Tên biến thái đó dám trước mặt anh Bạch Minh nói những lời như thế, còn những lời nói của hắn trên truyền hình nữa chứ. Hắn rốt cuộc là muốn làm cái gì đây? Chẳng lẽ hắn thực sự thích mình sao?

Điện thoại trên đầu giường chợt vang lên, trong đêm tối yên tĩnh thế này, tự dưng điện thoại lại vang lên. Thật là dọa người. Đồng Thiên Ái sợ hãi đưa tay nhận điện thoại, từ tốn ‘Alo’ một tiếng. Kiên nhẫn chờ điện thoại người bên kia, đợi nửa ngày lại phát hiện không có ai nói chuyện, Đồng Thiên Ái nghi ngờ ‘Alo’ thêm lần nữa. Vẫn không có ai, Đồng Thiên Ái ảo não nhú mày, tắt máy.

“Reng!Reng!” tiếng điện thoại lại vang lên. Đồng Thiên Ái có chút sợ hãi, chần chờ không dám nhận. Đêm hôm khuya khoắt thế này tự dưng lại có điện thoại? Không phải đâu! Lá gan của cô rất là nhỏ bé, yếu ớt nha.

‘Bực mình!’ kêu la một tiếng rồi duỗi tay nhận điện thoại. Không cần ‘Alo’ hay chào hỏi thăm gi hết, vừa vào đã mắng xối xả vào điện thoại “Nè! Xong chưa! Người bị thần kinh à? Không có việc gì làm thì đi ngủ đi. Người không biết quấy nhiễu giấc ngủ của người khác là rất bất lịch sự à?”

Bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng cười trầm chấp mang theo chút khàn khàn. Đồng Thiên Ái đầu óc trống rỗng, hít vào một ngụm khí lạnh, âm thanh này quá quen thuộc với cô đi – chính là giọng cười của tên biến thái. Đôi tay nắm chặt điện thoại lúc này lại trở nên cứng ngắc. Đã muộn thế này, tên biến thái không ngủ được lại gọi điện thoại cho cô. Hơn nữa gọi đến lại chẳng nói lời nào, chỉ ngồi đó mà cười. Đây không phải là tật mới của hắn đấy chứ.

“Nè! Tôi muốn đi ngủ! Tôi ngắt máy đây!” Đồng Thiên Ái bịt bịt miệng, chuẩn bị cúp điện thoại.

Nghe thế, Tần Tần Dương rốt cuộc vội vàng lên tiếng “Đừng ngắt! Thiên Ái!”

“Anh lại muốn thế nào?” Đồng Thiên Ái tức giận, quát trong điện thoại hỏi lại.

“Nếu tôi nói hôm nay tôi.... Mất ngủ. Em tin tôi không?” bên đầu kia điện thoại truyền lại âm thanh cực kì mềm nhẹ - âm thanh chết người.

Đồng Thiên Ái gần như bật thốt lên “Mất ngủ? Anh cũng mất ngủ sao?”

“A! Em cũng mất ngủ à Thiên Ái?” giọng nói Tần Tần Dương truyền lại mang theo chút ý tứ trêu chọc.

Đồng Thiên Ái đỏ mặt, đưa tay lau lau khuôn mặt chính mình, lúc này mới phát hiện ra nhiệt độ cơ thể mình cao đến dọa người. Nhú nhú mày, thở sâu vào mấy cái, Đồng Thiên Ái cố gắng giả vờ bình tĩnh.

“Liên quan gì đến anh. Tôi muốn đi ngủ.”

“Chờ một chút”

“Anh muốn cái gì?”

“Thiên Ái... Tôi không có nói giỡn.....Được rồi chỉ thế thôi... Tôi đi ngủ đây.....” dứt quãng nói xong, điện thoại cũng liền ngắt

Buổi sáng thức dậy Đồng Thiên Ái cảm thấy cả người choáng váng, mắt mở không lên. Có lẽ do tối hôm qua ngủ không được yên giấc, nói đúng hơn là cả tối hôm qua. Cư nhiên thần xui quỷ khiến thế nào mà cả đêm qua cô cứ nằm mơ hoài một giấc mơ. Kinh khủng hơn nữa chính là trong giấc mơ chỉ tái diễn duy nhất một câu nói ‘ Tôi không có nói giỡn.... tôi không có nói giỡn.... tôi không có nói giỡn...’. Đồng Thiên Ái khẽ nheo mắt tìm kiếm chút tỉnh táo, có chút lười nhác bắt đầu mang giày vào chuẩn bị đi làm. Mở cửa ra, đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười của Tiêu Bạch Minh. Bộ dáng anh vẫn như ngày thường, một bộ Áo phục màu lam, phía ngoài là áo khoác lông cũng cùng màu lam

“Thiên Ái! Hôm nay nhiệt độ sẽ xuống nữa, em mặc theo quần áo chút đi” Tiêu Bạch Minh vừa nói vừa đưa tay kéo lại áo khoác cho cô. Đồng Thiên Ái xem thấy hành động thân mật của anh, cảm thấy có chút không thích ứng kịp

“Dạ! Để em đi mặc thêm áo khoác... Cảm ơn anh Bạch Minh!” vừa mới quay người đi vào trong nhà thay áo, cánh tay đã bị anh nắm giữ lại... Đồng Thiên Ái sợ hãi nghiêng đầu hoảng hốt nhìn Tiêu Bạch Minh “Anh Bạch Minh... Có chuyện gì nữa sao...?”

Hai tay Tiêu Bạch Minh nắm chặt lấy cánh tay cô, cúi đầu nhìn chăm chú vào cô. Tựa như muốn thông qua ánh mắt cô, nhìn vào trong lòng cô, nhìn đến ý nghĩ tận sâu trong đáy lòng cô.

“Anh Bạch Minh! Anh làm em đau...” Đồng Thiên Ái cau mày, nhỏ giọng nhắc nhở.

Tiêu Bạch Minh vội buông lỏng lực đạo trên tay, đôi mắt đen sau khung kính lộ rõ vẻ lo âu, vội vàng hỏi “Thật xin lỗi! Thiên Ái! Xin lỗi em! Làm cho em đau sao?”

“Không sao nữa rồi!” Đồng Thiên Ái nâng lên khuôn mặt tươi cười, quan tâm hỏi “Anh Bạch Minh! Anh làm sao vậy?”

Tiêu Bạch Minh ôm chặt cô vào trong ngực mình, dịu dàng ôm ấp lấy thân hình nhỏ nhắn của cô “Thiên Ái! Mặc cho em vẫn gọi anh là ‘Anh Bạch Minh! Anh Bạch Minh’ nhưng mà anh thật lòng không muốn đối với em với thân phận người anh trai”

Đồng Thiên Ái nghe từng lời anh nói, cả người luống cuống không biết nên noi những gì với anh.

“Đồng Thiên Ái!...” Tiêu Bạch Minh hướng lại gần bên tai cô, thành tâm hỏi “ Không biết em có nguyện ý hay không?... Gả cho anh...”

Đứng trong vòng tay ôm chặt của Tiêu Bạch Minh, Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt, giật mình nhìn chăm chăm phía trước. Đầu óc lúc này hoàn toàn trống rỗng. Anh Bạch Minh đang nói gì vậy?

“Đồng Thiên Ái! Không biết em có nguyện ý hay không gả cho anh?”

Anh Bạch Minh là đang cầu hôn với cô sao? Trời ạ! Cô muốn té xỉu bất tỉnh luôn quá. Đạo này sao lại hay xảy ra nhiều chuyện khiến cô vạn phần khiếp sợ thế này. Đầu tiên là tên biến thái nói thích cô. Hiện tại thì anh Bạch Minh đang cầu hôn cô.

122. Chương 122: Tốt Đẹp Có Thể Sao?

Edit: Mai Hương

Nguyện ý gả cho anh ấy.... Gả cho anh Bạch Minh. Đồng Thiên Ái tự hỏi lòng mình. Chính mình có nguyện ý hay không? Cùng anh vượt qua khó khăn gian khổ, những ngày về sau bất kể là sinh lão bệnh tử cũng không khi nào rời xa.

“Thiên Ái!” thanh âm dịu dàng của Tiêu Bạch Minh lại lần nữa vang lên “Không sao! Hôm nay mới sáng sớm, anh ngay cả hoa cùng nhẫn cũng không có. Vẫn như cũ, cho em một tuần lễ suy nghĩ. Đến lúc đó hãy trả lời anh!”

Đồng Thiên Ái buồn buồn cúi đầu nhẹ gật hai cái “Dạ”

“Nhanh mặc thêm áo đi! Chúng ta gần muộn giờ rồi!” Tiêu Bạch Minh đưa tay vuốt vuốt mái tóc cô, hành động dịu dàng mờ ám, tựa như chồng đối đãi với vợ vậy.

“À!.....A!.....” Đồng Thiên Ái vội vàng xoay người lại, chạy vào trong phòng lấy thêm áo rồi lại vội chạy ra ngoài. Đứng trước mặt anh, như một đứa trẻ thông báo anh biết “Em... Em lấy được áo rồi!”

“Thiên Ái!” Tiêu Bạch Minh cúi người, trên mặt cô để lại một nụ hôn nhàn nhạt “Em ngoan! Chúng ta đi thôi”. Tay của cô ngay sau đó bị anh cầm lấy. Đồng Thiên Ái nhìn bóng lưng cao của người phía trước, trong lòng bỗng hoảng hốt. Trong nháy mắt đóng cửa lại, theo thói quen đôi mắt nhìn qua bức hình trên vách tường ‘Mẹ! Nói cho Thiên Ái biết gả cho anh Bạch Minh có được hay không?’

Ấu Tiệp công ty

Từ khi bị Tần thị thu mua, công việc so với trước kia liền bận rộn thêm gấp trăm lần. Đơn đặt hàng cùng với những nghiệp vụ mới cứ kéo đến khiến cho nhân viên trong công ty rất có động lực làm việc, cũng giành được kha khá lời khen ngợi từ công ty mẹ. Không thể không bội phục con mắt tinh đời của Tần thị. Hay đúng hơn chính là bội phục tổng tài của Tần thị - Tần Tấn Dương.

“Đồng tiểu thư, phiền cô đem những tài liệu này tập hợp thêm lần nữa rồi làm một báo biểu chi tiết cho tôi!” Miss Trần giọng nói mạnh mẽ hướng phía Đồng Thiên Ái, đem tập tài liệu trên tay đặt trên bàn làm việc của cô.

Đồng Thiên Ái thấy vậy, vội vàng đứng dậy “A! Tôi biết rồi!” Nhìn theo bóng dáng rời đi của Miss Trần, Đồng Thiên Ái lúc này mới ngồi xuống, tiện tay lật xem đồng tài liệu vừa rồi. Đưa tay mở hệ thống làm việc trên máy tính ra, bắt đầu làm báo biểu.

“Hắc! Hôm qua cô có xem bản tin trên TV không?” phía sau lưng một nhân viên nhàn rỗi hưng phấn nói. Một nhân viên nhàn rỗi khác lập tức phụ họa “Cái gì bản tin trên TV à? Có Hoạt động rút thưởng hay sao? Hay lại là nơi nào đó có người chết?”

“Gi chứ! Là bản tin về lão tổng của chúng ta!” nữ nhân viên hừ mũi coi thường người không biết gì.

Thanh âm giật mình của ai đó vọng đến “Không phải là quản lý của chúng ta chứ? Lão trọc đầu hòa thượng kia sao? Trời ạ! Vậy thì có gì đâu mà xem!”

“Ai nói là Tổng Kinh Ký! Là Tần tổng á! Là Tần Tấn Dương, Tần đại tổng tài đó!” nữ nhân viên tức giận bất bình, rống to lên.

Đồng Thiên Ái nghe đến đoạn đối thoại này, động tác đánh máy cũng chậm lại.

“Thật hâm mộ nha! Tần tổng ngày hôm qua trên chương trình trực tiếp công khai thừa nhận nha!” Giọng nữ lạnh lạnh bắt đầu chen vào nói

Nam nhân viên phía ngoài cửa đáp lời theo “Tần tổng nói những gì vậy? Mấy người phụ nữ các cô thật đúng mà mê trai. Ai cũng có biểu tình như nhau!”

“Ai mê trai!” Vô số giọng nữ trong phòng vang lên (Có em nè!)

Nam nhân viên thấy không ổn liền im miệng, bày ra bộ dáng giả ngu “Không có! Vừa rồi là ai nói cái từ này vậy! Không ai sao?... Đúng thế! Chính là không có ai nói cả!” Đều nói những phụ nữ này là cọt mẹ. Quả thật không có sai.

Đám phụ nữ lại tiếp tục bàn luận chủ đề cũ “Tần tổng một mực phủ nhận mối quan hệ với Quan Mị Nhi nha!”

“Đúng thế! Hơn nữa lời nói cuối cùng của Tần Tổng cũng đầy ý tứ nha! Nghe đây! Nghe đây ‘Tôi không biết phải hình dung thế nào về cô ấy. Cô ấy là một cô gái rất bình thường. Tôi muốn cưới cô ấy làm vợ....’ – cả đám người hâm mộ chặc chặc cảm thán.

“Thật lãng mạn nha! Tần tổng công khai tỏ lộ...”

“Không biết cô gái nào may mắn như vậy nha! Tần tổng đối với cô ấy si mê nha! Hướng toàn bộ Đài Loan công khai tỏ tình! Thật là lãng mạn nha.”

“Tốt rồi! Tuyệt đối không phải là cô rồi!” một nhân viên nam không nể mặt, trực tiếp đánh vỡ giấc mộng của cô gái.

Đồng Thiên Ái cảm thấy mình lỡ tai có chút nóng nóng, không nhịn được đưa tay sờ xuống. Quả nhiên rất nóng, loại này nhiệt độ, tựa như nhiệt độ khi phát sốt vậy. Nhớ đến mọi chuyện ngày hôm qua, quả nhiên tựa như giấc mộng “Thiên Ái! Tôi không có nói giỡn... Được rồi chỉ thế thôi. Tôi đi ngủ đây....”

Đêm hôm khuya khoắt hần không ngủ được, lại gọi điện thoại cho cô, chỉ nói với cô một câu như thế. Còn lời tuyên bố trên truyền hình nữa. Rồi thêm cuộc nói chuyện giữa hần với anh Bạch Minh nữa chứ. Đồng Thiên Ái! Người là thế nào đây? Không lẽ lại giống như tên biến thái nói! Thật ra mình là một tiểu quỷ nhát gan! Ngay từ đầu đã bắt tri bắt giác bị anh hấp dẫn. Không! Không phải như thế! Giữa bọn họ, tuyệt đối không thể nào như vậy được. Chỉ có trong truyện cổ tích, vịt con xấu xí mới có thể biến thành Thiên Nga trắng xinh đẹp. Cũng chỉ trong truyện cổ tích, tiên nữ giúp đỡ cô bé Lọ Lem rồi cuối cùng được gả cho bạch mã hoàng tử. Cô không phải là vịt con xấu xí, càng không phải là cô bé Lọ Lem. Cô chỉ là một tiểu nữ cô nhi. Cô gọi là Đồng Thiên Ái. Tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này với cô không có bất kì quan hệ nào. Ngày trước là không, hiện tại cũng không, về sau lại càng không. Đồng Thiên Ái buồn bã lấy điện thoại ra, suy nghĩ trong chốc lát, ngón tay ấn xuống danh bạ, rút cuộc tìm được ba chữ ‘Tiêu Bạch Minh’. Nên nói thế nào đây? Thật khó mở miệng? Nói với anh ấy cô đồng ý...đồng ý làm vợ anh ấy sao? Là như thế phải không?

Suy nghĩ một hồi, ngón tay trên điện thoại bấm liên tục một hồi “Anh Bạch Minh! Tối nay anh có làm thêm giờ không? Nếu không chúng ta đi ăn tối đi!”. Điện thoại báo cáo ‘Đã gửi thành công’ Đồng Thiên Ái có chút lo lắng chờ đợi. Ngay giây tiếp theo, điện thoại đã rung lên, bàn tay đang cầm điện thoại có chút tê dại. Run run ấn xuống nút mở “ Được! Buổi tối cùng nhau ăn cơm!”

123. Chương 123: Tôi Muốn Gặp Em

Ẩn chuột, thoát khỏi hệ thống máy tính công ty, Đồng Thiên Ái duỗi lưng, ngả về phía sau, thở sâu một hơi mãn nguyện “Rốt cuộc cũng xong”. Nghiêng đầu, liếc nhìn đồng hồ treo tường trên vách – Bốn giờ năm mươi sáu phút, còn kém mười bốn phút nữa là hết giờ làm việc rồi. Nhanh thật!

“Judy! Tan việc cùng tôi đi ăn cơm đi!”

“Hôm nay không được rồi!” Judy thần bí mỉm cười, trên mặt lộ rõ vẻ rục rịch khiến ai cũng phải ghen tị.

Một nhân viên nam vội vàng chen miệng vào nói “Tiểu Phan à! Judy hôm nay có hẹn với bạn trai rồi! Dĩ nhiên là không cùng ‘gái ế’ như cô ăn cơm đâu! Nếu không có ai vậy để tôi hi sinh đi ăn cùng cô cũng được.”

“Anh tự mà đi đi! Hừ!” Nữ nhân viên tên Tiểu Phan quệt mồm, tròng mắt liếc anh một cái rồi đảo bước đến bên cạnh Đồng Thiên Ái, nở ra nụ cười dụ dỗ với cô “Thiên Ái! Em hôm nay có rảnh không? Một mình chị thật là buồn chán, em đi ăn cùng chị đi!”

Đồng Thiên Ái ngượng ngập, cười xấu hổ nói “Xin lỗi chị Tiểu Phan, em hôm nay cũng có hẹn rồi!”

“Thấy không? Những cô bé đáng yêu tươi trẻ như Thiên Ái đây nhất định là có bạn trai rồi. Tôi xem Tiểu Phan à hôm nay cũng chỉ có mình tôi hi sinh đi với cô thôi!”

Tiểu Phan lửa giận bốc lên khỏi đầu, tức giận xoay người, đi đến nhéo tai cái tên nhiều chuyện này giờ cho bỏ ghét “Anh không muốn chết thì cách xa tôi một chút. Nghe không hả?”

Đồng Thiên Ái hé miệng cười cười, đôi mắt cong lên tựa như vầng trăng khuyết. Hai người kia lúc nào cũng ồn ào gay gắt với nhau nhưng nhìn kĩ thì thấy bọn họ rất giống những người đang yêu nhau. Sao lại như thế nhỉ? Là họ hấp dẫn lẫn nhau sao? Đợi chút... hấp dẫn lẫn nhau. Không lẽ nói cô với tên biến thái kia cũng như thế sao. Không được nghĩ nữa! Đồng Thiên Ái không được nghĩ về tên biến thái đó. Stop

“Đình!” cửa thang máy mở ra, Đồng Thiên Ái từ trong bước ra ngoài. Cúi đầu nhìn nhìn những viên gạch cẩm thạch dưới chân. Một mình cô cô đơn trong đám người đông đúc xa lạ này khiến cô cảm thấy chính mình hoàn toàn bị xem nhẹ. Con gió cuối mùa thổi qua khiến cô cảm thấy thật lạnh lẽo. Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú trấn định nhìn về phía trước. Vốn là muốn tìm ánh mắt thâm tình của ai đó nhưng lại nhìn thấy phía bên kia đường là một khoảng trống không. Cả người chợt trở nên ảm đạm trống rỗng. Anh Bạch Minh tại sao không đứng đợi cô. Không giống trước kia, mỗi một lần đều là anh ấy đến trước đợi cô tan việc. Lần này lại không nhìn thấy anh ấy.

Đồng Thiên Ái đi đến bên lề đường, đôi tay nắm chặt túi xách, yên lặng kiên nhẫn chờ. Thật cô đơn. Đồng Thiên Ái! Thì ra là cô sợ cô đơn. Không còn vỏ bọc kiên cường bên người, Đồng Thiên Ái chính là rất ghét bỏ cảm giác một mình thế này. Nhưng đáng tiếc hiện tại không có ai bên cạnh cô cả. Rốt cuộc Đồng Thiên Ái cũng mở túi, lấy điện thoại di động ra, hít sâu một hơi, nhấn một loạt con số. Điện thoại cuối cùng cũng thông

“Alo! Anh Bạch Minh!” Đồng Thiên Ái cố gắng khắc chế tâm tình, không muốn khiến cho thanh âm của mình nghe vào quá mức thâm trầm. Bên đầu kia có chút ồn ào, nhưng Đồng Thiên Ái vẫn có thể nghe được âm thanh sạch sẽ thuần túy của Tiêu Bạch Minh “Thiên Ái! Thật xin lỗi! Việc trong công ty nhiều quá. Loay hoay này giờ anh quên mất!”

Nghe những lời này vào tai, Đồng Thiên Ái lập tức thở dài một hơi “Không sao đâu anh....”

“Được rồi! Cậu đem phần tài liệu này photo thành mười bản cho tôi trước đã”

“Phần hợp đồng này sao giá tiền lại thấp như thế này? Tính lại lần nữa cho tôi!”

.....

Đồng Thiên Ái nắm chặt điện thoại, lẳng lặng đứng nghe anh nói chuyện với những người khác, trong lòng cảm thấy thật an tâm. Đúng thế! Chính là cảm giác an tâm. Tựa như khi cô còn bé được ở bên cạnh mẹ vậy. Cuộc sống thật yên bình, thoải mái, mỗi ngày đều có người bên cạnh làm bạn cùng cô.

“Anh Bạch Minh” Đồng Thiên Ái nâng lên khuôn mặt tươi cười, nói với Tiêu Bạch Minh bên kia “Vậy anh làm nhanh lên! Em không làm phiền anh nữa.”

Tiêu Bạch Minh vội vàng trả lời “Thiên Ái! Em đừng tức giận! Anh đoán chừng còn phải làm thêm khoảng hai tiếng nữa! Em đi kiếm cái gì ăn trước nha! Lát nữa anh đến đón em được không?”

“Dạ! Được!”

Cao ốc Tần Thị.....

Quan Nghị đem áo khoác mặc vào trên người, tiêu sái bước vào phòng làm việc, chưa thấy mặt đã thấy giọng của anh vang lên “Tần Dương! Tôi hôm nay, tổng tài công ty BK mở tiệc mừng sinh nhật con gái, có tụ hội đấy. Cậu có đi không?”

“Không đi!” Tần Tấn Dương vui đầu nhìn văn kiện trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên quả quyết cự tuyệt.

Quan Nghị nhíu mày, hướng anh đối diện ngồi xuống, cố ý nói, “Thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn BK, nghe nói là mỹ nữ trong mỹ nữ đó! Cậu không có hứng thú sao?”

Tần Tấn Dương chán ghét ngẩng đầu lên, liếc người trước mặt một cái, lại cúi đầu xuống, lạnh lùng lặp lại, “Không đi!”

Hả! Có bão lớn sắp đến đây sao? Không thì ông trời hôm nay đổ mưa đá à? Nổi danh phong lưu như vị tổng tài Tần Tấn Dương đây lại có thể cự tuyệt tụ hội sum vầy thế sao? Thiên kim của tập đoàn BK nha!

Bao nhiêu công tử nhà giàu phong lưu ai ai cũng muốn một lần được tận mắt nhìn thấy phương dung của người đẹp nha. Vậy mà người này

Nhìn phần văn kiện cuối cùng đã được ký xong, Tần Tấn Dương vui vẻ đứng dậy, hay tay để trong túi quần tây, không hề nói một câu liên hướng cửa lớn đi tới.

Quan Nghị trợn to hai mắt, tức giận vì chính mình bị người này làm lơ, nhịn không được lên tiếng “Cái tên tiểu tử thú nhà cậu! Sao cậu có thể như thế chứ? Sao cậu dám làm lơ tôi chứ! Cần thận tôi bãi công nghỉ việc nha. Tôi đã nói với cậu.....Cậu... Cậu đi đâu vậy....?”

Tần Tấn Dương không quay lại nhìn, chỉ hướng phía Quan Nghị phất phất tay mấy cái, đi thẳng ra khỏi phòng làm việc, nói vọng lại sau “Tôi đi tìm Con nhím nhỏ!”

Chuông điện thoại di động. Đồng Thiên Ái nghi ngờ tìm kiếm trong túi xách, cả người có chút khẩn trương. Là anh Bạch Minh sao? Sao lại nhanh như vậy? Từ này đến giờ mới khoảng chừng nửa tiếng thôi mà. Không phải anh ấy nói là hai tiếng sao? Đồng Thiên Ái mở điện thoại lên, lăm lăm với chính mình “Ủa? Là số lạ! Là ai vậy!”. Từ từ ấn phím nghe, rồi đưa điện thoại đến bên tai, Đồng Thiên Ái cẩn thận dò xét ‘Alo’ một tiếng.

“Là tôi!” Bên đầu điện thoại kia vang lên giọng nói khoác lác vô sỉ của tên biến thái.

Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút, ngay sau đó nhú mày, “Tại sao lại là anh! Làm sao anh biết số di động của tôi? Tên biến thái chết tiệt như anh đúng là Âm hồn bất tán mà!”

Nghe đến tiếng cười trầm thấp của hắc Đồng Thiên Ái cũng có thể tưởng tượng ra được khuôn mặt kia có bao nhiêu là đáng ghét “Có chuyện gì không? Anh nói nhanh đi. Không có gì thì tôi ngắt máy!” Đồng Thiên Ái tức giận gầm nhẹ với hắc.

Thanh âm khàn khàn của Tần Tấn Dương truyền đến, “Thiên Ái! Em đang ở đâu? Tôi muốn gặp em!”

124. Chương 124: Ôm Ấp Yêu Thương

Đồng Thiên Ái khó chịu bước đi, thỉnh thoảng còn dùng dư quang đáy mắt liếc người bên cạnh một cái. Tên biến thái chết tiệt! Tự nhiên lại theo cô đi ăn KFC chứ! Giờ phải làm sao bây giờ? Được rồi! Nếu hắc muốn đi theo mình thì cho hắc theo luôn. Hừ!

“A! Anh kia nhảy Hip- hop sao?”

“Rất đẹp nha! Không biết là trong nhóm nào nha!”

“Nhảy Hip-hop không phải là mấy người trẻ tuổi hay sao? Anh này nhìn qua có vẻ già quá!”

“Cái gì mà già? Phải nói là có hương vị của đàn ông mới đúng! Hiểu không hả?”

.....

Xung quanh Đồng Thiên Ái là tiếng nghị luận của những người đi trên đường, thỉnh thoảng những câu bàn tán về hắc còn truyền đến tai cô. Vốn cứ nghĩ thay đổi quần áo rồi sẽ không bị ai chú ý nữa. Ai ngờ.... Hiện tại mới thấy ý tưởng này thật là

Một người đàn ông cao 1m88 thì đứng ở chỗ nào cũng dễ thấy nha. Hắc còn cùng cô đi ăn KFC nữa. Cái này gọi là gì đây? Cô chết mất....

“Nè!” Đồng Thiên Ái buồn bã nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn hắc, “Anh thực sự cũng muốn đi sao?”

Tần Tấn Dương thờ ơ gạt đầu một cái, nghiêm túc nói, “Đi chứ! Dù sao tôi cũng chưa từng ăn loại thức ăn này! Coi như thử một lần náo nhiệt cũng hay!”

“” Đồng Thiên Ái bi thảm cúi đầu, trầm mặc không nói. Hai người đi đến trước cửa KFC, đèn hiệu sáng trưng, đám trẻ nhỏ háo hức dắt tay ba mẹ ra ra vào vào. Trên cửa, logo Gia Gia Kentucky đang hí hí mắt, tươi cười với đám trẻ con. Tần Tấn Dương ngẩng đầu ngắm nhìn biển quảng cáo, sau đó cúi đầu chuẩn bị đi vào trong tiệm. Tần Tấn Dương đi được vài bước, dừng lại, nghi hoặc nhìn người phía sau lưng. Con nhím nhỏ đang đứng bất động tại chỗ “Sao vậy? Không phải em muốn đi ăn KFC sao? Sao lại không đi vào?”

Tên biến thái ghê tởm! Cư nhiên dám hỏi cô sao không đi? Còn không phải do hần hết sao? Đi chung với một gánh nặng như hần còn có thể đi sao? Thật là muốn chết quá!

“” Đồng Thiên Ái mím mím môi, xoay người rời đi “Tôi đột nhiên không muốn ăn!”

Tần Tấn Dương sững sốt một chút, nhất thời im lặng. Những người phụ nữ trước đây, khi bên cạnh anh, bọn họ rất là nghe lời. Không có ai như cô vậy. Luôn nói tâm tình phụ nữ giống như thời tiết vậy, tâm tính bất định. Hiện tại hần đã lĩnh ngộ được vấn đề này.

“Không phải còn chưa ăn cơm sao?” Tần Tấn Dương đưa tay một phát bắt được cánh tay của cô. Hần sợ làm cô đau nên cũng thả ra chút lực đạo.

Đồng Thiên Ái liếc anh một cái, trừng trừng nói ” Đáng vẻ anh như thế này, ai cũng nhìn ngó. Như thế tôi ăn không vào.”

Đáng vẻ?... Đáng vẻ?...Con nhím nhỏ đáng giận này.

Tần Tấn Dương tròn mắt, chấp nhận đi sát phía sau cô. Nhìn thân hình gầy nhỏ sải bước phía trước, Tần Tấn Dương có chút nhớ nhung nhưng không hiểu. Cô gái này sao lại có tính cách mạnh mẽ như vậy chứ. Lúc nào cũng bền gan vững chí tựa như một bụi cỏ nhỏ. Đúng thế! Cô là bụi cỏ nhỏ xinh đẹp.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu cao bước đi, không muốn chú ý đến những người đi đường bên cạnh. Bọn họ thỉnh thoảng sẽ nhìn cô với ánh mắt chăm chú. Điều này khiến cô cảm thấy rất tự ti. Cho đến bây giờ cô không hề muốn mình trở nên chói mắt mà chỉ thích giấu mình đi thôi. Nhưng sau lưng lại có một bóng đèn to lớn như hần, đoán chừng hần chính là bóng đèn 1000W đi. Vậy nên hần bất kể là mặc loại quần áo như thế nào, trong đám đông cũng sẽ tỏa ra ánh sáng chói lòa, khiến người khác không thể không nhìn đến. Thật là đáng ghét!

Đồng Thiên Ái đột nhiên dừng lại, không bước tiếp. Tần Tấn Dương thấy cô đứng lại, từ phía sau cũng phối hợp đứng lại theo “Sao lại không đi nữa! Lại thay đổi muốn đi ăn loại thức ăn không dinh dưỡng đó nữa sao?”

Giọng điệu gì thế kia? Sao lại đáng ghét thế chứ! Cô cũng đâu có bắt hần đi theo cô đâu. Là bản thân hần tự theo mà! Hiện tại lại đứng đó trách ngược ngược cô sao?

“Biến thái chết tiệt!” Đồng Thiên Ái xoay người, đối mặt với anh, hai tay chống nạnh nói.

Tần Tấn Dương đưa tay chỉnh chỉnh lại nón, cúi đầu tận lực đối diện với cô gái trước mặt, kiên nhẫn hỏi, “Thế nào? Nếu như em thay đổi ý định muốn đi ăn KFC nữa, vậy thì chúng ta quay lại!”

125. Chương 125: Ôm Ấp Yêu Thương

“” Nhịn! Nhịn một chút!

“Sao? Em làm sao vậy?” Nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, Tần Tấn Dương, tiếp tục hỏi, “Không phải là em mỏi chân chứ? Nếu thế để tôi cõng em! Yên tâm! Tôi sẽ không thừa cơ ăn đậu hũ của em đâu!”

Đồng Thiên Ái nâng lên khóe miệng, nhếch nhếch cười, nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra lời nói , “Chân tôi không mỏi! Mọi thứ đều tốt! Chỉ cần anh không theo tôi nữa là được”

“Vậy sao?” Tần Tấn Dương gật đầu một cái, cố ý bới móc nói, “Trừ điều này ra cái khác đều có thể đáp ứng em!” Thật vất vả mới có dịp được ở cùng với cô, nghĩ sao anh có thể đi được chứ! Có trời biết hôm nay anh nghĩ đến cô nhiều đến mức phát điên lên. Xem ra, không nhanh chân lấy cô về nhà thì không ổn rồi! Cứ thế này sẽ có ngày anh phát điên thật.

“Tôi nói anh. . . .” Đồng Thiên Ái thở phì phò chống nạnh, chuẩn bị tiếp tục mắng hấn. Không ngờ, sau lưng thỉnh thoảng có người đánh đến cô. Cả người do vậy mà đảo té nhào vào lồng ngực của Tần Tấn Dương. Cả khuôn mặt áp lên khuôn ngực rắn chắc của hấn, ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt của hấn.

Tần Tấn Dương lợi dụng thời cơ đưa tay ôm chặt lấy cô, khuôn mặt tươi cười “Em không cần phải vội vã ‘ôm ấp yêu thương’ như thế đâu!”

Cái gì? Cái gì? Tên biến thái ghê tởm này! Ai đối với hấn ‘ôm ấp yêu thương’ chứ? Rõ ràng là có người đẩy cô nha. Xin lỗi nha! Cô cũng không phải là người mê trai. Bực mình thật. Cô thật muốn biết là tên nào, người nào đã đụng phải cô. Phải bắt tên đó chịu trách nhiệm mới được. Rốt cuộc là tên nào?

Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn xuống, trợn tròn hai mắt hung thần nhìn tên đầu sỏ. Ách.... Tại sao không có người.... tầm mắt lại từ từ dời xuống thấp, lại nhìn thấy một đôi thủy nhuần mắt to. Là một bé trai. Lửa giận vừa rồi trong lòng giống như bong bóng vậy, vừa mới căng lên hiện tại đã tiêu tán toàn bộ.

“Bảo Bảo! Mau xin lỗi chị đi!” mẹ cậu nhóc đứng phía sau nhắc nhở. Cậu nhóc đưa tay lôi kéo quần jean của Đồng Thiên Ái, bộ mặt ủy khuất, giọng nói ngây thơ của trẻ con “Chị ơi! Em không cố ý!”

Đồng Thiên Ái nâng lên nụ cười sáng lạn “Không sao! Chị biết em không cố ý đâu mà! Được rồi! Mau lại bên mẹ đi!”

“Cám ơn chị!” cậu nhóc vội vàng trả lời, rồi chột nhìn sang bên Tần Tấn Dương “Chị à! Bạn trai của chị thật đẹp trai nha. Đẹp trai thật đấy!”

126. Chương 126: Động Tác Lơ Đãng

Ách!Bạn trai? Bạn trai! Bạn trai của cô? Là đang nói tên biến thái sao? Không thể nào! Thật là choáng nha.

Đồng Thiên Ái nhất thời có cảm giác hít thở không thông, kéo tay cậu nhóc lại, nghiêm túc nói “Cậu bé! Anh này không phải bạn trai của chị đâu!”. Mặc dù biết cùng một đứa bé nói về vấn đề này thì có vẻ không cần thiết, nhưng hiện tại cô không có để ý được nhiều như thế. Cho dù là một đứa bé hiểu lầm mối quan hệ của bọn họ cũng không thể được. Cô không cho phép.

Đôi mắt tròn to của cậu nhóc nhìn chăm chăm vào hai người trước mặt, trong lòng cảm thán ‘Anh trai này đáng dập rất tuần tú, rất đẹp mắt nữa! Không phải bạn trai thì là gì đây?’

“Chị à! Chị không cần phải xấu hổ đâu!” cậu nhóc nghe rằng cười hì hì, nói “Mẹ có nói qua, đây gọi là ‘xấu hổ’ ”

Xấu hổ? Cô muốn ngắt quá! Cô xấu hổ ở đâu chứ? Đồng Thiên Ái cau mày, cố chấp muốn thay đổi suy nghĩ của cậu nhóc “Cậu bé! Em nghe chị nói! Chị không có xấu hổ, chị với anh này....”dừng lại một chút rồi liếc nhìn người phía sau một cái, cô tiếp lời “cùng anh trai này là bạn tốt mà thôi”

“Bảo Bảo! Xin lỗi chị xong chưa? Chúng ta về nhà nào!” cách đó không xa, mẹ cậu nhóc nhắc nhở.

“Mẹ! Con nói xin lỗi xong rồi!” cậu nhóc quay lại phía mẹ mình hô một tiếng rồi lại hướng Đồng Thiên Ái nháy nháy mắt “Anh! Chị! Gặp lại sau!”

“Được! Hẹn gặp lại” Đồng Thiên Ái không biện pháp, nói tạm biệt cậu nhóc

Đứng nhìn cậu nhóc rời đi ngày càng xa, trong lòng Đồng Thiên Ái tức giận càng mãnh liệt, cảm giận quay đầu nhìn tên đứng sau mình này giờ, lại phát hiện hấn đang nhìn chăm chăm vào mình. Ánh mắt hấn sao

lại thâm sâu vậy chứ! Tựa như toàn bộ thế giới đang hiện diện trước mặt hắn, nhưng tận sâu trong đáy mắt kia cũng chỉ có duy nhất hình dáng cô mà thôi.

“Anh nhìn tôi làm gì?” Đồng Thiên Ái nói xong, tức giận quay đầu đi chỗ khác, không nhìn đến Tần Tấn Dương. Tần Tấn Dương biết cô hiện tại đang rất tức giận. Hắn chợt nhớ đến ngày trước chỉ vì tờ khế ước kia mà ở chung với cô một thời gian. Thời gian đó thật đáng để nhớ đến nha. Nếu như về sau mỗi ngày có thể cùng cô chung sống, như thế cuộc sống của anh sẽ không bao giờ biết đến hai chữ ‘buồn chán’ nữa rồi.

“À! Cô gái đáng yêu của tôi! Em không cần phải... xấu hổ nữa đâu! Chúng ta đi thôi!” Tần Tấn Dương nâng lên khóe môi, lần nữa dặt lấy tay cô, đi về phía trước.

Cái gì cái gì bạn gái đáng yêu gì chứ? Tên biến thái chết tiệt! Đồng Thiên Ái vội vàng hất tay ra, tức giận nói “Buông ra! Mau buông tôi ra! Anh có nghe không hả! Tôi cho anh biết anh không ra, tay của anh không yên với tôi đâu!”

“Có chuyện này nữa sao?” Tần Tấn Dương nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt cô vì tức giận mà phình to lên. Đồng Thiên Ái đỏ mặt, cãi chày cãi cối nói “Hừ! Dù sao anh buông tay tôi ra là được rồi!”

Tần Tấn Dương ‘Nha’ một tiếng, sống chết nói “Không buông!”

“Buông ra!”

“Không buông”

“Buông ra!”

“.” Không để ý

“Nếu không tôi la lên anh sàm sỡ tôi! Nhanh buông tay tôi ra!”

“Em cho rằng mọi người sẽ nghĩ người đẹp trai như tôi đây lại đi sàm sỡ em sao? Nếu không sợ mất mắt em thích thì cứ kêu!”

“.”

Một lát sau.

“Biến thái chết tiệt! Câu vừa rồi của anh có ý gì hả?” Đồng Thiên Ái đột nhiên phục hồi lại tinh thần, nghi ngờ nhìn khuôn mặt Tần Tấn Dương.

A a a a —— thật là không biết xấu hổ! Quá không biết xấu hổ! Lại có người sẽ mình nói mình lớn lên đẹp trai đấy! Tên biến thái tự cuồng như thế trên đời này chỉ sợ còn mỗi mình hắn mà thôi. Tần Tấn Dương không nói gì thêm, khẽ dùng sức nắm chặt bàn tay cô đã có chút lạnh lẽo. Hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt muôn hình muôn vẻ của cô, không ức chế được cười nhẹ ra tiếng.

Đường phố Đài Bắc, khoảng tám giờ tối chính là thời điểm đông người nhất. Một người đàn ông khuôn mặt tuấn tú, mặc trên người bộ quần áo Hip-hop cá tính, nắm lấy tay cô bạn gái nhỏ đáng yêu đang tức giận. Hai người cùng hòa vào trong đám đông trên đường lớn. Gần đến cuối thu, khí trời càng ngày càng lạnh. Trong đám đông các đôi tình nhân thân mật ôm lấy eo đối phương. Không chỉ có thể chống đỡ cái rét lạnh của thời tiết mà còn khiến trái tim hai người lại gần nhau hơn. Đồng Thiên Ái nhìn về phía chung quanh, chu chu miệng, cố gắng không để tên biến thái bên cạnh biết mình đang lạnh, nhưng thân thể vẫn không thể nhịn được, khẽ run rẩy. Chết tiệt! Sao lại lạnh thế này chứ! Cô sao lại thương cảm thân thể này!

Tần Tấn Dương cúi đầu nhìn người đi bên cạnh, có thể cảm nhận được một cách rõ ràng những biến hóa nhỏ nhất của cô. Con nhím nhỏ này! Sao lại quật cường cố chấp đến thế này chứ! Trong lòng hắn không ngừng than thở, rồi ngay sau đó dừng bước lại. Đồng Thiên Ái phía sau cũng dừng lại, liếc về hướng Tần Tấn Dương “Anh định làm gì nữa?”

“Người phụ nữ đáng ghét này!” Tần Tấn Dương tức giận mắng một tiếng, đưa tay cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên người cô. Áo của một người cao 1m88 bây giờ lại trùm lên người cô, đem cả người cô bao lại hoàn toàn. Cô so với hắn thật sự rất rất nhỏ.

“Để tôi làm!” Đồng Thiên Ái ngượng ngùng “Để tôi tự kéo khóa! Mau đem móng vuốt của anh ra đi! Biến thái chết tiệt! Anh có nghe không hả?”

Bực mình! Hắn là người điếc sao? Sao không đem lời cô để vào tai vậy nè!

“Để tôi kéo khóa cho em!” Tần Tấn Dương cố chấp, bàn tay to lớn kéo chiếc khóa lại phát hiện chính mình tay chân vụng về, kéo mãi không được. Đồng Thiên Ái đưa tay vỗ vỗ móng vuốt của hắn “Buông ra! Tôi tự làm được!”

“Em đừng động!” sao lại không được nhỉ? Trong lúc dây dưa, tay của hắn lơ đãng đụng chạm đến ngực cô. Hiển nhiên Tần Tấn Dương không có bất kỳ cảm giác bất thường nào, nhưng Đồng Thiên Ái thì lại hít phải một ngụm khí lạnh. Hít sâu một hơi tức, Đồng Thiên Ái kêu to “Biến thái chết tiệt! Tôi cảnh cáo anh! Lập tức mang bàn tay anh trên người tôi ra mau!”

Vừa dứt lời, mọi người đang đi trên đường đều dừng bước lại, không thể tưởng tượng nổi chăm chú nhìn hai người bọn họ. Hai người như chết ngậm trong ánh mắt tò mò và lời xì xào bàn tán của mọi người.

127. Chương 127: Lão Bà Đại Nhân

Chết! Mất hết mặt mũi rồi còn đâu! Đồng Thiên Ái đưa tay che mặt, vội vã muốn chạy khỏi nơi này. Trên đường lớn tự nhiên cô lại hét lên câu nói như vậy nha! Trời đất! Đây quả thật là sỉ nhục lớn nhất đời này của cô. Đồng Thiên Ái vội vàng xoay người, dậm bước bỏ chạy, ngay lập tức cánh tay bị ai đó bắt được, cả người liền bị kéo lại. Quay đầu nhìn, lại nhìn thấy Tần Tấn Dương đang mỉm cười. Một người đàn ông dung nhan tuấn lãng như hắn đứng trong đám đông huyền ảo thế này có vẻ gì đó không đúng cho lắm. Giống như thiên nga xinh đẹp giữa một đàn vịt vậy.

Trước mặt bao người, Tần Tấn Dương ôm cô vào trong lòng, hai cánh tay buộc chặt lấy thân người cô.

“Chết...” Đồng Thiên Ái cắn răng, bỏ qua tên gọi của hắn “Anh muốn thế nào đây? Ở đây có rất nhiều người, anh buông tôi ra nhanh lên!”

“Đừng lộn xộn! Không muốn mất mặt, thì ở yên đó cho tôi!” Tần Tấn Dương bên tai cô nhẹ nói. Đồng Thiên Ái quả nhiên không hề lộn xộn nữa, thân thể cứng ngắc, mặc cho anh ôm. Tên biến thái chết tiệt không biết hắn lại muốn làm gì đây? Tốt nhất hắn đừng có lợi dụng thời cơ ăn đậu hũ của cô, nếu không lát nữa không xong với cô. Cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Đám đông vẫn chưa tản đi, vẫn nhìn chăm chú vào hai người. Dường như mọi người đang chờ đợi có kịch hay phía sau, hoặc là muốn biết rõ ngọn ngành là như thế nào, tóm lại thành phần tham gia cho nháo nhiet tương đối nhiều.

“Vợ yêu à! Anh sai rồi! Em đừng giận anh nữa! Lần sau anh không vậy nữa!” Tần Tấn Dương đột nhiên áy náy, thành khẩn nói. Thanh âm của hắn không lớn nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe được.

Đồng Thiên Ái buồn bực đứng yên tại chỗ, nghe được mấy câu này, đầu cô giống như bị ai đó lấy đá đập thật mạnh vào, trong nháy mắt hoàn toàn trống không. Ngay cả năng lực suy tư cũng hạ xuống bằng ‘Không’ luôn rồi.

Vợ yêu? Vợ yêu! Vợ yêu....

Giọng nói dịu dàng của Tần Tấn Dương lại tiếp tục vang lên “Vợ yêu! Anh biết lỗi rồi! Anh từ nay về sau sẽ không dám nhìn người phụ nữ khác nữa! Về sau trong mắt anh chỉ có một người là em thôi!”

Oanh ——

Cái gì vậy? Hắn đang nói cái gì vậy? Đồng Thiên Ái áy quất nhỏ “Tần Tấn Dương! Anh đang đùa trò gì thế này?”

“Nếu muốn an toàn rồi đi nơi này thì chớ có lộn xộn, nói lung tung” giọng nói của hắn cũng thật nhỏ, nỉ non vào tai cô.

“Vợ à! Tha lỗi cho anh được không? Về sau anh không dám nữa! Anh cam đoan với em!”. Giờ phút này ôm Đồng Thiên Ái trong lòng, Tần Tấn Dương tựa như một người chồng đang năn nỉ xin lỗi cô vợ đáng yêu của mình đang ăn dấm chua.

Trong đám người, rốt cuộc có người lên tiếng “Cô gái nhỏ! Tha lỗi cho chồng mình đi thôi!”. Trong đám đông còn có người chê cười, liếc nhìn về phía bạn trai của mình, hờn dỗi nói “Thấy không! Người ta đều đã là vợ chồng còn ngọt như mật vậy đó! Bắt đầu từ giờ, không cho phép anh nhìn cô gái khác một lần nào cả!”

“Nửa lần thì sao nhỉ?” người bạn trai đùa giỡn, nói. Cô bạn gái nhỏ nghênh ngang đưa tay nhéo lấy lỗ tai người bạn trai mình “Anh dám!”

Vài cô phụ nữ lớn tuổi tốt bụng khuyên “ Cô gái! Anh chồng này đối với vợ mình rất tốt nha, lại còn đẹp trai nữa chứ! Không nên tiếp tục giận dỗi nữa đâu!”

“Đúng thế! Đúng thế! Tha thứ đi thôi! Nhìn lên cô gái khác cũng không phải là chuyện gì lớn!” Một ông chú tham gia náo nhiệt đáp lời.

Tần Tấn Dương cúi đầu nhìn Đồng Thiên Ái trong ngực, nở ra nụ cười động lòng người “Thôi mà! Vợ yêu tha lỗi cho anh đi!”

“” Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt nhìn hắn, quả thật không thể tin được mọi chuyện trước mắt. Chồng? Vợ? Bọn họ là vợ chồng sao? Đừng có đùa nha! Những người xung quanh này không có mắt hay sao? Hay là thị lực bọn họ có vấn đề! Bọn họ giống vợ chồng chỗ nào chứ! Từ đầu đến chân, không có bất cứ chỗ nào xứng đôi nha.

“Vợ à!” tên biến thái lại tiếp tục nỉ non. Tiếng âm ỹ thiết tha lại vang lên từ bốn phía “Tha lỗi cho hắn đi! Tha lỗi! Đúng rồi! Tha lỗi đi!”

Tại trước mặt nhiều người như thế này, trên mặt Đồng Thiên Ái lại hiện lên đầy tơ hồng. Đối diện với ánh mắt của hắn, Đồng Thiên Ái phát hiện khuôn mặt kia cực kỳ anh tuấn mê người. Cả bản thân cô từ từ, bất tri bất giác đắm chìm trong đó.

“Tôi... tha lỗi... cho anh...” Giọng nói vô cùng nhẹ, nhẹ đến mức tựa như cô đang lẩm bẩm với chính mình. Tiếng kêu gào vang lên khắp nơi, khoa trương hơn còn có người vỗ tay chúc mừng. Đồng Thiên Ái ảo não, không biết chính mình là cảm động với thỉnh cầu của Tần Tấn Dương hay là buồn cười vì nguyên nhân bọn họ cãi nhau.

Tần Tấn Dương hướng mọi người cúi chào, rồi dắt tay cô ra khỏi đám đông. Đồng Thiên Ái cúi gằm mặt xuống đất, không dám ngẩng đầu lên.

Trường hợp này sao mà cô có thể đổi mặt được chứ! Tên biến thái ghê tởm! Ăn đậu hũ của cô rồi còn dám trước mặt mọi người công bố cô là ‘Vợ yêu’ của hắn nữa chứ!. Tên này quả nhiên là đồ mặt dày rồi còn thêm vô sỉ nữa chứ.

Cuối cùng cũng thoát khỏi đám đông trên đường, đi đến khúc quanh, Đồng Thiên Ái ra sức hất tay, gạt tay hắn ra khỏi tay mình. Tần Tấn Dương cũng không tiếp tục nắm lấy tay cô, nhìn bộ dáng cô buồn bực nhưng không cách nào phát tiết được, nhất thời trong lòng cảm thấy cô gái nhỏ này rất là đáng yêu. Vừa rồi được gọi hai tiếng ‘Vợ yêu’ cảm giác thật tuyệt nha! Hiện tại hắn bắt đầu mong đợi đến ngày đem được cô về nhà, ngày ngày được gọi cô hai tiếng ‘vợ yêu’.

“Đồng Thiên Ái! Em!” Tần Tấn Dương phát giác âm lượng của mình quá cao, vội vàng hạ giọng xuống, tựa như ăn trộm, nhẹ nhàng thì thào “Em lại muốn thế nào nữa?”. Hắn cúi nhìn khuôn mặt trong sáng phía dưới. Ánh mắt cô không hề có một tia tạp chất nào cả. Là như thế tinh khiết nhưng mơ hồ lại phẳng phất chút cơ đơn. Tuy được cô giấu diếm rất kỹ càng nhưng vẫn là bị anh phát hiện ra được.

“Lần trước.... Sự việc kia....” Tần Tấn Dương ho một tiếng ấp úng, không biết tiếp theo nên nói như thế nào.

Đồng Thiên Ái hồ nghi, ánh mắt quét về phía hắn, lại phát hiện vả mặt hắn có chút ngưng trọng “Chuyện gì! Có chuyện gì anh nhanh nói đi! Tôi ghét nhất kiểu đàn ông lè mề, dài dòng.”

“Chuyện lần trước ở hỏa oa điểm hi vọng em có thể tha thứ cho tôi!” Tần Tấn Dương nghe thấy cô nói từ ‘Ghét’ liền vội vàng đem lời trong lòng một hơi nói ra ngoài.

128. Chương 128: Đuổi Theo Bước Chân Của Em

Bực mình... sao mà hắn vẫn còn nhớ chuyện này chứ! Ngay cả cô đây cũng sớm quên mất rồi thế mà hắn vẫn nhớ. Đúng là kỳ quái.

Đồng Thiên Ái cẩn thận nhìn thẳng vào mặt hắn, nhìn thẳng vào đáy mắt, lại tìm không thấy một chút xúy tứ đùa giỡn nào cả. Trong đầu cô chợt dâng lên một ý nghĩ mà ngay cả cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ tất cả mọi thứ vừa rồi, là hắn dùng phương thức đó để nhận lỗi với cô, cầu xin sự tha thứ của cô sao? Sẽ là như thế sao? Cái loại giả thiết không tưởng này khiến cô trong lòng hết sức căm kình. Ngắc đầu nhìn lại, Đồng Thiên Ái phát hiện vẻ mặt tên biến thái lúc này đang rất kiên nhẫn mong đợi từ trong miệng cô thoát ra mấy chữ “Tôi tha thứ anh”. Đường đường là đại tổng tài của tập đoàn Tần thị như hắn mà lại để ý cô tha thứ hay không tha thứ à? Đây đúng là chuyện khôi hài.

“Tần Tấn Dương!” Đồng Thiên Ái tận lực bình tĩnh nói “Thật ra anh cũng không cần thiết phải như thế! Chuyện đó qua lâu rồi, tôi cũng đã quên mất! Anh sao lại chấp nhất như thế chứ?”

Đột nhiên cô lại nhớ đến những con thiêu thân.... Mà hắn giờ phút này lại giống những con thiêu thân đó... ngu ngốc đến mức khiến cô cảm thấy có chút đáng yêu.

“Cần thiết!” Tần Tấn Dương khẳng định trả lời “Như vậy, em hiện tại tha thứ cho tôi sao?”

Trận chiến này có lẽ là trận chiến khó giành chiến thắng nhất trong sinh mệnh hắn, nhưng vì muốn lấy được cô làm vợ, giá cao thế nào hắn cũng nguyện ý chịu đựng. Chuyện tối thiểu nhất chính là không muốn để cô ghét bỏ hắn. Đồng Thiên Ái xoay người, không trả lời lại, cũng không để ý đến mong muốn của hắn, cầm đầu cầm cổ đi về trước.

“Thiên Ái!” Tần Tấn Dương thấy cô như thế, cả người nóng nảy, vội đi theo phía sau cô, không ngừng lái nhái “Sao nào? Em tha thứ cho tôi chưa Đồng Thiên Ái? Đồng Thiên Ái!”

“Ngừng!” hắn hỏi như thế mãi một câu làm cô phát phiền lên được, nhưng trong lòng lại khẽ cảm thấy một tia ngọt ngào. Dừng lại bước chân, Đồng Thiên Ái ngắc đầu nhìn chăm chú vào hắn, bộ mặt sa sầm “Tần Tấn Dương! Tôi nói cho anh biết chuyện lần trước, tôi....”

Tần Tấn Dương hết sức chăm chú nhìn, trong lòng một trận cuồng loạn. Không ổn rồi! Tự dưng sao hắn lại trở nên luống cuống, khẩn trương thế này? Không có điểm nào giống người đàn ông Tần Tấn Dương cả. Ngược lại giống như chàng trai trẻ đối mặt với tình yêu đầu đời của chính mình vậy, vội vàng, gấp gáp muốn nghe câu trả lời của đối phương.

Đồng Thiên Ái nheo nheo mắt, cảm giác như quỷ kế của chính mình cuối cùng cũng thực hiện được. Tên Tần Tấn Dương biến thái chết tiệt, cuối cùng lần này thế thượng phong đã ở trong tay cô.

“Thiên Ái!” Tần Tấn Dương ảo não, rên rỉ gọi cô.

“Nha....” Đồng Thiên Ái cổ họng một tiếng (chỗ này mình pót tay), chu chu cái miệng xinh xắn nói “Tôi căn bản không đem chuyện kia để ở trong lòng! Tôi không phải loại người nhỏ mọn mà!”

“....” Tần Tấn Dương khựng người, có cảm giác chính mình bị cô gái này đùa bỡn.

Đồng Thiên Ái sờ sờ bụng, cảm thấy có chút đói bụng. Đi theo sau lưng là tên một tên biến thái, tốt nhất cô không nên ăn cơm cùng một chỗ với hắn. Thôi! Tốt hơn hết là về mà ăn mì gói vậy

“Tôi muốn về nhà!” Đồng Thiên Ái nghiêng đầu, rống lên một tiếng với Tần Tấn Dương. Tần Tấn Dương vội cầm lấy tay cô, quan tâm hỏi, “Em không ăn cơm sao?”

Đồng Thiên Ái định bụng sẽ nói “Nhìn thấy anh tôi ăn không vào” rồi, nhưng tính toán một hồi vội sửa lại lời nói “Tôi gạt anh đó! Tôi ăn cơm từ lúc sớm rồi!”

“Ăn rồi sao?” Tần Tấn Dương cho là thật. Đồng Thiên Ái háy hấn một cái, không nói lời nào. Dùng đầu óc suy nghĩ một chút cũng biết là cô đang nói dối nha. Tan ca xong liền cùng hấn đi mua quần áo, rồi thì dạo Đông đạo Tây, lấy đầu ra thời gian mà ăn cơm chứ! Hấn lúc nào thì trở nên ngu ngốc vậy? Đài Loan thủ lĩnh tổng tài gì chứ! Là thủ lĩnh kẻ ngu mới đúng!

“Đợi đã!” Tần Tấn Dương dùng sức bắt lấy cánh tay cô “Em ở chỗ này đợi tôi! Xe tôi để cách tay khá xa. Đợi tôi đi lấy xe, đưa em về nhà!”

“Không cần!” Đồng Thiên Ái không chút nghĩ ngợi, một mực từ chối “Không cần làm phiền Tần tổng đưa tiễn! Phía trước chính là trạm xe, tôi ngồi xe buýt là có thể về đến nhà!”

“Tôi đưa em về nhà!”

Đồng Thiên Ái nâng lên nụ cười khách khí, như dính đóng cột trả lời một tiếng “Không cần!”

“Em...” Tần Tấn Dương trong lòng buồn bực.

“Tôi rất tốt, cảm ơn anh quan tâm!”

“Đồng Thiên Ái!” Tần Tấn Dương có chút tức giận. Cô gái này sao lúc nào cũng làm trái ý anh là sao “Em nhất quyết ngồi xe buýt về nhà đúng không? Em xác định sao?”

Đồng Thiên Ái cao cổ, thẳng lưng nói “Không sai!”. Dù có chết cũng không ngồi xe của hấn.

“Được rồi! Em đã nói như thế vậy tôi cùng em ngồi xe buýt về nhà!” lần này, Tần Tấn Dương quyết định cùng cô đi chung đến cùng. Dốc lòng, kiên quyết muốn đưa cô về nhà an toàn.

“Hả? Cái gì?” Đồng Thiên Ái tức giận dậm chân “Nè! Anh có phải hay không nổi điên vậy?”

Tần đại tổng tài thực sự rảnh rồi đến mức phát bệnh rồi sao? Chiếc xe MB số lượng có hạn thì không chịu đi, tự đứng bay giờ còn nói muốn theo cô đi ngồi xe buýt. Trời ạ!

“Cái gì à?” Đồng Thiên Ái tức bực dậm chân, “Uy! Người có phải hay không nổi điên à?”

“Tần đại tổng tài! Kiểu người cao cao tại thượng như anh, từ nhỏ đến lớn đã từng ngồi qua xe buýt lần nào chưa?”

Lời nói của cô rõ ràng vang lên bên tai nhắc anh một điều. Đúng là từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng ngồi qua xe buýt lần nào. Đối với anh những thứ như vậy có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống chính mình. Nhưng mà bắt đầu từ bây giờ, những thứ được xem là bình thường như vậy anh sẽ lần lượt từng cái một thưởng thức qua.

Tần Tấn Dương cúi đầu, giống như là một lời thề, hoặc giả là tự nói với chính mình “Đồng Thiên Ái! Tôi không có cách nào sao xa! Tôi cũng không phải là người cao cao tại thượng như lời em nói. Tôi cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi! Bởi vì thích em, cho nên tôi nguyện ý đuổi theo bước chân của em” nói xong, còn nở ra nụ cười thần nhiên, thần thiện.

Đúng thế! Đuổi theo bước chân của cô! Hiểu được cuộc sống của cô tiếp diễn như thế nào? Nếu như nói Tiêu Bạch Minh là cùng giai cấp với cô, vậy thì anh cũng muốn chính mình là người đóng vai với cô. Ít nhất hấn không cách cô quá xa.

Đồng Thiên Ái mím mím môi, trong lòng không cách nào phủ nhận, chính mình đã bị những lời nói này của anh tác động đến. Cô cũng chỉ là một người bình thường, cũng có hỉ nộ ái ố của riêng mình. Khi nghe những lời này làm sao có thể không động lòng được chứ.

Nhưng là.

“Tần Tấn Dương! Tất cả đều là vô dụng mà thôi! Tôi và anh căn bản là không thể. Chẳng lẽ anh không hiểu sao? Để tôi nêu ví dụ cho anh rõ ‘con mèo có thể cùng con chuột kết hôn sao?’ ”

Đồng Thiên Ái cúi đầu, buồn buồn trả lời “Không thể.... Hoàn toàn không thể...”

129. Chương 129: Không Thể Bỏ Rơi

Tần Tấn Dương có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, cô nêu ví dụ sao lại kỳ quái như thế! Trời ạ! Dám đem họ so sánh ngang với chuột và mèo? Trong cái đầu nhỏ bé của cô đã chứa gì trong đó!

“Đồng Thiên Ái!” Thật sự là nhịn không được, đưa tay nhẹ nhàng gõ một cái đầu nhỏ của cô, “Anh không phải mèo, mà em, càng không phải là chuột! Nghe rõ chưa?”

Đồng Thiên Ái cúi đầu, không nói gì.

Nhưng là bên tai của mình, lại có hai thanh âm đồng thời vang lên.

Một thanh âm thì đang giục giây: Đồng Thiên Ái! Thừa nhận đi! Mi đối với gã biến thái này, không phải không có chút cảm giác nào! Thật ra thì dù ghét anh, đồng thời mình cũng bị anh hấp dẫn!

Một thanh âm khác lại rất rõ ràng đang cảnh cáo mình: Đồng Thiên Ái! Đừng dây dưa với gã biến thái này! Cho dù bây giờ là anh ta nói thích mi, đó cũng là tạm thời! Nói không chừng qua một hai ngày, nhiệt tình của anh ta liền tiêu mất !

Lưỡng lự phân vân, cho dù nghiêng về phía nào, cũng sẽ sụp đổ.

.

Ngẩng đầu lên, trấn định nhìn về phía anh.

Mới vừa rồi đang xao động không thôi, lòng của cô chợt trở nên bình tĩnh. Đúng Đồng Thiên Ái! Mi chỉ là cô bé con bình thường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa! Có tài đức gì chứ?

Không có bất kỳ lý do gì. Có thể làm cho anh. Thích mình dài lâu.

Lạnh gương mặt, mặt không thay đổi nói, “Nếu Tần Đại tổng tài có rãnh rỗi như vậy, vậy anh cứ tiếp tục giày vò đi! Chẳng qua tôi thanh minh trước, kết quả trận trò chơi này, anh nhất định sẽ thất vọng!”

Tần phu nhân sao? Phải là một thiên kim chủ tịch một tập đoàn mới có thể sắm được vai diễn này!

Cô là một cô bé mồ côi, chỉ sợ là không tiếp thụ nổi!

“Vậy sao? Không có sao! Anh rất có lòng tin! Bởi vì anh tin tưởng tình cảm của mình!” Ngay cả thổ lộ, đều là tự phụ như vậy.

Đồng Thiên Ái sững sốt một chút, chu mỏ, tối nghĩa khạc ra mấy cái chữ, “Vậy —— tùy —— anh ——”

Tần Tấn Dương nhìn thấy trong đôi mắt cô lóe lên chút gì đó, trong lòng mơ hồ cảm giác hiểu được. Con nhím nhỏ này, cô đang sợ những gì, lo lắng những gì?

Lòng của phụ nữ, sao lại khó khăn đoán như vậy?

“.” Chăm chú nhìn cô một lát, dặt tay của cô, đi tới trạm xe buýt cách đó không xa.

Lần này, Đồng Thiên Ái không phản kháng anh, cũng thật biết điều, rất nghe lời để cho anh dặt đi. Ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng cao ngất của anh.

Có lẽ là bóng đêm Đài Bắc quá mức tối mịt mù rồi, hoặc có lẽ là ánh đèn dưới bóng đêm quá mức mê ly rồi, trong lúc nhất thời làm choáng váng mắt cô, bằng không, sao lại cảm thấy có chút xao xuyến thế này.....

Mạnh mẽ bá đạo tỏ tình với cô, cô chỉ có thể bất đắc dĩ.

Trạm xe buýt.

Các hành khách chờ sớm hơn một chút, trên khuôn mặt hiển lộ thần sắc lo âu. Đám đông nhón nháo, mắt thấy Tần Tấn Dương cùng Đồng Thiên Ái đến, rồi rít quay đầu lại nhìn chăm chú.

Đồng Thiên Ái cảm thán trong lòng lần nữa, đưa ra một bàn tay còn trống đưa lên che mặt của mình.

Ghét nhất trở thành tiêu điểm, nhưng cùng gã biến thái này ở chung một chỗ, đoán chừng sẽ không có cách nào mà không trở thành tiêu điểm! Anh ta thật sự quá hiểu được cách hấp dẫn ánh mắt người khác mà!

Chẳng lẽ đáng đáp anh thực sự rất tuần tú sao?

Tay khê hé , không để lại dấu vết quan sát anh ở bên cạnh.

Áo khoác đã bị cởi ra, khoác ở trên người của mình. Đưa tay lên nhìn, dường như còn lưu lại nhiệt độ của anh. Đèn xe nơi xa, theo xe lái vào, ánh sáng chói mắt, khúc xạ trên mặt anh.

Trong giây lát phát hiện, ngũ quan của anh lại khí thế bức người như thế. Đôi môi mỏng, dường như là nhất định vì để cho người phụ nữ thương tâm. Mà ánh mắt của anh, phần ánh sáng hội tụ ở đáy mắt kia lại quyến rũ chết người đến như vậy.

Cũng giống như nửa năm trước, lần đầu tiên ngồi ở trong xe Benz của anh.

Không thể phủ nhận, quả thật là không thể phủ nhận, Tần Tấn Dương, xác thực có tố chất khiến người phụ nữ khuyh đảo. Huống chi, anh còn mang ánh sang rực rỡ dưới danh tiếng của ” Tập đoàn Tần thị ”!

Suy nghĩ một chút đi! Giấc mộng của bao nhiêu người phụ nữ Đài Loan, nằm mộng cũng muốn gả cho anh !

Nhưng bây giờ, cô lại còn cự tuyệt anh, hơn nữa, còn không chỉ lần thứ nhất! Sợ rằng chuyện này nếu như nói cho người khác biết, không có một người sẽ tin tưởng!

Thậm chí ngay cả mình cũng bắt đầu không tin, cô lại có thể cùng loại người cao cao tại thượng này nhắc lên quan hệ! Bây giờ còn càng ngày càng phức tạp!

Kiếp trước cô nhất định đã lỡ làm gì có lỗi với anh, cho nên kiếp này anh bắt đầu triển khai “Trả thù”! Chẳng lẽ đây chính là “Nhân quả” như người ta nói?

Cách đó không xa, đồng thời có hai chiếc xe buýt chậm rãi lái tới.

Tần Tấn Dương trực giác nhận thức trước khi xe buýt dừng sát ở sân ga, nắm lấy tay của Đồng Thiên Ái, bắt chấp tất cả, sải chân, muốn bước lên xe.

“Không phải rồi! Gã ngốc này!” Đồng Thiên Ái mắt tinh liếc thấy số xe, kéo anh kéo đến một chiếc xe phía sau, “Là chiếc này! Là chiếc phía sau này á!”

“ ” Tần Tấn Dương buồn buồn nói, trong thanh âm có chút bất đắc dĩ, ” Anh lại không từng ngồi qua xe buýt. ”

Trái tim thoáng động tâm mới vừa rồi, khi vừa nghe những lời này lập tức tan thành mây khói. Đồng Thiên Ái! Mi phải thanh tỉnh! Mới vừa rồi sao lại có thể động lòng như vậy chứ?

Nhất định phải kiên định lập trường mới được ! Đúng! Như vậy mới đúng!

Hất tay của anh ra, đi lên xe. Đưa tay mở ra túi đeo lưng, móc ra mấy tiền xu, nhét vào máy bán vé tự động. “Đông đông đông ——” thanh âm, tiền xu lăn vào.

Không để ý tới người phía sau, vào trong chen lấn một vị trí đứng vững.

Cửa xe bị đóng lại, xe buýt vững vàng khởi động.

Tần Tấn Dương nhìn chăm chăm máy bán vé tự động, nghiêng đầu liếc nhìn tài xế, cau mày, có chút ảo não, trầm giọng hỏi, “Có thể quet thẻ không?”

Tài xế nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn lướt qua, “Không mang tiền xu à? Người có tiền? Không mang thì đi xuống xe đi!”

“” Sao lại mất thể diện như vậy! Nhưng trong lòng đã từ từ dâng lên một cơn tức giận, anh thế nào bị người khi dễ như vậy á! Dầu gì cũng là người mà cô dẫn tới á!

Đồng Thiên Ái cắn răng, chen trở về bên cạnh anh, móc ra mấy tiền xu, nhét vào trong máy bán vé.

“Tới đây cho tôi! Đừng giống tên môn thần cản trở cửa!” Lại gần bên cạnh anh, thấp giọng mà nói.

130. Chương 130: Văng Ra Ba Mét

Xe buýt vững vàng chạy, tất cả phía trước đều chậm rãi lắc tại sau xe. Giống như bộ tranh màu nước rất nhạt rất nhạt, mơ hồ di tản âm điệu, xa hoa như vậy.

Đồng Thiên Ái liếc nhìn người bên cạnh một cái, cẩn thận từng li từng tí một dịch sang chỗ trống bên cạnh mấy cm. Cố gắng cách xa hần một chút, tuy chỉ có một chút khe hở.

“.....” Tần Tấn Dương chú ý cử chỉ mờ ám của cô, trong lòng chợt dâng lên một ý nghĩ. Con nhím nhỏ ghê gớm này, cô nghĩ như vậy là có thể cùng hần giữ được khoảng cách sao? Thật đúng là ngây thơ có chút ít buồn cười!

Lặng lẽ vươn tay, vững vàng ôm lấy hông cô. Đem lấy cả người cô hướng vào trong ngực mình ôm. Cảm thấy thân thể cô mềm mại, mâu thuẫn với thân thể mình.

Chợt, tất cả các dự vọng của đàn ông đều bị cô đốt cho thức tỉnh.

Đồng Thiên Ái không ngờ được hần đột nhiên có cử chỉ như vậy, đợi đến khi cô phục hồi tinh thần lại, chỉ có thể nhịn. Nếu giống như lúc trước kêu to “Biến thái”, sợ rằng lại muốn trình diễn tiết mục “lão bà đại nhân” diễn ra vừa rồi.

Vừa nghĩ tới hần kêu buồn nôn “Lão bà đại nhân”, thật đúng là làm cho người ta rợn cả tóc gáy.....

“Cảnh cáo anh! Đem móng vuốt của anh lấy ra nhanh lên một chút!” Trên mặt vẫn duy trì mỉm cười, thanh âm là từ trong kẽ răng ép ra ngoài.

Tần Tấn Dương hiển nhiên từ sáng sớm đã quyết tâm không muốn nhìn cô, cái tay ôm eo cô còn cố ý nhẹ nhàng nắm lại. Nghe được tiếng cô bên cạnh nín thở rên rỉ, lộ ra khuôn mặt cười tà.

“Em bây giờ chỉ có một lựa chọn, đó chính là ngoan ngoãn yên trong lòng của tôi!”

Đồng Thiên Ái cắn răng, không thể làm gì khác hơn là hầy hần một cái.

Hơn mười phút đường xe, cũng không tính là dài. Nhưng mà đối với Tần Tấn Dương mà nói, cũng là vô cùng gian nan. Phải biết rằng không có một người đàn ông nào có thể nhịn được khi ôm người phụ nữ mình yêu thích ở trong lòng, lại vẫn có thể trình diễn “Chính Nhân Quân Tử”!

Hướng chi, anh đã không đụng đến những tình nhân kia thời gian rất lâu rồi.

Ai! Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đem cô mang về nhà! Nếu không, anh có khả năng ở tương lai không lâu sẽ nổi điên.

Muốn hôn cô, uốn ôm cô, nghĩ ôm cô ngủ.....

Khẽ cúi đầu, lại phát hiện cô gái nhỏ trong ngực không biết từ lúc nào đã nhắm hai mắt lại.

Hiển nhiên là quá mệt mỏi, dĩ nhiên cũng như vậy mà đứng ngủ thiếp đi.

Cho dù là đang ngủ cũng quật cường không để ỉnh dựa vào lồng ngực anh. Thân xe thỉnh thoảng cũng lắc lư, cả người cũng lung lay theo.

Trong lòng thở dài, vô cùng êm ái đem đầu cô hướng vào lồng ngực mình.

Còn phải qua bao lâu, cần bao nhiêu thời gian, rốt cuộc là vào thời điểm nào mới có thể làm cho cô thích mình đây.....

Tần Tấn Dương.....người “Đường lấy vợ” như thế nào lại khá dài.....

“Ngô.....” Đồng Thiên Ái nỉ non một tiếng, sâu kín thức tỉnh.

Dạ ~ thật là ấm áp ~ thật thoải mái ~ tựa như Con Rối Kitty Miêu Miêu nhà cô ~ cũng cùng một dạng như vậy

~Đột nhiên, lập tức trợn to hai mắt, chợt lắc đầu một cái, đợi đã nào...! Con rối rất lớn? Cô vẫn còn trên xe buýt nha...! Con Rối từ đâu đến? Không phải đâu!

Nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy một đôi mắt mang theo nụ cười.

Đáy mắt anh, cùng với tầm mắt cô giao nhau trong nháy mắt, lóe ra tia dịu dàng. Trong mũi người thấy được mùi nước hoa quen, cũng không nồng đậm, mùi thơm rất nhạt.

Cái loại hơi thở đó giống như là một loại thực vật xinh đẹp, làm cho đáy lòng người ta nở hoa.

“Tĩnh ngữ?.....Ngủ tiếp một lát đi!.....” Thanh âm trầm thấp sau tay vang lên.

Chợt cảm thấy lỗ tai nóng lên, đúng vậy! Hắn chính là có bao nhiêu bản lãnh kia chứ! Chỉ là nói một câu sẽ khiến mặt cô đỏ đến tận mang tai! Đợi đã nào...! Chờ một chút! Không đúng!

Tại sao cô có thể như vậy..... Đồng Thiên Ái Làm sao mi có thể như vậy.....

Nội tâm đang không ngừng giãy dụa cùng rối rắm, ảo não liếc về phía ngoài cửa xe.

“A.....” quát to lên, có chút ngại ngùng hướng tài xế hô: “Sư phụ! Có thể dừng xe trước mặt được không? Xin lỗi! Tôi qua đó đứng!”

“Trạm tới mới được xuống!” Âm thanh tài xế xuyên qua đám người nhẹ nhàng tới đây.

Đồng Thiên Ái thở phào một cái, tức giận nhìn Tần Tấn Dương.

Cô lại có thể xui như vậy? (????) Đây! Lát nữa còn phải trở về! Cái tên biến thái đáng chết này! Nếu không phải vì hắn, hôm nay sẽ không liên tiếp hai ba lần xui xẻo như vậy!

Thật là tức chết cô!

“.....” Tần Tấn Dương không nói gì, tuyệt đối trầm mặt. Nhận được ánh mắt oán giận của cô, lộ ra nụ cười vô tội.

Xe buýt rốt cuộc cũng dừng lại ở sân ga, Đồng Thiên Ái hất cánh tay đang vòng qua eo, sải bước đi xuống xe.

Tần Tấn Dương mắt mang theo ý cười, rất an phận buông lỏng tay ra, không có lại dây dưa với cô, đi theo sau cô xuống xe. Thời điểm nên “buông tay” nên “buông tay”, quy tắc này hắn rất hiểu!

Từng dãy cửa hàng, nhìn lại một đường chỉ thấy vài cửa hàng tiện lợi vẫn còn sang đèn. Suốt đêm buôn bán, giống như là đèn đường chiếu sáng Đài Bắc ban đêm.

Hai người một trước một sau, người phía trước một bước chân rất gấp lại rất nhỏ, phía sau một bước chân lớn lại đi rất chậm.

Đồng Thiên Ái nín thở, quay đầu: “Đây! Anh có thể đi về! Đừng đi theo tôi nữa! Trước mặt chính là nhà tôi! Anh đi nhanh đi!”

“.....” Tần Tấn Dương nhìn về phía trước, tầm mắt lại chuyển tới mặt cô: “Không phải còn chưa tới Cao Ốc em ở sao?”

“Con người này sao có thể ‘tính toán chi li’ như vậy!” Như vậy “Khu môn” người đàn ông này cách Cao Ốc cô ở 100m!

Tần Tấn Dương gật đầu một cái, đi tới trước người cô, kiên quyết nói: “Tôi muốn nhìn thấy em lên lầu, sau đó tôi sẽ trở về!”

Muốn chết! Cái gã biến thái này thế nào lại cùng một dạng với bò?”

“Hừ! Anh muốn đi thì cứ đi! Chỉ là cách xa tôi ba mét!” Trừng mắt liếc hắt một cái, xoay người bước đến phía trước.

131. Chương 131: Trừng Phạt Chỉ Là Cái Cớ Mà Thôi!

Cuối cùng, đi dọc theo con đường đó cũng đã về tới nhà.

Cô đứng nguyên tại chỗ, xoay người mỉm cười với tên biến thái đi phía sau:” Tổng giám đốc Tần, tôi đã về tới nhà. Không biết anh có thể quay về được chưa?”

” À! Đúng rồi, anh có cần tiền xu không? Có cần tôi cho anh mượn mấy đồng không?” Dù là lúc nào đi chẳng nữa cô cũng không quên châm biếm anh.

Tần Tấn Dương nhún vai một cái, hất mặt như trẻ con:” Không cần. Cùng lắm là tôi gọi Quan Nghị tới đón!”

Quả nhiên là người có tiền! Nhìn xem! Nhìn xem! Dù thế nào cũng có xe đưa xe đón. Đồng Thiên Ái, người đàn ông trước mặt mày tuyệt đối không phải là người cùng đẳng cấp với mày.

Không biết phải làm sao nữa, đối với thực tế bày ra ngay trước mắt, cô không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

“...” Tần Tấn Dương quay đầu lại, nhìn thấy cô cúi đầu, bộ dáng trầm mặc, không nói gì.

Cô thì sao? Vừa nãy còn đang rất hứng thú mà ngay lập tức lại buồn bực không vui? Sao lại có thể thay đổi nhanh như chong chóng vậy cơ chứ! Cơ bản là không muốn anh hiểu được chẳng!

” Mau lên đi! Vừa nãy em ngủ gật trên xe đó, về nhà tắm rồi ngủ 1 giấc thật ngon đi!”

Giọng nói của anh, thật gần với cô.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, thấy gương mặt tuần tú của anh tràn ngập sự quan tâm. Không biết Tần Tấn Dương tới bên cạnh cô từ lúc nào mà đang cúi đầu nhìn cô.

” Tôi biết rồi, không cần anh phải nhắc! Giờ này ai chẳng buồn ngủ!” Trong lòng cô tuy có chút rung động nhưng lại nói ra những lời không thật lòng.

Đối phó với kiểu ” vui buồn thất thường’ này, giám đốc phong tình cũng nên thông minh thêm 1 chút, nên lựa chọn sự tỉnh táo mà đối đãi với bé con. Bổ sung thêm chút, này, bỏ đi mấy phần của các cô nàng mê trai!

Cô nhìn anh, nở nụ cười 3 chấm, trấn định xoay người, đi về phía khu trung cư.

” Thiên Ái!” Tần Tấn Dương bỗng nhiên gọi to.

Đồng Thiên Ái không quay đầu lại, bước nhanh hơn, quyết tâm không thềm để ý tới lời nói của anh.

Con nhím nhỏ này thật ghê gớm!

” Tôi gọi em..... Em không nghe thấy à...?” Anh bước một bước dài lên, đưa tay giữ lấy tay cô, lại một lần nữa ôm trọn cô trong lòng mình.

Đột nhiên, anh muốn ôm cô. Cảm giác đó thật mãnh liệt, như là muốn ăn cô vậy.

Đồng Thiên Ái không thể tiếp tục giả bộ lạnh lùng, cô bắt đầu phản kháng:” Cái tên biến thái chết tiệt này, sao lần nào anh cũng chỉ xài một chiêu này thế hả! Buông tôi ra mau. Anh không hiểu được tiếng người sao?”

Nơi này là khu trung cư, bị nhiều người thấy sẽ không hay! Anh ta không biết giữ tiết lễ trước mặt mọi người sao? Đúng là giám đốc lắm tiền có khác, liên tập tính cũng Tây Dương hóa!(cái chỗ này e không hiểu)

Ôm ôm ấp ấp anh ta thật không biết xấu hổ!

” Em đừng lôn xộn! Tôi chỉ ôm một phút thôi!” Tần Tấn Dương tựa đầu vào cổ cô nói.

Ngửi mùi hương trên tóc cô, thì thào nói:” Ngày mai tôi bay sang Canada, một tuần nữa mới có thể gặp em. Hôm nay cho tôi ôm một chút thôi, nếu không tôi sẽ điên mất!”

Quả nhiên, sau khi nghe xong, sự giãy giụa của cô có xu hướng ngừng lại.

Lại một lần nữa run động, thật sự là đã mềm lòng rồi.... Sẽ không có một người phụ nữ nào có thể cự tuyệt lời đề nghị của anh, càng không có được sự dịu dàng này.

Nhưng, cô cũng không phải là những tình nhân trước kia của anh!

” Chuyện anh phát điên thì liên quan gì tới tôi?” Đồng Thiên Ái hét lên, ” Tốt nhất anh nên điên đi, tới bệnh viện tâm thần đi. Về sau đừng tới làm phiền tôi nữa.”

Tiếng thở dài rất nhẹ, hàm chứa cảm giác bất đắc dĩ.

Tần Tấn Dương rút cục cũng nói lỏng vòng tay, nhìn cô:” Lời này của em làm tôi thấy vô cùng khó chịu. Nên tôi sẽ trừng phạt em một cái.”

” Anh nghĩ cái gì đấy?” Cô cảm thấy có gì đó nguy hiểm...

Vừa mới dứt lời, Tần Tấn Dương chợt cúi đầu, hôn lên môi cô. Nụ hôn dịu dàng triền miên, có trời mới biết, anh khát vọng từ lâu là muốn hôn cô tới mức nào.

Trừng phạt à, đó chỉ là 1 cái cớ mà thôi! Vì hành động của mình, anh phải tìm một lí do thật danh chính ngôn thuận!

“...” Bị anh hôn, cô có chút choáng váng, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng...

Đôi mắt có chút mê ly kia chợt trợn to. Trong một nháy mắt, cô dùng toàn bộ sức mình, hung hăng đẩy Tần Tấn Dương sang sang một bên.

Bởi vì, cô nhìn thấy một người đang đứng nghiêm trang ở phía trước —— Tiêu Bạch Minh.

Tần Tấn Dương kinh ngạc vì sức lực trong chốc lát kia của cô. Nhưng khi anh nhìn vào mắt cô, thấy cô đang chăm chú nhìn về phía sau lưng mình thì trực giác đã chuyển ra phía sau, cặp mắt ẩn chứa sự tức giận.

Dường như cố ý, anh đưa tay ôm lấy bả vai Đồng Thiên Ái, công khai biểu thị quyền sở hữu của mình.

Mà ánh mắt của anh, bắn thẳng về phía Tiêu Bạch Minh.

” Ang buông tôi ra! Nhanh lên! Anh Bạch Minh hiểu lắm bây giờ.” Đồng Thiên Ái gấp gáp, dùng sức mà tay mà đem tay anh đang để trên vai mình đẩy ra.

Trời a! Làm sao bây giờ! Trường hợp này, sao lại có thể xuất hiện cơ chứ?

Nay, cô nên mua miếng đậu phụ để đập đầu chết mới đúng! Trường hợp này...!

Thậm chí, anh Bạch Minh có thể đã nhìn thấy cảnh cô cùng gã biến thái này hôn nhau, bảo cô phải đối mặt với anh ấy thế nào đây? Nghĩ đi nghĩ lại, trong đáy lòng cô tỏa ra sự áy náy vô cùng.

Tiêu Bạch Minh đứng lẳng lẳng tại chỗ, nhìn hai người lồi lồi kéo kéo. Trong ánh mắt, sự tức giận đã biến mất, trong lòng đột nhiên xuất hiện sự ưu thương.

Chắc là bị chấn hám, trong lòng cảm thấy chút mất mát.

Thiên Ái, chưa bao giờ biểu hiện như thế trước mặt anh.

Cô vĩnh viễn chỉ biết nghe lời, lâu cũng làm cho anh sinh ra ảo giác. Thật ra có hay không, thì đều tốt cả.

Tại sao mỗi lần đụng tới Tần Tấn Dương, cô ấy liền thay đổi tới mức tinh thần phấn chấn, không còn là cô bé rụt rè kia. Giống như bình thường khi cô bé ấy vui cười, nghịch ngợm.

Tiêu Bạch Minh. chẳng lẽ mày tình nguyện đứng một bên à....

“...” Không như thế được, người đàn ông này sẽ không mang tới hạnh phúc cho Thiên Ái được.

Sau khi trấn tĩnh lại, rốt cục anh ta cũng bước tới chỗ bọn họ.

Ngẩng đầu lên, nghênh đón ánh mắt dọa người kia. Mặc dù nội tâm hiểu rõ rằng mình không thể đối đầu với anh ta, nhưng vẫn muốn tranh thủ cơ hội duy nhất này...

Chỉ là, Đồng Thiên Ái...

132. Chương 132: Không Có Nghĩa Là Buông Tha

Đồng Thiên Ái nhìn Tiêu Bạch Minh từng bước tới gần, cảm thấy tâm của cô cũng theo đó mà căng thẳng. Động tác giãy giụa cũng ngừng lại, đôi mắt ngơ ngác nhìn anh.

Anh Bạch Minh. Tại sao bình tĩnh như vậy. Tại sao lại không nổi giận đùng đùng.

Anh càng ẩn nhẫn. Cô lại càng tự trách.

Đồng Thiên Ái! Người bây giờ đã là bạn gái của anh Bạch Minh nha! Tại sao có thể cùng tên biến thái này qua lại với nhau? Cứ cho là hắn ta bám dính lấy người, người cũng có thể bỏ chạy mà!

Tại sao mình mỗi lần mình đều có thể dễ dàng tha thứ cho anh ấy. Không nghĩ ra rồi.

Tay Tần Tấn Dương ôm chặt lấy bả vai của Đồng Thiên Ái, giống như sợ cô bỏ chạy mất vậy. Hay chính xác hơn mà nói, anh ghét nhìn thấy cô đi tới bên cạnh người đàn ông này.

“Buông tôi ra! Tần Tấn Dương!” Đồng Thiên Ái nghiêng đầu, hướng anh hô to.

Anh Bạch Minh đều đi đến trước người rồi, hắn thế nào còn như tự cho mình làm như vậy là đúng! Thiệt là! Chẳng lẽ hắn không biết sao? Bây giờ người thứ ba là hắn đó!

Tần Tấn Dương rất nghe lời buông lỏng tay ra, thấp giọng mà nói ra, “Tôi thả em ra, không chứng minh là anh sẽ buông tha cho em!”

Một câu nói này, nói cho Đồng Thiên Ái nghe, đồng thời cũng nói cho Tiêu Bạch Minh nghe. Thật là “Một mũi tên bắn trúng hai đích”. Anh có thể dễ dàng tha thứ, chỉ có mộ mình Đồng Thiên Ái, những người khác toàn bộ nhanh chóng bên!

Đồng Thiên Ái liếc nhìn anh, gương mặt có chút ửng hồng. Trầm mặc đi tới bên cạnh Tiêu Bạch Minh, cúi đầu không dám nhìn mặt của anh. Trong lòng, trái tim nhảy thật nhanh.

“Tần tiên sinh, cảm ơn anh đã đưa bạn gái tôi trở về!” Tiêu Bạch Minh nắm tay Đồng Thiên Ái, chống lại ánh mắt của anh.

Hừ lạnh một tiếng, Tần Tấn Dương bật cười to.

“Bạn gái của tôi” ? Buồn cười gọi. Định khiêu khích anh à. Đồng Thiên Ái. . . .
. . . Cô nhất định sẽ là lão bà của anh.

Tiêu Bạch Minh không nói thêm gì nữa, nắm tay cô đi vào Cao ốc.

“” Không khí đầy lúng túng, giằng co ác liệt, Đồng Thiên Ái nhìn chăm chăm mặt đất, lại không dám ngẩng đầu lên. Trong đầu đều nghĩ lát nữa nên đối mặt Anh Bạch Minh như thế nào.

Khi đi ngang qua Tần Tần Dương, nghe được anh nhỏ giọng nói, “Thiên Ái! Ngủ ngon!”

Ách.

Trong phút chốc, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng anh. Sau đó, chợt lóe lên.

Cô có cảm giác sau lưng mình có một đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào mình. Nhưng cô không thể quay đầu lại nhìn, nín thở, không được quay đầu lại.

Trong thang máy, không có người nói chuyện.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, chuyên chú nhìn chăm chăm đèn chỉ thị, đang từ từ di chuyển lên. Cô rất muốn liếc nhìn Tiêu Bạch Minh, lại phát hiện mình không có can đảm.

Ai! Đồng Thiên Ái! Lần này, người nên giải thích mọi chuyện thế nào đây!

Thực sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch a!

“” Tiêu Bạch Minh cũng im lặng không mở miệng nói chuyện, lẳng lặng đứng ở bên người cô.

Anh vẫn giữ tư thái bình tĩnh trầm ổn giống như ngày thường. Tựa như lúc này không xảy ra chuyện gì cả

Đến tốt cùng là không có xảy ra, hay là giả vờ như chưa xảy ra.

“Dingggg ——” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Đồng Thiên Ái quay đầu lại nhìn anh, có chút xấu hổ cười. Hiện tại mỉm cười cũng thật mất tự nhiên ! Quan hệ giữa bọn họ, sao lại thành ra như vậy?

“Đi mở cửa đi!” Tiêu Bạch Minh rốt cuộc nói chuyện, thanh âm thật bình tĩnh, không có một tia gợn sóng.

Những lời này, giống như là được đặc xá vậy.

“A! Được!” Trong lòng chậm rãi thở ra một hơi.

Đồng Thiên Ái vội vàng móc túi đeo lưng, tìm được cái chìa khóa, vừa đi tới cửa phòng mình, tra chìa vào ổ khoá, mở cửa. Động tác làm liền một mạch, không có lấy một chút do dự.

Nhưng trong mắt Tiêu Bạch Minh, một chuỗi động tác này, biểu thị cô muốn nhanh chóng thoát khỏi anh.

Bắt đầu từ khi nào thì trong thế giới của Đồng Thiên Ái, anh càng lúc càng xa cách? bắt đầu từ khi nào thì người đàn ông họ Tần đã xâm nhập vào lòng cô?

Khóe miệng nâng lên thành một nụ cười nhạt, có chút khổ sở.

Tiêu Bạch Minh a Tiêu Bạch Minh! Chẳng lẽ người vẫn chưa rõ sao?

Tất cả đều có thể lý trí, nhưng đối với tình yêu sẽ không thể chịu nổi một đòn! Không có thứ tự đến trước hay sau, càng không có phân chia cao quý hèn mọn, chỉ đơn giản là thu hút lẫn nhau...

Đúng a! Có lẽ ngay cả Thiên Ái cũng không có phát hiện, cô lại bất tri bất giác bị Tần Tần Dương hấp dẫn!

Nhưng là anh thực sự thật không cam lòng! Lớn như vậy, không có ra sức tranh thủ qua cái gì! Vẫn bình bình đạm đạm! Duy nhất muốn tranh thủ, chỉ là Đồng Thiên Ái! Chỉ có Đồng Thiên Ái!

Cho nên, xin tha thứ cho sự ích kỷ của anh!

Tha thứ cho anh, rõ ràng đã nhìn ra Thiên Ái đối với Tần Tần Dương không phải là không có cảm giác, nhưng lại còn cố ý giữ cô ở bên cạnh! Cho dù biết mình ích kỷ, nhưng không cách nào tự kiềm chế!

Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

“Thiên Ái!” Mắt thấy cửa phòng sắp đóng, Tiêu Bạch Minh hô một tiếng.

Đồng Thiên Ái vội vàng quay đầu lại, tay nhỏ bé nắm cửa, khuôn mặt khẩn trương, yếu ớt nói, “Anh Bạch Minh. Dạ. Thế nào.”

Này! Đồng Thiên Ái! Người thật là đại ngu ngốc! Người lại còn không biết xấu hổ hỏi Anh Bạch Minh thế nào?

Anh không có hỏi người thế nào, thậm chí còn không hỏi chuyện trước đó, đã là rất khoan dung đối với người rồi! Đồng Thiên Ái! Người thật là không biết phân biệt!

Tiêu Bạch Minh không có để ý câu hỏi của cô, trong lòng lại cực kỳ khẩn trương, cố ý làm bộ như chuyện gì cũng không có xảy ra.

Cười hỏi, “Thật xin lỗi! Thiên Ái! Buổi tối quá bận rộn! Vốn là nên gọi điện thoại cho em! Điều là anh không tốt! Thiên Ái. Em ăn cơm chưa?”

Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút, áy náy trong vầng rồi lại dâng lên như thủy triều.

“Ăn rồi!” Buồn buồn nói.

“Vậy thì tốt! Đi ngủ sớm một chút đi! Ngày mai. Công ty có chuyện. Không thể đưa em đến công ty được. Buổi tối. Cùng nhau ăn cơm được không?” Giọng điệu đầy thỉnh cầu.

“Được!” Đồng Thiên Ái cảm thấy có chút chua xót, cô có thể nào trả lời không được đây? Thật sự là không làm được!

.

Đóng cửa phòng lại, dựa lưng vào cửa, từ từ nhắm hai mắt lại.

Bỗng nhiên lại mở mắt, mở ra túi đeo lưng tìm kiếm di động. Tù tiện nhấn nút, thật đáng buồn phát hiện — điện thoại di động không biết từ lúc nào đã hết pin rồi !

Anh Bạch Minh. Tại sao không nói. Thật ra thì anh có gọi điện thoại tìm em.

Chỉ là điện thoại của em. đã tắt máy.

133. Chương 133: Tà Ác Nhấn Vuốt.

Từ trong phòng tắm phát ra tiếng nước chảy róc rách, đột nhiên ngừng tiếng vang, ngay sau đó là tiếng bàn chải đánh răng “roạt roạt.....”. Đứng trước gương, Đồng Thiên Ái nhắm mắt lại, từ từ suy nghĩ.

“Ngô.....” Tại sao cảm giác rất áp lực.....

Buổi sáng, phát hiện ra tâm tình rất tệ. Tuy nhiên bản thân vẫn không hiểu , vấn đề nằm ở chỗ nào. Tâm tình phức tạp trở nên trống rỗng, dường như không có mục tiêu.....

Nếu như nói, mục tiêu nghĩ ra trước tiên là trường học, rồi tìm một công việc ổn định.

Như vậy hiện tại.....Đồng Thiên Ái.....Mục tiêu bây giờ của cô là cái gì?..... Gả cho anh Bạch Minh.....Làm Tiêu phu nhân à.....Sau này mỗi ngày làm bạn cùng anh?.....

Là như vậy sao? Vậy là, ước nguyện ban đầu thay đổi rồi sao?

Nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ phòng tắm, khí trời có chút u ám. Mùa thu cũng đã trôi qua mau, mùa đông cũng mau tới rồi. Mùa xuân sang năm, vẫn muốn mỉm cười ngênh đón như cũ.....

Chợt đem bàn chải trong miệng rút ra, dùng nước ấm súc miệng.Nhẹ nhàng mà sung sướng rửa mặt xong, soi mình trong gương, nở nụ cười.

Ách..... Nụ cười có chút cứng ngắc..... Đồng Thiên Ái.....Cô làm sao cười xấu đến như vậy..... cười đến nỗi so với khóc còn khó nhìn hơn.....

Ra khỏi phòng tắm, tầm mắt dừng trên sofa phòng khách. Một cái áo khoác lớn, phong cách Hip-Hop, vật sở hữu của tên biến thái chết tiệt!

Tức giận xông ra ghế sa lon, đem áo khoác ôm vào, giống như như là dùng chiếc áo khoác này đem chủ nhân của nó ôm vào. Mặc dù là cùng sinh hoạt, nhưng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện tình.

Trở tay, muốn mang áo khoác ném xuống đất, lấy nó ra phát tiết.

Tay vừa giơ cao quá đỉnh đầu, động tác lại ngừng lại. Mím mím môi, có chút tức giận đem áo khoác bỏ về trên ghế sofa. Đôi tay chống nạnh, có chút cảm giác vô lực.

“Biến thái chết tiệt..... Anh với cái áo khoác cùng nhau biến đi.....”

Vỗ vỗ đôi tay, đi về phòng nghỉ của mình, cầm áo lông dày. Mặc vào từ trên đỉnh đầu, cảm giác thật ấm áp, cái loại cảm giác mềm nhũn đó, giống như là mẹ.

Đồng Thiên Ái mặc áo vào, quay trở lại phòng khách lần nữa. Đứng lại trước hình treo ở vách tường, ngẩng đầu lên, nở ra cười thật lớn.

Trong hình, mẹ dịu dàng, cùng bộ dáng trong trí nhớ giống nhau, cũng không có gì thay đổi. Tựa như lúc nhỏ vậy, trên người luôn tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

“Mẹ..... mẹ cũng không có già đi..... Vẫn còn trẻ đẹp như thế.....”

“Mẹ nhìn xem sao..... Thiên Ái trưởng thành rồi đấy..... Mấy năm tiếp theo..... Thiên Ái cũng sẽ nhanh già so với mẹ rồi..... Đến lúc đó.....Mẹ cũng không nhận ra được.....”

.....

Công ty Âu Tiệp.

Trong phòng hội nghị lớn, tất cả nhân viên trong công ty tập trung. Theo thường lệ, ngày đầu tiên mỗi tháng, triển khai hội nghị tập thể.Khen ngợi nhân viên công tác xuất sắc tháng này, phê bình nhân viên chưa đủ tốt.

“Tháng này, tất cả mọi người đều biểu hiện vô cùng xuất sắc! Doanh thu của công ty tăng vọt so với tháng trước.....” Quản lý béo lùn cực kỳ phấn khích.

Đồng Thiên Ái đứng ở cuối hàng, ngẩng đầu ngo ra ngoài cửa sổ.

Chợt, trên bầu trời có một chiếc máy bay bay qua. Giống như một con chim lạc đàn nhỏ, có vẻ cô đơn như vậy. Bầu trời có chút u ám, không hề xanh biếc nữa, nó giống như là bị vứt bỏ.

Trong đầu đột nhiên nhớ lại lời ai kia.

“Ngày mai tôi phải bay đến Canada, một tuần sau mới có thể gặp em. Hôm nay để cho tôi ôm em một lát, nếu không tôi sẽ nổi điên đấy!”

Canada, ở hướng nào Đài Bắc đây?

Lần trước là nước Anh, thời gian mất nửa năm. Lần này rời khỏi có phải hay không biến thành một năm?

Đợi đã nào...! Chờ một chút!

Đồng Thiên Ái! Cô đang ở đây suy nghĩ cái gì? Gần đây thế nào luôn suy nghĩ lung tung? Gã biến thái chết tiệt kia đi bao lâu mất mớ gì đến cô đây? Hấn tốt nhất là đi vĩnh viễn không trở lại mới đúng!

Bởi vì nghĩ tới hấn, cô cảm thấy ngứa răng, vô cùng bất mãn.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng họp bị mở ra.

Quan Nghị mặc vest trắng, bước chân nhàn nhã, lách mình xuất hiện. Khuôn mặt trẻ con trắng noãn, nhìn qua không hề có cảm giác nguy hiểm, nhưng ở thời điểm hai mắt của hấn nhìn Đồng Thiên Ái, lại hiện lên một tia tà ác.

Cô bé mồ côi này....cũng không liên quan đến hấn..... Có trách thì trách cô yêu mến Tần đại tổng tài thôi....

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, nhìn về phía người đi tới. Ở thời điểm tầm mắt chống lại Quan Nghị, trong lòng “lộp bộp” xuống.

Cái người đàn ông lớn lên giống như phụ nữ này, hẳn tới nơi này làm gì? Hẳn không phải nên ở cao ốc Tần thị ngồi thoải mái sao? Sao lại có thể biết đến nơi này?

Trong lòng có một loại cảm giác càng ngày càng không ổn.

Quan Nghị mỉm cười hướng mọi người gật đầu, đi tới người quản lý bên cạnh. Nhưng mà ánh mắt của hắn, lại cố ý khiêu khích Đồng Thiên Ái. Trong ánh mắt ý tứ, mưu kế bắt đầu lộ ra.

Quản lý béo lùn khuôn mặt tươi cười vội vàng chào đón, bộ dáng a dua.

“.....” Quan Nghị cúi người, ghé vào tai quản lý, nhỏ giọng nói gì đó.

Đồng Thiên Ái nhìn bọn họ công khai bàn luận xôn xao như vậy, nhất thời có loại cảm giác điện giật. Theo đó, từ lòng bàn chân rung cả mình, lan tràn tới toàn thân.

“Tốt! Hiểu!” Quản lý gật đầu liên tục, chấp nhận trả lời.

Quan Nghị vừa gật đầu một cái ngẩng đầu nhìn về mọi người. Lần này không có lại nhìn Đồng Thiên Ái, mỉm cười rời đi. Giống như lúc xuất hiện vậy, thần bí quý dị hơn nữa.

Quản lý ho một tiếng, trấn định nói: “Như vậy, tổng kết công việc tháng này, liền kết thúc!”

“Răng rắc.....răng rắc.....” mọi người rất ăn ý vô tay.

Các nhân viên lần lượt đi ra khỏi phòng họp, Đồng Thiên Ái cũng bước đi nhanh hơn, đi theo đám người. Không biết vì sao trong lòng cô có cảm giác bất an, ở lạ nơi này sẽ có chuyện không tốt xảy ra!

“Đồng tiểu thư!” Quản lý đứng lúc lên tiếng.

Đồng Thiên Ái chợt lạnh sống lưng, quay đầu lại, trầm trầm nói: “Quản lý, có chuyện gì không.....”

134. Chương 134: Đến Tần Thị Đi Làm.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, nhận thấy cái tên biến thái chết tiệt rất biết cách làm khó cô, cuối cùng cô lại phải tới.

Lần này, không biết tên biến thái kia phân phó “Chân chó” tới giao phó cái gì xấu xa đây?

Về mặt quản lý là ôn hòa mỉm cười, hướng Đồng Thiên Ái vẫy vẫy tay: “Đồng tiểu thư! Cô qua đây! Đây đúng là một chuyện tốt a!”

“.....” Đồng Thiên Ái cố gắng lộ vẻ tươi cười, lại phát hiện ra mặt của mình có chút biểu lộ cứng nhắc. Chậm chạp giống như con ốc sên đi đến bên cạnh quản lý. Không muốn đi nhìn khuôn mặt tươi cười tà mị của quản lý, cắn đầu cắn cổ nhìn chằm chằm xuống nền nhà. Biết rõ ràng, làm như thế là không có lễ phép.

“Đồng tiểu thư, trước tiên tôi muốn bày tỏ sự tiếc nuối! Cô phải rời khỏi Âu Tiệp rồi!” Quản lý thở dài nói. Ách.....

Rời khỏi Âu Tiệp? Cô bị sa thải rồi sao? Không phải chứ? “Chân chó” của tên biến thái tới đây, chính là muốn sa thải cô sao? Chẳng nhẽ hẳn lại có lòng tốt như thế? Như vậy đồng nghĩa với việc cô thoát ra khỏi ma trảo của hắn rồi!

Đồng Thiên Ái nghi ngờ nhìn quản lý, ấp úng hỏi: “ Nếu quản lý nói như vậy..... Ý không phải là..... Tôi có thể rời khỏi Âu Tiệp rồi hả?”

“Đúng! Cô sẽ phải rời khỏi Âu Tiệp rồi!” Quản lý khẳng định trả lời.

Lần này, Đồng Thiên Ái tâm trạng thật vui vẻ! Vạn tuế! Quá tuyệt vời!

Vội vàng gạt đầu, nụ cười trên mặt cũng bộc phát sáng rực, ngược lại với lo lắng lúc trước: “Cám ơn quản lý! Vậy tôi liền đi thu thập đồ đạc! Năm phút sau liền rời đi!”

Đường như biểu hiện thật quá vui mừng quá phấn khích! Đồng Thiên Ái! Cô cũng nên có chút biểu hiện mất mát a! Như vậy mới là nhân viên tốt! Nào có nhân viên đã bị sa thải trên mặt lại có ánh nắng mặt trời rực rỡ?

Quản lý cho là cô đã sớm biết “nội tình”, cũng không cảm thấy kì quái, gạt đầu một cái.

“Đi đi! Đồng tiểu thư! Không biết cô có cần công ty phái xe tiễn không?” Quản lý tốt bụng đề nghị, trong thời gian này, phải là Cao Phong Kỳ!

Đồng Thiên Ái nhú mày, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Cái gì cái gì? Lại còn có chuyện tốt như vậy? Bị sa thải rồi, lại còn được xe riêng đưa về nhà? Cái gì đây! Bầu trời thật sự muốn hạ Hồng Vũ á!

“.....” Cảm kích nói: “Cám ơn quản lý! Không cần! Dù sao cũng không còn bao nhiêu thứ! Tôi tự ngồi xe buýt về nhà là được rồi!”

“Về nhà?” Quản lý tròn to hai mắt “Đồng tiểu thư, chẳng lẽ cô không biết?”

“Dạ! Biết cái gì?” Bất an vừa rồi, lại từ từ tăng lên.

Quản lý sững sờ một chút, từ từ nói: “Đồng tiểu thư sau này không phải làm ở Âu Tiệp rồi! Bởi vì, bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ phải đến Tần thị làm!”

“Hả?.....” Đồng Thiên Ái không dám tin há to miệng.

“Đồng tiểu thư! Bây giờ cô có thể đi trình diện! Đương nhiên! Cũng có thể ngày mai đi! Cái này tự cô suy nghĩ!”

“Nếu như cô lập tức đến Tần thị, tôi sẽ cho xe đưa cô đi!”

“.....”

Tâm hồn kinh ngạc đi ra khỏi phòng họp, hiển nhiên không cách nào tiếp nhận chuyện này. Làm nửa ngày, vòng tới vòng lui, lại còn không có cách nào chạy thoát khỏi cái gã biến thái kia?

Hắn rốt cuộc bảo an tâm là như thế này à? Cư nhiên dùng thủ đoạn hèn hạ đem cô điều đến bên cạnh hắn.

Thật là muốn chết! Cuộc sống về sau qua đi như thế nào? Hắn không phải là muốn coi cô như là cái loại tiểu muội, phục vụ hắn cả ngày chứ? Nhức đầu quá.....

Điện thoại di động đặt trên bàn, phát ra tiếng chuông rất nhỏ.

Đồng Thiên Ái phiền não mở ngăn kéo ra, ảo não cầm di động lên. Mở màn hình ra nháy mắt, mắt đột nhiên sáng lên.

Dãy số hiện lên chủ nhân..... Phương Tình!

Cư nhiên là tiểu Tình! Tiểu Tình đã quay trở lại? cùng với đại ca Hương Phàm cùng nhau từ nước ngoài trở lại? Oa! Tốt quá! Tính ra, mấy tháng rồi cũng chưa nhìn thấy bọn họ!

Vội vàng ấn phím call, hưng phấn nói: “Uy uy! Tiểu Tình!”

“Thiên Ái chết tiệt! Sao chậm như vậy mới nghe điện thoại? Nói! Cậu ở đó làm gì? Có phải hay không ở công ty lười biếng?” Âm thanh Phương Tình tràn đầy sức sống.

Đồng Thiên Ái lè lưỡi, ít khi làm nũng nói: “Mình nào có? Cậu nói lung tung! Mình phải làm việc!”

“Hừ! Có cho cậu cũng chẳng dám! Ha ha! Đây! Thiên Ái! Mình đã về rồi!” Phương tình rống lớn một tiếng, đột nhiên lại một trận nói thảm: “Quý Hương Phàm! Cậu nghĩ ngac chết mình sao? Đột nhiên dừng ngay?”

Nghe thấy tiếng quát mắng quen thuộc, Đồng Thiên ái không nhịn được khoe môi giương lên. Trước mắt dường như có thể nhìn thấy bộ dáng Phương Tình tìm đại ca Hương phàm.....

Đúng! Thực sự đã quá lâu rồi! Lâu đến nỗi để cho cô quá hoài niệm rồi!

Rốt cuộc..... Không phải một mình rồi..... Rốt cuộc..... Bên cạnh lại có người bầu bạn.....

Đột nhiên giữa..... Liền nghĩ tới tiền Y Y..... Cô có được khỏe hay không..... Cùng dưới một bầu trời xanh..... Hi vọng cô ấy trôi qua hạnh phúc....

“Thiên Ái..... Thiên Ái?.....” Phương Tình không nhịn được vang lên âm thanh.

Đồng Thiên Ái “Dạ?” một tiếng. Phục hồi tinh thần lại, vội vàng xin lỗi: “Ngượng ngùng! Thật xin lỗi! Tiểu Tình! Làm sao rồi?”

Phương Tình tiếp tục rống: “Làm sao cậu một chút tiến bộ cũng không có? Gọi điện thoại cũng mất hồn à? Thật là bội phục cậu đó!”

“.....” Đầu Thiên Ái cười hai tiền, lè lưỡi một cái.

“Tốt lắm! Không nói bậy với cậu nữa!” Phương Tình hừ một tiếng: “Buổi tối ra ngoài ăn cơm đi! Ăn mừng mình trở về nước an toàn!”

“A!” Đồng Thiên Ái không có ý kiến “Được!”

“Vậy cứ như thế đi! Cúp1” Vừa dứt lời, điện thoại liền bị ngắt.

Khép lại điện thoại di động, hai mắt nhắm lại vui vẻ. Dạ! Thật tốt! Tiểu Tình cùng đại ca Hương Phàm trở lại! Cuộc sống sau này, sẽ không cô đơn nữa rồi....

Mở mắt ra, trùng hợp nhìn thấy thân ảnh béo lùn chắc nịch của quản lý.

Trước mắt đột nhiên tối đen như mực, vừa nghĩ tới gã biến thái kia, cũng có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Đi làm nhân viên dưới tay hắn sao? Biến thái chết tiệt! Hắn cho rằng như vậy, cô sẽ khuất phục hắn sao?

Chỉ có ba chữ.....Đừng mơ tưởng!

Trận chiến này, cô chết cũng không nhận thua!

135. Chương 135: Anh Sẽ Chờ Em

Trước khi tan ca mười phút, Tiêu Bạch Minh vô cùng đúng giờ nhắn tin: “Thiên Ái! Anh ở dưới lầu công ty em! Em tan sở chưa?”

Đồng Thiên Ái đọc từng chữ từng chữ một, trong lòng có chút ảm áp.

Anh Bạch Minh.....Sợ quấy rầy công việc của cô sao?..... Cho nên..... Không gọi điện thoại cho cô..... Lại nhắn tin cho cô Luôn nghĩ vì cô như thế....

Nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, ngón tay nhanh chóng ấn: “Anh Bạch Minh, em sắp tan ca rồi! Còn mấy phút nữa! Em lập tức đi xuống!”

Chẳng bao lâu sau, tin nhắn lại tới: “Được! Cứ từ từ đi, không nên gấp gáp! Anh chờ em!”

“.....” Nhấn mấy chữ cái, lại xóa hết.

Không biết nên nói những gì nữa! Không có cách nào biểu đạt ý nghĩ trong lòng mình! Ba chữ “Anh chờ em” này đã bao hàm rất nhiều ý tứ rồi!

Có lẽ ở trong cuộc đời mỗi con người, sẽ có rất nhiều người qua lại xuất hiện trở về. Nhưng là có một người luôn tự nhủ: “anh chờ em”, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, tâm hồn cũng sẽ cảm kích.

Bởi vì, biết mình đối với người kia mà nói là quan trọng.

Ít nhất, vào thời điểm đó.....

Vào lúc đi ra khỏi Cao ốc công ty, trực giác ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên kia.

Lần này, không có thất vọng. Chiếc xe con ở kia, vũng vàng dưng sát ven đường, dường như cũng giống với chủ nhân của mình vậy, kiên nhẫn chờ cô đến.

Tiêu Bạch Minh ngồi trong xe nhìn chằm chằm Cao Ốc, ánh mắt nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn kia, lộ ra nụ cười ôn hòa.

Vội vàng mở cửa xe, muốn đi xuống xe.

“Anh Bạch Minh.....” Đồng Thiên Ái hét to một tiếng, đôi tay vòng lên giống cái loa, hô “Đừng xuống! Em đi tới! Bên ngoài gió lớn!”

Đúng a! Mỗi một lần, đều là anh Bạch Minh đối với cô yên lặng! Đồng Thiên Ái, người biết không? Minh chuyện gì cũng không cho anh Minh Bạch làm! Một cái cũng không có!

Cho nên hiện tại, cũng chỉ có thể nói một câu như vậy. Mặc dù ngay cả mình cũng không biết, những lời này căn bản không có bao nhiêu tác dụng!

Nhưng là, chỉ có thể như vậy thôi. Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy!

Đi vòng sang bên kia xe, vừa định mở cửa xe, vừa chạm đến tay mở lại phát hiện ra cửa xe đã sớm được mở ra. Chỉ là nửa chừng, làm cho người ta tưởng đang đóng.

“.....” Là anh Bạch Minh trước đó liền thay mình mở cửa đằng hoàng!

Không khỏi chỉ vì động tác nhỏ này mà đột nhiên cảm động. Đúng vậy! Cảm động!

Không người, ngồi vào bên trong xe. Đem ba lô đặt ở trên đùi.

Nâng lên khuôn mặt tươi cười, nghiêng đầu: “Anh Bạch Minh! Em cho anh biết! Hôm nay tiểu Tình cùng đại ca Hướng Phàm từ nước ngoài trở về! Buổi tối hôm nay cùng nhau ăn cơm đấy!”

“Cho nên hai người ăn cơm đổi thành bốn người ăn cơm nhé! Được không?” Cẩn thận từng li từng tí một hỏi ý kiến của anh.

“Được! Vậy thì bốn người cùng nhau ăn cơm!” Tiêu Bạch Minh nghiêng đầu, nhìn lại ánh mắt của cô. Chợt, nhu tình nói: “Chỉ cần là việc Thiên Ái muốn làm, anh cũng đều muốn!”

“.....” Lại là một dòng nước ảm.

Đồng Thiên Ái nhìn Tiêu Bạch Minh, cảm thấy hốc mắt có một chút chua xót. Dường như, ở cùng anh một chỗ, tám chín phần, mình cũng sẽ có chút khó chịu. Đây là vì sao.....

Cảm ơn anh..... Anh Minh Bạch..... Thực sự cảm ơn anh.....

Luôn là như vậy..... vô điều kiện hướng tới em.....

Tiêu Minh Bạch hơi cười, không có tiếp tục nói nữa. Không ép cô, không cô, cho dù mình đem cô ép lấy bên người, nhưng mà đối với chuyện tình cảm, không muốn dùng thái độ cương quyết.

Bởi vì..... thích cô sâu sắc.....

“Bọn họ có nói tới nơi nào ăn cơm không?” Khởi động xe, nhìn đường phía trước, mở miệng hỏi thăm.

Đồng Thiên Ái vội vàng vỗ đầu mình, ảo não kêu: “Em thật là đần! Thật là ngu ngốc quá! Cứ nhiên không có hỏi! Em liền gọi điện đi hỏi!”

Nói xong, vội vàng lấy điện thoại trong ba lô, ấn xuống nút khóa.

“Uy! Tiểu Tình! Ăn cơm ở nơi nào? Mình cùng anh Bạch Minh đã đi rồi!” Điện thoại thông, Đồng Thiên Ái vội vàng hỏi.

Đầu điện thoại bên kia, Phương Tình bắt đầu dĩ âm thanh kêu gào: “Làm sao cậu lại dần như vậy! Đương nhiên là ở chỗ cũ a! Chính là chỗ khách sạn nhỏ lúc trước chúng ta vẫn đi đó!”

“Ếc.....” Đồng Thiên Ái sững sốt một chút, cau mày: “Mình biết rõ mình sai lầm rồi! Bọn mình lập tức tới ngay đây!”

“A a a! Bạn trai! A a a!” Phương Tình không nhận được nhạo báng: “Mình đã sớm nhìn ra! Anh ta đối với cậu có ý tứ!”

Đồng Thiên Ái mặt đỏ lên, ánh mắt liếc về phía người bên cạnh, lại phát hiện ra anh đang chăm chú lái xe.

“.....” Hít thở. “Một lát nữa gặp rồi nói! Mình tắt máy đây! Bái bai!”

Xe một đường đi đến khách sạn Thời Đại không cách xa lắm, dừng xuống xe.

Đồng Thiên Ái nhìn rèm hồng ô vuông cửa sổ quen thuộc, đột nhiên nhớ lại cuộc sống bắt đầu đại học bốn năm trước. Đường như có thể nhớ tới cảnh tượng ngay lúc mới vào học. Nhưng là chớp mắt, đường ai nấy đi rồi sao.....

Liếc mắt một cái, nhìn thấy cửa sổ thứ ba bên trái, Phương Tình đưa tay gõ cửa thủy tinh, một cái tay khác ra hiệu, ý bảo tự mình đi tới.

Đồng Thiên Ái xoay người, nhìn thấy Tiêu Bạch Minh đã đem xe dừng sát ở nơi quy định.

“Anh Bạch Minh! Chính là chỗ này!” Hướng anh ngoắc ngoắc tay, sau đó chỉ vị trí Phương Tình.

Tiêu Bạch Minh gật đầu một cái, nghiêng đầu về phía Đồng Thiên Ái chỉ mỉm cười. Đi tới sau người cô, hướng vào trong tiệm.

“À! Nơi đó cách trường học rất gần! Đồ trong nhà hàng ăn rất ngon sao?” Vừa đi vừa hỏi.

Đồng Thiên Ái lắc đầu mạnh một cái, lạnh nhạt nói: “Đồ ăn trong này ngược lại rất bình thường, không có gì đặc biệt ngon!”

“.....” Tiêu Bạch Minh tò mò nhìn cô: “Vậy sao còn tới đây ăn?”

Đồng Thiên Ái “Hắc hắc he he hắc” cười gian mấy tiếng, đột nhiên bình tĩnh nói: “Bởi vì chủ quán ở đây rất tốt! Hơn nữa, nơi này có mùi vị chúng em thích!”

Đó là.....mùi vị gia đình!

136. Chương 136: Chúng Ta Đính Hôn Đi.

Đây mới thật là một khách sạn rất nhỏ, một hang mười cái bàn sôpha màu hồng quýt để dựa lưng vào nhau. Khăn trải bàn màu vàng chanh, cảm giác rất sáng lẹ.

Tâm tình trong nháy mắt trở nên sáng sủa.....

Điểm rất nhiều món ăn, đều là chút món ăn gia đình. Dầm đường tiểu đứng hang, rau cải xào nấm hương, cá tươi, tôm xào với nước sốt, còn có một tô canh chua trứng.

Phương Tình cùng Quý Hường Phàm ngồi cạnh nhau, than mặt gấp thức ăn, đùa giỡn lẫn nhau.

“Quý Hường Phàm! Mau đưa tôm bóc vỏ !” Phương Tình dùng chiếc đũa chỉ vào một ít tôm sốt, mặt hiện lên vẻ thèm ăn

Quý Hường Phàm liếc cô một cái, cố ý cùng cô cãi vã, “Là em ăn tôm, cũng không phải là anh muốn ăn! Tại sao muốn anh bóc? Chẳng lẽ em không có tay sao?”

Phương Tình nhìn chằm chằm người con trai bên cạnh, cắn chiếc đũa, “Hai lựa chọn! Bóc! Còn chưa phải bóc!”

“A?Vây em gả hay còn chưa phải gả đây?”Quý Hường Phàm không quên cò kè mặc cả,trực tiếp vào chủ đề.

“,,,”,” Phương Tình bị anh nói như thế cũng đỏ mặt,có chút ngượng ngùng liếc mắt Quý Hường Phàm, “Anh nói lung tung gì thế!Ai muốn gả cho anh!”

“Tất cả ba mẹ đều nói!” Quý Hường Phàm hướng cô dịu dàng cười, “Hiện tại cũng không khác lắm!Trước tiên có thể đính hôn!”

“Hường Phàm đại ca đáng thương!”Đồng Thiên Ái đột nhiên toát ra một câu nói như vậy!

Vừa mới dứt lời,cùng lúc đó,sáu con mắt,ba đạo ánh mắt bắn ra,cùng nhau chăm chú vào trên người cô.

Cái gì cái gì nha!Loại ánh mắt này!

Đồng Thiên Ái buồn bã cố ý thở dài,một tay chống cằm, “Hường Phàm đại ca, trên thế giới nhiều phụ nữ như vậy,người nào tốt anh không chọn,cư nhiên lại chọn một người cực kỳ hung hãn!”

“Cho nên em ở chỗ này nhắc nhở anh!Anh về sau ngày ngày không dễ chịu rồi...! “vợ tương lai” của anh sẽ lấy tất cả thời gian riêng tư của anh!”

“Quý Hường Phàm nhìn về phía Phương Tình bên cạnh,trong mắt nhu tình hiện rõ, “Tất cả riêng tư của anh chính là cô ấy!Còn sợ gì đây?”

“.....”Phương Tình “Ai nha” một tiếng.

Đồng Thiên Ái hướng Quý Hường Phàm phụ họa, “Vây người có lấy chồng hay không nha?Cái mác “Quý phu nhân”rất tốt a!”

“Thiên Ái chết tiệt!”Phương Tình liếc xéo cô một cái,”Ta.....”

“Người làm sao?” Đồng Thiên Ái cùng Quý Hường Phàm đồng thời hỏi.

Phương Tình ghen đỏ gương mặt,qua một thời gian,rốt cuộc đầu hàng, “Không phải kết hôn sao?Ta muốn cùng Thiên Ái kết hôn!Trước có thể đính hôn!”

Ách.....Thế nào vòng tới vòng lui.....Cư nhiên lại vòng lên người cô? Cô như thế nào nói tiếp đây?Thật là buồn bực!Quá buồn bực!

“.....”Đồng Thiên Ái hiển nhiên có chút xấu hổ,len lén dung đuôi mắt liếc nhìn Tiêu Bạch Minh bên cạnh.

Hồng bet!Mới vừa rồi lại đem anh Bạch Minh như không thấy!Cô làm sao lại phạm phải sai lầm như vậy!Mình cùng Tiểu Tình còn có anh Hường Phàm nói chuyện đến khí thế ngất trời,cư nhiên cũng không có quan tâm người bên cạnh Tiêu Bạch Minh vẫn không nói gì,chợt mở miệng nói, “Thật ra thì tôi cũng có dự tính này,muốn cùng Thiên Ái xác nhận.Nhưng là bây giờ còn không thành thực,đính hôn là một đề nghị tốt!”

“Thiên Ái!” Tiêu Bạch Minh đưa tay cầm tay cô,ngiêng đầu sang chỗ khác, chân thành hỏi, “Không biết,em có nguyện ý hay không?”

“.....”Đầu óc trống rỗng.

Đồng Thiên Ái nhìn Tiêu Bạch Minh,hiển nhiên còn chưa có từ trong cơn chấn động thức tỉnh.

Anh Bạch Minh.....Nói cái gì đây?.....Hỏi cô có nguyện ý hay không cùng anh đính hôn?.....Cô còn chưa có chuẩn bị tư tưởng.....Làm như thế nào lấy.....

Nhưng là,lúc trước không phải đã nghĩ tới muốn cùng anh Bạch Minh cùng sống cả đời sao?

Tại sao giờ phút này lại do dự đây?

“Thiên Ái!Như thế nào?Chúng ta cùng nahu như?”Phương Tình bắt đầu giựt dây rồi.

Tiêu Bạch Minh nhìn khuôn mặt luống cuống của cô,trong long hoảng hốt. Nụ cười nơi khóe môi cứng ngắt hạ xuống,lạnh nhạt nói, “Không sao!Chung thân là việc đại sự!Cho Thiên Ái suy nghĩ kỹ càng mới được!”

“.....”Nghe được thanh âm của anh lại êm ái như thế,tất cả do dự dường như cũng bị tan biến hết rồi!

Mình muốn không phải là một người như vậy ôm tổng ngực sao?Hy vọng tương lai mỗi một ngày đều có người làm bạn.Có thể đối với hắn vui vẻ,cùng nhau oán trách không vui.....

Như vậy hiểu được mình,tha thứ mình,bao dung mình,mình vẫn còn suy tính những gì đây?

Đúng vậy!Không cần suy tính.....

Lựa chọn anh là chính xác!Mà cái người cuồng ngạo đó,cắt đứt không cùng hắn dây dưa không rõ!

Trở tay cầm lấy tay của anh,chần chừ mở miệng,trần định nói. “Anh Bạch Minh,chúng ta đính hôn đi!”

“.....”Lần này đối thành Tiêu Bạch Minh ngậy đại nhìn.Một giây sau,vô cùng sung sướng.Bởi vì lời nói của cô,cảm thấy trên thế giới này mình là người hạnh phúc nhất.

Có cô,tựa như có tất cả.....

Có phải hay không lấy được người yêu sâu đậm.... CHình là một loại cảm giác như vậy.....

Cao ốc Tần thị.

Quan Nghị xoa mi tâm,đem máy tính tắt đi.Nghiêng đầu nhìn thời gian,lúc này mới phát hiện đã sắp qua bảy giờ!Hắn thật là mệnh khổ,cho nên đời này đoác chừng sẽ chết ở Tần thị rồi!

“Đồ đồ ——“ điện thoại vang lên.

Thân thể hướng bên phải,đưa tay nhận điện thoại, “Xin hỏi Tần đại tổng tài, lần này lại phân phó cái gì à?”

“Gần đây thông minh!Vừa tiếp điện thoại cũng biết là tớ!”Tần Tấn Dương ở bên đầu kia điện thoại tâm tình tốt nói.

Quan Nghị nhú mày, ý tứ có chút khinh bỉ, “Tại thời gian này gọi điện thoại đến phòng làm việc của người ta, không cần suy nghĩ cũng biết là cậu!”

“Chuyện xử lý như thế nào?”Không cùng hắn đùa giỡn nữa, trực tiếp hỏi.

Nóng nảy!Nhìn xem!Còn chưa nói đến ba câu!Bản tính đã lộ!Cũng biết gọi điện thoại tới đây,chính là hỏi thăm chuyện tình của cô bé cô nhi kia!Hắn chấp hành công việc thư kí này thật là buồn thảm!

Thở dài nói, “Chuyện cũng làm xong!Ngày mai cô ta sẽ tới Tần thị bắt đầu đi làm!”

Vậy thì tốt!Tớ dự định quay trở về trước thời hạn!Chuyện làm tốc độ tốt lắm!”Nói xong,không chút nào lưu luyến đem điện thoại tắt.

137. Chương 137: Chỉ Cần Vẫn Còn Ở Bên Cạnh

Vòng đi vòng lại cuộc sống,một ngày mới lại bắt đầu.Chỉ là,hôm nay cũng không phải là một ngày may mắn.Ít nhất đối với Đồng Thiên Ái mà nói là như vậy.

Nhìn đôi giày,ngồi xổm xuống thắt dây giày.

Hôm nay sẽ phải đi Tần thị đi làm,làm sao bây giờ!Cái tên biến thái kia không phải nói đi Italy rồi sao?Nên mấy ngày nay cũng sẽ không đụng phải hắn!Nhất định phải ổn định vị trí!

“Biến thái chết tiệt!Ta sẽ không thua bởi ngươi!”Nghiến răng nghiến lợi nói,trên tay dùng sức đem dây giày buộc thật chặt.

Mở cửa,đạp vào mắt chính là khuôn mặt tươi cười ấm áp của Tiêu Bạch Minh.

“.....”Đồng Thiên Ái vẽ mặt sáng rỡ,áp úng hô một tiếng, “Anh Bạch Minh.....”

Trời ơi! Cô rốt cuộc nói như nào với anh Bạch Minh? Hiện tại cô không có ở công ty Âu Tiệp đi làm, mà là đi Tần thị! Ghê tởm nhất chính là bị cái tên biến thái kia cố ý điều đi qua đây!

Tiêu Bạch Minh cúi đầu, dụi dụi nói, “Thiên Ái! Anh đưa em đi làm!”

Nói xong, đưa tay dắt lấy tay của cô. Cố gắng để nhìn giống như một “Vị hôn phu”, bởi vì cuộc sống về sau, đều muốn cùng Thiên Ái vượt qua!

“Hả.....” Đồng Thiên Ái vội vàng trở tay đóng cửa lại, rầu rĩ nói, “Vâng...”

Xe con dừng sát ở cao ốc đối diện dừng xe trong khu vực nhà để xe

“.....” Đồng Thiên Ái liếc mắt nhìn về hướng người bên cạnh, trong lòng âm ập.

Một chút mờ ám rất nhỏ, là có thể theo dõi đến nội tâm của một người. Chân chính biết quan tâm người của người, chỉ lặng lẽ bỏ ra, hơn nữa không để cho người biết

Chợt trong ánh mắt, toát ra một ít đau thương. Quá phai nhạt, nhạt đến không thể nhận ra.

Chỉ là, anh Bạch Minh..... Anh biết không.... Người như vậy, thường rất dễ bị tổn thương.....

“Thiên Ái! Tay của em có chút lạnh! Có muốn hay không trở về lấy mặc thêm y phục?” Nghiêng đầu, săn sóc hỏi.

Đồng Thiên Ái chợt lắc đầu một cái, vội vàng nói, “Em không lạnh! Không cần..... anh Bạch Minh...” Cô thực sự một chút cũng không lạnh..... Chỉ là..... Cảm thấy áy náy....

Tiêu Bạch Minh cũng không để ý đến thay đổi của cô, bởi vì hôm qua cô đã đáp ứng lời “Cầu hôn” của anh. Mặc dù, chỉ là đồng ý “Đính hôn”, nhưng cũng đã là một bước rất lớn!

Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ làm cô yêu anh....

Giống như, anh thích cô nhiều như vậy, thích.....

Trong xe, Đồng Thiên Ái cúi đầu, ngồi lên chỗ ngồi đằng trước. Một đôi tay nhỏ núm lấy đai an toàn, trong đầu loạn hết lên, luống cuống mà nghĩ nên giải thích tất cả như thế nào đây.

Trực tiếp nói cho anh Bạch Minh..... Cô hiện tại đi làm ở Tần thị?...

Hay là chưa nói cho anh biết.... Chờ sau này nói cho anh biết?.....

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ! Đồng Thiên Ái! Người quyết định nhanh một chút đi! Không cần do dự! Làm sao người luôn chậm như vậy! Làm chuyện gì cũng không nhanh như vậy!

Rốt cuộc cố lấy dũng khí, hô một tiếng “anh Bạch Minh”

“Hử? Sao vậy!” Tiêu Bạch Minh lú lú một tiếng, xoay người, đưa tay từ sau xe xách ra một cái túi.

Một mùi thơm theo đó bay tới.

Tiêu Bạch Minh mở túi ra, đem tới bữa sáng đã mua từ sớm tại cửa hàng, “Không biết em thích ăn cái gì? Anh mua rất nhiều! Thiên Ái! Em xem một chút, em thích ăn cái gì đây?”

“.....” Vốn là có lời muốn nói, trong nháy mắt tất cả nuốt xuống bụng.

Tiêu Bạch Minh lấy ra một túi sữa ấm áp, có chút khấn trương đưa tới trước mặt cô, “Còn có sữa đậu nành, em thích gì đây? Thật xin lỗi! Thiên Ái! Anh thật thất bại, cư nhiên không biết Thiên Ái của anh yêu thích gì!”

.....

“Bảo bối Thiên Ái! Ăn điểm tâm rồi!...”

“Mẹ! Con không uống sữa! Trong nhà trẻ Đào Đào nói, người bạn nhỏ uống sữa tươi sẽ biến thành bò đấy! Con không cần như bò cái!”

“Thiên Ái ngốc! Đào Đào là lừa Thiên Ái! Bởi vì Đào Đào không thích uống sữa tươi!”

“Vậy sao?Nhưng là Thiên Ái cũng không thích uống sữa tươi!”

“Không thể a!Thiên Ái không thể như vậy!Bởi vì đây là mẹ đặt biệt chuẩn bị cho Thiên Ái đấy....”

“Vậy cũng tốt!Vậy con liền đem nó uống cạn!”

“Như thế nào,có phải hay không rất ngon ?”

“.....”

“Mẹ cho Thiên Ái sữa tươi...tăng thêm một vật nha...đó là mẹ yêu Thiên Ái....”

Chợt,trước mắt một hồi sương mù.

Là vật gì,từ từ hiện lên.Sau đó,che ở mắt nàng..Cho nên nàng không rõ hình dáng anh Bạch Minh rồi sao...

“Thiên Ái?.....Ân?” Tiêu Bạch Minh nhìn nàng có chút mất hồn,tay cầm sữa tươi có chút cứng ngắc.

Thật ảo não a!Nên hỏi Thiên Ái thích gì mới đúng!Cư nhiên như vậy tự chủ trương, nhìn xem!Thiên Ái cắn bản một chút cũng không thích uống sữa tươi!Cho tới bây giờ cũng không gặp qua Thiên Ái uống sữa tươi!

Vội vàng đem sữa để xuống,lại lấy ra một túi sữa đậu nành, “Cái này,sữa đậu nành có thích không?”

“Sữa đậu nành cũng không thích sao?Vậy lần sau đổi thành ca-cao nóng nha?Thiên Ái thích gì?”Thấy cô còn chưa nói chuyện,càng thêm vội vàng hỏi.

“.....”Đồng Thiên Ái ra sức lắc đầu,vẫn lắc đầu.

Cô không dám mở miệng,cô sợ chính mình nói chuyện sẽ phát ra âm thanh ghen ngào.Không thích ở trước mặt người khác hiện ra một mặt yếu ớt của mình.

Không muốn làm ình quá đáng thương,làm cho người khác tới an ủi mình.

Không có cần thiết....

Nhưng là cô không có nhận được....

“Không phải...Không phải vậy....anh Bạch Minh”Đồng Thiên Ái khàn khàn nỉ non,đột nhiên đánh về phía ngực anh,đôi tay ôm anh thật chặt.

Những thứ kia là nước mắt,rất cuộc phát tiết ra,tựa hồ là chất chứa đã lâu.

“Em thích....Em đều thích....Bất kể là sữa tươi....Còn là sữa đậu nành....Em đều thích....”

Chỉ cần vẫn còn ở bên cạnh cô....Bất kể thứ gì....Cô đều thích....Chỉ cần sẽ không rời cô đi....Để lại cô một mình.....

138. Chương 138: Một Cái Nhận Bạc

Đột nhiên cô khóc thút thít, khiến Tiêu Bạch Minh chân tay luống cuống. Ngược lại lo lắng khó chịu, cảm thấy có phải mình làm sai chỗ nào hay không! Cho nên làm cho Thiên Ái khóc.....

“Thiên Ái! Thế nào? Đừng nữa nữa!” Tiêu Bạch Minh lung túng đưa tay lên giữa không trung, lại không biết nên đặt ở đâu.

Thiên Ái ở trước mặt anh lại khóc thương tâm đến như vậy.

Cho dù là người bình tĩnh đi nữa, đầu óc cũng sẽ trống rỗng, không có bất kỳ một năng lực phản ứng nào!,

Đồng Thiên Ái dung sức ôm chặt anh, giống như khi còn bé bị ủy khuất, ôm chặt lấy mẹ. Rốt cuộc một lần nữa tìm được một người như vậy ôm trong ngực, có thể dựa vào, không cần một mình nữa.

“.....” Tiêu Bạch Minh không nói gì thêm, lựa chọn im lặng.

Hai tay cứng ngắc từ từ duỗi ra, vuốt sống lưng an ủi cô. Cô tựa như một đứa trẻ, phải có tính tình như vậy, cho nên khóc đều là khóc to như vậy.

Không hỏi nữa, không cần biết nguyên nhân. Cô có thể ôm anh khóc như vậy, chẳng lẽ bởi vì tín nhiệm anh? Đúng vậy a, Tiêu Bạch Minh anh đã bắt đầu trở thành người thân tín của Thiên Ái rồi sao.....

Khóc một lúc lâu, tựa hồ đem cuộc sống độc lập, chua cay nhiều năm như vậy phát tiết ra hết.

Rốt cuộc, rầu rĩ ngăn đầu từ trong ngực của anh lên, nhìn đến áo sơ mi trắng tinh bị ướt một mảnh, chu mỏ uất ức nói, “Thật xin lỗi! anh Bạch Minh, đem áo sơ mi của anh làm dơ...”

“Không sao! Áo bẩn có thể giặt...” Chỉ cần em chịu đem tâm giao cho anh...

Đồng Thiên Ái đưa tay xoa mắt, nhân tiện đem nước mắt còn lưu lại trong hốc mắt lau đi, lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Anh Bạch Minh, bụng của em rất đói, em cái gì cũng muốn ăn...”

“Được” Tiêu Bạch Minh đem túi đầy thức ăn, xách đến trước người cô, mỉm cười hỏi, “Cho Thiên Ái tùy chọn”

Đồng Thiên Ái cúi đầu, lấy ra một túi sữa tươi, “Em uống cái này!”

“Vậy em từ từ uống! Anh lái xe đưa em đi làm! Phải tăng nhanh tốc độ, nếu không sẽ bị muộn!” Tiêu Bạch Minh nói rõ, đưa tay nổ máy

Xe rung một lúc, chậm rãi đi về phía trước.

Đồng Thiên Ái thẳng sống lưng bình tĩnh nói, “anh Bạch Minh, hôm nay phải thay đổi địa phương”

“Hả? Đổi địa phương? Thiên Ái đổi chỗ làm rồi à?” Tiêu Bạch Minh nghiêng đầu nhìn cô, đem tầm mắt thu hồi, nhưng trong lòng hết sức tò mò.

Đồng Thiên Ái hút sữa tươi, gạt đầu một cái, nói có chút mơ hồ không rõ. “Em bị điều đến Tần thị đi làm”

“Tần thị?” Tiêu Bạch Minh cầm tay lái, cảm thấy lòng bàn tay mình có chút đổ mồ hôi.

Thiên Ái làm sao sẽ đi Tần thị đi làm đây? Ngày hôm qua vẫn còn ở Âu tiếp mà! Làm sao qua một buổi tối liền bị điều đi? Huống chi, Tần thị là địa bàn của Tần Tấn Dương!

Đồng Thiên Ái tâm tham món lợi nhỏ cẩn thận liếc nhìn Tiêu Bạch Minh, rầu rĩ nói, “Công ty của bọn em bị Tần thị thu mua rồi! Ngày hôm qua em nhận được thông báo bị điều đến Tần thị đi làm!”

“.....” Tiêu Bạch Minh trầm mặc, trông lòng đã hiểu tất cả.

Vận dụng tiền bạc, đem công ty Thiên Ái thu mua rồi hả? cái tên ngạo mạn kia, lần này thật sự phải đến! Nên làm cái gì bây giờ?

Đồng Thiên Ái thấy anh không nói gì, tưởng anh tức giận, “Anh Bạch Minh, em cùng hần không có gì”

Anh biết rất rõ” Giọng rất nhạt, thực sự là rất nhạt. Cũng khẽ thở dài trong lòng. Anh biết làm sao dừng lại chuyện này đây

Đánh mạnh tay lái, lúc trước đi phía trái, bắt đầu từ bây giờ sẽ phải đi hướng phải.

Cao ốc Tần thị

Khẽ nhắm mắt lại, ngẩng đầu nhìn cao ốc cao vút. Hôm nay ánh mặt trời cũng không qua chói mắt, kính xanh sẫm, khúc xạ ra ánh sáng cũng ôn nhuận chút.

“Thiên Ái! Anh có thứ muốn đưa cho em!” Tiêu Bạch Minh bỗng nhiên thò tay vào túi áo vest.

Đồng Thiên Ái yêu thích mà theo dõi hần, “Anh Bạch Minh là gì thế?”

“Đây là mẹ anh để lại cho anh. Mặc dù kiểu dáng có chút cũ, nhưng là hi vọng em có thể nhận lấy” Tiêu Bạch Minh có chút va chạm nỉ non

Một đôi bàn tay mở ra trước mặt cô. Trong lòng bàn tay, là một hộp màu đỏ nhung.

“Đây là cái gì?”

“.....”Tiêu Bạch Minh đưa tay mở hộp ra,một chiếc nhẫn bạc mảnh có chút cũ kỹ, màu bạc là bởi vì thời gian làm ra,cũng hiện ra chút màu đen,lại mang theo chút dịu dàng.

Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt,”Cái này đưa cho em?”Quý trọng như vậy,lại muốn cho cô sao?

“Đúng vậy!Bởi vì Thiên Ái đã là vị hôn thê của anh rồi!Trong lúc nhất thời,không có chuẩn bị xong chiếc nhẫn kia cương!Cái này trước có thể thay thế không?”Tiêu Bạch Minh có chút ngượng ngùng mỉm cười.

Đồng Thiên Ái vội vàng từ chối, “Anh Bạch Minh!Không cần!Thật sự là di vật của mẹ anh quá quý trọng .

“Thiên Ái!Không cần từ chối!Anh nghĩ mẹ anh cũng hy vọng nhìn thấy nó được đeo trên tay em!Bà nhất định rất thích giống như em vậy như một đứa trẻ!”Tiêu Bạch Minh đưa tay nắm lấy tay phải của cô,đeo ở ngón giữa.

“Em....”Đồng Thiên Ái nhìn thấy nhẫn trên ngón tay mình,trong lòng bỗng nhiên loạn một trận.

Tiêu Bạch Minh cũng không đợi cô nói tiếp,đưa cánh tay dài,đem cửa xe mở ra, “Mau đi đi!Ngay đầu tiên đến công ty mới làm, phải cố gắng lên!Biết không?”

“.....”Đồng Thiên Ái nắm chặt túi xách,không thể làm gì khác nói, “Được!Anh Bạch Minh cũng thế!Đi làm phải cố gắng lên!”

Nói xong,chan hướng ra ngoài xe đi ra.Trở tay,đem cửa xe đóng lại.Xoay người lại hướng anh phát tay.

Tiêu Bạch Minh mỉm cười,hướng cô gật đầu một cái.

Tầm mắt của anh vẫn nhìn chăm chú theo bóng lưng cô.Không biết làm sao,nhìn cô cách anh càng ngày càng xa,chợt có cảm giác mãnh liệt.

Thiên Ái,vô hình trung cách anh ngày càng xa.....

Nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.Đưa tay bóp nhẹ một chút,mới lái xe rời Tần thị .

139. Chương 139: Trở Về Trước Thời Hạn

Đi vào đại sảnh cao ốc Tần thị, Đồng Thiên Ái ngẩng đầu,ánh mắt vô tư nhìn chăm chú vào phía trước.Nhìn thấy bên cạnh quầy phục vụ,thân ảnh cao ngất của Tần Nghị đứng,hai tay vòng trước ngực,ngang nhiên hứng thú mà nhìn cô.

“.....”Mím môi,tên chó săn ghê tởm!Cư nhiên sáng sớm ở chỗ này chờ cô.

Ghê tởm hơn chính là cái tên biến thái kia!Thật là không dứt,nghĩ ra một số ý tưởng mới,muốn chinh nàng!Hiện tại chế giễu,làm dụng chức quyền,đem cô điều tới nơi này.

Quan Nghị đi về phía trước hai bước,cong người xuống, nhẹ giọng nói, “Đồng Thiên Ái,cô tới trễ năm phút”

“A!”Đồng Thiên Ái rầu rĩ nói, “Vậy thì thế nào?Đến muộn sẽ bị khai trừ sao?”

Nếu như mà nói đến trễ sẽ bị khai trừ,vậy từ ngay mai cô sẽ mỗi ngày mặc gió mặc mưa đều đến trễ.Mãi cho đến ngày cô bị đuổi khỏi Tần thị mới thôi!

“.....”Quan Nghị vội vàng ngậm miệng,trước mắt là một tiểu nữ cô nhi nhưng không giống với ban đầu rồi,cô bây giờ là “Bảo bối” trong mắt Tần đại tổng tài,hắn không nên đắc tội.

Đồng Thiên Ái vô cùng khinh thường trừng mắt liếc hắn một cái,tức giận hỏi, “Tôi làm việc ở chỗ nào?”

“Dẫn cô đi lên”Quan Nghị nhún vai một cái đi về phía thang máy chuyên dụng.

Thang máy một đường đèn sáng,không có báo dừng lại.

Đồng Thiên Ái nghi ngờ nghiêng đầu sang chỗ khác, hỏi “Quan đại thư ký, tôi muốn hỏi một chút, công việc của tôi là gì? Ở tầng mấy?” Trong lòng đã chuẩn bị tốt, tiến nhận điều kiện của hắn không hợp lí.

“À! Công việc của cô à?” Quan Nghị có chút nhứt đầu, nghĩ một lát, nhếch môi nói, “Xin lỗi! Tôi tạm thời cũng không biết!”

Vừa dứt lời nhận được hai đạo ánh mắt giết người

Quan Nghị lạnh lung mà chống đỡ, thở dài. Hắn thật sự không biết! cái tiểu tử thối Tần Dương kia! Trước khi đi đột nhiên phân phó việc làm cho hắn! Cũng không nói cho hắn biết, cho cô đi đến Tần thị làm công việc gì!

Hơn nữa hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ! Một lát giao một công việc cho cô làm, nếu không có chuyện gì lại làm cho Tần đại tổng tài mất hứng

Cho nên không thể làm gì khác hơn là quyết định án binh bất động

“Đình——” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Quan Nghị rất có phong độ mà mời Đồng Thiên Ái đi trước, không ngờ, lại gặp phải ánh mắt lạnh của cô quét qua. Trên mặt có chút cam chịu, lần nữa cảm than cho vận mệnh của mình.

Đồng Thiên Ái đi chậm mấy bước về phía trước, lại xoay người lại tức giận hỏi, “Hiện tại muốn tôi đi đâu! Không có khả năng để cho tôi đứng ở chỗ này làm trang trí chứ?”

“.....” Quan Nghị sửng sốt một chút, thật đúng là không muốn nghĩ đến cái vấn đề này! Để cho cô đi nơi nào thì tốt nhỉ?

Suy tư chốc lát, gương mặt trẻ con lộ ra một khuôn mặt tươi cười, “Cô đi đến phòng làm việc của tổng tài đi! Nơi đó có máy tính, thiết bị giải trí tùy cô chơi! Chơi một mỏi thì cô đi đến phòng nghỉ ngơi ngủ!”

“Anh nói cái gì?.....” Nghe được lời nói này Đồng Thiên Ái trợn mắt há mồm. Cái gì đây? Cho cô đi đến nơi này, cư nhiên chính là tới chơi! Làm ơn đi! Cô tới là làm việc có được hay không

Hé ra khuôn mặt lạnh, nghiêm trang nói, “Tôi không đi! Nếu như phải giống như anh nói, vậy tôi không đi! Tôi liền đứng ở đây!”

“Cái nữ hài tử này thế nào lại quật cường như vậy!” Quan Nghị không chịu nổi hừ hừ, đầu hàng nói, “Được được! Cô muốn làm việc có đúng không? Như vậy đi! Xin Đồng tiểu thư sửa sang lại phòng làm việc tổng tài!”

Quét mắt nhìn phòng làm việc lớn có chút dọa người, Đồng Thiên Ái đem khăn lông buộc trên đầu.

Đôi tay ngay sau đó bắt chéo ngang hông, tức giận lầm bầm lầu bầu, “Đồng Thiên Ái! Phải bắt đầu làm việc! Nói cho những kẻ có tiền biết Cô là dựa vào lao động mà kiếm tiền”

Cầm máy hút bụi lên cắm điện vào trong nháy mắt phát ra thanh âm “Ông ông ông”. Cầm hút bụi, bắt đầu dọn dẹp sàn nhà.

Bất tri bất giác, đồng hồ để bàn rơi xuống đất, kim chỉ từ “9” đi thẳng đến “11”

“Mệt quá!” Đồng Thiên Ái mệt mỏi kêu một tiếng.

Ngay sau đó, cả người ngã ngồi trên sôpha. Trên mặt toàn màu hồng, thở không ra hơi. Đang nhìn “Kiệt tác” mà mình đã dọn dẹp qua, cảm thấy thật hài lòng.

Nhắm mắt lại, cảm thấy có chút mệt mỏi. Trong lòng nhắc nhở mình: Đồng Thiên Ái! Nghỉ ngơi một chút! Nhắm mắt nghỉ ngơi mười phút!”

.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hiển nhiên đã qua cái “Mười phút” này rồi.

Trong giấc mộng Đồng Thiên Ái cảm thấy có chút lạnh, lật người đưa tay vòng chắt thân thể mình.

“Làm sao người lại trở lại nhanh như vậy?”

“Tối hôm qua đã làm xong việc,đêm đó lên phi cơ trực tiếp bay trở về rồi!”

.....

Giọng nói càng ngày càng rõ ràng,cửa phòng làm việc chợt bị đẩy ra.

Tần Tấn Dương ngẩng đầu nhìn bốn phía,tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.Chợt tầm mắt dừng lại tại người trên nằm trên sôpha.Gương mặt cũng theo đó trở nên nhu hòa.

Đồng Thiên Ái cuộn tròn người lại,giống như nửa năm trước uống say cũng vậy, ngủ hết sức ngọt ngào.

“Các người cứ từ từ,ta trước tránh ra!”Quan Nghị nhìn thấy trường hợp này,rất thức thời nói.Sau đó xoay người đi,không quên đem cửa đóng lại.

Tần Tấn Dương đứng tại chỗ nhìn cô một lát,nhìn thấy đôi tay cô vòng bó sát người,chợt nhũn mảy.

Cái tiểu Gai nhỏ này đáng giận,hiện tại cũng đã là cái thời tiết gì rồi hả ?Cư nhiên cứ như vậy ngủ?Chẳng lẽ cô không biết như thế này sẽ cảm sao?Thật là một điểm cũng không biết chăm sóc mình!

Nên là nhanh tay lấy cô về nhà,để cho anh chăm sóc cô

Vừa đưa tay cởi nút áo ,vừa đi đến bên người cô.Cởi áo khoác ra,đưa tay muốn khoác lên người cô.

Cúi đầu,trong nháy mắt,ánh mắt nhìn thấy chiếc nhẫn bạc kia.

Chiếc nhẫn?.....Chiếc nhẫn!Còn đeo vào ngón giữa?.....Đây là cái gì?..... Đính hôn sao?

Chiếc nhẫn này từ đâu tới?Là ai đưa cho cô?

Trong đầu hần đột nhiên nhớ ra một cái tên —— Tiêu Bạch Minh!Đúng vậy!Nhất định là hần!Trừ hần ra,không có khả năng thứ hai!

140. Chương 140: Quá Không Tự Tin

“Đồng Thiên Ái!” Lửa giận trong lòng tức thiêu đốt, hướng cô rống to! Quên mất vốn là muốn việc làm, quên mất muốn nóng lòng nhìn thấy tâm tình cô mong đợi, chỉ còn lại lửa giận! Đúng vậy! Nhìn thấy chiếc nhẫn này, đã làm cho hần hần không cách nào bình tĩnh nữa!

“ ” Tiếng hô của hần, khiến Đồng Thiên Ái lập tức tỉnh táo lại.

Mở mắt ra nháy mắt, nhìn thấy gương mặt khí thế hung hăng của hần. Mặc dù vẫn anh như cũ, nhưng tuần đẹp trai mắt của hần, lông mày hần, ánh mắt của hần, lại rất rõ ràng tự nói với mình —— Đồng Thiên Ái, người lại không cần thận chọc tới hần nữa rồi!

Vội vàng từ trên ghế salon đứng lên, cúi đầu, đưa tay giấu đến sau lưng, “Tần tổng tài! Xin lỗi! Tôi không phải cố ý ngủ ở chỗ này ! Ngài có thể trừ tiền lương của tôi đi ạ!”

Trong lòng lại nói thầm : Tốt nhất đuổi việc tôi luôn cho rồi!

“ ” Tần Tấn Dương nghe được cô lời nói này, tức giận ở đáy lòng xông thẳng lên ốt.

Cánh tay dài đuổi một cái, trực tiếp nắm tay phải của cô lên, bất kể là cô có đau hay không, chỉ biết trong lòng mình hừng hực lửa giận, tức giận vô cùng.

Hai mắt thật chặt khóa lại cô, cắn răng nghiến lợi hỏi, “Nói! Chiếc nhẫn này ở đâu ra!”

“Buông tôi ra! Buông tay! Anh làm đau tôi! Gã biến thái chết tiệt này thái!” Đồng Thiên Ái đưa ra một cái tay khác, dùng sức vỗ mạnh vào tay hần đang siết chặt tay mình.

Sao mỗi lần nói chuyện với hần, cũng đều phí sức như vậy! Quả thực là đàn gảy tai trâu mà!

Tần Tấn Dương nhìn chăm chăm cô, không cách nào nhịn được, đưa tay muốn lấy chiếc nhẫn trên ngón giữa của cô, “Không cho em mang thứ này! Muốn nhẫn, anh sẽ mua cho em! Không cho em mang nhẫn của người đàn ông khác!”

Cái gì, cái gì thế này? Giọng điệu thật lớn a! Cô thật nên cảm thấy vinh hạnh hả? May mắn hả? Tần Đại tổng tài mua nhẫn cho cô! Rõ là. Đừng làm cô buồn nôn chứ.

“Anh buông tay! Đừng nữa để cho tôi chán ghét anh!” Đồng Thiên Ái bám dính vào cửa, lấn át giọng hắn.

Tần Tấn Dương sững sốt, động tác ngừng lại, ngơ ngác nhìn cô.

“.” Đồng Thiên Ái hít một hơi thật sâu, tận lực bình tĩnh nói, “Chuyện lúc trước, coi như xong đi! Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ ngoan ngoãn đi làm ở Tần thị! Cho đến ngày hết hạn hợp đồng!”

“Tôi không từng muốn ghét bất cứ người nào! Bao gồm cả anh! Nếu như anh không muốn tôi chán ghét anh, xin dừng lại những hành động gây thơ này đi!”

“Chiếc nhẫn này, là nhẫn đính hôn anh Bạch Minh đưa cho tôi! Anh nghe và hiểu rõ chưa?”

“Tôi và anh Bạch Minh đính hôn! Tương lai không lâu, tôi sẽ là ‘Tiêu phu nhân’, không phải là ‘Tần phu nhân’ anh mong muốn đâu! Mỗi người ai cũng nên nhận rõ ràng thân phận của mình, nên làm những gì, không nên làm những gì!”

“Anh cũng không phải người ngu ngốc, thủ lĩnh tổng tài có thể quản lý Tần thị nên rõ ràng hơn mới phải!”

Rõ ràng mình, cùng với hắn hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau! Dù như thế nào, cũng không thể có khả năng giao nhau!

Đứng nhìn thẳng vào mắt của hắn, trấn định đem suy nghĩ trong nội tâm mà nói xong.

Không có sợ hãi, không có khiếp đảm, có chăng chỉ là một chút cảm giác là lạ nào đó, không thể nói thành lời. Rốt cuộc là cái gì. Ngay cả mình cũng không biết.

“Anh cũng có thể! Đồng Thiên Ái.” Tần Tấn Dương chột cú đầu, lần này không hề nhìn thẳng vào mắt của cô, nhẹ nhàng nói.

Đồng Thiên Ái trầm mặc không nói, lỗ tai của mình lại rõ ràng đang mong đợi lời kế tiếp của

“Anh cũng có thể. Hắn có thể làm. Anh đều có thể làm được. Thân phận. Cũng không phải con người có khả năng nắm giữ. Chẳng lẽ nói nhất định phải trở nên bình thường. Mới có thể có được em sao.”

“Đồng Thiên Ái. Là em quá không tự tin rồi. Biết không.” Tần Tấn Dương rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô.

Sắc bén, nhấn mạnh. Nói, “Em đang sợ! cảm giác mình bình thường, mà anh lại quá xuất sắc! Em sợ tình yêu của anh đối với em chỉ là một lúc, phải không?”

“Cho nên em không dám đối mặt! Cái gì gọi là thích một người, cái gì gọi là yêu một người?”

Tần Tấn Dương đưa tay, nắm tay của cô, dán vào lồng ngực của mình. Đó là vị trí trái tim, tim của hắn, bởi vì cô, nhảy thật nhanh, thật kịch liệt như vậy.

Cảm thấy nhịp tim đập của hắn, đột nhiên phát hiện, phần rung động kia, xuyên thấu qua lòng bàn tay của cô, một đường nhấn nhủ đến bên trong lòng của cô. Ngay tiếp theo, trái tim của cô, cũng nhảy lên kịch liệt như thế.

Tại sao lại có loại cảm giác này. Loại rung động như thế này.

Tại sao lúc ở cùng anh Bạch Minh. Cho tới bây giờ cũng sẽ không hề có loại cảm giác này.

Dù ngay cả lúc anh Bạch Minh nắm tay của cô, và ngay cả nụ hôn bất chợt kia, hoặc là buổi sáng khi cô ôm Bạch Minh, hoặc lúc trong đầu buồn bực khóc thút thít, đều chỉ không hề cho cô cảm giác.

An tâm.

Đúng vậy, chính là an tâm. Giống như lúc nhỏ, loại cảm giác, được ở bên cạnh cha và mẹ. Để cho cô cảm thấy yên tâm, sẽ không cảm thấy sợ hãi !

Đợi đã nào...! Chờ một chút! Thật chẳng lẽ giống như hần nói, tình cảm mà cô đối với anh Bạch Minh, đơn thuần chỉ là thích thôi sao?

Như vậy, nhịp tim của cô bây giờ sao lại đập loạn lợi hại như thế?

Chẳng lẽ là bởi vì —— cô thích gã đàn ông biến thái này?

Ý tưởng đột nhiên này nổ tung ở trong đầu. Thậm chí ngay cả mình cũng không thể tin được, lại có thể có loại ý nghĩ này!

“A ——” Hét to một tiếng, vội vàng bỏ tay hần ra.

Giống như là gặp quỷ vội vã chạy nhanh về hướng cửa lớn, nói chính xác hơn là chạy trốn chết, “Tôi không thèm nghe anh nói nữa! Tôi muốn đi ăn cơm!”

Tần Tấn Dương nhìn bóng lưng cô thoát đi, không hề đuổi theo.

Giữa ngón tay, tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ của cô. Cơn tức giận ở trong lòng từ từ đã trở lại bình thường, trong mắt lại tràn đầy thương yêu.

“Đồng Thiên Ái! Anh sẽ để em đối diện với anh, đối diện với chính trái tim của mình!” Cơ hồ là tự lảm bảm, Nhưng mà lại giống như một lời thề.

Ngón tay áp út của cô, sẽ đeo lên chiếc nhẫn hần tặng!

Tiêu Bạch Minh sao? Hần nghĩ ngược lại xem Tiêu Bạch Minh rốt cuộc có chỗ nào tốt! Chỉ là, ánh mắt của hần xem nhe cũng tạm được, vì đã nhìn trúng con nhím nhỏ của mình! Nhưng, mình sẽ không bao giờ để cho hần thực hiện được!

Đồng Thiên Ái, chỉ có thể trở thành“Tần phu nhân” !

141. Chương 141: Cố Ý Lạnh Lùng

Sau tất cả mọi chuyện, buổi chiều hôm nay yên ắng chưa từng thấy. Gã biến thái chết tiệt đó, không hiểu sao lại đối xử tốt với cô. Thậm chí, hần còn cố ý phân phó cấp dưới an bài cho cô một phòng làm việc riêng.

Trong căn phòng làm việc nhỏ, Đồng Thiên Ái ngơ ngác ngồi. Đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm màn hình vi tính phía trước, trong đầu lại hiện về những chuyện vừa xảy ra.

Muốn tỉnh táo bao nhiêu, Đồng Thiên Ái lại cảm thấy chính mình u mê bấy nhiêu. Lúc trước đối với những người từng theo đuổi cô đều kiên quyết từ chối. Sao lần này lại không dứt khoát như vậy. Còn không ngừng nghĩ đến muốn chết... Không được cô muốn bình tĩnh lại. Không thể nghĩ đến chuyện đó.

Nghiêng đầu về phía cửa sổ, lại nhìn thấy gương mặt tuần tú khí thế bức người, vẻ mặt nham nhở lần nữa hiện lên trước mắt. Là ảo giác sao? Đồng Thiên Ái đưa tay dụi dụi mắt, cuối cùng gương mặt đáng ghét kia cũng biến mất.

“Cộc Cộc...”là tiếng gõ cửa. Nằm ở trên bàn, tựa như chú chó Nhật lười biếng, Đồng Thiên Ái nghe thấy tiếng gõ cửa, vội vàng ngẩng đầu lên. Nhìn về phía cánh cửa, Đồng Thiên Ái chán ghét nhìn chằm chằm về phía bọn họ.

Người gõ cửa là Quan Nghị, thân thể cao ngất của hần đang đứng chặn trước cửa. Hần đứng đó nhìn Đồng Thiên Ái lười biếng, nở nụ cười thân thiện “ Đồng tiểu thư! Tan sở rồi! Cô không về sao? Hay là muốn ở đây qua đêm?”

“.....” Đồng Thiên Ái liếc nhìn một cái, quyết định trầm mặc. Với những người đi theo tên biến thái, cô là không có tiếng nói chung với bọn họ. Biện pháp tốt nhất chính là đem những người đó ra khỏi tầm mắt, xem bọn họ là không khí. Như thế chính mình mới cảm thấy thoải mái. Theo suy nghĩ đó của chính mình Đồng Thiên Ái lẳng lặng cúi đầu đi về phía cửa.

Quan Nghị thấy cô như thế cũng thờ ơ mỉm cười, rất tự nhiên lui về phía sau cho cô bước đến. Đứng sau Quan Nghị, Tần Tấn Dương trầm lặng, đôi tay để vào trong túi quần tây. Hắn đứng đằng sau nhìn chăm chăm vào Đồng Thiên Ái. Thở dài chán nản. Cô gái nhỏ này không thêm nói một lời nào sao? Sao lại quật cường đến như vậy chứ? Nhìn cô như thế, Tần Tấn Dương quyết định lần này không ép buộc cô gì nữa.

“Quan Nghị! Đi thôi!” nhân nhặt mở miệng, ngay lập tức xoay người rời đi.

Đồng Thiên Ái sững sốt một chút, tay nắm chặt lấy quai túi xách, vì lời nói lạnh lùng của Tần Tấn Dương mà trở nên cứng ngắc tại chỗ. Nghe hắn nói thế, cô hẳn là nên thở phào nhẹ nhõm chứ, nhưng sao trong lòng lại thấy có gì đó buồn bực, mất mát.

Từ từ ra khỏi cao ốc Tần thị, Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên liền phát hiện Tiêu Bạch Minh đã đứng bên kia đường đợi cô từ sớm. Lần này anh không đi xe, chỉ là đứng phía đối diện, hướng nhìn về phía cô, nở ra nụ cười thương yêu. Sau đó, anh mở bước chân, hướng về phía cô đi đến.

Đồng Thiên Ái đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích, vốn là muốn bước chân đi đến nhưng trong nháy mắt bản thân lại thu hồi lại. Đứng bên này nhìn sang, thấy Tiêu Bạch Minh từ đằng xa đi đến, anh tựa như một người bảo vệ, một thiên sứ của chính cô. Đúng vậy... anh là người bảo vệ... là thiên sứ... Chính mình lại thấy ảo não vì phát hiện này. Người bảo vệ... cũng không phải là người yêu đi... Đồng Thiên Ái lần này thì không có cách nào trốn tránh nữa rồi. Đúng như lời tên kia nói mình đối với anh Bạch Minh là thích. Là thích chứ không phải yêu. Như vậy rồi cuộc thì chính mình thích người nào yêu người nào.

“Thiên Ái! Em đói bụng không? Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm ở Tần thị, cảm thấy thế nào?” Tiêu Bạch Minh không biết từ lúc nào đã sang đến bên này, đang đứng trước mặt cô.

Đồng Thiên Ái ngẩng mặt lên nhìn anh, buồn buồn ‘Dạ!’ một tiếng “Bụng có chút đói rồi... Em muốn ăn....”

“Thiên Ái muốn ăn gì vậy?” Tiêu Bạch Minh đưa tay vuốt vuốt tóc cô, sau đó dắt tay cô đi lên “ Anh để xe ở bãi đỗ xe ngầm rồi! Mình cùng đi nào!”

“Dạ được!” Đồng Thiên Ái không để ý nói “ Tùy tiện ăn món gì cũng được, không sao cả!”.

Đáy mắt Tiêu Bạch Minh liền xuất hiện bóng dáng chiếc xe Benz quen thuộc. Xuyên qua khung cửa kính màu đen, có thể tinh tường nhìn thấy vị chủ nhân bên trong. Tổng tài Tần thị, thủ lĩnh tổng tài oanh liệt của Đài Loan – Tần Tấn Dương.

“Thiên Ái! Sao không kéo áo khoác hẳn lên thế này?”

Đồng Thiên Ái theo phản xạ, cúi đầu nghiêng mắt nhìn thấy áo khoác chính mình đã khéo khóa lên được một nửa. Nghi ngờ nhìn Tiêu Bạch Minh, Đồng Thiên Ái tùy ý nói “Trời cũng không lạnh lắm...!”

“Gần đây thời tiết thay đổi em phải chú ý đến bản thân! Nếu không sẽ bị cảm đấy!” Tiêu Bạch Minh nói xong, đưa tay kéo khóa áo khoác lên cho cô. Tư thái cùng động tác hết sức thân mật.

Đồng Thiên Ái ngu ngơ đến ngốc nghếch, nâng lên khuôn mặt tươi cười nhìn anh. Nhưng vì đụng chạm nhỏ nhặt này lại khiến cô trong nháy mắt nhớ lại đêm hôm đó. Tay của anh, không biết là cố ý hay là vô tình, đụng nhẹ đến cô.

Chiếc xe theo đường thẳng chạy đến, thời điểm xẹt ngang qua bọn họ, tốc độ xe cực kì chậm rãi. Tần Tấn Dương nghiêng đầu nhìn hai người thân mật mờ ám với nhau. Lông mi không tự chủ cau chặt lại, đôi môi mỏng tức giận bặm chặt. Ngay giây tiếp theo, đôi tay đặt trên tay lái dường như cũng trở nên cứng ngắc. Cứ nhiên lại để anh nhìn thấy hai người ở chung một chỗ thân mật.

Thái độ kia của Tiêu Bạch Minh có lẽ sẽ lừa gạt được Thiên Ái nhưng không gạt được ánh mắt của anh. Hẳn là cố ý... cố ý ở trước mặt anh diễn vở kịch thân mật.

Tần Tấn Dương cười khẩy một cái tự thưởng cho phát hiện của chính mình. Hắn nên biết rõ vị trí của hắn trong lòng Thiên Ái là gì. Cũng không phải vị trí mà hắn ao ước. Chỉ là Thiên Ái cô ấy quá lệ thuộc vào hắn. Nói chính xác hơn, hẳn đối với Thiên Ái chỉ là bạn bè không hơn không kém mà thôi. Cho nên hẳn cô tình làm ra động tác kia sao? Tiêu Bạch Minh hẳn là hạnh phúc với trò này lắm đây. Tần Tấn Dương chán ghét nhìn về phía trước, đối diện với ánh mắt Tiêu Bạch Minh.

Tiêu Bạch Minh dùng dư quang cuối mắt quan sát chiếc xe phía đối diện. Chống lại tầm mắt của Tần Tấn Dương, lại nhận được ánh mắt khiêu khích của hắn, hơn nữa còn là ánh mắt ý vị sâu xa, cảm giác như chính mình bị hắn nhìn thấu.

Quả nhiên, anh khẩn trương đến mức ngu xuẩn rồi. Sao lại dùng chuyện nhỏ nhặt này để biểu hiện địa vị của mình cho người đàn ông kia biết chứ. Tiêu Bạch Minh nhìn chiếc xe dần dần khuất xa, đầu lại căng đau dữ dội.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, nhìn thấy chân mày anh nhíu chặt, có vẻ khó chịu, quan tâm hỏi anh

“Anh Bạch Minh... anh làm sao vậy... Anh không khỏe à? Sắc mặt của anh rất xấu!”

“Không sao đâu! Anh dẫn em đi ăn cơm! Có lẽ là do dạo này công việc quá nhiều!” Tiêu Bạch Minh cố nén nỗi đau, tận lực bình thản nói với Đồng Thiên Ái.

142. Chương 142: Mang Ấm Áp Cho Em

Ngày tháng cứ thế trôi qua trong yên lặng, yên lặng đến mức quỷ dị. Tên biến thái hầu như không còn gây khó dễ cho cô nữa. Mỗi ngày để cấp dưới sai bảo cô sửa sang lại một ít tài liệu công vụ gì đó. Cứ như thế, cũng đến mấy ngày rồi cô chưa giáp mặt hắn lần nào. Bọn họ tuy là làm chung một nơi, hàng ngày ra ra vào vào nhưng cô cũng là không thấy hắn. Đây quả thật là chuyện hết sức kì quái. Cuộc sống của cô vẫn như thế, hàng ngày đi làm mang theo một ít thức ăn, đến giờ trưa mang ra bỏ vào lò vi sóng hâm lại rồi ăn. Buổi tối, tan tầm dùng thang máy dành cho nhân viên đi về.

Bọn họ chính là không hề chạm mặt. Nhưng tại sao cô lại bắt đầu mong đợi muốn nhìn thấy hắn. Đồng Thiên Ái! Da mặt cô càng ngày càng dày rồi! Muốn gặp hắn, cô nghĩ cô sẽ làm gì đây? Chẳng lẽ lại nói “Đã lâu không gặp sao?”. Rồi sau đó, thế nào mà đối mặt với hắn đây? Cảm giác rất gượng gạo nha! Cho nên, STOP! Không nghĩ đến vấn đề đó nữa.

Đồng Thiên Ái lười biếng, duỗi lưng một cái, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, cảm giác mình thật sự ung dung nhàn hạ. Mỗi tháng nhận một khoản tiền lương khá khá, lại phát hiện mình hầu như chẳng làm việc gì cả. Cảm giác chính mình là một con sâu gạo chính hiệu. Ý nghĩ mình chẳng khác gì con sâu gạo khiến Đồng Thiên Ái cảm thấy vô cùng khó chịu.

Uể oải đưa tay lấy điện thoại di động trong hộp bàn ra, cũng lâu lắm rồi cô không gọi điện về Cô Nhi Viện. Khi đi khỏi cô nhi viện, hầu như tháng nào cũng sẽ liên lạc hỏi thăm mọi người một ít. Nhưng gần đây xảy ra thật nhiều chuyện, cô cũng quên gọi điện về tán gẫu cùng mọi người. Thử lục lại trong đầu tìm kiếm số điện thoại cô nhi viện, lại hoảng hốt phát hiện mình thế nào lại quên mất. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ mọi thứ từ giờ cho đến cuối đời cũng sẽ theo thời gian mà bị quên lãng sao? Không! Cho dù đó là gì thì cũng không thể là cô nhi viện được.

Vội vàng tìm kiếm trong danh bạ, Đồng Thiên Ái ấn nút gọi

“Tút... Tút... Tút...” Chuông đổ nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Bất an trong lòng càng ngày càng nhiều, Đồng Thiên Ái không ngừng nỉ non “ Mẹ Từ! Mau nhắc máy đi chứ! Mẹ Từ! Sao lại không nghe điện thoại?”

Điện thoại cuối cùng cũng thông

“ Alo! Đây là cô nhi viện Nhân Ái!”

“Alo! Con là Thiên Ái!” bên này Đồng Thiên Ái đã muốn khóc đến nơi, giây phút nghe được âm thanh từ trong điện thoại truyền ra, trong lòng chợt yên tâm hẳn lên.

“Thiên Ái a! Di Trương đây. Gần đây con thế nào? Lâu rồi không thấy con về lại đây. Mọi người ai cũng mong con hết!”

Đồng Thiên Ái nghẹn ngào như muốn khóc

“Vâng! Con là Thiên Ái đây dì Trương!”

“Ai nha! Có phải lại bị cảm lạnh rồi hay không? Khí trời chuyển lạnh rồi, phải chú ý mặc thêm quần áo ấm biết chưa? Bên ngoài có một mình phải biết chú ý giữ gìn sức khỏe một chút. Khi nào rảnh rồi ghé nơi này chơi một lúc.”

“Dạ vâng! Mẹ Từ có đó không Dì Trương?”

“Hôm nay có một cậu nhóc bị bệnh, mẹ Từ mang đứa nhóc đó đi bệnh viện kiểm tra rồi. Có chuyện gì hả con?”

“À Không có gì đâu. Cho con gửi lời thăm hỏi đến Mẹ Từ. Hai hôm nữa, con sẽ trở về.” Đồng Thiên Ái đưa tay nhẹ lau đi khóe mắt ẩm ướt.

Đồng Thiên Ái có lẽ chuyên tâm quá mức nên không phát hiện từ nãy đến giờ vẫn có một người đang đứng dõi theo tâm tình cô. Hai căn phòng được tách biệt bằng một cánh cửa kính, hơn nữa là kính chuyên dụng, từ bên đó nhìn qua có thể thấy hết nhất cử nhất động của người trong phòng.

Đồng Thiên Ái tắt điện thoại, thân hình gầy yếu mệt mỏi dựa vào lưng ghế, một tay đưa lên chống đỡ cái trán. Mà ở bên này thân ảnh cao ngất của Tần Tấn Dương vẫn như cũ đứng yên, chăm chú nhìn cô gái nhỏ của chính mình.

Đứng nhìn cô thật lâu, đôi lông mày cũng nhíu chặt lại. Tần Tấn Dương cảm thấy thật ảo não, đúng hơn là hấn bất lực. Cuối cùng hấn cũng chỉ biết đứng nơi này khẽ thở dài một hơi.

Đồng Thiên Ái đưa tay trên trán xuống, mở mắt ra, liếc nhìn về phía cửa làm việc.

Không có người..... Cả một cao ốc Tần thị to lớn, lúc này dường như chỉ có mình cô. Thật sự yên tĩnh quá mức khiến cô sợ hãi. Bất chợt đập bàn đứng dậy, cầm túi xách trên tay, Đồng Thiên Ái sải nhanh bước ra ngoài. Cô không muốn ở lại nơi này nữa thêm giây nào nữa, nơi này tạo cho cô cảm giác sợ hãi. Rời khỏi phòng làm việc, Đồng Thiên Ái vội bước về phía thang máy dành cho nhân viên.

Trong nháy mắt thang máy đóng lại thì phía bên trái dãy hành lang cũng xuất hiện hai thân ảnh cao ngất.

“Aaaa! Trốn việc rồi! Muốn trừ tiền lương của cô ấy không Tần tổng?” Quan Nghị đùa giỡn nói

Tần Tấn Dương liếc nhìn về khoái trá của Quan Nghị, trầm muện nói “ Trừ!”

Anh biết rõ con nhím nhỏ này rất quật cường, cô sẽ không cảm kích việc hấn đối với cô “đặc cách”. Cô gái này thật sự là rất cố chấp, hơn nữa rất có nguyên tắc. Đối với cô mà nói cách tốt nhất chính là đối xử bình đẳng như những nhân viên khác. Với cô gái có lòng tự trọng cao như thế này, cách làm thế này là chấp nhận được.

“.....” Thực là sẽ trừ sao ?

Tần Tấn Dương không đem kinh ngạc của Quan Nghị nhìn vào mắt, trầm mặc như cũ. Trong đầu hấn lại hiện lên vẻ mặt u buồn vừa rồi của cô. Ai biết được vừa rồi hấn rất muốn bước vào căn phòng đó, ôm chặt cô vào lòng, mang ấm áp đến cho cô. Hấn còn muốn nói cho cô biết hấn đủ vững chắc cho cô dựa vào.

Chỉ là. Thời điểm còn chưa tới. Hiện tại vẫn chưa phải lúc. . . .

“Cậu không đuổi theo sao?” Quan Nghị nghiêng người dựa vào tường, liếc nhìn Tần Tấn Dương trầm mặc bên cạnh.

Tần Tấn Dương nhìn đèn chỉ thị của thang máy, đến khi đèn thang máy dừng lại tại số “1”, hấn lạnh nhạt nói “ Để cô ấy yên tĩnh một mình! Cô ấy bây giờ cần yên tĩnh!”

“Két!” Quan Nghị nghe câu nói của Tần Tấn Dương có chút chấn động, không dám tin vào tai mình. Bắt đầu từ lúc nào Tần đại tổng tài biết thông cảm với người khác vậy? Có phải hay không khi yêu một người, bản thân sẽ vì họ mà thay đổi? Nhưng mà không thể chối cãi, việc thay đổi này thực sự không tệ.

Trầm muộn xoay người, Tần Tấn Dương lẳng lặng đi về phòng làm việc của mình. Để mặc Quan Nghị đang sững sờ tại chỗ, nhẹ nhàng nói “ Gần đây cậu có vẻ càng ngày càng rảnh rồi nhỉ? Sao nào? Nếu cậu hảnh rảnh rồi như thế....”

“Im nào! Tôi rất bận.... công việc của tôi..... Tôi đi đây” Quan Nghị vội vàng lắc đầu thuận tiện chuẩn đi.

143. Chương 143: Người Thứ Ba Xuất Hiện

Đồng Thiên Ái một đường chạy như điên, ra khỏi Cao ốc Tần thị. Trong đầu vang lên tiếng gào thét muốn chạy khỏi nơi đó. Cô không muốn chôn mình trong căn phòng đó nữa, cảm giác đè nén khiến cô khó thở. Cô muốn hít thở không khí trong lành, cần sự ấm áp của ánh mặt trời.

Đồng Thiên Ái chạy ra khỏi tòa cao ốc, ngẩng đầu lên trời, hai mắt nhắm lại. Bốn phía vang lên tiếng động cơ xe hơi, còn có âm thanh xì xào của người đi đường đang nói chuyện với nhau. Nhưng cô có thể cảm nhận được sự ấm áp của ánh nắng mặt trời, thật sự rất ấm áp. Vội cô như vậy là đủ rồi.

“Mẹ! Sao các bạn nhỏ khác đều có ba riêng mình Thiên Ái không có?”

“Thiên Ái... Bảo bối của mẹ”

“Mẹ! Mẹ đừng khóc. Thiên Ái về sau sẽ không hối nữa! Mẹ đừng khóc! Thiên Ái không thích ba... cũng không cần ba”

“Thiên Ái! Ba cũng rất thích Thiên Ái! Ba cũng rất thích Thiên Ái!”

“Thiên Ái biết... Thiên Ái thích mẹ hơn... Giống như mẹ vừa nói Thiên Ái thích nhiều người nhưng Thiên Ái là thích mẹ nhất!”

Bỗng nhiên cô có cảm giác đầy mắt lại bắt đầu ngưng tụ hơi nước.

“Xin lỗi! Xin hỏi cô là Đồng Thiên Ái Đồng tiểu thư đúng không?” Sau lưng bắt chợt vang lên giọng nữ êm ái.

Đồng Thiên Ái nén sự chua xót trong lòng xuống, chớp chớp mắt giấu đi giọt nước nơi khóe mắt, mở to đôi mắt, tò mò xoay người lại. Đồng Thiên Ái thấy trước mắt mình cô gái nhỏ, trên mặt có chút tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được sự thương xót.

Cô gái phía trước mặc một bộ chiffon quần lụa mỏng, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lông màu đen. Dáng người nhỏ xinh, đôi mắt to có chút tia máu nhưng lại khiến người khác có cảm giác cô gái này rất có khí chất. Đồng Thiên Ái sững sờ nhìn, cố gắng tìm kiếm hình ảnh cô gái này trong trí nhớ. Nhưng lại phát hiện mình chưa từng gặp qua cô. Ngay cả ấn tượng nhỏ nhất cũng không có. Vậy tại sao cô gái này có thể chắc chắn gọi ra tên họ đầy đủ của mình đây?

“Xin lỗi! Tiểu thư... tôi không biết cô là.....” Đồng Thiên Ái nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn bộ dáng cô gái này chắc là nhỏ tuổi hơn cô.

Cô gái nhỏ có chút xấu hổ, trong ánh mắt lộ ra tia đau thương khiến người ta cảm thấy đau lòng, “Đồng tiểu thư, tôi biết thể này là rất đột xuất nhưng tôi đứng đây đợi cô đã ba tiếng đồng hồ rồi! Không biết Đồng tiểu thư có thời gian nói chuyện với tôi được hay không?” Cô gái nhỏ nói đến đây đầu đã cúi hẳn xuống, giọng nói cũng ngày càng nhỏ.

Đồng Thiên Ái nhất thời có cảm giác mình chính là “Chị hai”

“Được! Chúng ta đi uống café ngồi nói chuyện!”

Café Mocha không khí trong quán mang phong cách u nhã, trong quán mở loại nhạc cổ điển, nghe rất du dương êm tai. Vị trí bên trái gần cửa sổ, hai cô gái nhỏ nhắn đang ngồi đối diện nhau. Vừa khéo, vệt nắng theo khe cửa tiến vào chiếu xuống mặt bàn tạo nên một điểm sáng.

“Hai vị tiểu thư, café hai người đây!” nhân viên phục vụ cong người xuống, đặt café trước mặt hai cô gái.

“Cám ơn!” như có hẹn ước ngầm với nhau, hai cô gái đồng thời nói.

Đồng Thiên Ái nghiêng đầu, nhìn thẳng cô gái trước mặt, cười thật tươi. Cô gái này tạo cho cô cảm giác rất tốt. Tuy là dựa vào cách ăn mặc có thể biết được gia cảnh cô gái này khá giàu có

“ Cô tên là gì?” Đưa tay cầm chiếc thìa nhỏ, Đồng Thiên Ái từ từ khuấy đều café.

Cô bé con vội tiếp lời Đồng Thiên Ái

“Xin lỗi! Đồng tiểu thư, tôi còn chưa giới thiệu mình! Thật xin lỗi. Tôi tên là Ôn Diễm Diễm, Ôn trong ôn nhu, Diễm trong Diễm đạm. Chính là Ôn nhu và Diễm đạm”. Cô gái nhỏ có vẻ ảo não, thấy mình càng giải thích càng rối. (Tên này là chém gió một nghĩ luôn, beta-er chỉnh sửa lại ỉnh nha)

Đồng Thiên Ái ngạc nhiên cười một tiếng, khẽ gật đầu với cô bé trước mặt, nhẹ giọng lặp lại “Diễm Diễm... Diễm Diễm... Tên của cô nghe rất êm tai”

“Cám ơn chị! Nghe cũng không đến nỗi nào.” Ôn Diễm Diễm đỏ mặt nói khẽ, cúi đầu nhìn ly café trước mặt.

Mùi thơm thoát ra từ ly café, phiêu tán trong không trung, khiến người khác không kiềm được muốn thưởng thức. Đồng Thiên Ái hít ngửi mùi thơm củ café không nhận được nâng tách café lên miệng, uống một ngụm. Hương vị nồng nàn của café trong nháy mắt tràn ngập trong miệng cô. Có thể cảm thấy rất rõ hương vị này đã chảy tận sâu xuống đáy lòng cô.

Nhẹ nhàng để xuống chén cà phê, Đồng Thiên Ái nhàn nhạt hỏi, “Ôn tiểu thư, xin hỏi, cô tìm tôi có chuyện gì đây?”

“Thật xin lỗi! Thật sự là rất mạo muội! Nhưng là tôi không có cách nào.” Ôn Diễm Diễm ngượng ngùng cúi đầu, càng nói càng nhỏ, bộ dáng thừa nhận sai lầm.

Đồng Thiên Ái vội vàng lắc đầu, an ủi “ Không!Không phải thế. Cô không làm phiền tôi! Chiều chiều tôi cũng rất thích ra ngoài uống café. Café ở đây rất ngon. Như vậy đi, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết cô tìm tôi có chuyện gì không?” Đồng Thiên Ái dò xét hỏi.

Ôn Diễm Diễm nghe thế, ngay lập tức đập bàn đứng lên, cúi đầu trước mặt Đồng Thiên Ái, thành khẩn nói “ Thật ra thì... tôi biết làm thế này là vô cùng không có lý trí, cũng không đúng nhưng mà tôi thật sự là hết cách rồi.”

“ Cô... xin cô đem Tiêu đại ca nhường cho tôi được không? Tôi biết Tiêu đại ca rất thích Đồng tiểu thư... nhưng là... Tôi thật sự hết cách rồi.... Tôi rất thích Tiêu đại ca... Tôi đã không có cha rồi... Tôi không thể mất thêm anh ấy...” (Bà cô này bị dở thật rồi, tội cho anh Tiêu quá!. Thôi anh theo em đi là ok.)

Oanh ——

Đồng Thiên Ái khiếp sợ nhìn cô gái trước mặt, không cách nào tiếp nhận tình huống này được. Cô gái này nói gì vậy? Tiêu đại ca? Là anh Bạch Minh sao? Cô gái này cầu xin cô nhường anh Bạch Minh cho cô ấy? (vâng! Chính xác 100% đấy chị ạ!) Quan hệ giữa cô bé này với anh Bạch Minh là gì đây?

Cô gái này đột nhiên xuất hiện, có điềm báo gì đây? Anh Bạch Minh phản bội cô? Chẳng lẽ đây chính là giai đoạn người thứ ba lên sân diễn sao?

Đồng Thiên Ái cố gắng áp chế sự bất an trong lòng xuống, đứng dậy, đưa tay vỗ vỗ bả vai, ý bảo cô gái nhỏ ngồi xuống “Ôn tiểu thư, cô ngồi xuống rồi từ từ nói được không?”

“A! Dạ vâng! Thật xin lỗi.. Là tôi quá kích động...” Ôn Diễm Diễm đưa tay dụi mắt, nước mắt theo thể lăn dài xuống má rơi vào tách café.

144. Chương 144: Chuyện Trong Quá Khứ

Không khí bây giờ trở nên cổ quái, còn có chút kỳ hoặc. Đồng Thiên Ái không biết đã xảy ra chuyện gì sau lưng cô. Nội tâm mang theo sợ hãi cùng bất an, khiến Đồng Thiên Ái trở nên cẩn thận hơn

Chiếc muống nhỏ khẽ chạm vào thành ly, phát re từng tiếng “Keng! Keng!”. Xung quanh bốn phía có rất nhiều người, nhưng tại nơi góc bàn nhỏ này, không khí thật yên lặng, chỉ có tiếng muống chạm vào thanh ly. Giữa yên lặng thế này, tiếng động nhỏ cũng trở nên phóng đại hơn, tiếng “keng keng” vang tận vào lòng người.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, nhìn kỹ cô gái nhỏ trước mặt mình. Trong hoàn cảnh này ai nên mở miệng trước đây? Nhưng nếu cả hai đều không nói chuyện vậy chuyện này giải quyết thế nào đây? Cho nên...

“Ôn tiểu thư! Cô có thể nói một chút về anh Bạch... à không Tiêu đại ca” Đồng Thiên Ái suy nghĩ đổi lại danh xưng. Vừa rồi có nghe cô gái này nói mình đã không còn cha. Nên hiện tại chính mình phải bình tĩnh như vậy mới không làm tổn thương thêm cô ấy. Bởi vì cô hiểu được nỗi thống khổ khi mất đi người thân.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Ôn Diễm Diễm cúi đầu, lầm bầm nhắc lại ba từ này.

Đồng Thiên Ái thấy thế lắc đầu, đặt tay mình lên bàn tay cô mới biết tay cô bé rất lạnh “ Không cần nói xin lỗi với tôi! Cô là cô gái tốt. Thích một người không có gì sai trái!”

Đúng vậy, thích một người không có gì sai. Nhưng nếu lỡ nhầm thích phải một người không nên thích đó mới là sai lầm. Anh Bạch Minh là người rất đáng để thích nhưng đáng tiếc cô mới vừa phát hiện ra thích của cô đối với anh ấy cũng không hề ít.

Ôn Diễm Diễm đưa tay khác lau đi nước mắt, rồi ngẩng đầu nhìn lên Đồng Thiên Ái.

“Tôi.... Tiêu đại ca... Anh ấy... Thật ra thì...” Ôn Diễm Diễm ấp úng nói, phát hiện ra chính mình càng nói càng loạn. Đồng Thiên Ái nhẹ vỗ mu bàn tay cô, kiên nhẫn nói “Từ từ nói, tôi có rất nhiều thời gian, tôi ngồi đây nghe cô nói chuyện lúc trước.”

Chuyện lúc trước từng thích ai đó, hai người từng có bao nhiêu kỷ niệm? Có bao nhiêu hẹn ước? Còn có cảm giác hạnh phúc không thể nào từ bỏ.

Ôn Diễm Diễm nghẹn ngào một hồi, cuối cùng mở miệng nói

“Tiêu đại ca là nhân viên trong công ty cha tôi. Năng lực làm việc của anh rất tốt. Việc gì anh ấy cũng có thể làm tốt. Cha rất quý anh ấy!Sau đó... Tôi cũng càng ngày càng quý mến anh ấy... Mỗi ngày đều theo cha đến công ty liền muốn theo cạnh anh ấy.”

“Tiêu đại ca luôn rất bận nhưng anh ấy không hề chê tôi phiền hà, lúc nào cũng mỉm cười. Anh ấy nói với tôi ‘ Diễm Diễm nghe lời, Tiêu đại ca phải làm việc’. Sau đó, tôi lại hướng Tiêu đại ca thổ lộ. Nhưng anh ấy nói là anh ấy đã có người trong lòng. Anh ấy rất thích một cô bé con rất hiền lành rất đáng yêu cũng rất đơn thuần. Mà tôi đối với anh ấy giống như em gái mà thôi...” giọng nói Ôn Diễm Diễm lúc này mang đầy vẻ cô đơn hiu quạnh.

Ôn Diễm Diễm bỗng cầm lấy tay Thiên Ái, hấp tấp nói “Đồng tiểu thư cô có lẽ cảm thấy rất kỳ quái. Tại sao tôi biết được tên của cô. Thật ra tôi cũng chỉ là tình cờ biết được tên cô.”

“Mấy ngày trước lúc làm tăng ca, Tiêu đại ca không biết gọi điện cho ai. Nhưng mãi vẫn không gọi được, anh ấy hô lên một tiếng tên của cô. Tôi là cô gái không tốt, tôi đứng nghe lén rồi sau đó nhớ được tên cô. Xin cô tha thứ tôi như thế này quấy rầy cô!”

.

Đồng Thiên Ái nghe đến, trái tim chợt thất lại buồn bã. Là ngày hôm đó sao? Hôm đó điện thoại cô hết pin, anh Bạch Minh cũng không phải không gọi điện cho cô. Đột nhiên, tâm tình cô trở nên uất ức, khó chịu, lạnh nhạt nói “Không sao!”

Anh Bạch Minh thật xin lỗi...

“Tôi muốn nói, Diễm Diễm cô rất may mắn, vì cô đã tìm được người mà mình thích” Đồng Thiên Ái có chút cảm khái nói tiếp “ Nhưng tình cảm là một chuyện không thể ép buộc, nếu như Tiêu đại ca cũng thích cô, tôi sẽ nguyện ý rút lui. Tôi sẽ thật lòng chúc phúc cho hai người...”

Không có chút oán hận, không chút bi thương, cũng không ưu sầu, mỉm cười chúc phúc cho hai người. Ba người tranh đấu đau thương, không bằng một người rút lui thành toàn cho hai người còn lại hạnh phúc.

Nhưng là người trong lòng anh Bạch Minh là mình Đồng Thiên Ái cô thôi. Ngón tay giữa của cô vẫn còn đeo chiếc nhẫn bạc anh Bạch Minh tặng.

Diễm Diễm đỏ mặt vội vàng cầu khẩn “Đồng tiểu thư... tôi van cầu chị. Tôi biết rõ Tiêu đại ca rất thích chị.. Nhưng là tôi không có cách nào .. tôi cầu xin chị.... Tôi...” Ôn Diễm Diễm hô hấp chợt trở nên mất tự nhiên. Khuôn mặt tái nhợt trong nháy mắt trở nên xám xịt.

Đồng Thiên Ái nhìn thấy sắc mặt Diễm Diễm không ổn, lo lắng hỏi “ Diễm Diễm... Diễm Diễm cô không sao chứ... Diễm Diễm Cô làm sao vậy?”

“Khó chịu.. Tôi thật khó chịu...” Ôn Diễm Diễm cố gắng hít từng ngụm không khí, trước mặt bỗng tối sầm liền sau đó ngất đi.

Đồng Thiên Ái vội chạy sang bên, nghiêng đầu nhìn người nằm gục trên bàn, hoảng hốt la ầm lên “ Gọi xe cấp cứu! Mau gọi xe cấp cứu!”

.....

Đồng Thiên Ái hoảng hốt, lúc xe cấp cứu đến hoảng loạn đi theo bọn họ. Nắm chặt lấy tay Ôn Diễm Diễm, Đồng Thiên Ái sợ hãi vô cùng. Cảm giác rất giống như năm đó.

“Mẹ... Mẹ đừng đi... Thiên Ái không muốn...”

“Thiên Ái.. Nói ẹ... Thiên Ái sẽ ngoan ngoãn nghe lời.... Xem như.... Mẹ về sau không ở bên cạnh Thiên Ái.... Chỉ cần mẹ.... ở trên trời dõi theo... Thiên Ái sẽ ngoan ngoãn nghe lời.... Thiên Ái không khóc....”

“Thiên Ái.... Bảo bối của mẹ.... Mẹ yêu bảo bối.... Mẹ chỉ cần nằm ngủ.... Mẹ sẽ mãi không rời đi Thiên Ái....”

Gạt người tất cả đều là gạt người.... Đều là.... Mẹ gạt Thiên Ái.... Mẹ ngủ rồi... mãi về sau cũng không tỉnh lại...

Mẹ. Hướng Thiên Ái nói láo rồi. Ngủ về sau. Không còn có tỉnh lại qua.

Hành lang trong bệnh viện, mùi thuốc sát trùng vương trong không khí. Đồng Thiên Ái thỉnh thoảng đi qua vài bệnh nhân, hoặc là vài bác sĩ hộ sĩ mặc blue trắng. Bệnh viện lạnh lẽo, chiếc ghế lạnh lẽo, tất cả mọi thứ đều lạnh lẽo.Tất cả mọi thứ khiến cô cảm thấy lạnh như băng, lạnh lẽo thấu xương.

Tiêu Bạch Minh nhận được điện thoại, vội vàng chạy đến. Chạy vội đến khúc quanh, anh nhìn thấy xa xa Đồng Thiên Ái đang ngồi trên ghế, nhìn cô thật nhỏ bé yếu ớt, cô đơn. Mái tóc dài xõa xuống, che mất khuôn mặt cô. Cô an tĩnh ngồi ở đó, không nhúc nhích, không biết cô đã ngồi như thế bao lâu rồi. Nghĩ đến đây, Tiêu Bạch Minh bất chợt thất đau lòng thay cô.

Đúng thế! Anh đau lòng thay cô, anh yêu tất cả mọi thứ thuộc về cô cho dù đó là nỗi đau hay niềm vui đi nữa. Đi lại gần, Tiêu Bạch Minh ngồi xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng hỏi “ Thiên Ái! Em có khỏe không?”

“”

Đồng Thiên Ái vẫn cúi đầu như trước, nghe thấy am thanh quen thuộc, liền biết anh là ai. Thở nhẹ một hơi, Đồng Thiên Ái buồn bã nói “ Anh Bạch Minh, Diễm Diễm cô ấy bị bệnh gì?”

“Bệnh Suyễn, không thể chịu được kích thích” Tiêu Bạch Minh thẳng thắn trả lời.

Đồng Thiên Ái nghe vậy, không nói gì thêm, lẳng lặng gạt đầu

“Thiên Ái! Thật ra anh cùng cha của Diễm Diễm.... Trước khi mất, ông ấy đem Diễm Diễm giao cho anh. Anh không thể khiến ông ấy chết cũng không nhắm mắt...” Tiêu Bạch Minh vội vàng giải thích.

Đồng Thiên Ái vẫn cúi đầu như trước, lạnh nhạt nói “Em biết... Anh Bạch Minh... Em đều biết... Anh không cần phải nói...”. Từ trên ghế, Đồng Thiên Ái đột nhiên đứng dậy, không nhìn về phía anh, chậm bước lên trước “Anh Bạch Minh... em thấy không khỏe... em muốn về nhà nghỉ ngơi...”

“thiên Ái! Em nghe anh nói...” Tiêu Bạch Minh hoảng hốt kêu lên, sải bước đuổi theo cô, muốn đưa cô về nhà tiện đường giải thích mọi chuyện.

Lúc này, đèn trong phòng cấp cứu vừa tắt. Cửa phòng liền mở ra, Diễm Diễm nằm trên băng ca, đang được di chuyển ra ngoài, xung quanh là các y tá. Vị bác sĩ trưởng lấy khẩu trang xuống hỏi

“ Ai là người nhà của bệnh nhân. Mời đi theo tôi có chút việc!”

..... Tiêu Bạch Minh do dự dừng bước, nhìn bóng lưng càng ngày càng xa, bất đắc dĩ nghiêng đầu “ Bác sĩ! Tôi là người nhà bệnh nhân! Tôi đi cùng ông.”

Tiêu Bạch Minh xoay người đi theo vị bác sĩ, đi được vài bước, anh quay đầu nhìn lại vừa thấy Đồng Thiên Ái biến mất ở lối đi nhỏ phía cuối.

.

Đồng Thiên Ái hoảng hốt đi ra khỏi bệnh viện mới phát hiện lúc này sắc trời đã đen. Băng quơ đi, Đồng Thiên Ái không muốn về nhà, nơi đó không phải nhà của cô, nơi đó không có ai cả..

Bỗng nhiên điện thoại trong túi vang lên. Đồng Thiên Ái đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích. Tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên, vẫn có người nhớ đến cô sao? Rốt cuộc cũng có người nhớ đến cô. Nếu như tiếng chuông vang ba lần không dứt, cô sẽ nhận.

146. Chương 146: Tôi Đến Với Em

Tiếng chuông điện thoại vang lên, giờ phút này với Đồng Thiên Ái nó trở thành thứ âm thanh độc nhất trên thế giới. Giai điệu bài hát từ từ tăng lên, một lần rồi lại một lần vang lên.

Đồng Thiên Ái lẳng lặng chờ đợi, nghe tiếng chuông im lặng rồi thêm lần nữa vang lên. Tâm chột nín chặt. Nó sẽ vang lên ba hồi sao? Là ai nhớ đến cô? Tiểu Tình sao? Hay là anh Bạch Minh? Không thì là ai đây?

Nhạc chuông tắt ngấm

Đồng Thiên Ái nín thở, hồi hộp chờ đợi nghe tiếng chuông lần nữa. Trong khoảng khắc đợi chờ, Đồng Thiên Ái phát hiện chính mình như thế nào mong đợi. Mong đợi có người nhớ đến mình. Cô không biết trong biển người mênh mông này ai sẽ là người cho cô dựa vào, trạm dừng chân của cô khi nào thì mới xuất hiện.

Đồng Thiên Ái cúi đầu, nhìn túi xách, cắn cắn môi, bất chợt muốn khóc. Tại sao điện thoại không vang lên lần nữa? Tại sao?

Thình thịch.... Thình thịch.... Thình thịch... Thình thịch... Tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Lần này Đồng Thiên Ái không chút do dự, có thể nói là vội vàng mở ngay túi xách, lấy điện thoại ra ngoài, không kịp nhìn đến tên người gọi, luống cuống ấn phím nghe. Áp điện thoại lên tai, lại phát hiện không biết mình sẽ nói những gì.

“Em sao rồi?” Bên kia điện thoại truyền đến âm thanh trầm ổn của đàn ông.

Đồng Thiên Ái nắm chặt điện thoại, trái tim nóng lên, một trận chua xót dâng lên cổ họng, trước mắt là một mảng sương mù. Không cần... không cần trong thời điểm này hỏi tôi sao rồi... Bởi vì tôi sẽ trở nên rất yếu đuối... Tôi sẽ trở nên rất thích khóc... Sẽ không giống Đồng Thiên Ái kiên cường lúc trước.

Cô không muốn người khác biết được phần yếu đuối trong con người mình. Bởi chính mình đã đáp ứng mẹ sẽ luôn luôn mỉm cười, bất kể là chuyện tốt hay chuyện xấu, vui vẻ hay bị thương lúc nào cũng mỉm cười.

Cố gắng nở nụ cười, như thế nào nước mắt lại tuôn rơi. Tận lực đè nén thổn thức trong lòng, nhưng giờ phút này thật khó để che giấu sự ghen ngào.

.....

Cao ốc Tần thị.

Tầng làm việc trên cùng, Tần Tấn Dương nắm chặt điện thoại, kiên nhẫn chờ đợi từng hồi chuông reo. Thời gian trở nên thật dài, từ trên ghế Tần Tấn Dương đứng lên đi đến trước cửa sổ sát đất.

“Đồng Thiên Ái, tại sao em không nói lời nào?” Hắn có chút lo lắng, gằm nhẹ. Cô ấy đang làm gì chứ? Tại sao nghe điện thoại mà không nói lời nào? Cô ấy đang ở đâu chứ?

Nhớ lúc chiều, trên mặt cô tràn ngập bi thương, trong lòng hắn lại thêm buồn bực. Chết tiệt! Lúc đó hắn là nên đuổi theo cô mới đúng. Tự đứng lại để cô ấy một mình. Hắn chính là không được rời cô nửa bước mới đúng. Cô gái này lúc nào cũng giả vờ kiên cường, cả người đầy thương tích vẫn cố gắng chịu đựng, không chịu để người khác an ủi cùng xoa dịu.

Tần Tấn Dương lo lắng hỏi “Đồng Thiên Ái! Em nói chuyện cho tôi! Em đang ở chỗ nào?”

“Tôi không biết.” thật lâu sau mới nghe được chút thanh âm nức nở chậm rãi truyền đến.

Nghe được thanh âm nức nở của cô, trên trán Tần Tấn Dương nổi đầy gân xanh. Hắn phát hiện chính mình không thể nào khắc chế tâm tình được nữa rồi gấp gáp, lo lắng, thậm chí là đau lòng. Cô gái này sao lại thành ra như thế chứ!

“Tôi đến chỗ em, nói cho tôi biết, em đang ở nơi nào” vừa nói vừa sai chân về phía cửa.

“tôi không biết.... tôi từ trong bệnh viện đi ra rồi rẽ trái...” Đồng Thiên Ái đưa mắt nhìn xung quanh, mọi thứ đều xa lạ.

“Em đi bệnh viện làm gì” tiếng hỏi mang theo sự gấp gáp, lo lắng.

Đồng Thiên Ái nghĩ nghĩ một chút, liền nói dối “ Vừa đúng lúc đi ngang qua....

“Em vốn là muốn đi chỗ nào?”

Đồng Thiên Ái buồn rầu. Đúng rồi, ra khỏi Tần thị, cô là muốn đi đến đâu đây? Không có nơi nào để cô có thể đến. Cô cũng không biết nên đi nơi nào.

“tôi không biết” Đồng Thiên Ái buồn buồn nói.

Tần Tấn Dương bên này cực kỳ tức giận quát lớn trong điện thoại

“Em là ngu ngốc hay sao vậy hả? Mình muốn đi đâu cũng không biết là sao? Em đứng yên tại đó! Tôi lập tức đến đó!”

“Không được tắt máy...” Đồng Thiên Ái chột hờ lên, thấp giọng thỉnh cầu “Không cần tắt máy...”. Như thế cô sẽ không cảm thấy cô đơn. Thật ra, cô rất sợ chính mình lâm vào tình trạng tịch mịch. Trong cái thế giới rộng lớn này, cô rất sợ cuộc sống một mình.

“Được!” Tần Tấn Dương quả quyết một lời, không hề do dự.

Đồng Thiên Ái đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích. Trên tay nắm chặt điện thoại, dán chặt vào tai, có thể nghe rõ từ bên kia truyền qua tiếng “Đinh” thang máy mở ra, còn có tiếng cười của Quan Nghị, tiếp đó là tiếng bước chân chạy vội, sau nữa là tiếng xe hơi khởi động.

“Anh còn ở đó không?” Đồng Thiên Ái nhẹ giọng hỏi

Bên kia điện thoại nhanh chóng trả lời “Còn!”

..... Hai người sau đó không nói gì thêm, đúng hơn là hai người không cần nói chuyện (ai!Tốn tiền điện thoại quá! Anh đúng là nhà giàu mù! ^o^)

Cảm giác sung sướng, an tâm lan tỏa khắp ngõ ngách trong lòng, Đồng Thiên Ái có cảm giác chính mình ở tại nơi này, hứng chịu chút lạnh lẽo của đầu mùa đông, ngắm nhìn sắc trời ngày một u tối không hề có thứ cảm giác gọi là cô đơn. Bởi vì có người đang đi đến nơi này với cô.

Không lâu sau, chiếc xe Mercedes Benz màu đen, từ từ dừng lại phía bên kia đường. Cửa xe mở ra, Tần Tấn Dương vội vàng bước xuống, đứng cách cô một đoạn, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô. Mà giờ phút này, trong mắt hắn chỉ có duy nhất thân ảnh cô mà thôi. Thấy cô đứng đó ngây ngốc nắm chặt điện thoại trong tay, trong lòng hắn dâng lên cảm giác khác thường. Hắn lo lắng

“Tôi thấy em rồi!”

“Tôi cũng nhìn thấy anh rồi!” Đồng Thiên Ái không chịu yếu thế nói

Tần Tấn Dương bật cười một tiếng, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm “Em đứng yên đó! Tôi qua bên đó với em! Nơi này nhiều xe quá! Nguy hiểm!”

Nói xong, vẫn không tắt điện thoại, Tần Tấn Dương hướng phía bên đường đi qua. Đồng Thiên Ái thấy hắn cách mình ngày một gần, nhịp tim cũng theo từng bước chân hắn nhảy loạn cả lên, tựa như giây tiếp theo cô sẽ hít thở không thông vậy.

“Tôi đến với em rồi!” Tần Tấn Dương đứng trước mặt cô, cười nói. Vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, không thêm nhìn đến khuôn mặt tràn đầy ưu thương kia, dắt tay cô thẳng phía trước bước đi.

147. Chương 147: Thiên Ái! Em Có Yêu Tôi Không?

Bàn tay to dày, ấm áp nắm thật chặt lấy tay cô. Đồng Thiên Ái buồn buồn ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng người đàn ông phía trước. Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khác lạ, giống như dây thừng xoắn bở trên tường rào, dần dần lan sâu vào tận trong tim. Nhưng là cô không thể nói ra lời.

Tần Tấn Dương dắt cô, cẩn thận băng qua đường. Đến chỗ dừng xe, hắn đưa cô an trí vào chỗ ngồi lái phụ sau đó vòng qua sườn xe, mở cửa ngồi vào bên trong. Ánh mắt liếc nhìn qua người bên cạnh, phát hiện con nhím nhỏ lúc này thật trầm tĩnh, giống như pho tượng không có chút sinh khí.

Đồng Thiên Ái an phận ngồi tại chỗ, đôi tay phía trước ôm lấy túi xách, cuộn mình lại thật chặt, không để lộ ra bất cứ khe hở nào. Tựa như như thế cô mới có được cảm giác an toàn.

Tần Tấn Dương trong lòng khẽ thở dài. Chậm chậm khởi động xe, hướng phía trước đi tới. Dọc theo những con đường dài của Đài Bắc, chiếc xe cứ như thế chuyển động. Những chiếc xe khác chạy vượt ngang qua, đèn xe chọt lóe bắn tới, vẩy vào trên mặt hai người.

Một cô đơn, một lo lắng.

Đồng Thiên Ái có chút mệt mỏi trong người, nghiêng người sang, tựa đầu vào trên cửa sổ xe. Đôi mắt vô hồn nhìn ra ngoài, nhìn đến những cảnh vật bị chiếc xe bỏ lại.

“...” Tần Tấn Dương nhíu nhíu mày, trầm giọng nói “Tôi dẫn em đi ăn cơm”

“.....” Trầm mặc.

Tần Tấn Dương nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, hắn ghét bộ dạng trầm lặng này. Đồng Thiên Ái theo anh biết lúc nào tâm tình cũng phần chần, lúc nào cũng quật cường, còn có một chút bốc đồng. Đồng Thiên Ái luôn miệng gọi anh là “tên biến thái” không phải như lúc này yên tĩnh vô hồn chán nản.

Tần Tấn Dương thắng xe, cho xe dừng sát vỉa hè. Không khí trong xe hết mực yên tĩnh. Xen lẫn tiếng hít thở trầm ổn của hai người là tiếng động cơ xe vang lên. Rốt cuộc nhịn không được, Tần Tấn Dương xoay người, đối diện với cô

“Đồng Thiên Ái! Em là gặp phải chuyện gì đây hả? Chuyện gì mà khiến em trở thành thế này? Đồng Thiên Ái kiên cường lúc trước đâu rồi hả?”

Lời của anh khiến Đồng Thiên Ái ngẩn người thức tỉnh. Hắn nói không sai. Sao hôm nay cô lại trở nên yếu đuối thế chứ? Vì nhớ mẹ hay vì chuyện của anh Bạch Minh cùng Ôn Diễm Diễm? Hay vì chuyện gì đây? Cô ngồi đây ngơ ngẩn vì cái gì chứ Đồng Thiên Ái!

“.....” Tỉnh người, quay đầu lại, tầm mắt rớt cuộc có chút mục tiêu, nhìn dung mạo anh tuần đối diện, Đồng Thiên Ái nhẹ nhàng nói

“Không có! Hiện tại muốn về nhà!”

Tần Tấn Dương sững người một chút “Trước đưa em đi ăn đã, ăn xong đưa em về nhà!”

“Không! Hiện tại tôi muốn về nhà!” Đồng Thiên Ái ngang bướng kêu lên.

“....” Tần Tấn Dương kinh ngạc nhìn cô cố chấp với mong muốn của mình, quả nhiên là thế, thời điểm đối mặt với anh, cô lúc nào cũng quật cường như vậy. Tâm tình hắn đột nhiên trở nên thoải mái, sung sướng bật cười.

Đồng Thiên Ái có vẻ mờ mờ nhìn hắn, không hiểu, hắn là đang cười cái gì đây? Chẳng lẽ cô đòi về nhà buồn cười lắm sao? Muốn về nhà là sai à? Tên này bệnh nặng lắm rồi!

“.....” Đồng Thiên Ái mím mím môi, lầu bầu “Cười đi! Cười đi! Anh có giỏi thì cười tiếp đi!”

Tần Tấn Dương đột nhiên đưa tay, không kiềm được xoa xoa khuôn mặt cô, thân mật nhéo một cái “Được rồi! Nhím nhỏ ghê gớm quá!”

“Anh đừng có lộn xộn nha! Tôi bảo anh đừng có lộn xộn mà!” Đồng Thiên Ái trên mặt có chút hồng, dùng tay gạt tay anh ra, chẳng những không gạt được mà lại bị hắn tranh thủ nắm lấy.

Oanh ——

Một luồng tao nhiệt xông thẳng lên đỉnh đầu, gương mặt Đồng Thiên Ái nhất thời đỏ lên hệt như trái cà chua chín rộ. Đồng Thiên Ái phải bình tĩnh nha! Tên biến thái chết tiệt này đâu phải lần đầu nắm tay mình đâu. Bây giờ còn xấu hổ gì nữa chứ! Nhất định phải bình tĩnh. Nhưng Đồng Thiên Ái không hề biết bộ dáng ần ần của cô hiện tại khiến hắn càng muốn trêu chọc.

Cả người trong nháy mắt ngã về phía cô, nắm lấy cổ tay cô, đem cả người cô ôm vào trong ngực. Hắn hiện giờ chỉ muốn ôm cô. Chỉ ôm mà thôi! (hôm nay anh ăn chay à?)

“Đồng Thiên Ái.... ‘ Tần Tấn Dương dựa đầu vào hõm cổ cô, giọng nói trầm ấm “Thiên Ái! Thiên Ái....”

Giọng nói khan khan của hắn khiến cô đứng hình, ngay cả ý muốn phản kháng cũng bị quên.

Hắn... quá dịu dàng.... Cho nên..... Cô ... đắm chìm rồi.

Không thể! Không thể đắm chìm ở đây. Không thể chìm đắm trong ôn nhu của hắn....

Tần Tấn Dương đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, có thể cảm nhận được sự cô đơn quanh thân người cô. Cô đã một mình trong khoảng thời gian rất dài rồi. Hắn muốn cho cô dựa vào. Muốn trở thành chỗ dựa vững chắc duy nhất trong sinh mệnh cô ngày sau.

“Đồng Thiên Ái! Em có yêu tôi không?” Tần Tấn Dương hướng tai cô, nhỏ giọng hỏi.

Hắn... hắn ta đang nói gì vậy? Hắn hỏi cô có yêu hắn hay không sao? Tòa thành vững chắc trong lòng, như có ai đó ra sức tập kích, một góc tường âm âm rơi xuống. Trong nháy mắt, tòa thành vững chắc đó sụp đổ hoàn toàn.

Đối mặt với trái tim mình đi. Đồng Thiên Ái! Chẳng lẽ người đối với người đàn ông này không hề có tí mảy may tình cảm nào sao? Người thật sự là chỉ chán ghét hắn thôi sao? Nếu như vậy, tại sao chính mình lại hồi hộp thế này chứ?

Thừa nhận đi Đồng Thiên Ái. Thừa nhận chính mình đã bị anh hấp dẫn. Chính mình không cách nào kiềm chế yêu anh, không có liều thuốc nào có thể chữa khỏi cho cô nữa rồi.

Giọng nói trầm ấm của Tần Tấn Dương tiếp tục vang lên, tựa như đang an ủi một đứa trẻ nhỏ “Nói cho tôi biết, Thiên Ái! Em là có yêu tôi đúng không? Không cần tự dối mình nữa....”

“Tôi.” Đồng Thiên Ái ấp úng không biết nên đáp lại thế nào.

Vì lòng tự ái hay do sự tự ti, Đồng Thiên Ái cảm giận nói “ Đúng vậy, Tần tổng thật lợi hại! Ngay cả người bảo thủ như tôi cũng không thoát khỏi mị lực của ngài.”

“Đồng Thiên Ái! Em... “ Tần Tấn Dương tức giận rống lên.

“Sao chứ?” Đồng Thiên Ái tức giận không chịu thua quát lại.

148. Chương 148: Bí Mật Không Thể Nói

“Anh buông ra! Cách xa tôi một chút!” Đồng Thiên Ái liều chết đẩy hẳn ra, trên mặt hiện rõ vẻ phẫn chấn, đôi mắt đen liếc liếc nhìn người bên cạnh.

Tần Tấn Dương yên lặng, không nói gì thêm, nhìn cô một hồi thật lâu. Lại là câu nói này! Lúc nào cũng trốn tránh anh! Cô ấy còn muốn trốn đến khi nào? Anh chấp nhận kéo dài thời gian chung với cô! Một ngày nào đó, cô sẽ biết rõ trái tim mình muốn gì.

“Tôi đưa em về nhà!” ngồi lại vị trí tay lái đồng thời đạp chân ga, Tần Tấn Dương sâu kín nói.

Không khí lúc này hết sức trầm muộn, cảm giác đè nén ngưng tụ trong xe. Đồng Thiên Ái cảm thấy chiếc xe đang lao đi với tốc độ rất nhanh, vượt qua tất cả các xe khác trên mặt đường. Chán nản với một mỗi, Đồng Thiên Ái nhắm mắt nghỉ ngơi

Trong chốc lát, tốc độ xe giảm hẳn. Tốc độ chiếc xe cũng giống như bản thân cô. Lúc nào cũng từ từ, vững vàng, tiến từng bước một về phía trước. Đưa tay kéo lại túi xách có chút vô lực buông lỏng tay để mặc chiếc túi. Cảm thấy mệt quá... trong một thời gian ngắn như vậy có quá nhiều thứ xảy ra... cô thật sự rất mệt mỏi...

Điều gì cũng không muốn làm. Chỉ muốn nằm ở trên giường. Dây thần kinh ngủ bắt đầu làm việc gây cho cô cảm giác buồn ngủ... Đúng vậy... Ngủ... Trừ ngủ ra cái gì cũng không muốn làm. Ngủ sẽ khiến mình quên tất cả, quên tất cả...

Xe vừa dừng lại, Đồng Thiên Ái vội vàng mở cửa nhanh chóng bước xuống. Không có chút lưu luyến, cũng không có gì quyến luyến thẳng hướng đi vào Cao ốc.

Lần này, sau lưng không có ai gọi tên cô.....

Bước chân vừa rồi gấp rút thì giờ càng ngày càng chậm lại. Thậm chí ở trong lòng cũng đang mong đợi nghe tiếng Tần Tấn Dương gọi cô một câu. Mong đợi như thế... loại tâm tình này sao lại rối rắm như thế này chứ.

“....” Nghe được tiếng xe rời đi sau lưng, cả người như rơi vào vực sâu không đáy. Tuyệt vọng

Dừng bước, đứng yên tại chỗ, trong lòng không ngừng cảnh cáo, ngăn cản chính mình không được quay đầu lại! Không thể quay đầu lại. Nhưng không cách nào ngăn cản được cô vẫn muốn quay đầu, muốn tìm kiếm một thứ gì đó.

“” Chần chờ suy tư, rồi cũng là nghiêng đầu nhìn lại. Thất vọng. Sau lưng không có một bóng người. Đối diện là ánh đèn le lói của cửa hàng tiện lợi giờ. Xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy những kệ hàng đầy ắp được xếp ngay ngắn. Còn có lẻ tẻ vài vị khách muộn. Đồng Thiên Ái cắn cắn môi, dùng sức cắn, đến nỗi chính mình có thể biết được vị tanh tanh của máu.

Chiếc xe vừa rời đi vòng một vòng quay trở lại tòa nhà. Cửa xe chậm rãi hạ xuống, cách một đoạn không xa, Tần Tấn Dương nghiêng đầu dõi theo Đồng Thiên Ái. Thấy cô đang đứng đó, cúi đầu, mái tóc thật dài xõa xuống, tựa như một thác nước. Hắn thở dài, lại là thở dài.

Hắn biết sẽ như thế này, lúc nào cũng ra vẻ kiên cường, thích cậy mạnh, nhưng trong chốc lát, không có ai bên cạnh, tinh thần là thế nào chán nản u buồn. Hắn không biết đến khi nào cô gái này mới mở cửa lòng với hắn. Hắn phải đợi đến bao giờ nữa đây?

Nhẹ nhàng mở cửa xe, Tần Tấn Dương bước xuống tiến về phía bóng dáng gầy yếu kia. Có lẽ do đang chìm sâu vào mất mát thương đau của mình, cho nên Đồng Thiên Ái không phát hiện có người đang đi về phía mình. Tất cả chỉ là đứng đó đè nén hô hấp của chính mình, đè nén tâm tình của mình.

Tần Tấn Dương cúi đầu nhìn, đưa tay kéo cả người cô ập vào trong lòng mình. Động tác hết sức nhẹ nhàng, không muốn làm kinh sợ đến cô, càng không muốn khiến cô lần nữa đẩy hắn ra.

“Thiên Ái! Em thực sự rất cố chấp cứng đầu! Cố chấp đến mức khiến tôi ...” Đau lòng.

Đột nhiên cả người bị ai đó ôm vào, rồi bên tai vang lên giọng nói trầm ấm có chút trách móc của Tần Tấn Dương, mọi thứ khiến Đồng Thiên Ái có vẻ sợ sệt. Đứng yên tại chỗ ngây ngốc tại chỗ, cả người ôm trọn trong lòng Tần Tấn Dương, giờ phút này Đồng Thiên Ái không biết nên nói điều gì?

Hắn sao lại ở chỗ này? Không phải đã đi rồi sao? Sao lại đứng đây trước mặt cô? Nhưng không thể phủ nhận, chính mình cảm thấy như vậy ấm áp. Đúng thế là ấm áp. Mong chờ một cái ôm ấm áp, giờ phút này đứng trong lòng ngực anh, điều cô mong chờ đã đến thật rồi.

“Làm sao anh lại...” vẫn không nhận được thắc mắc, Đồng Thiên Ái lằm bằm hỏi.

Tần Tấn Dương càng tăng thêm lực ở cánh tay, đem cô chôn chặt trong lòng mình, nhẹ nhàng nói

“ Bởi vì... Tự dưng muốn ôm em một cái... cho nên... Tôi quay lại...”

Lý do nghe thật chẳng ra làm sao, ngay cả chính hắn cũng biết điều đó. Nhưng như thế thì có làm sao đâu! Thật sự là hắn muốn ôm cô mà, đặc biệt là thời điểm cô thấy mất mát, đau thương như thế này. Cô gái này làm sao mà biết được chính cô đối với anh có bao nhiêu quan trọng. Chỉ cần một ánh mắt, một cái nhún mày của cô cũng khiến anh vui mừng hay ưu sầu ngay lập tức. Rốt cuộc là cô gái này đang nghĩ gì đây? Đồng Thiên Ái cô gái này cô ấy chính là nên rộng lòng với anh đi chứ!

“Không nên như vậy.” Đồng Thiên Ái chút ngen ngào nói.

Không cần đối tốt với cô như thế này! Không cần tạo cho cô cảm giác anh đang kề cận cô. Không làm dao động quyết tâm của cô. Bởi một lẽ, cô và anh là hai người của hai thế giới khác nhau.

Tần Tấn Dương cúi đầu, chính xác hôn lên môi cô. Dịu dàng, tỉ mỉ mà hôn. Khát vọng có cô trong vòng tay, khát vọng được hôn lên đôi môi ngọt ngào, khát vọng có được cô, có được tất cả thuộc về cô. Lúc nào thì cô mới bỏ xuống những thứ kia mà chấp nhận anh đây?

Đồng Thiên Ái đứng yên chấp nhận nụ hôn của anh, không có chút giãy dụa, phản kháng. Đắm chìm trong nụ hôn thâm tình của anh, nước mắt chợt lăn dài. Một giọt, hai giọt, càng lúc càng nhiều, cứ như thế rơi xuống. Trong nháy mắt, lệ tràn xuống khóe môi. Ngay giây tiếp theo, Tần Tấn Dương có thể nếm được vị mặn chát của nước mắt. Kinh ngạc, hốt hoảng, rối loạn, chân tay luống cuống là những từ có thể dùng để miêu tả tình cảnh hiện tại của Tần Tấn Dương.

“Thiên Ái! Thiên Ái!...”

Đồng Thiên Ái nắm lấy áo khoác Âu phục của hắn, đầu tựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn. Thút thút khóc rồi lại kịch liệt mà khóc. Không phải vì hắn hôn cô mà vì phát hiện chính mình không trốn được nữa rồi. Vốn nghĩ chính mình trốn tránh anh thì có thể trốn được phần tình cảm kia nhưng hiện tại lại phát hiện chính mình không có đường để trốn nữa rồi.

Làm sao có thể tránh né đây? Làm sao có thể thoát khỏi nó? Làm sao để quên được đây? Trong lòng cô luôn có hình bóng của anh, làm sao để anh biến mất đây?

Tần Tấn Dương anh có biết không?

“Yêu anh – là bí mật không thể nói ra”

149. Chương 149: Biển Cố

“Ting!” cửa thang máy mở ra.

Đồng Thiên Ái lê từng bước chân nặng nề ra khỏi thang máy, lục lọi tìm kiếm chìa khóa trong túi xách. Cả người uể oải đi đến trước cửa phòng, mở cửa ra. Dừng bước trước cửa, cả người đứng ngây ngốc một hồi, vẫn thủy chung không quay đầu nhìn lại. Đồng Thiên Ái thở dài một hơi, chán nản. Biết nói gì đây? Chính mình tự đứng ở trong lòng hấn khóc lớn một trận, hiện tại nên dùng thái độ gì để đối mặt với hấn đây? Sao tự đứng lại khóc trước mặt hấn vậy nè? Hơn nữa dạo này chính mình sao lạ ưa khóc thế chứ? Bản thân cô bị gì thế này?

Tần Tấn Dương đi theo sau, đưa tay kéo cả người cô vào lòng. Nhìn thấy sự khó chịu nơi đáy mắt cô, hấn thở dài ầm ầm mang theo chút bất đắc dĩ, cúi đầu hôn nhẹ trên trán, nhẹ nhàng nói

“Vào đi thôi! Ngày mai tôi mất nhắm mắt mở cho em trốn việc một hôm” Tần Tấn Dương cười cợt đùa giỡn

Đồng Thiên Ái mím mím môi, buồn buồn hỏi “ Anh sẽ trừ lương tôi sao Tần tổng?”

Tần Tấn Dương cười nhẹ một tiếng, bởi câu nói này mà mọi phiền muộn trong lòng liền biến mất trong nháy mắt nói

“Được rồi! Tần tổng này quyết định sẽ không trừ lương của em được chưa nào?”

Đồng Thiên Ái không nói gì nữa, xoay người, tiến vào trong phòng. Trong nháy mắt, cánh cửa phòng đóng lại, Đồng Thiên Ái nghe được giọng nói rất nhỏ của anh “ Hôm nay cho phép em được ăn mì tôm”.

Từ phòng tắm bước ra, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, Đồng Thiên Ái lười biếng không lấy khăn lông lau khô. Bọt nước theo từng bước chân, nhỏ xuống áo ngủ hoạt hình của cô, một ít còn nhỏ xuống sàn nhà. Bước đến phòng bếp, Đồng Thiên Ái tiện tay cầm một gói mì tôm, bật công tắc áy đun nước, bắt đầu chuẩn bị nấu mì. Mấy phút sau, từ trong bếp đi ra, trên tay Đồng Thiên Ái là tô mì nghi ngút khói. Ngồi xuống ghế salon, Đồng Thiên Ái từ từ thưởng thức bữa tối của mình.

“sụt... sụt...” uể oải hút lấy sợi mì dài, lúc này cô chẳng có hứng thú mà ăn. Trong phòng quá yên tĩnh, với tay cầm lấy điều chỉnh tivi, Đồng Thiên Ái tùy tiện điều chỉnh kênh. TV đang chiếu một bộ phim tình cảm, Đồng Thiên Ái có chút nhàm chán nhìn theo diễn xuất của hai nhân vật chính, trong nội tâm lại càng thêm trống rỗng.

“Đô... Đô...” là tiếng chuông điện thoại. Đồng Thiên Ái đến gần phía ghế bên kia, đưa cánh tay dài chộp lấy điện thoại “Alo” một tiếng.

“Đang ăn mì sao?” bên kia điện thoại, Tần Tấn Dương không nghĩ ngợi nói. Rõ ràng là một câu nghi vấn, nhưng trong miệng hấn nói ra lại trở thành câu khẳng định. Đồng Thiên Ái hút thêm một sợi mì vào miệng, dùng tiếng hút mì thay cho câu trả lời.

“Điện thoại di động sao không gọi được?”

“Không gọi được à?” Đồng Thiên Ái nghi ngờ hỏi, “Chắc là hết pin! Ba ngày rồi tôi chưa sạc pin! Tôi lười!”

“Về sau nhớ phải sạc pin đi! Đừng để cho tôi...” Không tìm được em....

Đồng Thiên Ái theo trực giác cảm thấy có gì không ổn, liền khạc ra mấy chữ “Thật phiền hà!”

.

“Tút TUT TUT ——” âm thanh báo điện thoại bận.

Bên trong hành lang bệnh viện, Tiêu Bạch Minh cầm điện thoại, liên tục bấm gọi nhiều lần. Lần nào cũng chỉ nghe thấy tiếng báo điện thoại bận. Cuối cùng bất đắc dĩ, đóng điện thoại lại. Tiêu Bạch Minh chán chường, gục đầu vào tường. Di động thì tắt máy, điện thoại bàn cũng không gọi được. Đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra. Sao anh không thể nào liên lạc với cô được? Nếu như nói di động hết pin vậy điện thoại bàn thì sao? Là cô cố ý đặt máy kênh hay sao?

Chuyện này khiến cô mất mát vậy sao? Cô khó có thể chấp nhận lắm hay sao? Cho nên, không muốn anh quấy rầy sao? Thiên Ái! Em đang làm gì vậy? Có phải hay không đang ở một mình, trốn vào một chỗ, ngồi khóc.

Tiêu Bạch Minh ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt liếc thấy cửa phòng bệnh mở ra, bước ra ngoài là thân ảnh Ôn Diễm Diễm trong bộ đồng phục bệnh nhân màu hồng. Hốc mắt có chút hồng, thân thể gầy yếu dán tại cửa, gương lên đôi mắt vô tội nhìn chính mình. Cảm giác tội lỗi bỗng nhiên xuất hiện trong anh.

Vội vàng đi về phía cô, cúi đầu hỏi “Diễm Diễm! Sao lại xuống giường? Có còn khó chịu hay không? Hay anh đi tìm bác sĩ đến bảo họ khám lại cho em nha!”

“Tiêu đại ca!” Ôn Diễm Diễm vội nói “Tiêu đại ca! Anh đừng giận em! Ngàn vạn lần xin anh đừng giận em được không?” (Muốn ném đá những người như thế này quá! Hừ hừ)

“Không có! Anh không có...” Tức giận, chỉ là bất đắc dĩ thôi. Tiêu Bạch Minh dặt tay Ôn Diễm Diễm trở vào phòng bệnh. Ôm ngang người Ôn Diễm Diễm đặt cô nằm yên ổn trên giường bệnh, thay cô đắp kín mền lai, nhẹ nhàng dụ dỗ “Diễm Diễm! Em ngoan! Mau ngủ đi! Tiêu đại ca ở chỗ này cùng em!”

Ôn Diễm Diễm biết điều, gật gật đầu, chột đưa ra cánh tay mảnh khảnh kéo tay áo anh “Tiêu đại ca... Anh sẽ ở lại bên cạnh Diễm Diễm sao?”

“Diễm Diễm!” Tiêu Bạch Minh trấn an sờ sờ cái trán cô, ngồi xuống bên giường. Nhìn ánh mắt vô tội ngây thơ của cô, không biết nên mở miệng thế nào. Người trong lòng anh mãi mãi chỉ có một người. Chính là Đồng Thiên Ái. Nhưng mà anh không cách nào bỏ mặc Ôn Diễm Diễm. Cô gái này hiện tại đã trở thành trách nhiệm của anh rồi. Ngày hôm đó, giây phút anh đáp ứng Ôn tổng, anh biết chính mình đã không có cách nào lựa chọn nữa rồi. Đây là vì cái gì....

“.....”

Đột nhiên, trên đầu truyền đến một trận đau đớn. Đau đớn thấu xương, từng đợt từng đợt không ngừng truyền đến. Tiêu Bạch Minh đau đớn, kêu ra tiếng “ Đau quá!... Đầu của tôi!... Đau!...”

“Tiêu đại ca! Tiêu đại ca!” Ôn Diễm Diễm nằm trên giường nghe thấy tiếng nah rên rỉ khó chịu, trong lòng sợ hãi không thôi vội vàng từ trên giường ngồi dậy.

“Tiêu đại ca! Anh không cần dọa Diễm Diễm! Anh có sao không? Tiêu đại ca!” Nghiêng người, nhảy xuống giường bệnh, lao đảo chạy ra khỏi phòng bệnh, hô to

“Bác sĩ! Tôi muốn tìm bác sĩ! Cứu mạng... Mau cứu mạng!... Ai tới cứu Tiêu đại ca đi... Mau tới cứu anh ấy...” Ôn Diễm Diễm hốt hoảng quá mức, hướng về phía hành lang không người gào to. Ôn Diễm Diễm như muốn phát điên, ra sức mà gào.

“Đến rồi đây! Có chuyện gì sao? Đến rồi! Đến rồi!” Cuối dãy hành lang, hộ sĩ nghe được tiếng gọi ầm ĩ, vội vã chạy tới.

Ôn Diễm Diễm chạy về phía hộ sĩ, bắt lấy cánh tay hộ sĩ “ Bác sĩ! Mau cứu Tiêu đại ca...” Lời còn chưa dứt, trước mặt bỗng tối sầm, ngay sau đó chính mình ngã đi.

150. Chương 150: Còn Bao Nhiêu Thời Gian

Khi Tiêu Bạch Minh tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh. Cổ hết sức mở mắt ra, giấy tiếp theo đã đóng chặt lại, cảm giác thân thể rất nặng nhọc, mệt mỏi.

“Bác sĩ Trần, bệnh nhân tỉnh rồi!” Cô y tá phát hiện bệnh nhân đã tỉnh, nghiêng đầu gọi vị bác sĩ.

“...” Tiêu Bạch Minh vội vàng muốn mở mắt ra, nhưng lại phát hiện, mí mắt lúc này như nặng ngàn cân. Anh rốt cuộc là bị thế nào? Nhớ chính mình lúc trước gọi điện thoại cho Thiên Ái, nhưng hoài cũng không được. Sau đó nói chuyện với Diễm Diễm tiếp theo như cũ... còn là rất đau.

“Diễm Diễm đâu? Bác sĩ, Diễm Diễm sao rồi?”

Bác sĩ Trần đi tới trước người Tiêu Bạch Minh, nhìn thấy anh nhăn mặt chịu đau, vội vàng dặn dò “Tiêu tiên sinh! Không cần nhớ quá nhiều chuyện! Như vậy đầu óc anh mới có thể buông lỏng! Việc cậu cần làm bây giờ chính là nghỉ ngơi thật tốt!”

Tiêu Bạch Minh cố gắng mở mắt ra, vẫn lo lắng hỏi thăm “Diễm Diễm đâu? Cô ấy có sao không? Bác sĩ ông mau nói cho tôi biết!”

“Ôn tiểu thư không sao? Chỉ là có chút thiếu máu công thêm việc bệnh suyễn có dấu hiệu tái phát mà thôi! Những cái khác rất tốt, Tiêu tiên sinh không nên quá lo lắng! Cô ấy bây giờ đang ngủ!” cô y tá bên cạnh thấy anh lo lắng như vậy, trấn an nói.

Nghe vậy, Tiêu Bạch Minh liền thở phào nhẹ nhõm “Vậy thì tốt!... Vậy thì tốt rồi!...” Tâm tình cũng bình tĩnh lại, Tiêu Bạch Minh trấn định hỏi “Bác sĩ, tôi bị bệnh gì vậy?” .

Tiêu Bạch Minh có thể cảm nhận được cơ thể của mình không ổn, chính bản thân mình mình bạch mà biết được điều đó. Mỗi lần đầu trở đau cũng không phải là chuyện bình thường. Trong lòng âm thầm đau buồn nhưng vẫn muốn bình tĩnh hỏi bác sĩ, muốn dùng sự bình tâm tĩnh khí mà đối diện với sự thật.

Nhân loại sống trên đời này phải trải qua rất nhiều đau thương. Chẳng qua đây chỉ là trùng hợp, rơi vào người anh mà thôi. Có lẽ nếu xảy ra trên người khác chuyện tình có thể sẽ càng đau thương hơn mà thôi.

Bác sĩ Trần vạn phần kinh ngạc, đối với phản ứng của Tiêu Bạch Minh hết sức ngạc nhiên. Làm bác sĩ nhiều năm như ông, đối mặt với hàng trăm hàng vạn bệnh nhân bệnh nặng bệnh nhẹ khác nhau, ông đều cảm thấy bọn họ như thế nào sợ hãi trước ngưỡng cửa Sinh Tử... nhưng đối với người này, ông nhìn ra sự lạnh nhạt thờ ơ với sống chết của mình. Người này quả thực khiến người ta tò mò không thôi.

“Tiêu tiên sinh, mong anh chuẩn bị trước tâm lý...” bác sĩ Trần tận lực trấn an nói, dù sao đối với bệnh nhân mà nói, biết rõ bệnh tình mình có bao nhiêu trầm trọng là chuyện hết sức thống khổ.

Tiêu Bạch Minh nâng người lên, nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, trầm tĩnh nói “Bác sĩ, ông nói đi!”

“Tiêu tiên sinh, hiện tại chúng tôi cũng chưa có kết luận cuối cùng. Bệnh trạng của anh chỉ có thể nói là hư hư thực thực. Hôm qua chúng tôi đã đưa anh đi chụp X quang. Nhưng phải ba ngày sau mới có kết quả chính thức.”

Bác sĩ Trần vỗ vỗ bả vai anh, tận lực trấn an.

“Bác sĩ, tôi muốn biết, căn cứ theo phán đoán của ông, tôi là bệnh gì?” Tiêu Bạch Minh buồn buồn hỏi. Đôi tay chợt nắm chặt, trong lòng có chút sợ hãi. Anh cũng không phải là loại người sợ chết, nhưng là anh sợ sau khi anh chết, Thiên Ái không có ai làm bạn, Diễm Diễm cũng không có ai chăm sóc. Có trời chứng giám anh không hề sợ chết.

“Tiêu tiên sinh! Anh là người bệnh nhân lý trí nhất tôi từng thấy” Bác sĩ Trần dừng lại, rồi nói tiếp “Theo như kinh nghiệm y liệu của tôi, tôi đoán anh có thể mắc phải bệnh ‘bướu não’”

“....”

Rầm! Đầu óc Tiêu Bạch Minh lúc này hoàn toàn trống rỗng.

“Tiêu tiên sinh, anh không nên quá khắt trương, đây tất cả chỉ là suy đoán của tôi thôi. Mọi thứ phải đợi có kết quả báo cáo lúc đó mới có thể xác định được.”

.

Tiêu Bạch Minh cúi đầu, đưa tay che mặt, nỉ non nói “ Bác sĩ... Không cần đâu... Phán đoán của ông không sai đâu...”.

Bởi vì ba anh cũng là do bướu não mà qua đời, mặc dù nói loại bệnh này tỷ lệ di truyền là rất ít. Nhưng chính anh cũng đoán được sẽ có ngày mình như vậy giống ba. Ngay từ khi còn nhỏ anh luôn tỏ ra mình là đứa trẻ rất hiểu chuyện, luôn cố gắng học tập để đạt thành tích cao nhất. Chỉ có hai mẹ con, nhưng mẹ anh vẫn cố gắng làm việc để cho anh theo học đại học. Đến khi anh có thể tự mình kiếm ra tiền, mẹ cũng không hưởng được một ngày sung sướng, bệnh nặng rồi mất. Ở trên thế giới này, anh cũng là một người cô đơn mà thôi.

Cho nên anh có thể hiểu rõ cảm thụ của Thiên Ái và Diễm Diễm. Hiện tại, trong cuộc sống của các cô anh nên diễn vai gì đây?

Lựa chọn biến mất? Hay là nói cho hai người họ biết bệnh tình của chính mình? Như vậy đối lại anh được cái gì đây? Họ sẽ đồng cảm, không rời xa anh hay sao?

Không! Không không! Không thể nào! Anh không thể chấp nhận chuyện như thế được. Không được làm hai người họ thêm khổ sở...

Hiện tại việc duy nhất anh có thể làm là rời khỏi Thiên Ái. Về phần Diễm Diễm, anh sẽ tập cho cô sống cuộc sống độc lập, tập cho cô tính dũng cảm khi đối diện với mọi chuyện. Như vậy đến thời điểm đó anh có thể rời đi.

“Bác sĩ! Tôi muốn khẩn cầu ông một chuyện.” Âm thanh nghe thật nặng nhưng sao cũng thật bình tĩnh. Đúng thế! Tiêu Bạch Minh! Ở tại thời khắc như thế này, cho dù nội tâm có thất vọng tuyệt vọng thế nào cũng không được thể hiện ra mặt. Bởi vì, chính mình không hy vọng nhìn thấy hai người kia thương tâm, buồn khổ.

Bác sĩ Trần gật đầu một cái “ Tiêu tiên sinh, hiện giờ chúng tôi vẫn chưa biết bệnh tình của anh thế nào, anh không cần quá lo lắng. Bây giờ y học hiện đại hơn rất nhiều, anh không cần mất lòng tin như thế!”

“Không cần! Bác sĩ... Tự tôi biết chính mình thế nào!” Tiêu Bạch Minh nhẹ nói. Thật ra mỗi sáng khi tỉnh lại, chính mình sẽ thấy nhức đầu, hơn nữa còn có tình trạng nôn mửa. Nhưng anh vẫn không đi gặp bác sĩ. Anh sợ. Sợ biết mình đã ngã bệnh

“Bác sĩ... Tôi hi vọng... với bệnh tình của tôi... Ngài có thể giúp tôi giữ bí mật với mọi người... Không cần nói cho bất cứ người nào biết... tôi không muốn bất cứ ai biết.... tất cả hết thảy mọi người...”

Bác sĩ Trần hứa hẹn “Xin Tiêu tiên sinh yên tâm, người làm nghề y như chúng tôi khi nào cũng tôn trọng quyết định và sự riêng tư của bệnh nhân.”

“...” Tiêu Bạch Minh nằm xuống, cảm thấy mệt mỏi. Nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống khắp nơi, anh còn bao nhiêu thời gian để có thể ngắm nhìn cảnh đẹp rực rỡ thế này đây?

151. Chương 151: Quá Nhiều Thương Cảm

“Aaaaaa” Đồng Thiên Ái rên rỉ một tiếng, cuốn chăn lật người. Cô đã ngủ từ tối qua đến tận trưa hôm nay, khi tỉnh lại phát hiện cả người trở nên vô cùng lười biếng. Nằm ử trong cái chăn ấm áp, không thèm để ý đến mọi chuyện ngoài kia. Trong này thật sự... Thật sự rất ấm áp nha.

Lăn lộn một hồi, Đồng Thiên Ái bắt đầu vén chăn lên, đứng dậy. Trong phòng còn mở máy sưởi, nhưng cô vẫn cảm giác có chút lạnh. Nhặt bừa một chiếc áo khoác, tùy ý khoác trên người, lê từng bước nặng nề

đi tới phòng tắm đánh răng rửa mặt. Trong gương hiện ra một cô gái đầu tóc bù xù, mặt mày thì buồn chán có vẻ bi thương, chán đời.

“.....”

Mím mím môi, Đồng Thiên Ái không nhìn được, thấp giọng nói chuyện với cô gái trong gương

“ Đồng Thiên Ái! Người làm sao vậy? Phải lên tinh thần đi chứ! Cả ngày hôm qua đã thất bại thảm hại rồi. Thật là không giống Đồng Thiên Ái chút xíu nào.”

Ngắt kem đánh răng, bắt đầu đánh răng. Lúc rửa mặt, bỗng nhiên chợt dừng lại. Anh Bạch Minh... Ngày hôm qua mình rất tùy hứng, vô cùng tùy hứng. Cứ như vậy bỏ đi cũng không gọi điện cho anh ấy.

Trong bệnh viện, rốt cuộc là như thế nào rồi? Bệnh của Diễm Diễm sao rồi? Không biết đã khống chế được chưa, em ấy có khá hơn chút nào không?

Nhanh chóng rửa mặt rồi vội cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho anh Bạch Minh. Cô kiên nhẫn chờ đợi, nhưng đầu bên kia lại truyền đến âm thanh cô không hề muốn nghe “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....”

Liên tục thử gọi nhiều lần, nhưng vẫn là giọng nói hộp thư tự động của tổng đài vang lên. Liên nhớ lại mọi chuyện hôm qua, trong lòng cảm thấy vô cùng hoang mang, sợ hãi. Đồng Thiên Ái chợt xoay người, chạy vào trong phòng, đem quần áo mặc vội vào, có thể nói là nhếch nhác vội vàng. Đồng Thiên Ái hấp tấp mang giày, rồi tiện tay cầm lấy túi xách ngoài cửa, trở tay “Phanh” một tiếng, đóng cửa lại.

“Làm ơn dừng để em không tìm thấy anh. Nếu như, hôm qua em là trong nhất thời tùy hứng, không đúng, xin anh tha thứ cho em. Anh Bạch Minh, xin anh tha lỗi cho em. Anh đang ở nơi nào, em đi tìm anh.”

Chạy một đường ra khỏi Cao ốc, đưa tay ngăn lại chiếc taxi, Đồng Thiên Ái vội mở cửa xe, khom người ngồi xuống.

“Bác tài! Đi bệnh viện trung tâm!” Đồng Thiên Ái không nghĩ ngợi nói

Hắn chính là nơi này đi. Nhưng trong lòng lại không hy vọng hai người kia ở chính chỗ này. Bệnh viện là nơi luôn khiến cô sợ hãi, là nơi lạnh lẽo nhất đối với cô. Nơi đó cô đã có quá nhiều....quá nhiều thương cảm rồi.

Một hồi sau, xe taxi dừng sát ở cửa lớn bệnh viện. Đồng Thiên Ái vội lấy tiền trong túi ra, đưa cho bác tài xế “Bác tài! Tiền của bác đây!”, rồi hấp tấp mở cửa xe, thật giống như tên lửa, xông thẳng một đường vào bệnh viện.

Tài xế nhô đầu ra, hét lên “Tiểu thư.... Còn tiền dư của cô đây!.... Tiểu thư!”.

Đồng Thiên Ái hiện giờ không nghe vào được điều gì, chỉ nóng lòng muốn tìm được anh Bạch Minh cùng Diễm Diễm. Ngày hôm qua, cô không nên như thế rồi đi. Gần đây, chính mình như người khác vậy, không giống Đồng Thiên Ái . Luôn nói với chính mình phải kiên cường, nhưng gần đây lại lần một lần hai thường xuyên khóc lóc, thật là quá mất mặt.

Chạy về hướng bàn tiếp nhận, Đồng Thiên Ái lo lắng hỏi “ Xin hỏi cô y tá, ngày hôm qua xe cấp cứu có đưa đến một người tên Diễm Diễm, hiện tại người này nằm ở phòng nào? Không biết đã xuất viện chưa?”

“Cô chờ một chút để tôi kiểm tra lại!” Cô y tá nói xong, nhìn vào màn hình vi tính, ngón tay thật nhanh gõ gõ vài chữ. Qua mấy giây, nghiêng đầu cười nói “ Tiểu thư! Bệnh nhân Ôn Diễm Diễm hiện ở phòng 503.”

“Cám ơn! Cám ơn chị!” Đồng Thiên Ái cảm kích mím cười, rồi vội xoay người chạy đến phía thang máy. Ra khỏi thang máy, Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn ngó xung quanh dãy hành lang dài.

503?...503? Là bên trái hay là bên phải? Bất kể đi tìm từng phòng một nhất định phải tìm được.

Hướng phía bên trái đi tới, Đồng Thiên Ái ngẩng đầu liếc nhìn bảng số trên cửa “ 507? Đi ngược lại!”. Đồng Thiên Ái xoay người, theo hướng ngược lại đi đến, bước qua từng phòng bệnh, lăm lăm với chính mình “501.....502.....503.... là phòng này.... Chính là phòng này rồi!”

Vừa đi đến cửa phòng, liền nghe được tiếng âm ỹ của Ôn Diễm Diễm truyền ra “Chị y tá! Nói cho tôi biết nhanh lên! Anh tôi như thế nào? Cô nói cho tôi biết đi mà! Anh tôi đang ở đâu? Ở đâu?”

Đồng Thiên Ái ngẩn ra, là giọng nói của Diễm Diễm! Đúng vậy! Không sai được! Thế thì trong miệng em ấy “Anh tôi” là nói ai đây? Trong đầu tất cả ý nghĩ cũng chỉ rơi vào trên một người – Anh Bạch Minh! Anh Bạch Minh thế nào? Anh ấy không phải là ở bên cạnh Diễm Diễm sao? Rốt cuộc là sau khi cô đi đã xảy ra chuyện gì?

Không thể tiếp tục thế này, Đồng Thiên Ái chợt đẩy cửa bước vào, xuất hiện trong tầm mắt mọi người, lo lắng hỏi “Diễm Diễm... Anh Bạch Minh... anh ấy thế nào?”

Trên giường bệnh Ôn Diễm Diễm sắc mặt tái nhợt, cả người nhìn qua vô cùng phiền muộn. Lúc nhìn thấy Đồng Thiên Ái, cảm giác nhớ nhung muốn khóc chợt trào đến. Ở trong phòng bệnh này, không có Tiêu Bạch Minh, cô trở nên vô cùng sợ hãi.

“Thiên Ái... chị Thiên Ái... Tiêu đại ca tối hôm qua nhưc đầu... Sau đó ngất đi... Sau đó em... “ Ôn Diễm Diễm cực độ thương tâm, vừa nói vừa khóc.

Thấy Diễm Diễm khóc lóc thương tâm, Đồng Thiên Ái càng thêm lo lắng. Trong lòng tự dưng dưng cảm bất thường càng ngày càng nhiều. Nghiêng nghiêng đầu, Đồng Thiên Ái sắc mặt nặng nề hỏi “ Cô y tá, Tiêu Bạch Minh, anh ấy làm sao vậy?”

“” Hộ sĩ có chút ngượng ngùng nhìn họ, trong lúc nhất thời thế nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Chợt từ đằng sau vang lên một giọng nam “Thiên Ái! Em hù dọa cô y tá rồi! Còn nữa Diễm Diễm, anh đã nói là không được khóc rồi mà!”

Đồng Thiên Ái cùng Ôn Diễm Diễm nghe được giọng nói quen thuộc, đồng thời nghiêng đầu nhìn lại. Nhìn thấy ở cửa phòng bệnh là Tiêu Bạch Minh trên người cùng là bộ đồ bệnh nhân, sắc mặt có chút không tốt cho lắm nhưng vẻ mặt cũng rất bình thản. Sự xuất hiện của anh, khiến cho hai cô gái đồng thời cảm thấy an tâm.

“Anh Bạch Minh...”

“Tiêu đại ca...”

Cả hai người gần như là đồng thời gọi lên tên anh. Tiêu Bạch Minh sững sốt một chút, khóe môi hơi hơi nhếch lên, lại phát hiện trong nụ cười này chứa đựng cao nhiều ưu thương cùng đớn đau.

152. Chương 152: Dừng Hết Cả Đời

Ôn Diễm Diễm nhìn thấy anh, vội vàng hỏi

“ Tiêu đại ca! Anh không sao chứ? Ngày hôm qua anh làm em sợ quá! Vừa rồi em có hỏi bác sĩ rồi cả hộ sĩ, nhưng là bọn họ nửa câu cũng không nói!”.

Đồng Thiên Ái đứng yên tại chỗ trầm mặc nhìn Tiêu Bạch Minh, muốn nói gì nhưng mãi không thể nào mở miệng.

Cô y tá này giờ đứng kiểm tra Ôn Diễm Diễm bật cười, hòa ái nói “ Hai cô gái này cũng quá lo lắng đi! Chuyện gì cũng không có! Công việc quá bận rộn mà thôi! Thể lực cũng theo thể mà giảm sút! Đúng không Tiêu tiên sinh!”

Tiêu Bạch Minh cảm kích, mỉm cười với cô y tá, trấn định nói “Đúng vậy! Là bị Diễm Diễm lây bệnh mà thôi! Hơi thiếu máu!”

“Cái gì chứ! Đừng có dọa em! Em nào có lây bệnh đâu chứ! Em cũng không phải là vi khuẩn đi!” Ôn Diễm Diễm làm nũng, lầu bầu nói, hai má do giận dữ mà phồng trướng lên.

“Cho nên! Diễm Diễm phải nhanh khỏi bệnh! Như thế mới không lây bệnh sang anh!” Tiêu Bạch Minh cười lớn đùa giỡn.

Đồng Thiên Ái vẫn đứng yên không nói gì, nhìn hai người cười đùa. Vào lúc này cảm thấy chính mình là dư thừa. Chính là cảm giác này, cảm giác khi mình ở trước mặt bọn họ là sự tồn tại dư thừa. Có lẽ chính mình không nên xuất hiện ở nơi này sẽ tốt hơn.

Đồng Thiên Ái... Chính mình thích tên biến thái kia... rồi lại không thể buông tay với anh Bạch Minh... Chính mình thật ích kỉ.

“Thiên Ái! Em hôm nay không đi làm à?” Tiêu Bạch Minh cố nén kích động trong lòng, trầm giọng hỏi. Cô ấy vẫn yên lặng, khiến chính anh cảm thấy vừa rồi cùng Diễm Diễm cố ý thân thiết là quá mức. Đúng thế! Quá mức đến nỗi chính mình còn cảm thấy dối trá. Nhưng anh chỉ biết dùng phương thức này mà rời khỏi cô.

Anh chỉ có thể như thế này... Hiện tại cũng chỉ như thế này mà thôi.... Thiên Ái! Xin thứ lỗi cho anh. Anh chỉ có thể từ từ rời khỏi em. Rời khỏi một cách im lặng, không dấu vết. Có như thế trong tương lai em sẽ không thương tâm.

Em có thể biết được tâm tình anh lúc này phức tạp mâu thuẫn đến mức nào không Thiên Ái!. Nhưng mong em có thể tha thứ cho anh. Anh còn muốn được đi bên cạnh em thêm một thời gian nữa. Anh thật sự thật sự rất muốn được bên cạnh em. Vậy nên, những ngày tháng còn lại của cuộc đời này, hãy để anh dùng hết quãng thời gian đó ghi sâu hình ảnh em vào trong tâm trí này. Em là niềm an ủi động viên duy nhất khiến anh muốn tồn tại trên thế giới này.

Đồng Thiên Ái không biết ý nghĩ trong đầu Tiêu Bạch Minh, ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt quan tâm của anh, trái tim cũng nóng theo “ Hôm nay... Em được nghỉ phép một ngày.... Cho nên... muốn đến đây xem mọi người thế nào!”

Anh Bạch Minh.... Mong anh tha lỗi cho Thiên Ái! Thiên Ái lại nói dối người. Cũng mong anh tha thứ cho Thiên Ái... Thiên Ái... đã động tâm với người khác.... Phụ lại tình cảm của anh.

“Tiêu đại ca! Em muốn ăn trái cây!” Ôn Diễm Diễm đột nhiên hét lên một tiếng, phá tan không khí giữa hai người. Trong lòng hai người, mọi thứ muốn nói, bỗng nhiên vì giọng nói của cô mà biến mất. Hai người quay đầu nhìn lại Ôn Diễm Diễm đang nằm trên giường bệnh, mỉm cười nhìn hai người họ. Cả hai người lộ rõ vẻ lúng túng, cũng cố gắng nâng lên khóe môi cười một cái với Ôn Diễm Diễm.

Tiêu Bạch Minh gật đầu một cái, giọng nói mang đầy vẻ cưng chiều “ Em đúng là con mèo nhỏ tham ăn! Tiêu đại ca liền đi mua trái cây cho em!”

“Anh Bạch Minh! Anh đừng đi! Hay là để em đi mua! Để em đi mua! Đồng Thiên Ái cướp lời, vội vàng xoay người, thẳng lưng đi ra khỏi giường bệnh.

“Tiêu đại ca! Thiên Ái tỷ thật tốt! Anh có mệt hay không? Anh lại đây ngồi đi! Ôn Diễm Diễm cúi đầu, vỗ vỗ mép giường của mình.

“....” Tiêu Bạch Minh sững sờ nhìn dãy hành lang vắng hoe nhớ đến bóng lưng của cô hoảng hốt rồi đi chợt thấy đau lòng không thôi. Thiên Ái! Thiên Ái! Thật xin lỗi... Thực sự thật xin lỗi.

Đồng Thiên Ái đeo balo ra sau lưng, đi đến cửa hàng trái cây bên cạnh cổng bệnh viện. Đứng trước cửa hàng, trong lòng Đồng Thiên Ái chợt thấy buồn buồn. Con người quả thật là một loại động vật cực kỳ phức tạp khó hiểu. Vì thế tại thời điểm rõ ràng chính mình có thể buông tay, nhưng lại có một loại ý niệm tiếc nuối, không nỡ.

Anh Bạch Minh có lẽ đã động tâm thích Diễm Diễm vì thế anh mới cẩn thận mà chăm sóc em ấy như thế. Nhưng như thế cũng tốt chính cô đã phản bội tình cảm của anh trước. Hiện tại chính mình khiến anh mất phương hướng trong vòng quay tình cảm này. Nếu thật sự anh ấy thích Ôn Diễm Diễm thì không có gì có thể tốt hơn được nữa.

Bà chủ cửa hàng thấy có khách ghé thăm, nhiệt tình mời chào

“Cô gái! Cô gái muốn mua gì đây? Ở đây đều là những loại trái cây tốt nhất đấy!”

“Bà chủ! Tôi muốn mua một giỏ trái cây vừa tươi vừa mới!” Đồng Thiên Ái lấy lại tinh thần, nở nụ cười thân thiện.

Bà chủ thấy thế cười to thật tươi “ Được! Tôi chọn cho cô những loại tốt nhất!”

“Dạ vâng!” Đồng Thiên Ái nhìn chăm chăm giỏ trái cây ôm trước ngực, đáy mắt vẻ cô đơn lại hiện lên. Vừa nồng đậm, vừa thâm trầm lại vừa có cảm giác chán chường.

.....

Trong phòng bệnh, Ôn Diễm Diễm đã nằm ngủ. Tiêu Bạch Minh đứng bên cửa sổ, trầm tĩnh nhìn về phía cửa hàng trái cây đối diện cổng bệnh viện. Từ trên này nhìn xuống, con người to lớn lại trở nên nhỏ bé như những chú kiến con. Thật khó có thể nhận ra ai là ai nhưng Tiêu Bạch Minh có thể thấy rõ ràng một thân ảnh trầm tĩnh đang đứng cô đơn một mình trước cửa hàng.

Tiêu Bạch Minh là thế, từ trong đám đông lúc nào cũng có thể nhận ra thân ảnh của cô. Tựa như lễ Giáng Sinh năm ngoái, trong đám đông thật nhiều người như thế, anh chỉ cần nghiêng đầu là có thể nhìn thấy cô. Lý do là gì đây. Là anh có giác quan thứ sáu sao?

Lặng lặng đứng nơi này, Tiêu Bạch Minh nhìn cô ôm một giỏ trái cây thật lớn, một mình từ từ băng qua đoạn đường đông đúc. Sau đó theo hướng bệnh viện tiến tới, càng lúc càng gần. Tiêu Bạch Minh xoay người, nhắm mắt trong lòng đếm ngược thời gian chờ cô đến.

..... Tiếng bước chân càng ngày càng rõ, rốt cuộc trước cửa cũng có người xuất hiện.

“Tiêu tiên sinh, có vị tiểu thư muốn tôi đưa giỏ trái cây này cho anh! Cô ấy nói biết anh. Cô ấy cũng nhờ tôi nói với anh « Cô ấy có chuyện đột xuất không thể lên được! » Cô y tá tên Trương Thủy đặt giỏ trái cây trên bàn phía trước cửa.

Tiêu Bạch Minh buồn buồn nói, “Cám ơn cô!” rồi vội xoay người ngo ra ngoài cửa sổ. Nhìn thấy cô ngược hướng cửa lớn bệnh viện, đưa tay vẫy chiếc taxi đang đến gần. Nhìn thấy cô lên xe rời đi, trong lòng nặng trĩu như có có tảng núi lớn đè lên, Tiêu Bạch Minh không nói ra lời, thở dài nặng nề “Thiên Ái!... Thiên Ái!...”

153. Chương 153: Nói Anh Nghe Bốn Chữ

Ngồi trong taxi, Đồng Thiên Ái mù mờ không rõ bản thân nên đi đâu, tay chân cô hấp tấp lục trong túi xách tìm kiếm điện thoại. Nắm thật chặt điện thoại trong tay, Đồng Thiên Ái từng phút từng giây chờ đợi điện thoại vang lên, nhưng không có. Lần này cô đã biết rõ lựa chọn của Tiêu Bạch Minh. Cô cuối cùng đã biết. Đây là lần đầu tiên khi biết cô bỏ đi mà anh không gọi điện thoại.

Anh có thể nói cho em biết còn bao lâu nữa anh sẽ thật sự rời xa em. Anh cùng Diễm Diễm ở chung một chỗ so với việc ở chung một chỗ với em có phải hay không sẽ vui mừng hạnh phúc hơn. Em không hề biết làm nũng còn luôn cự tuyệt anh đụng chạm, lúc nào cũng chỉ tổn thương anh mà thôi. Như thế nhưng sao em lại ích kỷ không muốn anh rời đi. Là em quá ích kỷ rồi.

Mang theo u buồn, Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng không ngừng ức chế, bị thương. Bầu trời trong xanh đẹp dễ là thế nhưng cũng không cách nào khiến cho tâm tình cô trở nên tốt hơn được. Biết rõ là lỗi của mình nhưng vẫn rất buồn thương. Đồng Thiên Ái a! Sao lại thành ra bộ dáng thế này được vậy? Nên cười chúc phúc cho anh mới đúng! Chúc phúc cho Diễm Diễm cùng anh Bạch Minh. Hai người họ mới đúng là một đôi. Đồng Thiên Ái nhẹ nhàng tháo chiếc nhẫn trên ngón tay giữa xuống, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Cô thật sự không nở buông tay, đã từng nhiều lần hi vọng thời gian sẽ giúp cô nhưng hiện tại buông tay chính là lựa chọn tốt nhất cho tất cả. Bởi do tâm cô đã phản bội anh mất rồi. Hơn nữa, anh ấy đã lựa chọn điều anh muốn. Không lo cho cô cũng không quan tâm đến cô có phải hay không anh sẽ không cảm thấy khó chịu.

“Tiểu thư!” Tài xế khẽ nghiêng đầu, hỏi, “Tiểu thư! Cô muốn đi đâu?”

Đồng Thiên Ái vội vàng đưa tay lau đi nước mắt, buồn buồn nói “Dạ!” một tiếng. Cô đi đâu đây? Vấn đề lớn với cô đây! Khi con người ta cảm thấy yếu đuối nhất thì nên đi về đâu đây?

“Bác tài! Cho tôi đến cô nhi viện Nhân Ái!” Đồng Thiên Ái gần như là vội vàng mở miệng, trong giọng nói còn mang theo một ít run rẩy.

Tài xế có chút kinh ngạc, mỉm cười hỏi thêm “ Cô gái thật tốt bụng nha. Đến cô nhi viện thăm các bạn nhỏ à? Cô đúng là cô gái tốt bụng!”

“Không phải!” Đồng Thiên Ái kiên quyết nói “ Là tôi về nhà!”

“....” Tài xế kinh ngạc nhìn cô một cái, nhớ tới lời mình vừa nói trên mặt có chút lúng túng, không nói gì thêm.

Đồng Thiên Ái cũng không để ý đến, đúng hơn chính là không cần để ý. Từ ngày mẹ mất, cô đã nói với chính mình rất nhiều lần, không cần để ý ánh mắt của người khác. Hiện tại cô chỉ muốn về nhà! Đúng thế! Cô đã quá mệt mỏi rồi, cô muốn về nhà. Ở nhà có Từ mẹ, còn có Hứa Đa với rất nhiều cô cậu nhóc. Cũng đã hơn nửa năm rồi cô không về nhà rồi. Nhắm mắt lại, lẳng lặng nhắm nạy một chút thôi, đến khi mở mắt ra, tất cả mọi người sẽ ở trước mặt cô, sẽ mỉm cười ôm cô vào lòng. Chỉ một chút nữa thôi.

Xe taxi một đường đi đến cô nhi viện Nhân Ái dừng lại trước chiếc cổng sắt to lớn. Đồng Thiên Ái vội vàng trả tiền xe, rồi bước xuống xe. Hiện tại đang là mùa đông nhưng ánh mặt trời sau giữa trưa vẫn như cũ chói mắt, cô đưa tay lên chống đỡ phần ánh sáng chiếu xạ. Xuyên qua song sắt cánh cửa cô có thể nhìn thấy bọn nhỏ trong sân đang cười đùa. Về mặt ngây thơ, nụ cười sáng lạn khiến cho người khác nhìn vào có thể quên hết phiền não sâu bi. Nhìn đám trẻ nô đùa, trên mặt Đồng Thiên Ái không tự chủ nổi nụ cười hạnh phúc.

Xuyên thấu qua ráng rời cửa sắt, có thể nhìn thấy trong sân bọn nhỏ đang cười đùa cùng chơi đùa. Trên mặt bọn họ ngây thơ về mặt, làm cho người ta quên mất phiền não cùng với sâu bi.

“A! Trái cầu!” cậu nhóc kêu lên, xoay người đuổi theo trái cầu. Quả cầu nhỏ vút qua chần song sắt cánh cửa, rơi xuống bên chân Đồng Thiên Ái. Đồng Thiên Ái cúi người xuống, đưa tay nhặt trái cầu cầm lên, ngược mặt nhìn cậu nhóc đang đứng phía bên kia cửa. Cậu nhóc nhìn người đi tới trên khuôn mặt lộ rõ vẻ hưng phấn, quay người lại hô to với chúng bạn “Oa! Chị Thiên Ái về rồi! Mọi người mau đến xem nè! Chị Thiên Ái đã về rồi!”

Cậu nhóc vừa dứt lời, toàn bộ đám nhóc trong sân cũng dừng mọi hoạt động lại, từng nhóc từng nhóc một quay người lại, nhìn xem Đồng Thiên Ái đang đứng ngoài cửa. Cả đám nhóc lộ ra nụ cười ngây thơ, hoan hô chạy tới phía trước cửa. Đồng Thiên Ái đứng tại chỗ, mỉm cười, tầm mắt quét qua bọn nhỏ rồi dừng lại trên người Từ mẹ ở phía sau. Mặc dù đã hơn nửa năm không về nhưng dường như Từ mẹ vẫn như cũ không hề có bất kỳ thay đổi nào. Trên người bà vẫn làm bộ quần áo nữ tu sĩ, trước ngực là một cây Thập Tự Giá. Bao nhiêu năm qua vẫn như cũ là một giáo đồ thành tâm. Đồng Thiên Ái nhìn thấy Từ mẹ, tận sâu dưới đáy lòng tự nỉ non với chính mình “Tôi đã về nhà!”.

Buổi chiều, tia nắng mặt trời có vẻ nhạt nhẽo, xuyên thấu qua đám mây lơ lửng vẩy lên trên vạn vật. Đồng Thiên Ái lười biếng không động đậy, hai mắt mơ màng khép lại, tựa như đứa trẻ nhỏ dựa vào vai Từ mẹ làm nũng. Giọng nói cô hết sức nhẹ nhàng hỏi “Từ mẹ! Tại sao không hỏi Thiên Ái thế nào đột nhiên trở về...”

Cô chính là đột nhiên trở về không báo trước một câu, Từ mẹ cũng không cảm thấy kì quái hay sao? Nếu có sao lại không hỏi vậy? Từ mẹ không hỏi cô cảm thấy thật khó chịu nha.

“Thiên Ái!” Từ mẹ đưa tay vuốt ve đầu cô, tựa như lúc nhỏ vậy “Đứa nhỏ ngốc! Con cái muốn về nhà thì cần gì lý do chứ! Nơi này lúc nào cũng t=rộng cửa với con mà!”

Trong lòng Đồng Thiên Ái không nhịn được mà nóng lên, có thêm chút ghen ngào. Đúng thế! Cái gì cũng không cần phải nói hết! Nhưng là.... Thật xin lỗi! Từ mẹ! Cũng chỉ khi ở cực điểm của đau thương, hay thời điểm cảm thấy mất mát nhất con mới nghĩ đến sẽ quay về nhà! Xin mọi người tha lỗi cho con, vì đã xem đây là nơi chữa lành vết thương cho mình.

.....

“Từ mẹ! Chị Thiên Ái! Mọi người tới đây chơi đi!” Cách đó không xa, tiếng bọn nhỏ mong đợi gào thét.

“Được! Chị Thiên Ái đến rồi đây! Mọi người chuẩn bị tinh thần đi!” Đồng Thiên Ái nghiêng đầu hét lên với bọn nhóc, cả người cũng đứng lên quay người lại nói với Từ mẹ “Con đi chơi với bọn nhóc một chút!”. Tiếng cười vui vẻ, không khí hạnh phúc, mọi thứ dường như đang trở lại như thời cô còn nhỏ vậy. Ở trong khoảng trí nhớ đó, mặc dù mọi thứ đã trôi qua rất lâu rồi nhưng thời gian hạnh phúc đó cô vẫn chưa từng quên dù chỉ là một giây phút.

“Hạnh phúc là phải biết tự mình giành lấy! Bảo bối Thiên Ái à!”

“Mẹ... Giành lấy....”

“Đúng thế!” Như vậy cũng là ình thêm một cơ hội nữa mà thôi. Cơ hội tìm lại Đồng Thiên Ái hoạt bát của ngày xưa.

Đồng Thiên Ái lặng lẽ lấy điện thoại không chút do dự, gửi đi một tin nhắn “Tần Tấn Dương! Anh tốt nhất hiện tại nên tìm thấy tôi. Tôi sẽ nói cho anh biết bốn chữ”

154. Chương 154: Tâm Linh Tương Thông

Tần Tấn Dương ngồi trong phòng họp, chú tâm lắng nghe các trưởng bộ phận báo cáo. Đây là hội nghị mỗi tháng tổ chức một lần, chủ yếu là tham thảo, xem xét lại các hạng mục trước, đồng thời khai phá thêm các hạng mục mới. Điện thoại để bên cạnh đột nhiên vang lên tín hiệu. Hắn liếc mắt nhìn qua một cái, vốn là sẽ không bao giờ thèm để ý đến loại tin nhắn thế này, bởi vì hơn phân nửa đều là những tin nhắn lời ngon tiếng ngọt của đám nhân tình cũ. Nhưng mà lần này, khi nhìn thấy tin nhắn tâm tình hắn đột nhiên có loại cảm giác sôi trào hết sức mãnh liệt. Minh minh chỉ trung, ý thức được đây là điều hắn đang mong đợi. Là tin nhắn Đồng Thiên Ái?

“Nội dung bản báo cáo này có thể cho chúng ta biết rất rõ....” Một vị trưởng bộ phận đang kiên nhẫn giải thích nội dung bản báo cáo của mình. Tần Tấn Dương nghe ngang cầm điện thoại, với tốc độ cực nhanh mở khóa, nhận tin nhắn. Cặp mắt vừa kịp chạm đến dòng chữ trên màn hình liền lóe ra thứ ánh sáng mang tên ‘sung sướng’, khóe môi cũng không tự chủ mà nhếch lên.

“Tần Tấn Dương! Anh tốt nhất hiện tại nên tìm thấy tôi. Tôi sẽ nói cho anh biết bốn chữ”. Tần Tấn Dương từ ghế lớn đột ngột đứng dậy, trong lúc mọi người đang kinh ngạc, bước chân sải nhanh về phía cửa phòng. Quan Nghị đối với hành động này của hắn cảm thấy kinh ngạc vạn phần, đến khi nhìn thấy hắn đưa tay mở cửa, liền vội hỏi “Tần tổng! Ngài đi đâu vậy? Hội nghị không họp nữa sao?”. Miệng thì hỏi nhưng trong lòng không nhịn được mắng một câu “Tên tiểu tử thói này lại làm trò gì nữa đây?”

“Hội nghị hôm nay tạm thời hủy bỏ!” Tần Tấn Dương không quay đầu lại, chỉ để lại một câu như thế rồi bước ra ngoài phòng. Mở cửa xe, Tần Tấn Dương nhanh chóng khởi động, chạy nhanh ra khỏi tòa nhà. Trong xe, chỉ dùng một tay lái xe, một tay khác hắn nhàn nhã dựa vào cửa xe, chống lên trên đầu. Trong đầu suy nghĩ thật nhanh từng nơi mà cô có thể đi. Đồng Thiên Ái con nhím nhỏ này lần này không biết là trốn ở đâu nữa rồi. Cô cứ nhiên còn dám tắt điện thoại.

Hay là cô một mình ở Cao ốc? Không đúng! Sẽ không đơn giản như thế. Vậy thì cô sẽ đi đâu được đây? Không lẽ cô gái này muốn hắn lật khắp Đài Loan này để tìm hay sao? Cô rút cuộc thì ở đâu mới được chứ. Bốn chữ mà cô muốn nói với hắn là gì vậy? Đồng Thiên Ái cô gái này quả thật rất biết cách để hành hạ hắn! Cho dù thế đi chăng nữa hắn nhất định sẽ tìm ra cô. Em sẽ đi nơi nào đây Thiên Ái?

Tần Tấn Dương suy tư, hai đạo mày kiếm nhú chặt, chiếc xe cứ băng quơ vô thức đi về phía trước, nhưng trong lúc này, tâm tình của hắn hoàn toàn khác biệt vô cùng nóng nảy, hoảng hốt còn mang theo một ít tư vị mong đợi cùng hưng phấn.

“.....” Tần Tấn Dương đột nhiên đánh mạnh tay lái, quay ngược đầu xe. Đạp mạnh chân ga, Tần Tấn Dương hướng theo địa điểm tìm ra trong đầu chạy đến. Là ở nơi đó! Đồng Thiên Ái sẽ ở nơi đó. Nơi cô cảm thấy đó chính là nhà.

Cô nhi viện Nhân Ái Đài Bắc. Đã đến gần ba giờ chiều, ánh mặt trời buổi ban chiều có vẻ mất bớt đi sự ấm áp vốn có của nó. Cùng chơi đùa với bọn nhóc, thời gian đã bắt tri bắt giác vượt qua. Đồng Thiên Ái ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, khẽ nheo mắt lại, nhìn theo những đám mây cuối trời lơ lửng chậm chậm di chuyển. Đám mây trời không hiểu sao lại biến thành khuôn mặt anh tuấn bá đạo của Tần Tấn Dương. Tên biến thái... anh sẽ tìm được tôi sao?

“Ở kia có một anh rất đẹp trai nha! Oa! Mọi người mau đến nhìn xem!” không biết cậu nhóc nào bên cạnh Đồng Thiên Ái hô lên một tiếng. Đám bạn nhỏ còn lại lèn tranh thủ tầm mắt hội tụ đến một chỗ, giọng nói đầy vẻ mừng rỡ, ngay thơ liên tiếp vang lên “Đúng là một anh rất đẹp trai nha!”

“Anh đang xem ai vậy? Anh là đến tìm người sao?” cô gái nhỏ có khuôn mặt bầu bĩnh chu môi hỏi

Cậu nhóc tên Tiểu Bàn đi đến bên cạnh, không khách khí cốc một cái lên đầu cô gái nhỏ “Em thực sự rất ngốc rồi! Em không biết anh trai tuần tú này là đến tìm ai sao?”

Cô gái nhỏ giương đôi mắt to, tò mò hỏi “Anh trai là đến tìm người nào?”

“Hắc hắc!” cậu nhóc cười gian hai tiếng, nghiêng đầu nhìn về người bên cạnh “Anh đẹp trai là đến tìm chị Thiên Ái đó! Bởi vì anh đẹp trai này đang nhìn chị Thiên Ái!”

Đồng Thiên Ái trên tay đang cầm quả cầu, run rẩy một cái, quả cầu liền rơi xuống đất. Hắn sao lại nhanh như vậy tìm được cô. Là tâm linh tương thông à (người còn lại biết được suy nghĩ của đối phương)? Hay hẳn chính là người đàn ông kiếp này của cô?

Tần Tấn Dương dựa cả người vào xe, hướng cô nở ra nụ cười dịu dàng. Hắn lẳng lặng đứng từ xa nhìn cô, trong lòng chậm rãi thở ra một hơi. Vẫn là, còn để anh tìm được cô. Chợt nhớ đến lần đầu tiên hắn đến cô nhi viện nhìn thấy tấm hình kia.

Thật ra những lời của tên Quan Nghị nói về tình cảm của hắn cũng không đúng. Hắn thật ra là bị nụ cười của cô làm cho điên đảo, ngay cả hắn cũng không biết rõ từ lúc nào chính mình đã đem cô để vào trong lòng. Nếu như muốn tìm cho rõ, vậy thì chắc là từ rất lâu rồi. Từ lúc cô vừa cười vừa cầm trên tay tấm thẻ vàng lác lác trước mặt hắn. Nụ cười thoáng qua lúc đó của cô lúc đó đã khiến tim anh lỗi nhịp mất rồi.

Đồng Thiên Ái từ từ đi lên phía trước, cúi gằm mặt xuống, luống cuống dùng chân đá đá những hòn sỏi trên mặt đất. Ai nha! Cô nên nói gì đây? Cô chết mất! Sớm biết hắn có thể dễ dàng tìm ra như thế này, thì có chết cô cũng không nhả cái tin hại người như thế rồi. Bây giờ làm sao mà đối mặt với hắn đây?

A a a a —— Đồng Thiên Ái! Mau tìm cái lỗ nào để chui vào đi!

“Tôi lại tìm được em rồi!” Tần Tấn Dương nhìn cô, đem bộ dáng xấu hổ của cô thu hết vào trong tầm mắt, còn là xấu xa cố ý nói cô biết.

Đồng Thiên Ái cắn cắn môi, có chút tức giận trả lời “Biết được! Tôi có mắt! Có thể thấy được!”

Gã biến thái chết tiệt! Tên biến thái đáng ghê tởm! Cô sao lại đi yêu thích một tên biến thái vậy chứ? Cô hẳn là có vấn đề rồi! Không phải tên đó có vấn đề mà là cô, là chính cô có vấn đề! Thật là.... Ông trời ơi!”

Tần Tấn Dương cũng không có ý định cứ như vậy mà buông tha cô, thời cơ tốt như thế này, hắn nhất định phải khiến cô đem những lời trong lòng nói hết ra ngoài.

“Sao vậy? ‘Bốn chữ’ em muốn nói là gì vậy?” Tần Tấn Dương tiến lại gần cô, trong lời nói chứa đầy sự mập mờ

Cảm giác xấu hổ ngượng ngùng vừa rồi liền biến mất, Đồng Thiên Ái cắn giận ngẩng đầu lên, lại phát hiện tên đó đang hướng phía cô tặc tặc cười. Đúng chuẩn một con hồ ly.

155. Chương 155: Mỗi Ngày Sẽ Nói Một Lần

Đồng Thiên Ái hừ một tiếng, cắn răng nghiêng lợi. Nhìn đi! Nhìn đi! Tên biến thái đắc ý quá mà! Sắc mặt hần nhìn thấy mà ghê tởm, nụ cười kia sao mà giống mấy con cún nhe răng quá vậy! Cô biết thế nào mọi chuyện cũng như thế này! Lần này, lại muốn trồng trên tay anh á! (câu này mình pó tay, không hiểu)

“Sao vậy? Bốn chữ em muốn nói với tôi là gì đây?” Tần Tấn Dương nhất quyết không buông tha, không thể không ép con nhím nhỏ này nói ra tâm tư trong lòng! Đồng Thiên Ái đưa tay che kín mặt, từng tiếng một nói, âm thanh là cực kỳ nhỏ “Tôi...Thấy...Thích....Anh”. Âm thanh vừa rồi là cực kỳ nhỏ đi, thậm chí là mơ hồ nghe không rõ. Căn bản là tên đó không có cách nào phân biệt cô đã nói những gì. Đồng Thiên Ái le lưỡi một cái, đối với lời nói của mình vừa rồi cực kỳ hài lòng.

“Tôi không nghe thấy!” Tần Tấn Dương nhất định không buông tha nói, đôi mắt hần chặt chẽ nhìn chăm chăm vào cô. Hần cố ý! Nhất định là hần cố ý! Cô rõ ràng là đã nói xong rồi. Được rồi! Tuy rằng cô nói có chút hơi nhỏ nhưng mà tai hần không có bị điếc nha. Đồng Thiên Ái đưa tay, hướng anh ngoắc ngón tay “Anh không nghe được hả? Vậy tôi nói lại lần nữa nha!”

Tần Tấn Dương quả nhiên bị hấp dẫn nhích lại gần, kiên nhẫn chờ đợi.

“Bốn chữ tôi muốn nói chính là...” Đồng Thiên Ái ghé sát vào tai hần thì thào nói, đột nhiên cô tăng thêm âm lượng, hét vào tai hần “Tôi—chán—ghét—anh!”

Tần Tấn Dương tái mặt, tức giận gầm nhẹ “Đồng Thiên Ái!”

Hahahaha! Biến sắc nha! Hần ta cũng có lúc gấp gáp tức giận nha! Không phải chuyện gì hần cũng làm được hay sao? Tần đại tổng tài như hần cũng có lúc biến sắc nha! Thật là sáng khoái. Đồng Thiên Ái bất chợt lộ ra nhất mạt nụ cười, có chút đào khí nói “Đổi ngược lại”. Lần này đến phiên Tần Tấn Dương buồn bực, khó hiểu. Đổi ngược lại. Cái gì ngược lại? Con nhím nhỏ nhiều chuyện này, không biết có ý gì nữa đây. Sao lúc nào cũng khiến mình bận tâm như thế này chứ? Ông trời ơi!

“Anh đúng là ngu ngốc. Nghe thế mà không hiểu sao? Tôi nói là ‘đổi ngược lại’! Là ngược lại đó!” Đồng Thiên Ái nhú mày, tốt bụng nhắc nhở diễn giải cho hần.

“Ngược lại?” Tần Tấn Dương lần nữa lặp lại. Đồng Thiên Ái thở dài, nguyên rửa một tiếng “Đại ngốc nghếch!”, sau đó xoay người bỏ đi. Thật là bó tay. Mình đã nói rõ như ban ngày thế rồi mà hần vẫn không hiểu. Đúng là đại ngốc. Vậy mà cũng có chức thủ lĩnh tổng tài chứ?

Sau lưng bất chợt có bàn tay bắt lấy cổ tay cô. Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn lại, thấy hần miệng cười đến tận mang tai, trên mặt dần dần đỏ lên.

“À! Ngược lại!” Tần Tấn Dương không muốn trêu chọc cô nữa, trực tiếp kéo cô ôm vào trong lòng ngực mình, dùng giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp nhất của mình nói chuyện với cô “Tôi thích anh ‘Ngược lại! Thiên Ái! Về sau mỗi ngày em đều nói với anh câu này một lần nha!”

Về sau ngày nào cũng nói một lần.... lời này nghe vào tai sao giống cảm giác hai vợ chồng già lâu năm nay hỏi xuân yêu nhau lần nữa quá vậy. Đồng Thiên Ái nhớ lại thời gian cùng sống chung với hần, khuôn mặt lại ngượng ngùng đỏ lên. Ghét thật! Ở trước mặt hần lúc nào cô cũng bị tình trạng tim đập nhanh mặt đỏ hồng hào. Phải trấn tĩnh lại mới được! Không thể này được.

“Tôi không nói!” Đồng Thiên Ái nhỏ giọng phản kháng một câu, nhưng đôi tay lại vòng qua hông hần, trở lại ôm lấy hần. Tần Tấn Dương cảm giác được đôi tay cô đang vòng qua người mình, trong lòng cảm thấy cực kỳ xúc động. Rốt cuộc lần này cô đã không còn trốn tránh nữa rồi. Phản ứng của cơ thể là bằng chứng thành thực đáng tin cậy nhất.

“Không được! Mỗi ngày phải nói!” Tần Tấn Dương dán lại gần sát tai cô, đe dọa “Nếu không nói thì phải làm cho anh!”

“Anh muốn làm gì?” Đồng Thiên Ái vội vàng hỏi.

Tần Tấn Dương nâng lên nụ cười đắc ý “Không có gì! Chỉ là thế này!”

Vừa dứt lời, hắn đẩy cô ra khỏi ngực, nhanh chóng cúi người xuống hôn lên đôi môi cô. Chỉ là khẽ hôn mà thôi. Bởi vì, trước mặt hai người có vô số bạn nhỏ. Bọn nhóc là đang tò mò mở to hai mắt, giật mình nhìn hai người họ đây.

“A.....” bọn nhỏ đồng thanh la lên.

Đồng Thiên Ái hốt hoảng đẩy Tần Tấn Dương ra, tức giận trừng mắt nhìn anh một cái, lúc này mới chậm rãi nhích xa khỏi anh. Ai! Tiêu rồi! cô làm thế nào để đối mặt với nhóm người Thiên sứ có đủ mà Ác ma cũng không thiếu này đây! Mất hết cả thể diện! làm sao bây giờ? Tần Tấn Dương lại không kiêng kị gì, nắm lấy bàn tay cô, trưng ra bộ dáng “Có phúc cũng hưởng” đối mặt với bọn nhóc. Cúi đầu hỏi bọn nhóc “Sao nào? Thấy anh rất nghĩa khí, rất dũng cảm đi!” Lời vừa dứt trực tiếp nhận được ánh mắt trừng to của ai đó.

Đám nhóc to gan bắt đầu đặt câu hỏi “Chị Thiên Ái! Sao chị lại cùng anh đẹp trai hôn miệng vậy?”

“.....”

“.....”

Tần Tấn Dương, Đồng Thiên Ái đồng thời sửng sốt, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cậu nhóc. Thật không biết giờ phút này nên cảm thán thời đại tiến bộ, hay là cảm thán bọn trẻ bây giờ ‘trưởng thành sớm’ nữa đây! Đồng Thiên Ái hiện tại chỉ muốn đi chết cho xong, xấu hổ đưa tay che mặt, không biết phải trả lời thế nào.

“À! Bởi vì chị Thiên Ái là bạn gái của anh!” Tần Tấn Dương nghĩ nghĩ một lát cũng chỉ nghĩ ra được đáp án như thế thôi. Hắc Hắc! Đây đúng là lý do quang minh chính đại nhất đem danh hiệu ‘bạn gái’ đặt trên người cô.

Một cậu nhóc khác tiếp tục hỏi “Chị Thiên Ái! Đúng là thế sao?”

“.....” Đồng Thiên Ái liếc Tần Tấn Dương một cái, không biết làm gì hơn ngoài mỉm cười, gượng gạo nói “Hình như... Đại khái là thế...”

Bọn nhóc bắt đầu nhí nhố nháo loạn, cùng nhau hét lên “A! Chị Thiên Ái có bạn trai kìa! Chị Thiên Ái phải lập gia đình rồi!”

“Thích quá! Chúng ta có kẹo ăn rồi! Có rất nhiều kẹo nha!”

“Không đúng! Trên TV nói bạn gái không phải là vợ. Chị Thiên Ái còn không có lập gia đình!” cậu nhóc có chút cá lăm cổ gồng nói ra ý của mình.

“Xem ra anh phải nhanh chóng cưới em về nhà mới được!” Tần Tấn Dương nhỏ giọng nỉ non. Đồng Thiên Ái nghe hắn nói vậy cũng không để ý đến, đưa tay dùng sức捏o bắo đùi của hắn. Liếc mắt nhìn thấy hắn nhăn nhó chịu đau, cô mím môi, tăng thêm lực捏o.

156. Chương 157: Tiểu Tình Định Xuất Hiện

“Thiên Ái! Không còn sớm nữa, con mau về thành phố đi. Mọi người ở đây ai cũng nhớ con! Đi ra ngoài một mình phải nhớ chăm sóc mình cho tốt nha con!”

Đồng Thiên Ái ôm lấy tay mẹ Từ, cười cười “Con biết mà! mẹ Từ, con ở ngoài cũng rất nhớ mọi người ở đây! À! Còn có cơm ngon trong nhà nữa chứ!”

“Mèo nhỏ tham ăn! Được rồi! Không còn sớm nữa! Mau trở về đi thôi! Nơi này đều tốt cả, con không phải bận tâm nhiều đâu!” Mẹ Từ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cổng, đã thấy Tần Tấn Dương lái xe ra ngoài. Đồng Thiên Ái gạt đầu, ôm mẹ Từ lần cuối “Mẹ Từ! Con đi đây!”

“Thiên Ái!” Mẹ Từ từ phía sau gọi lại. Đồng Thiên Ái ngạc nhiên quay lại, làm nũng nói “Sao vậy mẹ! Con biết rồi là mẹ Từ không nỡ xa con đúng không? Con biết mà! Con cũng thế, không nỡ xa mẹ Từ!”

“Đứa ngốc này!” mẹ Từ nhẹ nhàng xoa đầu cô, giọng nói bình bình “Phải biết giữ lấy hạnh phúc của chính mình! Không được sợ hãi!”

Đồng Thiên Ái trong lòng buồn bực, cũng cố gắng tươi cười “Con biết rồi mẹ Từ!”

Đúng thế! Cô biết hết! Chỉ có điều cô còn cần thêm một ít thời gian nữa. Chỉ một ít nữa thôi! Hiện tại tình cảm này trong cô chỉ là thích mà thôi. Chưa phải là yêu.

Đồng Thiên Ái xoay người, trong tầm mắt là sự xuất hiện của Tần Tấn Dương. Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, tận sâu trong đáy mắt chỉ có duy nhất mình cô mà thôi, Đồng Thiên Ái vui vẻ tươi cười, nhẹ bước hướng anh đi tới.

Tần Tấn Dương thấy cô cách mình ngày càng gần, cảm thấy cô như đang chạy hướng vào lòng mình, anh vội đưa tay mở cửa xe ra. Đồng Thiên Ái nheo mắt, cười cười ngồi vào trong xe. Ổn định lại ghế ngồi, cô bình tĩnh nói “Lái xe đi!” Chiếc xe vừa mới khởi động thì cách đó không xa một cậu bé cao gầy lon ton chạy đến, lớn tiếng gọi “Chị Thiên Ái!”

Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn ra ngoài, mở to hai mắt ngạc nhiên “Là em sao? Tiểu Lượng! Sao vậy? Không nỡ xa chị Thiên Ái sao?”

“Chị Thiên Ái!” cậu bé có vẻ bất an, cúi đầu nhìn xuống, ấp úng nói “Các bạn khác đều nói chị Thiên Ái muốn kết hôn! Em nói.... Em nói....”

“Hả? Em nói sao?” Đồng Thiên Ái kiên nhẫn hỏi lại

Cậu bé như có thêm sức mạnh, ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn về phía Tần Tấn Dương “Em nói nếu như anh này dám khi dễ chị Thiên Ái, em sau này lớn lên sẽ không bỏ qua cho anh ấy!”

Ách.... Đây là tình huống gì đây? Sao trước mặt lại xuất hiện một tình địch thế này.

“...” Tần Tấn Dương đỡ khóc đỡ cười, không hề nghĩ đến tự nhiên lại xuất hiện “người bảo hộ bé nhỏ” này!

Đồng Thiên Ái sững sốt, vươn tay ra khỏi cửa sổ, vẫy vẫy tay với cậu bé “Ngốc này! Em bây giờ phải học thật giỏi, về sau mới có thể trở thành người giỏi được! Biết không?”

“Em biết rồi! Trở thành người giỏi sau đó sẽ bảo vệ chị Thiên Ái!” cậu bé quật cường nói.

Tần Tấn Dương cười cười, cố ý kích cậu nhóc “Chờ đến khi cậu trở thành người vĩ đại rồi hãy nói! Chỉ là ông trời của Thiên Ái không cần cậu bảo vệ. Có anh đây rồi!”

“Tần Tấn Dương!” Đồng Thiên Ái nghiêng đầu, háy anh một cái. Nhận được ánh mắt của cô, Tần Tấn Dương hơi nhú lông mày, nghiêng đầu sang chỗ khác, biểu hiện như con nít một dạng, giận dỗi mím môi, không nói nhiều lời.

“Tiểu Lượng!” từ phía sau, vang lên tiếng gọi của mẹ Từ. Cậu bé nghe có người gọi mình, liền quay đầu lại “Dạ!” một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn về Tần Tấn Dương, hừ lạnh một tiếng “Chị Thiên Ái gặp lại! Chị yên tâm, em nhất định sẽ học thật giỏi!”. Lời nói kiên định vừa xong, cậu bé liền xoay người chạy về phía mẹ Từ.

Chiếc xe lần nữa chậm rãi khởi động, Đồng Thiên Ái ngoái đầu nhìn lại, trong lòng chợt có chút ê ẩm, mặc dù vẫn biết, mọi người vẫn luôn ở nơi này, nhưng mỗi lần rời đi, không khỏi khiến lòng cô thương cảm. Cho nên, cô không dám trở lại đây. Cô sợ phải đối mặt với sự chia lìa. Đồng Thiên Ái trầm tĩnh ngồi trong xe, xuyên qua kính chiếu hậu, dõi theo thân ảnh ngày càng nhỏ của mọi người, đến khi mọi thứ biến mất khỏi tầm mắt. Nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ nữa, có như thế cô mới có thể bình tĩnh lại được. Chợt, có một bàn tay đặt lên tay cô, Đồng Thiên Ái mở mắt, nhìn người bên cạnh.

Tần Tấn Dương chăm chú lái xe, ánh mắt vững vàng nhìn về phía trước, nhưng một bàn tay lại nắm lấy tay cô, tựa như lúc này người nắm tay cô không phải là anh vậy. Giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, trước mặt cô sẽ phải phối hợp với tâm tình cô, cho nên anh làm như không có chuyện gì, không biết chuyện gì.

“A! Thiên Ái! Anh phát hiện ở chung một chỗ với em áp lực càng ngày càng nhiều đó! Cậu bé nhỏ tuổi như thế đã muốn bảo vệ em!” Tần Tấn Dương có chút nhứt đầu nghĩ đến chuyện vừa rồi, cười cười nói.

Đồng Thiên Ái tức giận trợn mắt nhìn anh một cái “Sao nào? Bọn họ đều là cùng lớn lên với tôi. Dĩ nhiên đối với tôi là tốt vô cùng!”

“Không có! Anh đâu có ý gì đâu!” Tần Tấn Dương vội vàng chối lời, cười hì hì nói. Tần Tấn Dương nhìn về phía trước, trầm tư nói “Thiên Ái! Tiêu Bạch Minh... Em khi nào thì nói cho anh ta chuyện của mình đây?”. Lời Tần Tấn Dương lúc này tựa như một khối đá lớn đặt ngay trái tim cô. Đồng Thiên Ái cắn cắn môi, không biết trả lời anh thế nào. Anh Bạch Minh.... làm sao để nói cho anh ấy biết đây... nên nói thế nào đây?

“Không biết...” cô cuối cùng cũng chỉ biết trả lời như thế mà thôi. Tần Tấn Dương im lặng không nói gì, trong lòng lại có quyết định. Nếu cô không làm được vậy thì để anh thay cô. Phải có một người đứng ra giải quyết. Tên xấu xa đó giờ để anh đảm đương. Trong lòng đã có quyết định như thế, Tần Tấn Dương rút tay khỏi tay cô, đạp chân ga, chạy thẳng về nhà trọ. Chiếc xe một đường chạy băng băng, hướng phía thành phố thẳng tiến. Bóng đêm càng lúc càng thêm thâm trầm, trên trời cao vầng trăng khuyết phát ra thứ ánh sáng vừa trong trẻo vừa lạnh lùng.

157. Chương 159: Anh Yêu Cô Ấy Sao?

Danh môn khách sạn, nhân viên phục vụ đi phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại, chỉ dẫn Tiêu Bạch Minh phía sau lưng đi đến một gian phòng Vip đã được bao trọn từ trước, cúi người hết sức cung kính nói “Tiên sinh, xin mời ngài bên này!”

Tiêu Bạch Minh gật đầu một cái “Cám ơn anh!”

Nhân viên phục vụ mỉm cười, mở cửa kính ra.

Tiêu Bạch Minh ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên trong gian phòng Tần Tấn Dương đã ngồi ngay ngắn trên chiếc salon màu đỏ làm bằng da thật, sững sốt một chút anh không do dự bước thẳng vào bên trong. Cánh cửa nhanh chóng được đóng kín lại. Tần Tấn Dương vẫn như ngày thường, khí phách hiên ngang, lẫm liệt, một cánh tay đang tựa lên trán, gương mặt tuấn tú, vẻ mặt cũng hết sức nghiêm túc. Tầm mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mắt, gật đầu một cái “Tùy tiện ngồi đi!”

“Được!” Tiêu Bạch Minh buồn buồn lên tiếng, lại một lần nữa cảm thấy chính mình thật nhỏ bé trước người này. Anh cùng người đàn ông trước mắt này căn bản không có bất cứ lực lượng nào có thể chống lại. Không bàn về tướng mạo hay là quyền thế, chỉ đơn giản về khí thế, cũng đã cách xa nhau vạn dặm. Trận đấu giữa hai người bọn họ chưa bắt đầu nhưng anh cũng biết rõ kết cục là thế nào. Thật ra thì, từ khi bắt đầu anh đã biết mình thua. Người thua đã được định sớm chính là anh.

Tần Tấn Dương đột nhiên mở miệng nói “Tôi muốn anh nên biết rõ ràng, lần này sao tôi lại muốn tìm anh nói chuyện. Mà nội dung của cuộc nói chuyện này tôi đoán là anh đã biết rõ! Anh là người thông minh!”

Tiêu Bạch Minh cầm ly rượu trong tay, một hơi uống hết, mùi cay nồng của rượu lập tức xông lên cổ họng. Mùi rượu mạnh như thế ít ra cũng khiến anh có cam đảm đối diện với người này.

“Tần tổng, không biết anh muốn nói những chuyện gì đây?” Tiêu Bạch Minh đặt ly rượu xuống bàn, nâng đầu lên đối diện với ánh mắt thâm thúy cầu Tần Tấn Dương.

Tần Tấn Dương trực tiếp nói “Tôi chỉ muốn nói một chuyện! Anh rời khỏi Thiên Ái!”. Con nhím nhỏ nhà anh, đoán chừng có đánh chết cô cũng không dám đối diện với người tên “Anh Bạch Minh” nói ra hai chữ “chia tay”. Con nhím nhỏ này vừa đơn thuần lại vừa thiện lương quá mức. Cho nên cái tên xấu xa này để anh làm cho.

Tiêu Bạch Minh nở ra nụ cười khổ, cố ý hỏi “Tần tổng, tại sao lại muốn tôi rời khỏi Thiên Ái? Thiên Ái hiện đang là bạn gái của tôi cũng chính là vị hôn thê!”

“Vậy thì thế nào?” Tần Tấn Dương lạnh lùng phản bác “Bạn gái thì sao? Vị hôn thê thì cũng đã sao? Anh nói nhiều như vậy căn bản cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Không có ý nghĩa gì..... đúng là không có chút ý nghĩa nào nhưng là anh nhất định phải hỏi như thế.... Bởi vì anh không yên lòng đem Thiên Ái giao ột người đàn ông khác. Ít nhất hiện tại vẫn chưa yên tâm.

“Anh yêu cô ấy sao?” Tiêu Bạch Minh bất chợt hỏi, giọng nói hết sức bình tĩnh đến mức dị thường. Từ lúc mở miệng hỏi, chính anh cũng biết đây là vấn đề ngu xuẩn nhất nhưng là chính mình vẫn muốn hỏi. Bởi vì anh nhất định phải nghe chính miệng người đàn ông này thừa nhận anh ta yêu Thiên Ái, không bao giờ cô phụ cô ấy.

Tần Tấn Dương không chần chờ chút nào, kiên quyết nói, “Yêu!” Lời nói thoát ra trong lòng anh giờ này có loại cảm giác như trút được gánh nặng. Anh ngày trước chưa từng mong muốn sẽ có ngày mình yêu thương một người khác, nhưng là không nghĩ đến người này thực sự đã xuất hiện. Trước mặt dường như hiện lên ánh mắt thơ ngây cùng khuôn mặt tươi cười như ánh mắt trời của cô. Áo ảnh trong phút chốc liền phai nhòa.

Nghe được giọng nói kiên quyết khẳng định của Tần Tấn Dương, Tiêu Bạch Minh cảm thấy sứ mạng của mình vào lúc này đã có thể hoàn thành. Anh biết Tần Tấn Dương là người đàn ông hết sức cao ngạo, nếu như không phải thật sự là yêu, tuyệt đối sẽ không kiên quyết trả lời như thế.

Thiên Ái... Thiên Ái... tình cảm này của em không phải sai lầm... người đàn ông này cũng rất thích em. Không! Không! Không! Anh ta chính là yêu em.

“Anh sẽ mãi yêu cô ấy sao? Anh có thể làm bạn cùng cô ấy đến già không? Anh có thể kết hôn với cô ấy? Anh sẽ không bao giờ rời xa cô ấy?” Tiêu Bạch Minh liên tục hỏi, tựa như đem hết tất cả ưu tư trong lòng toàn bộ phát tiết ra ngoài. Những vấn đề này không chỉ mình anh muốn hỏi mà còn thay Thiên Ái hỏi người này.

Tần Tấn Dương cười nhạt một tiếng, đối với tình cảm của Tiêu Bạch Minh có chút động lòng. Đồng dạng là người đàn ông, cùng yêu một người con gái, như thế này mặt đối mặt với nhau anh ta còn có thể giữ vững tâm trí, cực kì trấn tĩnh, anh ta quả thật là một người đàn ông đúng nghĩa. Nhưng người yêu của Thiên Ái chỉ có một người.

“Tôi sẽ mãi mãi yêu cô ấy, sẽ làm bạn đến già với cô ấy, đối với cô ấy không xa không rời!” Tần Tấn Dương nhìn Tiêu Bạch Minh từng câu từng chữ trầm giọng trả lời. Giờ phút này, anh nói những điều này cho tình địch mình nghe, như thế sau này, sẽ nói cho người mà anh yêu thương nghe. Từ giờ phút này, trong sinh mệnh anh đã có người cùng anh đi cả đời.

Tiêu Bạch Minh gật đầu một cái, có chút cảm khái, nhàn nhạt mỉm cười, nhẹ nhàng thở dài, tự nói với chính mình không được dừng lại “Tôi_____Buông_____Tay”

“Cám ơn anh!” Tần Tấn Dương chân thành nói, trên mặt lộ ra sự khâm phục. Chính anh cũng không nghĩ sẽ thuận lợi như thế này. Chỉ đơn giản mấy câu nói cư nhiên có thể khiến đối thủ lựa chọn thối lui! Như thế nào yêu một người, mới có thể làm đến “Buông tha” hai chữ đây?

Tiêu Bạch Minh từ trên ghế đứng lên, nhìn Tần Tấn Dương, bình tĩnh nói “Không cần cảm ơn tôi! Hi vọng anh có thể thực hiện được lời hứa ngày hôm nay. Luôn bên cạnh Thiên Ái. Nếu không tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh!” – đây là tối hậu thư của anh. Cho dù sau khi anh chết đi rồi, có làm quỷ cũng từ âm tào địa phủ tìm Tần Tấn Dương tính sổ. Anh tuyệt đối không tha thứ cho người làm tổn thương Thiên Ái.

Tần Tấn Dương lúc này cũng đứng lên, đối mặt với Tiêu Bạch Minh nói “Không cần anh bỏ qua cho tôi! Ngay cả tôi cũng không bỏ qua cho chính mình.”

“Cho tôi thêm một ngày nữa... tôi sẽ chủ động nói chia tay với Thiên Ái” Tiêu Bạch Minh gật đầu một cái, xoay người đi khỏi phòng ăn.

Yêu hời hợt chính là gặp dịp thì quen, còn yêu hết tâm can chỉ hi vọng đối phương được hạnh phúc.

158. Chương 160: Sẽ Tách Ra

Tiêu Bạch Minh lái xe trở về bệnh viện đã là gần năm giờ chiều. Diễm Diễm đã tỉnh từ sớm, sữa cũng đã uống, lúc này cô đang vui đầu vào mấy bản vẽ của mình. Trên giường phủ kín những tờ giấy A4, trên mỗi tờ là hình dáng mơ hồ của một người đàn ông nào đó. Cô khẽ thở dài, đem bản vẽ trên tay sửa sang lại cho hoàn chỉnh nhất, trong miệng ảo não, lầu bầu “Tại sao vẽ mãi mà không giống thế này?”

Tiêu Bạch Minh im lặng tiến đến trước giường bệnh, cúi đầu mỉm cười “Thứ gì vẽ không giống?”

“A ____” Diễm Diễm ngẩng đầu lên, nhìn thấy người trước mặt, hốt hoảng đem hết bản vẽ trên giường giấu xuống gối, quay đầu lại nhìn Tiêu Bạch Minh xấu hổ cười cười, trên mặt đỏ lên một vùng “Không có gì hết! Tiêu đại ca, không có gì cả!”

Tiêu Bạch Minh cũng không hỏi thêm, tâm tư của cô không phải là anh không hiểu, nhưng bắt đầu từ bây giờ anh chỉ có thể dạy cô học được cách sống kiên cường mà thôi.

“Diễm Diễm! Em thích vẽ tranh sao?” Tiêu Bạch Minh ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nghiêm túc hỏi.

Diễm diễm vội vàng gật đầu một cái, mang theo ước mơ của mình nói “Lúc mẹ vẫn còn sống, mẹ luôn dạy em vẽ tranh! Tiêu đại ca anh biết không em rất thích vẽ tranh!”

“Diễm Diễm! Tiêu đại ca dẫn em sang Pháp được không? Nghe nói nơi đó được xem là thiên đường bồi dưỡng nghệ thuật. Anh cùng em đến nơi đó học vẽ!” Tiêu Bạch Minh trầm tư một hồi, ngẩng đầu lên nói với cô.

“Sang Pháp?” Ôn Diễm Diễm có chút nghi hoặc hỏi “Sang Pháp cũng tốt! Dù sao trước đây cha cũng cho em học qua tiếng Pháp, lần này vừa đúng có cơ hội sử dụng!”

Tiêu Bạch Minh gật đầu một cái “Ngôn ngữ cũng không thành vấn đề, anh ở trong đại học cũng từng học qua tiếng Pháp. Diễm Diễm! Chỉ là cứ đi như vậy công ty cha em không có cách nào khác chỉ có thể đưa cho các vị cổ đông khác nắm giữ...”

“Không sao! Không sao hết! Tiêu đại ca, em không quan tâm lắm những thứ này! Cha em cũng đã đi rồi, những thứ đó đối với em mà nói không có chút ý nghĩa nào cả. Cho nên không sao hết!” Ôn Diễm Diễm nhìn anh, nơi khóe mắt lộ ra một ít lệ quang. Chuyện duy nhất có ý nghĩa với cô mà nói chính là có anh làm bạn.

“Vậy chị Thiên Ái sao đây? Chị ấy cũng đi qua Pháp luôn sao?”

Tiêu Bạch Minh đứng dậy, đặt tay lên vai cô, thở dài nói “Diễm Diễm! Anh muốn em biết, anh cùng chị Thiên Ái phải chia tay!”

Ngay mai hai người bọn họ sẽ tách ra.

“Làm sao vậy...” Diễm Diễm kinh hãi “Có phải do em hay không? Có phải chuyện này có liên quan đến em hay không? Để em đi xin lỗi chị Thiên Ái.”

“Diễm Diễm! Chuyện này không liên quan đến em!” Tiêu Bạch Minh lắc đầu, nhẹ giọng khuyên can “Chuyện này không liên quan gì đến em. Anh cùng cô ấy chia tay không có liên quan gì đến em! Nhưng mà anh hi vọng em có thể hiểu anh chỉ xem em như em gái mình mà thôi. Anh hi vọng sau này em có thể tìm thấy một nửa còn lại của chính mình, sau đó anh sẽ đem em giao cho người đó” Tiêu Bạch Minh thản nhiên nói, bỗng nhiên có cảm giác thật bình tĩnh. Phải chăng do biết chính mình không bao lâu nữa sẽ biến mất khỏi thế giới này, cho nên tâm trí cũng bắt đầu trở nên thản nhiên, bình tĩnh.

“Không cần!” Diễm Diễm liên tục lắc đầu, bàn tay nhỏ bé bắt lấy áo khoác của anh “Không cần! Tiêu đại ca, Diễm Diễm không muốn xa anh! Hiện tại sẽ không, về sau cũng không!”

Nói xong, cô thấp giọng sù sù “Chỉ cần Tiêu đại ca đừng rời khỏi em....”

“Điềm Điềm...” Tiêu Bạch Minh vuốt ve mái tóc cô, tầm mắt trở nên mơ hồ. đầu lại bắt đầu trường đau, lý trí nói cho anh biết, nên kiên quyết một chút, không nên giống như trước đây không quả quyết. Tiêu Bạch Minh nhắm mắt lại, kiên quyết nói “Nếu như em không nghe lời thì bắt đầu từ bây giờ anh không quản em nữa!”

“Em nghe lời! Em nhất định nghe lời! Em đều nghe Tiêu đại ca!” Điềm Điềm ôm lấy anh, nỉ non nói “Về sau em chỉ xem Tiêu đại ca là anh trai. Chỉ là anh trai.”

“Được!” Tiêu Bạch Minh đưa tay ôm lấy cô, có chút yêu thương nói “Anh sẽ sớm làm xong mọi việc của công ty sau đó chúng ta rời đi Đài Bắc...”

Nhanh một chút rời khỏi nơi đây mới có thể quên được Thiên Ái đồng thời hoàn tất nhiệm vụ cuối cùng của mình, khiến cho Điềm Điềm trưởng thành.

Tiêu Bạch Minh cùng Điềm Điềm ăn cơm tối xong liền ra khỏi bệnh viện, từ từ lái xe trở về nơi ở của mình. Từ xa chiếc xe từ từ tiến đến, mùa đông năm nay đến tưởng chừng như rất sớm. Dưới ánh đèn xe, bóng dáng chiếc xe cũng có vẻ mơ hồ, hòa vào bầu trời đêm thế này nhuộm thành một bức tranh thủy mặc.

Thiên Ái! Không biết cô ấy tan việc chưa, có lẽ hiện tại cô ấy đang cùng Tần Tấn Dương ở chung một chỗ. Nếu không có vậy cô ấy ăn cơm chưa? Nghĩ đến đây Tiêu Bạch Minh không nhịn được cau mày, đưa tay đánh mạnh tay lái, đạp chân ga, hướng nơi nào đó nhanh chóng đi tới.

Tám giờ tối, chiếc xe MB dừng hẳn trước cửa Cao ốc. Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, bướng bỉnh hừ một tiếng “Tôi đi trước đây!”, sau đó nhanh chóng đưa tay mở cửa xe, đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Tần Tấn Dương bắt lấy tay cô, lôi cô trở lại, khẽ tiến đến bên cạnh, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô, bất ngờ hôn một cái lúc này mới buông lỏng tay, cười nói “Được rồi! Em hiện tại có thể đi rồi! Nhớ ngủ sớm một chút!”

Đồng Thiên Ái đỏ mắt mím môi, không nói thêm gì nữa, đối với những hành động bất chợt này của anh tập mãi cũng thành thói quen. Cô cố ý đi thẳng không quay đầu lại, đi thẳng vào trong thang máy, trong nháy mắt không nhìn được mặt đỏ tim đập.

Thang máy “Đình” một tiếng mở ra, Đồng Thiên Ái tìm chìa khóa trong ba lô vừa đi khỏi thang máy. Ngẩng đầu lên, tầm mắt vừa chạm đến người trước cửa phòng của mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngưng đọng. Tiêu Bạch Minh trên tay xách theo một túi đồ ăn, trên mặt có chút bất an nhìn cô. Có lẽ đứng chờ quá lâu mà trên mặt có vẻ mệt mỏi không chịu được nhưng một giây tiếp theo nhìn thấy cô, trên mặt đã nở nụ cười ấm áp.

159. Chương 161: Hưởng Hạnh Phúc Đi Tới

Đồng Thiên Ái nắm trong tay chìa khóa cửa, trong nhất thời cảm thấy tay chân mình luống cuống, không biết làm gì. Thiệt là! Chuyện gì đã xảy ra thế này? Rõ ràng chỉ có mấy ngày không gặp sao hiện tại cảm giác giữa hai người lại lạnh nhạt thế này? Thân phận của cô bây giờ vẫn là bạn gái anh Bạch Minh, thậm chí còn là vị hôn thê của anh mà! Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Phải nói với anh chuyện của mình thế nào đây? Cô đã thích người khác, hơn nữa còn cùng tên biến thái kia ở cùng một chỗ. Rốt cuộc nên làm thế nào đây? Cô thực sự không thể mở miệng được.

“Thiên Ái” Tiêu Bạch Minh nhàn nhạt gọi một tiếng. Nhìn thấy vẻ mặt dè dặt kia của cô, anh biết được trong lòng cô lúc này đang rất khó chịu, tận trong đáy lòng im lặng nói “Thiên Ái! Làm bạn gái của anh một ngày nữa thôi! Ngày mai anh sẽ để em tự do!” Đồng Thiên Ái đi về phía trước mấy bước, cố gắng cười “Anh Bạch Minh... Điềm Điềm có khá hơn không?”

Trong đầu nghĩ nửa ngày, cư nhiên phát hiện mình chỉ có thể nói ra một câu như thế. Từ khi nào giữa cô và anh Bạch Minh biến thành thế này? Là từ khi nào đây?

“Ừ! Cô ấy sắp xuất viện rồi!” Tiêu Bạch Minh đơn giản nói một câu, đem túi cơm thịt nướng trong tay đưa lên trước mặt cô “Em ăn cơm chưa? Lâu rồi không mua món này cho em.”

Mặc dù biết cô hẳn đã ăn cơm rồi, mới vừa rồi từ trên này nhìn xuống anh tình tường nhìn thấy Tần Tần Dương lái xe đưa cô về, nhưng là anh vẫn giả vờ không biết, hỏi lại. Đây là lần cuối cùng. Đồng Thiên Ái cẩn thận đem tay ra nhận lấy cái túi, buồn buồn nói “Dạ chưa!”

Trong lòng hai người đều biết rõ nhưng lại đồng thời làm như không biết chuyện gì. Làm bộ điềm nhiên như không có việc gì! Thật là tức cười đến khiến người ta cảm giác buồn cười!

“Thiên Ái! Ngày mai là chủ nhật, em có thời gian rảnh không?” Tiêu Bạch Minh nhìn cô chằm chằm trong chốc lát, mở miệng hỏi.

Đồng Thiên Ái vội vàng nói “ Có! Em có thời gian!”

Mặc kệ, cô đem tên biển thái kia bỏ qua một bên! Không cần quản hấn khí gió gì nữa!

“Vậy ngày mai chúng ta đi xem phim đi!” Tiêu Bạch Minh đưa đầu đón thu vào trong lòng, mỉm cười nói “Sau đó, muốn cùng em nói một ít chuyện!” Kể một ít chuyện? Nói cái gì đó?

Đồng Thiên Ái nghi hoặc nhìn anh, chần chờ một chút “Được! Vậy ngày mai gặp lại!”

Bầu trời hôm nay, so với hôm qua khác một trời một vực, tối tăm khác thường. Bầu trời ám trầm, mây đen dày thành từng mảng, đem trời xanh che lấp hoàn toàn, tựa như lòng người hôm nay, bỏ không được ưu sầu.

Trong rạp đang chiếu phim, trên màn ảnh rộng lớn đang chiếu bộ phim hài hước. Xung quanh hai người bao trùm bởi những tiếng cười vui vẻ, vào lúc này hai người bọn họ quả thật rất khác người. Hai người bọn họ tạo ra bầu không khí quỷ dị khác thường. Tiêu Bạch Minh ngồi ngay ngắn trên ghế, nghiêm túc nhìn nhân ảnh trước mắt, giọng cười trầm thấp thỉnh thoảng vang lên. Nhưng ánh mắt sau gọng kính đen đang dần dần ngưng tụ sương mù.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, chỉ có thể nắm tay cô lần này nữa, mọi thứ khác đều không thể nữa rồi. Đây là lần cuối cùng cùng cô đi xem phim, cứ coi như đây là một sự cáo biệt của anh đi. Anh cũng không thể mua cơm cho cô nữa rồi. Lời hứa sẽ làm bạn cùng cô suốt đời anh đã chuyển giao cho người khác rồi. Người đó nhất định sẽ làm được hơn nữa còn làm tốt hơn anh. Người đó so với anh có thể mang lại cho cô rất rất nhiều thứ. Bởi vì người đó là người trong lòng cô.

Hai người bước ra khỏi rạp chiếu phim, khí trời càng ngày càng thêm lạnh. Tiêu Bạch Minh sải bước đi lên, không bận tâm Đồng Thiên Ái đang ở phía sau. Anh đã từng nghĩ mình tiến lên trước, thay cô chống đỡ từng cơn gió lạnh, nhưng mà hiện giờ anh chỉ có thể lạnh lùng mà đối mặt.

“....” Đồng Thiên Ái dừng bước, xuyên qua bả vai người bên cạnh nhìn về phía anh. Nhìn bóng lưng anh cô bỗng nhiên có thứ cảm giác vào giờ phút này, anh cách cô cực xa. Khoảng cách đó cô chưa bao giờ nghĩ nó lại xa đến mức đó.

Rốt cuộc đám người cũng tản đi hết, trong không khí nhiệt độ càng thêm lạnh. Lạnh không chỉ là thân thể, nơi này còn có tâm lạnh, bởi vì tình cảm lúc trước giờ đã không còn.

Tiêu Bạch Minh xoay người, nhìn Đồng Thiên Ái từ từ đi về phía mình, khi cô đến gần anh rất nhẹ nhưng cũng rất trấn định mở miệng “Thiên Ái.... Chúng ta.... Chia tay thôi....”

“Mọi việc đều là lỗi của anh! Là anh phụ em. Anh thích Diễm Diễm. Mấy ngày nữa anh sẽ cùng Diễm Diễm ra nước ngoài. Cho nên anh không thể cùng với em nữa rồi!”

Tất cả hãy để cho anh, để cho anh gánh chịu lỗi lầm này. Chỉ cần từ nay em được hạnh phúc.

Đột nhiên, vang lên tiếng sấm, “Rầm rập ——”, từ xa đến gần. Bầu trời đổ mưa. Từng giọt, từng giọt từ trên cao chảy xuống, rơi xuống trên mặt đất. Qua thật lâu thời gian mới nghe thấy giọng nói nghẹn ngào “Anh Bạch Minh....”

“Thiên Ái... em là cô gái tốt. Anh Bạch Minh nhất định sẽ hạnh phúc... không cần phải nói lời xin lỗi, không cần....”

Bởi vì, lời xin lỗi này, đâu chỉ có mình anh. Trong đoạn tình cảm này, cô phản bội anh, àm anh cũng tại nơi này, lựa chọn Diễm Diễm. Kết thúc thế này là tốt nhất rồi, mỗi người đều lựa chọn người mình yêu.

“Anh Bạch Minh.... Khi nào hai người đi... em đến tiễn hai người...” Đồng Thiên Ái ngẩng đầu mỉm cười, ánh mắt lại cùng cực chua xót. Cô vẫn còn lệ thuộc vào anh, đã từng có ý niệm sẽ dựa vào bờ vai anh. Cô muốn đi....

Tiêu Bạch Minh lắc đầu, lạnh nhạt nói “Không cần, Thiên Ái! Không cần đâu!”

Nếu như em xuất hiện trước mặt anh, anh sợ chính mình không thể nhìn được, không thể buông tay em được. Anh làm sao có thể cam lòng rời khỏi em đây? Mặc cho không phải người yêu cũng chẳng phải vợ chồng, nhưng anh cũng không thể rời khỏi em

Hiện tại, anh chỉ có thể nói với em: Hướng hạnh phúc đi tới! không nên quay đầu nhìn lại...

160. Chương 162: Chia Ly Ngay Trước Mắt

Từng giọt mưa vẫn tí tách rơi xuống đất, tung tóe bắn trên người. Cho dù cách một lớp quần áo nhưng cũng có thể cảm nhận được từng chút từng chút lạnh lẽo. Tiêu Bạch Minh đứng đó cố nén ý niệm bước đến ôm cô vào lòng.

“Thời gian không còn sớm! Anh phải đến bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho Diễm Diễm! Minh em có thể về nhà được không?” Giọng điệu nhẹ nhàng, thư giãn nhưng bên dưới đôi tay anh lại nắm chặt thành quyền.

Đồng Thiên Ái vội vàng gạt đầu, khuôn mặt tươi cười, tận lực tạo cho mình cảm giác vui vẻ. Như vậy, anh Bạch Minh sẽ không khó chịu, không áy náy.

“Có thể. Anh Bạch Minh... Em cũng không phải trẻ con ba tuổi! Em có thể...” cô cố gắng cười nói nhưng giọng nói không tránh khỏi khàn khàn.

Cô vẫn nghĩ rằng, ai cũng có thể rời đi nhưng không nghĩ đến có cả anh Bạch Minh. Cho dù sau này có thích Tần Tần Dương nhưng cô cũng chưa từng nghĩ đến sau này sẽ cùng anh Bạch Minh tách ra. Anh ấy muốn xuất ngoại. Thật không nghĩ đến, chỉ trong chớp mắt chia ly đã ở ngay trước mắt.

Tiêu Bạch Minh đứng tại chỗ, nhìn cô thật lâu, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại nhau. Từ nay về sau, anh đành phải đem phần kí ức này chôn ở đáy lòng, không bao giờ chia sẻ cùng người khác.

“Thiên Ái! Anh đi đây...” vừa nói mí mắt nhìn cô cũng khẽ buông xuống, không muốn cùng ánh mắt cô dây dưa thêm. Anh sợ nhìn thấy ánh mắt đau thương của cô. Rất sợ. Xoay người rời đi, hiện tại anh chỉ có thể xoay người rời đi. Không thể quay đầu lại, không cho phép mình quay đầu nhìn lại.

Tiêu Bạch Minh từ từ cất bước, cắn chặt răng, bước nhanh hơn. Hướng chiếc xe đậu cách đó không xa vội vàng đi tới, tự nói với chính bản thân mình tuyệt đối không thể quay đầu nhìn lại.

Đồng Thiên Ái nhìn bóng lưng anh rời đi, bước chân không tự chủ tiến lên một bước, nhưng cuối cùng chỉ là đứng cứng tại chỗ. Trong lòng im lặng nỉ non “Anh Bạch Minh... Thật xin lỗi... Anh Bạch Minh.... Xin tha thứ cho em... Anh nhất định phải hạnh phúc... Anh Bạch Minh... hẹn gặp lại...”

Mưa bụi tí tách từng giọt, lúc này càng trở nên nặng hạt, biến thành cơn mưa rào, ào ào xối xả như trút nước. Nước mưa ngày đông rét buốt, rơi xuống y phục, rơi trên tóc, trên mặt, dính ướt cả đôi mắt. Không khóc... cô không được khóc.... Nhất định không được khóc. Chỉ là trời đang đổ mưa. Nhưng trên khuôn mặt dính đầy nước mưa lại mang theo từng trận từng trận nóng hổi. Là cái gì đây?

Từng hạt mưa to rơi xuống đường, xa xa phía rạp chiếu phim cô gái nhỏ đứng trong mưa ngược mặt nhìn trời. Xung quanh thỉnh thoảng có vài người chạy ngang qua tìm nơi tránh mưa. Trong vô thức, thế giới này trở nên cực kì yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Sau lưng cô mấy mét chiếc xe con yên lặng đứng trong mưa. Cần gạt nước đem những giọt mưa đọng trên cửa xe gạt bỏ, thấp thoáng đâu đó có thể nhìn thấy thân ảnh gầy gò của cô gái kia trong mưa. Ánh mắt người trong xe vẫn dõi theo cô, ánh mắt dừng lại quá lâu cũng đã chảy ra nước mắt.

Qua thật lâu, ánh mắt anh nhìn thấy cô từ từ bước đi, dõi theo bóng hình cô đến cuối con phố, lúc này anh từ từ nhắm mắt lại. Nước mắt, cuối cùng cũng không nén được, chậm rãi chảy xuống.

“Cạch.... Cạch...” cửa mở ra. Đồng Thiên Ái cả người ướt đẫm, vô thức đi vào trong phòng. Cô cũng không biết mình thế nào đi về nhà, thậm chí ngay cả mình mở cửa thế nào cũng không biết. Cô cảm thấy rất lạnh, rất lạnh. Từ từ đem y phục ướt đẫm cởi xuống, thay áo ngủ, rồi trực tiếp ngã xuống giường. Mái tóc vẫn như cũ ướt đẫm nước mưa, cô đem chính mình chôn thật sâu vào trong chăn, cảm giác chính mình hít thở không thông. Cố gắng bọc chặt lấy chăn, tận lực không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì. Nhưng là kí ức vẫn không buông tha cho cô. Những kí ức trước kia lần lượt hiện về.

Hình ảnh Tiêu Bạch Minh ngày đó áo sơ mi gọn gàng sạch sẽ đứng trước cửa phòng, nhìn về phía cô lộ ra nụ cười có chút xấu hổ. Còn có từng phần rung động, từng phần đơn thuần tình cảm trước đây. Không có... Không muốn suy nghĩ nữa cứ như vậy đi. Để cho những kí ức trước đây lắng đọng lại trong lòng.

Đồng Thiên Ái nhắm mắt lại, co rúc trong chăn. Cảm thấy mình càng ngày càng lạnh, như vậy ngủ một giấc đi. Như thế, sẽ không cảm thấy lạnh nữa. Ngủ đi rồi cũng không cảm thấy khó chịu nhiều như thế.

“.....” từ trong chăn truyền ra tiếng khóc thút thít. Tiếng khóc cũng là đè nén đến mức khàn khàn.

Mẹ!... Lại có người rời khỏi con nữa rồi.... Sau khi mẹ rời đi lại có thêm một người nữa rồi....

“Các em! Chúng ta xem bài tập tiếp theo...” Thầy giáo cầm một bài kiểm tra trên tay, kiên nhẫn giảng giải. Đột nhiên cửa phòng bị người khác đẩy ra. Cô chủ nhiệm sắc mặt khấn trương nhìn về phía thầy giáo. Thầy giáo đi tới, dưới lớp từng đám nhỏ xúm lại nghị luận với nhau. Ánh mắt thầy quét qua toàn bộ lớp học, cuối cùng dừng lại trên người Đồng Thiên Ái.

“Đồng Thiên Ái! Em cùng cô chủ nhiệm đi ra ngoài được không?” Cô chủ nhiệm là một phụ nữ trung niên, cô nắm lấy tay Đồng Thiên Ái đi khỏi tầm mắt mọi người. Đến phía cầu thang, cô dừng lại đứng trước mặt Đồng Thiên Ái. Đôi bàn tay dịu dàng mềm mại của cô nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn “Em là Thiên Ái sao?”

“Dạ!”

“Bắt đầu từ hôm nay em sẽ có rất nhiều anh, chị, còn có rất nhiều em trai, em gái nữa!”

“.....”

“Cô hiện tại sẽ dẫn em đến chỗ đó! Chỉ là nơi đó cách trường học khá xa. Cho nên, Thiên Ái sau này phải đi học ở trường khác!”

Cô bé con nhỏ gầy, quật cường cắn môi “ Cô... Cô nhi viện... Em không sợ hãi... Thiên Ái không sợ hãi...”

“Đứa bé ngoan... Thật sự là đứa bé ngoan....”

Người phụ nữ trung niên tranh thủ ôm cô vào trong ngực mình, giọng nói nghẹn ngào một mảnh.

Giấc mơ này vẫn rõ ràng như cũ, tựa như mới là ngày hôm qua. Giống như hình ảnh của năm xưa, nhuốm đầy bụi thời gian hiện tại đột nhiên mở ra, từng lớp bụi cũng bắt đầu tung bay.

“Mẹ. Thiên Ái. Khi đó cũng không có khóc. Mẹ. Mẹ biết không.” Trong giấc mộng Đồng Thiên Ái, nỉ non nói.

161. Chương 163: Thế Nào Không Tức Giận

Cao ốc Tần Thị. Nhân viên trong công ty vốn là bước nhanh chân vội vàng chen vào thang máy, nháy mắt nhìn thấy người đang đi đến, vội dừng bước lại, đứng tại chỗ, khom lưng cúi chào. Trên mặt mọi người đều tỏ rõ sự cung kính vạn phần.

“Cậu vội vã làm cái gì?” Quan Nghị hướng mọi người mỉm cười, lại bước đến người bên cạnh mình nhỏ giọng nói. Khuôn mặt trắng nõn như da em bé không hiện ra chút nào khác thường, duy trì tư thái hoàn mỹ nhất của một người thư kí.

Tần Tấn Dương không trả lời, bước chân vẫn như cũ không hề giảm tốc độ. Bước nhanh đi vào thang máy chuyên dụng, cũng không tính trả lời bất cứ vấn đề gì.

“” Quan Nghị vội vàng đuổi theo, đi vào bên trong thang máy.

Đèn thang máy chỉ thị một đường sáng lên cho đến số cuối cùng, Tần Tấn Dương gấp gấp ngừng lên chờ đợi, hận không được một giây kế tiếp liền xông ra tự mình nhìn xem. Hai ngày cuối tuần, anh rất kiên nhẫn không đi tìm cô. Anh biết hai ngày nay Tiêu Bạch Minh sẽ nói ‘chia tay’ với cô. Anh muốn cho cô thời gian tiếp thụ, dù sao con nhím nhỏ nhà anh cũng rất thiện lương, nhất định sẽ khó chịu muốn chết. Chỉ có hai ngày thôi, mặc dù cũng không đủ, nhưng là sẽ khiến trái tim cô bình ổn xuống.

“Tần Dương, cuối tuần, không cùng nữ cô nhi đáng yêu kia ra ngoài hẹn hò sao?” Quan Nghị chính là không sợ chết hởi. Vừa mới dứt lời, lập tức nhận được ánh mắt lạnh lùng của người kế bên

“Đỉnh!” cửa thang máy mở ra. Tần Tấn Dương vội vàng bước ra, cũng không đi về phòng làm việc của mình mà đi theo hướng ngược lại. Hướng phía phòng làm việc của Đồng Thiên Ái đi tới.

Vừa đi đến cửa phòng, xuyên qua cửa kính trong suốt, thấy phòng làm việc trống không, không một bóng người, nhưng là vẫn không nhìn được đẩy cửa ra. Đôi mắt ưng quét nhìn về bốn phía, lại lần nữa xác nhận, cô cư nhiên vẫn chưa đi làm. Cô gái này thế nào rồi? Bây giờ đang ở đâu? Đang làm những gì?

Đây trong đầu anh, chỉ còn lại ba chữ —— Đồng Thiên Ái! Đồng Thiên Ái! Đồng Thiên Ái!

“Hả?” Quan Nghị tò mò theo sát sau lưng anh, có chút nghi ngờ hỏi “Bây giờ cũng chín rưỡi rồi! Sao vậy? Cậu lại chọc cô gái nhỏ kia mất hứng rồi à?” cho nên hôm nay cô gái đó mới trực tiếp lựa chọn trốn việc. Ai ai ai!

Tần Tấn Dương mím môi, lựa chọn trầm mặc không nói. Bất chợt xoay người, không chần chờ đi ra khỏi phòng làm việc. Sải bước nhanh đi về phía thang máy, ẩn xuống tầng hầm.

“Nè! Nè! Vừa mới tới cậu lại đi đâu vậy?” Quan Nghị không chịu nổi gầm nhè “ Cậu cũng nên nói một câu nha! Có chuyện gì vậy!”

Trong nháy mắt đi vào thang máy, Tần Tấn Dương ngắn gọn nói “Đi tìm cô ấy!”

“” Quan Nghị đôi tay vòng quanh ngực, không cần phải nhiều lời nữa.

Cái thứ gọi là tình yêu này... quả nhiên hại người rất nặng nha.... Ngay cả tên tiểu tử thói Tần Tấn Dương này cũng nổi điên luôn rồi. Người như hắn lại bị một cô nhi nhỏ bé chơi đùa nửa sống nửa chết nha.

Haziiii!

Tần Tấn Dương lái xe, một đường chạy tới nơi Đồng Thiên Ái đang ở. Vội vàng dừng xe trong khu vực bên đường, nhảy khỏi sườn xe, vội bước tới cửa lớn Cao ốc. Tốt nhất là ở nhà! Tốt nhất là cô không có chuyện gì!

Chết tiệt! Anh đúng là có vấn đề mà! Cái gì mà cho thời gian chứ! Biết rõ cô rất hay để tâm vào những chuyện vụn vặt, biết rõ cô là người yêu đuối, anh không nên để mặc cô hai ngày nay. Tần Tấn Dương anh đúng thật là ngu xuẩn mà.

Ra khỏi thang máy, anh vội vàng đi tới cửa phòng của cô, đưa tay muốn gõ cửa. Tay mới vừa đụng phải cửa, lại phát hiện cửa phòng căn bản cũng không khóa chỉ khép hờ! Cảm giác chính mình chưa bao giờ bị chọc giận như thế này. Cô gái ngu xuẩn này! Cửa nhà cũng không thềm khóa vào là sao? Bị cái gì vậy. Nếu

không phải trên tầng cuối này chỉ có mình cô ở nói không chừng cô bị người khác bán đi cũng không hề biết. Càng nghĩ anh càng cảm thấy tức giận, dùng sức đẩy cửa ra, mang theo vô vàn tức giận đi vào trong. Phòng khách không có... phòng tắm cũng không... bếp cũng chẳng có ai... vậy thì ở đâu được nhỉ.... Tốt nhất đừng để anh nhìn thấy cô một mình trốn trong góc nhà khóc lóc.

Phiền nào xông vào trong phòng ngủ, tầm mắt anh vội quét qua căn phòng. Cuối cùng, tầm mắt cũng dừng lại một khối trên giường. Nhỏ như vậy... nhỏ như vậy phập phồng. Là do cô quá gầy sao? Đàng chết! Một người lớn như thế, nằm ngủ trong chăn thế nhưng chỉ có như thế thôi sao? Thật là đáng chết đây. Nhất định sau này phải nuôi cô béo lên mới được.

Tận lực khắc chế tâm tình của mình, không muốn hướng về cô gào thét một trận, Tần Tấn Dương hít thở sâu, từ từ đi đến bên giường, trầm thấp hô một tiếng “Đồng Thiên Ái!”

Người nằm trong chăn vẫn như cũ bất động, hô hấp cũng giống trước, thật nhỏ phập phồng. Đàng chết! Cô gái này đang làm gì vậy chứ? Còn muốn trốn tránh anh nữa hay sao?

“Đồng Thiên Ái! Đứng lên cho tôi!” Tần Tấn Dương không cách nào nhìn được đưa tay, dùng sức đem chăn vén lên.

Đồng Thiên Ái đang mê man ngủ, co rúc thành một khối nhỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn từ trước, vào thời khắc này lại thêm gầy xòm xuống. Gương mặt đỏ đến khác thường, chiếc miệng nhỏ khê mở, dồn dập thở. Tầm chăn bao quanh cô quá kín đi, mặc dù không nhìn thấy nhưng anh có thể cảm nhận được cô đang cố gắng thở.

“Thiên Ái” Tần Tấn Dương nhìn thấy hình dạng cô lúc này, hoảng hốt hô lên “Thiên Ái! Thiên Ái em không sao chứ? Thiên Ái em sao vậy? Thiên Ái!”. Anh đưa tay vuốt qua khuôn mặt cô, mới phát hiện người cô rất nóng, nóng đến mức cháy mặt.

Làm sao lại nóng đến mức này? Sao lại trở nên yếu đuối thế này? Chỉ hai ngày không gặp mặt, cô sao lại thành ra như thế này? Đồng Thiên Ái! Em quả thật rất có bản lĩnh. Dem cả người cô từ trên giường bế lên tay, cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi của cô, trong nháy mắt chân mày anh nhíu chặt lại.

“Anh. Tại sao. Tức giận.” Trong lúc mơ mơ màng màng, cảm giác bị người khác ôm lên Đồng Thiên Ái mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt là khuôn mặt đẹp trai tuấn tú nhưng cực kì tức giận.

Tần Tấn Dương có chút dở khóc dở cười, cũng là bất đắc dĩ nói nói, “Anh thế nào không tức giận! Em dám đem chính mình làm thành thế này! Hiện tại đừng nói chuyện! Anh đưa em đi bệnh viện!” anh cúi đầu, hôn lên cái trán cô.

Đồng Thiên Ái chỉ cảm thấy cả người không có hơi sức, lại vẫn kiên quyết nỉ non, “Tôi không đi. Bệnh viện. Tôi không đi nơi đó.”

“Tôi không muốn đi bệnh viện. Chết cũng không đi.”

162. Chương 164: Không Cần Rời Khỏi Tôi

“Đồng Thiên Ái!” Tần Tấn Dương có chút bất đắc dĩ, cũng là đau lòng rống lên, “Đến lúc nào rồi! Nhất định phải đi bệnh viện! Em nóng đến mức này rồi!”

Đồng Thiên Ái như cũ cố chấp nói, “Tôi không đi. Không đi bệnh viện. Mẹ. Mẹ chính là ngủ ở đó mãi cũng không tỉnh lại..... Không đi.....Không đi.....không đi”

Nghe cô vô lực kêu thảm kháng cự, Tần Tấn Dương đau lòng dừng bước, ôm cô thật chặt vào trong ngực, giây tiếp theo lại sợ lực đạo của mình quá mạnh, sẽ khiến cô bị đau. Anh nên làm gì với cô đây. Nhìn cô đau bệnh thế này anh rất đau lòng.

Cô gái tươi vui như ánh mắt trời này đến tận cùng trong lòng cô chứa đựng bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu đè nén. Anh biết cô gái này rất sợ thương tâm cũng rất sợ cô đơn.

“Thiên Ái! Anh sẽ không rời khỏi em! Vĩnh viễn cũng không! Hãy tin tưởng anh!” Nhìn cô mê man thế này, anh âm thầm tự thề với chính mình.

“Được! Chúng ta không đi bệnh viện! Không đi bệnh viện!” Tần Tấn Dương ở bên tai cô, hứa hẹn nói. Nhưng là cô cũng không thể sống ở đây được nữa, nơi này quá lạnh, cũng quá nhỏ đi!

Tần Tấn Dương ôm cô trên tay, từ từ đi khỏi căn phòng, tựa như đang ôm thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh mình, từ nay về sau, bờ vai anh sẽ là chỗ để cô dựa vào. Từ nay về sau trong sinh mệnh của cô sẽ chỉ có sự tồn tại của một người đàn ông là anh mà thôi.

Tần Tấn Dương ôm cô ra khỏi Cao ốc, không quan tâm đến ánh mắt tò mò của người khác, nhanh chân đi đến bên đường, cũng không nhìn về xe mình, trực tiếp gọi xe taxi rồi ôm cô ngồi vào phía sau. Nền về nơi đó rồi, nơi được xem là nhà của bọn họ.

Một loạt đèn chớp nháy, thang máy cuối cùng cũng dừng lại ở tầng 18. Tần Tấn Dương ôm Đồng Thiên Ái đi khỏi thang máy, lấy chìa khóa trong túi quần, nhẹ tay mở cửa phòng trọ. Trong căn phòng ám một chút bụi bặm, anh cũng không thêm để ý, thế này cũng tạm được rồi. Bắt đầu từ bây giờ, bọn họ sẽ ở nơi này.

Tần Tấn Dương đi đến gian phòng trước đây của cô, nhẹ nhàng đem cô an trí trên giường, đưa tay vuốt ve đám tóc lòa xòa trước mặt của cô, anh khẽ thở dài “Anh đi lấy khăn lau mặt cho em!”

Dường như cảm thấy anh muốn rời đi, đang nằm trên giường, Đồng Thiên Ái vội vàng hô “Không cần đi. Không cần đi. Không cần rời khỏi tôi.....”

“Anh không đi! Anh không đi!” nghe thấy tiếng cô gọi, Tần Tấn Dương vội xoay người lại, trấn an cô. Đáng chết, cô nhất định phải uống thuốc, còn phải ăn uống nữa, như vậy mới có sức. Hai ngày nay xem chừng cô cũng chưa ăn gì đi! Cô gái đáng chết này! Dám đem chính mình dày vò thành ra thế này!

Nhưng là, anh cũng không biết nên làm như thế nào! Trong đầu bỗng chợt nhớ đến một người, cô ấy nhất định sẽ biết phải làm gì! Lấy điện thoại ra, vội vàng tìm trong danh bạ, nhấn phím gọi “Vu Nhuế! Em giờ có rảnh hay không? Em đến cao ốc 18 tầng, khu B được không? Nhớ mang theo hòm thuốc gia dụng!”

Vu Nhuế nhận được điện thoại, vội vàng chạy đến chỗ Tần Tấn Dương. Đưa tay ấn chuông cửa, cửa phòng ngay lập tức được mở ra, nhìn thấy Tần Tấn Dương có lo lắng hỏi “Tần Dương, sao vậy? Anh không thoải mái nơi nào! Em có mang hòm thuốc đến này!”

“Trước đi vào đã” Tần Tấn Dương tránh qua một bên, đợi khi cô bước vào trong, lúc này mới trở tay đóng cửa lại.

Vu Nhuế xách thêm hòm thuốc, cẩn thận liếc mắt nhìn nhưng không phát hiện anh có gì bất thường. Cô nghi hoặc hỏi “Tần Dương! Anh bảo em mang hòm thuốc đến làm gì vậy?”

“Không phải là anh! Là một người khác!” Tần Tấn Dương đi tới cửa phòng, nhìn về phía người đang nằm trên giường.

Là người khác? Ai vậy? Trong lòng cô tò mò càng lúc càng lớn! Nhưng là cô có cảm giác, người đang nằm trong căn phòng đó đối với Tần Tấn Dương mà nói có vị trí rất quan trọng. Vị trí không ai có thể sánh được.

Vu Nhuế đi đến bên cạnh Tần Tấn Dương, rốt cuộc cũng nhìn thấy người đang ngủ trên giường. Cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thì ra là một cô bé con gầy yếu, dáng dấp cũng không có gì xuất sắc. Người mà Tần Tấn Dương yêu là cô gái này à?

Vu Nhuế hiểu ý, gạt đầu, đi tới bên giường, thuận thực mở ra hòm thuốc, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tấn Dương nói “Anh mau đi lấy cho em một ly nước ấm, cùng với chiếc thìa nhỏ...”

Tần Tấn Dương sững sốt một chút “Ừ!”. Nói xong, vội vàng xoay người đi vào trong bếp. Lúc đi ra trên tay cầm theo ly nước cùng với một chiếc thìa nhỏ. Anh nhanh bước lại gần Vu Nhuế, lo lắng hỏi “Có cần anh gọi thêm bác sĩ đến đây không?”

“Tấn Dương! Anh đừng quên em chính là học ỹ!” Vu Nhuế cười cười, nhận lấy ly nước trong tay anh, đem thìa nhỏ bỏ vào trong ly nước “Em mới kiểm tra nhiệt độ cho cô ấy rồi, cũng không cao lắm. Chỉ là sốt nhẹ mà thôi. Ai cũng có thể phát sốt, đây là điều bình thường thôi!”

Tần Tấn Dương khẩn trương nhìn qua Vu Nhuế rồi dừng lại trên người Đồng Thiên Ái “VẬY sao? Nhưng mà sao cô ấy lại nóng vậy?”

Có phải yêu rồi nên thần kinh cũng có vấn đề rồi hay không? Vu Nhuế đột nhiên không biết nên nói thế nào “Lúc phát sốt, cơ thể sẽ trở nên nóng! Cô ấy không nóng trừ phi là người khác thường!”

“” Tần Tấn Dương không nói gì thêm, nhìn Vu Nhuế đem viên thuốc bỏ vào trong nước ấm, cầm thìa đem viên thuốc đánh tan.

Vu Nhuế nghiêng đầu, sai bảo nói “Anh còn không đi nâng cô ấy dậy? Nếu không em sao cho cô ấy uống thuốc được đây?”

Cho Đồng Thiên Ái uống hết thuốc, Vu Nhuế đem anh đuối ra ngoài, bưng chậu nước nóng đến bên giường, thay cô lau người.

Tần Tấn Dương lẳng lặng chờ ở bên ngoài phòng, cao ngất thân thể dựa vào vách tường. Như có điều đang suy nghĩ trong đầu, ánh mắt anh nhìn chằm chằm về một phía, đối với Vu Nhuế trong lòng vạn phòng cảm kích.

Qua nửa giờ, cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, Vu Nhuế bưng chậu nước ra, mỉm cười nói “Cần cứ vào trình độ ỹ học của em, em có thể xác định cô ấy không sao. Để cô ấy ngủ một giấc là được rồi.”

“Cám ơn em! Vu Nhuế!” khi cô đi ngang qua mình, Tần Tấn Dương không nhịn được nhỏ giọng nói.

Vu Nhuế trong lòng có một cỗ hoảng hốt, nghiêng đầu hướng về phía anh trừng mắt nhìn “Muốn đáp tạ em sao? Được! Tuần sau em kết hôn, không biết Tần đại tổng tài có rảnh hay không?”

163. Chương 165: Chuyện Không Liên Quan Em

“Kết hôn?” Tần Tấn Dương âm thầm nói. Chính xác là anh cảm thấy kinh ngạc, hai chữ này trong thế giới của anh đã từng rất xa lạ. Nếu như không phải gặp được Đồng Thiên Ái, đoán chừng tới hai mươi năm sau anh cũng chưa nghĩ đến việc kết hôn. Đây quả thực là một điều rất kỳ diệu.... ông trời đã cho bọn họ gặp nhau.

Vu Nhuế đem chiếc chậu nhỏ bỏ vào trong phòng tắm, phúi phúi quần áo, ngược mắt nhìn về phía Tần Tấn Dương, lại phát hiện anh vẫn ngây ngốc đứng yên chỗ cũ, có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Sao vậy? Em kết hôn là chuyện kỳ quái lắm sao?” Vu Nhuế đi đến bên cạnh anh, đôi tay ôm trước ngực, bày ra bộ dáng muốn tìm lỗi sai.

Tần Tấn Dương lấy lại tinh thần, ngạc nhiên cười một tiếng, lúc này mới phát hiện ra người phụ nữ trước mắt, thể nhưng cũng có vẻ mặt không hài lòng như vậy. Anh nhìn cô, giọng nói mang đầy vẻ chân thành “Vu Nhuế, chúc mừng em. Hi vọng em hạnh phúc!”

Lần này đến phiên Vu Nhuế có chút ngượng ngùng, ho khan mấy tiếng, cười cười một tiếng “Tấn Dương! Là em nên cảm ơn anh!”

Nếu như không có ngày đó, nếu như không phải anh khéo léo nói cho cô biết “Tìm người gả đi!” như vậy cô sẽ không gặp được người thuộc về chính mình.

“Cám ơn anh cái gì?: Tần Tấn Dương tò mò hỏi.

Vu Nhuế cười cười, trong đáy mắt lóe lên một tia cô đơn “Cám ơn anh nhiều năm qua để em sống yên ổn.....” càng muốn cảm ơn anh chưa từng cho chính mình cơ hội, cứ như vậy mới khiến cô quyết tâm làm lại lần nữa.

“Nói năng gì vậy?” Tần Tấn Dương như một đứa trẻ cười tươi, cả người phát ra mị lực đàn ông. Vu Nhuế không nhịn được nhẹ nhàng ôm lấy anh, tựa đầu vào trong lồng ngực anh, thấp giọng nỉ non lần nữa tên anh “Tấn Dương.....” Em đã từng như vậy yêu anh..... khi cô ngẩng mặt rời khỏi lồng ngực anh, tình cảm trong nháy mắt kia cũng biến mất không dấu vết, nâng lên khuôn mặt dịu dàng, tươi cười “Tốt rồi! Em đi đây! Anh đi chăm sóc cô gái kia đi! Cô gái đó có vẻ rất quật cường!” Vu Nhuế nhìn lại lần nữa người trong phòng, chân cũng vừa bước ra đến cửa lớn.

Tần Tấn Dương tiễn Vu Nhuế ra cửa, rồi vội vàng sai bước chân đi vào trong phòng ngủ. Rèm cửa đã được kéo xuống, nơi đầu giường chỉ có ánh sáng nhàn nhạt từ chiếc đèn ngủ. Ánh đèn màu tím nhạt, chiếu rọi vào khuôn mặt Đồng Thiên Ái. Bộ dáng ngủ yên đáng yêu cùng khuôn mặt nhỏ nhắn này của cô, tựa hồ như chỉ có những lúc cô ngủ mới có thể nhu thuận thế này.

Tần Tấn Dương nhẹ nhàng đi tới bên người cô, ngồi ở mép giường. Bàn tay anh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lần lượt chạm qua đôi mắt đang nhắm chặt, hàng lông mi dài cong vút, sống mũi cao thẳng, còn có đôi môi vì sốt à trắng bệch kia của cô.

Hành động của anh khiến Đồng Thiên Ái thức tỉnh, cô khàn khàn hỏi “Tôi..... Tôi ở đâu vậy?”. Tần Tấn Dương âm thầm tự trách bản thân làm cho cô tỉnh, động tác trên tay cũng nhanh chóng dừng lại, lo lắng hỏi “Thiên Ái! Em có sao không? Em bị sốt cao, anh đưa em về đây!”

“Khụ. Khụ khụ.” Đồng Thiên Ái nhẹ nhàng ho khan, gương mặt sung huyết đỏ bừng bừng.

Tần Tấn Dương người vội vàng đứng lên , nửa ngồi ở bên giường, đưa tay an ủi cô, “ Có muốn uống nước hay không? Bị bệnh nên uống nhiều nước một chút thì tốt hơn? Em có khó chịu lắm hay không?”

“Không. Không khó chịu.” Đồng Thiên Ái lắc đầu một cái, nhắm mắt lại nói.

Tần Tấn Dương tức giận cười ra tiếng, nhưng lại hết sức cưng chiều vuốt ve bờ má mềm mại của cô, khẽ mắng “Ngốc này! Sốt cao thế này sao không khó chịu được chứ? Em cũng không phải là siêu nhân nha!”

“Thực sự. Không khó chịu.” Giọng nói cô càng ngày càng nhỏ, tựa như đang nói với chính mình “So với phát sốt... có chuyện còn khó chịu hơn...”

So với phát sốt có chuyện còn khó chịu hơn là chuyện gì đây? Tần Tấn Dương tò mò nhìn cô, nhưng lại không mở miệng hỏi. Anh chỉ là lẳng lặng chờ cô, đợi cho cô bình tĩnh lại quan lại nói cho anh biết chuyện khó chịu đó là chuyện gì?

“Khi đó. Tôi rất cứng đầu Tôi đều không nghe mẹ lời nói. Bà bà bên cạnh cho tôi và mẹ mỗi người một bùa bình an..... Bùa bình an màu vàng..... bà bà nói mang cái này trên người sẽ bình an..... Nhưng mà tôi..... tôi lại đem bùa bình an vứt bỏ..... Sáng hôm đó tôi lén lén lấy bùa bình an của mẹ ra mang trên cổ của mình. Hôm đó, mẹ xảy ra tai nạn.....”

Giọng nói Đồng Thiên Ái lúc này khàn khàn một cách dị thường, còn xen lẫn thật sâu ảo não. Vừa mới dứt lời, từ khóe mắt cô chảy xuống hai hàng lệ. Hàng nước mắt im hơi lặng tiếng chảy xuống, ướt cả gối đầu.

Dường như đây là bí mật mà cô chất chứa rất nhiều năm, vẫn chôn kín tận sâu đáy lòng, không muốn người khác biết đến. Nhiều năm như vậy trôi qua, không ngày nào cô không cảm thấy hối hận vì hành động ngày đó của mình. Mặc cho sau này lớn lên, biết được rằng bùa bình an đó căn bản không có tác dụng gì, nhưng mà cô không thể nào không trách cứ chính mình. Nếu như ngày đó, cô không lấy bùa bình an của mẹ mang đi, mẹ cô có phải hay không sẽ không gặp chuyện không may đó. Không ai biết được điều này, nhưng là chính bản thân mình lại hối hận đến chết.

Tần Tấn Dương cảm thấy hết sức đau lòng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé, hôn lên trán cô “Thiên Ái.... Chuyện không liên quan đến em.... chuyện đó không liên quan đến em.... Có trách thì trách tên tài xế ngày hôm đó, không thể trách em được....”

Đồng Thiên Ái em thật là ngu ngốc quá rồi. Một cái bùa bình an căn bản không đáng gì đến em cả.

Đồng Thiên Ái vừa lắc đầu, vừa ngen ngào nói, “Không liên quan đến tài xế ”

“Khó chịu, liền lớn tiếng khóc lên! Thiên Ái ” Tần Tấn Dương đưa tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, cảm thấy nhiệt độ thật nóng bỏng.

Mọi chuyện trong quá khứ bỗng nhiên trở nên rõ ràng hơn bao giờ, Đồng Thiên Ái đè nén cảm xúc của chính mình. Nước mắt tùy ý rơi xuống, nhưng không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào. Cô đã đáp ứng mẹ rồi....

“Thiên Ái. bảo bối của mẹ.”

“Mẹ đừng đi. Mẹ không muốn rời khỏi Thiên Ái.”

“Đừng khóc. Mẹ không thích nhất. trẻ con khóc. Mẹ ghét nhìn thấy. Thiên Ái khóc.”

“Con không khóc con không khóc.... Con về sau sẽ không khóc Mẹ.....” cho dù là khóc thút thít cũng sẽ không phát ra âm thanh. Chuyện cô đã đáp ứng với mẹ nhất định sẽ làm được.

164. Chương 166: Cũng Mua Luôn Rồi

Rèm cửa được kéo xuống, căn phòng tràn ngập trong bóng tối, thấp thoáng qua khe hở loáng thoáng có thể nhìn thấy ánh đỏ mờ nhạt từ mặt trời tỏa ra. Đồng Thiên Ái từ từ mở mắt, cố gắng nhớ lại tất cả mọi chuyện. Ở rạp xem phim anh Bạch Minh nói chia tay với cô. Anh muốn cùng Diễm Diễm ra nước ngoài, hai người họ muốn đi sang Pháp. Sau đó, trời bắt đầu đổ mưa.... Nước mưa rất lạnh, cô đứng trong mưa rồi cuối cùng một mình về nhà. Sau khi về nhà cô ngủ, trùm chăn rồi ngủ. Sau đó thì sao có chuyện gì đã xảy ra. Sao cô không thể nào mà nghĩ ra được. Giật giật tay, trong lúc mơ màng tay cô không may chạm vào thứ gì đó mềm mại như là tóc vậy. Đồng Thiên Ái giật mình, cúi xuống nhìn, lại thấy Tần Tấn Dương đang nằm cạnh giường ngủ. Đôi môi mỏng khê nứt, hai đạo mày kiếm thì chau lại, cho dù lúc ngủ bộ dáng cuồng ngạo của người này vẫn không biến mất. Anh ta sao lại ngủ ở đây chứ? Đưa mắt nhìn xung quanh, Đồng Thiên Ái kinh ngạc mở to miệng. Nơi này không phải là ổ chim sẻ của cô, trong đầu cô giờ phút này chỉ biết kêu trời. Cô cứ nhiên trở lại như lúc trước cùng tên biến thái thi hành kế ước, ở nơi được xem là ‘Ổ vàng’ thế này. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Khó chịu.

“Tần Tấn Dương” cô ngồi dậy, đưa tay chọc chọc vào đầu anh. Sao anh ta lại ngủ say thế này? Anh ta đang làm gì ở đây vậy? Buồn ngủ sao không về phòng mình mà ngủ, tự dưng nằm ở giường cô mà ngủ. Đây là anh ta lại bị vấn đề gì nữa thế này? Trong giấc mộng, Tần Tấn Dương vẫn như cũ không tỉnh dậy, chỉ hơi hơi nhú mày.

Đồng Thiên Ái thấy anh phản ứng lại có vẻ khó chịu, trong nháy mắt cảm thấy thật vui vẻ. Có lẽ chính anh ta cũng không biết, về mặt anh ta lúc này lại dịu dàng đến mức cùng cực luôn rồi. Nhìn nhìn người đang nằm ngủ thế này, ý định xấu xa trong đầu cô lại được dịp thi triển.

Cô thật nhẹ từ tấm chăn bước ra, đưa tay che mặt, ngay cả thở cũng không dám. Bước xuống giường, chân không đi đến phòng khách, cầm lấy quyển tạp chí, nhón nhón chân đi lại phòng ngủ. Dem cuốn tạp chí cuốn lại thành cái loa, cô để sát vào tai anh. Cả người hít thở sâu một cái, đột nhiên lớn tiếng kêu lên “Tần Tấn Dương! Dậy đi! Dậy đi! Bây giờ là Đài Loan 9 giờ 13 phút! Tần Tấn Dương!Rời giường!”

Quả nhiên, bên tai đột nhiên vang lên tiếng hô lớn, khiến Tần Tấn Dương giật mình từ trên giường bật nhanh dậy. Mơ mơ hồ hồ mở mắt ra nhìn, nhìn thấy trên giường không có ai nằm, giấy tiếp theo liền xoay người tìm kiếm “tên đầu sỏ” gây chuyện. Nghiêng đầu sang bên cạnh, trong nháy mắt thấy được mặt cười đắc ý của cô, mọi khí nóng trong lòng anh dần tan rã. Đồng Thiên Ái nhìn thấy bộ dáng sững sờ của anh, cho là chính anh bị mình hù sợ, có chút nóng nảy vươn tay, đưa trước mắt anh vậy vậy “Nè! Anh không sao chứ? Nè nè nè!” Trời ạ! Không phải là bị cô gọi lớn như thế liền biến thành ngu dại chứ?

“Nói chuyện a! Nè! Đừng có im lặng thế chứ! Anh giả bộ ngốc làm cái gì? Nói nhanh lên nào!” Đồng Thiên Ái hướng anh quát to, anh ta xảy ra chuyện rồi à? Sao lại ngu ngơ thế chứ! Tần Tấn Dương bất chợt cử động, đưa ra cánh tay dài, dễ dàng đem cả người cô bế lên cao, lộ ra nụ cười xấu xa “Hắc hắc he he! Để cho anh bắt được em đi! Phải đánh đòn em mới được! Dám không đi dép đã xuống giường!”

“Oa!” Đồng Thiên Ái không ngờ tta sẽ có động tác như vậy, hai chân dùng sức đạp, muốn trốn khỏi anh.

Đôi tay nhỏ của cô dùng sức níu lấy y phục của anh, kêu la “Mau buông tôi ra! Anh có biết xấu hổ không vậy. ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’ những lời này, chẳng lẽ anh không nghe qua sao?”

Tần Tấn Dương hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường “Câu nói đó không thích hợp nói về chúng ta!”

“sao lại không thích hợp! Thích hợp hơn hết á! Biền thái chết tiệt! mau thả tôi xuống!” Đồng Thiên Ái nhất quyết không từ bỏ kêu la, cố ý cùng anh phản kháng.

“Em là vợ anh, từ đầu cho đến móng chân đều là của anh!” Tần Tấn Dương khoác lác vô sỉ nói một câu.

Aaaaaaaaaaaaa! Gương mặt Đồng Thiên Ái phút chốc đỏ ửng cả lên, phần nộ nhìn chằm chằm vào anh, đưa tay chỉ chỉ mặt anh “Biền thái chết tiệt! Ai nói tôi là vợ anh hả? Tôi lúc nào thì gả cho anh hả? Anh đừng có nói lung tung đi!”

“Ngày đó ở cô nhi viện, em đã chấp nhận!” Tần Tấn Dương tốt bụng nhắc nhở cô.

Đồng Thiên Ái mở to miệng, bội phục bản lĩnh bóp méo sự thật của anh. Đưa tay lên dấm liên tục vào ngực anh “Làm ơn đi! khi đó tôi chỉ miễn cưỡng đáp ứng làm ‘bạn gái’ của anh thôi nha!”

“Sẽ đau!” Tần Tấn Dương nhíu mày, đột nhiên nói lên hai chữ.

Hả.... Đau?..... Cô dấm thêm hai cái nữa, hài lòng nói “Đương nhiên sẽ đau! Không đau tôi dấm anh làm cái gì? Thật là!”

“Tay của em sẽ đau!” Tần Tấn Dương trực tiếp nói rõ cho cô hay.

Đồng Thiên Ái dừng tay, ngón giữa còn sờ sờ nhẹ vào lồng ngực anh, lúng túng hoảng hốt, ấp úng nói “Quan... liên quan gì đến anh!”

Tên biền thái buồn nôn. Từ khi nào thì anh ta lại trở nên buồn nôn thế này chứ?

“Liên quan đến anh!” giọng nói đầy vẻ kiên quyết vang lên, Tần Tấn Dương thuận thế ôm cô xoay người đi đến giường.

Đồng Thiên Ái trong lòng hiện lên cảm giác không ổn, vừa kêu to vừa nói “Biền thái chết tiệt! ban ngày ban mặt, anh nghĩ muốn làm gì! Tôi nói cho anh biết! không phải anh muốn làm gì tôi cũng có thể làm đâu đó. Tôi...”

“A?” Tần Tấn Dương hứng thú nhìn cô “Nếu như anh muốn làm gì gì đó với em, em có thể làm gì nào?”

Cái gì cái gì à? “Tôi sẽ kêu to đấy! tôi nhất định sẽ kêu thật to” Đồng Thiên Ái tựa như đang tuyên thệ lời thề vậy. Rất kiên quyết, rất mạnh mẽ mà nói.

Tần Tấn Dương đem cô cẩn thận sắp đặt trên giường lớn, nở nụ cười nhạt “Em kêu người à! Nói cho em biết tin vui! Từ tầng 15 đến tầng 20 tất cả đều thuộc quyền sở hữu của anh! Cho nên em có kêu đến rất cổ cũng không có ai nghe được đâu!” chống lại vẻ mặt khẩn trương của cô lúc này, Tần Tấn Dương cố ý kéo dài âm điệu muốn chọc tức cô.

A! Nhìn vẻ mặt hoảng hốt này của cô tâm tình thật tốt nha. Ai ai ai! Bắt đầu từ hôm nay, cuộc sống thật là tốt đẹp nha.

165. Chương 167: Động Tay Động Chân

Gì chứ? Từ tầng 15 đến tầng 20? Trời ạ! Chuyện gì thế này? Người có tiền phô bày mức độ giàu sang sao? Nhiều phòng ốc như thế, một mình anh ta ở làm sao hết chứ? Thật là! Anh ta đừng có ra về nhà giàu nữa có được hay không? Đi chết đi. Anh đi chết đi biến thái chết tiệt!

Đồng Thiên Ái nuốt một ngụm nước bọt, từ trên giường nhảy xuống, nhấc chân muốn chạy trốn “Tôi không chơi với anh! Tôi muốn về nhà. Anh là tên biến thái chết tiệt.”

“Em dám bước chân xuống giường? Em dám làm thế thử xem?” Tần Tấn Dương lạnh lùng cảnh cáo cô.

Người phụ nữ này, chẳng lẽ không biết tối hôm qua chính mình bị sốt cao hay sao? Hôm nay vẫn còn mặc đồ ngủ, thậm chí dép cũng không mang ở trên đất chạy tới chạy lui? Sàn nhà lạnh như thế, cô còn muốn tiếp tục bệnh hay sao?

Đồng Thiên Ái nhất thời cảm thấy sống lưng mình cứng đờ, dè dặt nghiêng đầu sang chỗ khác, buồn bã nhìn anh “Là do anh bỉ ổi đấy! là anh không tốt! đều là lỗi của anh!”

Bỉ ổi? Con nhím nhỏ ghê gớm này? Ai bỉ ổi hả? trong đầu cô là chứa những thứ gì thế này?

“Hiện tại ngay lập tức nằm xuống cho anh!” Tần Tấn Dương cảm thấy thật nhức đầu, nghiêng răng nghiêng lợi quát cô một trận “Anh cho em ba giây đồng hồ, nếu như em không ngoan ngoãn nằm xuống, anh liền ‘bỉ ổi’ cho em xem....”

Trời ạ! Cô có hiểu hai ý nghĩa của hai từ kia không vậy? Lại có thể nói anh như thế!

Nghe được câu này, Đồng Thiên Ái vội vàng nằm xuống, đem chăn che kín cả người, chỉ để lộ ra ngoài cái đầu nhỏ, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào anh.

Động tác thật nhanh, khiến cho Tần Tấn Dương không biết nên thế nào. Thật đúng là có chút mong đợi, cô khi này tiếp tục chống đối chính mình. Chỉ là anh hiểu được cần phải có thêm thời gian. Sau này thời gian nuốt cô vào bụng của anh cũng không ít. Anh đứng ở phía mép giường, đôi tay đang để trong túi quần, cúi đầu nhìn cô, vô thức vươn tay ra

“Nè! Anh muốn làm gì?” Đồng Thiên Ái nắm chặt lấy chăn, cả người càng chôn sâu vào trong, tựa như đang đề phòng anh vậy.

Tần Tấn Dương ngạc nhiên cười một tiếng, “Em yên tâm! Anh đối với kiểu ‘khô quất cá khô’ tạm thời không có hứng thú!”. Lời nói vừa dứt, bàn tay để trong không trung đã chạm xuống trán cô. Cảm thấy nhiệt độ trên trán cô đã trở lại bình thường, không còn cao nóng như tối hôm qua nữa, lúc này bản thân anh mới thấy yên lòng lại.

“Cả ngày hôm nay, em đều phải nằm trên giường!” Tần Tấn Dương rút tay về, bá đạo nói.

Đồng Thiên Ái giật giật khoe miệng, khạc ra ba chữ, “Không có đâu!”

“Em dám!” Tần Tấn Dương trợn to hai mắt.

Ai đó to gan đáp lại “Tôi dám!”

Rốt cuộc, Tần Tấn Dương gờ cờ hàng, bày ra vẻ đầu hàng, có chút bất đắc dĩ hỏi, “chủ nhật vừa rồi, trời mưa to, em bị mắc mưa đúng không?”

“Làm sao anh biết?” Đồng Thiên Ái nghi ngờ nhìn về phía anh.

Chẳng lẽ anh ta có ba mắt hay sao? Chuyện cô mắc mưa, anh ta cũng biết? có khi nào anh ta thuê thám tử theo dõi cô 24/24 hay không?

“Dẹp ngay mấy ý nghĩa điên khùng trong đầu em đi đi.” Tần Tấn Dương không chịu nổi nhú mày. Đồng Thiên Ái mím mím môi, không nói lời nào thêm nữa, trong lòng thì không ngừng thắc mắc ‘tên biến thái chết tiệt! chẳng lẽ anh ta có năng lực siêu phàm sao? Sao lại đọc được ý nghĩ của người khác chứ!’

“ngày hôm qua em bị sốt!” Tần Tấn Dương đơn giản nói, đem sự tình ngọn nguồn nói ngắn gọn trong một câu.

Hả? cô bị sốt? Sao cô lại không cảm thấy gì hết vậy? Cô nhớ trước kia khi còn học đại học, cô rất ít khi bị bệnh, bởi vì cô sợ bệnh sẽ phải đi bệnh viện. Lâu lâu cô cũng bị bệnh, những lúc như vậy Tiểu Tình vô cùng khó chịu, nói cô cả đời nổi bệnh, cả người mơ hồ không biết gì cả. Trong giây lát nghĩ được gì đó, Đồng Thiên Ái đáp ứng hỏi “Cái đó quần áo của tôi....” áo ngủ hoạt hình đáng yêu của cô khi nào thì biến thành áo ngủ tơ tằm thế này.

“Sao nào?” Tần Tấn Dương nhú mày, cố ý kích thích nói “Anh thay cho em, được không?”. Đồng Thiên Ái đỏ bừng cả mặt, cầm lấy gối sau lưng, hung hăng đập tới “Anh còn không biết xấu hổ dám nói! Anh lợi dụng tôi bị bệnh dụng tay dụng chân với tôi!”

“Em tốt nhất nên tạo thành thói quen đi sau này anh sẽ thường xuyên đối với em ‘động tay động chân’ đấy!” Tần Tấn Dương quăng lại một câu, lạnh lùng bước khỏi phòng.

Đồng Thiên Ái buồn bực nhìn theo bóng lưng anh, có chút phát điên nhưng lại không thể làm được gì. Gã biến thái chết tiệt! Được lắm! Không phải cô là bạn gái của anh sao? KAO (mình không hiểu từ này). Điện thoại để đầu giường bỗng nhiên reo lên. Đồng Thiên Ái nghiêng đầu sang nhìn, nhìn chiếc điện thoại kiểu dáng dành cho đàn ông đang nhấp nháy kia, phồng má kêu to “Nè!Nè! Nè! Điện thoại của anh!”

Thanh âm của Tần Tấn Dương từ phòng bếp truyền ra “Em nghe đi!”

“Vây cũng tốt! Nếu là nhân tình của anh gọi đến tôi cũng không biết gì đâu!” Đồng Thiên Ái cầm điện thoại trên tay, tốt bụng nhắc nhở. Cô mở điện thoại, nhìn trên màn hình hiện lên hai chữ ‘Quan Nghị’ liền lớn tiếng nói “Là điện thoại tay sai của anh, sao lại để tôi nghe máy chứ?” A! Đúng rồi! Hôm nay là thứ hai! Máy giờ rồi nhỉ? Giờ hình như là trong lúc làm việc, không trách được tên tay sai kia sẽ gọi điện thoại đến đây.

“Nghe đi” giọng nói đàn ông thâm trầm truyền đến. Đồng Thiên Ái lười biếng ấn phím nghe, đưa điện thoại lại gần bên tai ‘Alo’ một tiếng.

Đầu bên kia, Quan Nghị nghe thấy giọng nữ, hiển nhiên cảm thấy buồn bực “Tấn Dương?”

“A! Anh ta bảo tôi nghe máy hộ! có chuyện gì anh cứ nói đi!” Đồng Thiên Ái đành hoảng đem lời nói truyền đạt lại.

Quan Nghị kinh ngạc quát to lên, “Hả. Đồng Thiên Ái?”

“Anh rốt cuộc có chuyện gì không?” Đồng Thiên Ái đổi điện thoại sang bên kia, hỏi lại lần nữa. Quan Nghị lúc này sưng sốt một hồi, hờn vía vẫn chưa tìm thấy chủ, ngơ ngác nói “Hiện tại cũng sắp mười giờ rồi! Tôi muốn hỏi hôm nay anh ấy có đến công ty không?”

Đồng Thiên Ái đem điện thoại để cách ra, nghiêng đầu gào lên “Tay sai của anh hỏi anh hôm nay có đi làm không?”

“Không đi!”

“Không đi!” Đồng Thiên Ái đem đầy đủ câu chữ của Tần Tấn Dương truyền đạt lại bên trong điện thoại.

“À! Tôi muốn hỏi thêm, anh ấy hiện tại đang làm gì vậy? Quan Nghị hết sức tò mò hỏi.

Đồng Thiên Ái liếc một cái, tiếp tục hỏi, “Anh ấy hỏi anh hiện đang làm gì?”

“Nấu cháo!”

“Nấu cháo!” Đồng Thiên Ái lại lần nữa truyền đạt lại thông tin. Nhưng lần này lời vừa dứt, cô ngẩn cả người. Đợi đã... Xem chút.... Nấu cháo? Đường đường là Đài Loan thủ lĩnh tổng tài, mà cũng có lúc đi nấu cháo sao?

166. Chương 168: Người Nào Ghen

Điện thoại di động trong tay rớt xuống, rơi xuống trên chiếc giường êm ái.

Chỉ nghe đầu bên kia điện thoại, Quan Nghị vịn phần tò mò tiếng thét chói tai gầm thét, "Uy! A —— không phải chứ? Tần Dương nấu cháo? Trời ạ! Ta có nghe lầm hay không? Đồng Thiên Ái. ?

"Uy? Có ai không? Uy!"

Đồng Thiên Ái đã không cách nào bận tâm điện thoại bên kia rồi, vội vàng chạy xuống giường. Cũng là len lén, cẩn thận từng li từng tí giẫm ở trên sàn nhà, tận lực không để ỉnh phát ra một chút xú thanh âm.

Đi về phía phòng bếp, nép ở cạnh cửa, lộ ra một cái đầu nhỏ.

Mắt to hoạt bát nhìn thấy bóng lưng cao ngất kia thì chợt nở rộ phát ra ánh sáng không thể tưởng tượng. Giống như là ánh sao sáng nhất trong bầu trời đêm chiếu sáng, chớp động sáng chói chói mắt .

Tập dề bị gấp lại 1 nửa, tùy ý thất ở eo. Không biết ở tại đây lúc nào thì đã thay ra tây trang cùng áo sơ mi đêm qua, mặc vào áo ngủ kiểu nam, tinh khiết mềm mại.

Có khí trắng bay lên, nghe được nồi đun sôi kèm theo tiếng vang "Phốc xuy phốc xuy ——".

Giờ phút này, bóng lưng của hắn, còn có nồi cháo nóng kia, đây tất cả tất cả, cũng làm cho Đồng Thiên Ái cảm giác, mình cùng hắn quả thật giống như là một đôi vợ chồng mới cưới.

"." Le lưỡi một cái, vì ý tưởng mới vừa trong nháy mắt nổi lên của mình, cảm thấy ảo não.

Đồ mờ hôi !©_®! Đồng Thiên Ái, mi đang nghĩ gì thế? Làm ơn! Không phải là nấu cháo cá sao! Có cần thiết cảm động thành cái bộ dáng này sao? Lại còn sẽ cảm giác mình sẽ cùng hắn là vợ chồng? Nhanh lên một chút khiến cái ý nghĩ này biến mất!

"Anh đếm tới ba, em tốt nhất đi mang dép vào. Còn nữa..., mặc một cái áo khoác dày!" Tần Tần Dương ngay cả đầu cũng không có quay lại, lạnh lùng cảnh cáo nói.

A ——

Đồng Thiên Ái cúi đầu nhìn lại, nhìn bàn chân của mình, có chút bất an giật giật ngón chân. Trong lòng cũng là càng thêm hồ nghi, biến thái chết tiệt! Cũng không quay đầu lại, hắn làm sao lại biết mình không mang dép!

Rốt cuộc vẫn phải không nhịn được tò mò, lập lòe hỏi, "Làm sao anh biết em không mang dép!"

"Anh biết!" Ngắn gọn trả lời, cũng là dị thường kiên định.

Đồng Thiên Ái mím mím môi, hướng về phía bóng lưng của hắn làm mặt quỷ, không cam không nguyện nói, "A! Em đi nhé ! Vậy em đi đây! Anh đã nói như vậy! Vậy em liền cố gắng đi!"

"Một!" Tần Tần Dương có chút nhức đầu, quyết định không nhìn cô thao thao bất tuyệt, trực tiếp bắt đầu đếm ngược tính giờ.

Nghe được hắn đọc lên rồi." Một" , Đồng Thiên Ái liếc mắt. Cái gì chứ! Biến thái chết tiệt! Dám coi cô như đứa con nít ba tuổi sao? Thật đúng là tức muốn chết a! Ngay!

Giọng nam thâm trầm lại tiếp tục vang lên, "Hai!"

"." Không đi! Không đi! Xem hắn có thể làm gì nào! Nhịn xuống!

Tần Tần Dương rốt cuộc bắt đắc dĩ nhíu nhíu mày, thả ra muống lớn trong tay ra. Từ từ xoay người lại, đang chuẩn bị mở miệng kêu"Ba" , lại phát hiện sau lưng cư nhiên không có một người.

"Em đi! Tần Tần Dương! Anh là một thủ lĩnh đại biến thái!" Đồng Thiên Ái giống như phát tiết mở miệng hét lên thật to, thanh âm xuyên thấu qua khe cửa mơ hồ truyền đến.

Lời nói trẻ con của Đồng Thiên Ái, truyền vào trong tai Tần Tần Dương, trên mặt thản nhiên nhưng cong lên nụ cười dịu dàng.

Từ từ đi tới cửa phòng bếp, nghiêng người sang, có chút lười biếng dựa cửa, nhìn chằm chằm gian phòng của cô, chờ đợi cô mở cửa lần nữa, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hừm? Phải nói thân thể cô sức chống cự quá tốt ! Hay là nên nói thân thể cô sức đề kháng quá kém đây?

Dầm mưa một trận, đầu óc liền choáng váng phát sốt, người nóng sốt mơ hồ ngủ chết ở trong nhà. Nhưng chỉ chớp mắt, lại vui vẻ giống như con cá chạch, bắt cũng bắt không được!

Đồng Thiên Ái! Đồng Thiên Ái.

Cửa phòng được mở ra một cái khe nhỏ kê hở, Đồng Thiên Ái nhô đầu ra, “Uy! biến thái chết tiệt!”

“ ” Tần Tấn Dương nhú mày, đối với cái thói quen này của cô cảm thấy có chút nhức đầu. Trầm giọng nói, “ Thiên Ái! Chúng ta thương lượng , về sau có thể không gọi anh là ‘biến thái chết tiệt’ hay không!”

Dầu gì hần cũng đường đường là tổng tài Tần thị, người đàn ông trong mộng mà tất cả nữ nhân Đài Loan tha thiết ước mơ a! Ai ai ai! Sao lại thua bởi trên tay con nhím nhỏ xù lông này đây?

“A! Vậy cũng tốt!” Lần này, vô cùng nghe lời gật gật đầu.

Tần Tấn Dương nghi ngờ nhìn cô, không tin cô sẽ nghe lời như vậy, “ ”

Quả nhiên, một giây kế tiếp, Đồng Thiên Ái nghiêm trang nói, “Em có hai tên khác rất hay tùy anh chọn! ‘ Tần biến thái ’ ‘ biến thái chết tiệt ’! Anh thích tên nào?”

Nói xong, không quên gật đầu một cái, tựa hồ đối với chính mình nói rất là hài lòng.

“Tần biến thái” ỉ ‘Biến thái chết tiệt’ ? Trời ạ! Trước không đề cập tới hai cái tên này gọi là cỡ nào hồng bét, nhìn cũng không nhìn năng lực dùng từ của cô, căn bản cũng không lưu loát! Đầu óc của cô không biết chứa những thứ gì !

Tần Tấn Dương vuốt vuốt mi tâm, có chút tức giận quát, “Đồng Thiên Ái! Em thì không thể giống như nữ nhân khác như vậy gọi anh là ‘ Tấn Dương ’ sao?”

Thiệt là! Gọi ra tên của hần, có khó khăn lắm sao?

“Những nữ nhân kia?” Đồng Thiên Ái bắt lại nhược điểm trong lời nói của anh, cắn cắn môi, khinh thường liếc anh một cái, “Hừ! Em cũng không phải là ‘ những nữ nhân kia ’ của anh, xin lỗi! Em là gọi không được!”

Cầm giận nói xong, trong lòng lại đem hần mắng một ngàn lần. Tần ~ biến ~ thái ~ Tần ~ biến ~ thái ~ Tần ~ biến ~ thái ~!

Tần Tấn Dương lại nổi lên hứng thú, khuôn mặt tươi cười, cố ý kích thích nói, “Sao vậy? Ai! Những nữ nhân kia a! Các cô ấy thật nghe lời a! Ai? Cô bé con à đang tức giận gì thế?”

“Chẳng lẽ. ” Cẩn thận quan sát cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng.

Một giây kế tiếp, giống như là phát hiện châu lục mới vậy, kinh ngạc kêu lên, “Chẳng lẽ, tiểu thư Đồng Thiên Ái, bây giờ em coi như là đang ghen phải không?”

Ách.

“Két?” Đồng Thiên Ái sững sờ ở tại chỗ, trong miệng nỉ non lẩm bẩm, “Ghen? Ghen! Ghen. ”

Cô mà ghen à? Buồn cười! Hừ! Đừng có nằm mơ!

Chợt, neho mắt lại, hần hần hướng hần quát, “Ai ghen! Biến thái chết tiệt! Em cho anh biết! Anh đã làm em phát bực á! Bắt đầu từ bây giờ, trong vòng ba ngày, em sẽ không nói chuyện với anh!”

Quảng xuống những lời này, đem cửa phòng hung hăng đóng.

167. Chương 169: Anh Sai Rồi Được Chưa

“Phanh ——” Một tiếng, sau đó trong phòng yên tĩnh một mảnh.

Tần Tấn Dương ngơ ngác nhìn cửa phòng đóng chặt, vừa thầm kêu một tiếng “Đáng chết” ! Trời ạ! Mới vừa rồi đương không đem chuyện đó ra nói làm gì vậy! Nên làm cái gì bây giờ?

Ông trời! Tần Tấn Dương! Người thật là đại ngu ngốc! Tại sao ngu xuẩn như vậy!

Lần này nên làm như thế nào đi dụ dỗ con nhím nhỏ xù lông này đây! Trời ạ! Ba ngày không nói lời nào? Hắn làm sao chịu nổi! Một canh giờ không nói lời nào, đều không thể chịu được a!

“Xì xì thử ——” Nồi được nấu chín, hơi cháo bốc ra khỏi đỉnh , cháo tràn ra nồi.

Tần Tấn Dương vội vàng xoay người, luống cuống tay chân bắt đầu dọn dẹp tàn cuộc. Bết bát hơn chính là, trong dầu còn phải nghĩ một lát nữa làm như thế nào đi dụ dỗ con nhím nhỏ xù lông! Muốn chết!

Lúc này, kia phòng đang khép chặt, cửa bị len lén mở ra.

Đồng Thiên Ái híp mắt, cẩn thận từng li từng tí xuyên thấu qua khe cửa, hướng ra ngoài liếc một cái. Nghe được bên trong phòng bếp truyền tới “Vang vang vang vang” một tiếng, đặc ý lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

” Biến thái chết tiệt! Để xem anh còn ngông cuồng không! Lần này đừng mơ tưởng làm cho em sẽ cùng nói chuyện với anh!” Nhỏ giọng lầu bầu xong, vừa nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bên trong gian phòng, Đồng Thiên Ái bước nhẹ nhàng linh hoạt, hừ cười khê xoay một vòng. Đi tới trước tủ quần áo, mở ra tủ quần áo, mắt to hoạt bát nháy mắt trừng lớn, cau mày lại.

“Biến thái chết tiệt! Lại còn kêu mình mặc áo khoác! Một bộ y phục cũng không có! Để ỉnh mặc cái gì à?” Mím mím môi, trở tay đem tủ quần áo đóng.

Xoay người, nhìn về giường, lười biếng hướng nó đặt mông ngồi xuống. Chui vào trong chăn, tiếp tục ấm áp. Ai! Thật ra thì trong phòng cũng mở máy sưởi, căn bản là không cần phải mặc áo khoác gì a!

Quả thật chính là làm điều thừa!

Trong phòng khách, Tần Tấn Dương đem cháo nấu xong nóng hổi đặt trên bàn ăn.

Xoay người, đôi tay chống nạnh, ngơ ngác nhìn vào phòng Đồng Thiên Ái. Ai! Làm như thế nào đi dụ dỗ con nhím nhỏ xù lông đây! Trời ạ! Minh trước kia đối với nữ nhân không phải làm rất được sao? Sao bây giờ lại trở nên uất ức như vậy chứ!

Khắc tinh! Cô ấy nhất định là khắc tinh của mình!

“ ” Bất đắc dĩ đi tới cửa phòng của cô. Đưa tay gõ cửa, ” Thiên Ái! Ra ngoài ăn một chút! Em cũng đã mấy ngày không có ăn rồi!”

Lẳng lặng chờ ba phút, không người nào hưởng ứng.

Tiếp tục gõ cửa, kiên nhẫn nói, ” Thiên Ái! Ra ngoài ăn một chút! Anh nói anh sai rồi, được chưa nào? Tức giận thì tức giận! Nhưng tóm lại phải ăn thứ gì đó mới được!”

Lại qua ba phút, vẫn như cũ là không người nào hưởng ứng.

Tần Tấn Dương hơi tức giận, cắn răng nghiêng lợi nói, “Không mở cửa đúng không? Không ra đúng không! Tốt lắm. Anh đi lấy chìa khóa. ”

Cô không mở cửa, hắn tới mở thay cô! Dù sao cái chìa khóa đang ở trên tay hắn!

Ai? Cứ như vậy, nửa đêm còn có thể len lén sờ lên giường của cô? Hắc hắc he he hắc!

Quả nhiên, trong một nháy mắt, cửa phòng được mở ra.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu liếc hắn một cái, cố ý không nhìn sự hiện hữu của hắn, ra khỏi phòng. Sải bước sải bước đi tới phòng khách, hướng trên ghế sa lon một ổ, ôm gối dựa, cầm lên hộp điều khiển ti vi chọn kênh.

“Sao em không mặc áo khoác?” Tần Tấn Dương xoay người, chất vấn.

Con nhím nhỏ đáng giận này! Sao lại làm cho hấn an tâm chút nào như vậy! Không biết mình mới vừa bị sốt sao? Không mặc ấm một chút, một lát sẽ tiếp tục cảm mạo nóng sốt nữa !

Đồng Thiên Ái chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình TV, trong lòng lại lầu bầu: Đại ngu ngốc! Căn bản cũng không có áo khoác! Không có áo khoác thì bảo cô mặc cái gì à? Sao lại đần như vậy!

“ ” Tần Tấn Dương nhìn cô, chợt áo nảo cau mày.

Lúc này mới vội vàng xoay người, đi vào gian phòng bên trong, mở ra tủ quần áo, phát hiện bên trong không có vật gì! Trời đất! Hấn đều quên, lúc trước căn bản cũng không có nghĩ đến cầm áo khoác a!

Tiện tay cầm chăn lông mỏng bên giường lên, đi trở về bên người cô, ngắm nhìn cô không có tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, trầm giọng nói, “Là anh không tốt! Một lát anh bảo người đưa tới!” Nửa ngồi ở trước mặt cô, cẩn thận từng li từng tí đem cái chăn khoác lên trên người của cô.

Đồng Thiên Ái vẫn nhìn chằm chằm màn hình TV, không nói tiếng nào. Nhưng đáy mắt, lại rõ ràng cong lên nụ cười.

“Anh đi lấy chén cháo cho em! Em nên uống chút cháo!” Tần Tấn Dương liền vội vàng đứng lên, đi về phía bàn ăn. Có chút lúng túng tay chân lấy ra chén nhỏ, múc thêm một chén cháo nữa, từ từ đi trở về bên người cô.

Hai tay cầm chén, đưa tới trước mặt cô.

Một tia nhiệt tình trong tròng mắt, ánh mắt có chút cầu khẩn nhìn chằm chằm cô, cũng là một câu cũng không có nói, “ ”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua rồi, Tần Tấn Dương nửa ngồi ở trước mặt cô, tựa hồ cũng không có ý đứng lên. Mà khuôn mặt anh tuần kia, có vẻ vạn phần bất đắc dĩ cùng với thất bại.

Đồng Thiên Ái mím mím môi, vừa định mở miệng nói chuyện, rồi lại mím lại thật chặt.

Hừ! Mới vừa rồi mới nói qua ba ngày để ý đến hấn đấy! Hiện tại cũng không thể đầu hàng trước! Nếu không sau này không biết sẽ bị hấn khi dễ như thế nào! Không được! Phải nhịn!

“ ” Tần Tấn Dương không nói gì, đôi tay bưng chén nhỏ, hướng cô cọ xát.

Rốt cuộc, có chút không chịu nổi nhịu mày. Nhưng không có thu hồi tầm mắt, chỉ dùng ánh mắt liếc hấn một cái. Trong lòng nghĩ tới: Tay mỏi không? Khó chịu chứ? Em xem anh có thể bưng bao lâu!

Lại qua mười phút, Tần Tấn Dương rốt cuộc đứng dậy, cầm chén đi về phía phòng bếp.

Đồng Thiên Ái cố sống cố chết nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn bóng lưng của hấn. Cẩn môi, trong lòng tức giận rồi lại không tiện phát tác. Biến thái chết tiệt! Thế Sao lại không có kiên nhẫn như vậy! Anh cũng sẽ không thể chờ thêm một chút nữa sao?

“Ừng ực ừng ực ——” , bụng phát ra tiếng kháng nghị.

Làm sao bây giờ? Cô thực sự thật đói a! A a a a —— Biến thái chết tiệt a a a a ——

Tần Tấn Dương đem chén nhỏ bỏ vào trong lò vi ba vòng vo ba phút, sau đó lại bưng cháo đi trở về đến bên cạnh Đồng Thiên Ái. Giọng khẩn cầu, “Được rồi mà! Không nói lời nào cũng được! Nhưng mà phải đem cháo uống cạn!”

“ ” Coi như anh còn là có chút lương tâm!

Đồng Thiên Ái không có tiếp tục quật cường, bởi vì không có cần thiết hành hạ bụng của mình!

Nhận lấy chén, miệng hớp một miếng, gạo trắng nấu thành cháo, rõ ràng không có bỏ thêm gia vị, tại sao nhưng bây giờ cảm giác ngon miệng như vậy, còn mang theo chút ngọt ngào.

168. Chương 170

Uống xong cháo, cảm giác cả người thật ấm áp.

Đồng Thiên Ái cả người thoải mái vùi mình vào sôpha cuộn thành một khối. Khó được cơ hội say sưa xem phim truyền hình Hồng Kông thần tượng đang chiếu, câu chuyện đau lòng, lại làm cho người xem rơi lệ.

Đang lúc trình diễn tiết mục ly biệt, biết những thứ này đều là gạt người nhưng vẫn không nhịn được khóc theo bọn họ. Trong câu chuyện của người khác, mình lại vui buồn giùm người ta.

Cứ thế, nhìn chăm chăm vào màn hình TV, hốc mắt từ từ ửng hồng

“....” Tay ôm ôm gối, không tự chủ dùng sức đem nó ôm vào trong ngực mình. Chỉ như vậy mới có thể lấy được một chút an ủi cùng động lực

Tần Tấn Dương im lặng đi đến bên người cô, ngồi trên ghế sa lon, ngồi vào bên cạnh cô, nghiêng đầu chuyên chú nhìn cô, phát hiện trong mắt ứa lệ, cau mày nghi ngờ liếc nhìn màn hình TV.

Đây là cái gì vậy? Kiên cường lại quật cường như con nhím nhỏ xù lông xem phim trên tv liền đỏ cả mắt?

Trời ạ, có cần khoa trương như vậy không?

Quay đầu lại nghiêm túc nhìn trên màn hình TV, phim dở tệ! Loại tình tiết này thật mực nát..sao lại không ngán ngẫm a!!! Cô bé con sao lại ngu ngốc như vậy. Lại bị nó làm cảm động đến như thế!

“Hít hít_____” Đồng Thiên Ái không nhịn được hít mũi một cái, hiển nhiên là cô đang nhập tâm vào nội dung của phim.

Đột nhiên, trước mắt duỗi đến một bàn tay to, trong tay còn nắm một hộp khăn giấy.

“.....” Đồng Thiên Ái từ từ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về người bên cạnh. Thấy gương mặt anh tuấn, giận dữ trừng mắt liếc anh một cái, kiên quyết xem trọng triết để “lời hứa” của bản thân vừa rồi.

Tuyệt đối không muốn cùng anh nói chuyện!

Tần Tấn Dương nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đối với hành động đang có vẻ tức giận của cô bé con, cảm giác bất đắc dĩ sâu sắc. Khi một người đàn ông bắt đầu trở nên muốn giữ chặt người phụ nữ của mình, liền nhất định không thể thấy ánh sáng mặt trời a!

“Thiên Ái!” Rút khăn giấy ra, đưa tới trước mặt cô “Anh đầu hàng rồi, được không? Anh nhận thua có được hay không?

Ai! Nói tới nói lui cũng đều trách anh! Không mở bình thì ai lại biết trong bình có gì! Người khác là lỡ một bước chân liền hận thành thiên cổ, anh bây giờ là “Vừa lỡ miệng liền hận thành ba ngày” a! Thật chẳng lẽ muốn ba ngày không nói lời nào sao!

Đồng Thiên Ái khẽ liếc anh một cái, nhưng nội tâm lại có chút đắc ý. ! Lần này cho anh ăn rùa đi! Đừng tự cho là đúng! Cô mới không giống như những người phụ nữ kia bám lấy anh không buông đầu! Hoàn toàn có lý do không thèm nhìn anh!

Bút trong tay tùy ý ném trên sa lon, xoay người đứng trước Tần Tấn Dương, nheo mắt lại đem giấy đã có sẵn chữ viết đưa tại trước mắt anh.

“Biến thái chết tiệt! Bỏ tiểu thư nói ba ngày không cùng anh nói chuyện chính là ba ngày “

Tần Tấn Dương đưa mắt nhanh chóng nghiền ngẫm những dòng chữ, vừa buồn cười lại vừa tức giận nhất thời có một loại cảm giác vô lực. Trong đầu chợt thoáng một tia linh quang. Lấy bút trên ghế sa lon với tờ giấy nhận được từ cô, đưa vào khay trà Long Phi Phượng Vũ soạn soạn viết. Mấy giây sau, đem giấy vừa viết xong cầm lên đưa trước mặt cô.

“Anh sai rồi, được chưa?”

Đồng Thiên Ái vốn khoanh tay trước ngực, nhìn thấy hàng chữ trong nháy mắt, đưa tay ra dấu “không được.”

“Thiên Ái!” Thanh âm Tần Tấn Dương vô cùng ảo não

Lấy tay ra hướng chữ “Stop” , nghênh ngang ngồi trở lại trên ghế, tiếp tục xem phim, liêu mang quyết tâm xem anh hoàn toàn vô hình.

Chợt, dường như nghĩ tới điều gì k bthuong

Lấy cây bút trong tay anh, vội vàng viết một hàng chữ_____”Tôi muốn về nhà! Ngày mai tôi muốn đi làm!”

Nhận được mệnh lệnh của cô, Tần Tấn Dương chợt từ trên ghế sa lon ngồi dậy. Đứng trước người cô, cúi đầu mắt nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn để cho a vừa yêu vừa hận “Đi làm có thể! Về nhà không thể!”

“Bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày em phải ở đây với anh!”Van phần kiên quyết quát.

Đồng Thiên Ái không trả lời, hướng anh vẫy tay, ý bảo anh ở vị trí bên cạnh, ngăn trở cô xem tv rồi. Trong lòng lại âm thầm nói :Biến thái chết tiệt! Anh ở thì tôi ở sao? Hôm nay không có cách nào chạy ra khỏi ma trảo của anh ! Ngày mai tôi sẽ về!

“.....” Tần Tấn Dương thấy mặt cô có vẻ không nhịn được, rất thức thời bước hai bước đến ngồi bên cạnh.

Điện thoại trong phòng vang lên, nghiêng đầu sang chỗ phòng nghỉ nhìn, lại quay đầu liếc nhìn tiểu oan gia. Dẫn dò nói “Anh đi nghe điện thoại “

Đồng Thiên Ái nhìn thấy anh xoay người, hướng bóng lưng anh le lưỡi một cái.

Trong lúc lơ đãng nghiêng đầu sang chỗ khác,vừa lúc trông thấy trên bầu trời ngoài cửa vô cùng xanh , máy bay chậm rãi bay qua .

Phi trường Đài Bắc.

Trong đại sảnh sáng ngời chờ, đám người huyên náo một mảnh. Có vài người vội vã kéo hành lý, vội vàng chờ người, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn thời gian, trên mặt mỗi người mỗi vẻ khác nhau.

“Đài Bắc, chuyến bay đi Pháp Paris JKC74, bắt đầu soát vé”Thanh âm ngọt ngào xuyên thấu qua phát thanh du dương truyền đến.

Mặc áo khoác đậm màu cà ri miên tê đại, cô bé con nâng lên khuôn mặt tươi cười , “Anh Bạch Minh ! Đến chuyến bay chúng ta rồi ! Đi thôi”

“Hửm?.....Ừm!....Vậy chúng ta đi thôi ! Đến cửa soát vé!” Tiêu Bạch Minh gật đầu một cái, đứng lên, cầm lấy hành lý trên tay, dịu dàng sóng vai bước đi.

“Hایی! Anh Bạch Minh biết không? Lần trước đến Pháp với mẹ ! Mới đây thôi mà đã qua nhiều năm !” Điềm Điềm có chút hưng phấn nói, đưa tay ôm Tiêu Bạch Minh.

Thân mật tựa đầu cọ sát cánh tay anh, “ Em thật hoài niệm món điểm tâm ngọt nơi đó!Ừm.....Thơm quá.....”

“Nếu Điềm Điềm thích ăn, vậy đến Pháp, vừa xuống máy bay, Anh trước hết dẫn em đi ăn sáng khoái! Như thế nào?” Tiêu Bạch Minh nghiêng đầu, cưng chiều nói.

Điềm Điềm lớn tiếng hoan hô, “Vạn Tuế!_____”

Nhắm mắt lại, chỉ là ngắn ngủn ba giây đồng hồ

Thiên Ái.....gặp lại sau.....

169. Chương 171: Nhớ Như Vậy!

Tần Tấn Dương nghe xong điện thoại thì trở ra phòng khách. Hai tay khoanh ở trước ngực, ngơ ngác nhìn Đồng Thiên Ái đang ngồi trên sofa, khẽ nhíu mày, cũng bởi vì không thể nghĩ ra biện pháp để khiến cô vui vẻ lên.

Sao lại phiền phức như vậy chứ? Trước đây vẫn chưa bao giờ cảm thấy con gái phiền toái, hiện tại lại không thể không thừa nhận, “phiền toái”, hai chữ này chính là đại danh từ để chỉ con gái a!

“.....” Đồng Thiên Ái tập trung tinh thần xem kịch truyền hình, tuy rằng cảm giác được người nào đó đang nhìn mình chăm chăm, lại đem anh trở thành không khí. Thời gian tích tắc trôi qua, nhìn thấy nhìn thấy, nhin không được ánh mắt trở nên chua chua, nhưng lại suy nghĩ kĩ càng. Đúng là khốn kiếp mà!

Cho nên, quyết định đi ngủ!

Vài giây tiếp theo, từ sofa mạnh mẽ đứng dậy.

Xoay người bỏ đi, cố gắng không nhìn mặt anh, hướng phòng của mình mà đi.

Tần Tấn Dương thấy cô đang đến gần mình, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh của cô. Khi cô đi ngang qua người anh, anh bất ngờ ôm cánh tay cô, khẽ hỏi “Em muốn làm gì thế hả?”

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, vẫn như cũ im lặng không trả lời, chỉ hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, lấy tay đưa móng vuốt của anh trên cánh tay của mình đem bỏ ra.

Dường như là đang muốn trở lại chỗ cũ, lại trở về bên cạnh sofa, cầm lấy tờ giấy đầy chữ đã được mở ra kia, cầm viết lên, viết một câu thật lớn.

Đi đến trước mặt Tần Tấn Dương, đem tờ giấy dùng sức nhét vào trong tay

anh, sau đó đi về phòng của mình, cánh tay dùng sức đóng cửa lại.

“Em không sao! Chỉ là muốn ngủ một chút thôi! Nếu em chưa có tỉnh ngủ thì đừng có làm phiền em! Cảm ơn!”

Tần Tấn Dương nhớ kĩ câu này, đau đầu xoa xoa mi tâm “Con nhím nhỏ này, cứ như vậy mà bỏ đi sao? Trời ơi, đến bao giờ anh mới đem em về nhà được đây!”

Sáng sớm hôm sau, Đồng Thiên Ái đã sớm tỉnh lại.

Con mắt nửa nhắm nửa mở, mơ mơ màng màng đi xuống giường. Lại vẫn mơ mơ màng màng mà đánh răng rửa mặt, tiếp theo chuẩn bị đi làm. Trở về phòng theo thói quen mở cửa tủ ra, muốn lấy quần áo mặc.

Tay ở giữa không trung, vung cao thấp trái phải, chộp tới chộp lui chính là vẫn không lấy được một bộ quần áo nào cả!

“Đáng giận, sao lại thế này chứ?” Cô nói thầm, nhíu nhíu mày, trong phút chốc mở to hai mắt. Nhìn thấy cửa tủ trống không, lúc này mới nhớ ra đây không phải là cái tổ chim của mình.

Cô có chút bực mình, lấy tay cào cào tóc, vẻ mặt ảo não đi ra khỏi phòng.

Ngày hôm qua nhìn thấy kịch truyền hình, bất tri bất giác trung lại càng đến viêt vậy. Thật sự là chịu không nổi bị quấy nhiễu mới quyết định trở về phòng ngủ tiếp. Thật không nghĩ đến, lại có thể ngủ một mạch đến lúc hửng sáng.

Tên biến thái đâu? Đi nơi nào rồi?

“Bụng đói quá đi mất!” Sờ sờ cái bụng của mình, cảm giác đói đến không còn sức lực.

Tần Tấn Dương đáng giận, khi nào thì anh lại trở nên nghe lời như vậy cơ chứ? Cô đã nói anh không được quấy rầy mình, anh liền cứ như vậy mà để cô ngủ sao? Cũng không hỏi cô đã ăn cơm chưa nữa!

Bây giờ làm gì đây? Trên người lại không mang tiền thì về nhà thế nào?

Đột nhiên, cửa lớn bị mở ra! (Tèn tèn!!!)

Tần Tấn Dương hai tay mang theo túi mua sắm đi đến. Người mặc âu phục, trước sau vẫn như vậy anh tuấn ngất trời. Ngẩng đầu lên, nhìn đến Đồng Thiên Ái, cũng có chút lo lắng bất an nhìn cô.

“Sao tỉnh dậy sớm vậy? Còn khó chịu không? Hay là không thoải mái? Bây giờ vẫn còn sớm, ngủ thêm một chút nữa đi!” Giọng nói mang chút quan tâm hỏi cô.

Lời nói quan tâm của Tần Tấn Dương truyền vào trong tai Đồng Thiên Ái, trong lòng mặt này bình thường vẫn kiên trì bỗng dưng có chút buông lỏng. Biết miệng muốn nói gì đó, nhưng vẫn còn phần quật cường, lại như trước để ý quần quanh trong đầu.

Tần Tấn Dương nhìn thấy cô không nói lời nào, cộc lốc cười “Vốn anh nghĩ về nhà em lấy cho em chút quần áo, nhưng là đến rồi mới phát hiện anh không có chìa khóa, hình như phòng của em bị khóa bên trong thì phải? Cho nên không còn cách nào khác, anh đi mua đồ cho em!” Anh cẩn thận quan sát nét mặt không chút thay đổi của cô làm cho anh có cảm giác mình vừa làm gì sai thì phải.

Vội vàng bước đến gần nàng, tay chân luống cuống cầm mấy bao quần áo, “Từ nhỏ đến giờ anh chưa đi mua quần áo nữ bao giờ hết, tất cả đều là do bạn chọn!”

“A, không phải!” Tần Tấn Dương bỗng phát hiện ra mình càng nói càng sai, vội vàng sửa miệng “Là anh nhờ nhân viên trong tiệm chọn, chọn vài bộ không quá sắc sỡ! Anh biết là em không thích mấy màu sáng mà!”

“Chỉ là một ít quần áo sạch thôi! Trong này còn có mấy loại áo lông đơn giản, còn có quần bò nữa. Anh biết em thích mặc quần bò mà!” Vốn là giọng nam vang dội kia chống lại ánh mắt thâm thúy của cô, thanh âm càng ngày càng nhỏ dần!”

“.....” Đồng Thiên Ái nhìn anh, tất cả hờn dỗi hôm qua một phát liền bay mất!

Đường đường là một đại tổng tài, sáng sớm lại đi mua quần áo ỉn thay. Bây giờ đứng trước mặt cô, lại áp a ấp úng như một em bé, khẩn trương mà giải thích. Anh ta làm như vậy, ... là vì quan tâm cô sao?

Tuy là có chút không cam lòng, nhưng mà quả thật tâm đã bị hấn làm cho mềm hơn một chút, nhìn hấn một hồi, nhẹ nhàng mà nói “Em đói bụng!”

“Đói bụng?.....” Tần Tấn Dương nghe được cô mở miệng nói chuyện mới nhận ra, chính mình lại nhớ giọng nói này bao nhiêu.

Trong lòng hơi dân ra một chút, nhưng cũng thật may mắn là mình đã thoát được một kiếp rồi!

Lấy lại tinh thần, vội vàng cầm lấy bao thức ăn giờ lên, cười nói: “Anh mua bữa sáng rồi! Mua thật nhiều luôn ý! Em muốn ăn gì? Nếu em không thích, vậy để anh đi mua lại!”

Nói xong, tay còn cầm một đồng túi xách tùy ý để trên sàn nhà.

Mang theo bao thức ăn đến trước mặt Đồng Thiên Ái, kéo tay cô đến bàn ăn, đem thức ăn tất cả đều bày ra trước mặt.

“Sữa đậu nành. Sữa. Ca cao nóng. Bánh mì. Pho mát. Còn có sandwich.”

“Em không thích hả, vậy để anh xuống đi mua! Em muốn ăn cái gì?”

“Thiên Ái à!” Tần Tấn Dương thấy cô không nói gì, trong lòng quả thực không biết làm sao.

Đồng Thiên Ái nhìn thấy trên bàn đầy ắp thức ăn, cắn môi không nói lời nào. Bỗng nhiên muốn đứng dậy rời khỏi, trước khi ở đây, anh ấy cũng như vậy đối với cô. (Câu này nguyên văn là “Bỗng nhiên đã nghĩ nổi lên tiêu bạch minh, tại đây phía trước, hấn cũng là như thế đối đãi nàng.”, em thấy dịch ra nó kì kì sao ấy!:-?)

Thế nhưng sau đó, vẫn là để cô lại mà đi!

170. Chương 172: Tiếng Kêu “ông Xà”.

“Làm sao vậy? ...Không thích?” Tần Dương ngừng động tác trên tay, nghiêng thân chuyển qua đối diện cô, hơi nhíu mi một chút, nhìn con nhím nhỏ đang đứng trước mặt.

Ai, sao lại không nói chứ? Anh quả thật là sắp điên luôn rồi đây này.

Đồng Thiên Ái lắc lắc đầu, không có nói bất luận cái gì, không thể đoán được chậm rãi đưa đầu dựa vào ngực anh, hai tay mìn hơi gầy có chút bất an vòng quanh eo anh.

“Thiên Ái.....” Cô bỗng nhiên ôm anh, ngược lại khiến cho Tần Tấn Dương ngạc nhiên vô cùng.

Cô ... làm sao vậy, sao lại kì quái thế?

Tần Tấn Dương vươn cánh tay dài ra, ôm lấy cô. Cúi đầu, để sát vào bên tai của cô, thanh âm nhỏ nhẹ vang lên, ôn nhu hỏi han: “Hửm? Làm sao vậy, còn khó chịu à?”

Rất khác thường a! Con nhím con này, sao lại chủ động đối anh yêu thương nhưng nhớ chứ? Thật là rất kì quái mà! Là cô bị gì sao, hay là muốn dùng “Mỹ nhân kế” đối anh? Còn cái yêu cầu đang làm anh phát điên lên đầu mất tiêu rồi?

“Tần Dương...”, đầu cô chôn ở dưới ngực anh, rầu rĩ phát ra thanh âm.

“Sao nào?” Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nỉ non một tiếng.

Đồng Thiên Ái trong tay đang cố dùng sức ôm anh thật chặt, mang theo chút lo lắng, bất an mà hỏi anh: “Tần Dương, anh sẽ lại rời em đi sao? Về sau.....”

“Sẽ không!”. Tần Dương không chút nghĩ ngợi mà trả lời.

Đồng Thiên Ái rầu rĩ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ vùi trước ngực anh mà lơ đãng cọ cọ, giống như là đang tìm chút an ủi, cứ như vậy, vừa đáng yêu, nhưng cũng thập phần mờ ám.

Ai, Đồng Thiên Ái à, mi hãy thừa nhận đi, mi đã hoàn toàn muốn ở tại nơi này, dây dưa với gã đàn ông biến thái này rồi! Cũng chính vì vậy mà mới có thể ở trước mặt anh ấy hỏi ra loại vấn đề này.

Nếu không phải sợ hãi anh ấy giống anh Bạch Minh , chính mình lại đột nhiên cảm thấy bất an vô cùng!

“Đứa ngốc này!” Tần Tấn Dương lại kéo cô vào trong lòng ngực của anh.

“.....” Đứa ngốc, đứa ngốc?.....

Đồng Thiên Ái mạnh mẽ đưa anh từ trên người mình đẩy ra, vỗ vỗ tay, nheo mắt lại hỏi: “Uy! Tần đại tổng tài à! Em hiện tại đang muốn ăn cơm. Một lát nữa thì phải đi làm! Anh tốt nhất là nên đi rồi!”

Nói xong vội vàng hướng chiếc ghế dựa, đặt mông ngồi xuống, tự cố gắng cầm lấy bánh mì, hung hăng mà cắn một cái thật to, lại chụp lấy bao bánh kem. “Kêu cầu nhau cầu nhau!” mà đứng dậy, hét lên.

Hả? Vẫn còn ầm nha! Hừ hừ!!!

Tần Tấn Dương sững sờ tại chỗ, quay đầu lại nhìn Đồng Thiên Ái, đối với thay đổi bất thường của cô có cảm giác: “Đầu vàng mắt hoa!” Mọi người đều nói, phụ nữ thay đổi như chong chóng, hiện tại anh cũng đành gật đầu thừa nhận điểm này.

Đem ngụm sữa cuối cùng uống sạch, bình tĩnh lại mà từ ghế trên từ từ đứng lên, hướng bên kia những túi đồ đã mua sắm, nắm đại lên hai cái, nhanh nhanh đi vào phòng của mình.

Tần Tấn Dương trầm mặc nhìn một chuỗi hành động liên tiếp của cô, vẫn chung thủy im lặng. Ngay khoảnh khắc cánh cửa bị đóng lại, thì khóe môi bỗng giờ lên nụ cười, một mạch hướng cái đồng tử xách kia, cầm lấy cái túi màu hồng nhạt, vẽ mặt xấu xa tươi cười.

“1....”

“2....”

Trong lòng mặc niệm, bắt đầu đếm ngược thời gian.

Quả nhiên, khi đếm tới “3” thì cửa phòng hé ra một cái khe nhỏ.

Đồng Thiên Ái trên mặt có chút đỏ, ấp úng nhìn anh, xấu hổ không biết mở miệng như thế nào: “Cái kia.....Đem cái kia, ... đưa cho em!” Ông trời à, cô phải nói sao đây???

“Đưa cái gì cho em?” Tần Tấn Dương làm bộ không biết, cũng trêu tức mà hỏi han.

“Đưa nó cho em” – Đồng Thiên Ái nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tần Tấn Dương mở to hai mắt ra nhìn, vẫn là bộ dáng tò mò: “Cái gì cho em a? Em không nói, làm sao anh biết chứ?”

“Anh nham hiểm!” Đồng Thiên Ái vươn tay, cầm giận chỉ thẳng vào anh, nghiêng răng kèn kẹt nói: “Anh đừng nói cho em biết, anh quên mua nội y! Mau đưa nội y cho em!” (Hahahaha))

Vừa định thay quần áo lại phát hiện mình ngay cả nội y cũng chưa mặc. Hai bộ quần áo ngủ tư tắm có thiết kế ngay ngực, cho nên cô mặc như thế hai ngày, một chút cảm giác cũng không có!!

Kẻ trộm Tần Tấn Dương nở nụ cười, ho khan hai tiếng, cò kè mặc cả nói: “Như vậy đi! Em gọi anh một tiếng ông xã thử xem nào!”

Ai da, không biết còn bao lâu nữa mới có thể đem cô lấy về nhà, cũng không biết chừng nào mới được nghe cô kêu loại xưng hô này thực sự quá mức chờ mong rồi!

“....” Đồng Thiên Ái chỉ vào mũi anh, thở phì phì quát: “Đồ biến thái, anh thật là không biết xấu hổ, em có chết cũng không kêu người như vậy đâu!! Nhanh lên đem nội y đưa cho em! Nếu không, anh chờ coi!”

Dám bảo cô gọi anh là “ông xã” sao? Phì phì phì, đừng tưởng được một tắc lại tiến lên một thước, được đăng chân lán đăng đầu à? Mơ tưởng, ngay cả cửa sổ cũng không có nhé!

“Không gọi sao? Nếu em không gọi, anh sẽ không mang đến cho! Ai! Em phải nhớ rằng, bây giờ em không có tiền, làm cách nào về nhà được chứ hả? Cho dù em có tiền, muốn như thế đón xe về nhà sao?”

“Chẳng lẽ em mặc áo ngủ đi ra ngoài đường cái? Hửm?” Anh hảo tâm nhắc nhở cô.

Đồng Thiên Ái trong cơn giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Anh thật là ác độc! Đúng là một con người độc ác mà!”

“Nha, vậy em không gọi sao?” Anh có chút nhàm chán, dựa vào vách tường, thập phần kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời thuyết phục của cô. Anh chính là hiểu được thời gian của cô đang rất gấp, thôi thì cứ cùng cô cò cưa dây dưa vậy!

Đáng giận! Lần này cô sẽ nhớ kỹ, cô nhất định sẽ trả thù!!! Bằng không cô sẽ bỏ luôn cái tên “Đồng Thiên Ái” này luôn!

“Ông Ông!” Một chữ mà cô nói nửa ngày cũng không xong, quả thật là rất khó mở miệng.

Nhắm mắt lại, nghiêng răng, “Ông Xã!” Trong lòng cô thầm kêu thêm một từ “công”, cứ như vậy liền biến thành: “Ông xã công!”

Lão công công! Tần công công! Rất

Tần Tấn Dương thấy cô một bộ dáng cười trộm, trong lòng mặc dù có chút hồ nghi nhưng cũng chậm rãi đi đến bên người cô, đem cái túi màu hồng nhạt đưa cho cô, không kiềm được hỏi: “Em là đang cười cái gì vậy, có sao không?”

Đồng Thiên Ái giả vờ vô tội, vội vàng nhận lấy cái túi, trừng mắt nhìn: “Tần công công!”

171. Chương 173: Giang Húc Học Trường.

Nhìn thấy cửa phòng “Phanh!” một tiếng liền đóng cửa, khuôn mặt tuần tú của Tần Tấn Dương nhăn lại.

Con nhím nhỏ chết tiệt này, dám đem anh biến thành “Tần công công”? Điều này đối với đàn ông chính là sự sỉ nhục lớn. Ok, tốt lắm, anh sẽ cho cô biết, rốt cuộc anh có phải là đàn ông hay không?

Bên trong phòng, Đồng Thiên Ái đem túi quần áo đổ ra hết thấy, một đồng lớn quần áo nằm chềnh chệ trên giường. Quần áo trong quả thật rất đẹp, còn có áo khoác công sở đậm màu, một cái xếp li nhỏ nhưng rất khác biệt với cúc áo có in hoa văn cây cối, ở giữa sự chính chắn, trưởng thành nhưng cũng không mất đi hàm xúc uyển chuyển.

Cầm lấy hóa đơn quần áo, mày lập tức nhủ lại.

Quần áo trong hiệu Chanel cũng có áo khoác, quần bò ống đứng cũng là hiệu Italy,... Đây quả thật rất phung phí đi, quá xa xỉ, quá xa xỉ mà!

Lại vội vàng mở ra cái túi quần áo màu hồng nhạt kia, nhìn thấy túi bên trong màu sắc rực rỡ, trên mặt nổi lên một mảnh phiếm hồng.

Bàn tay cầm lấy một kiện quần áo trong đó, có chút chán ghét, nỉ non nói: “Calvin Klein? Nội y CK? Trời ạ!” Cúi đầu, nhìn lại bên trong, nhất thời rùng cả mình.

Anh ta quả thật là một tên biến thái mà! Đường đường là một người đàn ông, lại không biết xấu hổ đi mua nhiều nội y như vậy? Hóa đơn tất cả đều giữ lại. Aaaaaa, chẳng lẽ không ai nói anh ấy là “Đồ biến thái” sao? (Chị à, anh đi mua đồ nhiều như vậy, nhân viên mừng thấy mục lun ý, chứ anh biến thái, anh không thèm mua nữa sao?))

Ở phòng ngoài, Tần Tấn Dương vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi.

Đột nhiên cánh cửa bị mở tung ra.

Trước mặt anh, Đồng Thiên Ái chỉnh tề xuất hiện, mái tóc dài đã được buộc cao hình đuôi ngựa, áo khoác đậm màu, trang bị quần áo trong đầy đủ, không những không già đi mà càng làm tăng thêm vẻ hoạt bát.

Mà cô kia, gương mặt phấn nộn, thật là làm cho người ta có cảm giác muốn bay lại hôn một cái.

“....” Tần Tấn Dương ngây ngốc, sững sờ một chỗ, nét anh tuấn trên gương mặt đã hóa thành ngốc nghếch biểu tình, đột nhiên trong mắt lúc đó có một loại cảm giác sáng ngời.

Hả? Sao lại thế này? Vốn là cô ăn mặc rất đơn giản, tại sao anh lại thấy, cô xinh đẹp động lòng người. Mặc dù là có chút nhếch nhác, nhưng trong mắt anh, cô đẹp đến chói mắt nha!

Đây có phải được gọi là “Ma lực của tình yêu” không?

“Anh nhìn cái gì thế hả?” Đồng Thiên Ái hai tay chống hông, hoàn toàn phá đi không khí lãng mạn.

Đồ biến thái! Dám hé ra sắc mặt “Không muốn sống”, dám dung ánh mắt háo sắc nhìn cô như vậy. Loại ánh mắt này, có chút khiêu khích, nhưng cũng có chút Hoang mang???

Cô làm cho anh ... hoang mang sao? (Haiz, tội nghiệp anh, nhìn vợ mình cũng bị chị coi là biến thái))

Tần Tấn Dương cười nhẹ, đi đến trước mặt cô. Hơi hơi khom thắt lưng, mặt không đổi sắc khẽ hôn xuống: “Anh nhìn em, bởi vì hiện tại em đẹp lắm!”

“Hả?” Cô hồ nghi nhìn về phía anh, đưa tay sờ sờ đôi má được anh hôn qua.

Cô đẹp sao? Tên biến thái này lại ở đó nói hưu nói vượn, tuy rằng nói mấy người theo đuổi cô cũng không ít, nhưng cô bây giờ cũng không cảm thấy bản thân mình đẹp! Cùng so sánh với những người tình nhân trước đây của anh, tướng mạo của mình quả thực là “Uyển chuyển hàm xúc!” (Chị ơi, chị cũng biến thái có kém gì anh đâu? Chị ko nhận mình đẹp, chỉ nhận bản thân được nhiều người theo thôi!:-j)

Bàn tay Tần Tấn Dương một lần nữa lại nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, cưng chiều nói: “Ừm! Thôi, chúng ta đi làm đi!”

Về sau mỗi ngày đều ở bên nhau, cảm giác này ... Thật tốt quá!

“Làm gì nói chuyện với anh!” Đồng Thiên Ái chán ghét chụp lấy cánh tay anh, tức giận nói: “Tần đại tổng tài à, anh còn tùy tiện như vậy nữa, em liền”

Nói còn chưa nói xong, lại bị anh hôn trừng phạt.

Lưỡi của anh dũa đưa cùng cô, ôn nhu lại bá đạo hôn càng lúc càng sâu. Có thể cảm giác được mùi hương sữa thoang thoảng trên người cô, thân thể cô, còn có chút mùi vị trẻ con hồn nhiên.

“...” Đồng Thiên Ái theo phản xạ có muốn trốn tránh, thân mình hướng cao giờ lên.

Mà bàn tay kia của anh cũng biết chọn thời điểm thật, ngay lúc này lại hướng sau gáy cô, chế trụ đầu cô lại, gắt gao đè xuống, vẫn cùng lưỡi cô dây dưa triền miên, nóng bỏng.

Hơi thở cùng cảm giác có chút hỗn loạn, đã trở nên khó khống chế hơn.

Tần Tấn Dương lúc này ngừng hôn, thấy khuôn mặt cô vốn dĩ trở nên hồng nhuận do bị mình hôn cũng có chút đắc ý, không nhìn được cười nhẹ hôn thêm lần nữa.

“Ừm! Đi thôi!” nói xong nắm lấy tay cô, đi ra ngoài nhà trọ.

Chiếc xe Mercedes Benz chậm rãi lăn bánh, bên trong xe cũng im lặng, không ai nói chuyện.

Đồng Thiên Ái ngừng thở, nhìn về phía trước. Nhưng ánh mắt cũng không tự giác mà nhìn về người bên cạnh mình, đảo qua khuôn mặt anh tuần của anh, tầm mắt dừng lại ở hai phiến môi mỏng kia.

Nghĩ đến chuyện mình vừa bị anh hôn qua, cô nhin không được lại đỏ mặt.

Kì quái, ... Chính cô cũng không nghĩ đến việc bản thân mình thật giống cảm giác “Mê trai!”

(Chúc mừng chị gia nhập hội sắc nữ nhà chúng em! We e chị!))

Xe một đường đi thẳng đến tòa nhà Tần Thị, ở khoảng cách ba trăm thước, Đồng Thiên Ái bỗng dừng kêu lên: “Dừng xe, em muốn xuống xe, Dừng xe!”

“Dừng xe để làm gì? Còn chưa tới mà!” Tần Tấn Dương hồ nghi nheo mắt nhìn Đồng Thiên Ái.

“Em nói rồi, em sẽ xuống xe ở đây. Có nghe hay không vậy?”

Cô cũng không muốn cùng anh sóng đôi bước vào Tần thị, như vậy thật quá công khai, quá rêu rao rồi. Cho nên chỉ nên xuống xe ở đây, sau đó một mình đi bộ vào, ần, đây quả thật là ý kiến chính xác nhất!

Tần Tấn Dương như thế nào cũng không hiểu cô tại sao lại làm vậy nhưng cũng không ngăn trở mà đem xe đậu vững vàng tại đó: “Em nói muốn xuống ở đây mà! Thôi, xuống đi!”

“.....” Kì quái, làm sao anh có thể thỏa hiệp nhanh chóng như vậy, nhưng đã được như nguyện. Đồng Thiên Ái không nghĩ ngợi, mở cửa bước ra khỏi chiếc xe Benz.

Với tay về sau đóng cửa lại, Đồng Thiên Ái đứng tại chỗ nhìn khoảng cách giữa mình và chiếc xe ngày một xa. Trong lòng đột nhiên lại có một loại cảm giác không nói nên lời, thế nhưng lại không biết trách ai mới đúng.

Tự trách mình Hay là chuyển sang trách anh đây?

“Đau quá!” Đi được vài bước, nhin không được cúi đầu nhìn cặp chân đang trên giày cao gót của mình. Thật sự là muốn chết quá đi! Lại không mua những loại có đế bằng phẳng, bà sẽ không mang giày cao gót nữa đâu!

Đi chậm lại vài bước, Đồng Thiên Ái lại cúi người xuống, lấy tay sờ sờ mắt cá chân “Tần biến thái! Chắc chắn là cố ý mà!”

“B—” Bỗng dừng bên cạnh vang lên tiếng còi xe ô tô.

Đồng Thiên Ái quay mạnh đầu lại nhìn, thì thấy một chiếc xe thể thao màu xám. Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, hé ra khuôn mặt ôn nhu nhưng lại không kém phần nam tính. Mà trong đáy mắt của anh, tựa hồ còn lưu lại chút rung động

Không biết vì cái gì mà cảm giác tựa hồ có chút quen mắt.

Đàn ông bên trong chiếc xe thể thao giống như nhận ra cô có điểm hoang mang, cảm thấy có chút mất mát, cười sáng lạn. “Thiên Ái học muội, đã lâu không gặp!”

“Ách?...” Thiên Ái học muội?

Đồng Thiên Ái lục lọi tìm tòi trong trí nhớ, bỗng nhiên chỉ tay thẳng vào mặt đàn ông kia, kêu lớn: “Là Giang Húc học trưởng, người mặc mũ tròng cự tuyệt của tôi ở lễ tốt nghiệp phải không?”

172. Chương 174: Đảm Nhiệm Trợ Lý.

Ngồi ở bên trong xe thể thao, Giang Húc có chút không đáng kể nở nụ cười, giả vờ có bộ dáng nội tâm bị tổn thương, mắt mấp mí nghiêm trọng, nói: “Tiểu học muội đáng yêu của anh à! Em có thể bỏ lại trước kia một chuỗi xưng hô dài sao?” (Câu này em không hiểu, nguyên văn cv là như thế này: người sẽ không có thể đi điệu phía trước kia một dài xuyên đích xưng hô sao không?)

Đúng là Giang Húc học trưởng mặc mũ tròng cự tuyệt của cô ở lễ tốt nghiệp mà! Haizz ya! Thật đúng là đả kích lòng tự trọng của nam nhân.

Đồng Thiên Ái lè lưỡi, có chút ngại ngùng cười nói: “Học trưởng! Là em không tốt! Ok, em nhận lỗi, lần sau không dám nữa, không dám nữa đâu!”

Thật sự là không nghĩ tới sẽ gặp được Giang Húc học trưởng ở chỗ này.

Sau lúc ấy, hẳn ta phải đi Mỹ đào tạo chuyên sâu, bài bản hơn, ngay từ đầu còn có thể nhờ vả, giao cho cô mỗi cuối tuần, nhưng là cô không nhìn hẳn nửa năm, tự nhiên cũng không có quan hệ.

Sao hôm nay lại ở đây mà gặp lại?

Giang Húc nheo ánh mắt lại, cười cười, mà ánh mắt kia của hắn vẫn còn đang chăm chú nhìn khuôn mặt dịu dàng đáng yêu kia của cô. Đồng Thiên Ái hình như vẫn không thay đổi, giống như cũ vẫn hoạt bát yêu đời, thanh xuân cũng không hề giảm đi.

Chính là chỉ vài năm không gặp, không nghĩ tới bây giờ lại gặp được cô, một lòng vẫn là thuận theo bang bang loạn khiêu.

Không biết bây giờ còn có cơ hội không nhỉ?

“Thiên Ái à, bây giờ em đi đâu? Để người làm học trưởng như anh tiễn em một đoạn!” Giang Húc nói xong, tay liền mở cửa chỗ ngồi phía trước.

Đồng Thiên Ái vội vàng lắc lắc đầu, chỉ vào tòa nhà Tần Thị không xa phía trước. “Học trước, không cần đâu, em làm ở Tần Thị, chỉ cách đây có mấy trăm mét, còn phiền anh chở đi sao?”

Giang Húc khuôn mặt lộ rõ biểu tình ngạc nhiên “Em làm ở Tần thì hả?”

“Đúng vậy! Có gì không anh?” Đồng Thiên Ái nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hắn, có chút bất an hỏi thăm. Trong lòng nhin không được đoán: Không phải chứ, chẳng lẽ hắn ta có liên quan đến tên biến thái kia ư?

Giang Húc lau lau mặt, cười lớn, làm tư thế “OK!” “Vậy thì em nên đi cùng với anh, hai chúng ta cùng đường mà, anh cũng đang đến Tần Thị!”

“.....” Đồng Thiên Ái cảm thấy sống lưng thật lạnh, khóe miệng tươi cười trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Giang Húc học trưởng Cùng Tần biến thái Quả thật có liên quan.

“Em đến đây nhanh đi! Nơi này không nên dừng xe lâu. Sẽ bị cảnh sát phạt, anh sẽ mất mặt lắm đó!” Giang Húc thấy cô chậm chạp cử động, tùy tiện tìm đại một cái lý do.

Nghe hẳn ta nói như vậy, Đồng Thiên Ái đành bắt đắc dĩ đồng ý lên xe.

“Giang Húc, anh đến Tần Thị làm gì vậy?” Mới vừa ngồi xuống đóng cửa lại, Đồng Thiên Ái vội vàng hỏi.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, Giang Húc quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó thu hồi tầm mắt nhìn về phía trước “Ha, cái này có được xem là học muội Thiên Ái đáng yêu đang quan tâm đến anh không ta?”

“Học trưởng à!” Đồng Thiên Ái nhú mày kêu một cái.

Giang Húc không hề đùa giỡn, nghiêm túc nói: “Cha anh cùng Tần Thị có một hạng mục cần phải thỏa hiệp, mà anh lại bất hạnh bị chọn làm người đại diện ấy mà!”

“.....” Đồng Thiên Ái cũng không hỏi gì nữa, rầu rĩ than một tiếng “Haiz!”

Xe chạy vào bãi đỗ xe của Tần Thị, vừa dừng lại nên động cơ vẫn chưa tắt, Đồng Thiên Ái đã đẩy cửa bước ra, xoay người cúi đầu nói với Giang Húc “Cảm ơn anh đã chở em đến đây! Bây giờ tạm biệt anh, em phải vào làm rồi!”

“Thiên Ái” Giang Húc có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ ngoại hình của mình khiến người ta nhìn vào là thấy ghét sao? Như vậy vì sao tiểu học muội đáng yêu này lại lập tức chạy trốn?

Đồng Thiên Ái trên mặt đỏ rần, xấu hổ, cũng hiểu được hình ảnh vừa rồi của mình thật vô phép nên vội vàng bắt đầu làm thế ý bảo “A, xin lỗi anh, tại em muộn mất rồi, anh phải biết Tần Thị là một công ty lớn, còn em chỉ là một nhân viên quen thôi! Nếu em bị đuổi, ... haizz... thật là rất bi thảm nha!”

“Nếu vậy thì em càng không nên lo lắng đi!” Giang Húc giọng điệu chắc chắn nói.

Đồng Thiên Ái nhìn hẩn đầy hồ nghi “Tại sao?”

“Em ở Tần Thị làm chức vụ gì thế?” Giang Húc đột nhiên hỏi, vừa nói chuyện vừa tắt động cơ xe, thân hình cao to lưu loát chui ra thân xe.

Hơ tại sao lại hỏi cái này vậy ta?

Kì thật là chính cô cũng không biết mình đến Tần Thị là để làm gì mà! Quả thật là cùng hạt gạo cũng không có khác biệt nha! Ông trời à, sao tự nhiên lại hỏi cái “vấn đề tế nhị” này chứ?

Đồng Thiên Ái cau mày, thì thào nói “À, hay anh xem như Trợ lý cũng được!” Thây kệ, làm trợ lý đi.

“Trợ lý đúng không?” Giang Húc bỏ qua thân xe, đi tới trước mặt cô, hơi hơi khom người xuống, cười nói “Nếu Tần Thị dám đem Thiên Ái đáng yêu của anh đuổi đi, thì qua Giang Thị làm trợ lý cho anh cũng được nha!”

“What?” Đồng Thiên Ái cười xởi lởi “Học trưởng à, anh lại Chê cười em rồi!”

Tại tòa nhà Tần Thị, tầng cao nhất của tổng tài.

Tiếng đồng hồ để bàn rơi xuống đất, quả lắc đồng hồ đang lắc lư không ngừng, lâu lâu lại phát ra tiếng “Ong ong”, văn phòng của trợ lý đang hết sức im lặng.

Tần Tấn Dương bỗng nhiên từ bàn lớn đứng bật dậy, đi đến trước cửa sổ “Cái con nhím nhỏ đáng giận này, tại sao đến chậm như thế chứ? Từ lộ đi qua này giờ chỉ mất mười phút mà vẫn chưa đến.

Đột nhiên, cửa lớn văn phòng bị bật mở ra.

Tần Tấn Dương nhanh chóng xoay người lại, nguyên bản ánh mắt đang nóng rực nhìn thấy người vừa đến thì chuyển sang ảm đạm, có chút không kiên nhẫn nhú mày đều đều nói “Tại sao lại là cậu chứ? Haizz!”

“Ồ chứ chẳng lẽ không phải mình à?”

Quan Kiên Quyết cảm giác chính mình thật là vô tội mà, tốt xấu gì cũng là chấp hành bí thư của hân nhá. Bí thư vào phòng tổng tài không phải cũng là chuyện đương nhiên, hết sức bình thường sao?

“.....” Tần Tấn Dương liếc mắt nhìn anh ta, “Có gì thì nói mau đi!”

“Tình hình nóng nảy quá đó nha!” Quan Kiên Quyết huých tay một cái, vẫn như cũ không sợ chết nói “Mình hiện tại muốn nói với cậu một việc, nhưng phải nhớ là nghe xong không được dữ dằn với mình đó!”

“Nói!” Tần Tấn Dương trực tiếp biến câu nói kia của mình chỉ còn duy nhất một chữ.

Quan Kiên Quyết cũng không nói lời ngon tiếng ngọt, trực tiếp vào đề “Người đại diện của công ty Giang Thị đã có mặt ở dưới sảnh, đang chờ gặp mặt.”

“Vậy thì có gì kì quái đâu?” Tần Tấn Dương thanh âm lạnh lùng, nói.

“Ừ thì không có gì kì quái, ngoại trừ việc cô bé mồ côi hay đi cùng người lại cùng hân đi vào Tần Thị, nhưng lại cười nói vui vẻ!” Quan Nghị hảo tâm đem sự thật nói ra.

173. Chương 175: Mệnh Đào Hoa

Quả nhiên những lời này đã lập tức khiến cho gương mặt Tần Tấn Dương tối lại. Trong lòng hoang mang càng lúc càng lớn, nhưng mà không thể hiện ra ngoài. Hân không xông xuống dưới nhìn, nhưng mà lý trí nói cho anh biết không thể làm như vậy.

Con nhím nhỏ đáng giận, mình vừa rời khỏi cô ấy chưa được 10 phút, thế mà cư nhiên lại trêu chọc người khác?

Thật vất vả mới tiến đi được một Tiêu Bạch Minh, bây giờ cư nhiên lại đến một tên Giang Húc?

Nên nói bản lĩnh của cô quá lớn, hay là cô có mệnh đào hoa? Trước đây là nữ nhân vây quanh anh, bây giờ cư nhiên là anh vây quanh cái cô gái này, mà cô gái này còn khinh thường anh!

Đáng chết! Lát nữa phải tra hỏi cô thật tốt!

“Đi mời người đi lên!” Tròng mắt hẹp dài nheo lại, lạnh lùng nói.

Quan Nghị gật đầu một cái, gương mặt trẻ con hiện lên một tia cười trộm, một bộ dáng chờ xem náo nhiệt, “Vâng! Bây giờ tôi lập tức đi xuống ”mời” bọn họ đi lên!”

Nói xong, mang theo nụ cười trộm, đi ra khỏi phòng làm việc của tổng tài.

Tần Tấn Dương nhìn bóng lưng hân rời đi, nắm chặt quả đấm. Trở về ghế, vững vàng ngồi xuống. Hai tay khoanh trước ngực, kiên nhẫn chờ hai người bọn họ xuất hiện.

Đồng hồ để bàn rơi xuống đất tạo ả tiếng vang trầm thấp, vào thời khắc này có vẻ quỷ dị như vậy.

Quan Nghị dùng thang máy chuyên dụng đi xuống đại sảnh Cao ốc, thang máy trong nháy mắt mở cửa, ngừng đầu lên, nhìn về chỗ tiếp đãi khách. Tầm mắt dừng tại nơi có hai người đang nói chuyện, lộ ra nụ cười xấu xa.

Ai! Cô gái đáng thương, tại sao cô luôn chọc vào tính khí của tổng tài a?

“Học trưởng! Anh ở Mĩ cuộc sống thế nào?” Đồng Thiên Ái tròn to hai mắt, tò mò nhìn anh.

Giang Húc mở tròng hai mắt, đưa tay vuốt vuốt tóc ở trán của cô, “Đúng vậy! Tiểu học muội đáng yêu của anh, em không biết học trưởng anh đây ở Mĩ bi thảm như thế nào đâu!”

Quan Nghị đi tới sau lưng hai người bọn họ, trên mặt hiện lên nụ cười nghề nghiệp ảm áp. “Giang thiếu, Tần tổng đã chờ ngài ở phòng làm việc đã lâu!”

Nói xong, ánh mắt mang theo chút ý vị sâu xa quét về phía Đồng Thiên Ái bên cạnh, với ánh mắt “Cô thăm rồi”

“....”Đồng Thiên Ái nhận được ánh nhìn chăm chú của anh, không biết vì sao trong lòng mơ hồ có chút bất an. Trong đầu hiện lên gương mặt của khủng long hung dữ, nhất thời nhúm mày.

Này!Cô như thế nào lại chọc tới cái tên biến thái kia rồi! Quả thật là không giải thích được!

Giang Húc không có phát hiện ra bọn họ đang trao đổi ánh mắt, trên mặt giống nhau cũng công thức hóa nụ cười, trầm ổn nói, “Không dám nhận! Khiến Tần tổng tài chờ! Vậy bây giờ liền lên đi!”

Ba người đều có tâm sự riêng, đi thang máy chuyên dụng trực tiếp lên tầng trên cùng.

Thang máy “Đinh ——” một tiếng mở ra, Quan Nghị nghiêng đầu cười, “Giang thiếu. mời ngài trước!”

Giang Húc cũng sáng sủa cười, xoay người nhìn về phía Đồng Thiên Ái ở sau lưng, cố ý không gọi “Thiên Ái học muội”, vô cùng lịch sự nói, “Đồng tiểu thư, ưu tiên con gái!”

“Ngạch?” Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút, chống lại đôi mắt tươi cười của anh, trong lòng hiểu.

Vội vàng mỉm cười khách sáo nói, “Cảm ơn Giang Thiếu !”

Giang Húc gật đầu một cái, đối với phản ứng nhạy bén của cô hết sức hài lòng. AI! Xem ra là còn có quá khứ ản ỷ!Bọn họ phía trước nhưng là bị toàn trường gọi là “Đôi tình nhân kiểu mẫu được mọi người tuyển chọn”!

Tất cả đều bị Quan Nghị thu vào đáy mắt, càng thêm tò mò quan hệ giữa bọn họ.

Sự xưng hô giữa bọn họ, không giống như là người quen. Nhưng là, bọn họ làm cho người ta cảm giác vô cùng ản ỷ.Rõ ràng không nói gì, đơn giản chỉ là làm cho người ta cảm giác lời nói chứa đầy hàm ý.

Nha? Xem ra cái tiểu tử thói Tần Dương kia, lát nữa lại muốn để cho anh đi điều tra à xem!

Ai ai ai!Mình vẫn cứ là trước đem mọi chuyện tìm hiểu! Tránh để hắc quỷ rống soi tru!

Đồng Thiên Ái đi ra thang máy, hướng hai người gật đầu mỉm cười, sau đó xoay người đi về phía phòng làm việc nhỏ bên trái. Tận lực muốn làm cho bước chân của mình nhìn không hốt hoảng, nhưng là sau lưng có bốn ánh mắt nhìn chăm chăm, không cách nào không xoắn xết.

Này, đưa tay ra mở cửa, nháy mắt đi vào phòng làm việc, chậm rãi thở dài ra một hơi.

“Cư nhiên đụng phải Học trưởng Giang Húc!” Nỉ non nhớ lại, ngồi vào ghế làm việc. Đưa tay mở máy tính, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính màu lam, trong đầu chột lộn xộn.

Bên ngoài phòng làm việc nhỏ, Giang Húc nhìn chăm chăm bóng lưng Đồng Thiên Ái đi vào phòng, lúc này mới lưu luyến thu hồi tầm mắt.

Nghiêng đầu nhìn về phía Quan Nghị bên cạnh, thấy vẻ mặt hắc như có điều suy nghĩ, gọi một tiếng, “Quan thư ký!”

Quan Nghị vội vàng hồi hồn, xấu hổ cười nói, Ngại quá!Giang Thiếu Đông! Xin mời bên này!” Nói xong, mang theo Giang Húc đi về phía phòng làm việc tổng tài, cũng lơ đãng nghiêng đầu nhìn về phía phòng làm việc nhỏ kia.

Đồng Thiên Ái cùng xí nghiệp Giang thị Giang Thiếu Đông, rốt cuộc là có quan hệ gì? Xem ra không có đơn giản như vậy!

Gõ cửa phòng làm việc tổng tài, nghe được bên trong phòng làm việc truyền đến giọng nam trầm ổn, “Vào đi!”

Quan Nghị lúc này mới đẩy cửa vào, mỉm cười nói, “Tần tổng !Giang Thiếu Đông! Xin mời!” Nói xong, chờ Giang Húc đi vào bên trong phòng làm việc, vô cùng chuyện nghiệp ra phòng làm việc, đóng cửa lại.

Vội vàng đi về phía phòng làm việc của mình, ngồi vào trong ghế, mở máy tính ra, thật nhanh gõ bàn phím. Trong lòng có chút chờ không kịp muốn biết, Đồng Thiên Ái cùng Giang Thiếu Đông này có quan hệ gì.

”Lần này muốn tra vị nào?” Người thần bí nhanh chóng trả lời, hơn nữa còn đưa lên một cái biểu tình hờn giận.

Quan Nghị nhanh chóng gõ lên một dòng chữ, “Quan hệ của Giang Húc cùng Đồng Thiên Ái!”

“Phí cổ vẫn năm trăm vạn! Ngày mai xin gửi đến!” Người thần bí ở đầu kia máy tính trả lời.

”Không thành vấn đề!”

Qua một phút sau, trên màn hình máy vi tính gửi đến một văn kiện.

”Hoàn thành nhiệm vụ, mong ngày mai anh gửi tiền vào tài khoản!” Gửi tới dòng tin, đối phương trong nháy mắt logout.

Quan Nghị lần nữa bội phục vị ”người thần bí”, không biết cái người này là nam hay nữ, không biết như thế nào, có loại cảm giác rất mãnh liệt, phải là một nữ nhân!

Mở ra văn kiện, văn bản Word mở ra mười cái tư liệu.

Quan Nghị nhìn những tài liệu ấy, kinh ngạc há to miệng. “Trời đất! Huy hoàng như vậy a!”

174. Chương 176: Không Cho Người Đi

Trong tài liệu hiện lên tất cả mọi chuyện của Giang Húc cùng Đồng Thiên Ái khi còn học cùng trường đại học, từ chuyện hai người bọn họ làm thế nào quen nhau đến sau khi tốt nghiệp Giang Húc bay đi Mỹ vẫn như cũ viết thư cho Đồng Thiên Ái, thậm chí ngay cả nội dung bức thư cũng cất giữ hai phong.

Lần nữa cảm thán, người thần bí kia, đến tột cùng là người như thế nào.

Lắc lắc đầu, tóc ngắn đung đưa, có chút hăng hái bắt đầu đọc “Lịch sử” chói lọi của họ.

“....” Hương người sang bên phải ngó đầu ra cửa sổ.

Nghĩ đến lát nữa cái tiểu tử thú vị Tần Dương kia biết những tình huống này, bộ dáng sẽ tức giận phát điên. Có chút vui vẻ cùng hả hê nói, “Không nghĩ tới! Thì ra tiểu cô nhi cũng best-seller như vậy!”

Thì ra là, cái tên Giang Thiếu Đông, cư nhiên chính là ở buổi lễ tốt nghiệp bị “Over” anh bạn đáng thương. Như vậy hiện tại gặp nhau lần nữa, không phải là tình cũ khó quên chứ?

Ngón tay khẽ chạm vào cánh tay, chờ đợi thời gian trôi qua.

Một giờ sau, Quan Nghị nhìn qua cửa chớp, rốt cuộc thấy thân ảnh Giang Húc thoáng qua.

Lại đếm rõ số giây, đoán chắc thời gian, anh ta vào trong thang máy chuyên dụng rồi. Lúc này mới đứng dậy, vội vàng hướng phòng làm việc của tổng tài đi đến. Thậm chí cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa mà vào.

“Xảy ra chuyện gì! Chẳng lẽ cậu không biết muốn đi vào phải gõ cửa sao?” Tần Tần Dương ngẩng đầu nhìn thấy người tới, nhíu mày không vui nói, thật ra cũng không có tức giận.

Quan Nghị thờ ơ nhún vai, căn bản không để ý lời anh nói. Cắm đầu cắm cổ đi tới trước bàn làm việc, ngồi xuống, nhíu mày hỏi, “Chẳng lẽ cậu không muốn biết quan hệ của bọn họ sao?”

“Thiên Ái cùng Giang Húc?” Tần Tần Dương ngừng bút, ánh mắt thâm trầm nhìn người đối diện.

Con nhím nhỏ này cùng Giang Húc, thực sự có quan hệ không tầm thường sao? Nghĩ đến đây, tròng mắt không khỏi trầm xuống, ánh mắt nhìn Quan Nghị rét lạnh.

Tất cả “Ngoại tộc” xuất hiện giữa bọn họ, toàn bộ phải diệt trừ!

“Ồ! Hừ!” Quan Nghị cố tìm thừa nước đục thả câu, cố ý vòng vo, “Ai! Không nghĩ tới! Ai! Cậu nói xem làm sao lại trùng hợp như vậy đây? Chắc chắc!”

Tần Tấn Dương sắc mặt càng ngày càng đen, “Ít nói nhảm! Nói nhanh lên!”

A a a! Lại đổi sắc mặt! Tần đại tổng tài vừa gặp phải chuyện về tiểu cô nhi, cả người đều thay đổi không giống như người bình thường rồi! không nói liền trở mặt!

“OK! Mình nói! Mình nói là được chứ gì!” Quan Nghị giơ hai tay bày tỏ đầu hàng, hắng giọng một cái, bắt đầu báo cáo với anh.

“Đồng Thiên Ái, tiểu cô nhi người àm cậu yêu mến, xí nghiệp Giang thị Thiếu Đông, bọn họ đã từng.....”

.....

Tần Tấn Dương Nghe Quan Nghị báo cáo, sắc mặt dần đen, ngay sau đó lại tím bầm, mấy phút ngẩn ngừ, gương mặt tuần tú giống như là chảo nhuộm, biến hóa các loại màu sắc.

Đột nhiên, từ trên ghé đứng lên.

“Cậu lại làm gì! Làm giết mình a!” Quan Nghị nhú mày một cái, hai con mắt khóa chặt theo anh.

Nhìn thấy anh hướng cửa phòng đi tới cửa tò mò hỏi, “Tần đại tổng tài, ngài bây giờ lại muốn đi nơi nào? Ngài không phải là sẽ đi tìm Giang Húc đàm phán đấy chứ?”

Chẳng lẽ, thực sự trở nên điên cuồng rồi sao?

Tần Tấn Dương hừ lạnh một tiếng, trầm mặc không nói.

Dùng sức đẩy cửa ra, quanh người tựa hồ ngưng tụ một cỗ tức giận sắp bộc phát. Mà anh mím chặt môi, ưng mâu thâm trầm lẫn chút tia sáng sắc bén, cũng nổi lên một ít bão táp.

Đi ra khỏi phòng làm việc tổng tài, chân thon dài sải bước hướng phòng làm việc nhỏ kia đi tới.

Đồng Thiên Ái! Đồng Thiên Ái! Đồng Thiên Ái! trong lòng không ngừng nỉ non tên cô, lại phát hiện có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Anh thật muốn cầm một sợi dây vừa to vừa dài, trói cô lại bên người.

Tránh khỏi mấy con ruồi nam kia, cả ngày cứ nhìn chăm chăm vào cô không dứt!

Bên trong phòng làm việc nhỏ, Đồng Thiên Ái đang nghiên cứu tư liệu hợp đồng. Trong miệng nỉ non nhớ tên tuổi của văn kiện muốn tìm kiếm, ngón tay mảnh khảnh lướt qua sắp văn kiện.

Đột nhiên cảm thấy có chút nhức đầu, “Này! Như thế nào lại nhiều như vậy! Nha? Không ở nơi này sao? Vậy mình tới phòng tài liệu tìm!”

Vừa nói xong xoay người, lại nhìn thấy ánh máy mang theo chút thẩm vấn.

Tần Tấn Dương im hơi lặng tiếng đứng phía sau cô, đôi mắt nhìn chăm cô. Mà cái khuôn mặt anh tuần kia, thu lại hết tất cả tức giận cùng cuồng ngạo.

“Anh làm gì thế! Muốn hù chết người à!” Nhìn thấy người tới, Đồng Thiên Ái không khỏi lui về sau một bước nhỏ.

Thật là! Không có việc gì làm tự nhiên đứng sau lưng người khác, hần chẳng lẽ không biết :“Người dọa người sẽ bị người dọa chết sao!” Thôi! Không cùng tên biến thái này so đo!

Đồng Thiên Ái thấy hần không nói lời nào, thô lỗ nói, :“Tránh ra! Tần đại tổng tài! Tôi muốn đi lấy văn kiện!”

“Không cho đi!” Lạnh lùng phun ra mấy chữ này.

Đồng Thiên Ái nghi hoặc ngẩng đầu, vừa chống lại ánh mắt của hần, “Tần đại tổng tài! Tôi có công việc phải làm a!Làm phiền ngài nhường một chút!” Hần có tật xấu sao? Chắc là bệnh thần kinh tổng hợp lại lần nữa phát tác! Cho nên ở chỗ này điên!

“Chính là không cho em đi!” Tần Tấn Dương như một hải tử bắt đầu cố tình gây sự.

“Uy!Tránh ra! Anh có bệnh thần kinh ah!” Rốt cuộc chịu đựng không nổi rồi, đưa tay đẩy hấn.

Tần Tấn Dương bắt được tay cô, ôm chặt cô vào trong ngực, dùng sức, “Không cho em đi! Không cho em cùng người đàn ông kia nói chuyện! Không cho em hướng về phía hấn cười! Coi như là học trưởng cũng không cho!”

“.....” Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút, ngơ ngác bị hấn ôm lấy.

Cái gì a? Hấn đang nói những gì đây? Học trưởng? Là chỉ học trưởng Giang Húc sao?

“Anh lại điều tra tôi!” Cầm giận chỉ trích.

Tần Tấn Dương không nói gì, bày tỏ chấp nhận.

Tên biến thái đáng chết này! Hấn hiện tại là gì đây? Một đại nam nhân chạy đến chỗ này, là vì nói cái này với cô?

“Không cần điên! Hành động bây giờ của anh làm cho tôi cảm thấy anh rất ngu ngốc! Anh không phải định là sẽ nói cho tôi biết anh ở đây ghen đi!” Đồng Thiên Ái nhắc chân lên muốn đạp hấn, lại bị anh đè bắt đầu lại

175. Chương 177: Chính Là Ghen

“Hả” Tần Tấn Dương không chút nghĩ ngợi, có chút tức giận nói, “Anh chính là ghen!”

Đáng chết! Anh chính là ghen! Bởi vì cô luôn né tránh anh, lại hay thay đổi thất thường, để cho anh làm sao sẽ không lo được lo mất đây? Tính đi tính lại, còn là lỗi của con nhím nhỏ này!

Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút, không nghĩ tới anh sẽ thẳng thắn thừa nhận như vậy. Bên tai có hơi hồng hồng, dần dần nhuộm cả khuôn mặt. Trong lòng có chút ngọt ngào, cũng làm bộ không cử động.

“Buông ra! Anh không buông ra,nếu không vừa tan tằm tôi sẽ đi tìm học trưởng, tôi còn muốn hướng anh ấy cười nịnh nọt! Nhanh lên một chút mau tránh ra!” hướng hấn gầm nhẹ, làm thế nào cũng không đẩy được thân thể cứng rắn trước mặt.

Đây là sự khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và phụ nữ, sức lực của đàn ông luôn lớn hơn so với phụ nữ! Thật thua thiệt!

Tần Tấn Dương mân môi, ảo não nhíu mày. Trong đầu suy nghĩ, chợt có ý tưởng. Dắt tay của cô, xoay người lôi kéo cô đi ra khỏi phòng làm việc nhỏ.

“Anh kéo tôi đi đâu! Tần đại tổng tài!” Đồng Thiên Ái dùng sức bỏ tay hấn ra, nhưng là bỏ thế nào cũng không được.

Thế nào lại như vậy! Thật là muốn chết!

Tần Tấn Dương sai bước hướng phòng làm việc của mình đi tới, đưa tay đẩy cửa ra, lôi kéo Đồng Thiên Ái đi vào. Cánh cửa “Bang ——” một tiếng, đóng lại.

“Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì hả!” Đồng Thiên Ái nhíu khuôn mặt nhỏ lại, cầm giận hét.

Bên trong phòng làm việc của tổng tài, Quan Nghị vẫn không có rời đi, ngồi ở đấy chờ Tần Tấn Dương trở lại, càng muốn xem anh trương ra bộ mặt đen.

Không nghe thấy tiếng vang sau lưng, vội vàng quay người lại.

Nghe được tiếng hét tràn đầy sinh lực của Đồng Thiên Ái, ánh mắt nhìn một đôi dờ hơi. Một tay chống cằm, dù bận vẫn ung dung nhìn bọn họ “Biểu diễn”.

Tần Tấn Dương xoay người, thân hình cao lớn hướng về phía xô, neho lại đôi mắt đẹp lại, : “Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ làm việc ở chỗ này!”

“Cái gì?” Đồng Thiên Ái há to miệng, chỉ vào anh quát, “Anh không có nhầm chứ? Nơi này chính là phòng làm việc của tổng tài đây!”

Biến thái chết tiệt! Chẳng lẽ hắn đem phòng làm việc của tổng tài tặng cho cô sao? Không thể nào! Lại đang bắt đầu lên cơn điên đây! Gần đây thường hay nổi điên, hơn nữa còn càng ngày càng nghiêm trọng.

Tần Tấn Dương khinh thường hừ lạnh, “Phòng làm việc của tổng tài thì sao! Dù sao bắt đầu từ hôm nay em bắt đầu ở chỗ này làm việc!”

“...” Khóe miệng giật giật, vô cùng nghiêm túc hỏi. “Như vậy, Tần đại tổng tài, anh tính để cho tôi ngồi ở cái bàn làm việc nào đây? Chẳng lẽ là ngồi bàn làm việc của anh....”

Còn chưa dứt lời nói, trực tiếp bị anh cắt đứt, :“Nếu em thích, em cứ việc ngồi!”

Hả? Không phải chứ! Ngày mai mặt trời nhất định sẽ mọc ở hướng tây à xem!

“Tần Tấn Dương!” Đồng Thiên Ái bắt lực hét lên tên của anh. Anh có biết bây giờ mình đang làm gì không! Quả thật giống như một hài tử, tùy hứng như vậy!

“Bà xã! Anh không phải đang ở trước mặt em sao!” Lửa giận Tần Tấn Dương trong lòng Tần Tấn Dương đã tắt, khôi phục lại bình thường.

Bà xã?..... Bà xã!

Đồng Thiên Ái nhất thời cảm thấy thiếu không khí, có loại cảm giác vô lực. Ngẩng đầu nhìn về phía gương mặt tuần tú đang cười giống chó kia, hận không vung quả đấm được, liền trực tiếp đánh hắn ngất đi.

“Nói cho anh một lần cuối cùng! Không —— được —— gọi —— như —— thế ——” từng chữ vô cùng trịnh trọng mà cảnh cáo.

Tần Tấn Dương gật đầu một cái, giống như vô cùng trịnh trọng tiếp nhận, “Anh đã nghe! Lão bà!”

Trời ơi! Điên rồi! Thủ lĩnh tổng tài Đài Loan Tần Tấn Dương, hắn bị điên rồi! Hơn nữa không phải chỉ là hơi điên, mà phải là hoàn toàn điên rồi! Hoàn toàn biến thành đồ ngốc rồi!

“.....” Đồng Thiên Ái thở phì phò mà nhìn chằm chằm anh, lập tức không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tần Tấn Dương nở ra nụ cười mê người, giả vờ vô tội hỏi, “Thế nào? Lão bà em làm sao vậy? Ai chọc giận em! Không cần phải giận, mặc dù như vậy nhìn cũng rất đáng yêu!”

“Tần Tấn Dương! Anh đi chết đi!” Đồng Thiên Ái rốt cuộc không nhịn được, lấy ra ba năm học Không Thủ Đạo, hung hăng hướng bắp chân anh đánh tới.

Giống như là đã sớm biết cô sẽ hành động như vậy, bàn tay theo phản xạ đưa ra theo động tác của cô, dễ dàng ôm hông cô, không để cho cô có bất kỳ cơ hội nhúc nhích nào.

Tần Tấn Dương kề sát lỗ tai của cô, nhẹ nhàng nói, ” Lão bà! Anh không chết! Anh chết em thì làm sao đây?”

Buồn nôn! tên biến thái này thật buồn nôn!

” Anh yên tâm! Anh chết, tôi tuyệt đối sẽ tốt hơn bây giờ! Còn có thể tìm bạn trai, sau đó gả đi, sống vui vẻ hạnh phúc!” Đồng Thiên Ái neho mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Quả nhiên, người kia lại bắt đầu trở mặt, cau kính quát, “Em dám!”

“Ai nói tôi không dám!” Đồng Thiên Ái không chút nghĩ ngợi, trả lời. Giống như muốn làm trái lại ý của hắn.

Quan Nghị vẫn đang xem tiết mục náo nhiệt, rốt cuộc không nhịn được cười to lên, “Ha ha ——” gương mặt trẻ con bởi vì phải cười to, nhìn có chút dữ tợn.

“.....”

“.....”

Nghe thấy một tràng cười gian trá, Tần Tấn Dương cùng Đồng Thiên Ái đều buồn bực, một giây sau vô cùng ăn ý nghiêng đầu, hai cặp mắt bắn về kẻ đang ngồi trên ghế.

“Làm sao anh lại ở chỗ này!”

“Làm sao cậu lại ở chỗ này!”

Lời vừa ra khỏi miệng, liền ăn ý giống nhau như vậy.

“A! Các cậu rất ăn ý nha!” Quan Nghị nhìn bọn họ, kêu lên.

Tần Tấn Dương không nói gì, ngấm nhìn Đồng Thiên Yêu bên cạnh.

“Ai cùng anh ta có ăn ý chứ!” Đồng Thiên Ái đỏ mặt, nhỏ giọng phản bác.

Thật là muốn chết! Cư nhiên lại có người ngồi trong văn phòng, bọn họ cũng không phát hiện! Nói cách khác tất cả mọi chuyện mới nói vừa rồi, cũng bị cái tên tay sai đáng ghét này nghe được!

A a a a ——

Nghĩ tới đây, nghiêng đầu sang chỗ khác, hung hăng trợn mắt nhìn cái tên đầu sỏ bên cạnh. Nếu không phải cái tên biến thái đáng chết này, thì làm sao lại lúng túng như vậy! Trời ơi! Về sau nhìn mặt Quan đại thư ký như thế nào đây!

176. Chương 178: Tôi Muốn Dọn Ra Ngoài.

Quan Nghị vội vàng bắt được nhược điểm này, không quên nháy mắt một cái, chặc chặc khên ngợi, :“Ai! Càng ngày càng được rồi! Càng ngày càng có tướng vợ chồng nha! Ngay cả nói chuyện cũng giống nhau a!”

“Anh không được nói lung tung!” Đồng Thiên Ái tức giận mà giậm chân, chỉ vào Quan Nghị căm giận quát.

Cái gì mà tướng vợ chồng! Người nào cùng anh ta là vợ chồng chứ! Thật là! Luôn nói lung tung! Tên biến thái chết tiệt đã là tên điên rồi, không ngờ tay sai của hắn cũng thành người điên!

Tất cả đều có tật xấu —— thích nói chuyện điên khùng!

Quan Nghị nói trúng tim đen hời, “Chẳng lẽ các người hôm qua không ở cùng một chỗ sao?”

Làm ơn! Anh cũng thay tên tiểu tử thú vị Tần Tấn Dương kia tiếp điện thoại! Có thể, tối hôm qua bọn họ không phải triền miên cả đêm, cũng là *** a! Cô nam quả nữ, không để cho người ta nghĩ méo mó đúng là khó a!

Đồng Thiên Ái nhú mày, vội vàng giải thích, “Chúng ta đúng là có ngủ cùng chỗ, nhưng là.....” Cũng không có ngủ cùng nhau.....

Lời còn chưa nói hết, Quan Nghị liền cắt đứt, hứng thú nói, “A a! Ở cùng một chỗ à! Vậy là được rồi! Còn mấy cái kia đều không cần phải nói! Dù sao hai người ở cùng một chỗ là đúng rồi!”

Cuối cùng, khinh bỉ quét mắt nhìn hai người bọn họ, nói ra hai chữ, “Ở chung!”

Ở chung?.....Ở chung!.....A a a..... Cô cư nhiên bị người ta nói là “Ở chung” rồi ?.....

“Anh..... Anh đừng nói lung tung!” Hướng về phía Quan Nghị mắng, trong lòng nén một bụng tức. Đồng Thiên Ái tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, quát, “Đều là lỗi của anh!”

Tần Tấn Dương trong mắt tràn đầy ý cười, vẻ mặt cực kỳ vô tội, “Này, không liên quan đến anh! Là cậu ta nói! Anh cái gì cũng chưa nói! Không phải là lỗi của anh!”

“Thế nào lại không phải là anh!” Đồng Thiên Ái hoàn toàn hồng mắt, đem tất cả mũi nhọn chỉ hấn, “Chính là anh! Nếu không phải là anh! Làm sao cấp dưới của anh sẽ nói ra hai chữ kia! Chính là anh!”

Tất cả, đều muốn tình trên đầu tên biến thái chết tiệt kia! Tính đi tính lại, đều là lỗi của anh ta!”

“A!” Quan Nghị căn bản không tính khuyên bảo, phụ học nói, “Đúng vậy a đúng! Đều là lỗi của Tần Dương! Thật ra thì ở chung cũng không phải tội ác tày đình gì nha!”

Vừa chữ kai! Vòng tới vòng lui, lại nghe đến hai chữ kia rồi!

Buổi tối ta muốn dọn đi! Nhất định! Khăng định! Nhất định!” Đồng Thiên Ái liếc nhìn Quan Nghị đang ngồi trên ghế, nghiêng đầu nhìn Tần Tần Dương, nói ra quyết định trong lòng.

“Không cho phép!” Lời của cô vừa nói ra khỏi miệng, liền bị người kia hết sức phản đối.

Tần Tần Dương nhú mày, quét mắt nhìn về phía khuôn mặt tươi cười chờ xem kịch vui kia, lạnh lùng nói, “Quan đại thư ký! Bây giờ anh có thể đi ra ngoài! Chẳng lẽ anh không có việc gì làm sao?”

“Ách.....” Quan Nghị trtrowjn to hai mắt, thức thời đứng dậy, “Dạ! Tôi đi! Tôi rất vội! Tôi có rất nhiều chuyện cần làm!”

Nhưng mà trong nội tâm lại oán giận : a!thật ra anh còn muốn ở lại xem kịch vui! Cư nhiên lại ở thời khắc mấu chốt, đem anh đuổi ra ngoài! Quả nhiên là không có nhân tính mà! Cái thế giới này, quá điên cuồng rồi!

Quan Nghị chân trước mới vừa đi ra khỏi phòng làm việc, Tần Tần Dương vội vàng tháo xuống vẻ mặt lãnh khốc. Có chút lấy lòng dắt tay Đồng Thiên Ái, đi về phía sofa lớn, “Được rồi! Đừng nóng giận!”

“Dù sao tôi cũng muốn dọn đi! Cùng anh ta không liên quan! Tôi vốn là có nghĩ tới muốn dọn đi ra ngoài rồi!” Đồng Thiên Ái bỏ tay anh ra, cầm đầu cầm cổ đi đến ghế sa lon ngồi xuống.

Tần Tần Dương nhìn thấy cô khẽ liếm môi, vô cùng săn sóc xoay người rót cốc nước.

Đi về phía bên cô, ngồi xuống cạnh cô, đưa cốc nước tới trước mặt cô, cười nói, “Nói nhiều như vậy, khát nước không? Uống nước đi!”

Hừ! Hấn còn biết cô sẽ khát nước!

“.....” Đồng Thiên Ái nhận lấy cái cốc, uống từng ngụm từng ngụm đến khi cái đáy ngược lên trời.

Đem cái cốc đặt ở khay trà, nghiêng đầu nhìn mặt hấn đang cười hì hì, nghiêm mặt nói, “Anh đừng nói nữa! Dù sao tôi muốn rời đi! Cứ như vậy đi!”

“Nga!” Tần Tần Dương vô cùng nghe lời không phản bác nữa, vẫn duy trì nụ cười như cũ.

Bàn hồi đây? Lát nữa cho người đem tất cả đồ trong nhà cô chuyển vào “nahf” bọn họ! Thuận tiện đem cả cái tiểu ma tước cho thoát tội! nhìn xem cô còn rời đi yhees nào!

Đồng Thiên Ái nghi ngờ nhìn hấn, hấn thỏa hiệp nhanh như vậy, cảm thấy có chút kì dị.

“Này!” Không nhịn được quát, “Trong đầu anh sẽ không đnag suy nghĩ cái chủ ý xấu gì chứ? Tôi cảnh cáo anh! Tốt nhất anh không cần nghĩ ra cái củ ý xấu gì!”

Thân thể Tần Tần Dương khẽ dựa vào ghế salon, bàn tay để ngang đường ghế salon, vô hình đem cô ôm trong ngực.

Cười híp mắt nói, “Anh nào dám! Có lão bà đại nhân như em, anh nào dám a !”

Không cần gọi tôi là lão bà!” Vừa nói lại những lời này, Đồng Thiên Ái nhìn về phía anh bắn hai đạo ánh sáng lạnh.

Tần Tần Dương gạt đầu một cái, giống như trước, “Đã biết! Lão bà đại nhân!”

.....

Toilet nữ tầng thứ N

“Này! Mọi người biết không?” Nữ bát quái nhỏ giọng nói thầm.

Mấy nữ nhân yêu thích bát quái khác vội vàng đưa cổ, tò mò hỏi nói, “Cái gì vậy? Chuyện gì? Nói nhanh một chút!”

Nữ nhân bát quái cẩn thận nhìn bốn phía. bắt đầu nói, “Tần tổng của chúng ta ý, trong phòng của hắn có thêm một trợ lý đặc biệt!”

“Trợ lý dao! Có gì kỳ quái đâu!” Một nữ nhân nói.

Nữ nhân bát quái vội vàng liếc mắt, “Sao lại không kỳ quái! Cô đã nhìn thấy trợ lý của Tần tổng sao? Không phải luôn luôn là Quan thư ký giải quyết sao?”

“A! Đúng vậy! Nhắc tới cũng thấy lạ! Cái trợ lý đó là ai?” Quả nhiên, đưa tới oanh động..

Nữ bát quái đắc ý nói, “Tôi đã nhận được tin tức! Nghe nói cô ta tên là ‘Đồng Thiên Ái!’”

“Đồng Thiên Ái? Chưa từng nghe thấy! Mới tới à?”

“Đúng vậy! Cái loại đó lớn lên không phải là đặc biệt xinh đẹp à?”

Ngay sau đó, tiếng nghị luận rối rít vang lên.

Nữ bát quái đưa ngón trỏ lắc mấy cái, chắc chắn thở dài, “NO! Nghe nói nhan sắc bình thường! Hơn nữa còn nghe nói, trước làm việc trong phòng làm việc nhỏ”

“Cô ta là sự tồn tại kỳ lạ!” Như có điều suy nghĩ nói thì thầm.

177. Chương 179: Thói Quen Là Tốt Rồi

Tốc độ truyền đạt thông tin quả thật làm cho người ta phải cứng lưỡi. Cũng không lâu cho lắm, từ trên xuống dưới của Tần thị, lớn là quản lý, nhỏ là nhân viên vệ sinh, không ai là không biết đến sự tồn tại của Đồng Thiên Ái.

Mà ba chữ “Đồng Thiên Ái”, đối với nhân viên Tần thị mà nói, đó chính là “Mê man” cùng “Kỳ lạ”.

Chỉ tiếc, từ lúc bắt đầu, ngay cả quản lý cũng không cần phải tiến vào văn phòng làm việc của tổng tài. Tất cả các văn kiện, toàn bộ đều giao cho Quan đại thư ký, do Quan đại thư ký giao cho Tần tổng.

Cứ như vậy, hay nói cách khác, không có bất kỳ một ai có thể tận mắt nhìn thấy gương mặt thật sự của vị “Đồng Thiên Ái trong truyền thuyết”!

Thật là khiến cho sự tồn tại của cô càng thêm khó nắm bắt.

Trong góc phòng làm việc của tổng tài, có nhiều hơn một cái bàn làm việc. Dĩ nhiên, cái vị trí kia không cần hỏi cũng biết, bắt đầu từ hôm nay, tiểu thư Đồng Thiên Ái có bàn làm việc riêng.

Đồng Thiên Ái chán muốn chết nhìn vào màn hình máy vi tính, mở ra một trò chơi ngu ngốc vô cùng không thú vị.

Cô không biết rốt cuộc mình tới đây để làm gì! Chơi trò chơi? Uống trà? Hay tán gẫu QQ? Chẳng lẽ chính là tới nơi này ăn uống rồi chờ chết sao? Dù gì cô cũng là một sinh viên a!

Mặc dù..... Mặc dù còn chưa tốt nghiệp Chỉ là.... thời gian thực tập.....

Quay đầu nhìn sang bàn làm việc cách đây không xa.

Tần Tấn Dương đang vui đùa phê duyệt một sấp văn kiện, mà văn kiện bên cạnh đã chất đống thành một ngọn núi nhỏ. Thỉnh thoảng sẽ nhíu mày, hoặc là mấp máy môi.

“.....” Đồng Thiên Ái nhìn gương mặt nghiêm túc của anh, chợt phát hiện, thật ra thì khi đàn ông làm việc, rất có mị lực nha!

Nghĩ đi nghĩ lại, lại không khỏi đỏ mặt lên. Lắc lắc đầu, đột nhiên nảy ra một ý tưởng! Khụ! Đồng Thiên Ái! Người đang suy nghĩ cái gì đây! Tự nhiên nhìn chăm chăm tên biến thái kia!

Tần Tấn Dương vừa quay đầu, đã nhìn thấy bộ dạng ảo não của con nhím nhỏ. Có chỗ nào làm cho cô không vui đây.

Mở miệng liền hỏi, “Thế nào?”

“.....” Đồng Thiên Ái vội vàng quay đầu, nhìn thấy ánh mắt ân cần của anh, neho mắt lại quát, “Tôi nhìn thấy anh là cảm thấy rất phiền não! Nhìn thấy anh là rất ghét! Anh nói xem phải làm sao bây giờ!”

Tần Tấn Dương “Nha” một tiếng, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện, “Nhìn nhiều một chút là thành thói quen! Thói quen là tốt rồi!”

Về sau mỗi ngày anh đều ở chỗ này cho em xem! Nhìn một hai tháng, đảm bảo em sẽ không cảm thấy phiền não cùng với chán ghét!” cầm bút, nhanh chóng ký tên của mình, đặt văn kiện sang bên trái.

Đồng Thiên Ái tức giận từ trên ghế đứng lên, chỉ vào anh, “Anh.....lại, không Anh.....”

“Anh” nửa ngày, lại không biết nên nói gì. Trong lòng muốn phát tiết, liền chợt ngồi trở lại bên ghế, tay gõ loạn xạ trên bàn phím.

Tần Tấn Dương liếc mắt một cái, khóe môi nâng lên.

Rốt cuộc cũng tìm được phương pháp đối phó với con nhím nhỏ này rồi! Hắc hắc!

Suốt cả ngày, cứ bức mình là lại không hề mở miệng nói chuyện cứ thế mà trôi qua. Thậm chí ngay cả thời gian ăn trưa, cũng là do Quan đại thư ký đem mỹ vị đưa vào phòng làm việc của tổng tài.

Nhìn về phía tên biến thái chết tiệt, ngay cả một chút thêm ăn cũng không có.

Tùy tiện ăn hai miếng, hàm hồ giải quyết vấn đề đói khát. Cô lại ngồi trở về vị trí, nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, ngơ ngác qua hết một buổi chiều. Rốt cuộc cũng nhịn đến 4h20’.

Từ trên ghế đứng lên, hướng cửa phòng làm việc đi đến, tay nắm vào nắm cửa, nhưng vẫn không nghe thấy câu hỏi của người nào đó sau lưng.

Liền có chút kỳ quái quay đầu lại hỏi, “Tại sao anh không hỏi tôi đi đâu?”

“Hử?” Tần Tấn Dương để cây bút trong tay xuống. Về mặt vô tội nhìn cô, ”Bà xã đại nhân, em muốn đi đâu cũng có thể a! Anh làm sao có thể ngăn em đây?”

Này! Tên biến thái chết tiệt! Trái một câu “Bà xã đại nhân”, phải một câu “Bà xã đại nhân”, thật đúng là càng ngày càng thuận miệng? Thật đúng là đồ không biết xấu hổ!

Bày ra nụ cười mập mờ, bình tĩnh nói, “Ừ! Hiện tại tôi muốn đi ra ngoài! Anh không để ý chứ?”

“Không ngại! Bà xã đại nhân, em mau đi đi! Đi rồi nhớ trở lại!” Tần Tấn Dương lần này cả đầu cũng không hề ngẩng lên, trực tiếp dứt khoát mà nói.

Ai ai ai! Dễ nói chuyện như thế?

Mặc dù trong lòng còn rất nghi ngờ, nhưng mà nếu anh ta đã nói như vậy. Vậy thì, trực tiếp bỏ trốn mất dạng a!

Chân trước Đồng Thiên Ái vừa mới bước ra khỏi phòng làm việc, chân sau của Quan Nghị liền tiến vào. Anh ta đẩy cửa ra, đứng ở cửa nói “Mình báo cho cậu một chuyện, tiểu cô nhi của cậu hỏi mượn mình hai trăm tệ!”

“Đã biết! Chỉ là cô ấy sẽ không trả!” Tần Tấn Dương gật đầu một cái, trong lòng cũng hiện ra nụ cười đắc ý.

Quả nhiên, tầm 30 phút sau. Cửa phòng làm việc của tổng tài không hề báo trước lại lần nữa bị người ta dùng lực đẩy ra.

Đồng Thiên Ái xông thẳng vào, lửa giận vút cao, chỉ vào người kia hét to, “Tần Tấn Dương! Anh nói xem! Phòng của tôi anh đã dọn hết lúc nào rồi! Đồ của tôi đâu?”

“A! Bà xã đại nhân, anh đã bảo người ta đem tất cả đồ của em chuyển vào trong nhà của chúng ta rồi! Em không cần phải lo lắng! Tất cả đều hoàn hảo không hỏng hóc!” Tần Tấn Dương giống như đứa trẻ được khích lệ, lộ ra nụ cười thật tươi.

“.....” Đồng Thiên Ái có cảm giác khóc không ra nước mắt! Anh ta thật sự là điên rồi!

“Ai cho anh đem đồ của tôi chuyển sang đây! Tôi không hề nói muốn ở cùng một chỗ với anh! Tôi không nên ở chung với anh! Anh có nghe thấy không hả! Lỗ tai của anh điếc sao?”

Đồng Thiên Ái đi tới trước mặt anh, đôi tay “Ba—” một cái lên trên bàn làm việc. Ngẩng đầu lên, cùng anh ta nhìn nhau.

“Hử? Lỗ tai của anh không có điếc!” Tần Tấn Dương đứng dậy, đi tới bên người cô.

Kéo hai tay của cô qua, cẩn thận nhìn một chút, “Như thế nào? Mới vừa rồi đập lên trên bàn, tay có phải là rất đau hay không! Đều đỏ cả rồi! Anh nói cho em biết, cái bàn này rất cứng đấy!”

“.....” Tất cả ngôn ngữ, đều không thể biểu đạt nữa rồi.

Hiện tại, người điên không phải là Tần Tấn Dương mà lại chính là cô rồi. Cô muốn nổi điên a!

178. Chương 180: Lại Muốn Đi Đâu.

Thật nhiều năm cô sống cuộc sống của Ma Tước, lại bị một tên biến thái nào đó làm cho nó xáo trộn, Đồng Thiên Ái không thể nào không “ở chung” với người nào đó được rồi. Hiện tại, cô đang rất sốt ruột không yên ở trong phòng làm việc của tổng tài.

Tần Tấn Dương ngẩng đầu lên, cau mày nhìn con nhím nhỏ, quan tâm nói: “Em đói bụng sao? Chưa đến nửa tiếng nữa là anh làm xong nốt rồi dẫn em đi ăn!”

“.....” Đồng Thiên Ái dừng bước lại, trừng mắt với hắn một cái, nói ra mấy câu: “Xem văn kiện của anh đi!”

Ai! Mặc dù là cô thích tên biến thái này, nhưng mà cũng không thể cứ như thế bị anh ta bắt đem đi? Hơn nữa, tuổi thanh xuân tươi đẹp, lại cứ như vậy trôi qua cùng với anh ta sao?

Có tiền, có dáng dấp.....

Cô len lén quay đầu lại, liếc anh ta một cái.

Được rồi! Dáng dấp lại còn anh tuấn như vậy. Nhìn lại chính mình một chút? Quả thật đúng là bình thường đến mức không thể bình thường hơn! Ném vào trong một đám người, nếu nhìn thấy cô lần đầu tiên, chắc chắn sẽ không muốn nhìn đến lần thứ hai!

Càng nghĩ càng buồn bực, liền xoay người, hướng cửa bước đi.

“Vợ à! Em đi đâu đấy?” Tần Tấn Dương vội vàng ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn cô. Con nhím nhỏ! Có vẻ mặt kỳ quái như thế là muốn đi đâu làm gì?

Đồng Thiên Ái giật giật khóe miệng, ngoan cố nói: “Tôi đi rửa tay không được à...?”

“Đi rửa tay?” Anh nâng một ngón tay lên chỉ, “Trong phòng làm việc cũng có! Không cần phải đi ra ngoài! Hơn nữa còn có bồn tắm cực lớn! Nếu em muốn tắm cũng không hề có vấn đề gì cả!”

Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt, im lặng, “.....”

Lại qua mấy phút, người vẫn đang đi qua đi lại, đột nhiên đứng tại chỗ. Vừa xoay người, cô lại lần nữa hướng cửa phòng mà sải bước đi tới.

“Bà xã đại nhân, em lại muốn đi đâu?” Lần này, đầu Tần Tấn Dương cũng không ngẩng lên, thanh âm như có như không bay tới.

Bước chân của Đồng Thiên Ái cũng không vì thế mà dừng lại, đưa tay dùng sức đẩy cửa ra, kiên định nói, “Tôi hơi đói bụng, cho nên quyết định đi ra ngoài mua chút đồ ăn trước!”

Lần này là lấy lý do gì đây? Chẳng lẽ trong phòng làm việc của anh ta còn có đồ ăn?

Lời này quả nhiên khiến cho Tần Tấn Dương không viện được cớ gì, anh đặt bút trên tay xuống, hướng về bóng lưng của cô mà nói, “Ồ đại sảnh chờ anh một lát đi, anh lập tức OK rồi!”

“.....” Đồng Thiên Ái không nói gì, mím mím môi, trầm mặc đồng ý.

Thân ảnh gầy yếu của cô vừa đi ra khỏi phòng làm việc, sau đó là đóng cửa lại. Thân hình cao lớn của Tần Tấn Dương liền khẽ dựa vào ghế, lộ ra một nụ cười xấu xa. Mà trên mặt anh tràn đầy ánh mắt đặc ý, trong con ngươi tỏa ra ánh sáng, cực kỳ giống một con hồ ly giao hoát.

Ủ? Đối phó xong! Chúng ta bắt đầu —— ở chung!

Chợt, máy vi tính của anh truyền đến âm thanh “Đô đô đô —— ”

Tần Tấn Dương nhíu nhíu mày vũ, kích chuột. Trên màn hình liền hiện lên cuộc gọi video quốc tế đường dài, người gọi cũng không phải ai khác mà chính là Du Ti Kỳ bám người ở Anh Quốc xa xôi.

Suy tư trong chốc lát, có chút nhức đầu nhấn phím kết nối.

Lập tức, video đầu bên kia hiện lên khuôn mặt thiếu nữ trắng nõn của Du Ti Kỳ, tóc dài bóng mượt hơi xoăn, xinh đẹp như búp bê.

Hơn nửa năm không thấy, tại sao vẫn có cảm giác cô một chút cũng không hề lớn lên.

Du Ti Kỳ ở trên video ảo não kêu một tiếng, cong môi lên hét, “Tần ca ca! Tại sao anh luôn không dùng video? Nếu như vậy, em có thể nhìn thấy Tần ca ca thường xuyên!”

Tần Tấn Dương không nhịn được hướng phía ống nghe quát, “Có chuyện gì thì nói nhanh! Em có biết anh rất bận không?”

”Mẹ! Tần ca ca lại quát con!” Du Ti Kỳ quay đầu, nhìn về phía góc khuất uất ức nói.

Mẹ?..... Cái vị mẹ hồ ly kia cũng ở đây?.....

Tần Tấn Dương nhìn chằm chằm video đầu bên kia, rốt cuộc cũng nhìn thấy gương mặt mẹ đã hơn nửa năm không gặp. Gương mặt vẫn ôn hòa như cũ, cổ cũng vẫn đeo sợi dây chuyền ngọc trai mà cha anh khi còn sống đã tặng bà.

Có chút uất ức hô một tiếng, “Mẹ.”

Tần phu nhân sờ sờ đầu Du Ti Kỳ an ủi nói, “Kỳ Kỳ ngoan! Tần ca ca không phải quát con, là bởi vì công việc quá bận rộn! Không phải là mẹ đã sớm nói rằng phải chờ đến hết giờ làm việc mới có thể gọi cho Tần ca ca sao!”

”Con nói đúng không? Tấn Dương?” Quay đầu nhìn về phía màn hình, bà cười hỏi.

Ách..... Lão hồ ly.... Lại dùng chiêu này với anh!.....

Tần Tấn Dương bất đắc dĩ nắm chặt quả đấm, hết sức kiên nhẫn nói, “Mẹ! Rốt cuộc là có chuyện gì? Con còn có chút việc còn chưa xử lý xong!”

Trong đầu có dự cảm vô cùng xấu, nếu mẹ của anh không có chuyện gì cần thiết thì sẽ không bao giờ lên Tam Bảo điện! (cái này ta hiểu như là sẽ không bao giờ lộ diện í, mà để nguyên ta lại thấy hay hơn, nàng xem có cần sửa không nha)

Lần này mẹ lại nghĩ ra cái chủ ý gì?

“Ai! Là như vậy sao? Vậy mẹ không thể làm gì hơn là đợi đến tối, sau đó lại gọi điện tới tìm con vậy!” Tần phu nhân “Nha” một tiếng, vô cùng quan tâm mà chuẩn bị cúp điện thoại.

Tần Tấn Dương vội vàng lấy lòng nói, “Mẹ! Những công việc kia sao có thể quan trọng hơn mẹ được!”

“Vậy sao? Là như vậy sao? Thực sự không sao ư?” Tần phu nhân cố ý hỏi lại nhiều lần, nhưng nụ cười trên mặt lại không đủ động lòng người rồi.

Tần Tấn Dương thuận theo ý của bà, trầm giọng nói, “Dạ! Mẹ là quan trọng nhất!”

“Mẹ cũng biết mà! Kỳ Kỳ con xem, mẹ cũng đã nói mà, Tần ca ca tuyệt đối sẽ không cự tuyệt đâu!” Tần phu nhân quay đầu, hướng về phía Du Ti Kỳ đang vui vẻ ở bên cạnh làm ầm lên.

Sẽ không cự tuyệt? Cự tuyệt cái gì ?

Tần Tấn Dương đang muốn mở miệng hỏi thì lại nghe thấy thanh âm hưng phấn của mẹ mình truyền đến, “Tần Dương à! Tháng sau là sinh nhật Kỳ Kỳ rồi! Con nhớ về đấy! Biết chưa?”

“Sinh nhật? Con sẽ nhớ gửi quà!” Tần Tấn Dương nói thẳng.

Du Ti Kỳ cắn môi, biểu tình giống như sắp khóc, “Mẹ, Tần ca ca còn không chịu về Anh quốc tham dự sinh nhật của con!”

“Kỳ Kỳ! Không sao đâu! Nhìn mẹ đây!” Tần phu nhân vừa trấn an người bên cạnh vừa hướng về màn hình uy hiếp, “Tần Dương à! Mời vừa nãy không phải con nói mẹ là quan trọng nhất sao?”

179. Chương 181: Chưa Cưới Chưa Gả

Tần Tấn Dương nhú hai hàng lông mày, “Mẹ là quan trọng nhất! Nhưng mà.....”

Lời còn chưa nói hết, Tần phu nhân đã tiếp tục nói, “Nếu là như vậy! Bây giờ mẹ muốn con trở về mấy ngày tham dự sinh nhật của Kỳ Kỳ cũng không được à?”

“Mẹ! Sinh nhật năm nào cũng có, có tâm ý là được rồi! Hơn nữa, con không thích mấy cái tiệc xã giao kia!” Tần Tấn Dương khẽ dựa vào ghế, hồi tưởng lại những bữa tiệc tưởng như không dứt kia, cảm thấy vô cùng không thú vị.

Tần phu nhân khẽ cau mày, bà thử dò hỏi, “Thế Tấn Dương! Con thích gì a?”

Thích gì?.....Thích.....

Đột nhiên trong đầu hiện lên một ít dung nhan thanh xuân bắt mắt. Bất kể là cười to hay tức giận, hoặc là khóc thút thít, tất cả các vẻ mặt ấy cũng đã khắc sâu vào trong trí nhớ.

“Con thích cô ấy.....” Thanh âm của anh vô cùng nhẹ, giống như là đang thì thầm tự nói.

Nhưng mà, những lời này cũng thông qua internet rất nhỏ mà truyền đến trong tai Tần phu nhân cùng với Du Ti Kỳ.

“A?” Du Ti Kỳ tròn to hai mắt, không thể tin được.

Ngay sau đó uất ức hét lên, “Mẹ! Anh Tần đã có người mình thích! Vậy thì con phải làm sao bây giờ a!”

Tần phu nhân cũng kinh ngạc như thế, không còn kịp trấn an người bên cạnh, lo lắng hỏi, “Tần Dương à!.....Con thích cô bé nào à?.....”

“.....” Tần Tấn Dương lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra chính mình đã lỡ mồm.

Vội vàng nói dối, “A! Quản lý Tư Thâm Bộ đến rồi! Lần sau nói chuyện tiếp đi! Còn sinh nhật..... Con sẽ gửi quà tới! Về phần người..... để sau rồi hãy nói.....”

Thiếu chút nữa là đã nói ra rồi! Chẳng may lão mẹ lại từ Anh quốc bay về Đài Loan thì đau đầu rồi!

Bàn chân của Tần Tần Dương nhẹ nhàng dùng lực một cái, sau đó xoay người, ngẩng đầu ngo ra ngoài cửa sổ. Trời mùa đông rất nhanh tối, bây giờ đã bắt đầu tối rồi.

A? Con nhím nhỏ còn đang ở đại sảnh chờ mình!

Anh vội vàng xoay người, nhanh chóng cầm bút lên, cúi đầu mà phê duyệt văn kiện.

Dung nhan của anh mặc dù anh tuấn, nhưng lại bởi vì trong lòng đang có phần mong đợi sự tốt đẹp kia mà nâng lên khuôn mặt tươi cười dịu dàng. Giờ phút này, toàn thân Tần Tần Dương đều tỏa ra mị lực, so với trước đây càng thêm mê người.

Cửa hàng bánh ngọt Bính Kỳ.

Mới vừa đẩy cửa ra, nhân viên cửa hàng liền nhiệt tình nói, “Hoan nghênh đã đến! Xin mời tiểu thư lựa chọn, bánh ngọt ở đây đều là vừa mới ra lò!”

“Vâng! Cám ơn!” Đồng Thiên Ái đi vào trong cửa hàng, ánh mắt quét qua một hàng ở quầy kính.

Trong quầy để rất nhiều loại bánh ngọt, như bánh kem, bánh pút-đing, chocolate, hoặc là mật trà..... Tóm lại, kiểu dáng cùng mùi vị nhiều đến mức làm cho người ta hoa cả mắt.

Đột nhiên, ánh mắt của cô dừng lại ở một chiếc bánh ngọt được làm hết sức tinh xảo.

Đồng Thiên Ái cúi người xuống, nhìn chằm chằm nó. Nhìn thấy nửa trên của chiếc bánh ngọt kia là dấu tây, cô bỗng nhiên cảm thấy nó rất đáng yêu, cực kì giống cái người có tính trẻ con hay kêu la kia.

Ngay sau đó, cô liền hé miệng cười cười.

“Cô ơi! Tôi muốn chiếc bánh ngọt này! Giúp tôi gói lại với!” Ngón tay cô chỉ vào chiếc bánh ngọt dấu tây trong tủ kính.

Nhân viên vội vàng đi về phía quầy, cười trả lời, “Vâng! Tiểu thư, xin cô chờ một chút!”

Đồng Thiên Ái tay cầm cái hộp bánh ngọt, đi ra khỏi cửa hàng, miệng lẩm bẩm, “Ai! Vì sao mình lại muốn mua bánh ngọt vậy! Thật ra thì mình một chút cũng không đói bụng mà!”

Bước chân của cô vô cùng nhàn nhã, hướng tới cao ốc Tần thị cách đó không xa mà đi.

Trong đầu suy nghĩ, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày về sau, đều là sinh hoạt cùng một chỗ với hắn. Cuộc sống “ở chung” như vậy, quả thật giống như là một đôi vợ chồng!

“Ai! Gả cho hắn? Mình thực sự muốn gả cho hắn sao?” Dùng sức lắc lắc đầu, xóa đi ý tưởng trong lòng vừa rồi.

Cô cúi đầu, nhìn bánh ngọt trong tay, từ từ hướng tòa cao ốc đi tới.

Đi tới trước cửa tòa cao ốc, bỗng nhiên có người chặn đường đi của cô.

Đồng Thiên Ái không chút nghĩ ngợi, đi sang bên cạnh, muốn tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mà, người ngăn trở đường đi kia lại cũng đồng thời đi sang vị trí bên cạnh, giống như là muốn đối nghịch với cô vậy.

Cô ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem đến tột cùng là người nào. Tầm mắt lại nhìn thấy một đôi mắt tươi cười, kinh ngạc hô, “Học trưởng Giang Húc!”

“Ai! Tiểu học muội đáng yêu của anh, chẳng lẽ em không biết lúc đi bộ phải nhìn đường sao?” Giang Húc nhún mày, cười cười hỏi.

Đồng Thiên Ái nghịch ngợm lè lưỡi cười nói, “Học trưởng! Không phải là anh nói xong việc trở về sao? Thế nào? Lại muốn lên trên kia cùng.....Tần tổng nói chuyện tiếp sao?”

Đáng chết! Thiếu chút nữa đã nói ra câu “Biến thái chết tiệt”

“Không phải!” Giang Húc trực tiếp phủ nhận.

“Hả?” Đồng Thiên Ái mang vẻ mặt không hiểu mà nhìn về phía anh, tiếp tục hỏi, “Vậy học trưởng tới đây làm gì?”

Giang Húc buồn bã nhìn cô, cảm thán, lần nữa vô lực mà cảm thán, “Giống như chính mình sẽ vĩnh viễn không đi được vào lòng của tiểu học muội đáng yêu này sao! Chẳng lẽ biểu hiện của anh chưa đủ rõ ràng sao?”

“Anh tới tìm tiểu học muội đáng yêu, còn muốn hỏi xem em đã có bạn trai hay chưa, nếu như chưa có. Anh càng muốn biết mình sẽ có cái vinh hạnh đấy không?”

Nói xong, anh dùng ánh mắt vô cùng nhiệt tình nhìn cô.

Một đôi mắt mong đợi, phát ra tình cảm thật lòng. Mà vẻ mặt của anh lại rất tuần lãng tiêu sái, giống như lúc trước còn ở trong trường học vậy, thuần túy sáng rõ.

Ách.....

Cái gì vậy? Đây là học trưởng đang tỏ tình với cô sao? Sau vài năm gặp lại, sẽ là nhiệt tình tỏ tình sao?

Trời ạ! Đây là phim truyền hình sao?

“Học trưởng!” Đồng Thiên Ái cười cười, nói quanh co, “Học trưởng sau khi về nước, anh nói chuyện cười dường như càng ngày càng lạnh rồi!”

Giang Húc lắc đầu một cái, tóc ngắn dao động một chút, thâm tình nói, “Ai! Nam chưa cưới, nữ chưa gả! Huống chi, anh đối với tiểu học muội em vẫn không quên a!”

“.....” đầu óc của Đồng Thiên Ái ong ong, buồn buồn mà nhìn anh.

“Như thế nào? Học muội Thiên Ái, chẳng lẽ học trưởng anh đây không có một điểm nào làm cho em động lòng sao?” Giang Húc tiếp tục hỏi tiếp.

180. Chương 182: Bắt Được Vụng Trộm.

“Động lòng?” Đồng Thiên Ái thì thầm mấy chữ này, rồi chợt hồi tưởng lại thời gian trước đó ở đại học.

Khi đó, cô cố gắng đi làm kiếm tiền. Học phí và phí sinh hoạt của mình cùng với tiền mỗi tháng gửi cho cô nhi viện, những thứ này đủ làm cho cô vô cùng bận rộn, không có thời gian dư thừa để nói chuyện yêu đương.

Hơn nữa, lúc đấy cô đơn thuần thích anh Bạch Minh.....

Nghĩ đến anh Bạch Minh..... Cũng không biết anh ấy và Ôn Nhu cùng đi nước Pháp.... bây giờ thế nào.....

Thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi. Chắc là đang rất hạnh phúc đi, cho nên mới không nhớ đến mình. Như vậy cũng tốt! Như vậy thì thật sự là không còn gì tốt hơn rồi!

Lấy lại tinh thần, cô nhìn học trưởng Giang Húc trước mắt.

Giữa bọn họ, nếu quả thật nói đến hai chữ “Động lòng”, cũng không phải là không thể. Bởi vì đối mặt với nam sinh ưu tú như vậy, làm sao có thể không động lòng đây?

Trừ phi mình không phải là nữ sinh nha! Cả trường đại học, có biết bao nhiêu cô gái si mê anh cơ mà!

Nhưng mà hiện tại, cô đã có người mình thích! Mặc dù cái tên đấy có chút đáng ghét, tính có chút trẻ con, thường xuyên phát bệnh thần kinh, thậm chí làm anh có cảm giác không an toàn!

Nhưng mà, như thế cũng có sao đâu? Bởi cô vì thích mà.....

Nghĩ tới đây, nâng lên khuôn mặt tươi cười, cô thành thực thẳng thắn nói, “Học trưởng, thật sự em đã từng động lòng với anh. Nhưng mà, đó đã là chuyện thật lâu trước kia rồi!”

Giang Húc nghe được nửa câu đầu, trong nội tâm mừng thầm. Lại tiếp tục nghe xong nửa câu cuối, vội vàng cúi đầu hạ nụ cười xuống, “Học muội! Em lại lần nữa đả kích lòng tự ái của học trưởng rồi!”

“Học trưởng! Không nên nói đùa a!” Đồng Thiên Ái nghịch ngợm nháy nháy mắt, “Anh ưu tú như vậy, những cô gái theo đuổi anh khẳng định là rất nhiều đi! Còn sợ không tìm được một cô sao?”

Giang Húc nghe cô nói như vậy, cố nén phần rung động kia, “Học muội, trong lòng em đã có người mình thích sao?”

“.....” Đồng Thiên Ái sững sốt một chút, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu, giống như ánh mặt trời xinh đẹp, “Vâng! Đã có người mình thích!”

Mặc dù người này, mình cũng không rõ ràng lắm có thể cùng hấn đi tới cuối cùng hay không. Nhưng mà, đúng là cô thích hấn! Không có biện pháp nào đem hấn đang ở trong lòng mà xóa đi.

Trong lòng Giang Húc khó tránh khỏi có chút cô đơn, nhưng cũng là chân thành nói, “Chúc em hạnh phúc!”

“Cám ơn anh! Học trưởng!” Đồng Thiên Ái cảm kích cười nói.

Thực sự là vô cùng cảm kích, đều cho cô gặp được người thiện lương như vậy. Trời xanh khiến ột người mất đi một thứ gì đó, đồng thời cũng sẽ ban cho người đó một ân huệ khác.

Như vậy, có phải là hấn hay không, hấn chính là ân huệ trời xanh ban cho cô à?

“Ừm! Học muội! Đã như vậy, học trưởng anh đây không thể làm gì khác hơn là phải đau lòng bỏ đi thứ mình yêu thích! Nhưng mà, nếu người kia dám đối đãi không tốt với em, như vậy học trưởng anh đây vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường của em!”

Giang Húc đưa tay ôm Đồng Thiên Ái, giống như vị huynh trưởng bình thường. Mặc dù, phần rung động kia trong anh còn chưa hoàn toàn tan mất.

“Vâng! Nếu quả thật có lúc đấy, còn mong rằng học trưởng anh không ghét bỏ em!” Đồng Thiên Ái cũng cảm động mà ôm anh, làm nũng nói.

“Đứa ngốc! Em là học muội anh yêu thương nhất, làm sao anh lại ghét bỏ em được!” Giang Húc sờ sờ đầu cô, cưng chiều mà nói.

Trong lòng anh không nhịn được thở dài : ‘Ai! Lại thất bại! Thôi quên đi! Không làm người yêu được thì cùng cô ấy làm “Lam nhan tri kỷ” a!’

Đồng Thiên Ái cảm động , cảm khái gật đầu, “Cám ơn anh! Cảm ơn Học trưởng!”

“Đúng rồi, học muội người trong lòng em là ai vậy?” Giang Húc hơi thả lỏng cánh tay, cúi đầu nhìn cô. Thật là rất tò mò!

Đồng Thiên Ái mím mím môi, có chút khó nói, “Hấn là.....Hấn chính là.....”

Hổng mất! Phải nói như thế nào đây? Nói cho học trưởng biết, người mình thích thật ra chính là ông chủ của cô, Tần Tấn Dương, tổng tài tập đoàn sao?

Nhưng đúng vào lúc này, lại có âm thanh đàn ông nổi giận rít gào vang cả đại sảnh, “Đồng - Thiên - Ái -”

Quả nhiên, một tiếng sói hồng này, đã làm ấy nhân viên trong đại sảnh cùng nhau quay đầu lại.

Giang Húc cùng Đồng Thiên Ái còn đang ôm nhau cũng đồng thời quay đầu, nhìn về phía người đến. Chỉ thấy gương mặt của Tần Tấn Dương tối lại, hung hăng đi tới chỗ bọn họ.

Mà vẻ mặt của hấn, cực kỳ giống như bắt được vợ của mình cùng với người đàn ông khác đang thân mật.

“.....” Đồng Thiên Ái vội vàng đẩy Giang Húc ra bên cạnh, nhìn Tần Tấn Dương cách mình ngày càng gần, cô có cảm giác đám mây đen trên đỉnh đầu hấn cũng đang nhẹ nhàng tới đây, âm thầm mà kêu không ổn.

Tần Tấn Dương sải mấy bước liền đi tới trước mặt bọn họ, nắm lấy Đồng Thiên Ái, chính là tuyệt đối đoạt lấy. Ánh mắt khiêu khích đè nén lửa giận nhìn về phía Giang Húc.

Cái con nhím nhỏ này, không phải nói xuống dưới mua đồ sao? Thế nào chỉ trong chớp mắt, lại cùng học trưởng nhiều năm không gặp trò chuyện hăng say đến thế rồi? Rốt cuộc là đối bụng rồi đi mua đồ, hay là đi hẹn hò a?

”Giang Thiếu Đông, đàm phán của chúng ta nên kết thúc rồi chứ?” Anh nhin không được nói.

“Ừ?.....Ừ!.....” Giang Húc có chút không hiểu nhìn hắn, tầm mắt lại liếc về phía Đồng Thiên Ái bên cạnh Tần Tấn Dương, bình tĩnh hiểu ra tất cả.

Hắn, hắn, hắn..... tổng tài tập đoàn Tần thị - Tần Tấn Dương..... Lại chính là người trong lòng tiểu học muội?.....

Này! Sự thật này đúng là làm cho người ta không tiếp thu nổi!

Tần Tấn Dương lạnh lùng nhìn lướt qua Giang Húc, không nói thêm gì. Dùng sức lôi kéo tay Đồng Thiên Ái, thở phì phò đi ra khỏi cao ốc Tần thị.

“Học trưởng hẹn gặp lại!” Đồng Thiên Ái vội vàng quay đầu, hướng tới Giang Húc cười xin lỗi.

Đi chưa được mấy bước, thân ảnh của Đồng Thiên Ái ở xa xa truyền đến âm thanh, “Buông tôi ra! Nơi này còn có nhiều người như vậy! Buông tôi ra, có nghe thấy không hả!”

“Câm miệng!” Tần Tấn Dương tức giận gầm nhẹ.

“Câm miệng sao! Chính là anh bảo tôi câm miệng đấy! Được! Về sau tôi cũng không nói chuyện với anh!”

“Tôi chỉ bảo hiện tại em câm miệng!”

.....

Giang Húc nhìn bóng lưng hai người vội vàng rời đi, lại càng thêm cảm thấy mình chính là một người cô đơn!

Mùa xuân của hắn rốt cuộc ở nơi nào đây?

181. Chương 183: Bởi Vì Thích Anh

Tần Tấn Dương kéo Đồng Thiên Ái một đường đi tới bãi đỗ xe ở tầng hầm, lấy ra điều khiển xe bấm “ Bíp bíp —” hai tiếng, đèn xe Benz dừng ở cách đó không xa liền sáng lên.

“.....” Liếc nhìn con nhím nhỏ bên cạnh, phát hiện ra cô yên tĩnh dọa người.

Anh dắt tay của cô, vòng qua sườn xe, mở cửa chỗ ngồi, nhét cô vào trong xe. Động tác mặc dù thô lỗ, nhưng vào lúc cô đang cúi đầu bước vào trong xe, anh đưa tay chặn mũi xe, đề phòng cô bị đụng đầu.

Ngay sau đó, sải bước đi về phía bên kia xe.

Anh mở cửa xe, cả người nhanh chóng chui vào bên trong xe. Nổ máy, ánh mắt của anh liếc nhìn người yên tĩnh dị thường ở bên cạnh, sau đó đạp chân ga, chậm rãi lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Xe Benz một đường chạy băng băng ở trên đường Đài Bắc, sắc trời đã bắt đầu tối rồi.

Đồng Thiên Ái cảm thấy có chút lạnh, định vươn tay ôm lấy thân thể gầy yếu của mình. Nhưng mà trong tay cô còn cầm cái hộp bánh ngọt, đem cái hộp đặt ở trên đùi của mình.

“.....” Quạt cường xoay đầu hướng cửa sổ xe, không nhìn tới gương mặt tuần tú cuồng ngạo kia.

Biến thái chết tiệt! Cưng nhiên không cho cô chút mặt mũi! Cưng nhiên ở trước mặt học trưởng không lẽ phép như vậy!

Tần Tấn Dương quay đầu, nhìn thấy cô đang làm chút ít động tác. Vội vàng ấn nút mở khí ẩm, cũng không lâu lắm, nhiệt độ trong xe ấm lên rõ ràng.

Rốt cuộc anh nhịn không được hỏi, “Làm gì mà không nói lời nào?”

Đồng Thiên Ái không quay đầu lại, vẫn nhìn ra cảnh vật xẹt qua ngoài cửa sổ, buồn giọng truyền đến, “Không phải là vị đại tổng tài bảo tôi ‘câm miệng’ sao?”

Hắn nhất định là người hai mặt! Một giây trước còn bảo cô câm miệng, một giây sau lại muốn cô mở miệng nói chuyện! Người đàn ông khó sống chung nhất trên thế giới —— tổng tài Tần thị Tần Tấn Dương!

“Anh bây giờ là đang nói chuyện với em!” Tần Tấn Dương nhíu mày, cũng là dở khóc dở cười.

Cô luôn ở thời điểm không nên nghe lời lại nghe lời đến khác thường! Mọi chuyện đều muốn làm ngược lại với anh, vậy mới có thể khiến anh trở nên không chừng chặc như thế! Cô chính là có bản lĩnh lớn như thế!

”A!” Đồng Thiên Ái quay đầu sang chỗ khác, vô cùng nghe lời mà nói.

Nói chuyện đúng không? Nếu hắn muốn cô nói chuyện, như vậy cô không ngại làm tượng gỗ! Hắn hỏi cái gì, cô sẽ trả lời cái đấy! Cứ như vậy, dè dặt làm cho hắn phải thần kinh.

“Mua cái gì?” Tần Tấn Dương liếc nhìn cái hộp màu tím nhạt ở trên đùi cô, tò mò hỏi.

“Tùy tiện đi dạo cửa hàng bánh ngọt, sau đó mua một chiếc bánh ngọt.” Trả lời đàng hoàng, thanh âm cũng là nhàn nhạt không có chút âm điệu nào, giống như lúc đang làm việc, là thái độ của nhân viên đối với cấp trên.

Còn nghe lời như vậy? Nghe lời đến mức làm cho hắn cảm thấy quá kỳ quặc!

Tần Tấn Dương nghi ngờ mà nhìn cô, rồi quay đầu về phía trước, trầm giọng nói, “OK! Mới vừa rồi anh đã tính rồi! Là em không phải cùng hắn ôm ôm ấp ấp!”

“A!” Vẫn là một chữ như cũ.

“Ai bảo hắn động tay động chân đối với em, em như vậy mà cũng không tránh né a!” Tiếp tục chỉ trích, anh đem tất cả lỗi đổ lên người cô.

Đồng Thiên Ái không có bất cứ biểu tình khác thường nào, nhàn nhạt ”Nha” một tiếng.

Tự nhiên tại sao cả thái độ cùng giọng nói của cô lại không có tinh thần, làm cho hắn muốn phát điên! Ngược lại hắn thích cô sinh long hoạt hổ chỉ vào hắn mà nói này nói nọ, hoặc là hành động giống như con nhím vậy.

Tóm lại, hắn không thích cô có cái thái độ lạnh như băng này.

Bất đắc dĩ khẽ chữ thề một tiếng, “Đừng nóng giận! Mới vừa rồi là anh không tốt!”

“Tần Tấn Dương!” Đồng Thiên Ái chợt mở miệng rồi nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Anh có thể hay không cần tự cao tự đại như vậy, có thể hay không mỗi lần làm chuyện gì, cũng nghe ý kiến của người khác một chút!”

“Nếu như anh vốn là tự cho là đúng, vẫn lặp lại những hành động ngây thơ kia, làm cho tôi quá thất vọng! Bởi vì tôi thích anh! Cho nên đừng làm cho tôi cảm thấy mình đã chọn sai người!”

“Hả?” Tần Tấn Dương dựng lỗ tai lên, vội vàng hỏi “Em vừa nói cái gì?”

Đồng Thiên Ái suy nghĩ, nhớ lại những lời mình mới nói, thì thầm nói, “Đừng làm cho tôi cảm thấy mình đã chọn sai người? Là những lời này sao?”

“Trước một câu!” Tần Tấn Dương tha thiết nói.

Cắn môi dưới, cô nói, “Làm cho tôi quá thất vọng? Là câu này sao?”

Tần Tấn Dương ảo não cau mày, nổi giận hỏi, “Thiên Ái! Em là cố ý sao? Anh muốn nghe em nói câu kia!”

“Bởi vì tôi.....” Trục giác mà nghĩ lại đoạn hội thoại kia, cô còn chưa nói hết khuôn mặt đã đỏ ửng.

Cơ hồ có chút xấu hổ nhìn hần, lại phát hiện khuôn mặt của hần đang mang theo vẻ mong đợi. Cô mím mím môi, quay đầu, có chút tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn hần, “Tôi quên mất!”

”Thiên Ái!” Tần Tấn Dương chợt vươn tay đặt lên tay của cô. Nắm thật chặt tay cô, dịu dàng vuốt ve.

Đồng Thiên Ái không đẩy tay của hần ra. Mà nhiệt độ của lòng bàn tay hần, cứ như vậy theo mu bàn tay mình từ từ thấm vào da cô, thẳng tới đáy lòng.

“Về sau anh sẽ không tùy tiện mà nổi giận! Tin tưởng anh!”

Lời thề của hần giống như là một viên kẹo ngọt, khiến cho trong lòng cô đều thấy ngọt ngào.

Đồng Thiên Ái bình tĩnh nhìn hần, nâng lên khóe miệng, “Không cần em tin tưởng! Em về sau sẽ xem biểu hiện của anh!”

“Ừ!” Nghe được lời cô ấy nói là gì, rốt cuộc anh thu tay lại, nắm tay lái, nghiêm túc lái xe.

Bỗng nhiên quay đầu lại, cẩn thận từng tí một mà dò xét hỏi, “Thiên Ái! Nếu như mà biểu hiện của anh vẫn tốt, phải dùng bao nhiêu thời gian em mới bằng lòng mà đáp ứng gả cho anh đây?”

“Còn chưa bắt đầu biểu hiện, đã nói điều kiện với em rồi!” Đồng Thiên Ái trợn to mắt mà nhìn chằm chằm anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tần Tấn Dương xoa xoa môi mỏng, không hề lên tiếng nữa. Mà

hai gò má anh tuấn của anh, bởi vì không có được đáp án mà mình muốn, giờ phút này lộ ra chút trẻ con, có chút đáng yêu.

“Anh dẫn em đi ăn cơm! Em muốn ăn cái gì? Đồ ăn Nhật nhé? Anh biết một nhà hàng sushi ăn không tệ? Hay là ăn đồ Ý?.....”

”Anh quyết định đi!” Đồng Thiên Ái cúi đầu nhìn hộp bánh ngọt ở trên đùi, trong đáy mắt tràn đầy ý cười.

Cùng hần kết hôn? Ừ ? Thực sự có thể không?”

Đây là một vấn đề lớn..... Liên quan đến cả đời.....

182. Chương 184: Tập Kích Ngọt Ngào.

Cuộc sống “ở chung” chính thức bắt đầu. Một khoảng thời gian rất dài kể tiếp trôi qua phải nói là rất có tư vị. Bởi vì có một vị đại tổng tài trở nên vô cùng nghe lời, hơn nữa còn rất là khéo léo.

Như vậy, tính toán ra thì “ở chung” thật ra cũng rất tốt!

Một ngày tốt đẹp mới lại bắt đầu, tinh thần cô mỗi ngày đều sung mãn, hơn nữa lại tràn đầy sức sống.

“Tần Tấn Dương! Giúp em đem khăn lông phơi xong đến đây!” Thanh âm của Đồng Thiên Ái từ trong phòng tắm nhẹ nhàng bay ra ngoài, sau đó là cái đầu nhỏ lộ ra.

Tần Tấn Dương đi ra từ một căn phòng ngủ khác, vẫn còn mặc áo ngủ ca rô màu xanh. Mở nửa mắt ra, mím mím môi, vô cùng nghe lời hướng đến ban công mà đi tới.

Anh đưa tay tùy tiện cầm một cái, vừa híp mắt, vừa đi tới trước phòng tắm. Gõ cửa một cái, khàn khàn nói, “Lấy rồi đây!”

Cánh tay gầy đưa ra, nhìn cũng không nhìn anh một cái, trực tiếp hét, “Đưa em!”

“Ừ!” Dem khăn lông cầm trong tay chưa cho cô, sau đó anh xoay người, bước chân nặng nề trở về phòng ngủ của mình. Chuẩn bị ngủ tiếp, bổ sung thể lực.

“Đợi đã nào.....!” Sau lưng có người lên tiếng.

Tần Tấn Dương nhú mày, xoay người lại lần nữa, lần này đầu óc có chút thanh tỉnh, nghi ngờ hỏi, “Làm sao nữa! Lại muốn lấy cái gì à?”

“Sao anh lại đưa khăn tắm cho em! Đi! Cái màu hồng ấy!” Nói xong, một vật mềm nhũn bầy tới trên mặt anh.

“.....” Trên mặt bị khăn lông ném vào, Tần Tấn Dương chợt trợn to hai mắt.

Cửa kính phòng tắm mở ra, Đồng Thiên Ái vòng tay quanh ngực, dáng vẻ khiêu khích. Nhìn anh một cái, thắm vấn nói, “Thế nào? Không muốn đi lấy à? Vậy cũng được! Em tự đi!”

Nói xong, bước chân muốn đi đến ban công.

Tần Tấn Dương vội vàng ngăn ở trước người cô, lấy lòng mà nói, : “Anh đi mà! Ai nói là anh không đi đâu! Anh sẽ đi ngay bây giờ!”

Vội vàng xoay người, sải bước về phía ban công. Lấy chiếc khăn màu hồng, sợ sai lần nữa, anh hỏi lại, “ Là cái màu hồng này sao?”

“Dem tới đây!” Đồng Thiên Ái cố nén cười, cũng là cố ý trầm giọng nói.

Dựa vào vách tường, tâm tình cô vô cùng tốt nhìn anh mặc đồ ngủ đi đến trước mặt mình. Ngoài ra trên mặt anh còn có chút không cam tâm tình nguyện, cùng với cả biểu tình không thể làm gì khác, quả nhiên làm cho người ta cảm thấy rất buồn cười.

Hả? Tại sao đột nhiên cô lại cảm thấy anh rất đáng yêu vậy? Ai ai ai!

“Cho em!” Tần Tấn Dương đứng ở trước mặt cô, đem khăn lông cầm trong tay đưa tới trước mặt cô. Người thấy mùi thơm tươi mát trên người cô, nhin không được hỏi cô, “Em vừa mới tắm sao?”

“Làm sao anh biết!” Cô cầm khăn lông, hỏi.

Cánh tay có lực của anh vây lấy cô, chôn ở cổ cô mà ngủ, có chút buồn bã nói, “Bởi vì em thơm quá a..... Anh buồn ngủ quá nhà.....Bà xã....”

“Anh.....” Thật là vừa buồn cười vừa tức giận a!

Đường đường là tổng tài Tần thị, bây giờ ở trước mặt cô, sao anh lại giống như tiểu hài tử như vậy? Thường xuyên làm nũng, lại còn thích cò kè mặc cả cùng cô? Trước kia sao cô lại không phát hiện ra?

Cách áo ngủ, Đồng Thiên Ái hung hăng cấu lưng của anh, nhưng cô lại không có dùng nhiều lực, “Anh gần đây trở nên rất không giống Tần đại tổng tài!”

“Thế giống như cái gì?” Vẫn thanh âm mơ hồ không rõ như cũ, vẫn là giọng nói không sao cả.

Dùng sức đẩy anh ra, nhìn anh khóa chặt chân mày, nghiêm túc nói, “Giống như hài tử không được cho ăn đường, hơn nữa lại còn đánh lấy em vô cùng!”

“Anh liền muốn đánh lấy em!” Nói xong, lại đuổi người ra lần nữa ôm.

Đồng Thiên Ái vội vàng lui về phía sau một bước dài, đôi tay chống nạnh, giống như huấn luyện viên ra lệnh cho học viên của mình, chỉ huy nói, “Hiện tại! Lập tức! Lập tức! Đi vào ngủ!”

“Ngủ thì ngủ!” Tần Tấn Dương mím mím môi, rũ cánh tay xuống.

Xoay người đi vài bước, anh quay đầu lại, buồn buồn nói, “Anh hiện tại đột nhiên lại không ngủ được!”

Đồng Thiên Ái sững sốt một chút, sau đó nhìn thấy biểu tình thống khổ không chịu nổi của anh, rốt cuộc cười “Ha ha”. Từ từ đi đến bên cạnh anh, cô đưa tay chọc chọc lồng ngực của anh.

”Này!” Trong thanh âm xen lẫn một tia khác thường.

Tần Tấn Dương cúi đầu nhìn con nhím nhỏ ở phía trước, lại phát hiện ra mặt của cô hơi đỏ ửng, giống như một quả táo, khiến cho anh muốn cắn một ngụm lớn. Liền nghi ngờ "Hả" một tiếng, cô lại muốn làm gì?

Có chút nhịn không được gầm nhẹ, "Anh cúi người xuống!"

"Em định làm gì?" Anh không nhịn được hỏi, trong lòng thực sự cảm thấy khó hiểu!

Cô cũng không phải là muốn ngay tại thời điểm anh cúi người xuống, liền đưa tay tát anh một cái chứ, hoặc là nhắc chân đá anh một cái? Con nhím nhỏ đáng ghét này! Anh thật là bị thảm!

Đồng Thiên Ái nhủ lòng mày, nghiêng răng nói, "Bảo anh cúi người xuống thì cúi xuống đi! Sao mà nói nhảm nhiều như vậy!"

Ai! Cô bắt đầu nổi đóa!

Không có cách! Không thể làm gì hơn là vô cùng uất ức cúi người xuống, chờ hành động tiếp theo của cô. Anh híp mắt, khẽ hỏi, "Thiên Ái! Em định làm gì?"

"....." Đồng Thiên Ái nhìn khuôn mặt anh tuần của anh, nhìn thật lâu thật lâu. Tựa hồ là nhìn đủ rồi, hài lòng gật đầu một cái.

Chợt, không đoán trước, ước lượng nâng mũi chân, nhanh chóng ở trên mặt trái của anh hôn một cái.

"Không có gì! Em chỉ muốn hôn anh một cái!" Nói xong, cầm lấy khăn lông, cô vội vàng chạy vào trong phòng tắm, cửa kính liền "Bá bá ——" đóng lại.

Tần Tấn Dương sững sờ đứng nguyên tại chỗ, hiển nhiên là không thể phản ứng kịp. Chờ đến khi anh ý thức được là có chuyện gì đã xảy ra, muốn đi bắt lấy người, nghiêng người sang, mới phát hiện cửa kính đã đóng chặt.

Môi, cũng trong nháy mắt mà mừng rỡ. Ngọt ngào mà tập kích sao? Ừm.....

183. Chương 185: 30 Cưới Vợ

Thời điểm khi Đồng Thiên Ái đi ra khỏi phòng tắm, cô phát hiện Tần Tấn Dương đã ở một căn phòng khác đánh răng rửa mặt rồi. Xuyên thấu qua cửa kính, có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh cao lớn của anh.

Nhớ tới vừa rồi cô kích động mà hôn anh, trên mặt còn có chút nóng.

Ai ai ai! Đồng Thiên Ái! Làm sao người lại không nhịn được mà hôn tên biến thái kia rồi? Trời ạ! Chủ động dâng hiến nụ hôn a! Loại chuyện như vậy, mình thế mà cũng làm ra được!

Dùng sức lắc đầu một cái, muốn xóa đi cái xúc động vừa rồi, lại phát hiện ra nội tâm khó có thể hồi phục.

"....." Nheo mắt lại, cô trợn mắt nhìn thân ảnh cao lớn trong nhà tắm một cái.

Xoay người, sai bước đi đến phòng bếp. Cô mở tủ lạnh ra, vừa thì thầm, vừa lấy đồ ra, "Sữa tươi, bánh bao, pho mát, còn có trái cây..... Quả táo?.....Ừ!....." Cầm một đồng hồ, bắt đầu làm bữa sáng.

"Ông ông —— " máy ép phát ra tiếng vang, cô đem quả táo cắt thành một phần nhỏ rồi bỏ vào. Cho thêm sữa tươi, nước trái cây đã giải quyết xong!

Lò nướng vừa "Đinh —— " một tiếng, nguồn điện tự động đóng lại. Bánh bao nóng hổi, mùi thơm bay ra

"Hừ hừ dạ hừ" Đồng Thiên Ái vô cùng vui vẻ hừ cười nhỏ.

Chợt, sau lưng cô đưa ra hai cái tay, ngay sau đó Đồng Thiên Ái bị một người ôm lấy.

Không cần quay đầu cô cũng biết là ai, thân thể run lẩy bẩy, cũng không giãy giụa được, chấp nhận nói, "Buông em ra! Em sắp xong rồi! Ăn xong bữa sáng còn phải đi làm nữa!"

“Anh đã biết..... Nhưng mà anh muốn ôm em.....” Tần Tấn Dương khẽ khom thân thể xuống, đầu tựa vào cổ của cô.

Hơi thở nam tính của anh, nóng bỏng như vậy, lại gần ngay mình, đem cô vây chặt. Bỗng nhiên cô có cảm giác quanh thân run rẩy, không nhận được bên tai đổ cả lên.

Đồng Thiên Ái nhăn nhó, giả vờ tức giận cảnh cáo, “Đếm tới 3, là phải buông ra! Nếu không em sẽ tức giận!”

“Lại dùng tới chiêu này!” Sau lưng cô, anh vô cùng không cam lòng, lầu bầu nói. Nhưng là đôi tay anh cũng an phận mà buông lỏng lực đạo, đi tới bên người cô, cầm cái đĩa bưng lên.

Đồng Thiên Ái nhìn anh đi ra khỏi phòng bếp, khuôn mặt gương lên nét tươi cười dịu dàng.

“Không cho ăn vụng!” Mắt tinh nhìn thấy anh mờ ám, cô chống nạnh cấu kính ngăn cản.

Tần Tấn Dương vội vàng an phận dừng lại động tác, buồn bã quay đầu nhìn cô một cái, “Không phải tất cả đều cho anh ăn sao! Thật là! Được rồi!”

Nói xong, anh quay ngược đi trở về bên cạnh cô. Dắt tay của cô, cùng đi ra khỏi phòng bếp.

Cảm giác như thế, thật đúng là càng lúc càng giống vợ chồng! Cứ như vậy cùng hân sống hết một đời.... Đây cũng là một chủ ý tốt đấy..... Ai ai ai.....

Bàn tròn nhỏ, hai cái ghế, mặt đối mặt ngồi.

Tần Tấn Dương “Ừ ừ ừ ừ” uống nửa ly sữa tươi, tay cầm lên miếng bánh mì, cực kỳ hài lòng cắn một miếng lớn, mơ hồ không nói rõ, “Ừ! Ăn thật ngon!”

“Anh ngu ngốc sao? Cẩn thận nghen!” Đồng Thiên Ái không nhận được mà dằn dò.

Anh lại vội vàng uống vài ngụm sữa tươi, nâng lông mày, nhếch môi cười nói, “Bà xã đại nhân, anh biết rõ là em quan tâm đến anh!”

“.....” Đồng Thiên Ái trừng mắt liếc anh một cái, quyết định không nhìn anh nữa.

Anh ta là tên biến thái, càng cùng anh cãi vã đánh nhau, thì anh càng hăng say. Phương pháp tốt nhất, chính là không để ý tới anh, một người cũng hát không ra thì còn đùa giỡn cái gì!

Chợt, giống như là nhớ ra cái gì, anh ngẩng đầu nhìn cô, “Đúng rồi! Cuối tuần này, anh có người bạn kết hôn!”

“A! Kết hôn à! Vậy anh phải tham gia!” Đồng Thiên Ái cắn một miếng bánh bao, có chút nhàm chán cầm lên tờ tạp chí ở bên cạnh, tùy ý lật vài tờ.

Tần Tấn Dương “Hắc hắc” cười gian, gương mặt tuấn tú lại gần, thử dò xét mà hỏi, “Bà xã! Người khác đều muốn kết hôn! Như vậy đi! Chúng ta cũng thuận tiện kết hôn đi!”

“A!” Đồng Thiên Ái không ngẩng đầu, chuyên chú nhìn chăm chăm tạp chí, lạnh lùng hỏi, “Anh muốn kết hôn à?”

“Ừ ừ!” Tần Tấn Dương vội vàng gật đầu.

Nha? Lại có thể hỏi anh như vậy, chẳng lẽ là cô bị anh hấp dẫn rồi sao? Tốt nhất là ngày mai lấy cô về nhà, như vậy mới an toàn một chút! Tránh khỏi hai ba ngày sau lại xuất hiện “Trình Giảo Kim”!

Đồng Thiên Ái buông tạp chí trong tay ra, đem sữa tươi còn dư lại trong cốc uống nốt. Mím cười nhìn anh, “Tần đại tổng tài nói muốn kết hôn, phụ nữ Đài Loan rất mong chờ!”

“Em cam đoan với anh, chỉ cần anh đứng ở đường đi bộ mà hô, chỉ cần nhìn thấy diện mạo của anh, cho dù anh nghèo rớt mồng tơi. Đều có nữ nhân ngã vào, nguyện ý cùng anh kết hôn đấy!”

Nói xong, còn không quên gật đầu một cái, đối với quan điểm của mình sâu sắc đồng ý.

Ai! Ai bảo ba mẹ của anh cho anh gương mặt anh tuấn vô địch như vậy đây? Ngày nào đó nếu Tần thị sụp đổ, anh không đi làm Ngưu Lang thì thật đúng là đáng tiếc

Tần Tấn Dương nheo ưng mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Những nữ nhân kia, anh không cần!"

"Ừm! Liên quan gì tới em! Anh kết hôn, cũng không phải là em kết hôn!" Lưu lại giọng nói, cô vừa nói vừa đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng thay quần áo, sau đó đi....

Đi làm? Đi làm! Được rồi! Nếu như ở nơi nào đó chơi cả ngày, cũng coi như là đi làm, như vậy chính là đi làm đi!

Tần Tấn Dương cũng đứng dậy, đi theo phía sau cô, hét lên, "Chúng ta cũng ở cùng một chỗ ! Hơn nữa ! Anh cũng sắp 30 rồi! Nam nhân đều không phải 30 tuổi là thành gia sao?....."

"NO!" Đồng Thiên Ái cắt đứt lời nói của anh, "Tần đại tổng tài! Cái gì cũng có ngoại lệ! Anh sẽ là cái ngoại lệ đó!"

"Ai nói thế! Anh tuyệt đối không phải là cái ngoại lệ kia được không! Từ nhỏ lý tưởng của anh chính là tìm bà xã!" Mắt cũng không chớp nói xong, anh mới phát hiện cư nhiên một chút cũng mình không chột dạ.

Ai! ban đầu anh nói ——- nữ nhân như quần áo, tùy thời phải thay đổi.

Lần này, hủy diệt toàn bộ! Thậm chí nếu có phương pháp, anh muốn đem cô buộc ở bên mình. Con nhím nhỏ này! Làm sao lại khó trị như vậy! Thật là buồn bực!

"Em hiện tại mới 23 tuổi, không tới 25 tuổi không kết hôn!" Quảng lại những lời này, cô đem cửa phòng "Phanh —— " đóng lại.

25 tuổi? này! Ý kia là anh còn phải đợi hai năm.

184. Chương 186: Chuyện Bé Xé Ra To

Buổi chiều thứ sáu, cách giờ tan tầm 15 phút.

Đồng Thiên Ái nhìn màn hình máy vi tính, vô cùng nhàm chán cầm con chuột, một bộ phim thần tượng nhiều tập vẫn đang được mở. Nhìn hơn 10', nhúu nhúu mày, ấn nút tắt đi.

"Này! Em muốn làm việc! Em muốn giống như nhân viên bình thường!" Vô cùng bất mãn bắt đầu oán trách.

Sắp hỏng mắt rồi! Suốt một tuần lễ, cứ như vậy ngồi yên một chỗ, mỗi ngày nếu không phải uống trà, thì là xem phim. Được rồi! Thật ra thì cô thật thích xem tivi, nhưng mà cũng không thể mỗi ngày đều như vậy chứ?

Dù gì cô cũng là một sinh viên a! Thật là!Không muốn làm sâu gạo!

Tần Tấn Dương gạt đầu một cái, cũng không xem việc cô oán trách không cho cô làm việc là quan trọng, thuận miệng lừa gạt nói, "Ừ! Biết! Nếu như em cảm thấy không có việc gì làm, thì phiền toái Đồng phụ tá giúp anh bóp vai đi!"

"....." Bóp vai? Hấn lại có thể nghĩ ra!

Đồng Thiên Ái đi tới trước bàn làm việc của hắn, chỉ một ngón tay, không chịu nổi mà nói, " Em là phụ nữ thời đại mới! Em không cần làm cô gái nhu nhược để đàn ông nuôi!"

"Cho nên là?" Người kia cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục xem văn kiện.

"Cho nên em muốn công việc! Em muốn tay làm hàm nhai! Anh có nghe hay không a!" Hướng về phía hắn kêu la nửa ngày, lại phát hiện hắn căn bản bất vi sở động, thở phì phò hô lên cả họ tên hắn, "Tần —— Tần —— Dương ——"

Lúc này truyền đến tiếng "đông đông ——", có người gõ cửa phòng làm việc.

“.....” Đồng Thiên Ái xoay đầu, không cần nghĩ cũng biết là người nào. Hướng cửa hô, “Quan đại thư kí! Anh có thể tiến vào!”

Kể từ khi cô bị bắt buộc chuyển vào phòng làm việc của tổng tài, trừ một đại tổng tài, cô đáng thương ra, còn có Quan đại thư kí ở bên ngoài, không còn một ai vào đây.

Bây giờ ở đây đã có hai người rồi, như vậy người ngoài cửa, trừ Quan đại thư kí còn ai vào đây nữa chứ!

Quả nhiên, Quan Nghị với gương mặt trẻ con trắng nõn xuất hiện sau cánh cửa. Mà thái độ của anh ta, khiến Đồng Thiên Ái vô cùng xúc động muốn đánh. Lại có thể cười đến vô sỉ như vậy!

“A! Tôi đây không phải sợ quấy rầy hai người sao!” Quan Nghị hết sức dàng hoàng nói xong, biểu tình trên mặt lại là trêu tức.

Cái gì cái gì! Anh ta đang nói cái gì! Quấy rầy cái gì! Hai người bọn họ ở trong phòng ngoài làm việc ra còn có thể làm được gì nữa! Vị Quan đại thư kí này, cùng đại tổng tài một cùng một ruột, trong đầu đều là những tư tưởng lộn xộn lung tung.

Đồng Thiên Ái tức giận hừ một tiếng, ngồi trở lại vị trí của mình. tay cầm con chuột, nhưng mà lại như đang trút giận dùng hết sức mà di di con chuột. Tức giận, cánh tay đập phải ly trà, “Phanh —— ” một tiếng, cái ly rơi xuống đất.

Nước nóng trong ly, bắn tung tóe rơi vãi ra ngoài, làm bỏng cánh tay của cô.

“A —— ” Nhịn đau, cố gắng không để cho những người ở đây phát hiện ra cô đau đớn.

Tần Tấn Dương ngay lập tức đứng lên, sai mấy bước liền đi tới bên cạnh cô, nhíu mày, “Sao thế! Sao lại không cẩn thận như vậy! Về sau trên bàn của em không được để chén nước!”

“Để anh xem có bị bỏng không?” Nói xong, đã nắm bàn tay của cô, có chút đầu lòng nhìn chăm chăm vào thật lâu. Phát hiện không có chuyện gì, mới ngẩng đầu lên nhìn cô.

Đồng Thiên Ái khước miệng cứng đờ, không chịu nổi mà nói, “Tần..... Tổng tài..... Anh không cảm thấy anh có chút chuyện bé xé ra to hay sao?”

Làm ơn đi! Chỉ bị vài giọt nước nóng bắn vào thôi mà!

“Đem cái ly dọn đi!” Đầu cũng không quay lại, hướng về phía người phía sau mà phân phó.

Quan Nghị đưa tay chỉ cái mũi của mình, hét to một tiếng, “Cậu không phải bảo mình chứ?” Này! Anh là một thư ký, lại có thể luân lạc trở thành nhân viên vệ sinh à!

Ngay sau đó nhận được ánh mắt sắt lạnh của đại tổng tài.

Vô cùng vô tội gương mặt to, chấp nhận đầu hàng, “Mình đi! Mình dọn dẹp! Mình dọn dẹp vẫn chưa được sao?” Sớm biết thế anh không thèm tiến vào! Tức chết mất!

Tần Tấn Dương kéo Đồng Thiên Ái ngồi lên ghế salon, câu có câu không mà nói chuyện, “Humh! Hôm nay tan tầm về, dẫn em đi mua lễ phục!”

“Mua lễ phục làm gì?” Đồng Thiên Ái mở miệng hỏi.

“Bạn anh kết hôn!” Lúc sáng không phải đã nói qua rồi sao?

“Ai?” Quay đầu nhìn anh, trong lòng càng thêm nghi hoặc, “Bạn của anh kết hôn, có liên quan gì đến em sao? Mua lễ phục làm cái gì vậy?”

Tần Tấn Dương có chút tức giận nhìn cô, hận không cắn được cô một cái. “Sao lại không liên quan! Em phải đi cùng anh!” Cái con nhím nhỏ này! Nói đến nửa ngày, sao cô vẫn chưa hiểu?

“A! Hiểu!” Đồng Thiên Ái gật đầu một cái, “Em không đi!”

Nghe thấy cô nói “không đi”, vội vàng quát lên, “không được! Nhất định phải đi!” Bắt đầu từ bây giờ, đi nơi nào cũng phải mang theo cô đi! Ngược lại, cô tới chỗ nào, anh cũng muốn đi theo!

Đồng Thiên Ái trong đầu hiện hình ảnh một bữa tiệc thật lớn, cộng thêm có nhiều ánh mắt sát lạnh của nhiều cô gái bắn về phía mình. Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi nhú mào, nhất thời cảm thấy lạnh lẽo.

Trong lòng khẽ run rẩy, nói “ Em ghét nơi đông người! Hơn nữa em không thích đi những nơi đó!”

Mình và cái loại tiệc tùng hoa lệ đấy, căn bản là không hợp nhau!

“Cũng không phải nơi lớn gì! Bạn anh nói rồi, chỉ mời ít bạn bè thân thích. Chỗ kết hôn cũng là một khu giáo đường, rất an tĩnh” Thở phào nhẹ nhõm, trấn an mà nói.

Cũng không tìm được lý do gì nữa để cự tuyệt, Đồng Thiên Ái thuận miệng mà hỏi, “Bạn của anh là nam hay nữ vậy?”

“Bạn! Tần Dương à, sẽ không phải là mấy cô tình nhân trước đây nào của cậu chứ?” Quan Nghị bên cạnh chăm chú lắng nghe, rốt cuộc không nhịn được mà chen miệng, tò mò hỏi.

Tên tiểu tử thú vị này, kết giao bạn bè lúc nào chứ! Trước không phải chỉ quan tâm đám phụ nữ sao!

Quả nhiên lời này vừa nói ra, bị một ánh mắt hung ác bắn tới.

A a a! Nói trúng!

Đồng Thiên Ái thấy anh không có mở miệng phủ nhận, cắn cắn môi, đem mắt quay sang bên kia, quyết định không cùng anh nói chuyện. Tên biến thái chết tiệt này! Thế nhưng lại mang cô đi tham gia lễ kết hôn của tình nhân cũ!

185. Chương 187: Không Muốn Lừa Dối Em

“Cậu có thể ra ngoài!” Tần Tần Dương lạnh lùng nhìn anh, đưa mắt ra hiệu, trầm giọng nói.

Quan Nghị vừa mới thu dọn xong mấy miếng thủy tinh vương đầy trên sàn, vô cùng xui xẻo tiếp nhận ánh mắt của Tần Tần Dương. “Ai” lên một tiếng, ý bảo không cần nhiều lời hơn nữa cũng đã hiểu rồi, có chút bất đắc dĩ xoay người, đi ra khỏi phòng làm việc. Trong nháy mắt đóng cửa lại, Quan Nghị không khỏi than thở: “Tại sao mỗi lần có người bị đuổi ra ngoài lại luôn là tôi đây? Tại sao mỗi khi có chuyện luôn là tôi đi xử lý?” Lắc đầu một cái, anh nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này rồi từ từ cất bước đi trở về phòng làm việc của mình.

Bên trong phòng làm việc của tổng tài, Tần Tần Dương ho khan một tiếng, cũng không biết nên nói gì. Trầm tư chốc lát, anh quyết định trung thực mà báo cáo tất cả, tuyệt đối quán triệt đạo lý “Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị”.

“Em nghe anh nói!” Đưa tay xoa cả người Đồng Thiên Ái hướng về mình, nghiêm túc nói, “Anh không muốn lừa dối em! Nhưng mà anh nói xong, không cho phép em tức giận!”

Liếc nhìn sắc mặt cô, anh lại bổ sung một câu, “Được rồi! Có thể tức giận! Nhưng là không được không để ý đến anh!”

“Cô ấy từng là tình nhân của anh, nhưng cô ấy cùng những tình nhân kia có điểm khác biệt! Nói rõ trước, không phải là anh thay cô ấy nói tốt! Còn nhớ rõ lần trước em ngã bệnh không? Em không chịu đi bệnh viện, lúc đó anh không có cách nào khác!”

“Liền mời cô ấy đến, là cô ấy cho em uống thuốc ,lại giúp em thay quần áo!”

“Hiện tại cô ấy rốt cuộc tìm được người cùng nắm tay cả đời, muốn kết hôn, em nói anh không đi là không biết xấu hổ sao?”

Nghe nói thế, Đồng Thiên Ái chợt ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn về phía anh, nghiêng răng phun ra mấy chữ, “Cho nên! Lần trước anh nói là anh giúp em thay quần áo tức là anh gạt em!”

“.....” Tần Tấn Dương bỗng chốc cảm thấy buồn bực, cũng không nghĩ tới cô lại đột nhiên nói chuyện này. Không thể làm gì khác hơn là đưa tay ôm bả vai của cô, lấy lòng nói, “Được rồi! Anh nói đùa thôi mà! Em không cần phải tức giận! Chỉ là đi đám cưới, em nhất định phải đi với anh!”

Ai ai ai! Sao nữ nhân lại khó trị như vậy! Trời ơi!

“Em có nói không đi sao?” Đồng Thiên Ái đẩy tay của anh ra, từ trên ghế salon đứng dậy.

Mặc dù biết là tình nhân củ của anh, cô có chút khó chịu! Nhưng cô cũng không phải loại người cố tình gây sự a! Người ta còn giúp cô uống thuốc, thay quần áo! Theo phép lịch sự, cô cũng nhất định phải đi!

“Ai !” Tần Tấn Dương hưng phấn trợn to hai mắt, cũng từ trên ghế salon đứng bật dậy, một phát bắt được cánh tay của cô, kéo vào trong lòng ngực mình, “Bà xã! Anh biết ngay em sẽ không để anh đi một mình trong trường hợp này mà!”

“Tần tổng tài! Nơi này là công ty! Mời anh công và tư rõ ràng một chút!” Đồng Thiên Ái không có đẩy ngực anh ra, lạnh lùng nói.

Gần đây, đối với việc bị anh đột nhiên tập kích, cô đã là thấy nhưng không thể trách nữa rồi! Lúc mới bắt đầu cô còn phản kháng, đến bây giờ thì đành tiếp nhận. Nếu như lại tiếp tục quái gở nữa, như vậy thì chính là cô có bệnh rồi!

Tần Tấn Dương thông minh mà gật đầu một cái, nghiêm túc nói, “Anh rõ ràng a! Anh rõ ràng mà!” Nói xong, rất nghe lời buông lỏng cánh tay.

“.....” Đồng Thiên Ái liếc anh một cái, không nói gì thêm.

Từ từ đi về bàn làm việc của mình, cô vô cùng nhàm chán ngồi xuống, cảm giác đột nhiên có chút khát nước, theo thói quen đưa tay muốn lấy chén trà, lại đáng thương mà phát hiện ra chén trà đã thành một đồng mảnh vụn, hơn nữa đã được dọn ra ngoài. Nghiêng đầu, cô mím mím môi, cũng không nói một câu, dời tầm mắt lên màn ảnh.

Tần Tấn Dương tình mắt nhìn thấy cô lén lút khẽ liếm môi, trong nội tâm đã hiểu rõ. Vội vàng ấn nút điện thoại nội tuyến, hướng Quan Nghị đầu điện thoại bên kia phân phó nói, “Một ly sữa tươi! Cộng thêm một ly cà phê nóng!”

“Tôi.....” Người kia vừa mới mở miệng, Tần Tấn Dương liền nhanh chóng kết thúc cuộc hội thoại.

Đồng Thiên Ái nghe thấy cuộc điện thoại vừa rồi, ánh mắt nhìn chằm chằm trò chơi nhàm chán trên màn hình máy vi tính, cũng là hướng về phía vị đại tổng tài nào đó hỏi, “Làm sao anh biết em khát nước?”

Gần đây, anh đúng là càng ngày càng hiểu rõ cô! Cô cũng chưa nói mình muốn uống nước, anh cũng đã biết rồi!

“Hắc hắc! Anh chính là biết! Bà xã đại nhân cần gì, anh đều biết đấy!” Ngẩng đầu lên, hướng về phía cô nheo mắt lại, lấy lòng mà lộ ra một nụ cười thật tươi.

Này! Người đàn ông điên khùng!

Đồng Thiên Ái không chịu nổi mà ném cho anh một ánh mắt khinh thường, quay đầu tiếp tục chơi trò chơi nhàm chán.

Ước chừng mười phút sau, Quan Nghị đá vắng cửa phòng làm việc, đôi tay bưng khay nên không có tay mở cửa. Đi vào bên trong phòng làm việc, anh vô cùng khó chịu bắt đầu oán trách.

“Tôi van hai người! Có thể hay không đừng xem tôi như người giúp việc! Tôi dầu gì cũng là một thư kí a! Cậu nói một chút, hiện tại thế nào liên ngay cả việc hâm nóng sữa tươi pha cà phê loại chuyện như vậy cũng để cho tôi làm rồi sao?” Oán hận thì oán hận, động tác trong tay vẫn không ngừng lại.

Quan Nghị bưng khay, đi tới trước bàn làm việc của Đồng Thiên Ái rồi đưa tay cầm lên ly sữa tươi ấm áp, muốn để xuống, “Ừ! Cái này là cho Đồng phụ tá vĩ đại uống!”

“Đợi đã.....! Tôi không uống cái này!” Đồng Thiên Ái ngửi thấy mùi cà phê thơm mê người, không nhận được nghĩ muốn ném thử một chút.

Cô nói xong bèn đứng dậy, liền muốn lấy ly cà phê khác trên khay.

Tần Tấn Dương giống như một trận gió vun vút bay qua xuất hiện bên người cô, nhanh chóng đoạt lấy ly cà phê trong khay, lại nhận lấy sữa tươi trong tay Quan Nghị, đem sữa đặt vào trong tay Đồng Thiên Ái, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

“Ừ! Bà xã em uống cái này! Sữa tươi tốt cho da! Cà phê không tốt! Sẽ làm da em đen!” Vô cùng nghiêm túc nói, thái độ của anh hết sức trịnh trọng.

Két? Uống cà phê da sẽ đen?

Đồng Thiên Ái bán tín bán nghi uống một hớp sữa tươi, hỏi, “Sẽ đen sao? Quan đại thư ký, là thật sao?”

“.....” Quan Nghị nhận được ánh mắt uy hiếp của người nào đó, nhắm mắt lại, ấp a ấp úng nói, “Ếc..... tôi đoán là chắc là.....”

Cái tiểu tử thú vị Tần Tấn Dương này! Lại kéo anh xuống nước!

“Không phải đâu!” Đồng Thiên Ái còn có chút hoài nghi, ánh mắt hồ nghi qua lại nhìn hai người bọn họ.

Tần Tấn Dương liền vội vàng gạt đầu như già tởm, chỉ vào cái người bên cạnh mặt trẻ con trắng nõn nói, “Biết cậu ta tại sao lại trắng như vậy không? Bởi vì cậu ta thường uống sữa tươi, chưa bao giờ uống cà phê!”

186. Chương 188: Đăng Ký Kết Hôn

Beta :yunafr

“Két?.....” Nghe nói như vậy, Quan Nghị trợn to hai mắt.

Cái đề tài này thế nào đẩy tới đẩy lui, cuối cùng lại có thể đẩy đến mình đây? Chẳng lẽ anh đáng dấp trắng nõn lớn lên xinh đẹp, cũng là một loại sai lầm sao? Thật là! Quá bi thảm mà!

Đồng Thiên Ái vẫn có chút không dám tin, cẩn thận suy nghĩ gương mặt trẻ con trắng nõn trước mắt. Khoảng cách gần như vậy nhìn anh ta, đúng là giống như lần đầu tiên gặp mặt, đầu độc lòng người như thế a!

Ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ hỏi, “Quan đại thư ký, mặt của anh trắng như vậy, thực sự bởi vì anh uống sữa tươi sao?”

Ừ? Mỹ nhân trên sách mặc dù nói qua dùng sữa tươi tắm đúng là có chút tác dụng, nhưng là cũng không có khoa trương như vậy chứ?

Tần Tấn Dương nhấp một ngụm cà phê, quay đầu về phía một vị nhân huynh lộ ra nụ cười âm u, “Quan đại thư ký! Cậu nói là không phải a ——” lúc nói chuyện, cổ ý kéo dài vĩ âm.

Này ý tại lời, Quan Nghị làm sao lại có thể không biết, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt thừa nhận, “Ừ!..... Đúng là như vậy.....Dù sao..... Tôi từ nhỏ đã bắt đầu uống sữa tươi...”

Khi còn bé uống sữa tươi, lớn lên về sau không uống nữa. Cứ như vậy, cũng không coi là nói láo, đúng không?

Đồng Thiên Ái “Nha” một tiếng, nhìn Tần Tấn Dương, vừa cẩn thận quan sát một lát, nghi ngờ hỏi, “Nhưng là mặt của anh cũng không đen mà! Anh không phải là uống cà phê sao?”

“Đó là bởi vì thể chất không giống nhau! Em nghe lời, uống đi đẹp da!” Tần Tấn Dương vô cùng thuận miệng nói. Đột nhiên phát hiện mình nói dối kỹ thuật càng ngày càng cao.

Mím mím môi, mặc dù đối với lời nsoi của bọn học vẫn cảm thấy “Trung lập bởi hồi”, nhưng là vẫn đem sữa tươi còn lại một hơi uống hết. Thật sự là bởi vì, quá khát!

Cô luôn luôn chấp nhận, vô cùng ghi nhớ, diện mạo của mình sẽ không thuộc về loại ” Đệ nhất mỹ nữ”

Tần Tấn Dương thấy cô nghe lời uống hết sữa tươi, vội vàng đưa tay đem cái cốc cầm lấy, hài lòng gật đầu một cái, “Ừ! Về sau khát nước, sẽ để cho Quan đại thư ký hâm nóng sữa tươi! Như vậy cũng có thể trở nên xinh đẹp!”

Trong lòng thầm nói : để khỏi uống cà phê! Uống cà phê nhiều không tốt! Dễ đau dạ dày!

“Mình.....” Quan Nghị còn muốn mở miệng nói gì, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, liền bị người khác dùng ánh mắt lạnh băng đến, lập tức ngậm miệng. Đem cái cốc cầm trong tay, cảm giận xoay người, đi ra khỏi phòng làm việc.

Vừa đi vừa oán giận, “Tại sao mình luôn xui xẻo như vậy!.....VÌ cái gì lại là mình!.....”

Cửa chậm rãi đóng lại, một ít tiếng lầu bầu không rõ, rốt cuộc cũng theo người khác biến mất. Trong phòng làm việc lại chỉ còn hai người bọn họ.

“Làm sao vậy?” Tần Tấn Dương thấy cô không nói lời nào, mở miệng hỏi.

Đồng Thiên Ái nghĩ một lát, giật mình thấy không bình thường, liền đặt câu hỏi, “Tần đại tổng tài, tại sao đột nhiên lại quan tâm em có thể trở nên xinh đẹp hay không như vậy! Anh ghét bỏ em phải không?”

Trái một câu “Xinh đẹp, phải một câu ”Xinh đẹp”, ừ? Cô cũng biết có vấn đề!

“.....” Lần này, đến lượt Tần Tấn Dương há mồm cứng lưỡi.

Trời mới biết! Anh căn bản không có ý này a!

“Em chính là không tin anh! Có phải không!” Nheo mắt, nhìn con nhím nhỏ trước mặt. Rốt cuộc phải làm thế nào, cô mới có thể bỏ đi được cái cảm giác tự ti đây?

Tựa hồ là cùng anh giang lên, vội vàng quát, “Không sai! Em chính là không tin anh! Như thế nào!”

“Không tin đúng không? Vậy anh sẽ để cho em tin tưởng!” Nói xong, dặt tay của cô, lôi cô hướng cửa phòng đi tới.

Đồng Thiên Ái vội vàng bắt được mép bàn làm việc, kêu lên, “Đi nơi nào! Em không đi!”

“Đi a! Chúng ta đi đăng ký kết hôn!” Tần Tấn Dương cũng không quay đầu lại, cực kỳ khẳng định, vạn phần kiên định nói. Cái giọng nam trầm kia, rõ ràng như thế mà bay tới.

Cái gì? Đăng ký? Kết hôn? Hiện tại? Có nghe lầm hay không vậy?

“Anh điên rồi à! Anh nhất định là điên rồi!” Đồng Thiên Ái càng thêm sống chết nắm lấy mép bàn không thả, nhưng là bất đắc dĩ, sức lực của anh dọa người, cửa dùng lực liền đem cô kéo tới rồi.

Giọng của Tần Tấn Dương tựa hồ mang theo lửa giận hùng hục, “Anh là điên rồi! Anh chính là điên rồi! Anh hoàn toàn là người điên khùng! Em không phải là không tin tưởng anh sao? Như vậy chúng ta đi!”

“Chúng ta kết hôn đi! Hiện tại! Lập tức! Một giây cũng không cần đợi!” Tựa hồ giống như lời thề, vội vàng hăm hừ.

Nhưng mà ngay cả chính mình cũng không có phát hiện, trong lời nói tức giận này, thật ra thì có mang theo mong đợi cùng hy vọng.....

Tìm được người nắm tay cả đời..... Đi qua những ngày còn lại.....

Đây là một việc, làm cho người ta hướng tới.....

Đồng Thiên Ái không giãy dụa nữa, cùng là sải bước đuổi theo, lập tức vọt tới trước mặt anh. Mà tay của cô, còn bị anh dùng lực nắm, chặt như vậy, cũng có chút cảm giác đau đớn!

“Anh hãy nghe em nói đã!” Vội vàng hét lên.

Tần Tấn Dương lắc đầu, cũng giống nhau vội vàng quát, “Anh không nghe! Chúng ta bây giờ phải đi đăng ký kết hôn!”

“Đừng phát điên nữa! Em.....” Đồng Thiên Ái nhăn nhó không biết nên nói như thế nào, thậm chí ngay cả dũng khí nhìn hần cũng không có, không thể làm gì khác ngoài cúi đầu, “Em” nửa ngày cũng không có đoạn sau.

Thấy cô không nói lời nào, mở ra bước chân, tiếp tục đi về phía trước, “Tốt lắm! Em đồng ý? Vậy chúng ta đi thôi! Không đến vài tiếng đồng hồ nữa, bắt đầu từ hôm nay, em chính là ‘Tần phu nhân’!”

“Trước chờ em tốt nghiệp đã! Anh còn chưa có thấy mẹ em! Hơn nữa, em cũng vậy chưa có gặp qua cha mẹ của anh! Em càng chưa chuẩn bị tâm lý, thế nào lại đi đăng ký kết hôn a!”

Đồng Thiên Ái đánh về phía ngực anh, cái tay còn trống kia, nắm chặt áo vest của anh.

“Ừ? Theo như lời em nói, anh có thể hiểu là, chỉ cần em vừa tốt nghiệp, sau đó gặp qua mẹ em, lại gặp cha mẹ anh, chúng ta liền kết hôn?” Tần Tấn Dương vô cùng không khách khí hỏi.

Đồng Thiên Ái vui đầu vào lồng ngực của anh, có chút xấu hổ không chịu ngẩng đầu lên, thanh âm nhẹ đến mức không thể nghe hơn nữa, buồn buồn “Ừ” một tiếng.

“.....” Cô đột nhiên đáp ứng, ngược lại làm cho Tần Tấn Dương sửng sốt.

Ừ? Con nhím nhỏ..... đồng ý gả cho anh rồi hả?

187. Chương 189: Về Mặt Hạnh Phúc

Beta :yunafr

Tay vẫn bị anh nắm chặt, bởi vì anh đột nhiên buông tay ra, mà trở nên trống rỗng. Ngón tay lạnh lẽo, giờ phút này hiện ra tư thế cô đơn đến như vậy.

Đồng Thiên Ái ôm anh, ngừng thở, cẩn thận chờ đợi câu trả lời của anh.

Thời gian từng giây trôi qua, đồng hồ trong phòng làm việc đổ chuông, chỉ đúng kim đồng hồ, phát ra một tiếng ‘ong ong’ ——, vọng về bên tai, khoảng cách gần như vậy.

”.....” Nha? Tại sao hần không nói lời nào?

Đồng Thiên Ái chịu đựng không ngẩng đầu lên nhìn anh, trong lòng chợt bất an. Sẽ không phải là hiện tại anh đổi ý chứ? Tại lúc cô đáp ứng thì anh đổi ý rồi sao?

“Thiên Ái!” Giọng Tần Tấn Dương trầm lắng vang lên trên đỉnh đầu.

“Đà!” Khẽ nói một tiếng, cũng là có chút xấu hổ ngẩng đầu. Nhìn thấy chân mày anh nhíu chặt, gương mặt tuần tú lộ ra biểu tình hoang mang.

Anh đang hoang mang chuyện gì? Chẳng lẽ thật sự giống như mình nghĩ, đổi ý rồi sao?

Tần Tấn Dương mấp máy môi, không biết nên mở miệng nói như thế nào, nhắm mắt, áp úng hỏi, “Mẹ em....Không phải.....là đã qua đời à.....Như vậy.....Anh đi gặp như thế nào đây....”

Cô sẽ không lại đùa bốn anh chứ? Chẳng lẽ để cho anh đi tìm thầy sư, sau đó âm dương nói chuyện sao? Cứ như vậy, cũng không khỏi quá dọa người đi

”‘Đồng Thiên Ái im lặng, một giây sau nhếch môi, cười to lên, ”Ha ha——”

“Cười cái gì!Anh đang nói thật!Không có nói đùa!” Tần Tấn Dương về mặt thành thật, gương mặt anh tuần, không tìm được một chút ý tứ đùa giỡn nào, mà đôi mắt anh bởi vì sự nghiêm túc này mà trở nên nóng bỏng.

Đồng Thiên Ái dừng cười, cũng nghiêm túc nhìn vào đôi mắt anh. Bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên có cảm giác thật rung động, trong nháy mắt hốc mắt chợt cảm thấy nóng.

“Tháng sau là ngày giỗ mẹ em. Dẫn anh đi nhìn mẹ!” Không nhin được đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, có chút xúc động nói.

Tần Tấn Dương thở phào nhẹ nhõm, đưa tay cầm tay của cô, trấn định nói một chữ, “Được”

Trong lòng yên lặng tính toán, còn nửa năm thì cô tốt nghiệp. Mặc dù bây giờ nói bọn họ đã như hình với bóng rồi, nhưng là vì để chắc chắn, vẫn là nên có danh phận trước!

“Đi!” Vừa dắt lấy tay của cô, vừa đi đến cửa, đẩy cửa phòng làm việc ra.

Đồng Thiên Ái bị anh lôi đi, lần này không có phản kháng, đi sát sau lưng anh. Cũng không nhin được tò mò, mở miệng hỏi, :“Tần Tấn Dương! Anh lại muốn đưa em đi đâu!”

”Mua lễ phục! Mua nhẫn!” thanh âm Tần Tấn Dương , từ phía trước kiên định như thế bay tới.

Mua lễ phục? A! Là để mặc ở hôn lễ của người bạn kia sao? Ai? Thế mua nhẫn để làm gì đây? Chẳng lẽ làm quà tặng kết hôn sao?’

Nhưng mà chưa nghe thấy ai bạn kết hôn lại đi tặng nhẫn cả!

Quan Nghị ngồi trong phòng làm việc của mình, nhìn qua cửa chớp, thấy hai người nắm tay nhau, hướng thang máy đi tới. Vội vàng từ trên ghế đứng lên, mở cửa thờ đầu ra.

“Các người đi đâu vậy?” Thật là! Cũng không biết bây giờ đang trong thời gian làm việc sao?

Tần Tấn Dương không thèm quan tâm đến hấn, vẫn nắm tay cô đi tới cửa thang máy, ấn xuống, “...”

Ngược lại thì Đồng Thiên Ái có chút ngượng ngùng, nâng lên gương mặt tươi cười, áp ứng nói, “Quan thư ký! Chúng tôi đi mua lễ phục, mua nhẫn! Cho nên, nơi này liền giao cho anh giải quyết a!”

Nhìn thấy thang máy mở cửa, cô liền cùng Tần Tấn Dương đi vào thang máy. Không quên nghiêng đầu, hướng khuôn mặt đáng thương kia, làm động tác “Sorry”

Ai!Đột nhiên phát hiện, Quan thư kí thật đúng là có chút đáng thương!

Lần này, Đồng Thiên Ái không có cự tuyệt nữa.

Nâng lên khuôn mặt tươi cười, ngẩng đầu lên, cùng anh đường hoàng ở nơi công cộng. Dĩ nhiên, cái nơi công cộng này chỉ có một là đại sảnh cao ốc Tần thị.

“.....”

“.....”

Ánh mắt của mọi người theo thang máy chuyên dụng mở ra, vẫn tò mò nhìn chăm chú vào hai người bọn họ. Đáy mắt đều tràn đầy hoang mang cùng kinh ngạc, nhưng lại không có một người, can đảm dám mở miệng nói chuyện vào lúc này.

Thậm chí ngay cả nhỏ giọng bàn tán cũng không có, bởi vì đã hoàn toàn đông cứng lại rồi.

Không phải là chưa từng thấy Tần tổng tài của họ mang tình nhân tới công ty, mà là chưa từng thấy qua thái độ này của Tần tổng tài. Đó là vẻ mặt hạnh phúc..... Cùng dịu dàng không giống thường ngày....

Mọi người chú ý, khiến cho Đồng Thiên Ái cảm thấy có một chút hèn nhát. Nhưng mà tay của cô, vẫn bị anh nắm thật chặt.

Tần Tấn Dương không thèm để ý đến ánh mắt của người khác, chỉ cần anh nhận định là người của anh, chưa bao giờ cần người khác tới khằng định. Nhưng là dùng sức cầm tay của cô, giống như là muốn đem sự rụt rè của mình, xuyên qua lòng bàn tay, truyền cho đối phương.

Sau đó, hai người biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Nhìn đến hai người bọn họ đi ra khỏi đại sảnh, đám người đang trợn mắt há mồm kia lúc này hoàn hồn. Thật ra thì còn có chút gái mê trai, đối với Tần tổng tài thêm ngưỡng đã lâu.

”Chuyện gì đã xảy ra! Cô gái đi bên cạnh Tần tổng là ai a!” Cô gái mang mắt kính, tức giận dậm chân.

Một người mê trai khác vội vàng tiếp lời, cảm giận bất bình nói, “ Chính là cô ta! Tần tổng lại còn dắt tay của cô ta! Thật sự là hâm mộ mà! Quan hệ của bọn họ là thế nào!”

“Các người liên việc này cũng không biết sao?” Lúc này, một cô gái tương đối lý trí thở dài nói.

Lời này vừa nói ra, các cô gái kia cùng nhau quay đầu lại, số lượng đàn ông không nhiều lắm cũng quay đầu lại. Thật sự là quá tốt! Cô bé mới vừa rồi kia, rốt cuộc là có lai lịch gì!

Đưa tay ôm ngực, gạt đầu một cái, “Nếu như không sai, thì cô ta là người phụ nữ thần bí trong truyền thuyết kia!”

“Hả? ——”

“Không phải chứ? Là thật sao?”

“ Chính là cô ta sao? Dáng dấp thật bình thường! Không có điểm gì đặc biệt! Không thể nào?”

“ Người phụ nữ thần bí trong truyền thuyết? Phòng làm việc tổng tài?” Một vị nhân viên nam thì thầm một tiếng, hiểu ra nói “Cô ấy chính là ‘Đồng Thiên Ái’?”.

188. Chương 190: Sinh Cục Cưng

Cửa hàng châu báu lớn nhất Đài Bắc

Đông ấm, ánh mắt trời sáng rực, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, lười biếng bỏ ra ánh sáng ấm áp. Ánh sáng màu vàng, mang theo một chút cảm giác huyền ảo. Hơn nữa còn là vì một anh chàng tuấn tú, cực giống với con vua.

“Cô ơi! Lấy cho tôi cái này!” Tần Tấn Dương cẩn thận nhìn từng chiếc nhẫn, cuối cùng rơi vào tầm mắt là một chiếc nhẫn bạch kim có kiểu dáng đơn giản.

Nhân viên bán hàng mỉm cười, nói “Anh có ánh mắt thật tốt nha! Chiếc nhẫn này nhìn qua quả thật rất bình thường, nhưng nó là do một nhà thiết kế có danh tiếng làm đấy! Chắc trên thế giới chỉ có 100 chiếc thôi! Hàng số lượng có hạn mà!”

“Tôi lấy một cái!” Tần Tấn Dương hài lòng gạt đầu, nghiêng đầu, hỏi “Thích không?”

“Dạ? Nhìn rất đẹp!” Đồng Thiên Ái không có bất kỳ ý kiến vì chiếc nhẫn quả thật rất đẹp, sẽ không quá khoe khoang, nhưng lại có cảm giác sáng chói vô cùng!

Tần Tấn Dương không chút nghĩ ngợi, liền nắm lấy bàn tay phải của cô, đem chiếc nhẫn vững vàng đeo vào ngón giữa của cô, sau đó ngẩng đầu lên, bá đạo hỏi: “Anh nhớ lúc trước tay em có đeo một chiếc nhẫn bạc, vậy chiếc nhẫn đâu?”

“Dạ.....” Đồng Thiên Ái cúi đầu, lạnh nhạt trả lời “Lấy lại rồi! Anh Bạch Minh đem đồ tặng cho em, không thể dễ dàng coi thường tâm ý của người khác!”

Cho dù cuối cùng Hắn vẫn là bỏ cô mà đi!

“Ngốc!” Tần Tấn Dương mỉm cười, tiếp tục nói “Em về sau chỉ được đeo chiếc nhẫn anh tặng. Bây giờ là ngón trở, sau này sẽ là ngón áp út! Nghe chưa?”

“Cô à, chồng tương lai của cô đối với cô thật tốt! Cũng rất đẹp trai a!” Nhân viên bán hàng nhìn Đồng Thiên Ái hâm mộ nói.

Đồng Thiên Ái khuôn mặt trở nên hồng, xấu hổ không dám ngẩng đầu, lo lắng nắm lấy áo hắn, nỉ non “Đi mau lên!”

“Hả? Ừ!” Tần Tấn Dương nhanh chóng xuất ra thẻ vàng, đưa cho nhân viên thanh toán.

Rời khỏi tiệm châu báu, Đồng Thiên Ái ngẩng đầu nhìn phía đối diện.... Đó là một đôi vợ chồng già, tay nắm tay nhau vô cùng hạnh phúc đi ra đầu đường Đài Bắc, trên tay còn cầm vài cái túi.

Nếu tình ý có thể biết được, trong túi là thật nhiều đồ ăn.

Đồng Thiên Ái đột nhiên hăng hái, hưng phấn chỉ vào đôi vợ chồng già “Chúng ta cũng đi mua đồ ăn đi! Vừa vặn hôm nay em rảnh, chúng ta cùng về nhà nấu ăn, được không?”

Thật trùng hợp, xem như hai người họ ăn mừng đính hôn vậy!

“Về nhà nấu?” Tần Tấn Dương nỉ non một tiếng, nghi hoặc hỏi “Vợ anh à, em sẽ nấu sao?”

Haizzzzzzz.....

Đồng Thiên Ái nhú mày một cái, thờ ơ đáp “Thì nhìn theo sách nấu, cũng không khó đâu! Ha?” Tuy rằng cô chưa từng nấu qua, nhưng cũng sẽ không quá phức tạp chứ nhỉ?

“.....” Tần Tấn Dương kéo kéo môi, đối với lời cô nói cảm thấy thật bất lực.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, liếc hần một cái “Sao? Nhìn anh giống như không muốn đi với em thì phải? Không muốn thì thôi vậy, em không ép. Em đi một mình cũng được nha!”

“Anh đi mà! Anh đi!” Hần vội vàng kéo tay cô lại, nắm tay cô đi đến một siêu thị cách đó không xa.

Ở trong siêu thị, hần anh tuấn như vậy làm người ta nhìn không ngớt, cũng không dời ánh mắt đi được, đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm ở đó. Chính là Đồng Thiên Ái không tỏ thái độ, nếu có cũng chỉ là kiêu ngạo tự đắc.

“Rất đẹp trai nha! Phải hay không là một siêu sao nào đó hả?”

“Siêu sao mà cũng đi dạo ở siêu thị à! Đúng là.... Nhưng mà hình như đã thấy ở nơi nào rồi a!”

.....

Mọi người bắt đầu nói chuyện ầm ĩ, chỉ trở nhỏ giọng thảo luận, thỉnh thoảng trở nên quá khích, liếc nhìn về ngoài đẹp trai kia mấy lần, lưu luyến không muốn rời đi.

“Cái này anh cầm đi nha!” Đồng Thiên Ái cầm lên một bó cần tây đưa cho hần.

Tần Tấn Dương cầm lấy bó cần tây, nhú mày không hiểu nhìn cô “Thiên Ái, đưa cho anh cần tây làm gì? Em để trong xe đi!”

“Cầm lấy!” Đồng Thiên Ái ra lệnh, gạt đầu, nói “Lấy nó che khuôn mặt anh lại đi! Mặt của anh quá mức nổi bật rồi!”

Nói xong cô nghiêng đầu, nhìn đám thực vật sặc sỡ bên kia, nỉ non nói “Đi mua chút rau dưa vậy! Ai..... Quả cà chua này đáng yêu quá đi mất!”

Tần Tấn Dương lúng túng nhìn cô gái trước mặt mình....

Mua xong, chạy xe thật nhanh trên đường trở về Vịnh cao ốc. Hai người cầm bao lớn bao nhỏ. Đi tới trước cửa nhà trọ, vừa mới mở ra cửa phòng đã có người kêu lên.....

“Tần Tấn Dương à, em mệt quá! Hôm nay anh nấu cơm đi nha!” Đồng Thiên Ái vứt hết đồ ăn ở trên sàn, ngã vật xuống sofa.

Chàng trai bị chỉ đích danh vô cùng đồng ý gạt đầu, đi nhanh xuống nhà bếp “Vợ à, em có đói không?”

Đồng Thiên Ái giãy chân ra, tạo nên một tư thế vô cùng thoải mái “Em hả? Em chỉ cảm thấy mệt thôi à! Chân giống như muốn gãy vậy á! Em không đói, lát nữa anh hãy nấu ha?”

“.....” Tần Tấn Dương chạy tới bên người cô, cúi đầu nhìn người đang nằm trên ghế sofa. Ai! Thật ra hần hơi đói a!

Khóe miệng hần nở ra nụ cười xấu xa. Hần đang muốn một bước ăn hết cô! Haiz, có trời mới biết hần muốn ăn cô nhiều đến mức nào nha!

“Vợ à! Em đang đeo nhẫn của anh, vậy cũng là người của anh, đúng không?” Hấn thử hỏi, trong tròng mắt hiện ra một tia giả hoạt khó phát hiện. [Rồi, em biết anh muốn làm gì rồi:))]

Chiếc nhẫn.....

“Haiz da! Quên đi mua áo cưới rồi! Ngày mai không phải tụi mình đi đăng ký kết hôn sao?” Đồng Thiên Ái ảo não rên rỉ.

Thật là muốn chết qua đi! Cũng bị chiếc nhẫn trên tay kia làm cho văng đầu rồi! Điều là hấn không tốt, tự nhiên đưa cho cô chiếc nhẫn. Ok ok, cô thừa nhận, cô quả thật là rất cảm động a!

Tần Tấn Dương ngược lại thờ ơ, lắc đầu một cái, nở nụ cười của hồ ly “Không sao! Vợ à, ngày mai chúng ta dậy sớm một tí, tiện thể đi mua áo cưới luôn!”

Còn bây giờ, có việc quan trọng hơn phải làm! Cực kỳ quan trọng.

Đồng Thiên Ái từ trên ghế salon nhảy lên, cảnh giác nói “Ồ! Dù sao bây giờ cũng không còn chuyện gì nữa! Bây giờ chúng ta đi mua luôn đi! Để sáng mai có thể ngủ nướng!”

“Không cần! Đừng đi!” Tần Tấn Dương bỗng dưng vươn tay ôm chặt lấy cô, làm nũng ôm chặt lấy cô. [Ế:)) Em đang tưởng tượng cảnh anh làm nũng với chị:)) Chị Hằng ơi, em mắc ối quá:))]

Ai! Để hấn ôm một cái đi, dù sao cô cũng đồng ý gả cho hấn rồi còn gì?

Đồng Thiên Ái trấn an vỗ vỗ lưng hấn, đồng thời hào khí nói “Ngoan nha cục cưng! Chúng ta đi thôi! Mua quần áo rất nhanh mà! Với lại em cũng không kén chọn nha!”

“Ngoan? Cục cưng?” Tần Tấn Dương nhíu mày, cô cư nhiên lại dùng từ “ngoan”, “cục cưng” này để nói hấn?

Đột nhiên, hấn phá lên cười xấu xa, khác thường đem cả người cô ôm lên “Em thích cục cưng sao? Như vậy đi! Chúng ta cùng nhau chế tạo một cục cưng vậy!”

“Oa——” Đồng Thiên Ái quát to, mặt đỏ bừng “Anh ở đây nói bây bạ gì vậy hả?”

Tần Tấn Dương thoải mái ôm cô, hướng gian phòng của cô đi tới, không quên trêu chọc “Anh đâu có nói bây bạ? Em suy nghĩ một chút nhé, không phải bây giờ em mang thai liền rất tốt sao?”

“Tốt cái khỉ! Mau buông em ra!” Cô ra sức dùng chân đạp hấn, trong lòng cũng biết bây giờ hấn đang nghĩ muốn làm gì!

“Đương nhiên là được a! Đợi thêm 20 năm nữa, lúc đó cục cưng lớn lên. Hai người đi ra ngoài, chắc chắn sẽ bị hiểu nhầm là chị em. Lúc đó không phải là rất tự hào sao?”

Đồng Thiên Ái thích nghe hấn đùa, cười đến híp mắt: “Trời ơi! Như vậy mà anh cũng nói được sao! Em không cần, em không cần!” [O, sao chị cười đến híp mắt mà lại nói không cần? Chị Hằng giải thích cho em đi:))]

“No! Em không được từ chối anh! Vợ à, chúng ta sinh cục cưng đi!” Tần Tấn Dương không rảnh quan nhiều việc như vậy, đi vào gian phòng bên trong, vô cùng thô lỗ dùng chân đóng mạnh cửa.

Bên trong gian phòng truyền đến một hồi thanh âm ám muội của của hai người.

“Anh làm đau em! Buông tay em ra mau!”

“Em như thế nào lại đem rèm cửa kéo cao đến vậy hả? Tối quá! Thôi, quên đi!

189. Chương 191: Sớm Chút Luyện Tập

Beta:yunafr

Chủ nhật, khí trời sáng sủa, ánh nắng ấm áp vô cùng....

Cách khu đô thị Đài Bắc có một vùng ngoại thành, ở đó có một giáo đường nhỏ tên Ca Đức.... Bên ngoài bầu trời xanh thẳm, một đàn chim bồ câu trắng bay ngang qua, lượn lờ trên đỉnh đầu, bên tai nghe thật rõ âm thanh “Ông ông” do chúng tạo ra....

Một đôi kim đồng ngọc nữ từ trên xe đi xuống, làm ọi người không thể dời tầm mắt.

Chàng trai mặc một bộ âu phục màu xám bạc, khuôn mặt tuấn mỹ vô song càng làm nổi bật khí chất mê người. Cô gái mặc một item váy dài màu trắng châu, khuôn mặt tuy rằng thực bình thường, nhưng nụ cười lại có vô cùng đáng yêu, thuần khiết....

Tay của cô kéo hẳn, hai người đi song song đến giáo đường kia. Cảm xúc hạnh phúc vô biên.

Chợt, giọng nói ảo não của cô gái vang lên “A, chân của em! Cái gì đây?”

Người đang nói chuyện, không ai khác chính là Đồng Thiên Ái. Cô nhíu đôi mày thanh tú, ngoái đầu lại nhìn. Chỉ thấy đôi giày cao gót bên chân trái đang dính chặt tại một chỗ.

“Ais, em không mang giày cao gót nữa đâu!” Đồng Thiên Ái giọng nói mang theo chút tức giận, ngẩng đầu nhìn về người bên cạnh.

Đã nói rồi mà, cô mang giày cao gót thật sự rất khó coi, mà cô căn bản cũng không biết mang loại giày cao gót này. Trước kia cũng đã ném qua loại một mỗi này rồi mà!

Đôi giày cao gót này..... Đáng giận!!!

Tần Tấn Dương tâm tình ngược lại vô cùng tốt, cứng chiều nheo nhẹ mũi cô, nhẹ nhàng nói “Ngốc! Sau này em sẽ phải thường xuyên mang giày cao gót đó! Trước hết em phải làm quen từ từ với nó đi!”

“Nhưng mà..... Nếu như vậy thì em không đi bộ đâu!” Đồng Thiên Ái vô cùng buồn bã nhìn đối với đôi giày cao gót màu bạc mình đang mang cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Tần Tấn Dương trầm tư một lúc, đột nhiên nảy ra một ý kiến “Em không muốn đi bộ đúng không?”

“Dạ!” Cô buồn buồn gật đầu.

“Vậy cũng tốt! Để anh ôm em vào trong vậy!” Nói xong, hắn đưa tay, nhẹ nhàng ôm cô, bế thốc lên.

Đồng Thiên Ái hét to lên, khuôn mặt trở nên hồng hồng “Á! Thả em xuống! Anh... mau buông em ra!” Cô quay đầu, thấy trước giáo đường có bóng người, “Thả em mau, có người đang nhìn chúng ta đấy!”

Thật là mất thể diện nha! Hắn không biết là ở đây vẫn có người sao?

“Liên quan gì chứ em? Quá lắm thì bị người khác thấy thôi!” Tần Tấn Dương nói, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên một nụ cười vô địch “Trước hết để chúng ta đến luyện tập một lần! Hắc!”

“Luyện tập cái gì a?” Cô tò mò hỏi, hai tay cũng tự động vòng qua, ôm cổ hắn.

Tần Tấn Dương cúi đầu, trong mắt tràn ngập thâm tình “Chúng ta nên sớm chút luyện tập! Không lâu về sau, anh sẽ ôm em đi vào giáo đường, chúng ta cùng kết hôn!”

“Toàn nói ngọt!” Đồng Thiên Ái lầu bầu một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn là không có ý kiến.

Bị hắn ôm đi tới trước giáo đường, ngẩng đầu, rốt cuộc thấy rõ trong giáo đường, cô dâu mặc áo cưới cực kì đẹp.

Áo cưới tơ lụa trắng nõn, thiết kế trang nhã, đơn giản với trắng châu bao quanh, váy áo cưới thật dài, đuôi túm lại, giống như cái đuôi trong truyện “Nàng tiên cá”. Mà lưng của cô ấy, lộ ra một đoạn da thịt trắng nõn, nhìn thật mê người....

Bên trong giáo đường nhỏ kia, bạn bè gia đình cũng không nhiều cho lắm, chỉ có lẽ tề vài người bạn trai, bạn gái, ngày cả gia đình thân thiết cũng không đến. Đây quả thật là một buổi lễ đơn giản vô cùng nha!

“Đây chỉ là nghi thức thôi! Ngày mai mới là buổi lễ chính thức!” Tần Tấn Dương ở bên tai cô, nhẹ nhàng giải thích.

“Dạ!..... Ồ!” Đồng Thiên Ái mắt hờn, sững sờ nhìn cô gái là bạn gái cũ của của tổng tài đại nhân bên cạnh mình. Chỉ nhìn bóng lưng của cô ấy thôi, cũng đủ cảm thấy thật quyến rũ rồi! Vậy thì Tử biến thái làm sao mà không động lòng đây?

Lúc này, cô dâu đang mặc áo cưới xoay lưng lại, nhìn hai người.....

Cô ta hướng chú rể bên cạnh nói mấy câu, trên mặt hiển thị rõ sự dè dặt. Lúc này, mới từ từ tiến lại gần hai người, cười trêu, nói “Ai da! Hôm nay là đám cưới của tôi! Hai người làm ơn đừng có giành ống kính có được hay không? Hắc hắc!” [À, ý chị ấy nói là 2 người đẹp quá thu hút sự chú ý của camera ấy mà! Chị Hằng, em giải thích vậy phớ hơn]

“.....”

“.....”

Hai người tự nhiên không nghĩ đến cô ấy lại nói câu này, nhất thời ngẩn người ra.

“Buông em xuống!” Đồng Thiên Ái nghiêng răng nghiêng lợi nói, gương mặt đã sớm trở nên đỏ ửng. Thật là! Mắt mặt như vậy đấy! Trước mắt bạn gái cũ của hần nữa chứ!

Tần Tấn Dương vội vàng đặt cô xuống đất, chậm rãi rời lỏng tay ra, quan tâm nói “Từ từ thôi em! Chân của em còn đau !”

“Không cần anh nói! Em biết rồi!” Cô vô cùng tự tin liếc hần nói, giày cao gót vừa mới chạm mặt đất lại làm trò cười cho thiên hạ khi bị treo chân lần nữa.

Đồng Thiên Ái vội vàng nắm lấy cổ tay hần, để tránh bêu xấu bản thân mình lần nữa, ảo não, lầm bầm khê nguyên rủa “Sau này sẽ không mang giày cao gót nữa đâu! Mà giờ làm sao đây?”

Vu Nhuế miệng cười cười, khê nói “Tấn Dương à! Em dẫn bạn gái anh đi đổi giày, được chứ?”

Trong giáo đường Phòng hóa trang.

Căn phòng nhỏ này bên trong đơn giản nhưng lại rất sạch sẽ, nay vì hôn lễ mà bày đầy những thứ cần thiết. Thậm chí ngay cả áo cưới phòng bị cũng có mấy bộ, phối hợp với nhiều đồ trang sức và giày cao gót. Nhiều đến nỗi khiến cho người ta không kịp nhìn!

“.....” Đồng Thiên Ái chăm chú nhìn căn phòng thật nhiều khí cầu, nhất thời thốt lên, khen “Đẹp quá!”

Trong phòng tràn ngập những bong bóng màu hồng, cũng trang bị đầy đủ khí Hidro, phong phú treo lơ lửng giữa không trung rơi xuống một sợi dây nhỏ màu hồng. Trường hợp như vậy, Thiên Ái cô chỉ mới nhìn thấy trong phim thôi nha!

“Cô thích bong bóng à?” Vu Nhuế đi được mấy bước liền dừng lại, ngoái đầu về sau liền bắt gặp bộ dáng hứng thú khi gặp bong bóng của Đồng Thiên Ái.

Đồng Thiên Ái vội vàng gạt đầu, cẩn thận từng chút một đưa tay nắm lấy sợi dây, trẻ con cười nói “Đúng vậy nha! Trông nó thật là đẹp!”

“Vậy lúc cô và Tần Tấn Dương đám cưới liền kêu anh ấy chuẩn bị bong bóng cho cô đi!” Vu Nhuế nhắc váy, ngồi dưới đất xới tung mấy hộp giấy tìm một đôi giấy thích hợp.

Đồng Thiên Ái có chút ngượng ngùng, đột nhiên liên tục nói “Ý, xin lỗi! Nãy giờ tôi quên chưa giới thiệu mình! Hi, tôi là Đồng Thiên Ái!”

“Đồng Thiên Ái..... Ừm..... Thiên Ái! Tôi cũng quên chưa giới thiệu mình, tôi tên là Vu Nhuế!” Vu Nhuế cười nói, tiếp tục mở ra một hộp giấy màu trắng.

Vu Nhuế nghiêng đầu hỏi cô “Thiên Ái à, số 36, cô mang vừa chứ?”

Đồng Thiên Ái sững sờ tại chỗ, đứng yên bất động

190. Chương 192: Cùng Hắc Không Liên Quan

Beta:yunafr

“Vu Nhuế... Vu Nhuế...” Đồng Thiên Ái lẩm bẩm nỉ non tên cô ấy, đột nhiên cảm thấy quen tai vô cùng. Là ở nơi nào đó đã nghe qua, cảm thấy bản thân đối với cái tên này rất ấn tượng.

Lúc này, một cô gái đi vào trong phòng trang điểm, kinh ngạc kêu lên: “Ai, cậu làm ơn nhìn lại chính mình một chút đi, làm sao mà trang điểm lại bị mờ thế này? Nhanh lên một chút dặm phần lại đi, nếu không muốn bị hư hết đó!”

Nói xong, vội vàng chạy tới bên cạnh Vu Nhuế, chụp lấy hộp giày trong tay cô ấy, kéo Vu Nhuế ngồi đến trước gương trang điểm, cầm lên hộp phấn, nhanh chóng dặm lại....

Vu Nhuế cũng không để ý, khéo léo ngồi trước bàn trang điểm, nhắm mắt lại, mặc cho cô bạn gái kia chỉnh sửa..

“Đồng tiểu thư, cô thấy đôi giày này được chứ? Nếu không được thì cô cứ việc chọn đi ha, còn nhiều lắm! Chỉ là size không vừa, 37 là size lớn nhất đó!”

“A, tôi vừa đúng size 36 nè!”

Đồng Thiên Ái lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn về phía hộp giày đã bị lấy ra để riêng, đi đến cái sofa nhỏ ngồi xuống, vén đôi giày lên, nhìn thấy một đôi giày da màu ngọc trai.

“Đôi giày này được lót ở dưới gót chân, chắc là vừa mà, cô mau thử đi nha!” Vu Nhuế thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

“Ok!” Đồng Thiên Ái lấy ra đôi giày da, đồng thời cũng tháo luôn đôi giày cao gót đang mang.

Đôi giày màu trắng châu này.... Thật là vô cùng hợp với bộ lễ phục màu trắng châu của cô, đúng là vô cùng phù hợp nha! Tâm tư tinh tế của người con gái... như vậy hoàn mỹ, như vậy động lòng người.....

“Vu Nhuế ... Vu Nhuế” Đồng Thiên Ái trong lòng lẩm bẩm lặp lại tên của Vu Nhuế, nhiều đến nỗi không biết bao nhiêu lần.

Luôn là cảm giác đó, đây cũng không phải lần đầu tiên cô được nghe đến Vu Nhuế, nên cũng có loại cảm giác quen thuộc. “Ông——” một tiếng, trong đầu cô chợt nhớ đến cái bưu tín được gửi tới cô nhi viện lúc trước.

Chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, vô cùng nghi ngờ nhìn cô ta, nhẹ hô lên một tiếng: “Vu Nhuế!”

“Hả? Thế nào? Giày không thích hợp sao?” Vu Nhuế nghe được có người kêu mình, cũng nghiêng đầu, nhìn về phía cô, lại thấy Đồng Thiên Ái mang vẻ mặt mê man.

Vu Nhuế hướng về phía người bạn bên cạnh, vô cùng tùy tiện lấy đại một cái lý do “Tự nhiên mình thấy khát quá! Mình muốn uống nước!”

“Trời! Cậu thật sự là phiền phức quá nha! Sắp làm vợ của người ta rồi mà còn phiền toái như vậy!” Cô bạn gái không nhịn được liếc mắt nói “Rồi rồi, hôm nay cậu lớn nhất. để mình đi lấy!”

Cô gái vừa nói vừa xoay người, vội vã đi ra khỏi phòng hóa trang.

Giờ phút này, trong căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại hai người là Vu Nhuế và Đồng Thiên Ái....

Giống như thấy được trên mặt nàng có chút nghi ngờ, Vu Nhuế đầu tiên mở miệng hỏi “Đồng tiểu thư, cô có gì muốn nói với tôi hả?”

“.....” Vốn là ánh mắt có chút tan rã, bởi vì cô ấy là người mở miệng nói trước nên có chút tiêu cực.....

Đồng Thiên Ái nhìn về phía Vu Nhuế, cố gắng nhịn xuống sóng lớn đang dồn dập trong lòng mình, trấn định hỏi “Vu tiểu thư.... Có phải trước kia cô từng đi từ thiện, tặng quà ột cô nhi viện tên là Nhân Ái?”

Trùng tên trùng họ? Là cô ấy sao? Trùng hợp như vậy? Thế giới này nhiều chuyện trùng hợp như vậy, nhờ cô đi đến đây mà có thể làm sang tỏ vài chuyện, chẳng phải là do ý trời sao?

“Hử?” Vu Nhuế không nghĩ tới cô sẽ hỏi về vấn đề này, trong lòng mới vừa rồi còn tưởng rằng, cô ấy là hỏi về quan hệ của mình cùng Tần Tấn Dương cơ!

Vì vậy tươi cười nhìn Đồng Thiên Ái, nói “Thì ra cô là muốn hỏi cái này! Có nha! Nhưng tất cả đều là chủ ý của Tần Tấn Dương.

Nghe được câu trả lời của Vu Nhuế, Đồng Thiên Ái thở dài trong lòng, ả, thì ra là cô ấy thật! Chuyện trùng hợp như vậy xảy ra, nhưng là trong lòng cũng trở nên hồ nghi, mơ hồ.

“Tần Dương....” Nỉ non một tiếng, ngẩng đầu lên. Chuyện này, tại sao tất cả sự tình đều liên quan đến Tần Tấn Dương chứ hả?

“Đúng vậy nha! ả, bộ anh ấy không có kể cho cô nghe sao?” Vu Nhuế đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt ve áo cưới của mình. “Lúc đó, anh ấy có đến tìm tôi, muốn tôi quyền tiên cho cô nhi viện Nhân Ái, tất nhiên là tôi cũng tự nguyện quyền một chút.”

“Chỉ là nhắc tới có chút kì quái! Không hiểu tại sao anh ấy lại muốn dùng danh nghĩa của tôi để tặng!”

“Nói cách khác, từ khi bắt đầu cho đến bây giờ, người mà mỗi tháng quyền tặng cho cô nhi viện, không phải là cô, mà là Tần Dương sao?” Đồng Thiên Ái nhíu mày, trong lòng đột nhiên có cảm giác không nói nên lời.

“A, vậy là anh ấy cũng nói cho cô biết sao?” Vu Nhuế gật đầu một cái.

Hèn chi có chút cảm giác kì quái, Đồng Thiên Ái phân vân, cô nên giả vờ không biết, hay là biết đây? Quyền tiên cho cô nhi viện, thật là có chút kì quái.

Đúng lúc này, chú rể đã đợi hồi lâu đến trước phòng hóa trang mà gõ cửa, trong tay còn cầm một chai nước tinh khiết đi về phía Vu Nhuế, có chút xấu hổ nói: “Uống nước đi em!”

“Dạ!” Vu Nhuế nhận lấy chai nước, uống một hớp nhỏ, sau đó ngọt ngào nói “Cảm ơn nha, ông xã!”

Chú rể là một người đàn ông ngoại hình bình thường, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, ấp úng nói: “À, không cần..... Vợ à, thời gian sắp đến rồi, cha xứ cũng đang đợi đó!”

“Dạ!” Vu Nhuế cười cười, nói “Đợi tí! Để em giúp anh chỉnh lại cái nơ!”

Hai người thân mật mờ ám, nhìn Đồng Thiên Ái nháy mắt, bỗng nhiên cảm giác hạnh phúc dâng trào. Ai nói mỹ nữ nhất định phải gả cho tuần nam, còn tuần nam phải lấy mỹ nữ nha? ả, chỉ cần được ở bên nhau, đã là có duyên phúc lắm rồi.

Nghiêng đầu, giống như có cảm giác gì đó, đang nhìn thẳng vào trang điểm.

Tần Tấn Dương không biết đã đứng ngoài cửa từ khi nào, thân hình cao lớn, có chút giống bộ dáng của tên lưu manh dựa vào cửa phòng. [Em thề, nguyên bản cv nha)], nhìn hai người kia đang dính lại vào nhau, tầm mắt lại rơi vào Đồng Thiên Ái đang ngồi trên chiếc ghế salon.....

Vì cái gì, mới có thể như vậy gạt cô... Nếu như không có hôm nay, có lẽ đến bây giờ cô vẫn còn bị hấn lừa gạt. Tại sao hấn không nói cho cô, hấn mới là người quyền góp cho cô nhi viện đây?

Nói hay không nói, hay là đang sợ cái gì đây?

Vu Nhuế kéo tay chú rể, ngọt ngào đi ra khỏi phòng trang điểm. Đi ngang qua Tần Tấn Dương, trong mắt không còn những rung động trước kia nữa. Trong cuộc đời, kể từ bây giờ, tuyệt không cùng hấn có quan hệ.....

Tình cảm rối rắm, vốn là tóc mai không được sửa sang nên rối lại một đoàn, nhưng bởi vì cô hiểu được, nên lựa chọn lui về phía sau một bước, trời cao biển rộng...

Nói cho người yêu cũ của cô biết, cô đang rất hạnh phúc

191. Chương 193: Đột Nhiên Nghĩ Mặc

Beta:yunafr

Tần Tấn Dương nhìn hai người bọn họ nắm tay nhau rời khỏi phòng trang điểm, quay đầu lại, đi đến trước mặt Đồng Thiên Ái. Anh khom người xuống, nửa ngồi trước mặt cô, cầm lấy đôi giày màu ngọc trai kia ân cần mang vào cho cô.

“.....” Đồng Thiên Ái cúi đầu, nhìn người đàn ông trước mặt.

Động tác ấy của anh, sao lại dịu dàng đến vậy? Khuôn mặt anh tuần kia, đang nở nụ cười. Trong lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy ấm áp. Nhưng ngay cả chính cô cũng không hiểu vì sao lại có cảm giác đó.

Anh thay cô mang xong giày, ngẩng đầu nhìn thì thấy cô đang ngẩn người, không nhận được mà đưa tay lên ôm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Thế nào? Em lại đang nghĩ gì thế? Tội mình ra ngoài đi, hôn lễ sắp cử hành rồi!”

“Người quen tiền cho cô nhi viện..... Là anh phải không?” Thanh âm bình tĩnh vô cùng. Lời nói vừa ra khỏi miệng, chính cô cũng hoảng hốt khi nhận thấy nó trầm tĩnh vô cùng.

Không có trách cứ, cũng không có ý nghĩ gì khác, tất cả chỉ là cô muốn Anhtự mình xác nhận...

Tần Tấn Dương sắc mặt hốt hoảng, tất nhiên không để ý đến việc vì sao cô lại biết tất cả. Chính là Anhsợ cô hiểu nhầm, vội vàng giải thích “Mọi chuyện..... mọi chuyện không như em nghĩ đâu! Anh chỉ là...”

“Là anh sao? Có phải hay không?” Đồng Thiên Ái nhìn thẳng vào mắt anh, thần nhiên hỏi.

Dưới sự chú ý của cô, Tần Tấn Dương đành phải gật gật đầu, tay cũng nắm chặt tay cô, vô cùng kiên nhẫn nói “Là anh! Nhưng mà anh cũng không có ý muốn chế nhạo em đâu!”

Đồng Thiên Ái bực bội mấy phút, đầu óc cũng trở thành một mảnh trống rỗng. Đến khi hồn trở lại, nhìn thấy anh đang chăm chú nhìn chăm chăm, thận trọng quan sát vẻ mặt của mình..

“Tần Tấn Dương..... Ừa..... Nghi thức cũng sắp được cử hành rồi. Chúng ta mau đi thôi!” Cô nói xong, đứng dậy, kéo tay anh, đem cả người anh kéo lên, hướng cửa đi tới.

Tần Tấn Dương vội vàng đứng dậy, lùi về phía sau, lần này đổi lại chính là bị cô kéo đi.

Trong giáo đường vang lên thanh âm hạnh phúc. Tầm thẳm màu đỏ thật dài, ở phía cuối, chính là nhân vật chính của buổi lễ. Đuôi áo cưới được túm lại, phù dâu đứng ở phía sau nâng lên váy áo, đứng ở phía sau bọn họ.

Đồng Thiên Ái cùng Tần Tấn Dương đứng ở một góc khuất, lẳng lặng chờ đợi nghi thức tiến hành.

Ở trước Thánh Giá, cha xứ sắc mặt nghiêm trang, tay cầm Thánh kinh. Ông nhìn cặp đôi đang đứng trước mặt, bộ râu rậm rạp trên khuôn mặt nở ra nụ cười hòa ái.

“Trang Nhiên, con có đồng ý lấy Vu Nhuê làm vợ, yêu, quý trọng cô ấy, cho dù giàu, nghèo, bệnh tật, đến chết cũng không thay đổi?”

“Con đồng ý!”

Khi lấy được sự khẳng định chắc chắn của chú rể, cha xứ chuyển sang cô dâu “Con có đồng ý chấp nhận người đàn ông này làm chồng con, yêu, quý trọng anh ấy, cho dù giàu, nghèo, bệnh tật, đến chết cũng không thay đổi?”

“Con đồng ý!”

.....

Nghe được lời đồng ý kia, bọn họ trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, hạnh phúc, không khỏi nở nụ cười ngọt ngào.

Đồng Thiên Ái xem bọn họ trao nhẫn cho nhau, còn ôm hôn nhau thắm thiết. Cô không nhận được nghiêng đầu, ngã vào trong lòng người bên cạnh, hỏi “Cô ấy tốt như vậy, tại sao anh lại không chọn cô ấy?”

Đây chính là một vấn đề vô cùng lớn, đã nhin từ lâu nhưng nay không nhin được nên hỏi.

“Bởi vì..... Gặp em rồi.....” Tần Tấn Dương cúi đầu, giống như cô, nói nhỏ.

Chợt, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của anh, tất cả đều giống như đang cười, ánh mắt như vậy dịu dàng. Đúng vậy nha..... Ai bảo anh gặp được cô đây.....

“Ais! Tự nhiên em cũng muốn mặc áo cưới!” Lại đem đầu xoay về, nhìn đôi uyên ương được mọi người chúc phúc, thuận miệng nói.

Tần Tấn Dương hưng phấn kêu lên một tiếng, rung động vòng tay ôm cô. “Thật sao? Thật tốt quá!”

Trong hôn lễ, hoa tươi được rải đầy, “Phanh——” một tiếng, chai rượu sâm banh được ai đó mở ra, nhất thời trong không khí tràn ngập mùi rượu. Đang lúc mọi người vỗ tay, hôn lễ đơn giản này được kết thúc.

Ở Anh quốc..... Luân Đôn.

Trong biệt thự của Tần thị, một cô bé với mái tóc xoăn dài được buộc thanh đuôi ngựa, khuôn mặt xinh đẹp có chút kinh hoàng. Mặc quần áo xinh đẹp, giày ủng, còn xách theo một va ly nhỏ.

“Đừng có ai phát hiện nha!” Du Ti Kỳ nỉ non, càng tăng thêm bước chân.

Rốt cuộc mới vừa đi qua đại sảnh, sau lưng liền có giọng Tần phu nhân dịu dàng truyền đến. “Kỳ Kỳ à, con đang định đi đâu vậy? Sao lại đem theo cái rương hành lý thế kia”

Ais..... vẫn bị chộp được nha

~“.....” Du Ti Kỳ dừng bước, từ từ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về người phía sau, nở nụ cười lấy lòng, ngọt ngào kêu “Mẹ!”

Tần phu nhân nheo mắt lại, trong lòng đã hiểu nhưng vẫn giả vờ không biết “Ti Kỳ à, con muốn đi đâu vậy? Lại muốn qua nhà bạn chơi sao?”

“Mẹ à! Con đâu có đi đâu đâu! Chính là qua nhà Judy mấy ngày thôi mà! Đúng nha, mấy ngày thôi!” Du Ti Kỳ vội vàng đi theo cô, tiếp tục nói.

Tần phu nhân gật đầu, đi đến bên người bé, yêu thương sờ sờ đầu. “Kỳ Kỳ à, qua nhà người khác là phải biết phép tắc ! Biết không? Mẹ con qua đời sớm, cha con lại không để ý con! Chỉ có mẹ xem con là con gái thôi!”

Dĩ nhiên, nếu có thể cùng Tần Tấn Dương thật sự là rất tốt rồi, nhưng mà.....

Nhưng mà lần trước nói chuyện điện thoại, Tấn Dương hình như rất thương cô gái đó. Đầu tiên sẽ để Kỳ Kỳ đi qua thăm dò, rồi bà sẽ qua đó nhìn sau.

“Mẹ, Kỳ Kỳ sẽ rất nghe lời! Mẹ yên tâm!” Du Ti Kỳ thở phào nhẹ nhõm, vội nở ra một nụ cười ngọt.

Hoàn hảo, mẹ không có phát hiện cái gì khác thường, chỉ cần có thể an toàn đi ra khỏi biệt thự, mọi chuyện còn lại đều được giải quyết tốt. Vé máy bay cũng có sẵn rồi! Tất cả đều đã sẵn sàng.

Tần phu nhân kêu một tiếng “Quản gia! Lấy xe!”

Được Tần phu nhân đồng ý, bé nghênh ngang đi ra khỏi biệt thự. Vừa đóng cửa xe lại, bé đã nói người tài xế “Đến sân bay Heathrow!”

“...” Tài xế có chút kinh ngạc “Tiểu thư!”

Du Ti Kỳ bỏ ra khuôn mặt tươi cười, tức giận nói, “Bảo ông thì ông đi đi! Mẹ cũng đã đồng ý rồi!”

“Dạ!” Tài xế cũng không nói thêm, khởi động xe, đạp chân ga..... Chiếc xe chậm rãi rời khỏi Tần gia

192. Chương 194: Chuyện Quan Trọng

Mười hai giờ sau....

Đài Bắc – Trung Quốc.

Trong sân bay, người đi người đến qua lại tấp nập, ánh đèn đêm cả đại sảnh sân bay trở nên trong suốt, sáng ngời.

Xách theo chiếc vali nhỏ, cô gái ngơ ngàng nhìn bốn phía, đây là một đất nước xa lạ.

Khóe miệng cũng dâng lên một nụ cười, mang theo chút hưng phấn, vội vàng đi ra lối đi dành cho khách quý.

Nơi đây..... chính là Đài Loan sao?

Dùng sức cầm vali, bước đi cũng nhanh hơn. Trong lòng nói thầm: Anh Dương..... em tới đây.

Nghĩ như vậy, bước chân cô càng thêm nhẹ nhàng. Đi ra khỏi sân bay, cô vẫy một chiếc taxi. Khom lưng chui vào trong xe, cô hướng tài xế nói: “Đi đến cao ốc Tần Thị!” Cô nhớ mẹ từng nói, công ty của anh Dương ở Đài Loan gọi là cao ốc Tần Thị thì phải! Thôi! Kệ! Chuyện đó tính sau!

“Được!” Tài xế vội đạp chân ga, quay đầu xe lại, hướng phía trước đi tới.

Du Ty Kỳ nghiêng đầu, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, những đám mây trắng trôi lơ lửng trên bầu trời. Đường như là nghĩ tới gì đó, cô vội vàng mở vali, lấy ra hộp trang điểm tùy thân.

Tìm được chiếc gương nhỏ, soi soi, chiếu chiếu.

Trong nháy mắt, cô bĩu môi “Trời ạ! Thế nào lại xấu như vậy chứ? Tóc tai cũng loạn hết lên rồi! Như vậy làm sao dám gặp anh Tần đây, không được, phải sửa sang lại một chút!”

Ty Kỳ đưa tay vỗ vỗ lưng ghế dựa “Chú đưa cháu tới khách sạn nào cách cao ốc Tần thị vài căn nha!”

Cao ốc Tần thị.....

Đoàn người thong thả bước vào đại sảnh Tần thị building, phía bên phải Tần Tấn Dương là chấp hành bí thư Quan Nghị, còn bên phải chính là trợ lý thần bí trong truyền thuyết Đồng Thiên Ái.

Ba người đột nhiên xuất hiện khiến cho đại sảnh đang ồn ào bỗng chốc im lặng. Tất cả nhân viên nhường đường cho ba người mới đến, cúi đầu xuống, ý chào.

“.....” Đồng Thiên Ái có chút xấu hổ, trường hợp này tuy rằng trong lòng đã tưởng tượng ra rất nhiều nhưng khi xuất hiện cùng hân trước mặt mọi người, tự nhiên có cảm giác bất an.

Nhưng mà, vẫn là cố gắng đi tiếp....

Cuối cùng đi đến trước thang máy chuyên dụng, bước vào, cửa từ từ đóng lại.

Một giây kế tiếp, Đồng Thiên Ái dùng tay che trán của mình, không chịu nổi oán trách “Em quyết định, sau này sẽ không đi cùng hai người nữa đâu, rất áp lực! Thần kinh em hỏng mất!”

“Làm sao mà lại hỏng thần kinh chứ? Không được nói lung tung!” Tần Tấn Dương vội vàng kéo tay cô, mỉm cười nói.

Trùng mắt liếc hần một cái, cô buồn bã nói “Anh tất nhiên là không có cảm giác nha! Anh với em không giống nhau! Từ nhỏ anh đã quen được người khác chú ý rồi, sớm đã thành thói quen! Nhưng em thì không có!”

Nhìn một chút, cô cũng phải thừa nhận cho dù ở phương diện nào cô và hần cũng không giống nhau.

“Ai!” Quan Nghị một mực thở dài, suy tư nói “Không thì xây một căn phòng ở tầng cao nhất đi! Hai người cũng đỡ phải qua lại, trực tiếp ở đây luôn!”

Lời vừa nói ra, Tần Tấn Dương hớn hử đáp ứng “Cái sáng kiến này cũng không tệ!”

“Không tề cái đầu anh!” Đồng Thiên Ái tức giận gầm nhẹ!

Sao bọn họ có thể nghĩ ra chứ? Tạo một gian phòng ở lầu cao nhất? Vậy thì còn ra cái thể thống gì đây?

Thang máy “Đình——” một tiếng mở ra, ba người trước sau cười nói đi ra khỏi thang máy.

“Quan Nghị! Mỗi sáng đều như cũ, anh hiểu chứ?” Đồng Thiên Ái không khách khí nói, hướng hần làm động tác OK.

Tần Tấn dương vội vàng phụ họa, ôm bả vai Đồng Thiên Ái, hướng phòng làm việc tổng tài đi đến, thanh âm từ phía trước bay tới, “Quan đại bí thư! Thật đúng là làm phiền anh rồi!”

“.....”

Quan Nghị nhìn bóng lưng hai người bọn họ, đột nhiên có cảm giác mất mát. Chuyện gì xảy ra thế này? Hình như trong Tần thị hần là người thâm hiểm nhất.

Loại chuyện bưng trà pha coffee như vậy, hoàn toàn có thể nhờ người đi làm a! Nhưng là, phụ tá chính là sống chết không đáp ứng. Làm cả hai lần cuối, trừ bọn họ ra, chỉ còn hần là người sống sót.

Thật đáng thương!

~Quan Nghị vừa đi vào phòng làm việc của mình, nhìn thấy điện thoại ghi âm ở hệ thống quốc tế bập bùng sáng đèn đỏ.

Đáng chết! Chắc chắn lại là tìm tên Tần Tấn Dương đáng ghét kia đây mà!

Vì tránh né mẹ mình, lại thêm cái Du gia đại tiểu thư suốt ngày đeo bám, mấy ngày trước đem tất cả điện thoại quốc tế toàn bộ chuyển đến máy nội bộ của hần, làm hại hần mỗi lần Tần gia điện đến lại phải nói láo vô biên.

Đề xuống nút ghi âm, bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nữ êm ái, “Tần Dương a! Mẹ thế nào tìm không được con đây? Nghe được mẹ hần nhắn lại, thì ẹ một cuộc gọi! Mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con.”

Chuyện quan trọng? Là chuyện gì đây?

Sẽ không phải là. muốn Tần Dương trở về tham dự sinh nhật Đại tiểu thư..... hay là muốn biến họ thành một đôi?

Nghĩ như thế, hần xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Trong phòng làm việc của tổng tài, Đồng Thiên Ái đang nhàm chán giúp Tần Tấn Dương cắt móng tay.

Đi tới trước mặt hần, bắt lấy ngón tay thon dài của hần, nghiêm túc nói, “Móng tay của anh thật dài a! Nhanh lên một chút! Móng vuốt của anh đừng có lộ xộn, em tới giúp anh cắt đi!”

“Vợ à! Đây là tay của anh, không phải móng vuốt!” Đối với cô, hiển nhiên đã thành thói quen, hần nhưng mà vẫn không nhịn được mở miệng trêu ghẹo cô.

Mỗi ngày đùa với con nhím nhỏ này chính là chuyện vui nhất nha

~Cửa phòng làm việc đột nhiên bị mở ra, Quan Nghị trên khuôn mặt trẻ con hiện ra thần sắc kinh ngạc. Nhìn thấy bọn họ xúm lại, còn tưởng rằng bọn họ ở thân thiết, chợt thấy mình đến không đúng lúc.

“Phiền Tần đại tổng tài cũng đại trợ lý dùng thân thiết lại một chút xiu!” Quan Nghị ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói.

Đồng Thiên Ái hận không được đem cây kéo cầm trong tay hướng hần đâm tới, nheo mắt lại “Vây, Quan đại thư ký có chuyện quan trọng muốn nói sao?”

Tốt nhất là chuyện quan trọng, nếu không cô nhất định sẽ đập hần đấy!

Quan Nghị hướng bọn họ đến gần hai bước, hắc hắc cười gian, “A! Chuyện này đối với một đại tổng tài mà nói, là thật quan trọng! Bởi vì mẹ hần nói có chuyện quan trọng muốn nói với hần!”

“Mẹ tôi?”

“Cái gì?” Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt.

193. Chương 195: Đi Gặp Cha Mẹ

Beta:B.Cat

Quả nhiên, lời nói của Quan Nghị khiến cho cả Tần Tấn Dương lẫn Đồng Thiên Ái đều phải trợn tròn mắt. Dù thế nào cũng không nghĩ ra, chuyện quan trọng đó, lại là xuất phát từ bà mẹ hồ ly ở tận nước Anh xa tít tắp.....

Đồng Thiên Ái khẩn trương vạn phần, nghĩ đến ngày sau còn phải gặp mặt, lo lắng mà nhúu mày, “Mẹ anh tới à? Làm sao bây giờ? Hay là em đi ra ngoài một chút nhé?”

Muốn chết sao? Cô còn chưa từng nghe hấn nhắc đến mẹ hấn bao giờ a! Cũng tại cô, trước kia cũng không chịu hỏi cho rõ ràng một chút!

Quan Nghị cười to lên, vô cùng bội phục nói, “Đồng Thiên Ái tham lam à! Em cầu xin chị đừng có khôi hài như vậy được hay không! Mẹ của Tấn Dương còn đang ở nước Anh xa xôi kia, làm sao mà bay về đây được?”

“.....” Đồng Thiên Ái nghe tới đây, liền thở phào nhẹ nhõm.

Quan Nghị không có thời gian bận tâm, nghiêng đầu nhìn về phía Tần Tấn Dương, trong lòng có chút kinh ngạc nhưng rồi lại lo lắng. Mở miệng ra, muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại không biết nên nói gì.....

Thật ra thì Đồng Thiên Ái muốn biết, mẹ của hấn có thể đồng ý cho bọn họ quen nhau hay không?!

Căn cứ theo kinh nghiệm xem phim ở trong quá khứ, bình thường thì phu nhân nhà giàu, nghe nói đều là khó chiều! Hơn nữa, không phải chanh chua thì chính là hà khắc! Trời ạ, cô không muốn gặp ba mẹ hấn đâu!

Tần Tấn Dương tựa hồ nhìn thấu tâm sự của cô, vội vàng trấn an nói, “Không sao! Em đừng quá khẩn trương!”

Nói xong, hấn hướng về Quan Nghị đang ở phía cửa mà nháy mắt một cái, ý bảo hấn ta trước tiên có thể đi về, đứng ở chỗ này mà làm bóng đèn, mắt còn sáng như vậy, sẽ ảnh hưởng đến bọn họ a!

Quan Nghị nhún vai, rời khỏi văn phòng tổng tài.

Đồng Thiên Ái vẫn còn hoảng loạn, quay đi quay lại, cứ nghĩ đến cảnh ngộ bi thảm sau này, miệng lẩm bẩm “Làm sao đây! Ôi, chết mất!”

“Cái gì chết! Không cho em nói lung tung!” Tần Tấn Dương vội vàng đứng dậy, đi về phía cô, vòng tay, ôm cô thật chặt.

Thật là! Cô đang lo lắng cái gì? Chỉ là, cũng phải trách hấn không tốt, thời gian dài như vậy, đều chưa từng đề cập với cô đến tình huống trong nhà của mình. Mẹ hấn thì tương đối dễ giải quyết rồi, chỉ có ông nội ngoan cố kia là hơi khó khăn một chút.

“Thiên Ái! Em cần bản là không cần phải khẩn trương!”

“Con gái sốt ruột dễ tạo nếp nhăn lắm nha!”

“Mẹ anh không giống như em tưởng tượng đâu! Hơn nữa ba anh cũng mất sớm, cho nên em không cần quá lo lắng. Chỉ cần để ý Tần thái thái một chút là được rồi!”

Tần Tấn Dương nói vài ba câu cho có lệ, cũng tránh nhắc đến ông nội.

“Anh nói nghe thật nhẹ nhõm a! Cũng không phải là anh đi gặp cha mẹ vợ, anh sẽ không khấn trương!” Đồng Thiên Ái thở phò phò, đưa tay chọc chọc lồng ngực hần.

Tần Tấn dương nắm tay của cô, kéo cô đi tới máy tính trước mặt, “Để anh cho em gặp mẹ anh, bà quả thật không có hung dữ! Hơn nữa, em nhất định sẽ thích bà, mà bà cũng sẽ thích em!”

“Vậy sao?” Đồng Thiên Ái nghi ngờ hỏi, trong lòng còn sợ, “Không cần! Em không gặp đâu!”

Cô sờ sờ mặt của mình, hôm nay không có trang điểm, nhìn qua thật xấu a! Ít nhất phải đánh chút phấn hay son môi gì chứ? Người ta không phải nói, ấn tượng đầu rất quan trọng sao?

“Ngốc! Không cần khấn trương như vậy, hôm nay trước hết để cho em gặp mẹ anh!” Tần Tấn Dương cười, tay nhún chuột.

Quả nhiên, không lâu sau, trên màn hình máy tính hiện ra một khung hình có một ông bác trung niên.

Đồng Thiên Ái tròn to hai mắt, nhìn về phía ông lão mặc tây trang. Không phải nói là gặp mẹ hần sao? Thế nào mà lại thành một người đàn ông rồi?

“Quản gia! Bác chuyển ẹ con đi!” Tần Tấn Dương đến gần, trầm giọng nói.

Ở bên kia, ông lão gạt đầu “Dạ! Thiếu gia!”

Màn ảnh một hồi đung đưa, người đàn ông kia biến mất không còn thấy gì nữa. Sau đó, một màu lam chiếm cả màn hình, bắt được tín hiệu, mấy giây sau lại xuất hiện một lão phu nhân ăn mặc sang trọng.

Mà cô, tựa như chờ đã lâu. Tha thiết mong mỗi mạng bắt được tín hiệu, trên mặt YES ! Nở nụ cười lười biếng, nhìn qua cảm giác có chút đáng yêu.

“Khí chất u nhã ôn hòa thân thiết ” tám cái chữ này, trong nháy mắt quanh quẩn ở trong đầu cô.

Phu nhân trước mắt, mới nhìn đã làm cho người ta có cảm giác chính là thoải mái như vậy. Không giống với trong phim truyền hình, bà ấy ăn mặc cao quý và thể hiện là một phụ nhân kiêu ngạo, hoàn toàn vượt qua trong ấn tượng của cô rằng nhà giàu ai cũng chảnh chọe!

Tần phu nhân có chút bùi ngùi nói: “Tấn Dương, sao trẻ như vậy mới gọi ẹ?”

“Vừa về tới, trước không biết!” Tần Tấn Dương đơn giản tóm tắt nói.

Bỗng nhiên, hần hỏi “Mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con à?”

Tần phu nhân vốn là đang cười tươi rói, nghe được con trai mình quan tâm “Chuyện quan trọng” đó như vậy, lại vội vã vô cùng, trong nháy mắt xuống thấp giọng, oán trách, “Con cũng sẽ không quan tâm đến mẹ sao? Nếu như không có chuyện quan trọng, con cũng sẽ không gọi ẹ à?”

“Không phải..... con.....” Tần Tấn Dương bỗng có cảm giác đau đầu.

Ais, tại sao khi vừa gặp bà, hần đã có cảm giác u ám rồi? Lại còn có thêm cả con gấu Koala bám dính kia nữa!

Đồng Thiên Ái vô cùng an tĩnh đứng ở một bên, nghe bọn họ nói chuyện, đột nhiên thấy khâm phục mẹ của hần! Quả nhiên a, gừng càng già càng cay! Hai ba lần liền đem Tấn Dương chinh đến tận bờ!

“Mẹ, lát nữa con còn phải đi học!” Hần nhẹ nhàng nói.

Nghiêng đầu nhìn về Đồng Thiên Ái bên cạnh, lại phát hiện cô đang hết sức bội phục mà nhìn chăm chăm vào mẹ hần. Mà trong ánh mắt của cô, lóe ra tia sáng kỳ dị, khiến hần run rẩy.....

Sẽ không phải là. cô cũng muốn hướng mẹ hần học tập chứ? Trời ạ!

Bên kia, Tần phu nhân vẻ mặt buồn rầu, mạo hiểm nói “Con trai à, mẹ có chuyện quan trọng muốn nói!”

“Dạ?” Nhìn mẹ hần đáng vẻ có chút hả hê, không biết vì sao trên trán hần, gân xanh nổi đầy mặt.

Tần phu nhân không hề nữa vòng vo nữa, trực tiếp thẳng thắn nói, “Ngày hôm qua Ty Kỳ đem theo cái vali, nói là qua nhà bạn.....”

Lông mày hăn chợt co rúm lại.....

“Có điều..... Tài xế trở lại nói với mẹ rằng..... nó, dường như đi đến sân bay rồi.....!”

194. Chương 196: Tra Được Kết Quả.

Không ngoài dự đoán, lời Tần phu nhân vừa nói xong đã chọc cho Tần Tấn Dương rống to: “Sân bay? Ty Kỳ đến sân bay? Con bé đi sân bay làm gì? Bay đi đâu?”

Nếu nói là chuyện trọng đại, hẳn là chuyện này đi? Nghĩ tới nghĩ lui, con gấu Koala ấy cũng chỉ biết duy nhất có một nước.... Không phải là bay đến Đài Loan chứ?

Tần phu nhân nghe được tiếng con trai rống to giận dữ, coi như không có chuyện gì, tiếp tục nói “Tần Dương à, con phải chăm sóc Ty Kỳ cho thật tốt, nếu không mẹ sẽ đích thân bay về Đài Loan đấy!”

Uy hiếp xong, liền nhấn nút tắt. Màn hình máy tính khôi phục lại một mảnh màu lam, hình ảnh cũng biến mất.

“Mẹ!” Tần Tấn Dương gấp đến mức không nói nhiều, nhìn chằm chằm khung trò chuyện màu lam, tức giận dùng tiếng Anh thô lỗ chửi rủa “Shit!” (Editor: Anh ơi, Shit là gì, có ăn được không?)

Đồng Thiên Ái lẩm nhẩm tên của cô bé, trong lòng tự dưng sinh ra bất an.

Qua buổi nói chuyện này, cũng có thể hiểu được vấn đề. Cái cô bé tên “Kỳ Kỳ” này hôm qua đã mờ mờ mịt mịt mà đến Đài Loan. Mẹ của Tần Tấn Dương có lẽ đối với cô bé tên Kỳ Kỳ này rất yêu thương và quan tâm....

Nghiêng đầu nhìn sang thấy hăn đang nhíu chặt chân mày, lập lòe hỏi “Cô gái ấy là ai? Em gái của anh hả?”

Mặc dù trong lòng biết, khả năng là em gái này vô cùng thấp, bởi vì cô nhìn thấy ánh mắt của hăn không phải là loại tình cảm “anh em”, nhưng giờ phút này cô cũng chỉ biết hỏi như vậy.

“Ai?” Tần Tấn Dương nắm lấy tay cô, “Em nói Du Ty Kỳ sao?”

Đồng Thiên Ái gật đầu một cái, im lặng không nói. Ngay cả cô cũng cảm thấy, nụ cười trên mặt cứng ngắc như thế, trong lòng mơ hồ lo lắng, vào thời khắc này chợt quanh quẩn lên.

“Cô ấy không phải là em anh, nhưng anh vẫn coi nó là em gái.” Tần Tấn Dương nhận ra sự khác thường của cô, giải thích “Nói sao đây? Mẹ anh cũng coi con bé không khác con gái của mình.”

Mặc dù hăn biết cái lão nhân kia chính là muốn cho hai nhà làm đám hỏi, nhưng hăn cũng sẽ không để chuyện ấy xảy ra.

Đồng Thiên Ái “nha” một tiếng, ngược lại cầm tay hăn, “Anh không ra sân bay đón cô ấy à?”

“.....” Tần Tấn Dương sững sốt một tí, sau đó nhấn cái nút trên điện thoại “Quan Nghị, cậu ra sân bay, kiểm tra xem những chuyến bay từ Anh Quốc về Đài Loan có Du Ty Kỳ hay không?”

“Cái gì, Du đại tiểu thư về đến Đài Loan rồi à?” Quan Nghị ở bên kia đầu dây điện thoại sợ hãi kêu ra tiếng thật to.

Tần Tấn Dương sắc mặt tối sầm, trong mắt xuất hiện hình ảnh của cái nữ nhân suốt ngày bám dính lấy hăn, có chút chán ghét mà nói “Bảo cậu đi thì cậu đi đi! Làm gì mà nói nhảm hoài vậy?”

“Rồi rồi, tớ đi!” Quan Nghị bất đắc dĩ nói, thanh âm của đầu bên kia điện thoại liền biến mất.

Trước cao ốc Tần thị, một chiếc taxi màu vàng từ xa tiến đến, chậm rãi dừng ở ven đường.

Cửa sau xe được người lái mở ra, đầu tiên là một chiếc giày cao gót bước ra khỏi taxi, ngay sau đó, một cô gái mặc áo công sở màu hồng đi ra khỏi xe. Một mái tóc xinh đẹp lấp lánh bồng bềnh dưới ánh nắng.

Trên người cô ấy thoang thoảng mùi nước hoa thanh khiết.

Những người đi qua đường không khỏi phải ngoái lại ngược nhìn lần thứ hai. Mỹ nữ cho dù đi đến đâu, cũng khiến người khác phải để ý, huống chi chỉ cần nhìn trang phục của cô gái, cũng biết được thân thể không bình thường. (Editor : Cấp cấp, không bình thường là ý tiêu cực hay tích cực nhờ)

“Tấn Dương, em đã đến rồi đây!” Du Ty Kỳ hưng phấn ngẩng đầu, nhìn về tầng cao nhất của tòa cao ốc.

Nghĩ đến chút nữa sẽ được nhìn thấy Tấn Dương, trong lòng lại nhin không được vịn phần kích động, từ sau lễ Giáng Sinh đợt trước, thoáng một cái liền hơn nửa năm. Cũng may lần này không có ai cản trở, cô mới có thể thuận lợi mà đến Đài Loan.

Cô cầm chiếc túi nhỏ hiệu Chanel, chân đi giày cao gót, sải bước hướng tòa cao ốc đi tới.

Không biết Tấn Dương nhìn thấy cô sẽ có vẻ mặt gì đây nhỉ? Oa —— có thể hay không vui vẻ đến mức kêu to lên? A! Còn có thể nhìn thấy cái dáng dấp rất đáng yêu đó nữa?

“Ừm, đã lâu không gặp!” Trong miệng nỉ non nhớ đến, người đã bước vào trong đại sảnh.

Du Ty Kỳ đi tới quầy tiếp tân, bĩu môi, không chút nghĩ ngợi nói “Tôi muốn gặp anh Tấn Dương!”

“Anh Tấn Dương?” Cô lễ tân nhìn vị tiểu thư khí chất phi phàm trước mặt, kỳ quái hỏi “Tiểu thư! Cô là nhắc đến anh Dương nào ạ?”

Ách, không phải là Tần Tấn Dương, giám đốc của họ chứ?

Du Ty Kỳ lè lưỡi một cái, nói lời xin lỗi “A, sorry, ừm..... Tần... Tần Tấn Dương, là giám đốc của mấy người ấy!”

Vẫn luôn gọi là anh Dương, bây giờ lại gọi cả tên lẫn họ, thật sự là có chút lạ miệng.

“Tiểu thư! Để tôi giúp cô báo một tiếng!” Lễ tân là một người thức thời. Tuy rằng có luật là không hẹn trước không được gặp, nhưng nhìn cô gái trước mắt này cũng đủ biết thân thể không nhỏ. (Editor : A, thì ra “không bình thường” là hướng tích cực :”x)

Vì giữ được chén cơm của mình, thôi đành gọi một tiếng cho Quan thư kí vậy!

“Đồ đồ!” Điện thoại nội tuyến vang lên.

Quan Nghị vốn là đang nói chuyện với nhân viên về việc điều tra danh sách các khách hàng trong chuyến bay từ Anh đến Đài Loan. Lúc này điện thoại vừa reo thì liền nhanh nhẹn bắt lấy, đem người kia gác qua một bên.

Hắn thấp giọng “Có chuyện gì?”

“Quan thư ký, trong đại sảnh có vị tiểu thư muốn gặp giám đốc ạ!” Lễ tân căn cứ theo sự thật trả lời.

Quan Nghị không nhận được nói “Tiểu thư cái gì? Căn bản chỉ là những kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ thôi! Chẳng lẽ cả điều này cô cũng không biết?”

“.....” Bên kia điện thoại, thanh âm nhỏ dần.

Một lát sau, lễ tân ở đầu kia trả lời “Quan thư ký, vị tiểu thư này nói cô ấy là Du Ty Kỳ!”

“Du Ty Kỳ....Du Ty Kỳ?” Quan Nghị hốt hoảng từ trên ghế đứng lên, lo lắng nói “Đợi chút, để tôi xuống gặp mặt!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Nhận được điện thoại, việc đầu tiên mà Quan Nghị làm là chạy về phía phòng làm việc của tổng tài. Đẩy cửa ra, hắn nhìn về phía Tần Tấn Dương và Đồng Thiên Ái.

“Kiểm tra như thế nào? Có bay về Đài Loan hay không?” Tần Tấn Dương trầm giọng hỏi.

Quan Nghị lắc đầu một cái “Tấn Dương, cô ấy ở đại sảnh.”

195. Chương 197: Những Nguyên Nhân Khác

“Cái gì?” Nghe được lời nói của Quan Nghị, Tần Tấn Dương chột từ trên ghế đứng lên, vô cùng giật mình mà nhìn Quan Nghị. Anh ngàn tính vạn tính, nhưng lại cũng không tính được, cái con gấu Koala đó nhanh như vậy đã đến đây!

Vào thời khắc này chân mày anh nhíu chặt lại, khi nghĩ đến Du Ty Kỳ, huyết thái dương lại bắt đầu cảm thấy đau.

Đồng Thiên Ái nhìn biểu tình trên mặt anh ngày càng tối , trong lòng đã sáng tỏ, nhưng là để chắc chắn thì vẫn nên xác nhận lại, cô liền hỏi, “Tấn Dương! Là người nào đến? Vị tiểu thư kia đã đến đại sảnh rồi sao?”

Buồn buồn “Ừ” một tiếng, Tần Tấn Dương hướng về phía Quan Nghị gầm nhẹ, “Cậu vẫn còn ở đứng ở đây làm cái gì! Còn không đi xuống!”

“A —— Biết! Mình đi! Mình sẽ đi ngay bây giờ!” Quan Nghị cũng lo lắng xoay người, nghĩ đến một lát nữa phải ứng phó với cái cô nàng bám người kia, trong lòng cảm thấy một hồi tê dại.

Bộ dáng khấn trương thái quá của bọn họ, thật khiến cho Đồng Thiên Ái cảm thấy nghi hoặc.

Có cần thiết phải như thế không? Không phải là cô bé kia từ Anh Quốc đến Đài Loan sao? Tại sao lại có cảm giác giống như có đại địch đến đây? Chỉ là một cô gái, có thể kinh khủng như thế sao?

“Chờ một chút....!” Đột nhiên, Tần Tấn Dương hét lên.

Quan Nghị vội dừng bước, quay đầu lại hỏi, “Lại làm sao nữa?”

“.....” Tần Tấn Dương nghĩ một lát, sau đó hướng về phía Quan Nghị dặn dò, “Nghĩ tất cả các biện pháp! Nhất định không được để cho cô ta đi lên! Nghe chưa!”

Nếu để cho cái kẻ bám người đó nhìn thấy Đồng Thiên Ái đang ở trong phòng làm việc, đến lúc đó không biết sẽ náo loạn lên thế nào!

Vì để phòng ngừa bất trắc, vẫn nên dừng để cho cô ta lên đây!

Quan Nghị gật đầu, trong lòng tính toán xem nên làm như thế nào để lừa Du đại tiểu thư đi chỗ khác, vừa đi được về phía trước mấy bước, lại quay đầu hỏi, “Nếu cô ấy hỏi đến cậu, mình nên nói như thế nào?”

Trời ạ! Nhiều năm như vậy không nhìn thấy cái tiểu nha đầu kia, bây giờ còn không biết biến thành cái hình dạng ra sao!

“Sao bây giờ cậu lại dần thế? Tùy tiện tìm lý do! Nên nói như thế nào liền nói như thế! Không cần gánh vác!” Tần Tấn Dương nhíu hai mày kiếm lại, đem tất cả vấn đề khó khăn đẩy lên trên người Quan Nghị.

Dù sao chỉ cần dừng để cho nàng đi lên, rồi giải quyết sau!

Quan Nghị “Nha” một tiếng, liền hiểu ngay nói, “Vậy mình liền nói cậu không có ở đây!”

Chỉ là bảo “Hắn không có ở đây”, lý do này quá gượng ép rồi! Người bình thường cũng sẽ không tin, huống chi đây lại là Du đại tiểu thư khó dây đến cực điểm a!

Tần Tấn Dương đưa tay nhéo nhéo lông mày, thở phào nhẹ nhõm, “.....”

Không ngờ chưa đi được mấy bước Quan Nghị lại dừng bước, quay đầu lại vô cùng khốn hoặc hỏi, “Ai? Nếu là cô ấy không đi lên tìm cậu, thì cô ấy nên đi đến đâu a?”

“Đi đâu? Tùy tiện, đến nơi nào cũng được! Cậu có thể đưa cô ấy đi đến biệt thự ở để cho Vương mục chăm sóc, hoặc là đến khách sạn ở, nếu không thì đến nhà cậu cũng được! Dù sao dừng để cô ấy đi lên đây!”

Tần Tấn Dương gầm nhẹ nói, giọng nói cũng đã mất kiên nhẫn.

Đồng Thiên Ái đứng an tĩnh một bên, im lặng không lên tiếng. Nghe bọn họ nói chuyện với nhau, không biết vì sao, cô lại có cảm giác bỗng nhiên mình là người thừa.

Đúng vậy! Dư thừa! Không còn từ ngữ nào hợp hơn!

Nhìn Quan Nghị sải bước ra khỏi phòng làm việc, cửa bị ‘Phanh ——’ một tiếng, dùng sức đóng lại.

Cô có chút bất đắc dĩ nắm chặt tay, có chút tỉnh mạch. Thật ra thì, để cho cô ấy đi lên đây thì làm sao? Tại sao Tần Tấn Dương sống chết đều không cho cô bé kia đi lên?

Thực sự là bởi vì anh ấy ghét cô bé kia sao?

Hay là bởi vì nguyên nhân khác, ví dụ như ——

Là bởi vì cô!

‘Sao vậy? Tại sao lại rầu rĩ?’ Tần Tấn Dương kéo cà vạt, đầu liếc nhìn về phía Đồng Thiên Ái bên cạnh. Anh phát hiện ra ánh mắt cô hoảng hốt, vẻ mặt mê mang.

Đồng Thiên Ái sững sờ quay đầu lại, giật giật môi, nhưng thủy chung không hỏi anh nguyên nhân mà cô muốn biết. Có lẽ, là bởi vì hỏi không được? Biểu hiện càng quan tâm, chỉ sợ kết quả càng làm cho trái tim phải lạnh lẽo.

Tại sao lòng tin của cô đối với anh..... Có thể dễ dàng dao động như vậy.

‘Tần Tấn Dương!’ Cô quay đầu lại, gọi tên anh.

Tần Tấn Dương nhận thấy được cô có cái gì đấy không đúng liền dắt tay của cô, lôi cô đến bên cạnh mình. Anh cúi đầu, muốn nhìn xem tại sao mà cô đột nhiên trở nên yên lặng như vậy.

‘Sao vậy?’ Anh kiên nhẫn hỏi.

Cô lắc đầu một cái, nâng lên khuôn mặt tươi cười, hỏi, ‘Hôm nay đã là 28 rồi, mong ba tháng sau là ngày giỗ mẹ em! Anh sẽ đi cùng em sao?’

Nghe được cô nói như vậy, Tần Tấn Dương ôn nhu nói, ‘Đi a! Tại sao lại không đi! Đi gặp mẹ!’

Ừ!.....Mẹ?.....ừ....

Cùng lúc này, Quan Nghị cũng vừa đi thang máy xuống đến đại sảnh.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, tầm mắt liền thẳng tắp quét về nơi tiếp đãi ở quầy lễ tân. Rốt cuộc cũng nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp kia. Tựa hồ trong ký ức của anh còn cất giữ bộ dáng ngây thơ của cô gái nhỏ khó dây dưa đó.

‘Kỳ Kỳ?’ Quan Nghị vội chạy tới sau lưng cô, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Du Ty Kỳ nghe được tiếng gọi, vội vàng xoay người. Bất chấp tất cả, trực tiếp cho anh một cái ôm nhiệt tình, đôi tay ôm cổ anh, kêu lên, ‘Tần ca ca! Em tới rồi!’

Quan Nghị vỗ vỗ lưng cô, cười xấu hổ nói, ‘Kỳ Kỳ! Anh là Quan Nghị!’

‘Hả?’ Du Ty Kỳ nghe được hai chữ ‘Quan Nghị’ này, sợ tới mức buông lỏng tay. Có chút tức giận nhìn chằm chằm anh, tức giận nói, ‘Mặt con nít ca ca! Sao nhiều năm không gặp mà anh nhìn vẫn như vậy a!’

‘.....’ Quan Nghị giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ thở dài, ‘Nhiều năm không gặp, không phải em cũng không thay đổi gì nhiều sao!’

Chỉ là tính khí cùng tính tình không thay đổi, dĩ nhiên anh không nghĩ tới, khi gặp lại nhau, tiểu cô nương kia cứ nhiên lắc mình một cái, thay đổi làm cho anh thiếu chút nữa nhận không ra!

Từ cô bé biến thành người phụ nữ, quá trình này còn kém chút xíu nữa.....

‘Ai’ Du Ty Kỳ nhìn quanh phía sau anh, thất vọng hỏi, ‘Tần ca ca đâu? Anh ấy sao lại không xuống đón em?’

Quan Nghị thuận miệng nói, “Cậu ấy đi ra ngoài rồi! Không tới công ty!”

“Anh nói dối! Em vừa mới hỏi cô lễ tân, cô ấy nói Tần ca ca đang ở công ty đấy! Em muốn thấy Tần ca ca!” Du Ty Kỳ chỉ vào mũi anh nói, bắn ra ngọn lửa.

196. Chương 198: Nụ Cười Của Cô

Quan Nghị nhú mày, cảm thấy chuyện trở nên rất phiền toái. Nèn làm sao bây giờ đây? Bám theo Đại Tiểu Thư, từ khi mới bắt đầu biết cô cũng biết cô rất khó dây dưa! Ai!

“Nhân viên lễ tân? Họ nơi nào sẽ biết nhiều như vậy a! Tôi là thư ký của tổng tài! Tôi biết rõ nhất! Tần Dương hôm nay đi ra ngoài cùng công ty khác nói chuyện hợp tác!”

Một hơi nói xong, giặt mình, “nói láo” thật ra thì cũng không có quá khó khăn như tưởng tượng!

Du Ty Kỳ như cũ không tin tưởng lắm, ánh mắt hồ nghi liếc nhìn hắn, chu cái miệng mềm mại nhỏ nhắn, “Vậy sao? Nhưng sao có chuyện trùng hợp như vậy! Em vừa tới, anh ấy lại không ở đây!”

Thật là quá kỳ quái rồi ! Tại sao mỗi một lần cô muốn tìm Tần ca ca, lại không thể gặp!

“Thực sự a! Em ngay cả anh cũng không tin? Khi còn bé, lần đó anh không phải để cho em...!” Quan Nghị hết sức nghĩa khí nói, không tiếc đem chuyện nổi khổ kể ra.

Ai! Thượng Đế, xin tha thứ hắn!

Du Ty Kỳ cẩn thận theo dõi sắc mặt hắn, khuôn mặt trắng trẻo như trẻ con không lộ bất kỳ sơ hở nào. Nhưng là tại sao, trong lòng cô chính là có chút cảm thấy kỳ quái?

Không được! Cô nhất định phải gặp Tần ca ca! Dù có chuyện gì, cũng phải chờ gặp anh!

Thân mật ôm chầm cánh tay của hắn, lấy lòng nói, “Mặt con nít ca ca! Nếu Tần ca ca đi ra ngoài, em liền ở trong phòng làm việc chờ anh ấy!”

“Anh yên tâm, em tuyệt đối không chạy loạn cũng không lộn xộn đồ!” Vừa tăng thêm một câu, không quên bảo đảm.

Quan Nghị cảm thấy nhức đầu, làm như thế nào đem cô lừa đi đây? Hắn luôn luôn không có cách từ chối mấy người phụ nữ này, hơn nữa đối với Du gia Đại Tiểu Thư càng thêm không có cách. Từ nhỏ đến giờ, đều không có cách ah!

“Kỳ Kỳ!” Hô tên của cô, trầm giọng nói, “Em mới từ Anh quốc bay tới Đài Bắc, không mệt mỏi sao? Anh trước dẫn em đi nghỉ ngơi, sau đó chờ Tần Dương trở lại, anh liền để cho hắn đi gặp em!”

Thật sự là bất đắc dĩ, thử dò xét tính hỏi thăm, “Như thế nào?”

“Em không mệt a!” Du Ty Kỳ ngậy ngốc lắc đầu, khờ dại nói, “Mặt con nít ca ca, em một điểm cũng không mệt mỏi a! Vì gặp Tần ca ca, em một điểm cũng không cảm thấy mệt mỏi!”

Nụ cười của cô, mang theo một ít ngọt ngào.

Quan Nghị giặt giặt khóe miệng, bất đắc dĩ than thở một tiếng. Trong lòng thầm thì: bây giờ nên làm gì cho phải đây? Làm sao đem cô đánh lừa đi !

Nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không nghĩ ra một lý do thỏa đáng, không thể làm gì khác hơn là nghiêm mặt, “Kỳ Kỳ! Em nên nghe lời anh nói! Chẳng lẽ em không biết Tần Dương ghét nhất cô gái bốc đồng!”

“Vậy sao?” Du Ty Kỳ quệt mồm, biểu tình vô cùng mất mát.

Quan Nghị có chút không nhẫn tâm, an ủi, “Như vậy đi! Anh trước đưa em về nhà Vương mục! Em trước đi về nghỉ! Sau đó thì sao! Anh sẽ nói cho Tần Dương biết!”

“” Du Ty Kỳ không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, “Vây cũng tốt!”

Quan Nghị nghe được cô nói như vậy, vội vàng thở phào nhẹ nhõm, dắt tay của cô, cùng với cô đi ra Tần thị cao ốc. Du Ty Kỳ vô cùng nghe lời, không có tranh cãi lại.

Hai người đi ở trong đại sảnh, tuần nam tinh nữ, chốc ấy nhân viên nhìn chăm chú.

Dạ? Trước kia vẫn chưa từng thấy qua tình nhân của đại thư ký, càng không có nghe nói thư ký cùng người phụ nữ nào truyền ra xì căng đan quan hệ. Nguyên lai là bởi vì hần sớm đã có bạn gái!

“Mặt con nít ca ca! Anh đi đâu vậy à?” Du Ty Kỳ nghiêng đầu, tò mò hỏi nói.

Quan Nghị nhất thời đỏ khốc đỏ cười, bồi phục cô quá mức ngây thơ, trầm giọng nói, “Đương nhiên là đưa em trở về biệt thự Tần gia a! Nếu không làm sao em về?”

“Anh không phải đang làm việc sao?” Du Ty Kỳ trực giác bật thốt lên.

Thư ký không phải cũng rất bận có rất nhiều việc sao? Mỗi lần cô gọi điện thoại cho Tần ca ca, Tần ca ca luôn là nói bận rộn công việc! Hơn nữa, nếu như hần đưa cô đi biệt thự, nếu là Tần ca ca trở lại, như vậy ai tới nói cho Tần ca ca, cô tới Đài Loan đây?

Quan Nghị giãn ra chân mày, cười nói, “ Kỳ Kỳ so công việc quan trọng hơn! Nếu là làm mất em, mẹ Tần và Tần ca ca của em không đuổi giết anh sao!”

Ai! Tính toán toán còn không dừng lại ! Còn có cha cô, lợi hại Du thị tập đoàn tổng tài Hạo Thiên!

“Không cần á!” Du Ty Kỳ chợt dừng bước lại, càng không chịu đi về phía trước, lôi cổ tay của hần, làm nũng nói, “Mặt con nít ca ca, Siqui cũng không phải là tiểu hài tử! Không cần á!”

Quan Nghị lắc đầu, chấp nhất nói, “Không được! Anh không yên lòng!”

Xác thật là không yên lòng, cô một mình ở Đài Bắc, chưa quen cuộc sống nơi đây đây!

“Vây mình làm như vậy đi! Anh gọi taxi cho em, ghi nhớ tên tài xế cùng bảng số xe, sau đó nói địa chỉ, trả tiền xong, cho xe đưa em về là được! Như vậy được không?” Nói cho hết lời, Du Ty Kỳ mừng rỡ kêu lên.

Ai? Cô nghĩ biện pháp thật tốt ai! Biện pháp tốt!

Quan Nghị suy tư , nhìn bộ dáng mong đợi của cô, thật sự là không đành lòng cự tuyệt, đầu hàng nói, “Thưa em! Được rồi! Như vậy cũng có thể!”

“Vạn tuế!” Du Ty Kỳ cao hứng tại nguyên chỗ nhảy loạn.

Đi ra Tần thị Cao ốc, sau đó bắt một chiếc tắc xi.

“Tốt lắm! Em lên trước đi!” Quan Nghị vừa nói vừa đưa tay mở cửa xe, đỡ cô lên taxi.

Trở tay đem cửa xe đóng, sau đó đi tới trước xe ,lấy ra danh thiếp đưa ra. Đem danh thiếp, đưa cho tài xế, “Đi đến địa chỉ!”

“Đưa cô ấy đến nơi an toàn!” Móc ra một xấp tiền mặt màu sắc rực rỡ, không chút nghĩ ngợi, kín đáo đưa cho tài xế.

Ngoài ý muốn có một khoản tiền, tài xế cười híp mắt nhận lấy tiền mặt, hướng người đàn ông tây trang thẳng thớm bảo đảm nói, “Tiền sinh yên tâm! Ta nhất định sẽ đem vị tiểu thư này đưa đến đây an toàn!”

Quan Nghị gật đầu một cái, vừa không nhịn được, đi về phía sau xe chỗ ngồi, gõ cửa sổ xe.

Ngay sau đó, vốn là khép chặt, cửa xe chậm rãi được kéo xuống.

Du Ty Kỳ một khuôn mặt nhỏ nhắn, ngồi ở trong xe dãn dờ, “Mặt con nít ca ca, anh hiện tại có thể đi về! Không cần lo lắng cho em! Nếu là Tần ca ca trở lại, nhớ nói cho anh ấy đến gặp em nha!”

“Biết!” Quan Nghị trở lời một tiếng.

Ai ai ai! Mở miệng ngậm miệng đều là Tần Dương cái tiểu tử thú vị kia a! Ai! Đáng tiếc cho Đại Tiểu Thư, lần này nhất định phải thương tâm!

197. Chương 199: Không Làm Người Thứ Ba

Edit: Song Ngư

Beta: yunafr

Quan Nghị đứng tại chỗ, nhìn tắc xi đi xa dần, hướng phía trước đi tới. Mãi cho đến khi chiếc taxi biến mất tại cua quẹo, lúc này mới hoàn toàn buông lỏng thần kinh, xoay người đi trở về Cao ốc.

Thật sâu thở dài một hơi, “Cuối cùng cũng giải quyết được! Ai! Thật là hao phí thể lực!”

Nói xong, tăng nhanh bước chân đi vào Cao ốc.

Vừa vào thang máy lên tầng cao nhất, muốn đem nhiệm vụ hoàn thành hồi báo cho đại tổng tài. Đưa tay đẩy ra phòng làm việc, dựa vào cửa lớn, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Như thế nào? Làm xong?” Tần Tấn Dương ngẩng đầu lên, cau mày hỏi.

Quan Nghị gạt đầu một cái, nhúc nhúc nói, “Cô ấy bây giờ đã trở về chỗ Vương mục, chỉ là xem ra vị đại tiểu thư kia rất muốn gặp Tần ca ca của mình! Cậu tốt nhất suy nghĩ biện pháp trước đi!”

“Tôi có biện pháp gì? Mau sớm để cho cô ta trở về Anh quốc đi!” Tần Tấn Dương cúi đầu, liếc nhìn văn kiện, cũng là vô tâm nửa bận tâm.

Quan Nghị nghiêng đầu ngấm nhìn Đồng Thiên Ái, lại quay đầu lại nhìn về Tần Tấn Dương, duy trì thái độ trung lập, “Cậu tốt nhất để nên cho cô ấy hiểu rõ tình hình, như vậy tương đối tốt hơn!”

Vẫn gạt tiểu nữ cô nhi, tựa hồ là không được tốt! Mặc dù hẳn biết Tần Tấn Dương căn bản là không thể cùng Du Ty Kỳ kết hôn, nhưng là theo trước mắt mà nói, hai người bọn họ không phải quá tốt đi!

Đồng Thiên Ái ngồi không nhất thời ngẩng đầu lên, có chút hốt hoảng nhìn về Quan Nghị.

Quan Nghị rốt cuộc đang nói cái gì? Hiểu rõ tình huống thế nào? Vị nữ hài tử kia từ Anh quốc tới, cùng Tần tấn Dương rốt cuộc là cái gì quan hệ? Thế nào như vậy khó bề phân biệt?

Tần Tấn Dương hung tợn trợn mắt nhìn Quan Nghị một cái, trách hẳn lắm mồm đối với lưỡi. Ánh mắt nhìn thấy Đồng Thiên Ái nhìn chăm chú, có chút tức giận gầm nhẹ một tiếng, “Cậu có thể đi ra ngoài!”

Chỉ là chuyện này, tóm lại sẽ nói cho Gai nhỏ, chỉ là không nghĩ tới, nhanh như vậy!

Hiện tại cũng không còn biện pháp, nhất định đạt thành nhận thức chung! Như vậy mới có thể thuận lợi mà đem Du Ty Kỳ bám người kia, lừa gạt trở về Anh quốc! Nếu không, cuộc sống sau này còn không biết làm như thế nào để qua!

“Tốt. Tôi đi. Tôi đi là được.” Quan Nghị gặp trắc trở, lui về phía sau một bước dài, cả người lóe ra phòng làm việc.

Có chút an tĩnh, kì thực an tĩnh quá mức khác thường.

Đồng Thiên Ái vô cùng trấn định nhìn Tần Tấn dương, chờ đợi hẳn mở miệng nói, hoặc là muốn nghe đến giải thích của hắn. Hắn và vị nữ hài tử kia, rốt cuộc là quan hệ gì!

Không thể hốt hoảng a! Phải bình tĩnh!

“.” Tần Tấn Dương đứng lên, đi tới bên cạnh Đồng Thiên Ái.

Mặc dù dưới tình huống này, đem chuyện nói cho cô biết là hơi có chút vội, nhưng là cũng không có biện pháp! Đều là do cái người kia bám dính, lựa chọn đột nhiên tập kích!

Cúi đầu, giọng trầm thấp hô một tiếng, “Em yêu!”

“.” Đồng Thiên Ái ngồi ở trên ghế, trong tay nắm bút, cảm thấy thật căng thẳng. Chợt, nắm chặt cây viết, tức giận ngẩng đầu, “Có chuyện thì nói mau! Em ghét nhất người khác gạt em!”

Không chịu nổi! Thực sự không chịu nổi! Càng như vậy cẩn thận, sẽ để cho cô càng cảm thấy bất an!

Tần Tấn Dương nghe được trong lời nói của cô mang theo tức giận rống giận, vội vàng trấn an nói, “Em hãy nghe anh nói! Thật ra thì cũng không phải là chuyện gì! Chuyện thật ra thì là”

“Anh đừng nói nhảm! Nói nhiều như vậy, anh không có nói đến trọng điểm a!” Đồng Thiên Ái bắt đầu kêu gào....

Không cách nào trấn định! Bởi vì trực giác nói cho cô biết, chuyện này là không ổn!

Tần Tấn Dương gấp gáp giải thích, “Hai nhà chúng ta là thế giao, sau đó ông nội anh, lão đầu tử kia đem Du Ty Kỳ coi như ứng cử viên cháu dâu tương lai! Hơn nữa, ở Anh quốc, bọn họ căn bản không hỏi ý kiến anh, tuyên bố ra ngoài Tần Du hai nhà đám hỏi!”

Hai nhà đám hỏi? Tuyên bố ra bên ngoài?

Đồng Thiên Ái buồn bực hạ xuống, suy tư ý tứ trong lời của hắn .Chợt, chợt từ trên ghế nhảy lên, có chút tức giận quát, “Tử biến thái! Ý tứ chính là trên danh nghĩa hai người chính là đã hứa hôn?”

“Không phải! Em hãy nghe anh nói a!” Tần Tấn Dương cảm thấy thật gấp, không biết nên làm sao cùng cô giải thích.

Đồng Thiên Ái dùng sức lắc đầu, không cách nào tỉnh táo lại. Đi một vòng lớn như vậy, khi cô đối với hắn để xuống phòng bị, hắn lại muốn nói cho cô biết, hắn đã hứa hôn?

Thật sự quá khôi hài rồi ! Khôi hài đến không cách nào tiếp nhận!

“Tôi không muốn nghe! Tần Đại tổng tài, tôi chỉ biết anh đã lừa dối tôi! Tại sao anh trước... không đúng... tôi nói, anh có vị hôn thê! Hơn nữa cô ấy là thanh mai trúc mã của anh chứ?” Thanh âm có chút tự giễu, ngay cả mình cảm giác đến trong giọng nói chua xót.

Tần Tấn Dương nghe ra trong giọng nói của cô là ghen tị, nhưng là bây giờ không kịp vui vẻ rồi. Nếu như gây nữa đi xuống, Gai nhỏ nói không chừng lại muốn cách xa hắn!

“Em yêu! Em hãy nghe anh nói! Lúc đó anh không có ở Anh quốc, anh căn bản cũng không biết! Bọn họ tuyên bố ra ngoài, về sau anh mới nhận được tin tức! Nhưng là, anh tuyệt đối không nghĩ muốn kết hôn cùng Du Ty Kỳ!”

Trời mới biết, hắn tránh còn không kịp! Thế nào còn có thể muốn cưới cô đây?

Tính đi tính lại, đều là lỗi của lão đầu tử!

Đồng Thiên Ái khắc chế tâm tình, đẩy ra cái tay của hắn đang cầm của mình. Nghiêng đầu, chống lại hắn, nâng lên khuôn mặt tươi cười. Lạnh nhạt nói, “Tần Đại tổng tài! Tôi không thích làm người thứ ba! Anh có hiểu hay không?”

Đúng a! Cô coi là cái gì đây? Cô nhi! Hai bàn tay trắng! Cái gì cũng không có! Cùng hắn một chút cũng không xứng!

“Anh sẽ giải quyết tốt! Anh sẽ đem chuyện này giải quyết! Em phải tin tưởng anh a! Bà xã!” Tần Tấn Dương cảm thấy bất đắc dĩ, đưa ra cánh tay dài, muốn ôm cô.

Đồng Thiên Ái đưa tay đẩy hắn ra, chỉ vào mũi của hắn nói, “Bắt đầu từ bây giờ tôi trở về phòng nhỏ làm việc! Còn có! Không cần kêu tôi là bà xã!”

Xoay người, không chút do dự nào hướng cửa lớn đi tới.

“Em yêu!” Tần Tấn Dương ngửi khí gấp gáp, nhưng cũng không dám đi cản cô.

Giọng nữ đầy tức giận truyền đến, “Tôi cảm thấy được chúng ta còn chưa là gì của nhau, đối với người đã hứa hôn tôi không có hứng thú!” Nói xong, liền ra khỏi phòng làm việc.

198. Chương 200: Vị Hôn Phu, Vị Hôn Thê

Edit:taichung_mira

beta:yunafr

Tần Tấn Dương nhìn ra cửa lớn, bóng dáng cô đã biến mất trong đáy mắt, chợt cảm thấy phiền não lạ thường, trong lòng lại giống như có cả một đám lửa, nhưng không có cách nào phát tiết

“Đáng chết!”

Khẽ nguyên rửa một tiếng, đồng thời xoay người, tay nắm lại thành quyền, gân xanh nổi cả lên, ngay sau đó liền nặng nề đánh vào bàn làm việc

Chuyện như thế nào lại chuyển thành tình huống như vậy! Thật là đáng chết!

Có chút chán chường, ngồi xuống ghế, đưa tay che chán. Thật vất vả mới được như bây giờ, tự nhiên Du Ty Kỳ đột nhiên xuất hiện, quây tất cả thành một đồng rối tinh rối mù

Vừa giận vừa dùng dùng đứng lên, đi tới trước bàn làm việc. Ngồi trên ghế lớn, đưa tay sờ xuống điện thoại nội bộ. Ngay sau đó, âm thanh “Uc ục—” vang lên

Điện thoại thông sau ba giây, âm thanh có chút thô lương của Quan Nghị truyền đến; “Dạ?... Ngài nói sao ạ...”

“Gọi điện về biệt thự! Hối Vương mục, Du Tư Kỳ về đến nhà chưa!” Tần Tấn Dương ngừng giọng nói

Quan Nghị khản nghẹn một tiếng, vô cùng không chịu nổi nói: “Làm ơn! Ngài không phải biết số sao? Sao không tự mình gọi điện về? Thiệt là!”

“Ít nói nhảm! Bảo cậu gọi thì cậu liền gọi đi! Nếu như xác định cô ấy đã về biệt thự! Vậy liền lập tức lái xe về, nghĩ hết biện pháp, đem Du Tư Kỳ kéo về Anh cho tôi!” Tần Tấn Dương không chút nghĩ ngợi, trực tiếp ra lệnh

Đầu điện thoại bên kia Quan Nghị rống lớn: “Cái người này, tên tiểu tử thú! Loại chuyện như vậy cũng quăng lên người tớ...”

“Tôi không muốn gặp lại cái người bám như khỉ đó nữa, cậu nói thẳng tớ đuổi cô ta đi cũng được!” Không nói thêm lời nào, liền cúp điện thoại

Bên kia, Quan Nghị cầm ống nghe máy, vô cùng oán trách, khẽ nguyên rửa: “Cái gì a! Tại sao lại biến thành tôi rồi! Sao lại muốn tôi đi đối phó với Du Tư Kỳ!”

Chợt, trong đầu không báo trước hiện lên một thân hình mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn

Cảm thấy một dòng nước ấm bắt đầu khởi động, nhưng ngay cả bản thân cũng không phân biệt được đây là cái gì. Dạ? Là rung động sao? Còn là kích động nữa? Mấy năm không thấy cô, sao lại có thể có loại cảm giác này...

Lắc lắc đầu, muốn hắt ra thân ảnh ảo ảnh vẫn lưu lại trong đầu kia

Đưa tay nhanh nhấn mấy số điện thoại, ở giây đầu tiên liền thông, anh liền hỏi: “Vương mục! Tôi là Quan Nghị! Từ Kỳ có ở nhà không?”

“Từ Kỳ tiểu thư? Từ Kỳ tiểu thư không phải vẫn luôn ở Anh sao?” Âm thanh của Vương mục toàn bộ đều là nghi hoặc

Quan Nghị nhíu mày, gương mặt trẻ con thoáng qua chút lo âu, liền giải thích: “Hôm nay Từ Kỳ tới Đài Loan rồi! Vương mục! Cô ấy còn chưa về nhà sao?”

Vừa hỏi, trong đầu vừa tính thời gian

Nghiêng đầu liếc nhìn đồng hồ trên vách tường, trong lòng có chút lo lắng. Đã qua 30 phút rồi, theo đạo lý mà nói, trong vòng 20 phút là có thể tới biệt thự rồi!

Sao còn chưa về nhà? Không phải là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

“Vẫn chưa thấy người! Quang Nghị a, nếu không chờ một lát, dì lại gọi lại cho cháu!” Vương mục dù gì cũng là quản gia lâu năm của nhà họ Tần, trấn tĩnh nói

Quang Nghị không thể làm gì khác hơn là “Dạ” một tiếng rồi cúp điện thoại

Một phòng làm việc nhỏ khác ở lầu cuối

Đồng Thiên Ái một thân một mình đứng bên cửa sổ, cảm thấy thật lạnh lẽo. tâm tình trong nháy mắt xuống thấp tới cực điểm, bởi vì lúc này, chân tướng đột nhiên ập tới

Bọn họ bên ngoài đã tuyên bố là vợ chồng chưa cưới, danh chính ngôn thuận, lại giống nhau, sinh ra ưu tú như vậy, một người là thiếu gia nhà giàu, một người là thiên kim đại gia. Cô bé kia đáng đáp cũng xinh đẹp đáng yêu, bọn họ mới đúng là một đôi a!

Thanh mai trúc mã! Còn bản thân là gì đây? Đúng a! Cô là gì đây? Có chút buồn cười nha!

Nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng tất cả những gì cùng anh trải qua. Bởi vì dấu son môi đó, anh phát lệnh truy nã, mà cô ngu ngơ, tự nhiên lại mắc câu

Cô vẫn nghĩ mình hướng về anh Bạch Minh, mà trái tim đó, tựa hồ vẫn rất rõ ràng, nhưng cứ vậy mà không tự chủ được, hướng về Tần Tấn Dương, ngay cả bản thân cũng không quản nổi

Sau đó, anh Bạch Minh cũng rời đi. Sau đó nữa, cô cuối cùng vì bản thân tìm ra một lý do quan minh chính đại, cùng anh ở chung một chỗ

Mỗi ngày đều nói với bản thân như vậy, anh không cách xa như cô nghĩ, cũng không phải cao cao tại thượng đến như vậy. Nhưng là, cứ kéo dài, cảm giác không phải cũng sẽ mệt mỏi sao

Anh, quá ưu tú

Mà cô, lại quá đổi bình thường

Chỗ của anh, cô không cách nào chạm đến. Cho dù hiện tại cùng anh đứng chung một chỗ, cho dù anh thật sự thích cô, nhưng các nhân tốt bên ngoài, tất cả đều có thể thật sự không cần suy tính sao?

Giống như bây giờ, anh làm thế nào đối mặt với người nhà?

Ở nơi Anh quốc xa xôi kia, Tần phu nhân, mẹ anh, chắc cũng vô cùng thích cô bé ấy! Chẳng lẽ anh muốn để mẹ mình thương tâm sao?

Không làm được a! Để tay lên ngực tự hỏi, xác định là không làm được!

.....

Bên ngoài cao ốc Tần thị, bức tường kính màu xanh chiếu ra thân ảnh màu hồng nhạt

Du Tư Kỳ đem tay nhỏ bé vòng ra sau lưng, đi tới đi lui, rất nhiều lần

Cái miệng nhỏ nhắn nói thầm, cũng mang theo biểu tình vui vẻ: “Ta mới không về nhà! May là ta thông minh, lừa tài xế, trở về nơi đây! Ta liền ở đây chờ, chờ Tần ca ca đi ra!”

Ai biết sau khi về cô có thể lại nhìn thấy Tần ca ca nữa không nha!

Dù sao cứ đứng canh ở đây cũng sẽ gặp được anh! Đây chắc chắn không sai!

Nghĩ đến không bao lâu nữa, sẽ được nhìn thấy Tần Tấn Dương sau nửa năm, Du Tư Kỳ đương nhiên vô cùng kích động. Bởi vì lúc trước, cha cô cùng Tần gia gia đã ở Anh quốc, tuyên bố với bên ngoài đám hỏi của hai nhà

Cho nên, thân phận bây giờ của cô, chính xác mà nói, phải là vợ chưa cưới của Tần ca ca rồi

Nghe người ta nói: “Tiểu biệt thủng tân hôn”, mặc dù bọn họ còn chưa kết hôn, nhưng cũng đã tách nhau ra một thời gian dài như vậy, cũng có thể dùng câu này để nói đi!

Du Tư Kỳ nghe đầu, nhìn xe cộ đi tới đi lui, mong đợi Tần Tấn Dương đi ra

199. Chương 201: Mất Tích

Lại thêm 30 phút trôi qua, Quan Nghị ngồi trong phòng làm việc, ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ. Có chút nghi ngờ mà nhúu mày, đã lâu như vậy, sao Vương mục vẫn còn chưa gọi lại cho anh?

Không phải là Du Tư Kỳ không về nhà an toàn đấy chứ?

Đột nhiên xuất hiện một ý niệm, khiến thần sắc anh hoảng loạn. Trời! Không phải là gặp bất trắc gì chứ?

Trong đầu chợt hiện lên nụ cười mờ ám của người tài xế, giờ phút này anh bỗng giật mình. Thật là đáng chết a! Anh không nên đồng ý, không nên cứ để cô một mình ngồi taxi về như vậy!

Ảo não hoàn toàn, anh cầm điện thoại lên.

“Ừc, ừc” tiếng chuông điện thoại vội vàng cùng lúc vang lên, giống như đoán trước được thời gian vậy.

Quan Nghị vội vàng nhận máy, vẻ mặt vô cùng lo lắng, không chút nghi ngại liền trực tiếp hỏi: “Uy? Vương mục! Có phải là Kỳ Kỳ đã an toàn về đến nhà rồi không?”

“Quan Nghị a! Kỳ Kỳ tiểu thư vẫn chưa về tới nhà! Có chuyện gì xảy ra sao?” Vương mục trước đó vẫn trấn định, giờ phút này cũng lộ vẻ bất an.

“Cháu biết rõ rồi! Cháu đi tìm một chút!” Vừa trấn an Vương mục mấy câu, anh vừa cúp điện thoại.

Thật sự không biết rõ tung tích của Du Tư Kỳ, cái tội danh này không phải chỉ một mình anh là có thể gánh được! Không chỉ đơn thuần là người quan trọng của Tần gia, mà lão tổng của tập đoàn Du Thị cũng sẽ đến Đài Loan tìm bọn họ vẫn tội đấy!

Cứ như vậy, chuyện sẽ đến mức không giải quyết được!

Nghĩ tới đây, càng ngày anh càng cảm thấy có gì đó không đúng

Vội vàng đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc. Xoay người một cái, một lần nữa hướng phòng tổng tài đi tới. Hình như chỉ trong ngày hôm nay, anh đã tới lui chỗ này vô số lần.

Mới vừa đẩy cửa lớn phòng làm việc ra, anh liền nghe đến tiếng gầm nhẹ của Tần Tấn Dương: “Có phải cô ấy đã về nhà không? Nếu cô ấy đã về nhà, cậu bây giờ liền đi về! Trước khi cô ấy về Anh, cậu cũng không cần đi làm!”

“...” Quan Nghị lúng túng dừng chân, nhưng không thể đề ra chủ ý gì khác, chỉ bật thốt lên: “Tần Dương! Cậu phải bình tĩnh!”

Nghe lời như vậy, Tần Tấn Dương nghi ngờ ngẩng đầu lên. Vốn là bởi vì phản ứng của Đồng Thiên Ái mà tâm tình vô cùng uất ức, không nghĩ tới bây giờ lại có thể nghe được câu nói giống như “cười đều” này.

“Quan thư ký! Cậu không phải thấy chuyện cười này có chút lạnh sao!” Khóe môi giật giật, Tần Tấn Dương khạc ra những lời này.

Bình tĩnh? Chuyện cười! Đây thật không đúng là lời mà Quan đại thư ký sẽ nói ra!

Quan Nghị không biết làm sao để giải thích căn cứ sự tình, chỉ đơn giản nói: “Kỳ Kỳ mất tích” (Một câu giết chết con gà... anh tài thật!!!)

“Cậu nói gì?” Tần Tấn Dương từ trên bàn lớn nhảy dựng, cặp mắt sắc bén như chim ưng thoáng hiện lên chút không thể tưởng tượng nổi. Nghe được câu này, cả người hoàn toàn nóng nảy.

Anh rống to chất vấn: “Sao lại như vậy? Không phải tôi nói cậu đưa cô ấy về sao? Bây giờ sao người lại mất tích?”

Mặc dù anh ghét cái con người bám như khỉ đó, nhưng cô dù sao cũng là cùng anh lớn lên, anh vẫn đem cô đối xử như em gái. Hơn nữa địa vị của Du Tư Kỳ ở Tần gia, còn cao hơn cả mấy vị trưởng lão một bậc.

Từ nhỏ cô đã có phong thái tiểu công chúa, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa.

“Tôi để Kỳ Kỳ về biệt thự bằng taxi, nhưng mới vừa rồi Vương mục gọi điện thoại nói Kỳ Kỳ chưa có về nhà! Đã lâu như vậy rồi, cô ấy cũng chưa quay lại đây! Cậu nói thử xem cô ấy có thể đi đâu?”

Quan Nghị đem sự tình trần thuật một lần, nhìn Tần Tấn Dương, chờ đợi lời nói của anh.

“Đi!” đưa tay cầm lấy áo khoác mặc vào người.

Quan Nghị sửng sốt một chút: “Đi đâu?”

“Tìm người! Tìm khắp Đài Loan cũng phải tìm ra! Để lạc mất cô ấy, chúng ta sẽ không có những ngày tốt đẹp đâu!” Tần Tấn Dương sải bước bên cạnh anh, trong lòng chỉ có ý niệm tìm kiếm Du Tư Kỳ.

Hai người vội vàng đi về phía thang máy, chờ thang máy đi tới lầu cuối.

Lúc này, Đồng Thiên Ái vừa ra khỏi phòng làm việc, muốn tới phòng rửa tay. Mới chuyển người, nhìn thấy Tần Tấn Dương cùng Quan Nghị giống như hung thần đứng trước cửa thang máy

Ánh mắt của cô xẹt qua người Quan Nghị, dừng lại trên người Tần Tấn Dương. Tay không tự giác mà siết chặt vật áo, có chút khấn trương. Tại sao vào lúc đối mặt với anh, cô sẽ khấn trương như vậy?

“...” cắn môi, cô không muốn phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Bởi vì đây là lần đầu tiên, anh không hề để ý đến sự tồn tại của cô.

Bởi vì cô gái nhỏ “Du Tư Kỳ” mới xuất hiện ngày hôm nay, giữa bọn họ, hình như có một ít thay đổi. Nhưng thay đổi ở điểm nào, cô lại không phát hiện ra, hay là thật sự có cái gì đó đang thay đổi thật, chính là trái tim cô...

Thì ra, cô vẫn là tự ti cùng cam chịu.

“Đi thôi!” Quan Nghị nhìn thấy cửa thang máy mở ra, thuận miệng nói một tiếng, chợt hướng ánh mắt nhìn về phía cô. Vừa đúng lúc nhìn thấy Đồng Thiên Ái ngầy người đứng một chỗ, mà cô lúc này đang nhìn bọn họ rất mất hồn.

Ai? Cô ấy không phải nên ở trong phòng làm việc của tổng tài sao? Tại sao lại về phòng làm việc nhỏ rồi?

Mới vừa rồi mãi lo chuyện của Kỳ Kỳ, tất nhiên anh cũng không phát hiện ra trạng thái này! Chuyện gì đã xảy ra?

Nghiêng đầu nhìn thấy người bên cạnh đã đi vào thang máy, anh vội vàng hô một tiếng: “Tần Dương!”. Anh nhanh chóng đưa tay giữ thang máy, phòng ngừa cửa thang máy đóng, vừa phát ra ánh mắt chỉ dẫn.

Tần Tấn Dương ra khỏi thang máy, nghiêng đầu nhìn theo, tầm mắt dừng lại trên thân hình gầy nhỏ của cô.

“...” Mà Đồng Thiên Ái đứng ở hành lang, vừa chạm tới ánh mắt của anh, theo phản xạ liền cúi đầu. Môi càng cắn chặt, không nói một lời.

Lòng nhảy loạn xạ, đang mong không biết anh sẽ nói gì...

Cuối cùng, lại chỉ nghe được anh nói với cô một câu: “Thiên Ái! Hôm nay em tự ngồi xe về nhà! Anh có chút chuyện!”

“Dạ!” Âm thanh trả lời rất nhẹ, cô gật đầu một cái.

Tay Tần Tấn Dương nắm chặt, vốn còn muốn giải thích một chút mình muốn đi đâu, nhưng anh lại không muốn khiến cho cô kích động, đành phải thôi. Hiện tại cũng không kịp nói thêm thứ gì nữa, tìm được tiểu tổ tông đó mới là việc cấp bách!

Thân thể Tần Tấn Dương hướng về sau sải bước, bước vào thang máy, có chút thở dài, hai mắt nhắm lại.

Quan Nghị phát hiện ra hai người bọn họ có điểm không thích hợp, nhưng mà không có gì rõ ràng, anh cũng đi vào thang máy, sau đó nhấn nút đi xuống.

Cửa thang máy vừa đóng lại, cả người Đồng Thiên Ái vô lực dựa vào tường.

200. Chương 202: Giam Cầm Và Con Rối

Edit: taichung_mira

Thang máy chuyên dụng chạy xuống lầu 1, Tần Tấn Dương cùng Quang Nghị đều vội vàng tìm kiếm trong đại sảnh của cao ốc

“Chúng ta chia nhau tìm! Nhớ liên lạc điện thoại! Không tìm được thì cũng không cần gọi điện, sau 3h tập trung ở đây, nếu bắt đắc dĩ, có thể liên hệ với cảnh sát cũng được” Tần Tấn Dương nhú mày, trấn định nói
Cái con người bám như khỉ đó, tại sao cứ đến Đài Loan là phải gặp chuyện chứ!

Quang Nghị gật đầu, còn bày ra bộ dáng cười đùa, cũng trấn tĩnh nói: “Được! Liên theo như lời cậu nói! ĐI!”

Hai người lập tức đi lấy xe, hùng hăng hỏ hỏ ra khỏi Cao ốc, thân thể hướng bên phải liền rẽ vào nhà gửi xe. Bọn họ căn bản cũng không chú ý đến thân ảnh màu hồng nhạt đang đứng ngoài cao ốc

Du Tư Kỳ đưa lưng về phía họ, có chút nhàm chán nhìn bên kia đường, thì thầm trong miệng: “Sao lại lâu vậy! Tần ca ca thể nào mà vẫn chưa về!”

“Bụng thật đói a..... Mình muốn ăn đồ ăn....” Sờ sờ bụng, dậm chân diễn tả nỗi oán giận

Vừa nói vừa xoay người, hướng mặt ra hướng khác tiếp tục oán

Chính vào lúc này (nghe như truyện trinh thám ấy), Tần Tấn Dương cùng Quang Nghị biến mất nơi khúc quanh của cao ốc

Du Tư Kỳ cong người xuống, dậm chân của mình, cảm giác đau nhức vô lực. Gương mặt mềm mại, có chút muốn khóc, lại chịu đựng không phát tác” Thật là đau a! Tần ca ca!”

Còn phải đợi bao lâu nữa, cô vừa mệt lại vừa khát...

Tần Tấn Dương cùng Quang Nghị chia ra hai xe, hoàn toàn không có chút đầu mối tìm người trên đường phố Đài Bắc, rốt cuộc thì phải đi nơi nào tìm cô...

“Quang Nghị! Gọi điện cho các khách sạn, hỏi xem có du khách nào tên Du Tư Kỳ ở đó không!” Tay Tần Tấn Dương cầm lái, cặp mắt nhìn chăm chú về phía trước, hướng về phía ống nghe nói

Quang Nghị nhanh chóng trả lời: “Được! Đã biết!”

Cắt liên lạc, Tần Tấn Dương có chút phiền não nắm chặt tay lái. Chợt đạp chân ga, giống như một trận gió, chiếc benz nhanh chóng hướng về phía trước

Lại qua nửa giờ

Đầu nghe bên kia vang lên tiếng “Ừ, ừ” anh đưa tay dè xuống

Thanh âm Quang Nghị có chút hỗn loạn vang lên: “Tần Dương! Tôi đã cho người điều tra! Tất cả khách sạn cao cấp của Đài Bắc, không có ghi chép ai tên Kỳ Kỳ cả!”

“Đáng chết! Cái người đó rốt cuộc bám nơi khe nào chứ!” Lúc này, Tần Tấn Dương nóng nảy gầm nhẹ

Nguyên bản là tâm tình phiền não, trong lòng còn lo lắng về Đồng Thiên Ái, không nghĩ tới bây giờ lại tìm tới tìm lui không ra hướng đi của Du Tư Kỳ. Chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Tự nói với bản thân phải tỉnh táo, hít một hơi thật sâu: “Tìm thêm! Bất kể tìm được hay không, ba giờ về công ty!”

“Biết!” Âm thanh Quang Nghị mau lẹ truyền tới

Cao ốc Tần thị

Đồng Thiên Ái ngồi ở phòng làm việc nhỏ, ngơ ngác nhìn chăm chăm hình ảnh trên máy vi tính. Ngón tay tùy ý gõ hai cái, lại phát hiện bản thân không biết phải làm những gì

Cô nên làm chút chuyện gì đó, như vậy mới có thể có chút động lực

Ít nhất, không thể cứ ngẩn người như vậy

Nếu cứ ngẩn người như vậy, cô sẽ nổi điên mất!

Từ trên ghế đứng dậy, quyết định đem toàn bộ văn kiện tháng này sửa sang lại một lần. Đi tới trước tủ bát, đưa tay mở cửa tủ, lấy ra một phần văn kiện, đem chúng ôm vào trong lòng

“Để ý một chút, để ý! Đem mấy ngành xem lại một chút! Đúng!” Đồng Thiên Ái đọc niệm chú

Chỉ có để bản thân trở nên bận rộn, cô mới có thể không suy nghĩ nữa, mới có thể khắc chế bản thân. Tại sao muốn nhớ anh, sao trong đầu toàn là hình ảnh của anh, khiến bản thân không trấn tĩnh được

Đứng trước tủ bát, trong đầu đột nhiên hiện lên hbooj đáng có chút lãnh đạm của anh lúc nãy

Đây là chuyện chưa từng có, anh ấy đối với mình, bất kể là vì khế ước, cũng là chân thành đối đãi. Anh đối với cô, đều nóng bỏng như va yaj

Nhưng mới vừa rồi, anh lại lạnh lùng như vậy

Sợ... Đúng vậy... Khiến bản thân thấy sợ hãi cùng xa lạ...

Chẳng lẽ đây mới là diện mạo thật của anh? Đúng hơn là nói, thật ra bản thân cô cũng chưa từng hiểu rõ anh. Đúng vậy! Từ đầu đến cuối đều là anh nắm lấy dẫn đi, anh muốn cô làm gì, cô liền làm cái đó.

Cho dù trong miệng có ý phản kháng. Nhưng hành động của cô, đều phụ thuộc vào anh, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh

Trong giây lát, hai chữ “Con rối” phóng đại hiện lên

Mặc dù biết không nên dùng hai chữ này hình dung bản thân, quá khắc nghiệt! Nhưng bây giờ, cô bị giam cầm trong thế giới của anh, như vậy, bản thân cùng “Con rối” thật sự giống nhau

Kỳ thực tập như thế nào? Tìm được soa bình như thế nào?

Thật ra thì đến giờ, cô ở lại bên cạnh anh, chỉ là can tâm tình nguyện...

Coi như trong miệng luôn nói: “Ghét anh, khinh thường anh”, nhưng đối mặt với anh lại làm nũng cùng lấy lòng, đối mặt với sự dịu dàng thâm tình trong mắt anh, lại vui vẻ chịu đựng

Nghĩ tới đây, bản thân cảm thấy có chút kinh khủng

Đang cầm một đồng lớn văn kiện, xoay người, thân thể không nhận được dựa vào tủ bát. Tay run lên, mấy tầng văn kiện “bá lạp lạp” rơi xuống sàn nhà

Vội vàng ngồi xổm xuống, muốn nhặt những văn kiện kia. Chứ như vậy, văn kiện vốn ở trong ngực lại “Bá lạp lạp” rơi xuống, âm thanh nặng nề, giống như bản nhạc buồn vậy

Đồng Thiên Ái hốt hoảng đưa tay nhặt lên mấy văn kiện, loạn xạ nhét vào trong ngực. Trong miệng còn thỉnh thoảng trách mình: “Đồng Thiên Ái! Người đứng là đàn! Có chút chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong!”

Nhưng là mấy lần, rồi cũng mấy lần rơi ra

Giống như tình cảm, càng nóng lòng, càng khấn trương, càng muốn bắt được, thì càng không thể có được nó! Tại sao có thể như vậy! Tại sao như vậy!

Chán chường ngồi té trên mặt đất, cũng không cố kỵ sàn nhà lạnh như băng cùng bụi bặm. Đôi tay che mặt, văn kiện rơi đầy đất

Khi nào thì chuyện này bắt đầu, cô đối với anh, không chỉ là thích...
Khi nào thì chuyển biến, cô đối với anh, từ thích chuyển thành yêu...
Không chỉ đơn thuần là sợ anh rời đi, sợ hơn nữa là anh không để ý đến cô
Tần Tần Dương.... Anh đang ở đâu...

201. Chương 203: Tư Thái Của Nữ Chủ

Lúc này, Du Tư Kỳ một mực đợi ở bên ngoài cao ốc cũng không thể nhận được nữa

Vừa vọt vào đại sảnh, bước chân cũng nặng nề. Ước chừng đã đứng mấy giờ, hai chân của cô đau nhức không còn chút sức lực nào, từ nhỏ đến lớn, cô cũng không phải chịu phạt kiểu này a!

Đúng là xui xẻo a! Tối Đài Loan thật là xui xẻo!

Nhưng vừa nghĩ tới Tần ca ca, một chút đau khổ như vậy tính là gì!

Đi tới trước quầy phục vụ, nhíu đôi mi thanh tú, hướng phía tiểu thư tiếp tân nói: “Tiểu thư! Tôi muốn tìm Quang Nghị! Quan thư ký!” Nếu Tần ca ca không ở đây, sẽ để ca ca có khuôn mặt con nít xuống đi!

Dù sao cô nhất định phải ở đây chờ Tần ca ca về, hôm nay không thấy được Tần ca ca, cô có chết cũng không rời đi cao ốc!

“Tiểu thư! Tần tổng cùng Quan thư ký mới vừa đi ra ngoài!” Tiếp tân tiểu thư ngẩng đầu nhìn người tới, nghi ngờ nói

Mới vừa rồi đến tìm Tần tổng đúng là vị tiểu thư này, xem ra thân phận của cô ấy cũng không tầm thường

Mặc dù không rõ lắm cô ấy cùng Tần tổng có quan hệ gì, nhưng có thể xác định, nhất định không tầm thường! Nếu không, Quan thư ký sẽ không khẩn trương xuống đây như vậy?

Cũng thật kỳ quá, Tần tổng cùng Quan thư ký không phải mấy giờ trước liền ra ngoài sao? Sao cô ấy lại tới đây tìm người rồi

Nghen nói như thế, Du Tư Kỳ trợn tròn hai mắt, kinh ngạc thở nhẹ một tiếng: “Cái gì? Cô lặp lại một lần nữa!”

“Tần tổng cùng Quan thư ký.. Mới vừa rồi đã... Đi ra ngoài!...” Tiếp tân tiểu thư có chút khiếp đảm, chần chờ mở miệng, đem lời mới nói lặp lại một lần

Tại sao vậy! Gương mặt con nít ghê tởm, lại không đem chuyện cô đến Đài Loan nói với Tần ca ca sao? Tại sao Tần ca ca cùng hân đi ra ngoài rồi hả? sao lại như vậy !

Không — thể — tin —

Tức giận đưa tay vỗ vỗ mặt bàn, khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn đỏ bừng: “Nói cho tôi biết! Phòng làm việc của tổng tài ở tầng mấy! Tôi muốn ở đó chờ họ về!”

Thật là tức chết cô mà! Đợi cả nửa ngày, lại dám khi dễ cô!

Sau này trở về, cô nhất định nói cho Tần mục và Tần gia gia, còn có cha...

“Tiểu thư! Không có sự cho phép của tổng tài, không thể vào phòng làm việc của ngài ấy!” Tiếp tân tiểu thư có chút khó xử, nhưng vẫn đứng trách nhiệm,, không nói ra phòng làm việc ở tầng mấy

Du Tư Kỳ nổi giận, chỉ vào mặt cô ta quát: “Cô biết tôi là ai sao! Lại dám cản tôi!”

Từ nhỏ đến lớn, cô nào bị người ta ngăn cản! Vẫn không thông suốt thôi! Làm sao tới Đài Loan liền thay đổi như vậy a! Cha còn cầu cô đi công ty chơi, cô còn không đi!

Hiện tại tới chỗ của Tần ca ca, lại bị người ta ngăn ở bên ngoài

Tiếp tân tiểu thư lộ vẻ mặt túng quẫn, cẩn thận ứng phó từng li từng tí: “Không biết tiểu thư là?”

Nói xong, trong đầu vẫn tìm kiếm tất cả thiên kim nhà giàu có ở Đài Loan, hoặc là tình nhân của Tổng tài. Nhưng từ sau khi Đồng Thiên Ái có mặt, tin đồn tình cảm của tổng tài cũng không có a!

Vị tiểu thư đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc là nhân vật gì a!

“Nghe rõ ràng!” Du Tư Kỳ hắng giọng một cái, vẻ mặt thành thật nói: “Tôi là vợ chưa cưới của Tần tổng! Cái danh hiệu này có đủ để tôi tiến vào phòng làm việc của tổng tài chưa!”

Tiếp tân tiểu thư cảm thấy khiếp sợ, dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, cô gái trước mặt lại có thể nói ra những lời như vậy! Đến cùng là thật hay không, còn phải chờ kiểm chứng! Nhưng là, cô vạn lần không nên đắc tội!”

“Tiểu thư...” Nghĩ một lát, cô vẫn còn do dự có nên để cô gái này lên hạ không!

Du Tư Kỳ thấy cô ta chậm chạp, không nói lời nào càng không nhịn được, “Cô nghe không hiểu sao? Tôi là vợ chưa cưới của Tần Tấn Dương! Tôi hiện tại muốn lên! Có nghe không!”

“Nghe... nghe được... Phòng làm việc của tổng tài ở tầng trên cùng... Tiểu thư có thể đi thang máy trực tiếp lên đó...”

Có lẽ là tiếng Du Tư Kỳ rống to khiến tiếp tân tiểu thư cả kinh, hoặc giả khí chất giàu có từ người cô toát ra khiến người ta cảm thấy không thể hoài nghi, không thể làm gì hơn là nói ra

Du Tư Kỳ nghe cô nói như vậy, không làm khó cô nữa, thuận miệng nói tiếng “Cám ơn!”

Xoay người, đi về phía thang máy chuyên dụng

Ngồi thang máy đi tới lầu trên cùng

Cửa thang máy vừa mở ra, Du Tư Kỳ không kịp chờ đợi kiểm phòng làm việc của Tần Tấn Dương. Cái đầu nhỏ nhìn trái nhìn phải mấy lần, tìm được lối đi

“Ở nơi nào... Căn phòng kia...” Vừa đi vừa nói thầm, cô đi tới một phòng lớn đóng chặt cửa

Ngẩng đầu nhìn cửa lớn, trực giác khẳng định chính là phòng nyaf. Đưa tay đẩy cửa ra, hô một tiếng: “Có ai ở đây không? Tần ca ca? Em là Kỳ Kỳ! Em tới rồi!...”

Vừa nói người vừa đi vào trong. Quét mắt nhìn phòng làm việc rộng lớn, phát hiện bên trong quả nhiên không có người nào!

Giày cao gót đạp lên tấm thảm, từ từ đi tới bộ bàn ghế lớn, vô cùng không khách khí ngồi xuống. Cởi bỏ giày, cô khom lưng vuốt vuốt bắp chân

“Thật là đau nha! Thế nào lại như vậy! Đi cũng khó khăn!” Đầu lông mày nhăn lại, thống khổ thấp giọng oán trách

Cửa phòng làm việc mở ra, cách đó không xa có tiếng bước chân người đến gần

Du Tư Kỳ có chút hưng phấn, liền tranh thủ mang giày, an phận ngồi trên ghế, đang mong đợi người đến. Có phải là Tần ca ca không? Nhanh như vậy đã về a!

Ngay sau đó, một chân bước vào phòng làm việc

“Không phải Tần ca ca!” Du Tư Kỳ tò mò nhìn cánh cửa chầm chầm, một đôi mắt trừng lớn

Đồng Thiên Ái một lòng nghĩ đến Tần Tấn Dương, không nhịn được tới xem một chút anh đã về hay chưa. Đi tới trước cửa phòng làm việc, mới phát hiện cửa lớn mở rộng. Nghĩ tới anh đã về, liền đi vào

“...” Nghiêng người sang, nhìn vào bên trong phòng làm việc

Tầm mắt chưa kịp chạm đến chiếc ghế, đã nhìn thấy thân ảnh màu hồng, có chút kinh ngạc, lui về phía sau một chút. Luống cuống đứng tại chỗ, sợ sệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người

Cô ấy là ai... Tại sao lại ở đây...

“Cô là ai ! Sao lại vào đây!” Không đợi Đồng Thiên Ái phản ứng, cô đã mở miệng trước

Du Tư Kỳ hoàn toàn là bộ dạng của nữ chủ nhân, bảo vệ lãnh thổ của mình. Đối với người phụ nữ trước mặt, mang theo ba phần địch ý

202. Chương 204: Sự Kiện Kỳ Quái

Edit: taichung_mira

Câu hỏi kia, khiến cho Đồng Thiên Ái có chút buồn bực

Cô bé trước mặt, nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn cô. Từ cách ăn mặc, cho đến khí chất lơ đãng tản mát ra, đều là khí chất của một thiên kim nhà giàu

Chẳng lẽ, cô ấy chính là tiểu thư Du gia

Trong lòng nghi ngờ, Đồng Thiên Ái cố gắng hồi tưởng cuộc nói chuyện của Tần Tấn Dương cùng Quang Nghị

Chống lại ánh mắt của cô gái đó, cô khúm núm hỏi: “Cô là... Du... Tư... Kỳ... Du tiểu thư?...”

Là cô ấy sao? Chính là cô ấy!

Mặc dù cô chưa từng gặp qua, nhưng không biết vì sao lại khẳng định, có lẽ là trực giác của phụ nữ! Trong lòng có một thanh âm không ngừng cho cô biết, cô gái xinh đẹp trước mắt nay là Du đại tiểu thư! Thiên kim nhà giàu đó!

Còn có một thân phận khác – vợ chưa cưới của Tần Tấn Dương

“Gi?” Du Tư Kỳ tò mò nhìn cô, lộ ra nụ cười “Sao cô biết tôi? A! Tôi biết rồi! Có phải Tần ca ca đã nói với cô không?”

Cắm đầu cắm cổ nói xong, đánh giá bộ dáng của cô, tò mò ỏi: “Cô là nhân viên ở đây? Thứ ký là ca ca mặt con nít rồi! Như vậy cô là phụ ta sao?”

“Phụ ta...” Đồng Thiên Ái nỉ non một tiếng, tối nghĩa nói; “Dạ... tôi là phụ tá ở đây...”

Trừ phụ tá, cô hình như cái gì cũng không phải rồi...

Trước đây còn có thể coi như là bạn gái của Tần Tấn Dương, hiện tại thì, vị hôn thê danh chính ngôn thuận ở trước mắt, cô cái gì cũng không phải nữa rồi! Cảm giác mình thật rất buồn cười!

Du Tư Kỳ gạt đầu, đối với câu trả lời của cô cảm thấy hài lòng

Nói đúng rồi! Cô làm sao có thể đoán nhầm! Nhìn bộ dáng này, cũng biết là phụ tá!

Mặc dù chính mình cũng hiểu rõ, Tần ca ca ở Đài Loan là đại thiếu gia phong lưu vô định! Nhưng mà, mẹ đã nói, cuối cùng Tần ca ca cũng chỉ có thể lấy mình là được!

“Đúng rồi! Cô tên là gì a!” Du Tư Kỳ dựa vào bàn làm việc, một tay chống cằm, có chút nhàm chán hỏi

Đồng Thiên Ái cảm giác mình đột nhiên nhỏ lại, nhìn cô ấy, rất nhẹ nhàng nói: “Du tiểu thư! Tôi tên là... Đồng Thiên Ái...”

“Đồng Thiên Ái? Đồng Thiên Ái!” Du Tư Kỳ nỉ nón đọc lai mấy lần, chợt giống như mới phát hiện ra châu lục mới

Cô ở Anh quốc lương miệng không có gì ngăn cản, chỉ vào Đồng Thiên Ái, khoa trương nói: “Lúc còn ở Anh, xem qua một bộ phim truyền hình, cô nhi trong film cũng tên Đồng Thiên Ái a!”

“Oh? Sao lại trùng hợp như vậy a!” Cô ta giật mình nhìn cô, cảm thấy tò mò

Lời nói vô tâm này, vào trong lỗ tai Đồng Thiên Ái, lại trở nên đau nhói lạ thường. Bỗng nhiên có cảm giác khó chịu, tim buồn buồn, giống như có một khối đá lớn đè lên

Trầm mặc nhìn Du Tư Kỳ, cô cố gắng nở ra một nụ cười nhạt

“A! Ngại quá! Đồng phụ ta, tôi không phải là nói cô, tôi đáng nói phim truyền hình đó chiếu đúng dịp!” Tựa hồ đã nhận ra khác thường, Du Tư Kỳ vội vàng giải thích

Đồng Thiên Ái lắc đầu một cái, thờ ơ nói: “Không sao!”

Cô ấy căn bản cũng không nói sai... Bởi vì cô... Vốn chính là lớn lên ở cô nhi viện...

Một đầu khác, trải qua mấy giờ tìm kiếm, Tần Tấn Dương cùng Quang Nghị vẫn không thu hoạch được gì. Hai người lập tức quyết định về công ty thương lượng, có muốn nhờ đến cảnh sát hỗ trợ tìm kiếm hay không?

Vốn là hai người hăng hái, thế nhưng lúc này lại mệt mỏi nóng này đi vào đại sảnh cao ốc Tần thị

Mím môi, đi về phía thang máy chuyên dụng

“Tần tổng! Quan thư ký! Xin chờ một chút!” Tiếp tân tiểu thư tinh mắt nhìn thấy người, vội vàng đi ra khỏi quầy phục vụ

Tiếng gọi âm ỉ khiến hai người dừng bước, Tần Tấn Dương nhìn người tới, có chút phiền não nhíu mày. Rốt cuộc là có chuyện gì, hôm nay sao lại đặc biệt có lắm phiền phức!

Quang Nghị tương đối bình tĩnh, làm nghề thư ký, vẫn duy trì nụ cười, mặc dù nụ cười này so với lúc trước, có vẻ hiện ra một chút mất tự nhiên

“Có chuyện gì không?” Mở miệng hỏi

Tiếp tân tiểu thư vội vàng cúi đầu, bẩm báo: “Tần tổng! Quan thư ký! Mới vừa rồi có một tiểu thư xưng là vị hôn thê của Tần tổng, nhất định đòi tới phòng làm việc của ngài! Tôi xem cô ấy không giống gạt người... cho nên...”

“Vị hôn thê? Ngừng!” Quang Nghị vội vàng cắt đứt lời nói của cô, liên tiếp lo lắng hỏi: “Cô nói vị tiểu thư đó có phải mặc đồ màu hồng không?”

Chính là Du Tư Kỳ đi!

Mặc dù trước kia cũng từng có loại tiết mục này xảy ra, dĩ nhiên đây là chuyện rất lâu rồi

Dù sao thì, phụ nữ đối với Tần đại tổng tài cũng giống như quần áo, tình nhân luôn là năm ba ngày lại đổi một lần. Cứ như vậy, phụ nữ sau khi bị vứt bỏ đều dùng danh hiệu này muốn gặp tổng tài lần cuối!

Tần Tấn Dương ngưng mắt, trong lòng kêu một tiếng “Không tốt!” Vội vàng hướng thang máy chạy vào

Đáng chết! Đồng Thiên Ái vẫn còn đang ở trên đó! Nếu để Du Tư Kỳ nói những thứ không nên nói, vậy thì xong đời! Tốt nhất là không nên có chuyện gì xảy ra!

Quang Nghị nói một tiếng: “Không có gì! Cô cứ đi làm việc của mình đi!”

Ngay sau đó, anh cũng vội vã quay người, theo sau Tần Tấn Dương vào thang máy

Cửa thang máy vừa mở ra, Tần Tấn Dương không kịp đợi chạy về phía phòng làm việc của tổng tài

Trong lòng nghĩ tới Đồng Thiên Ái cùng Du Tư Kỳ ở chung một lầu, không hiểu sao hần cảm thấy thật khủng hoảng. Thật ra cũng không phải là sợ, cũng là lo lắng cho cái gai nhỏ kia!

Quang Nghị bước nhanh đuổi theo, trong lòng tò mò

Hai người bọn họ tìm kiếm Du Tư Kỳ khắp nơi, nhưng không nghĩ tới, quanh đi quẩn lại nửa ngày, cô lại ở trong công ty! Đây đúng thật là chuyện ngoài dự tính!

Xa xa thấy cửa phòng làm việc nửa khóa, nửa mở. Tiếng cười của con gái vọng ra từ phòng làm việc

“ ... ”

“ ... ”

Hai người nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, không biết ở bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngay sau đó, một trước một sau đi vào phòng làm việc

Vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Đồng Thiên Ái ngồi trước bàn làm việc cùng với...

Cười đến nước mắt cũng chảy ra - Du đại tiểu thư

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra...

Các nàng nhớ click vào quảng cáo ủng hộ web nha!!!

203. Chương 205: Ghen Tỵ

Edit:taichung_mira

Du Tư Kỳ ngồi trên ghế lớn, nhìn chăm chăm máy vi tính, cười đến không khắc chế được. Đồng Thiên Ái ở một bên cũng cười khê trên mặt không có quá nhiều lo lắng, cũng là một bộ đáng sung sướng

Màn ảnh máy vi tính đang phát hài kịch, đối thoại cùng tình tiết vô cùng khôi hài, khiến hai người thật buồn cười

“A ha ha—sao lại buồn cười vậy a!”—“ Du Tư Kỳ cười to một hồi, đưa tay kéo y phục của Đồng Thiên Ái, hét lên: “Đồng phụ tá! Cô xem! Người kia sao lại không có đầu óc như vậy a!”

Đồng Thiên Ái vẫn đứng một bên, gạt đầu một cái, “Ai! Là ai! Giống như kẻ ngu! Chỉ là thật đáng yêu!”

“Vậy cũng được! ngu mà thật đáng yêu!” Du Tư Kỳ đồng ý, không phản bác

Họ hiển nhiên quá mê hài kịch này, căn bản không phát hiện Tần Tấn Dương cùng Quang Nghị đứng ở cửa. Càng thêm tập trung tinh thần vào màn ảnh, thỉnh thoảng nghiêng cứu kịch tính

“...” Quang Nghị vịn phần tò mò, nhìn hai người họ ở cùng một chỗ

Trời ạ! Quả thật là kỳ tích! Cư nhiên không có bất kỳ tình huống tượng nào xuất hiện!

Tần Tấn Dương cố nén xung động, không biết vì sao nhìn Đồng Thiên Ái cùng Du Tư Kỳ ở chung một chỗ, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận

Cô không phải là bạn gái của anh sao? Bây giờ cùng vợ chưa cưới trên danh nghĩa của anh ở chung một chỗ, hơn nữa còn cười đùa?

Chẳng lẽ cô không ghen tỵ sao?

Như vậy anh ở trong lòng cô, có bao nhiêu quan trọng?

Tần Tấn Dương không cách nào khắc chế mình rống lên một tiếng: “Du—Tư—Kỳ——“

Quả nhiên, tiếng rống giận này chọc cho Đồng Thiên Ái cùng Du Tư Kỳ quay đầu lại. Nhìn thấy tuần nhan ửng hồng, lông mày nhíu chặt thành một đoàn, tuyệt đối nóng nảy

Hài kịch trong máy tính còn phát ra những tiếng kêu gào, xen lẫn đối thoại khoa trương

Nhưng mà, trong phòng làm việc vẫn yên tĩnh đến dọa người

Đồng Thiên Ái trán định nhìn anh, mắt to khê neho lại. Rõ ràng muốn gặp anh, tại sao lúc này, cảm giác lại cách anh xa xôi như vậy, khoảng cách giữa họ, không chỉ là vài bước chân

Xa xôi đó.... Rốt cuộc là cái gì...

Tâm, kịch liệt nhảy lên

“Oa! Tần ca ca, anh về rồi! Em ở chỗ này chờ anh lâu lắm!” Du Tư Kỳ lấy lại tinh thần, từ trên ghế nhảy xuống, đi giày cao gót, chạy tới bên cạnh anh

Cũng không để ý có người bên cạnh, trực tiếp ôm lấy anh

Dựa vào trên người anh, làm nũng nói: “Tần ca ca! Anh đã đi đâu! Sao giờ mới về! Em từ Anh bay qua thăm anh! Anh vui không?”

“Em đã đến công ty rồi, nhưng anh mặt trẻ con đáng ghét nói Tần ca ca đi ra ngoài! Sau đó kêu em về hà” Du Tư Kỳ nói xong, nghiêng đầu thống hận nhìn Quang Nghị

Hướng về phía anh làm bộ dạng cá mặt quỷ, nhẹ nhàng nói mấy chữ “Đồ quỷ sứ chán ghét!”

Tần Tấn Dương vẫn trầm mặt không nói, ánh mắt nhìn Đồng Thiên Ái đứng ở trong góc. Trên mặt cô quá mức bình tĩnh, cũng quá mức trấn định, giống như tất cả không ảnh hưởng gì đến cô

Tại sao cô không có một chút gì khác thường? Một chút xiu cũng không có?

Trên mặt hiện lên một chút khó chịu, gầm thét: “Du Tư Kỳ! bỏ anh ra! Có nghe không!”

“Không cần sao! Thật vất vả mới được ôm Tần ca ca! Chúng ta đã một thời gian dài không gặp mặt a! Tần ca ca, anh không muốn gặp em sao?” Du Tư Kỳ tựa đầu vào ngực anh mà cọ cọ, ngây thơ nói

Quang Nghị nhìn Du Tư Kỳ, giật mình nhìn cô giống như đứa nhỏ. Lúc này mới phát hiện, cô chỉ thay đổi có vẻ bề ngoài, tính tình thì vẫn vậy, một bộ dạng ngây thơ

Là do bị mọi người bảo vệ tốt quá sao? Bị hưởng sự che chở với súng ai của một thiên kim đại tiểu thư!

Tần Tấn Dương không để ý cô làm nũng, dùng sức đem cô từ trên người mình kéo ra. Mà trên mặt anh, đã không còn vẻ mặt dịu dàng nữa, khuôn mặt lộ ra vẻ ghét bỏ

“Thật là đau! Tần ca ca, anh làm em đau!” Du Tư Kỳ quật to, uất ức nói

Trong hốc mắt của cô cũng đang dần dần nổi lên nước mắt, tùy thời có thể chảy ra. Hoa lệ đầm lệ, lại cố nén không để nó rơi xuống, biểu tình thật khiến người ta thương tâm

Đáng tiếc người khác căn bản không đem diễn xuất này để vào mắt, anh hất ống tay áo ra “Về sau không cần dính vào trên người anh, sẽ không lưu tình mà đẩy em ra”

“...” Du Tư Kỳ nghe anh rống giận, lại nhìn vẻ mặt thành thật của anh, cảm thấy thương tâm

Mím mím môi, như con nít khóc lớn tiếng: “oa—ô———”

“Tần ca ca không thích em! Em từ Anh bay tới Đài Loan. Cũng không có nghỉ ngơi. Cứ vậy chạy tới đây gặp anh... Anh đầu cần hung hăng như vậy mắng người ta!”

“Em còn ở dưới lầu... Đợi anh đến mấy giờ liền... Anh vừa thấy em... liền hung hăng a...”

Tiếp tục khóc nhóa, liền đem tất cả uất ức của mình phát tiết ra ngoài

Tần Tấn Dương đáp lại bằng im lặng, bên tai còn vang lên tiếng khóc lớn. ngẩng đầu nhìn thẳng Đồng Thiên Ái, muốn từ trong mắt cô nhìn được chút gì

Anh cần cô khẳng định với anh, phần lòng tin kia!

“Tổ tông! Van cầu em đừng khóc!” Quang Nghị hoàn toàn không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ

Chỉ tiếc Du Tư Kỳ không thêm quan tâm đến cầu khẩn của anh, vẫn khóc rống như cũ

Đồng Thiên Ái ở phía sau bọn họ, từ đầu tới cuối, không nói một câu, tĩnh táo giống như người ngoài cuộc. Chỉ là, cô thật sự là một người ngoài cuộc! Ở chỗ này, vai diễn của cô là gì đây?

Rút cuộc, một bước chân đi tới trước mặt bọn họ

“Du tiểu thư! Tần tổng mới vừa rồi biết cô đến, nên cố tình về tìm cô rồi! Chỉ là không nghĩ Du tiểu thư sẽ đến đây! Chắc là do không tìm được cô, cho nên tức giận!”

Bình tĩnh nói xong, ngay cả cô cũng cảm thấy kinh ngạc

Thời khắc nói ra, cô không biết mình lại có thể bình tĩnh như vậy. Chỉ có chính bản thân cô biết, phần bình tĩnh này tuyệt không phải vì có lòng tin...

Các nàng đừng quên click quang cáo ủng hộ web nha!!!

204. Chương 206: Vạch Rõ Giới Hạn

Edit: Song Ngư

Beta : yunafr

“ ”

“ ”

Tần Tấn Dương và Quan Nghị kinh ngạc nhìn cô, cũng là trầm mặc không nói .

Có người, đã đem quả đấm nắm chặt.

“Ô. Là như vậy sao?” Du Ty Kỳ vẫn đang khóc, cũng là bán tín bán nghi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt loang lổ, trong tròng mắt chứa đầy nước mắt đều là mong đợi.

Du Ty Kỳ mở miệng hỏi, tầm mắt của mọi người toàn bộ tụ lại ở trên người Đồng Thiên Ái.

Nhưng là người phụ nữ trước mặt bọn họ, lại như cũ chỉ là dáng vẻ bình tĩnh. Trên mặt cô nở nụ cười, Tần Tấn Dương cảm thấy nụ cười đó quá chói mắt, không hiểu sao hắn cảm thấy tim của mình đau nhói.

Tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy, thậm chí vào lúc này lại nói ra như vậy?

Mà hắn, lại còn khát vọng cô giống như những ả tình nhân trước kia của hắn sẽ tức giận khóc lóc, hoặc là trước mặt mọi người chất vấn hắn, như vậy mới là bình thường!

Chỉ có như vậy, mới có thể để cho hắn cảm thấy trong lòng của cô thật ra là có hắn tồn tại!

Đồng Thiên Ái. Cô thật đưa hắn ép điên rồi.

Không có người nói chuyện, liền Đồng Thiên Ái cũng không có nói chuyện. Đây chính là không khí quỷ dị. Tựa hồ chỉ có thể nghe thanh âm Du Ty Kỳ đang khóc.

“Trợ lí Đồng. Là như vậy à.” Du Ty Kỳ thấy cô chậm chạp không trả lời, lại hỏi một lần, hốc mắt nước mắt như chực chờ tuông ra.

Là như vậy sao? Chính là như vậy?

Cái vấn đề này. Hỏi đến cô.

Vốn là ánh mắt trống rỗng, rốt cuộc có tiêu điểm. Tầm mắt dừng lại ở gương mặt tuần tú, chợt phát hiện, sắc mặt của hắn âm trầm đến, dọa người, có chút dữ tợn.

Tại sao đối với cô lộ ra vẻ mặt như thế? Là bởi vì cô chậm chạp không chịu mở miệng thay hắn giải vây sao?

Nhắm mắt lại, chỉ có ba giây đồng hồ.

Lần nữa mở mắt đã nghiêng đầu nhìn về Du Ty Kỳ đang nhìn cô tha thiết chờ đợi câu trả lời, có chột dạ mở miệng nói, “Là như vậy! Du tiểu thư, chính xác là như vậy!”

Chuyện rất cuộc là như thế nào, đã không còn quan trọng!

Quan trọng là, người ta là vị hôn thê danh chánh ngôn thuận của hần! Như vậy mình là gì, cái gì cũng không phải.

Nói xong, cúi đầu, trầm mặc nhìn giấy của mình .

Tựa hồ nhớ lại chuyện trước đây thật lâu, cô luôn luôn có thói quen cúi đầu, không thích làm người khác chú ý, thích ở phía sau màn. Cố gắng sẽ được, không phải là không có cố gắng, nhưng là bọn họ qua chênh lệch quá khác nhau.

Du Ty Kỳ vừa nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Tần Tấn Dương, lại nhìn thấy hần mím môi, gương mặt không có lộ bất kỳ biểu hiện gì, chỉ là đắm chiêu nhìn chằm chằm một điểm, nhìn vào đều có thể thấy là anh không vui.

Trong lòng cả kinh, nghẹn ngào nói, “Tần ca ca. đúng là như vậy. Là Kỳ Kỳ không tốt. Anh cần không phải tức giận.”

Tần Tấn Dương vẫn nhìn chăm chú vào cô gái đang cúi đầu, nhìn hần nắm chặt quả đấm có thể làm cho người khác biết hần giờ phút này đang tức giận. Người luôn luôn giỏi che dấu như hần, giờ phút này lại có loại xung động muốn nổi điên.

Đối mặt với mỗi tình nhân, anh đều là dịu dàng đa tình hoàn mỹ.

Đối mặt cô, buông xuống tất cả tính bướng bỉnh.

Chỉ muốn cùng cô một chỗ, chỉ muốn nhìn thấy cô cười, thậm chí muốn cưỡng chiều cô, hết long yêu thương cô.

Nhưng là tại sao, ở vào thời điểm này cô lại còn muốn thay hần che dấu!

Thực sự một chút xíu ghen tỵ cũng không có sao?

Cô rất cuộc có hay không yêu mình! Hay vẫn là cùng đối đãi Tiêu Bạch Minh Nhất đồng dạng, chỉ là cảm giác lệ thuộc, cần người bên cạnh? Cô đối với hần, chỉ là muốn tìm một chỗ dựa?

Cư nhiên bắt đầu hoài nghi, cô có yêu hần chút nào không? Cô đối với, có hay không cùng như hần đối với cô một dạng?

Đồng Thiên Ái. Tại sao cúi đầu.

Tại sao không dám nhìn hần. Tại sao như vậy.

Thời gian bỗng nhiên dài vô cùng, dài đến dường như đã qua mấy thế kỷ. Trong phòng làm việc, hai nam hai nữ bốn người đứng đó. Nhưng là giờ phút này không có ai nói chuyện.

Mọi người, đều đang đợi. Nhưng là mỗi người chờ đợi đối tượng cũng không phải cùng một người.

Đồng Thiên Ái vẫn cúi đầu, cho nên không có người nhìn thấy cô đang cắn chặt môi. Thậm chí cắn nát môi có chút máu.

Tâm lại cuồng loạn lên, là mong đợi. Còn có lo sợ. Thậm chí là rất sợ.

Quá phức tạp! Tâm tình như vậy.

“Trợ lí Đồng!”

Giống như là qua thật lâu, rất cuộc, giọng nói Tần Tấn Dương thâm trầm vang lên, cũng là lạnh lùng hô một tiếng, cách xưng hô trong công việc, không mang theo một chút xíu nhiệt độ.

Đồng Thiên Ái trong giây lát thân thể cứng đờ, tự mình biết hiện tại nên ngẩng đầu lên đối mặt với hần, tuy nhiên cô không làm được. Cơ thể toàn bộ không nghe mình sai sử.

Bởi vì, hần đối với mình xưng hô như thế.

Cảm thấy có chút không cách nào tiếp nhận, thậm chí là đau lòng.

Lỗ tai tựa hồ vẫn còn nghe được lời nói dịu dàng của hấn “Lão bà đại nhân lão bà đại nhân ” , hoặc là hấn làm nũng kêu “Em yêu” , hơn hoặc là tức giận lúc rống “Đồng Thiên Ái” .

Hiện tại, hấn cư nhiên bắt đầu gọi cô “Trợ lí Đồng” rồi !

Trợ lí Đồng? Trợ lí Đồng! Trợ lí Đồng. Chỉ là trợ lí thôi. Thôi đi.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, tận lực khắc chế tâm tình của mình, bình tĩnh nhìn hấn, mở miệng hô, “Tần tổng!” Lời nói vừa nói miệng, phát giác môi của mình cư nhiên đang run rẩy.

Tự nói với mình muốn trấn định, không ngừng ở trong lòng cảnh cáo mình.

Đồng Thiên Ái! Kiên cường một chút! Chẳng lẽ ngươi còn muốn như thế nào sao? Ngươi có thể như thế nào đây? Nếu hấn đã mở miệng gọi mình “Trợ lí Đồng” rồi, như vậy hiện tại cô cũng chỉ có thể gọi là hấn “Tần tổng” rồi !

“ ” Tần Tấn Dương giật giật môi, nhưng không có lên tiếng. Cặp mắt híp lại thành một đường, xuyên thấu qua đôi mắt khép hờ, đem lấy cô cả người khóa chặt ở đáy mắt.

Đáng chết! Cô cư nhiên thực sự cứ như vậy gọi hấn!

Tần tổng? Kêu thuận miệng vậy sao? Hảo châm chọc nói! Rất tốt! Đồng Thiên Ái! Em chính là đối với anh như vậy sao?

Hấn đối với cô tốt ra sao, cô đều không nhìn thấy sao?

Như vậy hấn vẫn còn ở chấp nhất những thứ gì đây? Tất cả quá khứ của bọn họ ở hiện tại tất cả đều không tính sao? Chính mình là một câu “Trợ lí Đồng” , cô một câu “Tần tổng” , vạch rõ giới hạn?

Buồn cười! Buồn cười đến để cho hấn cảm thấy khó chịu.

205. Chương 207: Nội Tâm Bi Thương

Edit: Song Ngư

Beta:yuanfr

Quan Nghị vẫn đứng ở bên cạnh, không có lên tiếng.

Nhưng nhìn biểu tình trên mặt bọn họ, cùng với nội dung cuộc nói chuyện, trong lòng cũng đã rõ ràng, đại sự không ổn! Xem ra, hai người lại muốn có chuyện!

Lần này, trên dưới Tần thị phải sống trong dầu sôi lửa bỏng rồi.

Bởi vì hấn hoàn toàn có dự cảm mãnh liệt, Tần Đại tổng tài nhất định sẽ giận dữ. Coi như không phát hỏa lớn đi, nhưng sẽ cấu gắt và tìm cách kiếm chuyện! Sau đó, người phía dưới tay hấn, sẽ gặp xui xẻo! Dĩ nhiên, người trực tiếp bị liên lụy chính là mình.

Tần Tấn Dương ánh mắt thâm thúy nhìn Đồng Thiên Ái, nhìn không giống như là đang phát hỏa, hướng về phía Đồng Thiên Ái triển khai nụ cười mê người , nhưng ngay cả mình cũng cảm thấy trong tươi cười là sự rét lạnh.

“Cám ơn cô! Trợ lí Đồng! Lúc không có tôi ở đây đã làm bạn với vị hôn thê của tôi!” Nhẹ nhàng nói.

Nói chuyện đồng thời cẩn thận nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, sắc bén nhìn chăm chú cô, muốn nhận thấy được từ cô có gì khác thường không.

Dù là chỉ có một chút. Một chút xíu cũng được.

Đồng Thiên Ái cũng nhìn lại hấn, phát hiện lòng của mình rất đau. Thế nhưng một khắc, cô cố gắng trấn tĩnh, mặc dù đau lòng nhưng cô cố gắng không ỉn biểu hiện ra ngoài.

Cố gắng nở nụ cười, lạnh nhạt nói, “Tôi rất hân hạnh! Tần tổng!”

Vừa mới dứt lời, vết thương trong lòng kia lại trong nháy mắt càng thêm đau, sau đó bắt đầu rỉ máu.

“Tần ca ca. Kỳ Kỳ không khóc. Em biết ngay Tần ca ca nhất định hiểu em nhất. Mới vừa rồi là Kỳ Kỳ không tốt. Về sau em sẽ không như vậy. Tần ca ca anh đừng tức giận.”

Du Ty Kỳ nghe được hai người nói chuyện, mặc dù cảm giác giữa bọn họ có chút gì đó không bình thường. Nhưng là “Vị hôn thê” ba chữ này, liền đủ để cho cô vứt bỏ những ý nghĩ khác lạ kia.

Thật là không có nghĩ đến, tới Đài Loan, Tần ca ca cư nhiên thừa nhận!

Bọn họ là vị hôn phu vị hôn thê!

Thật tốt quá! Một lát còn muốn đi nói ẹ cái tin tức tốt này! Đúng! Còn có Tần gia gia, còn có cha! Để cho bọn họ cũng vui vẻ, có lẽ lần này còn có thể mang theo Tần ca ca cùng nhau trở về Anh quốc !

Nghĩ như vậy, vội vàng đưa tay lau đi nước mắt trên mặt.

Có chút làm nũng lôi ống tay áo của hấn, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cười nói, “Ai! Tần ca ca! Kỳ Kỳ ở Anh quốc học được làm rất nhiều món ăn ngon! Một lát Kỳ Kỳ làm cho anh ăn!”

“Uhm...” Tần Tấn Dương không có cự tuyệt, buồn buồn gật đầu một cái.

Du Ty Kỳ thấy hấn đáp ứng, càng thêm vui vẻ. Vội vàng nâng mũi chân, một nụ hôn rơi trên mặt hấn, “Tần ca ca anh thật tốt quá! Em biết ngay ah!”

Có chút xấu hổ nhìn hấn, người đàn ông này tương lai là chồng mình ah!

Trước kia Tần ca ca ghét nhất món ăn cô làm, cơ hồ có thể nói là đụng cũng sẽ không đụng! Hiện tại hấn cư nhiên đồng ý! Điều đó có thể hiểu là Tần ca ca đã thực sự tiếp nhận cô!

Cô là người hạnh phúc nhất trên thế giới!

Du Ty Kỳ đang vụng trộm mà ăn mừng, nghiêng đầu nhìn thấy Quan Nghị thấy vẻ mặt hấn mang theo chút sợ hãi, tò mò lầu bầu nói, “Mặt con nít ca ca! Anh ra làm sao vậy! Em làm đồ ăn so với trước kia ngon hơn rất nhiều nha!”

Nói xong, không quên nghiêm túc gật đầu một cái.

“ . . .” Quan Nghị có chút xấu hổ, giờ phút này cũng đành phải cười cho qua chuyện.

Không khí như vậy, đoán chừng cũng chỉ có Du Đại Tiểu Thư không có nhìn ra trong đó quái dị đi! Thông minh một chút người nào cũng có thể nhận thấy được, Tần Tấn Dương tại sao lại khác thường như vậy.

Đồng Thiên Ái thấy bọn họ động tác thân mật, trong lòng không hiểu sao rất rối loạn.

Trước kia không phải chưa từng thấy có phụ nữ hôn hấn, nhưng là hiện tại, ở trước mặt cô, vị hôn thê của hấn hôn hấn, đột nhiên phát hiện mình không thể trấn tĩnh rồi.

Đúng vậy! Đồng Thiên Ái! Người ghen tỵ! Người ghen! Người khó chịu! Người không chịu nổi!

Tần Tấn Dương lạnh lùng nhìn cô, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì. Quanh thân như có sát khí, dần dần tăng lên, sau đó lại dần dần tiêu tán, xuyên vào trong xương.

Đã không còn là thủ lĩnh tổng tài Đài Loan dịu dàng đa tình, giờ phút này hấn giống như là một đế vương tàn khốc.

“Không có việc gì nữa thì mọi người ra đi!” Cấu kinh nói.

Quan Nghị liếc nhìn phái bên cạnh Tần Tấn Dương, phát hiện biến hóa của hấn. Dự cảm trước đó quả nhiên linh nghiệm rồi, Tần Tấn dương vì tiểu nữ cô nhi nổi điên, bây giờ đã thực sự điên khùng hoàn toàn.

“Trợ lí Đồng!” Nghiêng đầu, hướng về phía trước mắt Đồng Thiên Ái hô một tiếng.

Hiện tại, để cho bọn họ hai người tách ra yên tĩnh một chút, đây mới là biện pháp tốt nhất!

Đồng Thiên Ái vừa nghe đến hân tiếng rống giận dữ, cư nhiên sững sờ ở. Tựa hồ còn không cách nào thích ứng với sự thay đổi của hân, người đàn ông dịu dàng đáng yêu kia đi đâu? Giống như là một giấc mơ đã đến lúc nên tỉnh!

” Không có việc gì nữa thì mọi người ra đi!”

Giọng nói tựa như ra lệnh, hân phải có tuyệt đối quyền lợi.

Đồng Thiên Ái! Người coi đây là cái gì? Ngay cả tư cách làm người thứ ba cũng không tới phiên người! Không có người thứ ba nào giống như cô, dạng hèn mọn hơn nữa bình thường! Chưa từng có!

Nhưng là, mình là người kiêu ngạo? Mình phần kiêu ngạo kia đi nơi nào?

Quan Nghị thấy cô không có động tĩnh, cười xấu hổ, suy nghĩ, vừa hô, “Trợ lí Đồng! Có phần tài liệu còn cần cô sửa lại!”

Nghi ngờ “Dạ” một tiếng, Đồng Thiên Ái nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về Quan Nghị, cố ý coi thường gương mặt khiến cô kinh tâm lạc phách.

Ngay sau đó, nở nụ cười, hơn nữa còn là nụ cười vô cùng rực rỡ.

“Quan thư ký! Giao cho tôi đi! Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật tốt!” Hướng Quan Nghị tự tin nói.

Sau đó chuẩn bị đi ra phòng làm việc, qua bên cạnh hân, dừng bước. Sau đó nghiêng người sang, vô cùng lễ phép nói một tiếng, “Tần tổng! Tôi đi xuống trước!”

“Đi ra ngoài!” Tần Tấn Dương giống nhau lạnh lùng nói, liền con mắt cũng không nhìn cô.

Đồng Thiên Ái mỉm cười gật đầu, cũng là cẩn thận từng li từng tí hô hấp. Đi theo sau lưng Quan Nghị, từng bước từng bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Đóng cửa lại nháy mắt, cả người cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

206. Chương 208: Cũng Không Khác Gì

Edit: Song Ngư

“Đồng Thiên Ái. Cô. Không có sao chứ?” Quan Nghị vừa mới chuyển qua thân, liền nhìn thấy người phía sau sắc mặt trắng bệch, không nhịn được lo lắng hỏi.

Tình huống mới vừa rồi , cũng may mắn Đồng Thiên Ái có thể bình tĩnh nên đau lòng lấy đại cuộc làm trọng.

Bằng không, Du Đại Tiểu Thư đoán chừng sẽ đại náo Tần thị. Cứ như vậy thật đúng là sẽ có chuyện lớn!

Nhưng đáng về bây giờ Đồng Thiên Ái, ngược lại có chút làm cho người ta sốt ruột. Sắc mặt khó coi như vậy, cặp mắt trống trơn , không có tinh thần, thực sự chỉ có thể dung từ “Thất hồn lạc phách” bốn chữ này để hình dung.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu, ánh mắt như cũ không có tiêu cự, đối mặt với hân, “Sao? Quan thư ký. Tôi không sao.”

Đúng là không có sao a. Chỉ là có chút đau lòng.

Đau lòng. Nên coi như là không có sao.

Quan Nghị chợt bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là cô phần này tỉnh táo cũng không phải bởi vì lấy đại cục làm trọng, mà bởi vì là một nguyên nhân khác. Nguyên nhân này, có thể giải thích là “Ghen tỵ”?

Cũng không chỉ là ghen tỵ đơn thuần, hơn nữa tựa hồ còn xen lẫn một thứ gì đó.

“Bằng không, hôm nay cô đi về sớm nghỉ ngơi đi?” Quan Nghị suy tư, nhìn mặt của cô trắng bệch, tốt bụng nói.

Đồng Thiên Ái buồn buồn gật đầu một cái, “Cám ơn quan thư ký! Vậy tôi đi trước!”

Đúng là không ở nổi nữa...Không khí nơi này...Làm cho cô cảm thấy quá mức buồn bực rồi...

Chân sải bước, hướng về phía Quan Nghị cảm kích mỉm cười. Sau đó hướng thang máy từ từ đi tới, máy móc bấm thang, đi vào trong thang máy.

Trong phòng làm việc của Tổng tài, Tần Tấn Dương nghe được thanh âm đóng cửa, không đếm xỉa đến Du Ty Kỳ, nóng nảy mà đi đến trước bàn làm việc, có chút chán chường ngồi xuống, đưa tay xoa mi tâm.

Hắn rốt cuộc đang làm gì? Bọn họ đến tột cùng tại sao lại như vậy?

Nhưng là cô ...? Tại sao như vậy...

Du Ty Kỳ nhìn đến hắn ngồi ở trên ghế, bộ dạng có chút mệt mỏi.Lòng tốt nổi lên, bước đến sau lưng hắn, đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp vai hắn.

“Tần ca ca! Anh biết không? Khi còn ở Anh quốc, em mỗi ngày đều có cố gắng học tập ! Tần gia gia nói, như vậy mới có thể trở thành một người vợ xứng đáng với Tần ca ca!”

“Cho nên, Kỳ Kỳ vẫn rất cố gắng!”

“Mẹ cũng nói với Kỳ Kỳ rồi, không thể giống con nít nữa, như vậy Tần ca ca sẽ không thích ! Em về sau nhất định sẽ thay đổi! Không đúng! Không phải về sau! Bắt đầu từ bây giờ em liền sẽ thay đổi!”

Du Ty Kỳ nói thầm lẩm bẩm, cái miệng nhỏ nhắn không có ngừng.

Chợt, có chút mong đợi hỏi, “Tần ca ca... Lần này em tới Đài Loan... Anh sẽ cùng Kỳ Kỳ cùng nhau trở về Anh quốc sao.”

“” Tần Tấn Dương nhắm hai mắt lại, không nói gì.

“Đing ——” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Đồng Thiên Ái nhưng không có ngẩng đầu lên, đứng ở trong thang máy chậm chạp không có đi ra. Cửa thang máy ở sau vài giây tự động đóng lại, rồi lần nữa mở ra.

Thế này cô mới ý thức được mình mất hồn, đưa tay vuốt mặt.

Trong đại sảnh, nam nam nữ nữ nhân viên đi qua. Mà bọn họ khe khẽ tiếng nghị luận, tuy vậy âm lượng không phải là nhỏ.

“Ai? Nhìn! Cô ấy xuống kia! Làm sao cô lại đoán chuẩn như vậy a! Cô mới vừa nói cô ấy một lát sau đó , không nghĩ tới cô ấy thực sự đã đi xuống ! Có phải hay không có nội chiến!” Một nữ nhân viên tò mò hỏi.

bên cạnh vội vàng trả lời, “Tôi thế nào không biết a! Bởi vì cô ta là tình nhân! Tình nhân không xuống, chẳng lẽ dám ở trên đó sao!”

“Không phải nói Đồng Thiên Ái là người có khả năng trở thành vợ của Tần tổng nhất sao?” Nữ nhân viên thích buong chuyện ở một bên chen miệng.

Nữ nhân viên liếc mắt nhìn Đồng Thiên Ái, khinh thường nói, “Vừa lấy được tin tức! Các người biết không? Tần tổng đẹp trai anh tuấn của chúng ta nhưng thật ra là có vị hôn thê rồi!”

“Hơn nữa, vị kia vị hôn thê, đã tới! Nghe nói là từ Anh quốc tới !”

“A ——”

Một đám Nữ nhân viên vây lại, giật mình há to miệng, một bộ không dám tin.

Ánh mắt của mọi người trong nháy mắt toàn bộ dời đi, tập trung ở trên người Đồng Thiên Ái. Giống như muốn từ trên người cô, nhìn ra chút dấu vết, nhưng là cô cúi đầu, không nói một lời rời khỏi công ty.

Mùa đông, gió lạnh lạnh, không ngừng thổi vào mặt cô.

Đồng Thiên Ái theo phản xạ co người lại, sau đó lại buông lỏng ra. Nắm chặt tay, nhìn tư thế cô có chút cô đơn, những thứ kia rét lạnh, gió xuyên thấu qua khe hở, đem lạnh lẽo thấm vào tới trong lòng.

Trước kia, bên cạnh chắc chắn sẽ có người vươn tay, cầm thật chặt tay cô.

Hiện tại đây? Cô chỉ có một mình không phải sao?

“Thiên Ái!” Chợt, bên cạnh có người vỗ vỗ bả vai của cô.

Đồng Thiên Ái vội vàng quay đầu, muốn biết là ai đang gọi cô. Vốn là trông mắt nở rộ tia sáng, nhưng bởi vì nhìn thấy người tới, nháy mắt, trở nên ảm đạm không ánh sáng.

“Giang Húc học trưởng.” Cúi đầu, vô cùng nhẹ hô một tiếng.

“Uhm” Giang Húc nghe cô hữu khí vô lực nỉ non, cảm thấy cô có cái đó không ổn, “Thế nào? Tiểu học muội đáng yêu của anh, người nào chọc giận em không vui đây? Nói cho học trưởng, học trưởng tới thay em đi trả thù!”

Hôm nay vừa đúng có chuyện tới Tần thị nói chuyện một chút về trước hạng mục không chưa có thỏa đáng, không nghĩ tới vừa tới nơi, đã nhìn thấy Đồng Thiên Ái. Cô cho anh cảm giác giống như là một luồng cô hồn dã quỷ.

Đồng Thiên Ái buồn buồn nói, “Không có sao! Không có gì không vui! Cám ơn học trưởng!”

“.” Giang Húc vô cùng bất đắc dĩ nhìn cô, một trăm phần trăm là không tin tưởng.

Loại giọng điệu này, loại dáng vẻ này, loại vẻ mặt này, làm sao có thể sẽ không có chuyện gì? Chỉ cần là người tinh mắt, cũng sẽ biết cô nhất định gặp được chuyện gì đó không vui.

Không muốn nói sao? Như vậy.

Giang Húc đưa tay vuốt vuốt tóc của cô, thân thiết nói, “Tiểu học muội! Học trưởng rất lâu không có đi về thăm trường! Nếu không. Hôm nay học muội bồi học trưởng đi đi dạo một chút được không.”

” Thăm trường?” Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, có chút khốn đốn nhìn hắn, nhìn thấy ánh mắt chờ mong của hắn, thờ ơ gật đầu một cái.

Đi đâu cũng được... Không có anh ở đây. ... Đi nơi nào cũng như nhau thôi .

207. Chương 209

“Ai! Tất cả mọi người tan việc rồi...! Một ngày bận rộn lại kết thúc! Tốt lắm! Chúng ta cũng đi thôi! Hôm nay cũng không cần phải chờ trợ lý Đồng cùng nhau tan việc! Cô ấy mới vừa nói thân thể không thoải mái, cho nên tôi liền cho cô ấy về nhà trước !”

Cắm đầu cắm cổ nói xong, phát hiện mình đem vấn đề cần nói đã nói được!

“Trợ lý Đồng không thoải mái sao? Mới vừa rồi còn rất tốt a!” Du Ty Kỳ nghĩ đến mới lúc này cô ấy còn cùng với mình xem kịch vui, theo trực giác hỏi.

Thật sự là kỳ quái! Nói thế nào mà bệnh là liền bệnh !

Giọng Quan Nghị mang hàm nghĩa nói, “Đúng a! Chính là có chút bệnh đến kỳ quái! Hơn nữa quả thật chính là không giải thích được, cộng thêm lại không biết là bệnh gì, làm cho người ta càng không hiểu nổi a!”

“Mặt con nít ca ca, anh đang nói gì vậy, nghe cũng không thể hiểu nổi!” Du Ty Kỳ thì thầm một tiếng.

Quan Nghị đưa mắt nhìn sang một người khác, càng thêm tinh tế nói, “Chỉ là bệnh này có thể tự hết, không cần phải đi gặp bác sĩ điều trị!”

“Nói vậy! Bệnh nên đi bác sĩ!” Du Ty Kỳ thấy lời nói của hắn rất lạ, liền sẵn giọng nói.

Vẫn trầm mặc không nói, Tần Tấn Dương thu hồi tầm mắt, rút cuộc bước chân, tiếp tục đi về phía thang máy.

Mà thanh âm của hắn, nhẹ nhàng bay tới, hời hợt nói câu “Không chết được” !

Cô cũng sẽ khó chịu à. Vì hắn.

208. Chương 210: Chỉ Theo Ý Mình

Edit: Song Ngư

Beta : B.Cat

Trong biệt thự của Tần gia ở Đài Loan, đèn đuốc sáng rõ. Biệt thự vẫn vốn tồn tại không khí trầm mặc, rốt cuộc cũng truyền đến tiếng cười vui, xen lẫn tiếng kêu gào của nữ hải tử, liên tiếp vang lên.

“Thiếu gia, tiểu thư, Quan Nghị a, các người từ từ ăn! Vẫn còn có canh cá!” Vú Vương vừa cười vừa nói, vội vàng chạy trở về phòng bếp, chuẩn bị thức ăn ngon.

Kể từ khi tới Đài Loan, căn biệt thự này đã quá lâu không có không khí như vậy rồi.

“Oa —— Vú Vương! Người nấu cá dầm đường cực kỳ ngon! Những đầu bếp đang nấu chính là ngọc, làm thế nào cũng không nấu được như vú Vương a! Vừa ngọt vừa chua đấy!”

“Ai? Thật là khó gặp a! Gặp không lên được!”

Du Ty Kỳ đã thật lâu chưa dùng qua dưa rồi, ở Anh quốc cô có thói quen dùng dao nĩa, hiện tại tới Đài Loan, ngay bây giờ chưa sử dụng thìa được, ngược lại cảm thấy có chút không quen.

“ ” Đang cố gắng kẹp một miếng cá dầm đường, thật là vất vả gấp sắp vào trong chén mình rồi, lại đánh rơi nửa đường.

Nhất thời, cô cong miệng lên, có chút nổi giận, cứ nhìn chăm chăm món ăn trên bàn.

Liền nghiêng đầu sang chỗ khác, có chút mong đợi nhìn về bên cạnh Tần Tấn dương. Ánh mắt của cô, hi vọng hắn có thể giúp cô gấp thức ăn.

Chỉ là quá đáng tiếc, Tần Tấn Dương chỉ khô khốc bới hai miếng cơm. Đặt chén ở trên bàn cơm, ngay sau đó đứng lên, lạnh lùng bỏ xuống một câu nói, liền đi lên lầu hai.

“Các người từ từ ăn!”

Du Ty Kỳ nhìn thấy hắn biến mất nơi khúc quanh ở cầu thang, cả người vô cùng buồn bực cúi đầu, chiếc thìa đảo chỗ cơm tẻ, “Em lại làm sai chỗ nào! Em thật sự vô dụng, không sử dụng được thìa!”

Đột nhiên, trong chén mình, có nhiều hơn một khối thịt cá.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Quan Nghị, hắn nhìn cô cười nói, “Tần Dương công việc quá mệt mỏi! Em ngoan! Ăn cơm!”

“A!” Mím mím môi, cô nghe lời tiếp tục ăn cơm.

Trên ban công lầu hai, Tần Tấn Dương dựa vào lan can. Chỉ mặc đơn giản áo sơ mi, áo khoác tây trang đã cởi xuống. Một tay cầm ở trong túi quần tây, lấy điện thoại di động ra, có chút chần chừ nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động.

. Hay là không gọi.

Cái vấn đề này, thế nào mà bây giờ lại trở nên khó khăn như vậy.

Trước kia luôn không chút do dự lấy điện thoại ra, nghĩ đến cô rồi, sẽ gọi điện thoại cho cô. Nhưng mà bây giờ, ngón tay đã đến lại trở về đề xuống.

Nhấn xóa, xóa lại nhấn, nhấn rồi vẫn như vậy lại xóa.

Đột nhiên phát hiện, cô cơ hồ không có gọi qua một cú điện thoại nào cho hần. Giữa bọn họ, đến bây giờ đều là hần gắt gao trời lại cô ở bên người, mà cô thì sao, vẫn ở vị trí bị động.

Nếu như không phải là Du Ty Kỳ đột nhiên xuất hiện, có lẽ còn có thể vẫn tiếp tục như vậy.

Chỉ là như vậy sao? Chỉ có thể như vậy sao?

Nhưng mà mình rồi lại không nhìn được, Tần Tấn Dương a Tần Tấn dương, thật ra thì đoạn tình cảm này, chỉ có mình có ý! Là người chỉ đang làm theo ý mình, chứ không phải là lưỡng tình tương duyệt đây?

Không cách nào nhìn được rồi, ngừng thở, nhấn dây số kia.

“Tu tu tu ——”, bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng vang.

Vẫn không người nào nghe, Tần Tấn Dương cảm thấy có chút phiền não.

Cuối cùng, bên đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng người phụ nữ êm ái trả lời, “Xin lỗi, chủ máy hiện nay không thể trả lời cuộc gọi của bạn, xin vui lòng gọi lại sau.”

Cùng thời khắc đó, trong phòng nhỏ trên cao ốc Tần thị, một chiếc điện thoại cô đơn mà nằm ở trong ngăn kéo đang rung chuông.

Vừa nhanh chóng bấm xuống một dãy số, trực tiếp đánh tới nhà trọ. Điện thoại một mực vang, nhưng cũng là giống nhau không người nào nghe. Cô thậm chí ngay cả điện thoại đều không nhận!

“Đáng chết! Tại sao không nhận điện thoại!” Nhìn màn hình điện thoại di động, áo nào mà khê nguyên rửa ra tiếng.

Một khắc cũng không chờ được, vội vã chuyển hướng, cầm lên áo khoác tây trang đang để ở một bên, hướng lầu dưới sải bước đi tới.

Trên ghế sa lon trong phòng khách, Du Ty Kỳ đã ăn uống no đủ, mắt tinh nhìn thấy thân ảnh cao lớn, mở miệng la ầm lên, “Tần ca ca! Đã trễ thế này anh muốn đi đâu a!”

“Em ngủ trước đi!” Tần Tấn Dương trầm giọng nói, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi biệt thự.

Trong xe thể thao, Giang Húc thỉnh thoảng nghiêng đầu, nhìn sang người bên cạnh, trêu chọc nói, “Tiểu học muội! Người không phải sẽ cứ như vậy sao! Cười một cái a! Bộ dạng người nghiêm mặt thật là dọa người a! Lòng của bản học trưởng ta thật ra thì rất nhỏ yếu!”

“Học trưởng!” Đồng Thiên Ái có chút vô lực cười ra tiếng.

Giang Húc nhìn thấy rõ cuộc cô cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, có chút cảm khái nói, “Bây giờ anh mới phát hiện, đồ dành nữ hài tử vui vẻ, thực sự là một việc siêu cấp khó khăn!”

“Sao?” Đồng Thiên Ái nghiêng đầu, tò mò hỏi nói, “Học trưởng gặp lại cô bé kia rồi hả?”

Giang Húc sững sốt một chút, không nghĩ tới cô sẽ vừa đoán liền trúng như vậy, lắc đầu một cái, tản ra lửa giận ngút trời trong đầu, nhưng mà trước khuôn mặt kiêu diễm kia, thật sự là đối với cô không cách nào duy trì.

“Không đề cập nữa! Đi một bước tính một bước đi!” Nói xong, vừa lạnh nhạt nói, “Cùng hấn... Cãi nhau? ...”

“” Nghe vậy, nụ cười trên mặt cô lại ảm đạm, xoay đầu hướng qua bên kia, nhìn cửa sổ xe, “Không có.”

Cãi nhau sao? Đây coi như là gây gỗ sao?

209. Chương 211: Trầm Mặc Tiếp Nhận

Edit : Bear

Beta: B.Cat

“Tại sao tôi lại ở chỗ này á ? Thật là một câu hỏi buồn cười !” Trêu chọc mà nói.

Tần Tấn Dương nhìn thấy bộ mặt chần chừ của cô khi nói những lời này, trong lòng liền cố đè nén lửa giận đang hừng hực thiêu đốt. Cũng không thèm nhìn tới người đàn ông đang ngồi trong xe thể thao mà lôi kéo tay của cô đi về phía cao ốc .

Đáng chết! Cô cứ nhiên chỉ trong chớp mắt đã ở cùng một chỗ với người đàn ông khác rồi !

“” Đồng Thiên Ái im lặng nhìn bóng lưng của hấn, trong lòng chợt hoảng hốt một hồi.

Hấn đang tức giận sao? Đột nhiên lại xuất hiện ở trước mặt cô như vậy! Hấn không phải là nên cùng một chỗ với vị hôn thê của hấn sao? Cô vốn còn tưởng rằng hấn sẽ không tới nơi này! Ít nhất, hôm nay cũng sẽ không tới !

Giang Húc ngồi ở trong xe thể thao nhìn ra được giữa hai người bọn họ có cái gì đó không đúng, mở miệng muốn nói gì đó nhưng giây kế tiếp hấn lại lắc đầu một cái, quyết định không xen vào là tốt nhất!

Chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa hai người, nếu thêm vào một người khác chỉ có thể càng tỏ càng đen hơn thôi!

Nhìn thấy thân ảnh của hai người biến mất ở trong cao ốc, lúc này hấn mới nghiêng đầu nhìn về phía trước. Đạp chân ga, lái xe đi .

Còn bên kia, Tần Tấn Dương cầm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi thang máy, không có một chút thương tiếc. Cô chỉ im lặng bị hấn lôi vào thang máy, từ đầu đến cuối thủy chung không nói một lời nào.

Cửa phòng vốn không có khóa, chỉ khép hờ. Trong phòng tối sầm, không hề bật đèn.

“Em” Tần Tấn Dương khắc ra một chữ, trong bóng tối không thấy rõ mặt của cô, nhưng lại có thể biết rõ biểu tình trên mặt cô đang không có một chút biến hóa nào.

Thậm chí ngay cả một câu giải thích, cô cũng không muốn nói sao? Cho dù chỉ là nói một câu “chỉ là trùng hợp”, hoặc là bất kỳ nguyên nhân nào khác cũng được!

Tại sao cô chỉ là chết cũng không chịu nói gì?

Nghĩ như vậy, trong lòng lại buồn bực không chịu được, lời nói ra miệng cũng biến thành chanh chua.

“Không nghĩ tới nha! Tôi vừa mới rời đi, em liền lập tức hướng về phía người đàn ông khác ôm ấp yêu thương rồi hả? Đồng Thiên Ái! Không phải tôi đã nói em rất có bản lĩnh sao? Vậy thì bản lĩnh của em cũng chỉ đến như vậy thôi sao?”

“Trước thì đi theo Tiêu Bạch Minh, ngay sau đó thì đi theo tôi, bây giờ không phải là liền bám theo cái tên Giang Thiếu Đông so với tôi còn có tiền hơn hay là so với tôi có thể cho em thỏa mãn nhiều hơn sao?”

“Hay là, em còn muốn thả dây dài câu cá lớn?”

Quá tức giận nên không còn lý trí nữa.

Hắn lúc trước còn tỏ ra dịu dàng đa tình. Nhưng bây giờ lại tàn khốc đến mức khiến cho lòng người sợ hãi, mà trong miệng, hắn câu câu chữ chữ, đều là đánh cô rơi vào vực sâu vạn trượng.

Đau lòng, đều sinh ra từ trong vô hình .

“Tùy anh!” Cô thờ ơ nói ra hai chữ.

Hắn rống to, “Cái gì là tùy anh!”

“Tùy anh muốn nói thế nào! Anh thích nói như thế nào thì cứ nói như thế đi! Tùy anh!” Cúi đầu, mắt cũng đóng lại, đem tất cả ý tứ của hai từ ấy nói ra hết.

Ở trong lòng của hắn, cô hoá ra chỉ là một người như vậy thôi sao? Thả dây dài câu cá lớn.

Đồng Thiên Ái có chút vô lực dựa lưng vào cửa, cảm thấy uể oải cả người .

Giữa bọn họ, từ khi nào thì bắt đầu diễn biến thành cục diện như bây giờ rồi. Kiều ngạo ương ngạnh như vậy, thủy hỏa bất dung như vậy, thứ gì đã gặm nhấm lòng của bọn họ, để cho bọn họ cách nhau xa đến như vậy.

Tần Tấn Dương chợt cười lạnh, dùng thân thể nặng nề của mình đè lên cô, càng thêm vô tình nói ra miệng, “Mới vừa rồi hai người ở chung một chỗ, là đi nơi nào hả? Còn nữa? Đã làm chuyện gì?”

“Có phải làm chuyện như vậy hay không hả?” Vừa mới dứt lời, môi của hắn liền mang theo lửa nóng hôn lên môi của cô.

Trong nháy mắt, tay của hắn đã đặt lên nơi rất tròn của cô.

Không có tình cảm, không có nhiệt độ, chỉ là đòi lấy, đòi lấy thứ vốn phải là thuộc về hắn. Xen lẫn hơi thở dày đặc tan không được, ở nơi lưỡi của cô, muốn tìm được phần đã từng là tốt đẹp trước kia.

Đồng Thiên Ái không có phản kháng, không có lên tiếng, không làm gì cả. Trầm mặc đè nén, để hắn hôn.

Nụ hôn của hắn, thô bạo mà chà đạp lên môi cô.

Tần Tấn Dương thấy cô không có bất kỳ phản ứng nào, hôn lưỡi của cô rồi chợt phát tiết tự đắc cắn vào. Cô bị đau, nhưng cũng không phát ra âm thanh nào mà chỉ cảm thấy mùi máu tươi đang tràn ngập ở trong khoang miệng.

Tại sao lại không phản kháng? Tại sao lại không nói lời nào!

Chẳng lẽ đối với mình, cô ấy đã trở nên khinh thường đến như vậy rồi sao? Khinh thường đến nỗi mở miệng ra cũng lưỡi luôn rồi sao? Cho nên, cô tình nguyện lựa chọn không nhìn tới cùng với im lặng cũng không muốn đối mặt với sự tồn tại của hắn sao?

Cô có biết hay không, hắn đang khi dễ cô!

Đang ở thời điểm hắn thấy chán nản, Đồng Thiên Ái vốn đang không có phản ứng lại chợt đưa tay ra vòng lên cổ của hắn. Hai cái tay mảnh khảnh gầy nhỏ như vậy, nhưng khi nhẹ nhàng vòng lên cổ hắn lại làm hắn thấy khiếp đảm đến như vậy.

Mà môi của cô, giật giật. Từ từ ngheh hợp hắn, đốt lên chân tình khác thường.

“.” Tần Tấn Dương cũng hít một ngụm khí lạnh, cảm giác đã bị cô khơi lên. Nhưng hắn lại không muốn trong tình huống như vậy mà muốn cô, hắn quý trọng cô như thế

Nhưng thân thể đã không còn khống chế được nữa, phải biết hầu như không có một người nào có thể nhịn được sự hành hạ như vậy!

Hơn nữa, dưới người hắn lại là cô gái hắn vẫn luôn một lòng.

Hắn cúi đầu, đầu tựa vào cổ của cô, ngửi thấy mùi thơm của dầu gội đầu thật quen thuộc, khàn khàn hỏi, “Em có biết mình đang làm những gì không? Em nhất định là không biết!”

“.” Đồng Thiên Ái không nói gì, trong bóng tối, chủ động hôn lên môi của hắn.

Nụ hôn này tựa hồ là lần đầu tiên cô chủ động hôn hắn, nụ hôn ngược ngược như vậy, thậm chí cũng không thể coi như là hôn, chỉ là học bộ dáng của hắn, đụng vào lưỡi của hắn, cũng không có động tác gì khác nữa.

Đây là có phải chính là muốn gọi mời sao? Cô gọi mời hắn?

Tần Tấn Dương áo nã rên rỉ, mạnh mẽ hôn cô, nỉ non nói, “Đây mới là hôn.”

Thật ra thì, hắn càng muốn nói, những lời trước đây hắn nói, đều là tức giận mà nói ra, là hắn hoang đường mà nói. Là vô tâm, vô ý, là hắn không hiểu phát bệnh thần kinh gì !

Không biết. Có thể tìm về Những ngày yêu nhau sao. Có thể có cô sao.

210. Chương 212: Vật Quy Nguyên Chủ

Edit Bear

Beta: B.Cat

Trong phòng ngủ, trần ngập không khí mập mờ, giường chiếu xốc xếch, người đàn ông nằm trên giường lớn, chân chỉ đắp một nửa, lộ ra gương mặt anh tuấn pha chút tính trẻ con, mà hắn nhú chặt chân mày, tựa hồ như đang lo lắng gì đó!

Đồng Thiên Ái mặc áo sơ mi của hắn, im lặng đứng ở mép giường, cúi đầu nhìn thân ảnh làm cho cô yêu say đắm kia.

Hoan ái đi qua, còn dư lại là gì đây?

Chợt thân thể khom xuống, nửa ngời ở trước mặt của hắn, vươn tay ra, muốn vuốt ve mặt của hắn. Ngón tay chỉ còn cách khuôn mặt của hắn một chút, chỉ cần tiến lên trước một phân nữa thôi là có thể chạm vào được rồi.

“ ” Ngón tay nhẹ nhàng, từ từ tiến tới gần hắn .

Trong giấc mộng Tần Tấn Dương thì thầm một tiếng, đột nhiên lật người, lại yên tĩnh ngủ.

Mà ngón tay của cô, cứ như vậy dừng tại giữa không trung, cứ duy trì tư thế như thế. Thời gian cứ như vậy trôi qua thật lâu sau tay cô mới từ từ thả xuống, kéo chân, thay hắn đắp kín lại.

Cô đứng lên, đem quần jean trên đất mặc lại. Áo sơ mi của hắn, còn lưu giữ hơi thở của hắn.

Mới vừa cởi ra một nút, cô liền phát hiện ra mình không bỏ cởi ra được nữa.

Lấy đi đi! Lưu làm kỷ niệm! Chỉ lấy đi một món đồ này thôi, một món này thôi! Những thứ khác, tất cả trả lại cho hắn, tuyệt đối không lấy thêm thứ gì cả! Coi như hắn chưa từng tồn tại qua!

Đi tới trước gương trang điểm , cầm lên son môi mà trước kia cô rất ít khi dùng kia lên.

Chợt nhớ tới trò đùa dai dầu môi son trước đây thật lâu, là bởi vì dầu môi son đó, cô mới cùng hắn có giao ước. Hiện tại cô thu hồi lại, toàn bộ cũng thu hồi lại, tất cả đều thu hồi lại.

Xoay cây son lên, cô dùng nó viết vài chữ lên trên gương.

Cúi đầu, nhìn vào chiếc nhẫn Birkin ở ngón tay của mình. Cô từ từ tháo chiếc nhẫn ra, trong hốc mắt lại bắt đầu ứa lệ. Động tác vô cùng nhẹ, cô đem chiếc nhẫn đặt ở trên bàn trang điểm.

Chậm rãi nghiêng đầu, nhìn hắn một lần cuối, ánh nhìn thật sâu thật chăm chú.

Hít thở sâu một hơi, cô nắm lấy va li mình đã thu dọn sẵn.

Xoay người, đi ra khỏi phòng ngủ.

Cửa “Rắc rắc” một tiếng, vang lên rất nhỏ, cô đóng cửa rồi đi.

Ngoài trời vốn là một màu xám mù mịt, rốt cuộc cũng bắt đầu sáng lên. Không biết đã trải qua bao lâu, có thể là đã qua một thời gian rất lâu. Người đàn ông đang ngủ say trên giường lớn cũng dần dần thức tỉnh, theo thói quen đưa cánh tay dài ra, muốn tìm kiếm thân thể ấm áp kia.

Sờ về bên trái, không tìm được.

Lại đổi một cái cánh tay khác, sờ hướng phía giường bên phải, lại cũng không có gì cả.

Chân mày ban đầu đang nhíu chặt lại càng thêm rối rắm thành một đường. Chột mở mắt, nhìn khắp phòng ngủ. Ánh mắt thâm thúy, mang theo chút hồ nghi, quét khắp cả căn phòng.

Gian phòng trống rỗng, trừ hán ra, cư nhiên không có một ai khác!

Hán liền ngồi bật dậy, hướng trần nhà hô một tiếng, “Đồng Thiên Ái!”

Qua mấy giây sau, như cũ vẫn không có ai trả lời.

Trong lòng chột cảm thấy có chút hốt hoảng, hán vội vàng cầm lên cái quần kia, mặc vào trên người. Thậm chí không thèm để ý tới việc phải mang dép mà vội vã đi tìm khắp căn nhà.

Đồng Thiên Ái? Đồng Thiên Ái! Cô ấy đi đến nơi nào rồi?

Có chút chán chường quay trở về phòng ngủ, nhìn căn phòng không có một bóng người, hán thất hồn lạc phách dựa vào cửa.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, con người chột mở lớn ra.

Trên bàn trang điểm, một chiếc nhẫn đang yên tĩnh nằm đó.

Hán chạy vội tới bàn trang điểm, đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn, ngón tay run rẩy. Ngẩng đầu lên, lúc này, hán mới nhìn thấy trên mặt gương có bốn chữ được viết bằng son môi.

——“Vật về chủ cũ”

Hán hận không thể đem chiếc nhẫn bóp vỡ, nhớ tới những lời cô lưu lại, “Vật về chủ cũ!”. Hách. Hay ột câu vật về chủ cũ. Đồng Thiên Ái. Em thật ác độc.”

Có chút tức giận, nhưng rồi lại không tìm được phương thức phát tiết.

Hán nắm tay thành quả đấm, nặng nề đánh vào trên mặt kính, trong nháy mắt phát ra tiếng kêu “Xoảng ——”, tấm gương bị đánh đến nát bấy, mấy chữ cô dùng son môi viết cũng trở nên không trọn vẹn.

Một mảnh lại một mảnh, rải rác rơi lên trên bàn trang điểm.

Máu, một giọt, hai giọt, rơi xuống.

Nhưng mà hán cư nhiên một chút cũng không cảm thấy đau.

——

Tòa nhà Tần thị.

Thang máy đi tới tầng cuối, cửa thang máy vừa mới mở ra, đã thấy Tần Tần Dương mím môi, suy sụp bước nhanh ra.

Mà quanh người hán tràn ngập một không khí tức giận, đáy mắt vốn dịu dàng đã không còn như thường ngày nữa mà chỉ còn lại nồng đậm sự nghiêm trang, còn có một ít phản lạnh lùng.

Hán đi tới phòng của Quan Nghị đang ngây ngô làm việc, không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào.

“Cậu muốn hù chết người à! Đột nhiên tiến vào như vậy!” Quan Nghị đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào máy tính, cửa lại đột nhiên mở ra, hán nghiêng đầu sang chỗ khác, liền nhìn thấy khuôn mặt xanh mét kia, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Tần Tần Dương nghiêm mặt, lạnh lùng nói, “Hôm nay đem trợ lí Đồng điều xuống phòng làm việc bên dưới đi!”

Nói xong, xoay người làm như muốn đi.

“À? Hai người có chuyện gì xảy ra à!” Quan Nghị kinh ngạc quát to lên.

Vốn là đã đi vài bước Tần Tấn Dương bỗng dừng lại, không quay đầu lại, lạnh lùng hỏi, “Có chuyện thì nói mau!” Nhưng trong lòng, hắn cũng có thể đoán được kế tiếp hắn sẽ nghe được chuyện gì rồi .

Quan Nghị sửng sốt một chút, cái ghế xoay về phía hắn, cũng không giữ bộ dáng hi hi ha ha nữa mà nghiêm túc nói, “Sáng sớm hôm nay cô ấy đã tới rồi! Đã đưa thư từ chức rồi thì làm sao tôi có thể chuyển cô ấy đi đây!”

“Thư cũng đã chuyển giao đến trên tay tôi rồi!”

“Tôi còn tưởng rằng cậu để cho cô ấy từ chức trước để tránh Du Ty Kỳ nữa! Cho nên tôi cũng không có suy nghĩ nhiều! Chuyện gì xảy ra à? Chẳng lẽ chuyện này cậu cũng không biết sao?”

Quan Nghị khẩn trương nhìn Tần Tấn Dương, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của hắn thì chính xác không biết rồi .

Không phải chứ? Chẳng lẽ bọn họ lại đến nông nổi này rồi sao?

“” tay Tần Tấn Dương nắm viền cửa, không thấy bất kỳ hành động nào nữa, chỉ nói có ba chữ, “Tùy cô ấy !”

Nói xong, đi ra khỏi phòng làm việc.

Đầu óc có chút trống rỗng, đi tới phòng làm việc của mình.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về bàn làm việc cô vẫn ngồi trước đây, sửng sờ ngây ngô. Chợt nghe thấy lòng trống rỗng, hắn đi tới trước bàn làm việc, đem tất cả mọi thứ trên bàn quét xuống trên đất hết.

Tờ giấy nhỏ rơi trên mặt đất, trên đó viết —— “Tần Tấn Dương biến thái”.

211. Chương 213: Sẽ Quên Hắn Sao

Edit :Bear

Beta: B.Cat

Đầu đường Đài Bắc, có một cô gái trẻ mặc áo lông và quần jean, bộ dáng có chút cô đơn.

Đồng Thiên Ái đưa tay nắm lấy cái túi xách, giống như là chỉ mang theo cho có vậy, cô mang theo nó cứ như vậy lang thang ngoài đường.

Cô sẽ đi đâu đây! Cô có thể đi đâu được!

Mới vừa rồi cô đi đến Tần thị, đưa thư từ chức.

Thuận tiện lấy lại điện thoại di động, ngay tiếp theo nhìn thấy buổi tối ngày hôm qua hắn đã gọi điện tới.

Giờ phút này, móc ra điện thoại từ trong túi quần, cô mù mờ ngơ ngàng nhìn màn hình điện thoại di động mà ngẩn người, tra tìm danh bạ điện thoại, ngón tay càng không ngừng kéo xuống, lại càng phát hiện thêm những cái tên kia, bỗng nhiên lại xa lạ với mình đến như vậy.

Dừng lại ở ba chữ “Tần Tấn Dương” này, cô cắn môi dưới, đột nhiên có loại xúc động muốn khóc .

Mạnh mẽ quyết tâm, tiếp tục kéo xuống rốt cuộc thì nhìn thấy cái tên “Phương Tình”.

Cơ hồ là nhếch nhác nhấn phím gọi rồi lại lo lắng chờ đợi điện thoại được tiếp.

“Uy! Thiên Ái ?” Thanh âm sáng sủa của Phương Tình xuyên thấu qua ống nghe giống như là cách mấy thế kỷ rồi mới được nói chuyện với nhau vậy .

Đồng Thiên Ái đưa tay bưng kín miệng mình, trên cổ tay cô còn treo một cái túi xách.

Cô sợ mình không nhịn được, sợ vừa mở miệng sẽ khóc lên.

Bên đầu điện thoại bên kia, giọng nữ vẫn vang lên cao vút, "Thiên Ái chết tiệt! Tại sao không nói chuyện a! Đã lâu chưa gặp mặt cậu, cậu bây giờ đang làm gì vậy?"

"Hôm trước tớ lại cùng Hương Phàm ra nước ngoài! Nhắc tới cũng khéo nha! Ngày hôm qua tớ vừa trở về đây! Thì ngày hôm nay cậu đã gọi điện thoại ngay ỉnh?"

"Buổi tối cùng đi dùng cơm được chứ? A đúng rồi! Mang theo vị hôn phu của cậu đi luôn nha...! Tớ lại có chút tưởng niệm nụ cười rất xấu hổ của Bạch Minh ca rồi nha!"

Nói xong, đột nhiên Phương Tình hét lên một tiếng, "Cái người đáng chết này! Anh cần em làm gì vậy!"

Có thể tưởng tượng ra, là ai đang cần cô ấy rồi!

"Ai? Thiên Ái à? Tại sao cậu lại không nói gì vậy? Uy —— cậu đâu rồi? Cậu có đang nghe không đấy——" thu hồi lại thanh âm, Phương Tình lại hướng về phía điện thoại rống lớn.

Đồng Thiên Ái cầm điện thoại di động, qua thật lâu sau, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng "Uy" một tiếng.

Mới vừa mở miệng kêu "Phương Tình", cô cũng nhịn không được nữa mà ở ngay giữa đường đông người qua lại khóc lớn ra tiếng.

"Thiên Ái a! Cậu làm sao vậy hả! Đừng khóc nữa! Cậu đang ở đâu vậy? Bây giờ mình tới đón cậu!" Phương Tình vừa nghe thấy cô khóc, lập tức nóng nảy, thanh âm cũng trở nên hốt hoảng.

.

Ước chừng qua mười phút, một chiếc xe con màu đỏ dừng ở bên trái đường.

Cửa sổ xe chậm rãi kéo xuống, người ngồi ở chỗ tài xế liền hướng tới bên đường đối diện hô lớn tên Đồng Thiên Ái, "Thiên Ái! Mau tới đây! Ở đây không cho đậu xe! Mau lên!"

Đồng Thiên Ái nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy người ngồi trong xe con.

Cách cô chỉ có vài mét, nhưng tại giờ khắc này ở trước mặt cô, lại có cảm giác giống như là vị thần hộ mệnh đột nhiên xuất hiện. Sững sờ bước đi, không chần chờ nữa, cô kiên quyết đi tới.

Phương Tình nhìn thấy cô chạy tới, vội vàng đưa tay mở cửa xe kế bên ra.

"." Đồng Thiên Ái vòng qua sườn xe, khom lưng chui vào trong xe. Đặt túi xách ở trên đùi, ôm thật chặt vào trước ngực, tư thế như vậy, là tư thế cô vẫn thích.

Nếu không thì cũng có thể nói, chỉ có như vậy, mới có thể làm cho cô cảm thấy một chút cảm giác an toàn.

Phương Tình nghiêng đầu liếc nhìn người bên cạnh, cũng không hỏi nhiều. Nhưng lại nhìn thấy trong áo lông cô đang mặc lộ ra một chút vật áo sơ mi, trong lòng cảm thấy kỳ quái, đây là áo sơ mi của nam mà!

"Đói bụng chưa? Chúng ta đi tớ nhà tớ đi, Hương Phàm đang ở nhà nấu cơm! Về nhà vừa đúng lúc ăn cơm luôn!"

Giống như là không có gì xảy ra, cô quay đầu lại, nhìn về phía trước.

Đồng Thiên Ái vô cùng nghe lời gật gật đầu, vẫn lặng lẽ như cũ.

Trước cửa một căn hộ trong toà nhà cao ốc, Phương Tình đang muốn lấy chìa khóa ra mở cửa. Không ngờ, cửa đã tự động mở ra.

Quý Hương Phàm tựa hồ đã đoán chắc thời gian, mở cửa ra trước, hướng về phía Phương Tình lộ ra một nụ cười dịu dàng, ngay sau đó ánh mắt liền rơi lên trên người Đồng Thiên Ái đứng ở phía sau.

"Thiên Ái a! Đi vào ăn cơm đi, tôi đã nấu xong rồi!" Quý Hương Phàm giống như không có gì xảy ra, vẫn giống như thường ngày vậy.

Đồng Thiên Ái buồn buồn gật đầu một cái, trong lòng chợt có chút cảm kích.

Những lúc như này, cô đột nhiên gọi điện thoại cho bọn họ, lại khóc thút thít, dọa cho bọn họ giật mình. Nhưng hai người lại không có hỏi gì cả, chỉ là lo sợ làm cho cô khó chịu thôi.

Lỗ mũi có chút nghẹn ngào, chưa sót trong lòng mới vừa nuốt xuống lại dần dần dâng lên.

Nhưng bây giờ, không thể khóc được! Thật ra thì chính cô là một người rất ghét việc khóc ở trước mặt người khác, cho nên hiện tại càng không thể khóc nữa!

Cố gắng nhoẻn lên một nụ cười, cô muốn khôi phục là Đồng Thiên Ái của trước kia. Một người luôn luôn lạc quan, hơn nữa sẽ không bao giờ nhận thua, đột nhiên phát hiện, đã rất lâu không soi gương xem mình nổi giận ra sao rồi!

“Cám ơn Hương Phàm đại ca!” Ngẩng đầu lên, chống lại nụ cười của Quý Hương Phàm, cô nhẹ nhàng nói.

Phương Tình không thêm để ý tới việc cô đang khóc, vô cùng không thực nữ liếc cô một cái, “Làm ơn đi! Ba người chúng ta cứ đứng ở cửa mãi như vậy làm cái gì a! Mau đi vào trong đi thôi!”

Nói xong, kéo tay Đồng Thiên Ái đi vào trong căn hộ.

Căn hộ nhỏ có hai phòng riêng một phòng khách, phòng khách cũng chính là phòng ăn.

Gian phòng tuy rất nhỏ, nhưng lại rất có cảm giác ấm áp.

Đồng Thiên Ái ngơ ngác ngồi ở trên bàn ăn, chờ đợi ăn cơm. Mà trước mặt cô, đã dọn lên bốn món mặn một món canh, màu sắc xanh xanh đỏ đỏ, chỉ nhìn qua cũng khiến cho người ta rất muốn ăn.

Đột nhiên, Phương Tình từ trong phòng bếp nhô đầu ra, hỏi, “Thiên Ái! Còn phải làm món cần thái nữa thôi, chờ một chút a! Tổ bảo Hương Phàm làm cho cậu! Tổ nhớ rằng cậu thích ăn nhất là cần thái!”

“Không cần đâu! Những món này đã đủ rồi mà! Đã rất nhiều rồi! Ba người chúng ta đâu phải Na Tra tái thể, làm sao ăn nhiều như vậy được!” Đồng Thiên Ái cười đáng yêu cự tuyệt, cầm lên chiếc đũa gấp một khối thịt gà.

Phương Tình lại cố ý nói, “Không được a! Trước kia lúc học đại học, cậu ngày ngày thích nhất là cùng tổ giành món cần thái! Hôm nay nhất định phải nấu!”

“Hương Phàm! Mau nấu!” Chui đầu trở về, Phương Tình hướng về phía trong phòng bếp sai bảo cái người giúp việc kia.

Đại học? Là từ khi nào rồi nhỉ? Bọn họ đã bắt đầu nhớ lại những chuyện đã qua sao?

Có phải những gì đã từng tốt đẹp rồi cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà từ từ sẽ là dĩ vãng. Như vậy, sẽ có một ngày cô có thể hoàn toàn quên hẳn hay không, mà hẳn, cũng sẽ có thể quên cô sao.

Nghĩ tới đây, đột nhiên cô cảm thấy thật là khủng khiếp.

212. Chương 215: Có Yêu Hay Không

Edit :Bear

Beta: B.Cat

Phương Tình thương tiếc ôm lấy chặt cô, vỗ nhẹ lưng của cô, “Thế nào? Nói mình nghe xem tại sao cậu lại như vậy! Một chút cũng không giống Đồng Thiên Ái mà mình biết!”

Mấy ngày không thấy, đến tận cùng là đã xảy ra những chuyện gì!

“Tổ đã không phải. Không phải là Đồng Thiên Ái trước kia nữa rồi.” Cô lầm bầm nói xong, lại cọ xát đầu vào người Phương Tình.

Đã sớm trước đây thật lâu, lâu đến ngay cả cô cũng không nhớ nổi là ở lúc nào mà cô đã thay đổi thành như vậy rồi. Từ lúc bị hấn đầu độc kia, tim của cô cũng từ từ bắt đầu thay đổi rồi.

Ích kỷ. Tùỵ hứng. Một chút cũng không giống Đồng Thiên Ái ngày trước nữa.

Cô của trước kia, đã đi đâu rồi?

Không tìm lại được. không thể nhìn thấy nữa. Dù có đi khắp nơi cũng tìm không thấy.

Phương Tình ôm lấy cô, ngay sau đó ngồi ở bên cạnh cô, vuốt ve đầu của cô an ủi mà nói, “Trong lòng tớ, cậu vĩnh viễn là Đồng Thiên Ái kiên cường!”

“Thiên Ái cậu biết không? Người tự nhận mình là người xấu thì tuyệt đối không thể nào là một người xấu được!”

“Thiên Ái ngu ngốc! Cậu đã từng nghe qua có người xấu nào mà tự nhận mình xấu chưa hả?”

Đồng Thiên Ái bị lời của Phương Tình chọc cho cười khê một tiếng, mặc dù chính cô cũng biết trong nụ cười này bắt đầu dĩ chiếm phần lớn hơn vui vẻ, bị thương lớn hơn sung sướng, cười khê qua đi thì chỉ còn lại sự yên lặng tới mức dường như không thể phá tan được.

“Nhưng Tiểu Tình. Tớ thật sự đã biến thành một cô gái hư hỏng.”

Phương Tình có chút tức giận, quát, “Là ai nói? Ai nói cậu là cô gái hư? Không ai có thể nói cậu như vậy a! Ai nói tớ liền đánh người đó! Tớ đánh không lại sẽ để cho Hướng Phàm đánh!”

“Không có ai nói! Không có ai nói. Là tự mình cảm thấy thế.” Đồng Thiên Ái vội vàng lắc đầu, buông lỏng cái ôm, nhìn thẳng vào mắt Phương Tình.

Trong lòng không nhịn được mà cảm động, nâng lên tươi cười tràn đầy hạnh phúc.

Cám ơn cậu. Tiểu Tình. Thực sự cám ơn cậu.

Luôn vào lúc mình đau buồn nhất. mà ở bên mình. không hỏi lý do nhưng vẫn nguyện ý đặt lòng tin ở mình.

Phương Tình nghiêng đầu, nghi ngờ nói, “Cậu nói cậu thất tình! Tớ đoán a! Chẳng lẽ cậu yêu người đàn ông đã có vợ sao? Sau đó cậu cùng Bạch Minh ca chia tay?”

“Đàn ông có vợ.” Đồng Thiên Ái nỉ non nhắc lại lời của cô.

Cũng có thể xem là như vậy! Có vị hôn thê. Cũng có thể coi như là đàn ông có vợ đi. Chỉ kém một chút chút thôi.

Không có khác biệt gì lớn cả!

Phương Tình cẩn thận từng li từng tí quan sát mặt của cô, thử dò xét hỏi, “Không phải là cậu đã bị tớ nói trúng chứ? Thực sự là như vậy à? Cậu yêu người đàn ông đã có vợ hả?”

“.” Đồng Thiên Ái không có thừa nhận, nhưng cũng không có phủ nhận.

“Không thể nào! Nhất định là cậu đã bị người đàn ông kia lừa rồi! Cậu ngoan ngoãn như vậy, làm sao có thể a! Nói cho tớ biết! Chuyện này đến tột cùng là như thế nào, tớ có chết cũng không tin đâu!”

Đồng Thiên Ái đưa tay lên sửa lại một chút mái tóc của mình, muốn không chế tâm tình lại đôi chút. Bởi vì chuyện xưa ấy, về chính cô, giống như là kịch bản trong một bộ phim truyền hình vậy, mà chính cô cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Có lẽ nếu cô có đem kể cho người khác biết, cơ hồ cũng sẽ không có một người nào tin cô đâu.

Chuyện như vậy, lại có thể xảy ra ở trên người của cô, thật đúng là vở kịch đời mà!

“Tiểu Tình. Cậu có còn nhớ không. Cái buổi chiều đó. Cậu thấy tập đoàn Tần thị phát ra Lệnh Truy Nã ở trang đầu.”

“Hắn muốn tìm cô gái kia”

“Thật ra thì là là muốn tìm Tớ.”

Phương Tình nghe cô tự thuật, mắt từ từ trợn to, mà miệng cũng dần dần mở ra. Đến cuối cùng, một bộ dáng không dám tin, kinh ngạc tới cực điểm!

“Trời ạ! A! Oh —— trời ạ trời ạ trời ạ! Thiên Ái a ——” Phương Tình đưa tay vuốt trán của mình, cảm giác như trời đất đang xoay chuyển vậy.

Tại sao có thể có chuyện như vậy a! Thật là khiến cho người ta giật mình chết mất thôi !

Đột nhiên, trấn định lại tâm tình, vô cùng bất mãn hỏi, “Nói cách khác, vào năm ngoái, mặc dù cậu không phải là tự nguyện, nhưng thật ra thì hai người cũng đã ở chung một chỗ rồi đúng không?”

Đồng Thiên Ái không nói gì, chỉ là gật gật đầu khẳng định.

“Là Tần Tấn Dương sao? Lại là tình nhân hoàn mỹ mà toàn bộ phái nữ Đài Loan đều tha thiết ước mơ sao?”

“Nói cách khác. Thời gian dài như vậy cho tới nay. Cậu cũng không có nói cho tớ biết chuyện này. Vẫn gạt tớ? Thiên Ái ngu ngốc! Tớ thật sự muốn bóp chết cậu a!”

“Tớ là bạn thân nhất của cậu! Có chuyện gì mà cậu không thể nói với tớ a!”

“Cậu cái con nhỏ ngốc nghếch này! Sao luôn thích tự ôm mọi chuyện một mình vậy hả! Cậu thực sự là khờ mà!”

”Không phải! Tớ là đại ngu mới đúng! Tớ thậm chí một chút chút dấu vết cũng không phát hiện! Tớ là đại ngốc nghếch mới đúng!

Nói một tràng xong, Phương Tình ngừng kêu la, chợt có chút đau lòng xoa mặt của cô. Cô làm bạn thân của người ta như vậy thật sự là quá thất bại rồi, chỉ lo cho hạnh phúc của mình, mà lại không phát hiện ra sự thay đổi của Thiên Ái.

Cô thật sự là nên mua miếng đậu hũ đập đầu chết đi!

Nghĩ tới đây, cô lại ôm Thiên Ái thật chặt, “Thiên Ái”

Đồng Thiên Ái cười thật đáng yêu, rồi lại khóc, tất cả nước mắt của cô đều rơi lên trên người Phương Tình, khuôn mặt đầy nước mắt nhưng cũng không lau đi. Ngẹn ngào nói, “Thật ra thì cũng không còn chuyện gì nữa rồi không còn chuyện gì nữa”

Ngoại trừ việc, tim của cô đã bị giam cầm mất rồi.

Thật sự không tính là gì cả, ngay cả cái màng mỏng manh kia thì cũng là gì đâu, chẳng phải là cái gì cả. Không phải là từ lúc bắt đầu làm tình nhân của hắn, cô đã nghĩ sẽ cho hắn sao? Căn bản không tính là cái gì cả!

Huống chi, từ trước đó hay càng về sau, diễn biến hay kết quả, cũng là do chính cô cam tâm tình nguyện!

Đồng Thiên Ái ơi Đồng Thiên Ái. Mà thực sự là mâu thuẫn quá mà.

“Trời ạ!” Phương Tình lại hô một tiếng.

Cô “hả” một tiếng, gối lên bả vai Phương Tình nhẹ nhàng gật đầu, hỏi, “Làm sao?”

“Như vậy. Cậu bây giờ là Yêu hắn sao” Thanh âm của Phương Tình vang lên bên tai cô.

Thanh âm nhẹ như vậy, trong nháy mắt dường như khuếch đại lớn hơn, giống như là có người cầm cái loa ở bên lỗ tai cô hô to một tiếng vậy. Đột nhiên, cô có cảm giác cả người run rẩy.

Yêu hắn sao? Cô yêu Tần Tấn Dương rồi sao?

213. Chương 216: Từ Đầu Đến Cuối

Edit: Ái Nhân

Beta: B.Cat

Đồng Thiên Ái buồn bực, chợt không nghĩ ra kết quả, bởi vì cô không biết, cái gì gọi là yêu. Trước kia bản thân mình ái mộ anh Bạch Minh, ỷ lại vào anh Bạch Minh, ngây ngốc cho rằng đó là thích.

Nhưng về sau khi gặp Tần Tấn Dương, mới phát hiện ra đối với anh Bạch Minh, yêu thích chỉ đơn giản là lúc tỉnh mạch muốn tìm một người làm bạn. Loại cảm giác này, cũng không phải thích.

Lắc đầu một cái, sửa sang lại suy nghĩ không rõ ràng của mình rồi, cơ hồ nỉ non tự nói, “Mình chỉ biết..... Mình thích anh ấy.....”

“Nhưng mình không biết..... Như vậy có tính là yêu hay không.....” Nói xong, cúi đầu, vô cùng ảo não.

“Yêu” cái từ này, có thể thuận miệng nói ra sao?

Hồi tượng lại, hắc đường như cũng chưa từng nói đến từ “Yêu” với cô! Chỉ là sẽ nói “Đồng Thiên Ái anh thích em”, hoặc là nói “Thiên Ái anh nhớ em”, hơn nữa là kêu lên “Bà xã đại nhân”!

Từ đầu đến cuối, hắc cũng không có nói “Anh yêu em”.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân sao?

Phương Tình thở dài một tiếng, cảm khái vỗ vỗ mu bàn tay của cô, vừa đưa tay đến hộp khăn giấy ở trên bàn trà rút ra một tờ khăn giấy. Nhẹ nhàng thay cô lau đi nước mắt, nhìn bộ dáng luống cuống của cô.

“Cậu thật là lớn rồi còn dại! Mình nói không có sai! Làm sao mà ngay cả bản thân mình có yêu hay không cũng không biết đây?” Phương Tình có chút buồn cười nói.

Đồng Thiên Ái cũng cười, ngay cả chính mình cũng thấy nụ cười này có chút miễn cưỡng.

“Mình thật sự không biết được. Chưa có nói ỉnh.”

“Yêu. Mình không hiểu rõ.”

“Mình chỉ biết là mình rất nhớ anh ấy..... Lúc Tấn Dương đang ở bên cạnh, mình sẽ cảm thấy anh ấy rất phiền Nhưng khi anh ấy không có ở bên cạnh thì lại có cảm giác thiếu đi cái gì đó.....”

“Có lúc cảm thấy anh ấy rất đáng ghét..... Có lúc lại có cảm thấy anh ấy thật ra rất đáng yêu.....”

“Nhiều lúc..... Tấn Dương đang bên cạnh mình..... Mình liền cảm thấy thoải mái..... Trong lòng liền thoải mái.....”

(AN: chị à, thế là yêu rồi đó. Không phải là cảm giác thích bình thường đâu. Haizzz ai thì cũng có người thầm thương trộm nhớ hết cả rồi. Còn mình thì vào đại học rồi mà chưa có mảnh tình vắt vai. Aaaaaaa.... I'm so lonely, lonely, lonely, lonely, lonely... Baby I'm so lonely, lonely, lonely, lonely, lonely / BC: Lonely-2NE1, AN a, ta giống nàng a, aizz...)

Giống như là nước đã được đổ đầy trong bình, cảm giác thoải mái mạnh mẽ như vậy, không hề có một chút cảm giác không an toàn nữa.

Vậy, có thể coi như là cảm giác hạnh phúc à.

Trong lòng Phương Tình hiểu rằng cô thật ra là giả bộ là người kiên cường, chỉ là không có vạch trần cô, giờ phút này nghe thấy cô nói như vậy, chợt nâng lên khuôn mặt tươi cười, vươn tay ôm lấy cô.

“Thiên Ái! Chúc mừng Thiên Ái!” Ở bên tai cô, ngoài dự đoán nói.

Đồng Thiên Ái cũng đưa tay ôm lại Phương Tình, có chút ngạc nhiên câu “Chúc mừng”, nhàn nhạt hỏi lại, “Tiểu Tình, cậu chúc mừng mình cái gì đây?”

Phương Tình cảm thấy mắt mình có chút chua xót, hồi tưởng lại đoạn thời gian ngắn hai người cùng nhau lớn lên. Bản thân mình luôn muốn giúp cô ấy làm những gì, nhưng quay đầu lại, lại tựa như luôn là không giúp đỡ được cái gì.

Cô biết rất rõ ràng, cuộc sống của cô ấy khốn khổ đến cỡ nào. Nhưng lúc nhìn thấy cô ấy nói “Ta có thể làm được”, tất cả lời nói muốn trợ giúp liền nuốt vào trong bụng toàn bộ.

Không muốn làm tổn thương, phần kiêu ngạo kia của cô ấy.

Thật ra thì, cô sai lầm rồi! Thật ra thì cô ấy, rất cần có người bên cạnh giúp đỡ!

Thanh âm nghẹn ngào, rốt cuộc chậm rãi nói ra, “Chúc mừng Thiên Ái! Cậu rất cuộc cũng yêu một người!”

Đồng Thiên Ái cười khê một tiếng, nghe được thanh âm khàn khàn của Phương Tình, có chút cảm khái vỗ lưng cô, “Đứa ngốc! Cái này thì có gì đáng chúc mừng đâu? Ai cũng sẽ yêu a!”

“Giống như Tiểu Tình..... Yêu Hướng Phàm đại ca..... Hướng Phàm đại ca..... Cũng cùng một kiểu chuyên tham lợi nhỏ.....”

Giờ khắc này, trong lòng chợt hiểu rõ.

Bởi vì vào giờ phút này rốt cuộc cũng hiểu, trước kia cô không sắp xếp được suy nghĩ hỗn loạn không rõ ràng. Bởi vì hiểu hoá ra là cô yêu hắn, lại chợt cảm nhận được một tia ấm áp.

Ai nói yêu một người, nhất định là người kia cũng phải yêu mình, yêu một người, cho tới bây giờ cũng chỉ là chuyện của cá nhân. Không cần phải người kia cũng yêu mình.

Về phần yêu, mới phải là chuyện của hai người.

Yêu hắn..... Có lẽ là..... Mệnh trời đã định.....

Phương Tình nghe thấy cô nói đến mình, trên mặt hơi chút ửng hồng, trách giận lâu bầu một câu, “Thiên Ái ngu ngốc! Thế nào lại kéo người ta vào! Bây giờ người chúng ta thảo luận là cậu!”

“Dạ! Chuyện nhỏ như vậy còn muốn biết cái gì đây?” Đồng Thiên Ái mỉm cười hỏi.

Phương Tình duỗi thẳng tư thế ngồi, như có điều suy nghĩ nói, “Cậu thương anh ta, như vậy anh ta đâu? Anh ta không phải là cũng yêu cậu sao?”

“Đường đường là tổng tài đứng đầu của Đài Loan, người đàn ông hoa tâm đó, trước kia còn công khai nói rằng mình sẽ không kết hôn! Hắn vừa đẹp trai lại vừa có tiền như vậy, sẽ yêu cậu thật lòng sao?”

Đây mới là mấu chốt của vấn đề, hắn có yêu cô hay không?

Quả nhiên là một vấn đề vô cùng khó khăn! Cô trước kia cũng đã từng cân nhắc qua! Thiếu chút nữa cho rằng, sẽ phải như vậy, hồ lý hồ đồ cùng hắn ở chung một chỗ, sau đó kết hôn?

“.....” Đồng Thiên Ái suy nghĩ, nói, “Trước kia anh ấy có nói qua muốn cùng mình kết hôn!”

Phương Tình kinh ngạc kêu một tiếng, “Trời ạ! Không phải là anh ta đang đùa cậu chứ?”

“Thật xin lỗi a Thiên Ái!” Vội vàng xin lỗi, phát hiện ra lời nói vừa rồi của mình rất đáng đánh đòn, “Mình không phải có ý đó..... Mình nhớ là anh ta không phải là người như vậy..... sẽ không phải là đùa giỡn chứ.....”

Đồng Thiên Ái cũng suy tư, cũng lắc đầu một cái, “Mình không biết..... nhưng lúc đó anh ấy không hề giống như đang nói giỡn.....”

“Nhưng mà..... Anh ấy cũng đã sớm có vị hôn thê.....” Giọng nói buồn buồn, ngay cả cô cũng phát giác ra có sự ghen tuông trong lời nói.

Phương Tình nhú mày, quơ chân múa tay nâng quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi hô, “Như vậy mà còn chưa tính là đùa bỡn cậu sao? Lúc trước anh ta đã có vị hôn thê? Vậy anh ta còn nói muốn cùng cậu kết hôn sao?”

“Thiên Ái cậu ngu ngốc sao? Cơ bản là anh ta không là thật lòng a!”

Nào có người đàn ông nào nói muốn cùng một nữ nhân kết hôn, nhưng thật ra thì mình còn có một vị hôn thê đâu? Huống chi loại đại tổng tài giống như hắn, ra đời trong thế gia danh tiếng, vị hôn thê của hắn cũng có thể chính là thiên kim nhà giàu.

Thân thể Đồng Thiên Ái khẽ dựa về phía sau, vô lực nằm trên sa lon, nhắm mắt lại, khàn khàn nói, “Mình không biết..... Mình chỉ biết mình không xứng với anh ấy.....”

Căn bản không cách nào chống lại sự chênh lệch giữa hai người, mình và vị đại tiểu thư Du Ty Kỳkia, cô lấy cái gì so với người ta đây...

214. Chương 217: Kiếp Số Trong Mệnh

.....” Phương Tình thấy bộ dạng chán chường của Đồng Thiên Ái, trong lòng liền hiểu ra bạn mình đang khó xử.

Cơ thể khẽ dựa về sau, đưa tay nắm tay của cô bạn. Muốn mượn nhiệt độ của cô để tiêu trừ đi bất an cùng sợ hãi trong nội tâm của bạn mình. Mặc dù, ngay cả chính mình cũng biết, thật ra thì làm vậy cũng không có tác dụng gì nhiều.

Đồng Thiên Ái dùng sức cầm lại tay cô, lạnh nhạt nói, “Tớ hiểu rõ. Tiểu Tình. Cái gì cậu cũng không cần phải nói. Tớ đều biết. Thật.”

Hào môn thế gia, hầu như đều lấy người môn đăng hộ đối với nhau.

Làm sao mà có chuyện giống như cô bé lọ lem từ vịt con xấu xí bỗng hóa thành thiên nga chứ? Nếu có thì có được bao nhiêu người đây? Những thứ chuyện xưa kia, chỉ là cổ tích. Cổ tích thì làm sao có thật chứ? Trong cuộc sống thực tế này không thể nào có chuyện đó xảy ra!

Những thứ kia, chỉ là cổ tích.

Mà cô đây? Cuộc sống trong thực tế cực kỳ nghèo túng.

Đồng Thiên Ái ơi Đồng Thiên Ái! Người lấy cái gì mà đi tranh giành anh ấy. Người lấy cái gì mà đối mặt với gia đình của anh ấy hả. Lại còn muốn cùng anh ấy sánh vai bên nhau sao. Cô biết mình không có gì cả.

Nghĩ tới đây, tự nhiên cảm thấy bản thân có chút buồn cười, cô nhắm hai mắt lại.

Chỉ là thực sự bộ dáng như vậy, là có thể quên hắn sao?

Tần Tần Dương, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong thế giới của cô? Nếu như chưa từng gặp qua, như vậy chẳng phải tốt hơn sao! Nếu vậy, bây giờ cũng không cần phải thương tâm như vậy nữa.

Hắn có biết không?

Gặp hắn, là kiếp số của cô.

Cảm thấy mệt mỏi, thật sự là rất mệt mỏi.

Ngày hôm qua cả đêm triền miên, một đêm không ngủ. Cho tới bây giờ, cô phát hiện bản thân mình đã không còn chút sức lực nào nữa.

Hai chân co lại trên ghế sa lon, có chút lười biếng nằm xuống. Tựa đầu lên trên đùi của Phương Tình, cô tiện tay cầm lên chiếc gối ôm, ôm thật chặt ở trước ngực, tìm tư thế thoải mái.

“Tiểu Tình, tớ có chút mệt mỏi! Tớ muốn ngủ!” Cô nỉ non nói, từ từ nhắm hai mắt lại.

Phương Tình đưa tay vuốt ve mặt của cô, cầm lên cái chăn để ở một bên trùm lên trên người cô, lại dùng thanh âm rất nhẹ nói, “Thiên Ái! Cậu có nhớ lúc chúng ta lên đại học, đã cùng nhau xem một bộ phim không?”

“” Đồng Thiên Ái không có mở mắt ra, buồn buồn đáp “ừ ” một tiếng.

Đó là chuyện rất lâu trước kia rồi, lúc ấy họ ở chung một chỗ với nhau, cùng xem rất nhiều bộ phim. Không biết bộ phim lúc này Phương Tình muốn nói bộ nào đây?

Thanh âm giống như là từ xa xôi vọng lại mang theo chút tang thương hồi tưởng nhưng rồi lại mang theo tràn đầy mong đợi đối với tương lai, cùng với cả một phần rung động không biết sợ hãi.

“Theo đuổi tình yêu đến cuối ——” Phương Tình cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

Lông mi cô có chút rung rung, nhưng vẫn như cũ không mở mắt ra.

Thanh âm của Phương Tình tiếp tục vang lên, “Thiên Ái a. cậu đi làm hay nghỉ làm. Không có người nào có thể ngăn cản được quyết định của cậu. Trừ phi chính cậu không muốn đi làm. Hoặc là sợ phải đi làm.”

“Nếu như hẳn đối với cậu là thật lòng Cho hẳn một cơ hội đi Cũng coi như ình một cơ hội.”

“Còn tất cả những thứ khác. Cũng đừng bận tâm nữa”

Đồng Thiên Ái lật người, không muốn cho cô ấy thấy được thái độ của cô. Nước mắt trong hốc mắt đã đọng đầy nhanh chóng mà sắp sửa rơi xuống rồi. Trong một ngày mà cô đã khóc quá nhiều lần, khóc đến quá mệt rồi.

“Thực sự. Có thể không.”

Thanh âm vô cùng nhẹ , nếu như không phải đang chăm chú lắng nghe cẩn thận, cơ bản là không thể nghe hiểu cô đang nói cái gì.

Nhưng chỉ trong một giây kế tiếp Phương Tình đã trả lời thật khẳng định, “Có thể!”

Tầng cao nhất toà nhà Tần thị.

Giờ phút này, trong phòng làm việc của Tổng tài trần không khí rất nặng nề. Bởi vì kể từ khi một vị trợ lý nào đó rời đi, toàn bộ một buổi chiều, mấy vị quản lý cũng đều bị gọi đến để lần lượt nghe mắng.

Tần tổng dịu dàng đa tình trước kia, bây giờ đã biến thân trở thành tổng tài tàn khốc rồi!

Đột nhiên xảy ra một loạt biến hóa, dĩ nhiên không có ai biết là vì cái gì! Mặc dù cũng có người suy đoán có phải nguyên nhân là do vị trợ lý tên Đồng Thiên Ái kia không, nhưng khi suy nghĩ lại, lại thấy Tần tổng đã có vị hôn thê xinh đẹp như thế vậy rồi, liền nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ này đi.

Dù sao, không có cách nào so sánh quạ đen và phượng hoàng với nhau được.

“Đi ra ngoài! Đem phần báo cáo này làm lại cho tôi! Tối hôm nay làm không được, thì cũng không cần đi về nữa!” Người đàn ông lạnh lùng quát.

Tần Tấn Dương ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mặt không thay đổi đem văn kiện cầm lên, hung hăng quăng trước mặt vị trưởng bộ phận đang lo lắng sợ hãi ra mặt kia, làm ặt của vị quản lý đáng thương kia cũng đỏ lên.

Vội vàng cầm lấy văn kiện, cúi đầu khom người nói, “Dạ! Tần tổng! Tôi lập tức đi làm!” Nói xong, vội vã xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Mới vừa đẩy cửa ra, vị quản lý ngẩng đầu nhìn thấy có người tới, liền nhỏ giọng hô một tiếng, “Quan thư ký!”

Quan Nghị mắt liếc thấy thái độ của hắn, cũng biết là hắn đã phải chịu hết cơn giận của người kia rồi, lập tức cười nói, “Ừ! Tốt lắm! Mau đi làm chuyện của mình đi!”

“Dạ! Dạ dạ!” Quản lý chậm rãi thở ra một hơi, thối lui ra khỏi phòng làm việc.

Tần Tấn Dương cúi đầu, quét mắt vào văn kiện, cũng không thèm ngẩng đầu lên, giọng điệu rất xấu nói, “Cậu đi vào đây làm cái gì vậy? Có chuyện gì báo cáo sao?”

“Thế nào? Không có chuyện gì báo cáo thì không thể đi vào gặp cậu à! Tớ cũng không muốn vào! Nhưng lại sợ nóc nhà Tần thị bị người nào đó nổi điên đến xóc hết lên rồi!” Quan Nghị lắc đầu một cái, không sợ chết chỉ trích.

Một ngày hôm nay, thật đúng là làm cho lòng người bàng hoàng!

Cô gái nhỏ mồ côi kia vừa đi, Tần đại tổng tài liền biến thành bộ dáng này? Có lẽ chính Đồng Thiên Ái cũng không biết, bản thân cô ấy đối với hắn có lực ảnh hưởng lớn như thế nào! Lớn đến mức làm cho không người nào có thể tưởng tượng được!

“Nếu Đồng Thiên Ái biết cậu bây giờ biến thành cái bộ dáng này, cậu nói xem cô ấy sẽ có biểu tình gì?” Quan Nghị cúi xuống ở trước mặt hắn, một tay chống cằm tỏ vẻ rất nhiều hứng thú hỏi.

Tần Tấn Dương nghe được ba chữ “Đồng Thiên Ái” liền ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm hắn.

“Tớ đoán cô ấy nhất định sẽ nói —— Tên biến thái chết tiệt lạm dụng chức quyền!” Quan Nghị cũng không thêm để ý ánh mắt giết người kia mà tự hỏi tự đáp.

“Đi ra ngoài!” Tiếng rống thâm trầm vang lên.

Quan Nghị thấy vậy liền đứng dậy, xoay người tiêu sái vẫy vẫy tay, “Tớ là tới báo cáo cho cậu biết vị hôn thê của cậu cùng đại tiểu thư cùng đi mua đồ!”

Cửa phòng làm việc bị đóng lại, trầm tĩnh đến dọa người.

Hắn kéo ngăn kéo ra, lấy ra một tờ giấy nhàu nhúm, nhìn lên dòng chữ trên tờ giấy.

Bên tai tựa hồ vang lên thanh âm tràn đầy sức sống của cô, hướng về phía hắn quát —— Tần Tấn Dương biến thái chết tiệt!

215. Chương 218: Thỉnh Thoảng Suy Nghĩ Một Chút

Edit: Ái Nhân

Beta: B.Cat

Trong phòng làm việc khôi phục yên tĩnh, an bình tựa như không còn chuyện gì xảy ra.

Tần tổng trước còn phát giận với quản lý các ngành, lại đột nhiên thay đổi thành một người khác. Cầm báo cáo làm lại, quản lý lần nữa gõ cửa làm việc, trầm giọng nói, “Tần tổng!”

Qua một lúc thật lâu, cũng không có người đáp lại.

Quản lý không dám tùy tiện đẩy cửa vào, vội vàng đi tới một phòng làm việc khác.

“Quan thư ký! Tần tổng có chuyện đi ra ngoài sao? Tôi gõ cửa, nhưng không có ai đáp lại! Phần báo cáo này là Tần tổng bảo tôi làm lại! Đã cho người cẩn thận kiểm tra đối chiếu qua, sẽ không có sai lầm!” Quản lý cười xấu hổ, cái trán có chút mồ hôi.

Quan Nghị ngồi ở trên ghế, xoay tròn thân bút lông. Chợt mờ ám ngừng tay, cầm bút chỉ vào mặt bàn, “Để lại ở chỗ này đi! Tần tổng mới vừa đi ra ngoài! Một lát Tần tổng trở lại, tôi sẽ chuyển cho Tần tổng!”

“Cảm ơn Quan thư ký! Vậy tôi đi xuống trước!” Quản lý vừa cười vừa đi ra khỏi phòng làm việc.

Quan Nghị cũng nở nụ cười, khách sáo nói, “Không cần khách khí! Quản lý Trần!”

Cho đến khi thấy quản lý hoàn toàn ra khỏi phòng làm việc, mới nghi ngờ nhũn mảy, chuyển ghế một cái, đem trọn người chuyển sang hướng cửa sổ, nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, khẽ cảm thán.

“Ai! Rốt cuộc phát điên quá rồi! Có thể tỉnh táo lại là chuyện tốt!” Có chút chịu không nổi phải nỉ non một tiếng.

Đột nhiên, cửa phòng làm việc lại bị người ta mở ra.

Hơn nữa người lần này tiến vào, thậm chí còn không có gõ cửa đâu!

Quan Nghị không chút nghĩ ngợi, hướng người phía sau hộ một tiếng, “Du —— Ty —— Kỳ ——“

Trừ cô ra, không có người khác!

Người phía sau khẽ cười một tiếng, bước nhân nhẹ nhàng mà đi đến bên người hấn, cúi người xuống, tò mò mở to con mắt xinh đẹp, hỏi, “mặt con nít ca ca! Làm sao anh biết là em?”

Quan Nghị nghiêng đầu, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đặc sắc, trong nháy mắt chợt có cảm giác buồn bực. Ngay sau đó, nhịp tim có chút cuồng loạn. Môi của cô, khẽ đóng mở, tựa hồ đang dụ dỗ hấn.

Hắng giọng một cái, trầm giọng nói, “Bởi vì cũng chỉ có em mới có thể không có lễ phép như thế!”

“Em chỗ nào không lễ phép?” Du Ty Kỳ hết sức nghiêm túc hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, có lẽ bởi vì do ánh sáng mặt trời khúc xạ, tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Mà đôi mắt cô ấy, nháy từng cái từng cái, lông mi thật dài xoắn quăn.

Giống như trở lại khi còn bé, lúc lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy.

Quan Nghị đưa tay cầm một lọn tóc của cô lên, đặt ở dưới mũi nhẹ nhàng ngửi, sau đó buông lỏng tay, mỉm cười nói, “Uhm! Vẫn giống như mùi vị khi còn bé!”

“.....” Du Ty Kỳ chợt đỏ mặt lên, luông cuống đứng ở đó.

Vừa dịu dàng cười, “Không phải đi mua sắm? Chiến lợi phẩm của em ở đâu rồi?”

“Oh! Em bảo Vương mục đem về nhà rồi!” Cô trả lời đàng hoàng, cũng có chút xấu hổ lui về phía sau một bước, trực giác không muốn ở quá gần hấn.

Quan Nghị nhìn cô, không nói gì, nhưng chỉ nheo mắt lại, nhàn nhạt mỉm cười.

“.....” Du Ty Kỳ nuốt nước miếng, xoay người sải bước ra khỏi phòng làm việc, thanh âm bay tới, “Em muốn đi gặp Tần ca ca rồi! Em đi xem xem anh ấy đang làm gì!”

Sau lưng, có người bắt lại tay của cô.

Cô hốt hoảng quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt trẻ con của Quan Nghị, vừa cố tránh vừa nói, “Mặt con nít ca ca! Buông em ra á! Em muốn đi gặp chồng tương lai của em!”

Chồng tương lai? Chồng tương lai!

Quan Nghị vội vàng buông lỏng tay ra, lúc này mới giật mình về hành động vừa rồi của mình, phải đột ngột đến cỡ nào.

Khôi phục thần sắc trước sau như một, dùng khuôn mặt tươi cười hhi hi ha ha nói, “Ai! Tần ca ca của em bây giờ đang vội! Em mà đi vào thì chắc chắn anh ấy lại muốn lên cơn! Cho nên! Em vẫn cứ nên ngoan ở bên ngoài chờ anh ấy thì tốt hơn!”

Nghiêng đầu, liếc nhìn thời gian, “Còn kém nửa giờ thôi!”

“Oh!” Du Ty Kỳ nghe lời lên tiếng, xoay người ngồi ở một bên ghế sa lon. Cầm tạp chí vút bừa bãi trên khay trà lên, nhàm chán đảo qua lại, để xua đi thời gian còn lại.

Quan Nghị vừa lòng với cử động của cô, ngồi lại trước bàn làm việc.

Tay mới vừa đặt trên bàn phím, ánh mắt lại liếc thấy cô thỉnh thoảng nhìn lên đồng hồ, chợt dâng lên một cổ tâm tình không tốt. Cô nghe lời như vậy, là bởi vì vừa rồi mình đã nhắc tới Tần Tần Dương đi!

Khẽ thở dài, lắc đầu.

Người ở đây nghĩ cái gì đây? Hôm nay thật là! Ngay cả mình cũng bị Tần Dương làm cho thần kinh điên điên rồi sao?

Không tới 30 phút, thân ảnh cao lớn của Tần Dương chợt thoáng qua trước cửa sổ phòng làm việc.

Quan Nghị cúi đầu nhìn chằm chằm một phần tài liệu trước mặt, đang chăm chú nhìn. Bỗng nhiên có cảm giác Du Ty Kỳ ở bên cạnh đứng lên, vọt một cái tới cửa văn phòng, mở cửa.

“Ê? Sao thế? Ty Kỳ?” Nghiêng đầu, theo thói quen mà hỏi.

Du Ty Kỳ không có trả lời hắn, trực tiếp chạy vội ra ngoài. Nhìn thấy Tần Dương đang đứng ở trước cửa thang máy, nháy mắt nét mặt tươi cười như hoa, rực rỡ vô cùng.

“.....” Quan Nghị thấy có chút kỳ quái, cũng đứng dậy, đi tới cửa phòng làm việc.

Chỉ dựa vào cửa, nhìn một nam một nữ trước thang máy.

Cái thời khắc này, trong giây lát giống như trở lại lúc còn bé. Khi đó, Du Ty Kỳ cả ngày bám theo Tần Dương, từ nhỏ chính là tiểu yêu tinh bám dính, nhưng không có ai biết, tại sao cô lại trở nên dính hắn như vậy!

Du Ty Kỳ nghiêng đầu, thân mật dựa vào cánh tay hắn.

“Tần ca ca! Anh đi đâu vậy? Để em đoán một chút! Có phải là anh muốn đi tìm em hay không? Hắc hắc! Hôm nay sau khi trở lại em vẫn ngoan ngoãn ở đó, không có chạy loạn nơi nào a!”

Tần Dương vốn mặt lạnh như tờ giấy, đang mở miệng muốn trách cứ cô, lúc nghiêng đầu lại nhìn thấy nụ cười của cô, tất cả lời nói bèn dừng ở khóe miệng, làm thế nào cũng không xuất khẩu được.

Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Tại sao cứ thấy nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, sẽ nghĩ đến cô ấy!

Đồng Thiên Ái..... Cô có thể nghĩ tới hắn hay không Lúc hắn nhớ cô..... Khi rảnh rồi Cô có thể nghĩ tới hắn hay không

216. Chương 219: Hoàn Toàn Rời Xa

Edit: Ái Nhân

Beta:yunafr

Khách sạn nổi tiếng.

Lâu đài phủ bên trong màn sương, Tần Dương Du Ty Kỳ ngồi cùng với Quan Nghị.

Du Ty Kỳ hai tay cầm dao nĩa, rất thành thực cắt một phần nhỏ thịt bít tết, bỏ vào miệng, tỉ mỉ nhai. Chợt nhíu mày, ngẩng đầu nhìn hai người đối diện.

Thói quen kiêu ngạo nói, “Thịt bò bít tết nơi này làm ăn không ngon! Không như đầu bếp cha mời về làm ăn ngon hơn!”

“Làm ơn! Cha cô là người nào! Ông ấy mời là đầu bếp nổi danh thế giới! Hơn nữa bơi đại tiểu thư thích ăn thịt bò bít tết nhất, cha cô đương nhiên sẽ thỏa mãn yêu cầu của cô.”

Quan Nghị sản một miếng bò bít tết ăn, gật đầu một cái, “Tớ cảm thấy ăn ngon thật ra thì cũng không tệ lắm!”

“Có sao! Mùi vị kém rất nhiều a! Em cảm thấy có chút chát chát đấy!” Nói xong, cô thả dao nĩa trong tay, không có ý định động vào nửa phần bò bít tết còn lại. (AN: *nước mắt ràn rụa* ôi, bít tết a, bít tết a! Không ăn cho tui chứ. Sao lại vứt thế kia. Hixhix mình thì chưa được ăn bít tết lần nào, họ thì dư để vứt. trời ơi trời ở chẳng cần, kẻ thì ăn không hết người thì mần không ra)

Chợt nghĩ đến mới vừa rồi xem qua cuốn tạp chí kia, trong tạp chí viết ở Đài Loan bỏ cho ăn cỏ người ta trồng, “Em đoán Đài Loan trâu ăn phải cỏ đều chát chát đấy! Cho nên hiện tại thịt bò cũng biến thành chát chát rồi!” (AN: đồ IQ một chữ số xiiiiiiiiii)

Về mặt Du Ty Kỳ thành thật nói, không quên bổ sung, “Mới vừa rồi trong thời gian làm việc nhìn thấy trên tạp chí đề cập tới, với bò cỏ khô vô cùng quan trọng!”

“Ha ha ——” Quan Nghị cười to lên, không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy.

Nghiêng đầu, hỏi Tần Tấn Dương bên cạnh, “Tần Dương! Thì ra Kỳ Kỳ lại thú vị như vậy ”

Tần Tấn dương không nói gì, chỉ “uh” một tiếng.

Du Ty Kỳ nhìn thấy Tần Tấn Dương gật đầu khẳng định, vội vàng tức giận trừng Quan Nghị, cầm nĩa lên tức giận chỉ hắn, “Buồn cười sao? Hừ! Anh còn cười nữa? Anh cười nữa! Em liền nén cái nĩa này qua!”

“Tốt lắm tốt lắm! Anh không cười!” Quan Nghị vội vàng dừng không cười nữa.

Ánh mắt đánh giá miếng thịt bò trước mặt của cô, quan tâm hỏi, “Ăn không ngon sao? Có muốn đổi phần đồ ăn khác hay không? Nếu không buổi tối lại kêu đổi bụng!”

“Thế nhưng thứ đứng hàng khủng bố này thực sự ăn không ngon a!” Nói xong, vừa cầm dao nĩa lên, tượng trưng cắt lấy.

Có lẽ do quá dung sức, có lẽ do tay trơn một chút, dao nĩa đột nhiên xẹt qua cái mâm trong nháy mắt phát ra “Chi ——” một tiếng vang chói tai.

Quan Nghị vội vàng nhíu mày, hỏi, “Không phải chứ? Em ở Đài Loan còn chưa được mấy ngày đúng không? Bây giờ dùng không quen dao nĩa rồi hả?”

“Không có! Anh mặt con nít đáng ghét!” Du Ty Kỳ liếc hắn một cái.

Có chút nhàm chán hỏi, “Anh chỗ nào đáng ghét!”

“Chỗ nào cũng ghét!” Cô sẵn giọng nói.

.

Tần Tấn Dương vẫn lẳng lặng ngồi bên cạnh, nhìn bọn họ cãi vã người một câu tôi một câu. An tĩnh không nói gì, mà trước mặt hắn, tựa hồ hiện lên tình hình lúc đầu.

“Tôi chán ghét anh tự ình là đúng, chán ghét anh cho là có tiền là có tất cả, chán ghét khuôn mặt cười của anh giống như mặt chó, tất cả của anh làm tôi đều ghét!”

“Còn có, thịt bò bít tết ăn rất ngon, nhưng mà tôi chưa từng đến nhà hàng Tây, cho nên tôi không biết dùng dao nĩa, xin lỗi!”

Đồng Thiên Ái..... Chẳng lẽ thật sự anh không cho em có cảm giác an toàn sao.....

Đột nhiên, đứng dậy, mím chặt môi, đi về phía cửa lớn.

Du Ty Kỳ cũng vội vàng đứng dậy, nhưng không có đuổi theo, chỉ nhỏ giọng hỏi, “Tần ca ca! Anh đi đâu vậy? Có phải đến phòng rửa tay hay không?”

Đúng lúc nhân viên phục vụ đưa tay mở cửa ra.

Tần Tấn Dương cũng không quay đầu lại, trực tiếp lách mình đi ra khỏi cửa.

“.....” Du Ty Kỳ nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng vạn phần mất mát, ngã ngồi trên ghế, nhìn qua thức ăn trước mắt, sững sờ ngẩn người.

Có chút khốn đốn nói, “Anh mặt con nít..... Kỳ Kỳ quả thực là người cực kỳ chán ghét sao.....”

Quan Nghị nhìn ra biểu tình dị thường mất mát của cô, mặt có chút động nói, “Không có a! Kỳ Kỳ vừa đáng yêu lại xinh đẹp, là tiểu công chúa! Tất cả mọi người đều thích em!”

“” Không trả lời, cúi đầu.

Bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên, vô cùng khổ não hỏi, “Như vậy tại sao. Tần ca ca. Đường như không thích em.”

“Làm sao có thể!” Quan Kỳ thầm nhủ trong lòng “A di đà Phật” , trái lương tâm nói, “Đoán chừng Tần Dương hẳn ta gần đây tâm tình không được tốt đi! Ủ! Chuyện của công ty quá nhiều!”

Chỉ coi như không có trái lương tâm, chính xác là tâm tình không tốt!

Du Ty Kỳ gạt đầu một cái, tiếp tục nói, “Tâm tình không tốt sao! Nhưng em còn cảm thấy Tần ca ca không thích em!”

.”

Thấy bộ dáng cô vô cùng đưa đám, Quan Nghị an ủi, “Không có! Làm sao có thể a! Tần Dương hẳn..... Thật ra thì rất thích Kỳ Kỳ..... À..... Tự như Tần mẹ thích Kỳ Kỳ vậy.....”

“Vậy sao?” Còn có chút hoài nghi.

Khôn tự tin nói, “Ừ!”

Trong lòng nói thầm: mặc dù loại thích này, không phải là yêu.

Tần Tần Dương sau khi nói tên khách sạn, khởi động xe Benz trở lại vịnh Cao ốc. Cơ hồ có thể nói là gấp gáp chạy đến đó, không có chút nghĩ ngợi.

Sau khi dừng xe lại, ngồi thang máy trực tiếp đến nơi đang trọ.

Cầm chìa khóa, vội vàng mở cửa. Đang mong đợi bên trong phòng đèn sáng, hoặc là trong phòng có người.

Chợt mở cửa ra, một hồi mất mát.

Trong phòng tối đen, không có một bóng người.

Đưa tay đè xuống công tắc đèn, nháy mắt cả phòng hoàn toàn sáng lên. Quét mắt gian phòng, tìm thân ảnh nhỏ xinh kia. Thật lâu sau, mới chán chường dựa cửa, ngơ ngác mất hồn.

Tần Tần Dương! Người điên rồi! Lại còn trông mong cô ấy sẽ trở về đây!

Cô ấy làm sao có thể trở về đây?

Đột nhiên lại vội vàng đi vào phòng tắm, đè xuống đèn trên tường, trên kệ tắm rửa thậm chí ngay cả bàn chải đánh răng cũng cái ly cô đã dùng qua cũng không có! Khăn lông cũng bị lấy đi!

Lo lắng xoay người, muốn tìm đến một chút xiu dấu vết cô đã từng lưu lại.

Lật tung khắp tất cả gian phòng, cứ nhiên không tìm được gì.

Cô đi! Hẳn mua đồ cho cô, một cái cũng không có lấy đi! Đồ của cô, một cái cũng không có để lại! Thậm chí ngay cả chút xiu dấu vết cũng không có! Cả người cứ như vậy mà biến mất!

Trong phòng ngủ, miếng thủy của kính trên bàn hóa trang , rơi đầy đất.

Tần Tần Dương quay đầu lại, ngây ngốc nhìn đồng miếng thủy tinh, từ từ nhắm hai mắt lại.

Cô chỉ lưu lại..... Đây đất bể tan tành..... Cho hẳn.....

217. Chương 221: Không Cách Nào Khống Chế

Edit: Ái Nhân

Beta:yunafr

Phương Tình đứng trước quầy tiếp tân, lo lắng chờ vị đại tổng tài kia xuất hiện.

Thời gian trôi qua rất chậm, vươn tay nhìn xuống đồng hồ, nhíu mày, thời gian lâu như vậy, đến bây giờ mà mới chỉ qua năm phút đồng hồ! Sao chậm như vậy!

Đi qua đi lại tại chỗ mấy vòng, trông lòng suy nghĩ lát nữa nhìn thấy Tần Tấn Dương, nên nói như thế nào!

Nhưng lúc này, trong đại sảnh có chút nháy động lên.

“Nhìn kìa! Nhìn thấy không?” Nữ nhân viên bắt đầu phát huy bản chất hóng chuyện.

Một nữ nhân viên khác vội vàng phụ họa, “Thấy rồi! Đó chính là vợ chưa cưới của Tần tổng à? Thật nhỏ a! Chỉ mới nhìn qua đã thấy thật là xinh đẹp a! Ủ! Cảm giác rất có khí chất!”

“Đúng a! Nhất định là thiên kim nhà giàu! Nhìn qua cùng Tần tổng rất xứng đôi!”

“Chính xác! Thật hâm mộ a!”

.

Phương Tình ngẩng đầu lên, theo hướng mọi người bàn tán nhìn lại, nhìn thấy ba người đi vào đại sảnh.

Người đàn ông mặc Âu phục màu đen, khuôn mặt anh tuấn, cả người tràn đầy mị lực nam tính. Trước kia chỉ thấy hắt trên tạp chí hoặc ti vi, không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy người thật, thật đúng là dễ rung động.

Hừm! Loại đàn ông này, phụ nữ đối với hắn sẽ có lòng tin mới lạ!

Cả người đặt ở đâu đâu, chính là cảm giác không an toàn. Dáng dấp quá đẹp trai xuất sắc rồi lại rất có tiền, tất cả đều làm cho người khác hâm mộ. Khi làm bạn gái hắn, nhất định vô cùng bất an!

Tầm mắt liếc về người đàn ông bên cạnh, dáng dấp rất bơ đảy! Một gương mặt trẻ con, kèm theo một nụ cười tươi tắn.

Ngay sau đó, lại nghiêng đầu về phía bên kia.

Một đầu tóc xoăn dài xinh đẹp, đáng yêu lại mê người, mà cô ấy còn có dung nhan tinh xảo, giống như có thể làm cho những cô gái khác phải tự ti mặc cảm. Không thể phủ nhận, cô bé này, xác thực xinh đẹp.

Không trách được Thiên Ái sẽ không tự tin như vậy!

Nếu như là cô, cô cũng sẽ dị thường bất an! Chính xác là không có cách nào an tâm.

Nhưng bây giờ không thể quản nhiều như vậy, mục đích hôm nay tới là nhìn một chút Tần đại tổng tài, xem trong lòng hắn rốt cuộc có Thiên Ái hay không, nếu như không có, thì về nhà tẩy não cho Thiên Ái!

Nghĩ vậy, bước chân, xông về phía họ.

“Xin lỗi! Tần Tấn Dương tiên sinh? Tôi muốn nói chuyện riêng với anh một chút!”

Đột nhiên vang lên giọng nữ, khiến đoàn người dừng bước. Mọi người quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái nhỏ xa lạ, đứng trước mặt bọn họ, thái độ có chút tức giận.

“Tần ca ca..... Cô ấy là ai a.....” Du Ty Kỳ tò mò nhìn người đột nhiên xuất hiện, nghiêng đầu hỏi.

Tần Tấn Dương nhìn cô, trong đầu lục lợi trí nhớ, nhưng nghĩ như thế nào cũng không nhớ nổi, mình căn bản không biết người phụ nữ này! Xoay người, lạnh lùng nói, “Tôi không biết cô! Không có thời gian!”

“Oh!” Du Ty Kỳ thở phào nhẹ nhõm, không biết vì sao để ý bên trong đột nhiên có chút lo lắng.

Quan Nghị nhìn chăm chăm cô gái nhỏ mặc đồ công sở trước mắt, chẳng qua cảm thấy có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi. Cố gắng nhớ lại, trầm tư chốc lát.

“Không có thời gian sao? Nếu Tần tiên sinh không có thời gian, vậy coi như xong! Chỉ là sau này anh đừng hối hận!” Phương Tình mím mím môi, hừ lạnh một tiếng.

Tự đại thật! Quả nhiên là người đàn ông tự đại!

Không trách được Thiên Ái sẽ rời xa hắn! Nếu là mình, cũng sẽ không chịu được! Loại đàn ông này!

Quan Nghị nhìn cô, chợt ánh mắt phát ra ánh sáng sáng tỏ. Vội vàng bước đến trước Tần Tấn Dương, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói câu, “Cô ấy là cô bé mồ côi bằng hữu rất tốt của Thiên Ái tên là Phương Tình!”

Trước kia điều tra Đồng Thiên Ái, đã thấy qua hình cô.

Không trách được lúc mình nhìn thấy cô sẽ cảm thấy quen mắt như vậy! Thì ra là do vậy.

Tần Tấn Dương Nghe hắn nói như vậy, vừa xoay người, nhìn về cô gái nhỏ tên “Phương Tình”, mà cô thì không chịu yếu thế nhìn mình lom lom, trong giây lát chợt phát hiện, cá tính của cô gái này có điểm giống Đồng Thiên Ái.

Có phải hay không bằng hữu của cô (Thiên Ái), đều cùng một dạng với cô.

Còn có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ cần tại trên mặt cô từng có, hiện tại từ trên người người khác nhìn thấy, đều sẽ làm hắn nhớ đến cô.

Không tự chủ được..... Mình cũng không có cách nào không chế suy nghĩ.....

Phương Tình đợi một chút không nhìn được, sẵn giọng hỏi, “Tần tiên sinh, anh rốt cuộc có thời gian hay không, nêu như không có thời gian coi như xong! Tôi cũng không có nhiều thời gian như vậy hao tổn ở chỗ này, tôi phải đi!”

Không có người nói chuyện, bởi vì tất cả mọi người đang đợi đáp án.

Du Ty Kỳ trực giác cảm nhận được, người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này, không phải là người tốt đẹp gì. Mặc dù không có cảm giác “tình địch”, nhưng vẫn có chút sợ hãi, không biết vì sao mà sợ hãi.

“Tần ca ca.” Nghiêng đầu, nhìn Tần Tấn dương sợ hãi nỉ non một tiếng.

Tần Tấn dương nhìn Phương Tình, rốt cuộc lên tiếng, “Vào phòng làm việc nói!”

Lời này nói ra, Du ty Kỳ nhú chặt chân mày, có chút nóng nảy nhìn Tần Tấn Dương, không hiểu vì sao hắn đột nhiên thay đổi. Lại nghiêng đầu, nhìn Quan Nghị, lại nhìn thấy mặt hắn mỉm cười.

Hắn đang cười gì vậy? Rốt cuộc là chuyện gì, sao cô không biết vậy?

Phương Tình nghe được lời hắn, lập tức thở dài một hơi.

Trong lòng nghĩ: Đại tổng tài này còn không phải không có nhân tính như vậy! Có lẽ, hắn thật quan tâm Thiên Ái, hắn có yêu Thiên Ái !

Trong lòng mỗi người ôm suy nghĩ của mình, đoàn người vào thang máy chuyên dụng, lên tầng trên cùng.

Trong thang máy, trầm mặc không có người nào nói chuyện.

“Đốt ——” một tiếng, thang máy mở ra, Tần Tấn Dương đi ra thang máy, cầm đầu cầm cổ đi tới phòng làm việc.

Quan Nghị nghiêng đầu hướng vào trong thang máy cười nói, “Phương tiểu thư, mời!”

“Cảm ơn!” Phương Tình sẵn sàng nói, trong lòng có chút nghi ngờ vì sao hắn biết mình họ “Phương”? Đi ra thang máy, đi theo sau lưng Tần Tấn Dương, hai người một trước một sau đi vào phòng làm việc.

Du Ty Kỳ chần chờ đi ra khỏi thang máy, nhìn thân ảnh hai người bọn họ nhanh chóng vào trong phòng làm việc.

“Anh mặt con nít..... Cô gái này..... Cô ấy là ai a.....” Cô nỉ non tự nói.

Quan Nghị cũng đi ra khỏi thang máy, liếc nhìn cửa phòng làm việc khép chặt, đưa tay vuốt tóc cô, thuận miệng nói, “Một đại biểu công ty bên đối tác phái tới, vì lần trước đàm phán hợp đồng hạng mục không có thành công!”

Ai! Lại nói láo rồi ! Thế nào gần đây hần hay nói láo!

Lại còn rất thuận miệng!

218. Chương 222

“Tôi đã nói muốn cưới cô ấy rồi!” Tần Tấn Dương nổi khí găm nhẹ.

Chẳng lẽ, một người đàn ông muốn kết hôn với một người phụ nữ, đều không phải là minh chứng tốt nhất sao? Chẳng lẽ, hai chữ kết hôn, là có thể tùy tiện nói sao?

Quyết tâm của hần, trong mắt cô, thế nhưng không làm cô cho là thật.

Phương Tình chợt cười ra tiếng, cau mày cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp hô lên tên hần, “Tần Tấn Dương!”

“.....” Hần ngẩng đầu, im lặng không lên tiếng nhìn cô, chờ đợi cô nói tiếp.

“Anh nói muốn kết hôn với cô ấy, như vậy hành động của anh đâu Anh mang cô ấy đi gặp cha mẹ anh rồi sao? Ba mẹ anh biết anh đang quen Thiên Ái sao? Bọn họ chấp nhận sao?”

“Thiên Ái từ nhỏ đã thiếu hụt cảm giác an toàn, mặc dù bề ngoài làm bộ rất kiên cường, nhưng thật ra thì cô ấy vẫn rất cô độc. Nếu không, tại sao bên người cô ấy chỉ có một người bạn là tôi? Cô ấy cơ hồ không cùng người khác quá thân cận!”

“Nếu như anh có chút từ góc độ cô ấy mà suy tính, anh sẽ hiểu khát vọng được người nhà anh thừa nhận!”

“Tần Tấn Dương, có lẽ anh luôn luôn có thói quen tự đại! Với anh người nhà anh có đồng ý hay không không sao cả, nhưng Thiên Ái cần! Mặc dù cô ấy không có ba, mẹ lại qua đời rất sớm, nên cô ấy muốn là gia đình!”

“Cô ấy so với bất kì cô gái nào đều để ý đến cách nhìn của người nhà! Anh thì sao? Anh đã cho cô ấy lòng tin về việc đó sao?”

“Anh không có!” Ba chữ này, đã định tội danh cho hần.

Nói xong có chút châm chọc cười, “Huống chi, anh còn có vị hôn thê!”

Trong đầu Tần Tấn Dương chợt trống rỗng, thanh âm Phương Tình từng câu từng chữ vọng về bên tai hần, Giống như tiếng sấm, chấn động ở trong lòng, thật lâu không cách nào tiêu tán.

Trong giây lát phát hiện, thật sự hần đã nghĩ quá đơn giản.

Hần vẫn dùng phương thức của mình để yêu Thiên Ái, nhưng đến giờ vẫn không biết rốt cuộc cô ấy muốn gì. Luôn đem suy nghĩ của mình áp đặt lên người cô ấy, bởi vì hần nghĩ cô cũng nghĩ như vậy.

Chuyện kết hôn này, hần thật sự quá thiếu suy xét rồi.

Hần thậm chí cho rằng kết hôn chỉ là chuyện của hai người, người khác một chút quan hệ cũng không có. Nhưng, chính mình đều luôn luôn không biết, cô ấy cũng không phải cho là như vậy.

Thời gian qua lâu, không có ai nói chuyện.

Làm cho người ta bắt đầu nảy sinh một loại cảm giác, thật ra thì trong phòng làm việc căn bản không có người.

Không có ai trông thấy, cũng không có ai phát giác, giờ phút này cửa phòng làm việc bị người mở ra một khe hở nhỏ. Người đứng ở bên ngoài phòng làm việc nghe bọn họ kịch liệt nói chuyện xong, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Du Ty Kỳ đứng ở cửa, tay còn nắm chặt tay nắm cửa, thái độ cùng trở nên mờ mịt.

“Thì ra là Đồng phụ tá..... Cô ấy mới là tình địch.....” Có chút thất hồn lạc phách tự lẩm bẩm.

219. Chương 223: Anh Sẽ Xuất Hiện Sao

Edit : Ái Nhân

Beta : yunafr

Phương Tình thấy hần trăm mặt không nói, dáng vẻ vạn phần ảo não, cảm thấy hần có chút đáng thương. Chẳng lẽ là do phụ nữ đối với đàn ông anh tuần đều không có sức miễn dịch sao? Cho nên mình mới có chút mềm lòng!

“Tần Tấn Dương! Anh biết mình nên làm những gì chưa?” Vì Thiên Ái, cô rốt cuộc vẫn phải cứng rắn lên.

Hôm nay cố ý tới đây, chính là muốn hỏi rõ ràng đấy! Nếu như không đem chuyện này nói rõ ràng, cứ như vậy trở về, không phải là quá vô ích sao! Dầu gì cũng muốn biết, trong lòng Tần đại tổng tài rốt cuộc có Thiên Ái hay không!

Tần Tấn Dương bất đắc dĩ hỏi, “Hiện tại. Tôi nên làm gì.”

Hần nên làm như thế nào! Làm thế nào mới có thể lấy lại Thiên Ái.....

Có chút buồn cười với lời nói của mình, đột nhiên phát hiện giờ phút này mình thế nhưng trở nên hoàn toàn không biết làm gì.

Phương Tình trợn to hai mắt, với hần cảm thấy vô lực, “Làm ơn a! Cái gì mà làm gì a! Tôi thật sự rất hoài nghi anh có thật tâm yêu cô ấy hay không! Chuyện này rất đơn giản a!”

“Mang cô ấy đi gặp ba mẹ anh, nhận được sự đồng ý của bọn họ! Chuyện chính là đơn giản như vậy!”

“Anh! Có làm được không?” Đường như không yên lòng, trong giọng nói có chút hoài nghi.

Tần Tấn Dương sững sốt một chút, tuần dung vốn im lặng không có ánh sáng, bởi vì lời nói này của cô mà trở nên tràn đầy sức sống, Nâng lên khuôn mặt tươi cười dịu dàng, “Tôi biết rõ nên làm gì rồi!”

Nói xong, đứng lên nói “Đi! Ngay bây giờ tôi sẽ đi tìm cô ấy!”

“Dừng một chút!” Phương Tình vội càng ngăn cản, có chút không chịu nổi cá tính dễ xúc động của hần!

Mây kiến của Tần Tấn Dương nhú lại, dừng lại động tác, không hiểu nhìn cô, mở miệng hỏi, “Thế nào? Bây giờ không thể đi tìm cô ấy sao?”

“.....” Phương Tình có chút im lặng, buồn buồn nói, “Vậy anh cũng chọn thời cơ tốt a! Bây giờ cậu ấy còn đang tức giận anh! Đột nhiên đi, có lẽ không thể giải quyết được vấn đề!”

“Hơn nữa, các người vừa mới tách ra, hai ngày sao có thể tỉnh táo! Chẳng lẽ anh không có nghe qua sao? Yêu nhau lúc gặp chuyện như vậy nên để cho nhau thời gian để suy nghĩ!”

Tần Tấn Dương bị cô làm cho có chút mù mờ ngơ ngàng, trước mình luôn luôn nghĩ gì làm đó, làm sao trông nom nhiều như vậy!

“Vậy lúc nào tôi tìm cô ấy thì thích hợp?”

Phương Tình nghiêng đầu suy tư, đưa tay vỗ vỗ đầu óc của mình, sợ hãi kêu ra tiếng, “ Cuối tuần là ngày giỗ mẹ Thiên Ái, đến lúc đó Thiên Ái sẽ đi bái tế mẹ cậu ấy! Ngày đó anh đi tìm cậu ấy đi!”

“Ở trước mặt mẹ cậu ấy đưa ra hứa hẹn, biết không?” Nói xong, gạt đầu một cái, đối với phương pháp mình nghĩ ta có chút hài lòng.

Tần Tấn Dương nhớ trước đây Đồng Thiên Ái cũng có nhắc qua chuyện này, có chút ảo não trước đây mình cứ nhiên quên nó duy trì được một ngày ngày thứ hai thì quên sạch rồi. Vội vàng hứa hẹn, “Ngày đó đi! Tôi biết rõ mình nên làm gì rồi!”

“Ok! Tôi hy vọng anh không làm tôi thất vọng!” Phương Tình nói xong, xoay người chuẩn bị đi.

Rốt cuộc cũng nói xong rồi, coi như kết quả làm cho người ta vừa lòng!

“Hai ngày tới, Thiên Ái làm phiền cô chăm sóc!” Thanh âm Tần Tấn Dương từ phía sau truyền đến.

Phương Tình cũng không quay đầu lại, sảng giọng nói, “Việc này anh căn bản không cần lo lắng, tôi nhất định sẽ nuôi cậu ấy mập lên, đến lúc đó anh có thể kiểm chừng xem có mất kg nào không!”

Nhìn cô đi ra phòng làm việc, cửa đóng lại.

Tần Tấn Dương rốt cuộc có thể trút bỏ được lo lắng, chậm rãi thở dài một hơi, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Thật may là..... Còn có thể cứu vãn.....

Trong căn hộ, Đồng Thiên Ái trong lòng buồn bực, buồn bực nên chỉ muốn ngủ, ngủ thẳng đến ngay cả đầu mình cũng cảm thấy choáng váng, lúc này mới tỉnh lại. Muốn mở mắt, lại phát hiện cả người vô lực.

“ ” Giơ tay lên, vỗ vỗ đầu của mình.

Ngủ thẳng đói bụng đến mức không còn sức lực rồi sao..... Đột nhiên phát hiện mình thật đúng là có thể nằm.....

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, thanh âm Phương Tình tràn đầy sức sống truyền đến, “Thiên Ái! Ngủ lâu như vậy, rốt cuộc tỉnh rồi à! Mau dậy đi! Mình cố ý hầm cháo cho cậu!”

“Dạ?..... Dạ?.....” Cô nỉ non một tiếng, từ trên giường ngồi dậy.

Mặc đồ ngủ, chỉ ở bên ngoài tùy ý khoác áo khoác mỏng. Đi ra phòng ngủ, đi tới phòng tắm, lấy ra bàn chải đánh răng của mình cũng kem đánh răng, soàn soạt soàn soạt răng rửa mặt, như vậy mới có thể thanh tỉnh một chút.

Mới vừa cầm lên bàn chải đánh răng cùng kem đánh răng, không chủ định, ngẩng đầu nhìn chằm chằm tay mình, bỗng nhiên lại không có động tác.

Chu mỏ, lỗ mũi có chút ê ẩm.

Từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt bị thương muốn khóc của mình trong gương lớn.

Đồng Thiên Ái..... Người khi nào lại biến thành bộ dáng này..... Thế nào lại có loại dáng vẻ này..... Phải cười a..... Không phải đã hứa với mẹ rồi..... Người thật là không biết giữ lời hứa.....

Nghĩ đến mẹ, trong giây lát nhớ tới, cuối tuần là ngày giỗ của mẹ.

“Đồng Thiên Ái người thật đáng chết!” Ảo não khê nguyên rửa ra tiếng.

Cứ nhiên thiếu chút nữa quên ngày giỗ của mẹ mình! Người rốt cuộc đang làm cái gì!

Trong nhất thời hoảng hốt không biết nên làm những gì, thậm chí cũng không biết mình rốt cuộc đang phiền não những gì, đang khó chịu những thứ gì. Lúc nhắm mắt lại, tuần dung tên kia lại lần nữa hiện ra trước mắt.

Vì cái gì mãi không quên được, tại sao nhắm mắt lại vừa mở mắt ra sẽ nghĩ tới hắn.....

Tại sao hắn cứ như Âm Hồn Bất Tán vậy.....

Tại sao hiện tại mới phát hiện, vị tria của hắn ở trong lòng mình.....

“Hôm nay là ngày hai tám rồi, mừng ba tháng sau là ngày giỗ mẹ, anh sẽ đi cùng em chứ?”

“Đi a, tại sao không đi, đi gặp mẹ.”

Bên tai, như còn vang lên rõ ràng lời ban đầu đã nói.

Tần Tấn Dương..... Anh có quên hay không..... Anh còn nhớ rõ chứ..... Cuối tuần..... Anh sẽ đi chứ..... Anh sẽ xuất hiện chứ.....

Bên ngoài phòng tắm, thanh âm Phương Tình có chút nhẹ vang lên, “Thiên Ái a! Động tác của cậu nhanh lên một chút, đừng chậm như vậy! Cậu đã đi vào trong bao lâu rồi a! Nhanh lên một chút ra ngoài húp cháo, nếu không sẽ lạnh!”

“Biết rồi!” Vội vàng nghiêng đầu, trả lời.

Bôi kem đánh răng lên bàn chải, bắt đầu đánh răng.

Đột nhiên, lại có chút khó chịu .

Nấu cháo.

Nêu như bọn họ không còn bất kỳ quan hệ..... Cô gái may mắn nào..... Có thể được ăn cháo hẩn nấu.....

Du Ty Kỳ à.

220. Chương 224: Rõ Ràng Hiểu

Edit: Ái Nhân

Beta:yunafr

Biệt thự Tần gia.

Trong đại sảnh đèn dầu sáng rõ(AN: mình không biết vì sao biệt thự mà không dùng đèn điện lại dùng đèn dầu nhưng cv nó ghi vậy đó. Đúng là nhà giàu! Không thể hiểu được), Du Ty Kỳ ôm đệm dựa, ngơ ngác ngồi trên ghế salon xem ti vi. Tay cầm hộp điều khiển ti vi, chuyển kênh tới tới lui lui, trong màn hình ti vi khổng lồ, hình ảnh nhất nhất thoáng qua.

Quan Nghị ngồi ở một bên trên ghế salon, cùng xem ti vi với cô, nhìn ra cô không có chút tâm tư chuyển kênh, trước mắt một hồi cảm giác rối loạn, đầu cũng bắt đầu có chút choáng váng.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, tò mò nhìn chằm chằm Du Ty Kỳ, lại phát hiện cô mím miệng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà cô nhíu chặt đôi mi thanh tú, tựa hồ tỏ rõ lúc này nội tâm cô nóng nảy cùng bất an như thế nào.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Bơi đại tiểu thư luôn luôn hoạt bát lại thích quẩn quýt, hôm nay lại có thể có bộ dáng này? An tĩnh như vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao? Gặp phải cái gì không vui à?

Hay là hỏi rõ ràng một chút thì tốt hơn! Cái yêu tinh bám người này! Thật sự là có cái gì không đúng!

Quan Nghị một tay chống cằm, tùy ý hỏi, “Kỳ Kỳ a! Sao không vui vậy? Có phải hay không không ở Đài Loan mấy ngày, cho nên nhớ nhà à? Nhớ Tần mẹ của em rồi hả?”

“Không có!” Thanh âm Du Ty Kỳ, có chút buồn buồn vang lên.

Quan Nghị nghi ngờ nghiêng đầu nhìn cô, hừm? Giọng điệu lần này cũng không đúng rồi! Nhất định là có chuyện gì xảy ra! Trong đầu nghĩ tới tất cả các đáp án có khả năng, lại nghĩ không ra là đã có chuyện gì.

Lòng của phụ nữ, quả nhiên là cực kỳ khó đoán .

Chẳng lẽ là bởi vì Tấn Dương sao? Gần đây Tần đại tổng tài vì chuyện cô bé mồ côi, cũng trở nên đang trời xanh mây trắng, lập tức thành trời u ám. Một số gương mặt, quả thật cùng thay đổi giống nhau!

Quan Nghị nhú lông mày, thử dò xét hỏi, “Kỳ Kỳ a! Chẳng lẽ bởi vì Tần ca ca của em gần đây không có quan tâm em sao?”

Vừa nghe đến ba chữ “Tần ca ca”, quả nhiên Du Ty Kỳ nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, cũng mù mờ ngỡ ngàng nhìn Quan Nghị, có chút ủy khuất có chút buồn bã nhìn hần, nhưng cái gì cũng không nói.

Này. Ánh mắt gì a.

Quan Nghị bị cô nhìn không được tự nhiên, nhíu mày hỏi, “Không phải anh nói đúng rồi chứ? Thật sự là như vậy à?”

Ai! Cũng bởi vì Tần Tấn Dương không để ý đến cô sao? Cho nên không vui vẻ nên thành bộ dáng này? Nên làm như thế nào! Tốt nhất là để cho cô chuẩn bị tâm tư, dù sao Tần Tấn Dương chắc chắn sẽ không cưới cô .

Du Ty Kỳ chợt nghĩ đến lúc trước ở bên ngoài phòng làm việc, len lén nghe được cuộc nói chuyện kia. Trong đầu “Ong ong ——” vang lên, trong lòng rối một nùi, vẫn không thể an tĩnh lại.

Tần ca ca lại còn nói muốn kết hôn với cô ấy..... Cưới Đồng phụ tá?..... Cô mới là vợ chưa cưới của Tần ca ca mà.....

Vừa nghĩ Tần ca ca sẽ rời xa mình, Du Ty Kỳ trở nên khó chịu. Tại sao Tần ca ca không thích cô? Nhưng khi còn bé, hần rõ ràng đã hôn mình mà!

Thế nào lại có bộ dáng này! Ghét!

Quan Nghị thấy cô không nói lời nào, cho rằng cô chấp nhận. Ngay sau đó khẽ thở dài một tiếng, cảm khái nói, “Kỳ Kỳ a! Em hãy nghe anh nói..... Thật ra thì..... Trên thế giới này.....”

Ấp úng nói đến một nửa, cứ nhiên phát hiện mình dùng từ cùng rồi.

Hoàn toàn thua ở cô, căn bản không nói được a! Muốn hần nói thế nào? Chẳng lẽ nói “Trên thế giới này có thật nhiều gốc cây” “Chớ treo cổ ở trên một thân cây” “Thật ra thì cô hoàn toàn có thể tìm một người tốt hơn”... Sao?

Ấp úng nửa ngày! Nói gì đây?

Chợt Du Ty Kỳ vô cùng mất mát hỏi, “Anh Quan Nghị! Tần ca ca có phải hay không không thích Kỳ Kỳ, Tần ca ca có người trong lòng rồi, Kỳ Kỳ là người dư thừa có phải hay không?”

Mặc dù từ đoạn nói chuyện kia, trong lòng đã biết chuyện Tần ca ca thích người khác là thực. Nhưng, vẫn không nhịn được muốn hỏi.

“.....” Quan Nghị không nghĩ tới cô lại đột nhiên hỏi thế, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Đang hoàng thảng thốt trả lời? Tấn Dương không thích cô, Tấn Dương đã có người mình thích, y như tình hình trước mắt, thật sự cô là người dư thừa! Nhưng, những lời này làm sao có thể nói ra khỏi miệng được đây?

Hơn nữa, sao cô lại đột nhiên hỏi cái này? Quá kỳ quái đi!

“Kỳ Kỳ! Đầu nhỏ em trong cả ngày đều nghĩ cái gì! Làm sao sẽ không còn thích em! Tất cả mọi người đều rất thích Kỳ Kỳ đấy!” Quan Nghị nhìn cô, vẻ mặt thành thật nói.

Du Ty Kỳ gạt đầu một cái, hoài nghi chất vấn, “Anh Quan Nghị, Tần ca ca sẽ lấy Kỳ Kỳ sao?”

Vừa nghĩ tới trong phòng làm việc, Tần ca ca nói muốn cưới Đồng phụ tá, trong lòng cô liền vô cùng mất mát.

“” Quan Nghị có chút bất đắc dĩ, cái vấn đề này, lại làm khó hần!

Nhìn ánh mắt lóe lên rung động của cô, nhìn ra cô ân cần chờ đợi, vô cùng khó nghĩ nuốt một ngụm nước bọt. Chợt, mỉm cười nói, “Nếu như anh là Tần Tấn Dương, anh nhất định sẽ cưới Kỳ Kỳ đấy!”

Dĩ nhiên, hần không phải.

Du Ty Kỳ có chút cảm động, khờ dại gật đầu một cái, chột từ ghế salon đứng lên. Đi tới trước mặt Quan Nghị, cúi đầu bất an hỏi, “Anh Quan Nghị, bên cạnh Tần ca ca có phải hay không có rất nhiều bạn gái »

Trước mẹ từng nói qua, nhưng mẹ nói những người kia đều là gặp dịp thì chơi, Tần ca ca căn bản không có thật lòng!

Quan Nghị sững sốt một chút, không nghĩ tới cô lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

Chắc là bà mẹ hồ ly của Tần Tấn Dương nói vậy, nếu không như cái đầu nhỏ ngây thơ của Du Ty Kỳ, làm sao có thể sẽ nghĩ những cái này đây? Lại còn hỏi hẩn những chuyện này!

Nhắm mắt, hàm hồ nói, “Kỳ Kỳ ngoan! Đừng tin những lời kia! Những lời kia đều là lời đồn bên ngoài! Em nhìn xem bên cạnh Tần ca ca của em có bạn gái sao? Không có a!”

Trước xác thực có rất nhiều, nhưng bây giờ chỉ có một người là Đồng Thiên Ái!

Như vậy, hẩn cũng không coi là nói láo!

“.....” Du Ty Kỳ buồn buồn, tảng đá to trong lòng không có bởi vì câu trả lời của hẩn mà buồn xuống.

Vào lúc này, Tần Tấn Dương đi vào biệt thự. Nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy Quan Nghị cùng Du Ty Kỳ trong đại sảnh, đột nhiên tốt bụng hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Không phải đang đợi cậu trở lại a!” Quan Nghị nhú mày nói.

Du Ty Kỳ đứng ở đó, nhìn nụ cười của hẩn, trong lòng có từ vị không nói được. Nhưng có thể tinh tường hiểu rõ một chút, nụ cười của hẩn, không phải vì mình.....

221. Chương 225: Kiên Định Tín Niệm

Edit: Ái Nhân

Thời gian ăn cơm, không khí trên bàn ăn có chút cổ quái.

Tần Tấn Dương cùng Quan Nghị đang nói cười vui vẻ, còn Du Ty Kỳ luôn luôn hoạt bát thì ngược lại buồn bực cúi đầu ăn cơm. Thi thoảng ngẩng đầu, nhìn Tần Tấn Dương ngồi đối diện.

Muốn nói gì, nhưng lại mím mím môi nuốt xuống.

“Lần trước phương án hợp tác với công ty GT không phải là bị PASS rồi sao? Thế nào? Hôm nay quản lý công ty họ lại gọi điện tới?” Tần Tấn Dương để đùa xuống, thần thễ dựa vào thành ghế.

Quan Nghị cũng đồng thời để đùa xuống, cầm khăn lau miệng lên, “Đúng! Lúc xế chiều gọi tới! Ban đầu thuyết hàng thấp ba thành, bọn họ nói còn muốn suy tính! Bây giờ thì không thể nào!”

“Công ty GT! Cậu trực tiếp nói cho họ biết, tất cả các hạng mục hợp tác Tần thị, cũng sẽ loại bỏ bọn họ ra!” Tần Tấn Dương hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nói.

Quan Nghị gật đầu một cái, thương trường như chiến trường, không quyết đoán thì không có cách nào sinh tồn!

Hai người nghị luận người tới ta đi, hiển nhiên đã đem Du Ty Kỳ trên bàn ăn thành người tàn hình.

Du Ty Kỳ vừa bới một miếng cơm, nhai cũng không nhai, trực tiếp đem cơm nuốt xuống. Chột từ chỗ ngồi đứng lên, cúi đầu nói, “Tần ca ca, Quan Nghị ca ca, Kỳ Kỳ ăn cơm xong rồi!”

Nói xong, đứng dậy bước nhỏ chạy lên lầu.

Quan Nghị từ lúc này đã nhận ra sự khác thường của cô, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh nói, “Tần Dương! Cậu không phải nên đi lên xem cô ấy một chút sao? Mình có cảm giác cô ấy có cái gì không đúng!”

Trong lòng hoài nghi, không phải là cô ấy biết chuyện Tần Tấn Dương cùng Đồng Thiên Ái chứ?

Nhưng không thể nào a! Ra vào Tần thị, đều ở cùng một chỗ với bọn họ! Không thể có nhân viên đi thăm chọc cô ấy, hơn nữa, cả lần cuối, cũng chỉ có ba người bọn họ có thể lên!

Tần Tấn Dương nhíu mày, thờ ơ lắc đầu một cái, “Đi xem cô ấy làm gì? Yên tâm, cô ấy không có việc gì! Lại tính khí tiểu thư, chỉ một lát nữa là tốt!”

Lúc ở Anh Quốc, mỗi lần đều như vậy!

Tức giận không có lý do gì, vui vẻ cũng không có lý do! Hoàn toàn không theo lẽ thường mà xuất bài! Biện pháp tốt nhất chính là không để ý tới cô ấy! Đợi cô ấy tức xong rồi, là tốt!

Quan Nghị vẫn có chút không yên lòng, khuyên, “Tấn Dương! Cô ấy dẫu gì cũng là vị hôn thê của cậu, cậu đi lên xem một chút thì tốt hơn!”

Thấy hắn không có chút cử động, tiếp tục nói, “Coi như trong lòng cậu không xem cô ấy là vị hôn thê, cậu cũng coi cô ấy như em gái mà nhìn chứ! Đi lên xem cô ấy một chút! Tiểu nha đầu kia, tính khí cũng rất sâu xa khó hiểu!”

“.....” Tần Tấn Dương có chút nghi ngờ nghiêng đầu, đột nhiên hăng hái, “Vì sao cậu quan tâm Kỳ Kỳ như vậy? Ba người chúng ta là từ nhỏ cùng nhau lớn lên đó!”

Tiếp, nói ra đáp án trong lòng, “Không phải là cậu thích Kỳ Kỳ chứ!”

Tỉ mỉ suy nghĩ lại, khó trách bên cạnh tên tiểu tử này không có nữ nhân, chẳng lẽ là bởi vì Du Ty Kỳ sao? Dương như khi còn bé, Quan Nghị rất che chở cho yêu tinh bám người đó!

“Mình? Chớ có đùa được hay không a! Cô ấy là vị hôn thê của cậu a!” Quan Nghị vội vàng cự tuyệt.

Tần Tấn Dương đưa tay gõ bàn một cái, trầm giọng nói, “Mình sẽ không cưới cô ấy đâu! Điểm này cậu không phải không biết? Nếu như đổi lại là cậu cùng Kỳ Kỳ kết hôn, mình nghĩ cha của Đại tiểu thư cũng sẽ không phản đối!”

“Dù sao Quan gia, ở Anh quốc cũng có máu mặt a! Hơn nữa, cha mẹ cậu cũng hối cậu cưới rồi!”

Nói xong, cảm thấy chủ ý này quá tuyệt vời! Giải quyết Du Ty Kỳ, cũng đem Quan Nghị bán ra ngoài! Một mũi tên trúng hai con chim, xác thực không tệ!

“Đứng nhắc tới họ! Một cặp người già dờ hơi, cả ngày bay không thấy hình không thấy bóng!” Nhắc tới người trong nhà, Quan Nghị trực giác lắc đầu, vừa bực mình vừa buồn cười.

Tuổi cũng trên năm mươi rồi, lại còn có thể có bộ dáng ân ái như vậy! Hiếm thấy!

Vừa nghĩ như thế, mình dường như cũng đã thật lâu không trở về gặp bọn họ! Ai! Đợi khi mình tìm được một nửa kia, rồi trở về! Ngày ngày dè dặt nhìn một đôi người già dờ hơi trình diễn tiết mục ân ái!

Quan Nghị vội vàng nói sang chuyện khác, thuận tiện mà hỏi, “Mới vừa rồi cũng bạn tốt của Đồng Thiên Ái nói chuyện, cô gái Phương Tình nói chuyện gì vậy?”

“Cậu đoán xem?” Tần Tấn Dương không trả lời thẳng, nhíu lông mày.

Mà thái độ hần, bởi vì nghe được ba chữ “Đồng Thiên Ái”, nhớ tới nụ cười như ánh mặt trời của cô, mà trở nên dịu dàng. Dung nhan anh tuấn, có vẻ càng thêm mê người, tràn đầy mị lực.

“Đó chính là vấn đề được giải quyết!” Quan Nghị không hề tiếp tục hỏi nữa, từ cái khuôn mặt đặc ý kia, cũng có thể biết được kết quả.

Cười đến. Cùng dạng như chó.

Tần Tấn Dương trầm tư một hồi, giống như là đang ra quyết định, “Mấy ngày nữa mình muốn cùng Thiên Ái đến Anh quốc! Việc ở Đài Loan, phải giao cho cậu rồi!”

“Đến Anh quốc? Cậu quyết định? Mang Đồng Thiên Ái đến đối mặt với người nhà cậu? Cậu chuẩn bị đi bao lâu?” Trong lòng Quan Nghị cả kinh, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên ra quyết định như vậy.

Tần Tần Dương chấn định lại tâm thần bối rối, nghĩ đến lời nói của Phương Tình, Nghị nói, “Cho đến khi bọn họ thừa nhận thì về! Một ngày bọn họ không gật đầu, một ngày mình còn chưa quay lại!”

Thật ra thì bọn họ thừa nhận hay không thừa nhận thì mình cũng không sao, bởi vì trong lòng hẳn chắc chắn là được rồi!

Nhưng nếu Thiên Ái cần sự đồng ý của bọn họ, hẳn liền mang theo cô trở về cùng nhau đối mặt! Hẳn hiểu là sẽ tốn thời gian cũng Lão Ngoan Cố đó, cho đến khi bọn họ đồng ý!

Queo qua cửa cầu thang, Du Ty Kỳ đứng sững sờ. Sau khi trở về phòng, cảm thấy có chút khát nước, không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là lại ra khỏi phòng, nghĩ xuống lâu lấy một ly nước trái cây.

Thanh âm của bọn họ quá lớn, hoặc có thể là vì mình vốn có chút để ý.

Lặng lẽ nghe xong cuộc nói chuyện của bọn họ, im lặng xoay người muốn trở về phòng, lúc này mới phát hiện tứ chi của mình cứng ngắc, muốn động cũng không nhúc nhích được.

Lỗ mũi có chút ê ẩm, tuy nhiên lại không khóc nổi.

Tần ca ca..... Anh ấy căn bản không thích mình..... Anh ấy thích là cô gái tên Đồng Thiên Ái.....

Không trách được Tần ca ca sẽ không để ý đến cô, vô luận cô cố gắng như thế nào, vô luận cô biểu hiện khéo léo như thế nào, đều không có tác dụng. Thì ra trong lòng Tần ca ca, đã có người yêu.

222. Chương 226: Cũng Không Buông Tay

Edit: Ái Nhân

Beta: Ha.chi

Một ngày mới bắt đầu, tâm tình của Tần Đại tổng tài trở nên vô cùng tốt.

Đây là chuyện mà mỗi vị tiến vào văn phòng tổng tài đều có thể cảm thấy rõ ràng, bởi vì hôm nay vẻ mặt Tần tổng lộ nụ cười dịu dàng, ấm áp đến không thể tin được, không giống bộ dạng ngày hôm qua cuồng phong bạo vũ.

Dĩ nhiên, chuyển biến như vậy đối với tất cả quản lý các ngành trong công ty mà nói, quả đúng là tốt nhưng mà...

Không cần tiếp tục chiến đấu nơm nớp lo lắng, đề phòng, cũng không cần sợ chỗ nào không đúng liền chọc giận Tần tổng.

Quản lý ngày hôm qua còn bị phê bình, giờ phút này vừa đi ra khỏi phòng làm việc liền thở phào nhẹ nhõm. Trên khuôn mặt mập mạp ôn hòa, có chút cảm khái, mặc dù trong lòng kinh ngạc sự tương phản của Tần tổng hôm qua với hôm nay.

Ngẩng đầu lên, chạm mặt Quan đại thư ký, vội vàng nịnh nọt hô một tiếng, “

Quan thư ký. Chào buổi sáng!”

Quan Nghị duy trì mỉm cười, hiểu gật đầu, cố ý hỏi, “Quản lý Trần a! Cực khỏe! Hôm nay còn tốt đó chứ?”

Quản lý Trần vội vàng ứng tiếng trả lời, “Quan thư ký! Rất tốt! Hôm nay tốt vô cùng!” Nói xong, giật mình tựa hồ chính mình nói không đúng lắm, lại giải thích, “Oh không! Mỗi ngày đều rất tốt!”

“Tôi hiểu rồi! Quản lý Trần đi mau đi! Tần thị còn rất cần nhân tài ưu tú như quản lý Trần vậy!” Quan Nghị giọng điệu thành khẩn một lời nhiều ý nói, vỗ vỗ bờ vai hắn.

Quản lý Trần nghe hắn khích lệ như vậy, lập tức tươi cười nói, “Quan thư ký khách khí! Vậy tôi nhanh đi trước!”

Gật đầu cười, lúc này mới bước đi, đi về thang máy.

Lúc này Quan Nghị mới gõ cửa phòng làm việc, sau đó đẩy cửa vào.

Bên trong phòng làm việc, Tần Tấn Dương ngồi trên ghế dựa lớn, đưa lưng về phía hắn, nhìn bầu trời vô cùng xanh thẳm ngoài cửa sổ. Không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng lại có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của hắn.

Quan Nghị đi thẳng tới trước bàn làm việc của hắn, ngồi xuống ghế dựa, nhàm chán hỏi, “Không phải mấy ngày nữa cậu muốn dẫn Đồng Thiên Ái đến Anh quốc sao? Thế nào hôm nay không thấy cậu có động tĩnh gì?”

Tâm tình hắn rất tốt, thật sự là như vậy!

Thanh âm vui vẻ của Tần Tấn Dương truyền đến, có chút hưng phấn nói, “Ngày mai!”

Cách ngày mai, còn hai mươi giờ, thời gian một ngày, làm sao có vẻ trở nên khá dài như vậy đây? Ai! Đồng Thiên Ái, hắn muốn cô mà nghĩ đến phát điên, đến mắc bệnh thần kinh rồi! Chỉ là cần phải nhẫn nhịn!

“Rồi! Như vậy cậu tính khi nào thì mang Đồng Thiên Ái đến Anh quốc đây?” Quan Nghị truy hỏi sự việc kỹ càng.

Tần Tấn Dương dừng một chút, suy tư một lát, kiên định nói, “Ngày mai!”

Tìm được cô, bái tể mẹ cô xong, liền mang cô trực tiếp bay đến Luân Đôn Anh quốc. Không quản nhiều như vậy, hắn chỉ biết, hiện tại, trong sinh mệnh hắn, chỉ có cô là quan trọng nhất!

Tất cả tất cả cái khác, tất cả toàn bộ nhanh chóng để sang bên đi!

Quan Nghị nghe được câu trả lời của hắn, tò mò há to miệng, bộ dạng không thể tin được, sững sờ hỏi, “Ngày mai? Không phải ngày mai cậu mới đi tìm cô ấy sao? Thế nào ngày mai lại mang cô ấy đến Anh quốc?”

Không phải chứ? Đây cũng là quá điên cuồng rồi! Nói gió chính là mưa đấy! Tính tình khi nào thì lại nóng vội như vậy!

Nhưng suy nghĩ một chút cũng bình thường, kể từ sau khi Tần Tấn Dương gặp Đồng Thiên Ái, chỉ cần có quan hệ đến cô bé mồ côi đó, hắn liền thay đổi không được bình thường, trở nên thần kinh Tây Tây, làm cho người ta không chịu nổi!

Ghế dựa lớn chợt quay lại, Tần Tấn Dương thâm trầm nhìn Quan Nghị, phân phó nói, “Quy củ cũ! Bao hết khoang hạng nhất của chuyến bay đến Anh Quốc vào ngày mai!” (AN: Ôi!!!!!! Mình cũng muốn có người bao khoang hạng nhất ỉnh! Ôi, khi nào thì hoàng tử cuối Rolls-Royce mới đến đón mình đây?!)

“Làm ơn! Thời gian gấp như vậy, không có nói trước, làm sao có thể có a!” Quan Nghị kêu lên.

Tần Tấn Dương nheo lại đôi ưng mâu, nói ra mấy chữ, “Không có sao? Vậy thì thuê máy bay! Tùy tiện thuê một phi cơ! Trực tiếp bay đến Anh quốc! Nếu như không có nữa, thì chuẩn bị trực thăng ỉnh!” (AN: *mắt mở to, chảy nước miếng*)

“Cậu làm sao cũng được, ngày mai mình nhất định phải đến Anh quốc!”

Bị nói cho hết lời, cuối cùng Quan Nghị vẫn phải nhận tất cả toàn bộ vấn đề khó khăn.

Gương mặt Quan Nghị tỏ rõ đau khổ, khóe miệng giật giật.

Lầu bầu nói, “Thuê máy bay! Thua thiệt cậu nghĩ đi a! Không phải là thực sự muốn đem trực thăng vẫn đỗ ở Nam Bộ điều đến đây chứ? Hơn nữa, ở Đài Bắc không cho trực thăng tư nhân tiến vào!”

“Cho cậu hai sự lựa chọn, hoặc là cậu cùng Đồng Thiên Ái lái xe đến Đài Nam. Sau đó ngồi trực thăng bay thẳng đến Anh quốc. Hoặc là lựa chọn cũng các hành khách khác dùng chung một cabin!”

“Phiền phức như vậy!” Tần Tấn Dương nhíu mày, lại đem ghế dựa lớn quay lại hướng cửa sổ.

Thanh âm của hắn, thờ ơ nói, “Vậy thì xài chung đi! Nhanh một chút đi mua vé máy bay! Ít nói nhảm!”

“Được! Mình sẽ đi ngay bây giờ! Ai bảo số mình số khổ!” Quan Nghị không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, đi ra khỏi phòng làm việc.

Chưa được vài phút, Quan Nghị quay trở lại phòng làm việc.

Có chút vô lực, nhìn ghế dựa lớn, rên rỉ nói, “Mình bị cậu làm cho hôn mê mất thôi! Đồng Thiên Ái cô ấy có hộ chiếu sao? Mình đoán cô ấy không có, nếu là như vậy, có mua vé máy bay! Cô ấy cũng không lên máy bay được a!”

“” Tần Tấn Dương ảo não nhú mày.

Đáng chết! Hắn lại có thể quên mất!

Thân thể chuyển một cái, cả người quay lại. Nhìn Quan Nghị, trầm giọng nói, “Cứ đặt vé máy bay! Cùng lắm ngày mai tìm được cô ấy làm hộ chiếu rồi cùng đến! Dù sao ngày mai nhất định phải bay đến Anh quốc!”

Đã quyết định rồi, để tránh nảy sinh nhiều rắc rối hơn, chuyện này nhất định phải nhanh chóng giải quyết!

Kéo dài một ngày, hắn lại thêm một ngày lo lắng!

Quan Nghị trợn to hai mắt gạt đầu, vừa thở dài một tiếng, không chịu nổi gạt đầu, “OK! OK! Tần đại tổng tài! Tôi đây thân làm thuộc hạ, lập tức thay người làm việc!”

“Ừ!”

Bầu trời rất xanh, nhớ tới nụ cười của cô, giống như ánh nắng mặt trời rực rỡ trên bầu trời.

Tần Tấn Dương hé miệng cười cười, thái độ dịu dàng tản ra ánh sáng lấp lánh, “Đồng Thiên Ái! Ngày mai lúc gặp mặt anh, em có thể hay không giết mình?”

Tưởng tượng thấy biểu tình muôn màu muôn vẻ trên trên mặt cô, nhớ đến tất cả mọi thứ của cô.

Trong lòng đột nhiên trở nên tràn đầy chờ mong.

“Lần này, anh tuyệt đối không thả tay em ra nữa! Tuyệt đối không! Em trốn không thoát!” Nhịn không được thấp giọng nói.

Giống như lằm bằm lâu bầu, lại càng giống như lời thề.

223. Chương 227: Nhất Định Phải Chờ Anh

Edit: bạn nào ed thì vào nhận nào

Beta : Ha.chi

Đêm đã khuya.

Quý Hướng Phàm tan việc trở về, mang theo gà chiên mỹ vị vừa vào tới nhà trọ thì cái người đang rộn ràng ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối lộ đầu ra, nhắm mắt, ngửi thấy mùi thơm mê người, tay cầm xẻng nhảy ra.

“Quý Hướng Phàm tiên sinh! Mau giao gà chiên ra đây!” Dem cái xẻng giơ về phía anh, uy hiếp nói. Quý Hướng Phàm cởi giày đi dép. Thức thời đi tới phòng bếp, cầm gà chiên trong túi đưa cho cô.

“Phương Tình tiểu thư! Tôi giao ra đây rồi !” Cô gạt đầu hài lòng, liếc hắn một cái. “Coi như nhà anh thức thời! Lát sẽ thưởng da gà!”

“”

Quý Hương Phàm trừng mắt, dáng vẻ giả bộ bất mãn, nhưng đáy mắt tràn ngập ý cười. Mà khóe môi cũng cong lên biểu lộ tâm tình khoái trá. Đồng Thiên Ái đang ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, nhin không được cười khê một tiếng:

“Hương Phàm đại ca. Haha. anh như vậy mà lại bị Tiểu Tình bắt nạt sao?”

“A —— không có! Cô ấy rất thiện lương, là một phụ nữ dịu dàng!” Quý Hương Phàm cố ý phóng đại âm thanh, hướng về phía Đồng Thiên Ái trừng mắt.

Đồng Thiên Ái lập tức hiểu vội im lặng, mắt liếc cái đầu trong phòng bếp thò ra.

Là sao đây. . . .

Loại cảm giác này. Thật là làm cho người ta hâm mộ.

Quý Hương Phàm ý thức được cô gái dịu dàng, lương thiện sau lưng mình đã rời đi, bấy giờ mới nhún vai, đi tới ngồi bên cạnh Đồng Thiên Ái xem TV.

Đột nhiên, không đầu không đuôi nói:“Thiên Ái! Mùa đông đã qua, mùa xuân cũng tới rồi!”

Đồng Thiên Ái nghe thấy lời nói này, chợt nghiêng đầu nhìn về phía Quý Hương Phàm, phát hiện anh chăm chú xem phim, lại từ từ quay đầu lại nhìn TV như chưa có chuyện gì.

Mùa đông đã qua Mùa xuân đã tới Hương Phàm đại ca. là nói cho cô nghe?!.
.. Có ý sao?.

Đồng Thiên Ái cảm thấy có chút ảm áp, bỗng nhiên lại nghĩ tới “hắn”. Không biết những ngày này “hắn” có nghĩ đến cô không? Có nhớ không dù chỉ là một chút?

“Nhìn này, tôi cá nữ chính trong phim truyền hình đều không tranh thủ cơ hội thì làm sao biết có được hay không chứ? Nếu như tôi mà là người nam chính đoán không chừng sẽ tức chết luôn!” Quý Hương Phàm thuận miệng vô tâm nói.

Đồng Thiên Ái ngẩn ra, ngơ ngác nhìn màn hình TV, không tiêu cự. Cô. . . đúng là chưa từng tranh thủ. . . Ngay cả tranh thủ cũng không dám???? Hít sâu một hơi, trong lòng có quyết định. Ngày mai. . . Ngày mai... nếu như hắn còn nhớ. Ngày mai. Nếu như hắn xuất hiện ở trước mặt cô. Cô nhất định phải nói cho hắn biết ba chữ. Lần này. Không phải bốn chữ. . .mà. . . Ấy là ba chữ. Nhưng mà, hắn có đến không?

Lúc ăn cơm tối, Phương Tình cùng Quý Hương Phàm ồn ào giành gà chiên.“Mau đưa nó cho em! Cái cánh gà đó em đã ”chăm“!”

Phương Tình chỉ vào cánh gà trong tay người kia, cầm giận quát. Quý Hương Phàm nghi ngờ ngẩng đầu lên, cẩn thận tìm hiểu cánh gà trong tay:” Trên đây không có viết tên em nha! Ai biết là của em! Hiện tại anh lấy trước thì là của anh!” Nói xong, hung hăng cắn một miếng lớn. “Anh dám ăn nó! kệ, ăn rồi em đây cũng muốn! mag trả cho em!” Phương Tình đứng dậy, đưa tay chém giết.

Đồng Thiên Ái an phận ăn cơm, gặm cánh gà trong tay mình. Bọn họ đỏ mặt cãi vã, còn cô chỉ cười. Có thể cùng nhau gây gỗ, như vậy cũng là hạnh phúc! Trong giây lát, cô nhớ tới đoạn thời gian ngắn cùng sống với Tần TấnDương...

Từng ly từng tý giống như là một bộ phim, một cuộn phim điện ảnh thật dài, câu chuyện của bọn họ giống hệt như bộ phim hàn:

” Ngôi nhà hạnh phúc”! Có kẻ ước? Có ở chung?...

Ăn cơm cho thật mau, cô đứng dậy, hướng về nơi vẫn còn đang ồn ào: ” Hai người cứ từ từ tranh, em mệt rồi, em đi tắm trước đây. Ngày mai em muốn đi viếng mộ mẹ cho nên muốn dậy sớm một chút!”

Phương Tình gật đầu một cái, cười híp mắt nói, “Đi đi! Đi ngủ sớm một chút! Nữ nhân phải ngủ sớm mới tốt! Có thể cải thiện dung nhan!”

“Ừm!” Đồng Thiên Ái xoay người, vào phòng tắm. Quý Hướng Phàm có chút kỳ quái, nhìn phòng cửa nhà tắm đã đóng, lúc này mới nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi, “Bà xã! Làm sao mà em đột nhiên trở nên yên tâm thế, chẳng lẽ em đã lo xong?”

“Đó còn cần phải nói sao! em là ai hả!” Phương Tình lộ ánh mắt đắc ý.

Quý Hướng Phàm nở nụ cười yên tâm ,vội vàng sáng giọng, “Em là ai hả? Em không phải chính là vợ yêu của Quý Hướng Phàm sao?”

“Anh muốn ăn đòn phải không?”

“ . . . ”

Chín giờ tối. Đồng Thiên Ái nằm trên giường, nhắm mắt. Cố ép mình ngủ, tuy nhiên dù làm thế nào cũng ngủ không được. Cô đã dùng rất nhiều phương pháp, cũng không thể làm mình buồn ngủ.

“Ghé tởm!” Khẽ nguyên rửa một tiếng.

Rốt cuộc vẫn không nhận được từ trong chăn chui ra, nửa nằm ở trên giường. Đồng Thiên Ái ảo não nhàu mày, có chút bất đắc dĩ. Cứ nhiên cô bị mất ngủ! Mà nguyên nhân thao thức không phải vì ngày mai đi gặp mẹ, tự cô hiểu đó là lo lắng, là sợ... Còn có. Mong đợi. vừa lúc điện thoại đặt đầu giường rung lên ở trên ngăn tủ. Cô phản xạ theo tính bất lấy cái điện thoại đó, tay một hồi tê dại.

Mắt vừa thấy tên trên màn điện thoại lòng chợt im ắng nhưng đằng sau là một tâm tình cuồng loạn. Điện thoại hiện tên—— Tần Tần Dương. Suy nghĩ kỹ không biết có nên nhận không, trong lòng cô muốn nhận nhưng tay không thể ấn nút trả lời.

Thật mâu thuẫn. Điện thoại di động rung rất lâu rồi cũng ngừng. Đồng Thiên Ái cảm thấy có chút mất mát, nhìn chăm chăm vào màn hình, nhìn nó trở nên ảm đạm. Một giây sau, điện thoại rung lên ngắt ngủ hiển thị một tin nhắn. Cô vội vàng mở khóa, đọc xong ánh mắt ánh lên tia sáng. Màn hình điện thoại hiển thị làm cô kích động thiếu chút nữa kêu to ra tiếng nhưng cũng cố đè nén sự cuồng loạn của lòng mình:

“Thiên Ái! Ngày mai nhất định phải chờ anh!”

224. Chương 228: Chờ Đợi Chờ Đợi

Beta: Ha.chi

Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, Đồng Thiên Ái đã rời giường. Nói đúng hơn là đêm qua cô cơ hồ không thể nào ngủ. Hận không thể vừa nhắm mắt lại thì trời liền sáng.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tỉnh lại. Quay đầu nhìn đồng hồ, đã sáu giờ 30’ rồi !

Một giây kế tiếp, phần chấn tinh thần, vội vàng từ trên giường nhảy xuống, kích động bắt đầu mặc quần áo.

Bước nhỏ mà nghĩ muốn chạy về phía phòng tắm, vừa mới mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy một người gương mặt còn ngáy ngủ . Cô ta híp mắt, bộ dạng đầy mệt mỏi, giống như là cá Du Hồn, Phiêu Miểu đi về phía trước .

Đồng Thiên Ái đứng ở cửa miệng không nói gì, cứ như vậy nhìn cô ta, nhìn thấy cô ta đi ngang qua mình, lúc này chân mới tiếp tục bước đi.

Chợt sau lưng Phương Tình đột nhiên lên tiếng, thanh âm cũng là mơ hồ không rõ, “Thiên Ái. Sớm như vậy. Cậu đứng đây làm cái gì a. Lúc này mới mấy giờ a.”

“Éc.” Đồng Thiên Ái lúng túng dừng bước lại, lập lòe nhìn xuống thân Phương Tình chỉ thấy một bộ dạng hỗn độn .

Cô có chút ngượng ngùng mỉm cười, ấp úng giải thích, “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tớ. Cho nên tớ muốn đi sớm một chút a. ừ. Chính là như vậy.”

“Vậy sao? Sáng sớm phải đến chỗ mẹ cậu?” Phương Tình có chút tỉnh, liếc nhìn cô tò mò hỏi.

Đồng Thiên Ái liền vội vàng gật đầu, híp mắt khẽ cười, “Đúng vậy a đúng a! Tớ sớm một chút đến chỗ mẹ! Tiểu Tình cậu ngủ thêm đi nha! Tớ đi rửa mặt trước!”

Phương Tình cũng không nói thêm gì, xoay người đi vài bước, nghiêng đầu sang chỗ khác nói tiếp, “Một lát tớ lái xe đưa cậu đi?”

Đồng Thiên Ái đã đi vào phòng tắm, cửa vừa khép vào một nửa, “Không cần nha! Tớ muốn tự đi!”

“Vậy cũng tốt! Vậy tớ đi ngủ thêm một chút!” Phương Tình làm bộ như cái gì cũng không biết khi nói, nhưng mà trên mặt lại nâng lên nụ cười đắc ý, giống như là quỷ kế đã được như ý.

Trên giường lớn trong phòng ngủ, Quý Hường Phàm còn đang ngủ. Bị không khí lạnh như băng bên cạnh thổi tới, hắt theo trực giác nhú nhú mày, lầu bầu một tiếng, “Bà xã! Làm sao em lại chậm như vậy!”

“Ông xã! Em đã nói với anh! Em sẽ làm được mà! Thiên Ái sẽ có thể hạnh phúc vui vẻ!” Phương Tình tâm tình thật tốt đôi tay nâng mặt của hắn lên, vui vẻ ghé vào tai hắn nói.

Quý Hường Phàm đưa tay ôm chặt cô, đầu tựa vào cổ của cô hỏi, “Sao? bà xã anh lại làm ra chuyện gì tốt nữa rồi sao?”

“Hắc hắc he he!” Phương Tình lại cố lộng huyền hư (cố làm ra vẻ cao siêu), không trực tiếp nói ra sự việc, nói chung chung. “Em ấy à! Em ngày hôm qua đã làm một chuyện vĩ đại!”

“Buổi sáng hôm nay tâm trạng Thiên Ái liền vui vui vẻ vẻ! Ai! Nói không chừng em có thể cùng cô ấy kết hôn một lượt!”

Quý Hường Phàm cái gì cũng không còn nghe vào, chỉ nghe được một câu cuối cùng, vô cùng đồng ý gật đầu, “Như vậy là tốt rồi! Bà xã chúng ta kết hôn luôn đi! Không cần chờ đôi nam nữ chậm chạp kia!”

Vừa mới dứt lời, Phương Tình đẩy hắn ra lật người, ôm chần chuẩn bị ngủ bù lại, thanh âm lười biếng, thờ ơ nói: “Kết hôn à? Được đó! Khi nào Thiên Ái kết hôn, thì em cũng sẽ kết hôn!”

“.” Quý Hường Phàm chột trợn to hai mắt, bộ dáng trông rất ảo não.

Phải chờ tới khi Thiên Ái kết hôn? Sao phải như vậy a! Thiệt là! tại sao số hắn lại khổ như vậy a! Rõ ràng đã cùng hắn ở chung một chỗ nhưng tại sao lại không muốn cùng hắn kết hôn?

Trong phòng tắm, Đồng Thiên Ái cầm khăn lông lau chùi mặt.

Đưa tay đem tóc mình buộc kiểu đuôi ngựa thật cao, hài lòng nhìn thấy bộ dạng phần chân của mình. Hướng về phía gương trang điểm, triển khai một nụ cười thật to.

Nhỏ giọng nói, “Mẹ! Lâu như vậy không thấy Thiên Ái, mẹ nghĩ Thiên Ái thế nào?”

Nghĩ tới, vừa cúi đầu vừa nói thầm. “Không biết hôm nay cái tên biến thái đó có đến hay không! Mẹ! Mẹ nhìn thấy hắn mẹ sẽ thích hắn sao? Hắn là một nam nhân lộn xộn lung tung!”

Mất mấy phút ngây ngô soi gương, Thiên Ái đưa tay vỗ đầu mình.

“Này! Đồng Thiên Ái! Cô thật là một kẻ ngu ngốc! Cô ở nơi này mà nheo cái gì đây? Nhanh một chút lên đường đi!” Khẽ nguyên rủa một tiếng, vội vàng đem khăn lông treo lên, vừa đem bãi chiến trường thu dọn lại vừa sắp xếp lại đồ dùng tắm gội.

Vội vàng rời ra khỏi phòng tắm, chạy đến phòng ngủ của mình. Tiện tay cầm lên túi xách đặt trên ghế, cùng với trái cây cúng tế đã chuẩn bị từ sớm cô sải bước ra khỏi phòng.

“Có thứ gì quên mang theo không? Không có! Đi nhanh thôi!” Cô Cúi đầu, liếc nhìn đồ trong tay.

Đổi dép, xỏ chân vào giày của mình.

Vừa mới mở cửa phòng, chuẩn bị đi ra ngoài. Phương Tình từ trong phòng ngủ thò đầu ra, cười nói, “Thiên Ái! Trở về sớm một chút ăn cơm a! Nếu là mang nhiều thêm một người trở lại ăn cơm cũng không có chuyện gì a!”

“A! Tôi sẽ trở về sớm một chút!” Đồng Thiên Ái trong tay còn nắm túi xách vẫn cố gắng làm thành biểu tượng “OK”.

Phương Tình hướng cô phát phát tay, “Đi đi! Đi đi!”

“Được!” Đồng Thiên Ái gật đầu, đi ra khỏi nhà trọ.

Trở tay đóng lại cửa, cô nháy mắt đột nhiên nhú mày, “Ai? Tiểu Tình sao lại nói ra câu nói kia vậy?”

Đi được vài bước, trong lòng Thiên Ái hồ nghi. Mang nhiều một người trở lại ăn cơm cũng không có sao? Tại sao Tiểu Tình lại nói như thế? Thật sự là kỳ quái a! Chẳng lẽ cậu ấy biết Tần Tần Dương nói hôm nay sẽ đến gặp mình?

Không phải đâu! Tiểu Tình làm sao biết!

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa. Bấm cho cửa thang máy đóng lại, một đường thẳng đến tầng dưới cùng cao ốc. Chưa được vài phút, Đồng Thiên Ái đã sải bước vội vã đi ra khỏi cao ốc.

Lúc này, trời đã có chút sáng.

Trên đường cái người đi tới đi lui cũng không ít.

Đồng Thiên Ái đứng ở con đường bên cạnh cao ốc, đưa tay vẫy một chiếc tắc xi.

Chợt nhắm mắt lại, cảm thụ gió thổi phất qua bên mặt, phát ra chút ít tiếng vang rất nhỏ. Bên tai tựa hồ còn có thể dựa vào trong trí nhớ nghe thấy giọng điệu của hắn, thâm trầm nói —— Thiên Ái! Ngày mai nhất định phải chờ anh!

Khóe môi không tự chủ lộ ra nụ cười, đáy mắt phát ra ánh sáng long lanh.

Mở cửa xe, khom lưng ngồi vào bên trong xe, xe vững vàng đi về phía trước

225. Chương 229: Người Yêu Sâu Đậm

Edit: Tuyết Tinh

Beta: Ha.chi

Xe chạy thẳng về phía nghĩa trang Nam Sơn, khi xe vừa mới dừng hẳn Đồng Thiên Ái đưa tay mở cửa xe rồi vội vàng móc tiền ra đưa cho tài xế, “Bác tài !không cần thôi!”

Ngẩng đầu lên nhìn về bậc thang thật dài. Đôi tay ôm một đồng hồ lớn, có chút kích động nhắc chân bước đi.

Khí trời còn có chút âm lãnh, lẻ tẻ mấy người cúng bái.

Cây cỏ có chút tiêu điều lạnh lẽo, ở trong gió nhẹ đập chồn, phiếm màu vàng, bộ dáng có chút đáng thương .

Đồng Thiên Ái mỉm cười đi trên đường mòn dài hẹp ở giữa hai hàng mộ, tầm mắt chính xác nhìn về phía một ngôi mộ ở phía trước không xa . Trong lòng bỗng nhiên có cảm giác khác thường, bởi vì đáy mắt cô đã nhìn thấy gương mặt mẹ tươi cười rồi.

“Mẹ! Mẹ khỏe không? Thiên Ái hôm nay vẫn cười! Mẹ thấy Thiên Ái có ngoan hay không đây?” Đồng Thiên Ái cúi người xuống, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bia mộ, lại phát hiện ngón tay có chút hơi run.

Trên bia mộ là hình một phụ nữ đang cười rất dịu dàng. Dường như nói với cô: “Thiên Ái! Bảo bối của mẹ! Mẹ đều nhìn thấy! Thiên Ái của mẹ rất ngoan!”

Đồng Thiên Ái nhịn xuống sống mũi đang cay, đem trái cây đã chuẩn bị lấy ra, toàn bộ để trước bia mộ.

Còn mình quì trước mộ lặng nhìn mẹ ở trong hình, khẽ cười một tiếng, “Mẹ! Mẹ biết không? Hôm nay còn có một người, hẳn nói hẳn cũng muốn tới thăm mẹ!”

“Sao? Mẹ hỏi con hẳn là ai?”

“Hắn a! Con cũng không biết giới thiệu hẳn với mẹ như thế nào! Dạ? Có phải anh Bạch Minh mà mẹ đã từng đề cập không hả? Không phải! Anh Bạch Minh anh ấy anh ấy xuất ngoại rồi.”

“Người hôm nay đến gặp mẹ. Là người Thiên Ái yêu sâu đậm.”

“Cũng giống như mẹ yêu ba vậy. Cũng là tình yêu sâu đậm.”

Đồng Thiên Ái cơ hồ là lằm bằm lầu bầu, trong lòng đột nhiên trở nên ảm áp vô cùng.

Biệt thự Tần gia .

Má Vương vẫn còn ở trong phòng bếp vội vàng chuẩn bị sớm một chút, xoay người một cái, nhìn thấy Tần Tấn Dương từ trên lầu đi xuống, vội vàng cười nói: “Thiếu gia! Hôm nay sao lại thức dậy sớm như vậy! Má Vương còn chưa chuẩn bị xong !”

Tần Tấn Dương lắc đầu một cái, dịu dàng mỉm cười, “Má Vương! Không cần chuẩn bị phần của con, con bây giờ sắp đi ra ngoài!”

“Thiếu gia! Sớm như vậy đi công ty à? Hiện tại mới còn sớm! Má Vương chuẩn bị xong rất nhanh! Thiếu gia ăn rồi hãy đi đi! Vẩn kịp mà!” Má Vương vội vàng nói.

Ai! Người trẻ tuổi chính là như vậy, luôn luôn không biết ăn uống phải có giờ giấc! Không ăn uống một chút? Vậy làm sao có thể khỏe!

Tần Tấn Dương không có thời gian giải thích nữa, mở ra chân thon dài, đi ra ngoài biệt thự, giọng nam trầm trầm bay tới, “Má Vương! Không cần! Má làm cho Ty Kỳ đi!”

“Thiếu gia? Thiếu gia!” Má Vương không yên tâm kêu hai tiếng, có chút nổi giận nhìn theo bóng lưng hắn rời đi .

“Ai!” xoay người thở dài, lại nhìn thấy Du Ty Kỳ đứng trên cầu thang, “Ty Kỳ tiểu thư! Sao cô lại dậy sớm vậy ? Chẳng lẽ giống như thiếu gia đi ra ngoài sớm như vậy?”

“Tiểu thư! Cô cần phải ăn điểm tâm nha! Không ăn điểm tâm đối với thân thể là không tốt!” Má Vương tận tình khuyên bảo .

Du Ty Kỳ chỉ cần môi không nói gì. Nhìn theo hướng hắn rời đi cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất không thấy gì nữa, lúc này mới xoay người, có chút chán chường trở về phòng của mình.

Anh Tần Tha hay là đi. Tại sao. Tại sao như vậy.

Má Vương nhìn thấy dáng vẻ mất hồn của cô, tự lằm bằm, “Thiếu gia cùng tiểu thư, hôm nay sao lại hơi lạ!” Nói xong, đi trở về phòng bếp, tiếp tục chuẩn bị điểm tâm.

Du Ty Kỳ đi trở về phòng, ngơ ngác ngồi ở trên giường.

Vẫn mở máy vi tính, đột nhiên một hồi âm thanh “Tích tích ục ục” vang lên. Đây là âm báo cuộc gọi video, đối phương không phải là ai khác, chính là cha của cô Du Hạo Thiên.

Du Ty Kỳ phiên não đi đến trước máy vi tính, nắm con chuột đề xuống phím kết nối.

Trong màn hình máy vi tính, một hồi màu lam chờ đợi tần số. Cũng không lâu lắm, Du Hạo Thiên gương khí phách thoáng hiện, tuổi trên năm mươi Du Hạo Thiên nhìn đứa con gái duy nhất của mình bằng đôi mắt sủng ái .

“Kỳ Kỳ, ở Đài Loan chơi đủ chưa? Chơi đã, thì có thể trở về! Bà nội Tần còn có Ông nội Tần cũng rất nhớ con!” Du Hạo Thiên dùng giọng điệu dụ dỗ nói.

Du Ty Kỳ không nói gì, trong lòng đau xót, nước mắt từ từ ngưng tụ.

“Tại sao không nói chuyện? Cha mới từ Mỹ về, mang cho con rất nhiều quần áo xinh đẹp! Con mau về để xem qua một chút đi? Xem xem mắt thẩm mỹ của ba lần này có tốt hơn lần trước không?”

Du Hạo Thiên thấy cô không nói lời nào liền nhẹ giọng nói. Trước kia hơn mấy tháng không thể nào quan tâm tới cô, buồn bán thật sự là quá bận rộn, nên làm cho con gái bảo bối của mình giận dữ.

“Con không cần quần áo xinh đẹp! Ty Kỳ không cần những thứ đó!” Du Ty Kỳ đột nhiên lên tiếng, nhưng trong thanh âm có chút nghẹn ngào.

Du Hạo Thiên nghe được thanh âm của cô, có chút nóng nảy: “Bảo bối a! Nói cho cha, con làm sao vậy a! Đừng khóc a! Cha sẽ đau lòng đấy! Có phải ở Đài Loan, Tần Dương ăn hiếp con không?”

“Cái tiểu tử thú kia! Thiệt là! Cha giúp con mắng hắn!”

Du Ty Kỳ vừa nghe đến những lời này, lập tức khóc ra thành tiếng, bên khóc bên rống, “Con không muốn. Anh Tần anh ấy muốn cưới người khác. Con không muốn. Cha. Con không muốn.”

“Ai nói! Tần Dương là vị hôn phu của Ty Kỳ, cha cùng Ông nội Tần đã sớm quyết định rồi!” Du Hạo Thiên nghiêm mặt nói.

Du Ty Kỳ vẫn còn khóc, “Anh Tần thích người khác. anh ấy không thích Ty Kỳ. Cha gạt người. Ông nội Tần cũng là gạt người. Anh Quan Nghị cũng biết.”

“Chỉ có Ty Kỳ không biết!”

Du Hạo Thiên nhìn thấy con gái bảo bối của mình khóc thút thít thương tâm như vậy, trong lòng nhất thời lửa giận nút trời.

Rống to, “Nó dám! Nó chỉ có thể lấy Kỳ Kỳ! Cha ngay bây giờ gọi điện thoại cho Tần Tần Dương! Yên tâm! Cha sẽ nghĩ hết biện pháp, hôm nay sẽ để cho các con trở về Anh quốc!”

“Bảo bối đừng khóc nữa! Chờ tin tức của cha!” Du Hạo Thiên vừa an ủi mấy câu, vội vã cắt đứt video.

Du Ty Kỳ vừa định nói “Không cần”, lúc này mới phát hiện ra màn ảnh máy trong ví tính đã bị ngắt kết nối.

226. Chương 231: Câu Chuyện Giả Dối

Edit: Tuyết Tinh

Beta: Ha.chi

Trong đường hầm đi từ Đài Bắc đến nghĩa trang Nam Sơn, Tần Tần Dương một tay chống cằm, một tay cầm lái, trong lúc lơ đãng cúi đầu, lần nữa liếc nhìn thời gian.

Chín giờ mười phút, chỉ còn 30 phút! Chỉ còn 30 phút thôi, dường như anh cảm thấy khoảng cách của anh và cô ngày càng gần.

Đồng Thiên Ái! Em nhất định phải chờ anh! Trong lòng không nhịn được thầm nói.

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên.

Tần Tần Dương liếc nhìn màn hình, ánh mắt vốn là có chút mong chờ, nhưng khi nhìn thấy tên người gọi đến thì ánh mắt liền ảm đạm đi. Đưa tay ấn vào nút trả lời, đem tai nghe nhét vào trong tai.

“Chuyện gì?” Thấp giọng hỏi.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói Quan Nghị hiển nhiên có chút khản trương cùng với ngưng trọng, “Tần Dương! Mau quay về! Xảy ra chuyện rồi !”

Tần Tần Dương bị giọng nói của Quan Nghị làm cho trong lòng cả kinh, có chút rối loạn, nhưng cũng mau chóng bình tĩnh lại thần sắc, trầm giọng hỏi, “Trước tiên hãy nói ra đi! Rốt cuộc chuyện gì! Không nên hốt hoảng như vậy !”

“Mới vừa rồi Du thúc thúc gọi điện thoại tới, nói ông nội cậu bệnh nặng! Bảo cậu với Ty Kỳ cùng nhau trở về!” Quan Nghị vội vàng đem ngọn nguồn sự tình một lần nói ra.

Tần Tần Dương buồn bực, không ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy, không nhịn được hỏi tới, “Không đùa chứ? Cậu xác định?”

“Làm ơn! Là Du Hạo Thiên gọi điện thoại tới đó! Cậu nghĩ ông ta giống mẹ cậu sao?” Giọng nói Quan Nghị có chút nóng nảy bộc phát nhưng vẫn không quên dặn dò một tiếng, “Cậu bây giờ lập tức trở về đi! Bây giờ tớ đi đón Ty Kỳ!”

“Một lát gặp tại công ty! Vé máy bay tớ đã chuẩn bị rồi! Các cậu trực tiếp bay về Anh quốc!”

“Nhanh lên một chút a!”

Quan Nghị hồ hết loạn lên, đem điện thoại chốt cắt đứt.

Tần Tần Dương nghe bên kia đầu điện thoại truyền tới thanh âm “Tít tít...” trong lòng chốt rối loạn.

“Shit!” Đôi tay nắm thật chặt tay lái, không nhịn được dùng tiếng Anh nhẹ mắng ra một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, ở cuối đường hầm, chỉ cần qua một chút nữa, là có thể nhìn thấy cô! Nhưng tại sao, lại vào chính thời điểm này! Đáng chết! Có phải ông trời đang trêu cợt anh hay không !

Là bởi vì lúc trước anh quá phóng lưu cho nên bây giờ cố ý hành hạ anh hay sao?

Mất thấy sắp được nhìn thấy cô, bỗng nhiên bây giờ phải quay đầu lại!

Anh giống như suy tư thật lâu, lâu như trải qua một thế kỉ dài đằng đằng. Nhưng cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng, có chút vô lực dựa vào ghế, cảm thấy cả người mệt mỏi.

Chiếc xe Benz lái ra khỏi đường hầm, đánh mạnh tay lái, quay đầu.

Vội vàng ấn xuống số điện thoại Đồng Thiên Ái , trong lòng lại nghĩ, trước tiên mình cùng Du Ty Kỳ trở về Anh quốc, xem rõ thực hư câu chuyện ra sao, rồi sau đó trực tiếp đón cô ấy qua Anh quốc. Cho dù chỉ là nhìn thấy ông nội một lần cuối, cũng muốn cho cô nhìn thấy!

Cô ấy mới chính là vợ mình!

“Ục ục —— ục ục ——” điện thoại vẫn không người nào nghe.

Tần Tần Dương có chút gấp lên rồi, điên cuồng hét lên , “Tại sao không có ai nghe máy! Đồng Thiên Ái! Em đang làm cái gì chứ? Tại sao lại không nhận điện thoại!”

Vừa vội vàng chạy về Tần thị, dọc theo đường đi anh vẫn gọi mãi, tuy nhiên vẫn không có người nào nghe máy . Thậm chí đến khi anh đã đến Tần thị, cũng vẫn không người nào nghe.

Trước Cao ốc Tần thị, Quan Nghị cùng Du Ty Kỳ đã đứng chờ từ sớm. Nhìn thấy chiếc xe Benz cách đó không xa đang chạy tới Quan Nghị vội vàng thay Du Ty Kỳ nhắc hành lý lên, dặn dò nói, “Ty Kỳ! Mau!”

“Dạ.” Du Ty Kỳ trả lời có chút chậm chạp, đến bước chân cũng trở nên có chút nặng nề.

Ông nội Tần bệnh nặng. Đây chỉ là cha bịa ra để lấy cớ thôi.

Quan Nghị thấy cô chậm rãi bước đi, liền dừng bước, nắm lấy tay của cô, đi đến phía trước, “Ty Kỳ! Anh hiểu rằng rõ em cũng đang lo lắng! Nhưng mà lo lắng cũng vô dụng thôi! Khi em cùng Tần Dương về đến bên đó, nhớ phải báo cho anh biết ông nội Tần bị bệnh như thế nào!”

“Không có ai ở Đài Loan thì cũng không được ! Nên anh phải ở lại! Biết không? Cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không cần lo lắng!”

Du Ty Kỳ nghe được dặn dò của Quan Nghị, suýt nữa bật khóc. Nhưng mà, giờ phút này cô lại không mở miệng được, cô không biết nên nói làm sao, có lẽ chính vì phần tâm tư ấy, phần tâm tư suy nghĩ có được Tần Tấn Dương.

Chỉ có mình biết.

Đây chỉ là một câu chuyện giả dối.

Quan Nghị dắt tay Du Ty Kỳ, đi tới trước xe Benz, mở cửa xe, đem hành lý bỏ vào ghế sau xe, trở tay đóng lại cửa xe. Lại mở cửa bên ghế phụ lái, nắm tay Du Ty Kỳ, an ủi cô ngồi vào bên trong xe.

“Ty Kỳ ngoan! Không có chuyện gì! Không cần phải sợ!”

Du Ty Kỳ gạt đầu một cái, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt.

“Sẽ không có việc gì đâu!” Tần Tấn Dương thấy cô như vậy, nghĩ là cô đang lo sợ. Trong lòng mặc dù nóng nẩy, nhưng vẫn cố làm ra dáng vẻ bình tĩnh. Bây giờ, hẳn chỉ có thể bình tĩnh!

Tần Tấn Dương nghiêng đầu sang chỗ khác, còn muốn dặn dò Quan Nghị vài câu, nhưng mà nhìn đến Du Ty Kỳ bên cạnh nên đành phải thôi.

Nhìn thấy ánh mắt Quan Nghị như nói “Tớ hiểu rõ rồi! Cậu yên tâm đi đi!” .

Tần Tấn Dương lúc này mới yên lòng gạt đầu, lái xe nghênh ngang mà đi.

Sân bay Đài Bắc .

Tần Tấn Dương xách theo hành lý, vội vã bước nhanh về phía cửa kiểm phiếu .

Đột nhiên quay đầu lại, nhìn Du Ty Kỳ đã bị rớt sau mình khoảng cách khá xa, cau mày nói, “Ty Kỳ, nhanh một chút! Quan Nghị chuyển bay Quan Nghị đặt vé đã bắt đầu soát vé rồi !”

Du Ty Kỳ nghe được lời nói của anh, vội vàng bước nhanh, đi tới bên cạnh anh, cũng chỉ nỉ non một tiếng, “Anh Tần. Thật ra thì em. Thật ra thì.”

Thật ra thì cô muốn nói, đây chỉ là do cha cô muốn anh trở về mà nói dối!

Nhưng mà, tại sao lại không thể nói ra khỏi miệng!

Du Ty Kỳ cúi đầu, yên tĩnh đi theo bên cạnh Tần Tấn Dương, mãi cho đến khi xét vé xong, ngồi lên máy bay, từ đầu đến cuối cũng không nói một câu mà chỉ cắn chặt môi, dường như đang chịu đựng một áp lực rất lớn.

Một chiếc máy bay chậm rãi bay qua bầu trời, lưu lại một dấu vết của mình trên bầu trời xanh thẳm .

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, trong lúc lơ đãng đã nhìn thấy chiếc máy bay này.

Có chút nhàm chán đưa tay che đặt tại trán, phòng ngừa ánh mặt trời chói mắt, mỉm cười nói: “Mẹ! Mẹ xem chiếc máy bay kia kìa! Mẹ có nhớ lúc con còn nhỏ đã từng nói qua gì không? Là muốn dẫn mẹ đi du lịch!”

Trong hình người phụ nữ không nói gì, gió nhẹ thổi lật phất, cổ đại lay động.

227. Chương 232: Quỷ Thần Xui Khiến

Edit: Maria Liều

Beta: Ha.chi+yunafr

Cao ốc Tần thị.

Quan Nghị trở lại phòng làm việc, vội vàng cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho Đồng Thiên Ái, muốn nói cho cô biết sự việc đang xảy ra. Nhưng điện thoại di động của cô lại tắt máy!

“Chuyện gì xảy ra a! Chuyện trùng hợp sao? Cư nhiên tắt máy?” Quan Nghị thì thầm một tiếng, lắc đầu một cái, có chút mệt mỏi.

Nghĩ đến sự quan tâm của Tần Tần Dương đối với Đồng Thiên Ái như vậy, vừa nắm con chuột, vừa tìm kiếm Người Thần Bí nhờ giúp đỡ.

Màn hình máy tính trong nháy mắt đưa tới một nụ hôn gió, ngay sau đó dữ liệu liền hiện lên, có thể nhìn thấy một dòng chữ nhỏ.

“Lần này muốn tra vị kia?”

“Phương Tình, điện thoại nhà, điện thoại di động, còn có điện thoại công ty, tất cả phương thức liên lạc.” Quan Nghị mau lẹ gõ xuống ra một chuỗi chữ viết dài.

“Năm trăm vạn phí cố vấn, ngày mai gọi đến.” Người Thần Bí ở đầu đó trả lời.

“Quy củ, hiểu!” Quan Nghị ngạc nhiên, lần nào đều cũng là như thế, dầu gì hắn cũng là khách quen cũ!

Qua một phút, như những lần trước, trong máy vi tính gọi tới một văn kiện.

“Hoàn thành nhiệm vụ, hy vọng ngày mai nhận được tiền của anh!” Tin tức phát xong, biểu tượng đã chuyển sang màu đen.

Quan Nghị vừa cảm thán, vội vàng mở văn kiện ra, nhìn thấy một loạt dãy số dài kia. Đưa tay cầm ống nghe điện thoại lên, mắt thỉnh thoảng lại liếc màn hình vi tính, bấm số.

“Thật xin lỗi! Số máy quý khách vừa gọi không thể liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau, gọi lại.” Trong điện thoại di động, là giọng nói cứng nhắc của một cô gái truyền đến.

Quan Nghị nhú mày, tiếp tục gọi.

“Tôi là Phương Tình! Tôi bây giờ không có ở nhà, nếu như có chuyện, xin nhắn lại sau một tiếng ‘beep’! Tôi sẽ liên lạc lại với bạn sau!” Giọng Phương Tình vang lên trong máy trả lời tự động.

Mày Quan Nghị nhú lại càng ngày càng chặt, vô cùng bất đắc dĩ.

Muốn chết à! Làm sao lại trùng hợp như vậy.

Ngay sau đó bấm liên tiếp một dãy số, không phải “Không có ở công ty”, chính là “Có chuyện gì xin nhắn lại”, hoặc là “Con gái của tôi gần đây dọn ra ngoài, có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại di động của nó”!

Thậm chí điện thoại của nhà mẹ cô cũng tra được, nhiều số thế kia, chính là không có một có số có thể tìm cô!

Quan Nghị có chút phiền não, cầm điện thoại di động gửi một cái tin nhắn cho Đồng Thiên Ái, hi vọng cô sau khi nhìn thấy thì có thể hiểu, tại sao hôm nay Tần Dương không có đi gặp cô.

“Đồng Thiên Ái! Gia gia Tần Dương bệnh tình nguy kịch, bây giờ cậu ấy đã trở về Anh quốc! Thấy tin này, tới Tần thị tìm tôi! Tôi ở Tần thị chờ cô!”

Nhắn xong tin, nhìn thấy tin nhắn báo lại “Gửi đi thành công”, Quan Nghị lập tức ngồi phịch ở trên ghế.

Một đầu khác, Phương Tình đang kéo tay Quý Hướng Phàm, thật cao hứng đi dạo siêu thị.

Hôm nay siêu thị đặc biệt đông khách, hiện tại chính là thời gian siêu thị đông khách nhất. Nhón chân phóng mắt nhìn xung quanh, tất cả đều là đầu người, thậm chí cảm thấy dạo này sao dân số tăng nhanh vậy.

Quý Hướng Phàm lôi kéo Phương Tình đi tới gian hàng đông lạnh, chọn mua cá.

Nhiệt độ tại gian đông lạnh vô cùng thấp, vì bảo đảm cá tươi cùng với chất lượng ngon.

Phương Tình không nhịn được kêu lên, “Này! Nơi này thế nào lại lạnh như thế a! Đoán chừng phải dưới mười độ đó”

“Cái này, em không hiểu rồi!” Quý Hường Phàm giương đầu, nhất nhất quét qua những thứ này, “Giống như hải sản, bọn họ phải để nhiệt độ như vậy, nếu không cá sẽ hư hết”

Vừa đưa tay chỉ một con cá, hướng về phía phục vụ viên nói, “Chúng tôi muốn mua con này!”

“Ông xã! Kiến thức anh thật rộng nha!” Phương Tình khó nén được khích lệ.

Quý Hường Phàm híp mắt, cười nói, “Bây giờ mới biết a! Em là được gả ột ông xã vạn năng!”

“Tự cao tự đại!” Phương Tình chớp chớp đôi mi thanh tú, nói ra hai chữ, tựa hồ là nghĩ đến cái gì, vừa hướng về phía phục vụ viên hô, “Lấy thêm một con nữa! Chúng tôi mua hai con!”

Thiên Ái cùng vị Tần đại tổng tài kia! Hừ! Buổi tối sẽ đến ăn cơm!

Quý Hường Phàm trong lòng mặc dù có chút hồ nghi, nhưng là nhìn thấy trên mặt cô có phần vui sướng, nên cũng không hỏi nhiều nữa. Không phải chuyện xấu, miễn là chuyện tốt là được!

“Nhìn xem thời gian coi! Hiện tại mấy giờ rồi!” Phương Tình nói xong, lấy điện thoại di động ra.

Một tiếng oán trách lâu bầu, “Hiện tại cũng sắp mười một giờ rồi sao? Chúng ta phải nhanh lên một chút .Ai? Nơi này thế nào không có sóng! Hay là điện thoại em hư!”

Quý Hường Phàm giao tiền xong, nhận lấy túi cá màu đen. Cúi đầu nhìn qua mắt điện thoại di động của cô, “Không chừng mất tín hiệu! Nơi này là khu đông lạnh, vô cùng kín, mà tất nhiên cũng là tầng hầm!”

Phương Tình “Nha” một tiếng, không còn nghi hoặc nữa.

“Mua xong đồ rồi! Cơm trưa cũng còn chưa ăn! Một lát còn có người tới! Chúng ta sẽ bận rộn đó!” Vội vàng kéo tay Quý Hường Phàm, hướng khu khác đi.

Nghĩa trang Nam Sơn.

Đồng Thiên Ái ngồi, đôi tay chống cằm, chỉ ngây ngốc chờ đợi. Ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, một đám lại một đám lơ lửng bay qua. Bản thân ngây ngốc ngồi chờ.

Rốt cuộc không nhin được, thì thầm một tiếng, “Tần biến thái! Rốt cuộc có tới hay không a!”

Nghĩ đến tin nhắn nửa đêm hôm qua của hắn, trong lòng không ngừng tự nói với mình: Đồng Thiên Ái! Đừng tức giận ! Tin tưởng mình, không có yêu lắm người! Vẫn là tin tưởng hắn!

Mười phút trôi qua, có chút không nhin được nữa.

Cô cảm thấy vô cùng lo lắng, Tần Tấn Dương, lần này, chẳng lẽ lại đang đùa bỡn cô

Hồ nghi đưa tay vào túi xách sau lưng, muốn lấy điện thoại di động ra xem lại tin nhắn kia, như vậy cũng có thể cho chính mình một điểm an ủi. Cúi đầu, tìm trong túi xách, nhưng không tìm thấy điện thoại của mình.

“Không phải lại để quên trên tủ đầu giường đi?” Đồng Thiên Ái nỉ non một tiếng, cố gắng hồi tưởng.

Chợt, có chút ảo não vỗ vỗ đầu óc của mình, “Thật là ngu ngốc! Ta thật sự là quá ngu ngốc! Không trách được lúc đi ra, còn cảm thấy quên cầm thứ gì!”

Nguyên lai là quên mang điện thoại di động rồi !

Làm sao bây giờ? Trở về lấy? Không được! Nếu là Tần biến thái tới, không nhìn thấy cô thì làm sao bây giờ?

Thôi! Anh ấy nhất định sẽ tới! Tần Tấn Dương, đây là anh tự mình nói đấy! Anh nhất định sẽ đến! Cô ở chỗ này chờ anh!

228. Chương 233: Nói Không Nổi Nữa

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi +yunafr

Thời gian từng phút trôi qua, đảo mắt đã qua mười phút, ngay sau đó 20', 30', 40', một canh giờ cứ như vậy trôi qua.

Đồng Thiên Ái lần nữa giơ tay lên nhìn xuống đồng hồ, thì thầm một tiếng, “Cũng hơn mười hai giờ!”

Tại sao hắn còn không có tới? Tần biến thái! Rốt cuộc đang làm gì? Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì sao? Hay là hắn quyết định không tới đây? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

“Ừng ực ừng ực ——”

Buổi sáng lúc đi ra khỏi nhà cũng chưa có ăn cái gì, bụng rỗng một buổi sáng. Hiện tại bụng đã phát ra tiếng kháng nghị, thật sự là có chút đói đói, tuy nhiên cô không có tâm tình ăn cái gì.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn hình mẹ, vẫn tràn đầy lòng tin mỉm cười, “Mẹ! Con có nói qua, anh ấy là người lộn xộn lung tung! Chỉ là, con tin tưởng anh ấy, anh ấy nói đến thì sẽ đến, nhất định sẽ tới!”

“Cái gì? Nếu như anh ấy không đến đây?”

“Mẹ, người thật là xấu! Hắn làm sao sẽ không đến! Mẹ không phải từng nói qua sao? Người nào yêu sâu đậm, chắc là sẽ không nói láo với đối phương! Nếu như nói láo, vậy nhất định là anh ấy có nguyên nhân!”

“Cho nên nói! Anh ấy nhất định sẽ tới! Nhất định sẽ!”

Nữ nhân trong hình, như cũ chỉ là mỉm cười. Nụ cười kia, tựa hồ là ủng hộ cô..., cho cô lòng tin cùng với đồng ý lớn lao.

Đồng Thiên Ái tự lẩm bẩm, vẫn tiếp tục lặp lại lời nói. “Anh ấy nhất định sẽ tới, anh ấy nhất định sẽ tới.”

Đôi tay ôm chân, đem lấy chính mình ôm thật chặt, cuộn thành một đoàn.

Nhắm mắt lại, trong lòng lại không nhịn được hỏi: Tần Tấn Dương, anh sẽ tới hay không.

Hai giờ chiều.

Phòng họp Tần thị đang triển khai hội nghị, cửa phòng họp bị người đẩy ra.

Quản lý các ngành quay đầu lại, chỉ nhìn thấy thư ký Quan Nghị, nhưng không thấy tổng tài Tần Tấn Dương của bọn họ. Trong lòng mỗi người cũng có chút tò mò, nhưng lại im lặng không lên tiếng.

Quan Nghị đi tới cái vị trí trống ở bàn làm việc, vững vàng ngồi xuống, mỉm cười nói, “Tần tổng tạm thời có chuyện! Hội nghị hôm nay, do tôi tạm thời thay thế Tần tổng triển khai!”

“Kế tiếp, báo cáo mỗi tháng, tất cả các trưởng bộ phận bắt đầu đi!”

Quản lý nghiệp vụ phòng khai thác trước đứng lên, đem báo cáo cầm trong tay đưa cho phụ tá, hướng về phía mọi người nói, “Phần này là thống kê kết quả mà ngành nghiên cứu đưa xuống, về nghiệp vụ mới khai phá!”

“Căn cứ điều tra thị trường, 60% đám người.”

Quan Nghị ngồi ở trên ghế, đôi tay nắm bút lông, thì thỉnh thoảng xoay tròn mấy cái.

Trong lòng lại vẫn có chút hoảng loạn, cũng là không nói được nguyên nhân.

Tần Dương lúc gần đi, mình đã đáp ứng hắn, về Đồng Thiên Ái, nhất định sẽ giải thích rõ. Nhưng là bây giờ cũng mấy giờ rồi, cái cô gái nhỏ đó lại còn không có cho hắn một cái tin tức.

Hôm nay nguyên là Tần Dương muốn đi gặp cô! Chẳng lẽ cô còn một mực chờ ở nơi đó sao?

Nhưng tại sao điện thoại di động lại tắt máy!

“Năm. Bốn. Ba. Hai. Một. Ba giờ chiều rồi !” Đồng Thiên Ái xem đồng hồ, đếm thời gian.

Nhìn thấy kim chỉ giây đi hết 1 vòng cuối cùng, có chút vô lực mím mím môi.

Cô đã một mình ở chỗ này ngồi đến tám giờ rồi, từ buổi sáng bảy giờ rưỡi bắt đầu, mãi cho đến ba giờ chiều. Chính mình cũng không biết tám tiếng này, mình sao có thể chờ được hay như vậy.

Thấy có người đang tới bái tế, cô lập tức ngẩng đầu lên, xem có phải là hân hay không.

Một mực chờ hân, trước nay chưa từng có, chờ ai lâu như vậy, đời này chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, như hôm nay vậy, chờ một người. Lại còn cam tâm tình nguyện chờ đợi như vậy.

Thật là khờ lại có chút ít ngu dại!

Đồng Thiên Ái nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng về phía hình của mẹ mà nói, “Mẹ! Anh ấy có lẽ sẽ không tới! Con chỉ đợi đến năm giờ! Nếu như đến năm giờ, anh ấy còn chưa tới, thì lúc ấy con thực sự phải đi về rồi!”

“Hôm nay anh ấy không đến, xem ra anh ấy cũng không thích Thiên Ái! Có lẽ có chút thích, đoán chừng không phải yêu!”

“Thiên Ái. Không có gì”

Trong tấm ảnh, người phụ nữ vẫn đang mỉm cười. Nhưng trong phần tươi cười này, thế nhưng lúc này có nhiều chút thương cảm cùng lo lắng. Tựa hồ là có thể đoán được, kết quả của sự chờ đợi.

Mỗi một phút trôi qua, Đồng Thiên Ái sẽ gơ tay lên nhìn đồng hồ.

“Tần biến thái! Làm sao còn chưa tới! Trời cũng mau tối rồi! Anh biết hay không biết đây!” Cô có chút tức giận gầm nhẹ ra tiếng, trong thanh âm đều mang chút run rẩy.

Lúc chạng vạng, gió thổi phát qua, không hề ấm áp nữa, mang theo chút lạnh lẽo.

Tựa hồ có thể đâm vào da người, lạnh thấu xương.

Nghĩa trang Nam Sơn lác đác chỉ còn lại một số ít người, nhưng là cũng đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi về.

Đồng Thiên chôn đầu thật sâu trong đầu gối, cổ họng có chút chát chát gì đó, đang tụ lại.

Không có nhìn lại thời gian, không có coi lại.

Ngẩng đầu, phát hiện sắc trời đã dần dần tối.

Nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, nhìn mẹ vẫn cười như cũ, nói, “Mẹ! Con đếm tới 1000! Nếu như đếm tới 1000! Anh ấy còn chưa tới, con sẽ đi về !”

“Có được hay không? Mẹ không có phản đối! Đó chính là đáp ứng!”

“Một. Hai. Ba.”

“400.”

“692.”

“761. 830. 900.”

“997. 998. 999.”

Cuối cùng “1000”, trên bờ môi, làm thế nào cũng đếm không xuống được.

Đồng Thiên Ái cảm thấy mắt chưa xót đến kim không được, chỉ là cảm giác mình sắp khóc lên. Nhưng mà không có ở trước mặt mẹ rơi lệ, từ “Một” hô ra miệng nhưng từ “Ngàn” làm thế nào cũng kêu không nổi nữa.

Đột nhiên, có chút hận hân.

Tại sao. Tại sao đêm không nổi.

1000 ... con số này. Ở trong lòng đọc bao nhiêu lần. Tại sao lại không xuất khẩu được.

Tại sao hần lựa chọn không đến. Nhưng lại lựa gặt cô nói hần nhất định sẽ đến

Cho cô hi vọng. Tại sao lại để cho cô thất vọng.

229. Chương 234: Không Phải Nhân Vật Chính

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi+yunafr

Vừa lúc đó, trước người của cô chợt thoáng xuất hiện một bóng đen.

Hốc mắt còn nước mắt chưa kịp lau đi, cô cố khắc chế không cho nó rơi xuống. Chợt ngẩng đầu lên, muốn xem người trước mặt là người nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong, ánh mắt nâng lên nhìn người trước mặt, trong nháy mắt trở nên ảm đạm vô cùng.

Đứng ở trước mặt cô là một bác hơn sáu mươi tuổi, mặc đồng phục bảo vệ.

Cúi đầu, nhìn người ngồi ở trên bậc thang đang co rúm lại vì lạnh, tốt bụng khuyên bảo, “Cháu gái nhỏ, trời tối rồi! Bác xem cháu đã ngồi thật lâu! Thế nào còn không trở về a!”

“Cháu.” Đồng Thiên Ái vừa cúi đầu, đưa tay lau nước mắt.

Lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông lớn tuổi hiền lành đứng trước người, nâng lên khóe miệng, mỉm cười trả lời. Nhưng lại phát hiện mình làm sao cũng không cười nổi.

Hiện tại, nụ cười đối với cô mà nói, thật sự là quá khó khăn!

Ông bác nhìn thấy bộ dáng thống khổ của cô, lại nhìn hình người phụ nữ trên bia mộ, cho là cô đang nhớ người thân. Mở miệng tiếp tục an ủi, “Cháu gái! Đây là mẹ cháu à? Cháu không nên buồn như vậy!”

“Nếu không, mẹ cháu nhìn thấy cháu như vậy, cũng sẽ không yên tâm đâu!” Nói xong, cảm khái thở dài một tiếng.

Đồng Thiên Ái gật đầu một cái, từ trên bậc thang đứng dậy, vỗ vỗ bờ hông, hướng về phía ông lạnh nhạt nói, “Bác. Cháu đang chờ người. Dạ. Chờ một người.”

Cô chờ người, đáng tiếc người đó không tới!

Lần này, mình lại đoán sai! Lần nữa bị người vứt bỏ!

“Người? Hiện tại cũng mấy giờ rồi a! Trời đã tối rồi! Nghĩa trang chuẩn bị đóng cửa rồi!” Ông bác giật mình nói.

“Đóng cửa.” Đồng Thiên Ái nỉ non lặp lại lời của ông.

Giống như là bị điện giật, vừa vội vàng xoay người, bắt đầu thu dọn đồ đạc, “Thật xin lỗi! Bác! Cháu hiện tại liền đi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!”

Vẫn nỉ non lặp lại “Thật xin lỗi” ba chữ này, trong thanh âm cũng bắt đầu run rẩy.

Đồng Thiên Ái nhanh chóng thu thập xong, ngẩng đầu nhìn hình của mẹ, chợt hốc mắt chua xót, hướng về phía hình mẹ im lặng nói.

Mẹ. Thật xin lỗi.

Thật xin lỗi mẹ. Thiên Ái. Hôm nay còn nói sẽ có người tới gặp mẹ.

Hiện tại. Anh ấy. Không tới được rồi.

Lão nhân gia tựa hồ là nhận thấy được cô có cái gì đó không đúng, vừa lo lắng nói, “Cháu gái! Trời tối! Đi đường cẩn thận một chút a! Nơi này gọi tắc xi khó khăn, Bác cùng cháu đi gọi xe?”

“Không. Không. Cám ơn bác.” Nhìn mẹ một lúc, xoay người hướng ông bác chào một cái.

Cõi lòng Đồng Thiên Ái ôm đầy gì đó, xoay người sải bước rời đi.

Nước mắt tung bay trong không khí, chỉ biết tâm cô đã chết đi, cô đơn rời khỏi.

Trong vở kịch này, mình cuối cùng không phải nhân vật chính.

Có thể hoàn toàn chào cảm ơn rồi.

Đi ra khỏi Nam Sơn, dọc theo đường bộ, đi một đoạn rất dài.

Không có tắc xi, thỉnh thoảng có mấy chiếc xe gào thét chạy nhanh qua. Gió bên tai, phát ra âm thanh “Ong ong ——”, Đồng Thiên Ái lại cảm giác toàn thể giới tự hồ chỉ còn lại mình cô.

Cảm giác cô đơn như vậy.

Rất cuộc, một chiếc tắc xi chạy qua, phía trước cô ngừng xe lại.

Tài xế là một người trung niên đang hoàng nhiệt tâm, nhìn thấy cô một cô gái nhỏ ở trên đường, có chút không yên lòng thò đầu ra hô, « Cháu gái nhỏ! Nơi này khó gọi xe lắm! Cô muốn đi xe không?”

“Dạ? Dạ! Cháu đang muốn trở lại Đài Bắc.” Đồng Thiên Ái bước chân mở ra, lấy lại tinh thần nhẹ giọng trả lời.

Ngồi ở trong tắc xi, nhìn bóng đêm Đài Bắc trở đã tối dần.

Đồng Thiên Ái đầu dựa vào cửa sổ, từ từ nhắm hai mắt lại. Đáy mắt chợt nóng lên, ngay cả mình cũng có thể cảm nhận được sự ướt át.

Thực sự, sẽ không còn liên quan rồi sao?

Giữa bọn họ, thực sự cứ như vậy kết thúc sao?

Tần Tấn Dương.

Thời điểm trở lại Đài Bắc, đã gần tám giờ.

Tài xế đem xe dừng sát ở ven đường, cũng không có tắt máy, nghiêng đầu ngắm nhìn Cao ốc trước mặt, “Tiểu thư! Là nơi này sao?”

Đồng Thiên Ái không ngẩng đầu, tay trực tiếp lấy tiền ra, đặt ở trên xe, “Cảm ơn bác tài! Chính là chỗ này! Thực sự cảm ơn bác!” Nói xong, mở cửa xe, cả người chui ra xe.

“Tiểu thư! Còn tiền thói của cô!” Tài xế vội vàng hô một tiếng.

Đồng Thiên Ái căn bản không nghe được tiếng gọi ầm ĩ sau lưng, cũng không thèm nhìn đường, hướng phía trước mà đi, trong đầu buồn bực não nề bước đi.

Không chú ý liên đụng người.

“Ai? Cái người này, chuyện gì xảy ra đây! Đi bộ không nhìn đường sao?” Người bị đụng có chút tức giận, ngẩng đầu dừng lại rống to, mặt có chút hồng.

Đồng Thiên Ái vội vàng cúi đầu, nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Liên tiếp nói vô số lần “Thật xin lỗi”, cũng không có ý tứ dừng lại.

Lần này, người bị đụng ngược lại có chút ngượng ngùng, vẫy tay, lúng túng lên tiếng, “Không sao! Lần sau đi bộ nhìn đường đi một chút! Bộ dáng như vậy cũng không hay!”

“.” Cô chỉ là gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Đèn xanh đèn đỏ, không thể làm gì khác hơn là đứng ở vằn rạch, có chút trống rỗng ngẩng đầu lên, rốt cuộc cũng nhìn rõ. Bốn chữ to, đột nhiên chiếu vào mắt —— Vịnh Cao ốc.

Lúc nào thì nói? Cô từ lúc nào mở miệng nói ra? Cô lại có thể đối với tài xế nói đến nơi này?

Vịnh Cao ốc? Hầm và nhà của mình?

Là phản ứng bản năng của mình sao? Mình mở miệng nói qua bốn chữ này lúc nào mà bây giờ cô cứ nhiên đứng ở trước mặt tòa Cao ốc này.

Cô phải về nhà, là nơi này sao?

Đèn đỏ đã nhảy qua, chuyển thành đèn xanh. Mọi người bên cạnh ngay sau đó mở ra bước chân, sải bước sải bước đi qua bên người cô. Giữa người với người, thời điểm đi qua sẽ nâng lên một trận gió.

Đồng Thiên Ái ngơ ngác đứng tại chỗ, nhắm mắt lại, trong nháy mắt liền bật khóc.

Xoay người, hít thở sâu, kiên định bước về phía trước.

Từ từ đi, từng bước từng bước, lúc này nên rời đi thôi.

230. Chương 235: Tôi Muốn Đi Tìm Anh Ấy

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi+yunafr

Trong căn hộ, Phương Tình cùng Quý Hương Phàm ngồi ở trên bàn ăn, đã chờ lâu rồi. Sững sờ nhìn một bàn đầy đồ ăn, mắt hờn nhìn ngây ngô, “Ừng ực ừng ực ——” đói bụng đến nhịn không được.

Quý Hương Phàm nhịn không được mở miệng hỏi, “Bà xã! Thiên Ái thế nào rồi như vậy còn chưa có về?”

“Đoán chừng là hai người bọn họ đi hưởng thể giới hai người rồi! Thôi! Chúng ta ăn cơm trước đi!” Phương Tình nói xong, đưa tay cầm chiếc đũa lên, chuẩn bị tiến công về phía trước.

“Em chậm một chút a! Chậm một chút!”

“Anh làm gì thế? Không để cho em ăn à? Ghét!”

“Em không thể ăn chậm chút sao?”

Đang ở thời điểm hai người cãi vả không nghỉ, đột nhiên có người gõ cửa. Âm thanh rất nhỏ bé, “Thùng thùng ——” hai cái, rõ ràng như vậy vang lên.

Phương Tình vội vàng để đũa xuống, lập tức từ trên ghế đứng lên, có chút kích động mà đi đến cửa. Mở cửa nháy mắt, cất tiếng hoan hô, “Thiên Ái! Cậu rốt cuộc với người”

Nói được một nửa, vẫn chưa nói hết, ánh mắt nhìn thấy biểu tình trống rỗng trên mặt cô thì nhất thời ngẩn ra. Vội vàng ghé đầu nhìn về phía sau cô, cứ nhiên chỉ có một mình cô trở lại!

Đây rốt cuộc là thế nào? Chuyện gì xảy ra a! Chẳng lẽ nói cái Tần đại tổng tài đó lại đùa bốn người sao?

Hey! Quá ghê tởm! Thứ người như thế không chết quả thật chính là bại hoại a!

Phương Tình trong lòng tức giận, nhưng không ngay mặt Thiên Ái nói ra, không thể làm gì khác hơn là tìm chuyện nói tránh đi, “Thiên Ái a! Ăn cơm chưa? Thế nào rồi như thế mới trở về, cùng mẹ hàn huyên rất nhiều sao!”

“Ừa!” Đồng Thiên Ái chỉ là buồn buồn nói một tiếng.

“Tiểu Tình! Tổ có chút mệt mỏi! Tổ ngủ trước!” Vừa nói vừa đi vào phòng, trở tay đóng cửa lại.

Phương Tình nhìn bộ dạng chán chường của cô, tất cả lời nói toàn bộ nuốt xuống. Nghiêng đầu nhìn Quý Hường Phàm, đáy mắt tràn đầy lo lắng!

Cửa phòng đóng lại, Đồng Thiên Ái dựa lưng vào cửa, khẽ thở dài.

Qua một thời gian thật lâu, lúc này mới đi tới trước giường, vật trong tay “Thình thịch ——” rơi xuống trên sàn nhà. Cả người ngay sau đó hướng giường lớn, ngã xuống.

Nhắm mắt lại, đầu tựa vào trong chăn.

Trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại, thế nào bỏ cũng không đi. Gương mặt tuần tú của hân, giống như là được chạm khắc vào trong lòng, thế nào quên đây? Người nào có thể tới nói cho cô! Phải làm sao mới có thể quên hân!

Nghiêng đầu sang chỗ khác, nhắm mắt mở mắt ra, nhìn thấy điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường.

Ngơ ngác nhìn chòng chọc nó thật lâu, cơ hồ là quỷ thần xui khiến đưa tay nắm lấy điện thoại di động. Mở ra tin nhắn, lại phát hiện điện thoại di động không biết tại sao lại tắt máy!

Sao lại không có pin!

Đợi đã nào...! Chờ một chút! Không có pin? Như vậy, nói cách khác, nếu như hân có gọi điện thoại tìm cô, cũng không có nhận được?

Chợt từ trên giường nhảy lên, vừa cuống quýt từ trong ba lô móc pin dự trữ ra, đem pin đã hết thay thế. Tay đều run rẩy, khẩn trương cầm điện thoại di động.

Qua ba giây đồng hồ, đèn xuống nút mở máy.

Có khả năng sao? Hân là có lí do! Sẽ là như vậy sao?

Điện thoại di động mới vừa mở máy, trong tay cũng là từng trận tê dại, kéo thời gian thật dài.

Đồng Thiên Ái nhìn trên màn hình xuất hiện vô số vô số cuộc gọi nhỡ, há to miệng, trong lòng chợt trở nên kích động. Có chút dở khóc dở cười, điện thoại của cô, cứ nhiên lại hết pin.

Còn có một cái tin nhắn, vội vã mở ra đọc .

“Đồng Thiên Ái! Gia gia Tấn Dương bệnh tình nguy kịch, bây giờ đã trở về Anh quốc! Thấy tin tức, tới Tần thị tìm tôi! Tôi ở Tần thị chờ cô!”

Ký tên —— Quan Nghị.

Ánh mắt chợt nóng lên, xoay người, vọt ra khỏi phòng.

Không chút nghỉ ngơi, nghiêng đầu hướng về phía bàn ăn Phương Tình hốt hoảng hô, “Tiểu Tình! Cậu lái xe đưa tớ đi có được hay không? Hiện tại! Lập tức! Lập tức! Tớ muốn đi Tần thị!”

Xe con chạy băng băng ở trên đường Đài Bắc, Phương Tình thì thỉnh thoảng liếc về hướng người bên cạnh, trong lòng mặc dù quan tâm lo lắng, nhưng lại không có mở miệng hỏi gì. Bởi vì, sẽ chỉ làm Đồng Thiên Ái càng thêm gấp gáp.

Cũng không lâu lắm, xe dừng sát ở đối diện tòa nhà Tần thị.

Đồng Thiên Ái vội vàng mở cửa xe, không còn kịp nói thêm cái gì, “Tiểu Tình! Cậu về trước đi! Về sau tớ sẽ giải thích mọi việc với cậu!”

Nói xong, chân đã trực tiếp nhảy ra khỏi xe.

Cả người vội vàng chạy vội đi ra ngoài, hướng tòa nhà đi tới.

Vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra, đèn xuống nút gọi, “Ừ ừ ——” điện thoại vang lên hai cái, có người nhận.

Bên đầu điện thoại bên kia, âm thanh của Quan Nghị có vẻ cực kỳ kích động, kêu la nói, “Đồng đại tiểu thư! Cô đi nơi nào rồi! Tìm khắp nơi cũng không thấy cô! Tôi có chuyện rất quan trọng nói cho cô đây!”

“Tôi bây giờ đã đến Tần thị rồi ! Anh xuống đây đi!” Đồng Thiên Ái cũng khó giấu kích động, vội vàng nói.

Trong xe, Phương Tình vẫn không có rời đi. Chỉ là lái xe ra xa một chút, ở phía xa nhìn chăm chú vào Đồng Thiên Ái, nhìn thấy trong cao ốc sáng đèn lên, có người tới đón cô vào Cao ốc, lúc này mới yên lòng chậm rãi thở ra một hơi.

Đạp chân ga, không chần chờ rời đi.

Tần thị Cao ốc, lầu cuối.

Quan Nghị rót ly trà nóng đưa cho Đồng Thiên Ái, có chút cảm khái nói, “Chuyện chính là như vậy! Tình huống quá gấp có chút vội! Cho nên Tần Dương không có cách nào trì hoãn, cậu ấy thật ra thì từ sớm đã đi tìm cô!”

“Cô nên biết địa vị của cô ở trong lòng của cậu ấy, không có bất kỳ một người nào có thể dao động!”

Đồng Thiên Ái run rẩy nhận lấy ly trà, có chút ngu ngốc gật gật đầu, “.”

Bây giờ nghe những thứ này, không biết nên nói những gì rồi. Quả nhiên là hắn có nguyên nhân! Giờ khắc này, sức sống trong lòng bỗng nhiên trở nên bùng bùng .

Quan Nghị nhìn cô sững sờ mất hồn, tiếp tục mở miệng hỏi, “Đồng Thiên Ái! Hiện tại. Cô chuẩn bị làm sao làm đây.”

“Làm sao là làm sao?” Đồng Thiên Ái nỉ non nhớ tới.

Tần Tần Dương. Anh sẽ hi vọng em đi Anh quốc tìm anh sao.

Nhắm mắt lại suy tính ba giây, thời điểm mở mắt ra, thần sắc đã thoáng hiện tia kiên định dũng cảm.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu nhìn Quan Nghị, kiên quyết nói, “Tôi muốn đi Anh quốc! Tôi muốn đi tìm anh ấy!”

231. Chương 236: Không Có Không Thể Nào

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi+yunafr

“Sao?” Quan Nghị hiển nhiên có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới cô có thể nói như vậy.

Đồng Thiên Ái thấy hắn có chút nghi ngờ nhìn mình, đột nhiên cười, kiên quyết lặp lại một lần nữa, “Quan Nghị! Tôi muốn đi Anh quốc! Tôi muốn đi tìm anh ấy!”

Đúng vậy! Cô muốn đi tìm hắn! Cô muốn đi Anh quốc!

Trước kia đều là hắn chủ động! Lần này, để cho cô vì tình yêu dũng cảm một lần!

Chỉ cần trong lòng hắn khẳng định có cô, chỉ cần hắn không có để cô xuống, chỉ cần hắn cùng với cô một dạng kiên định, như vậy liền làm cho cô dũng cảm một lần đi!

Quan Nghị nhìn vẻ mặt thành thật của cô, không giống như là nói giỡn, trong lòng sáng tỏ tất cả.

Hướng cô gật đầu một cái, cũng là dặn dò nói, “Đồng Thiên Ái! Tôi muốn trước hết để cho cô biết rõ! Về sau, có lẽ cô sẽ đối mặt rất nhiều chỉ trích hà khắc, cô có thể chịu được không?”

Tần gia gia bệnh tình nguy kịch. Coi như Tần gia gia đã vô lực trông nom chuyện này.

Nhưng cha của Du Tu Kỳ, cũng không phải một đĩa đèn cạn dầu! Theo như những hiểu biết của bản thân mình đối với hắn, hắn tuyệt đối sẽ can thiệp! Hơn nữa sẽ hết sức ngăn trở! Không tách bọn họ ra, thề không bỏ qua!

Đồng Thiên Ái cầm trà nóng lên, uống một hớp lớn, nước trà ấm áp chảy vào bụng, giống như là đưa ình dững khí lớn lao.

Cô nhìn chăm chăm vào nước trà, dị thường kiên định nói, “Tôi hiểu rõ! Tôi đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi! Chỉ cần Tần Dương đứng ở bên tôi, tôi sẽ không bỏ cuộc!”

Chỉ cần hấn đối với mình. Giống như cô đối với hấn như vậy. Hai người sẽ kiên trì tới cùng.

“Cô đây có thể yên tâm! Tôi cùng Tần Dương là anh em nhiều năm như vậy, tôi rất hiểu rõ cậu ấy! Cậu ấy đối với cô, là có ý thật đấy!” Quan Nghị chậm rãi thở ra một hơi, trấn an nói.

Nếu như Tần Tần Dương nghe được tiểu cô nương hấn yêu, hôm nay nói “Tôi sẽ không bỏ cuộc” bốn chữ này, đoán chừng hấn sẽ mừng như điên! Và sẽ cười đến một dạng giống chó!

Đồng Thiên Ái giống như là đang nghĩ gì đó, đưa tay một phát bắt được ống tay áo Quan Nghị, “Quan Nghị! Tôi không có hộ chiếu! Hộ chiếu còn có vé máy bay, còn cần anh giúp!”

“Cái này không thành vấn đề! Tôi sẽ đi mua vé máy bay ngay bây giờ! Đúng rồi! Đem chứng minh thư của cô đưa cho tôi! Cô có mang theo không?” Quan Nghị cũng có vẻ lo lắng, làm xong hộ chiếu nhanh nhất tối thiểu cũng phải chiều nay.

Đồng Thiên Ái vội vàng cởi ba lô trên vai ra, đem chứng minh đưa cho hấn, “Đây là chứng minh thư!”

“Tôi đi trước tra chuyển bay chiều nay một chút! Cô trước tại trong này chờ!” Quan Nghị thò tay tiếp nhận chứng minh thư, đi ra khỏi phòng làm việc của tổng tài.

Đồng Thiên Ái chờ lúc hấn bước qua, nhẹ nói, “Cám ơn anh! Quan Nghị!”

“ ” Quan Nghị sững sốt một chút, âm thanh tiêu sái từ phía trước bay tới, “ Chuyện của Tần Dương, chính là chuyện của tôi! Không cần cảm ơn! Thiên Ái!”

Đồng Thiên Ái không nói gì thêm, chỉ là nhìn ly trà.

Vào giờ khắc này, bỗng nhiên có cảm giác chiến đấu hăng hái.

Loại cảm giác này thật tốt!

Sau khi Quan Nghị ra khỏi phòng làm việc, Đồng Thiên Ái có chút nhàm chán đi tới trước bàn làm việc Tần Tần Dương. Đưa tay sờ sờ ghế, tựa hồ ở trên chiếc ghế, còn lưu lại hơi ấm của hấn.

Không nhịn được ngồi xuống, dán vào thành ghế, muốn nhận lấy hơi ấm của hấn ình.

“Tần Tần Dương. Em muốn đi tìm anh. Anh phải chờ em. ” Đồng Thiên Ái nhắm mắt lại, nỉ non.

Mắt mở lần nữa, đáy mắt sáng ngời bất khả tư nghị.

Bởi vì chính mình biết kế tiếp muốn đi làm cái gì, mà trở nên kiên định .

Chợt ánh mắt quét qua bàn làm việc, dừng tại một chỗ. Nhìn thấy đè ở dưới văn kiện một tờ giấy nhỏ, chỉ lộ ra một góc. Có chút ngạc nhiên, bởi vì này tờ giấy có nhiều nếp nhăn .

Cô đưa tay đem tờ giấy rút ra, thấy được trên tờ giấy viết hai hàng chữ.

Hàng chữ thứ nhất, rõ ràng là cô viết —— Tần Tần Dương biến thái.

Nhưng ở hàng chữ phía dưới, lại có người vừa viết thêm 1 dòng —— Đồng Thiên Ái anh nhớ em.

Đồng Thiên lập lại những lời này, cũng là không cách nào ức chế cười khê một tiếng, trong lòng tràn đầy tư niệm, “ Anh nhớ em. anh nhớ em. anh nhớ em. ”

Rốt cuộc là ai nghĩ ai?

Tần Tần Dương, cô rời đi, hấn cũng một dạng như cô, là như vậy sao?

Nghĩ tới, trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Hận không thể biến mình thành phi cơ, trực tiếp bay về phía cái quốc gia xa xôi đó.

Cô nghĩ đến lúc đứng ở trước mặt hắn, cho hắn ôm, hoặc là cho hắn hôn một cái, muốn nói cho hắn biết, “Tần Tần Dương em yêu anh!”

Đứng dậy, đi tới cửa sổ.

Bóng đêm hết sức thâm trầm, trong bầu trời đêm sao lốm đốm đầy trời. Chợt thấy ba điểm sáng ở cửa máy bay đang chậm rãi bay qua bầu trời. Trải qua một thời gian rất lâu, mới bị bao phủ trong bầu trời đêm.

Đồng Thiên Ái hít thở một hơi sâu, nỉ non nói, “Em sắp đến rồi!”

Ngay vào lúc này, Quan Nghị đã trở lại phòng làm việc, đẩy cửa vào, đi tới bên cạnh Đồng Thiên Ái, nói, “Hộ chiếu, chiều nay mới làm xong! Máy bay sẽ bay lúc năm giờ!”

“Còn có! Đây là địa chỉ Tần gia ở Anh quốc! Anh văn lẫn Trung văn tôi đều thay cô chuẩn bị ra giấy!”

“Nếu như đến đó không biết đường, như vậy có thể cầm tờ giấy này hỏi đường!”

“Bằng anh tôi cũng vậy đã giúp cô chuẩn bị xong!”

“A? Còn thiếu thứ gì nữa? Đúng rồi! Tôi trước gọi điện thoại cho Tần Dương chứ?”

Quan Nghị ý thức nói một tràng, vừa định cầm điện thoại lên gọi, bỗng nhiên lại ảo não nói, “Đáng chết! Hắn bây giờ còn đang ở trên phi cơ! Còn chưa có xuống phi cơ! Đây!”

Đồng Thiên Ái cười đáng yêu, vui mừng không thể ngừng, “Không sao! Tốt nhất không cần nói cho anh ấy biết! Bởi vì, tôi muốn cho anh ấy một kinh hỉ!”

Thật là kỳ vọng đó! Thời điểm cô xuất hiện ở trước mặt hắn, Tần Tần Dương có thể hay không trợn to hai mắt, sau đó không chớp mắt nhìn chằm chằm cô đây?

“Cô làm được không? Anh quốc đó nha!” Quan Nghị có chút không yên lòng, cau mày.

Khi bị hắn nghi ngờ nhìn chăm chú, Đồng Thiên Ái kiên định gật đầu một cái, “Tôi làm được! Anh hãy yên tâm đi!”

Ở trên thế giới này, không có chuyện gì là không thể.

Chỉ cần vì yêu chính là cái người kia.

Không có gì là không thể làm.

232. Chương 237: Giải Trừ Hôn Ước

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Đài Bắc cùng Luân Đôn, Anh quốc chênh lệch múi giờ ước chừng bảy tiếng, mười hai giờ hành trình, đến được phi trường Heathrow, Anh quốc.

Chính lúc này là năm giờ sáng.

Tần Tần Dương cùng với Du Ty Kỳ vội vàng bước nhanh ở lối đi VIP, thần sắc trên mặt ngưng trọng dị thường. Nhưng hai người mỗi người là nỗi lo không giống nhau. Một là vì bệnh của gia gia nguy kịch, một người khác lại là vì nói dối.

Đột nhiên, Du Ty Kỳ thả chậm bước chân, có chút mè nheo.

Mà cô cúi đầu, chặt chẽ cắn môi, nhưng cũng không dám ngẩng đầu nhìn Tần Tần Dương đang đi phía trước .

Từ Đài Bắc đến Anh quốc, vô số lần cơ hội, cô đều muốn mở miệng thẳng thắn tất cả. Nhưng lại không có nói ra, kìm nén đến cô sắp hít thở không thông! Nói láo, lừa gạt, loại cảm giác này thật là quá tệ!

Cho dù là Tần ca ca. Không thích cô.

Cho dù là Tần ca ca. Thích người khác. Muốn cưới người khác.

Nhưng là. Cô cũng không muốn. Lừa gạt Tần ca ca.

Bởi vì chính mình. cũng là thật lòng thích anh ấy.

Tần Tấn Dương quay đầu lại, nhìn không thấy người bên cạnh theo sát mình. Lo lắng xoay người, nhìn thấy Du Ty Kỳ đứng cách đó không xa. Không vui đến nhú mày, hướng cô hô, “Kỳ Kỳ! Nhanh lên một chút! Không có thời gian!”

“Em. Dạ? Dạ!” Du Ty Kỳ sửng sốt một chút, nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Không có cách nào, chỉ đành phải nhắm mắt đi tới bên cạnh hắn.

Ở cửa ra dành cho VIP, chú Quân đang chờ đợi. Vị lão quân gia này, là người làm trung thành nhất ở Tần gia, rất được Tần Nhân Tông tin tưởng, càng thêm hắn là tả tôn hữu ti, cũng là tâm phúc của hắn.

“Thiếu gia! Kỳ Kỳ tiểu thư!” Chú Quân nhìn thấy người tới, cung kính khom người, trầm giọng hô.

Tần Tấn Dương vội vàng sải bước qua, đến bên cạnh hắn thì vội vàng hỏi, “Chú Quân! Tình huống của gia gia như thế nào? Lần này nghiêm trọng sao? Có hay không qua khỏi nguy hiểm?”

“Thiếu gia sau khi trở về thì biết!” Chú Quân cũng không có nói thêm cái gì.

Du Ty Kỳ đi theo sau lưng Tần Tấn Dương, nghe được đối thoại của bọn họ, căng thẳng trong lòng.

“Tần.” Mới vừa mở miệng kêu một chữ Tần, làm thế nào cũng không mở miệng được, đem lời nói tiếp theo đi xuống.

Đoàn người, giống như là như một trận gió ra khỏi phi trường.

Ở cửa ra phi trường đoạn xe đã đợi lâu. Tài xế nhìn thấy người tới, động tác nhanh nhẹn chuẩn bị sẵn sàng!

Chú Quân sải bước vượt đến phía trước, đem cửa xe mở ra.

Tần Tấn Dương xoay người, chờ Du Ty Kỳ vào xe, lúc này mới khom người ngồi vào bên trong xe.

Cửa xe liền được người đóng lại.

Số lượng xe riêng xếp thành một hàng dài đều đi về phía trước.

Tần Tấn Dương có chút hơi mệt, nghiêng đầu, ánh mắt liếc thấy Du Ty Kỳ có chút mất hồn mất vía. Khó có được mở miệng an ủi người, “Không có chuyện gì! Không nên quá lo lắng! Gia gia phúc lớn mạng lớn!”

“.” Du Ty Kỳ nghe được hắn nói như vậy, chợt lo lắng hô ra miệng, “Không phải như thế! Không phải.”

Chuyện hoàn toàn cũng không phải là như vậy! Chỉ là một âm mưu!

“Anh hiểu biết rõ! Gia gia bệnh tình nguy kịch làm em rất lo lắng! Nhưng là bây giờ lo lắng cũng không làm được gì! Nên tin tưởng bác sĩ Đức Lý!” Tần Tấn Dương thấy vẻ mặt cô khẩn trương nên khuyên bảo.

Du Ty Kỳ nghe được giọng nói dịu dàng của hắn, đột nhiên xúc động hô lên một tiếng, “Hoàn toàn không phải là như vậy! Gia gia hoàn toàn không có ngã bệnh bệnh tình cũng không có nguy kịch! Là cha đang nói láo!”

Lời mới ra miệng, lúc này mới ý thức được mình nói những gì.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, trốn to hai mắt nhìn về Tần Tấn Dương.

Tần Tấn Dương kinh ngạc, không dám tin nhìn cô, đôi mắt chợt nheo lại, cả người trở nên lạnh lùng cùng với nghiêm trang. Trong ánh mắt không còn dịu dàng nữa, cũng là lộ ra tia lạnh lùng sắc bén.

“Kỳ Kỳ! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra! Em từ nhỏ cũng không có nói láo! Anh ghét nhất ai lừa gạt anh!” Tần Tấn Dương tận lực khắc chế tâm tình, nhưng tức giận trong thanh âm hiển nhiên dễ nhận thấy.

Tay của hắn không tự chủ được nắm chặt, trong lòng có thể mơ hồ nhận thấy được, kế tiếp có thể nghe được kết quả.

“Như em nói, là cha đang nói láo! Bệnh tình của gia gia không có nguy kịch! Đều là nói dối, lừa gạt Tần ca ca trở về Anh quốc!”

Du Ty Kỳ trong lòng cả kinh, nước mắt trong hốc mắt bắt đầu chuyển động, nghiêng đầu sang chỗ khác, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Tần ca ca! Anh không nên tức giận! Là Kỳ Kỳ không tốt! Kỳ Kỳ sai rồi!”

“Anh không có tức giận!” Tần Tấn Dương nghiêng răng nói, trong lòng cũng không có nhận được chút sinh khí!

Nhìn gương mặt của cô ấy, trong lòng vốn là tức giận, nhưng lại cứng rắn quyết tâm không hướng về phía cô rống to. Dù sao, trong lòng mình, thủy chung đã xem cô thành là em gái, một cô em gái mà thương yêu!

Du Ty Kỳ nhìn hắn thật lâu, lấy hết dũng khí hỏi, “Tần ca ca! Anh có phải hay không không thích Kỳ Kỳ!”

Vào giờ khắc này, cô lại là cực kỳ muốn biết đáp án này.

Tần Tấn Dương nhìn cô, trịnh trọng nói, “Anh thích Kỳ Kỳ! Thế nhưng loại thích này, chỉ là anh trai đối với em gái! Cho nên, anh hi vọng em có thể hiểu, đây không phải là yêu!”

Rốt cuộc, cũng nói ra khỏi miệng.

Phát hiện cả người chậm rãi thở ra một hơi, đem lời muốn nói đã chôn giấu nói ra.

Hiện tại phát hiện, thật ra thì cũng không quá khó khăn để mở miệng.

“Không phải yêu.” Du Ty Kỳ có chút hoảng hốt, cúi đầu nỉ non lặp lại một lần nữa.

Lúc ngẩng lên lại, gương mặt kiều diễm nở nụ cười có chút chua cay, cũng là giống nhau thật lòng nói, “Tần ca ca. Sẽ lấy cô ấy à.”

Người đó tên là Đồng Thiên Ái, phụ tá của hắn.

Tần Tấn Dương không chút nghĩ ngợi, kiên quyết gật đầu, chỉ có một chữ, “Sẽ!”

Đủ rồi! Như vậy là đủ rồi đi!

Du Ty Kỳ tận lực duy trì mỉm cười, hướng về phía Tần Tấn Dương nói, “Tần ca ca! Anh không phải lo lắng! Em sẽ bảo cha giải trừ hôn ước! Cho nên anh không phải lo lắng!”

Hít mũi một cái, không để cho âm thanh của mình nghe quá mức run rẩy.

Nói tiếp, “Cho nên. Tần ca ca. Anh đi đi. Đi tìm cô ấy.”

Ngắt đầu, hướng về phía tài xế nói, “Dừng xe!”

Chú Quản ngồi ở phụ xe, nghiêng đầu, thâm trầm hô một tiếng, “Kỳ Kỳ tiểu thư!”

“Dừng xe!” Du Ty Kỳ không giống dáng vẻ ngây thơ như trước, biểu hiện khí thế Đại Tiểu Thư cần có, “Tôi kêu chú dừng xe có nghe hay không! Hiện tại! Lập tức! Lập tức dừng xe!”

Lần này, hãy để cho cô vì Tần ca ca làm chút chuyện đi! Mặc dù, như vậy không có ý nghĩa.

Tài xế bất đắc dĩ, đành phải dừng xe dừng ở ven đường.

233. Chương 238: Truy Tìm

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Tần Tấn Dương có chút cảm kích nhìn Du Ty Kỳ, đưa tay ôm chầm cô, cảm khái ôm cô vào trong ngực, “Kỳ Kỳ, Thiên Ái nhất định sẽ thích cô em gái này!”

“Tần ca ca! Anh đi đi!” Du Ty Kỳ đưa tay ôm hân, lại chỉ lưu luyến mấy giây.

Ngay sau đó, buông lỏng tay ra.

Tần Tấn Dương gạt đầu một cái, tươi cười dịu dàng vô cùng.

Ở trên trán của cô, khe hân xuống, mỉm cười nói, “Cám ơn em! Kỳ Kỳ!”

Du Ty Kỳ tựa đầu từ biệt, không nhìn hân nữa, cũng như trò đùa dai tự đắc nói giỡn, “Tần ca ca, nếu anh không đi, như vậy Kỳ Kỳ sẽ kêu tài xế lái xe đi!”

“Tài xế cùng chú Quân đều chỉ nghe em thôi!” Có chút uly hiếp nói ra khỏi miệng.

Tần Tấn Dương cười ra tiếng rồi, trong tiếng cười vô cùng vui vẻ, không nhận được đưa sờ sờ đầu nhỏ của cô, “Kỳ Kỳ về nhà trước! Tần ca ca sẽ phải quay lại Trung Quốc!”

“Em hiểu biết rõ! Anh đi mau a! Thật dài dòng!” Như cũ nhìn ngoài cửa xe, nhưng trong thanh âm lại bắt đầu run rẩy.

Tần Tấn Dương không phải nghe không ra ghen ngào của cô, cũng đánh phải sắc đá, “Anh đi đây!”

Nói xong, mở cửa xe, không khí có chút se lạnh thổi vào mặt .

Cúi người chui ra xe, đem cửa xe đóng lại. Không nói thêm một câu, không nói lời nào mới là tốt nhất! Càng nói càng thương cảm!

Du Ty Kỳ nghe được tiếng đóng cửa, lúc này mới nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng về phía tài xế trấn định nói, “Lái xe!”

Tài xế được lệnh, liền khởi động lăn bánh.

Xe chậm rãi lái về phía phía trước, Tần Tấn Dương đứng tại chỗ đưa mắt nhìn.

Cho đến khi nhìn thấy xe biến mất ở chỗ rẽ, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Đứng ở bên cạnh, đưa tay ngăn một chiếc taxi lại, khom lưng chui vào bên trong xe. Ngẩng đầu, hướng về phía tài xế vừa lưu loát nói Anh ngữ, “To the airport!”

Đồng Thiên Ái. Tới trễ hai mươi bốn giờ. Em có thể hay không trách anh.

Đài Bắc.

Cao ốc Tần thị.

Ở trong phòng làm việc nghỉ ngơi giăng co một đêm, thế nào cũng không ngủ được. Bây giờ là năm giờ sáng, chưa tới mười giờ, cô sẽ ngồi phi cơ bay đi Anh quốc.

Từ Đài Bắc đến Anh quốc, mười hai giờ bay.

Như vậy, nói cách khác chỉ cần hai mươi hai giờ nữa, cô có thể nhìn thấy hân!

Khi bọn họ tách ra trong cuộc sống, ý niệm nóng bỏng muốn thấy hân, vào thời khắc này dường như bộc phát. Tần Tấn Dương! Cô thực sự quá nhớ hân! Nghĩ đến sắp nổi điên rồi!

Đồng Thiên Ái từ trên giường nhảy xuống, đi vào trong phòng tắm, tắm rửa một phen.

Thời điểm ra khỏi phòng tắm, tinh thần sung mãn cả người. Trận chiến này, cô nhất định phải thắng lợi! Cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn tranh thủ qua cái gì, lần này cô sẽ làm bất cứ giá nào!

Ngơ ngác ngồi trên ghế ở đại bản, xoay người nhìn ngoài cửa sổ.

Vốn là bầu trời đang tối, rồi cuộc dần dần bắt đầu sáng lên.

Ánh rạng đông từ từ dâng lên, Đồng Thiên Ái hướng về phía ánh mặt trời lộ ra khuôn mặt tươi cười rục rờ.

Ở trong lòng im lặng nói, mẹ. Người ở Thiên đường. Cũng phù hộ Thiên Ái nha.

Cái người không có đến thăm mẹ. Anh ấy là có lí do Hôm nay Thiên Ái sẽ phải đi tìm anh ấy. Mẹ nhất định phải phù hộ Thiên Ái.

9h sáng.

Quan Nghị cũng không có về nhà, nghỉ ngơi ở một gian phòng khác ở tầng dưới.

Hắn đã sai người chuẩn bị sớm một chút, đi vào phòng làm việc của tổng tài.

Đẩy cửa ra, nhìn người đang ngồi đưa lưng về phía hắn.

Hướng về phía cô hô, “Đồng Thiên Ái! Tôi chuẩn bị hết rồi! Tới đây ăn một chút đi! Phi cơ buổi chiều bay, nếu em bị đói bụng, đến lúc đó Tần Dương sẽ tìm tôi tính sổ đấy!”

Đồng Thiên Ái “Dạ” một tiếng, từ từ xoay người, ánh mắt chậm rãi nhìn đến Quan Nghị.

Trên mặt của cô, trấn định dị thường.

Mà nụ cười nơi khóe miệng, nhưng làm cho người ta cảm giác rất mê hoặc

Tựa hồ, nụ cười của cô có loại mị lực trí mạng.

Ánh mắt Quan Nghị nhìn thẳng vào mắt của cô, sững sốt một chút, nuốt một ngụm nước bọt, chát chát nói, “Tôi cho người chuẩn bị qua loa, em xem có hợp không khẩu vị không?”

Kỳ quái! Tại sao hiện giờ tiểu cô nhi cho hắn cảm giác có chút áp lực khiếp người?

Đây là chuyện gì xảy ra a! Minh tại sao có loại cảm giác này?

Chợt gảy đầu, đi tới trước bàn làm việc, đem đĩa để xuống. Nhưng cái cảm giác đè nẹp trong lòng kia, ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của cô, càng cảm thấy mãnh liệt, thật đúng là gặp quỷ!

Ba giờ chiều.

Cô Nhi Viện Nhân Ái Đài Bắc.

Một chiếc xe con màu đen dừng ở trước cửa Cô Nhi Viện, trong xe đi xuống một người đàn ông mặc tây trang màu đen. Hắn đeo kính đen, có chút hung thần ác sát.

Điện thoại di động bên tai truyền đến giọng nói ra lệnh của đối phương, “Đến Cô Nhi Viện Nhân Ái Đài Bắc rồi sao? Tra rõ! Năm đó có phải hay không có một cô bé gọi là Đồng Thiên Ái, bởi vì mẹ bị tai nạn xe, mà bị đưa vào Cô Nhi Viện!”

“Bấm báo điện hạ, thuộc hạ đã đến!” Người đàn ông vội vàng cung kính trả lời.

Đối phương vừa cuồng ngạo vừa khinh thường nói, “Phế vật! Tra nhiều như vậy, cho đến bây giờ không có tra ra! Lại còn muốn ta phái người tự mình đi tra! Lưu người có ích lợi gì?”

“Thuộc hạ thất trách! Thuộc hạ nguyện ý chịu phạt! Xin điện hạ trừng phạt!” Người đàn ông run như cây sậy, vội vàng tạ tội.

Đối phương hừ lạnh một tiếng, “Dẫn người trở về tổ chức! Tất cả trở về đợi lệnh!”

“Dạ!” Người đàn ông trầm giọng trả lời.

Điện thoại chợt cắt đứt, người đàn ông ngẩng đầu nhìn về Cô Nhi Viện. Mở ra bước chân, đi về phía trước.

Phía sau cửa sắt lớn, bọn nhỏ đang cười đùa chơi đùa, chợt có một hài tử nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn thấy bộ dáng của hắn, hô to một tiếng. Tất cả bọn nhỏ rồi rít nghiêng đầu nhìn lại, nháy mắt tất cả đều ngây ngẩn cả người khi nhìn thấy người tới .

Trong đó mấy người nhất gan sợ tới mức khóc, nhất thời hoảng loạn.

“Từ Mụ mẹ! Có chú rất hung đến!”

“Oa —— Từ Mụ mẹ! Có chú kỳ quái đến rồi! Có người xấu!”

Bọn nhỏ bắt đầu kêu la rồi, hướng về phía sau lưng, cùng nhau thét lên chạy trốn. Giống như người đàn ông trước mặt là hung thần ác sát .

Người đàn ông tháo mắt kính xuống, lộ ra ánh mắt vô tội, cũng không thể làm gì hơn.

Dáng dấp hần kinh khủng lắm sao? Không phải vậy chứ!

234. Chương 239: Mang Tiểu Thư Về

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Từ viện trưởng đi phía trước theo sau là mấy vị nữ tu sĩ đi ra khỏi tòa nhà.

Nhìn thấy người đàn ông ở bên ngoài cổng Cô Nhi Viện, trong lòng có chút tò mò. Nhưng vẫn ung dung đi tới trước hàng rào sắt, mỉm cười hỏi, “Tiên sinh! Xin hỏi ngài có chuyện gì không?”

Người đàn ông bày ra bộ mặt tươi cười, nghiêm túc hỏi, “Ngài khỏe chứ! Viện trưởng! Quấy rầy ngài cùng mấy em nhỏ, thật sự xin lỗi! Tôi tới nơi đây, là muốn hỏi ngài về một người!”

“Hỏi thăm một người?” Từ viện trưởng thấy hần rất có lễ phép, vì vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêng đầu hướng về phía nữ tu sĩ bên cạnh dặn dò nói, “Đi mở cửa ra đi! Để vị tiên sinh này đi vào rồi nói!”

Người đàn ông nghe bà nói như thế, gật đầu một cái, cảm kích nói, “Cám ơn viện trưởng!”

Cửa được người mở ra, Từ viện trưởng gương mặt hiền lành, lễ phép để cho hần đi trước, “Tiên sinh! Nơi này xin mời! Mời vào phòng làm việc nói chuyện!”

“Hào! Phiền toái viện trưởng!” Người đàn ông có chút áy náy, cũng vội vàng nói.

Nếu không giải quyết sự tình cho tốt, hần sau khi trở về sẽ chết chắc!

Vừa nghĩ tới khuôn mặt âm trầm của điện hạ, cả người không nhịn được run run, da đầu cũng có chút tê dại , trong nháy mắt cả người có cảm giác run rẩy.

Nơi xa, bọn nhỏ núp ở phía sau cây cột, nhìn thấy người đang đi tới chỗ bọn họ, cả kinh kêu la chạy ra

“Cái ông chú xấu đó tới rồi! Mọi người chạy mau a!”

“Nhanh lên một chút! Rút lui!”

Người đàn ông có chút buồn bực nhíu mày, hướng viện trưởng xấu hổ cười cười.

Không thể không lần nữa hoài nghi, hần dáng dấp thực sự kinh khủng như vậy sao? Hần muốn hôn mê. . .

Bên trong căn phòng nhỏ, Từ viện trưởng đi tới trước bàn làm việc ngồi xuống. Đưa tay cầm thánh giá ở trước người, cười nói, “Tiên sinh! Mời ngài ngồi! Tiên sinh là muốn hỏi thăm ai?”

Người đàn ông vội vàng ngồi xuống ghế đối diện bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn về phía viện trưởng.

Trong miệng nói ra tên của một người, “Đồng Thiên Ái!”

“Thiên Ái?” Từ viện trưởng lấy làm kinh hãi, trong lòng gấp gấp, tò mò nhìn hẩn, “Tiên sinh! Thiên Ái đã xảy ra chuyện gì sao? Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Không có gì! Viện trưởng không cần lo lắng!”

“Nói như thế nào đây? Bởi vì Đồng Thiên Ái rất có thể là tiểu thư của nhà chúng ta! Cho nên muốn hỏi thăm!”

Người đàn ông trực tiếp nói ra, cũng không tính giấu giếm.

Toàn thế giới, cũng không có ai dám can đảm cùng gia tộc Kaden ở Italy đối kháng!

Viện trưởng kinh ngạc nhìn hẩn, tựa hồ còn không dám tin, ” Mẹ của Thiên Ái bị tai nạn xe cộ qua đời! Sau đó liền được chính phủ đưa tới Cô Nhi Viện này! Cô bé không có thân nhân!”

“Như vậy mẹ của cô, có phải hay không tên là Liễu Phiêu Phiêu?” Người đàn ông hô lên tên tuổi đã được khắc sâu trong ấn tượng.

Viện trưởng cố gắng nhớ lại, sau đó lắc đầu một cái, ” Mẹ Thiên Ái, dường như không phải gọi bằng tên này!”

Người đàn ông bừng tỉnh hiểu ra, hô lên cái tên khác, “Đồng Hân!”

.

4h 15’

Cao ốc Tần thị.

Cửa phòng làm việc của tổng tài bị người đẩy ra, Quan Nghị lách mình xuất hiện, hướng về phía Đồng Thiên nói, “Hộ chiếu lấy được rồi. Có thể lên đường! Tôi tiễn cô đi phi trường!”

“Tốt!” Đồng Thiên Ái đứng dậy, đưa tay đem tờ giấy nhỏ kia bỏ vào trong túi.

Bước nhanh mà đi đến bên cạnh hẩn, nhận lấy hộ chiếu cùng với vé phi cơ trong tay hẩn, kiên định mỉm cười, “Lên đường đi!”

Mang theo vô hạn ước mơ cùng với mong đợi, hướng phương hướng của hẩn, đi tới.

30 phút sau, xe tới phi trường Đài Bắc.

Đồng Thiên mở cửa xe, nhảy ra khỏi xe, xoay người hướng về phía Quan Nghị đang bên trong xe, nở nụ cười, “Đưa đến đây là được rồi! Tôi có thể tự đi! Còn có! Ngân vạn lần không được nói cho Tần Dương!”

“Tôi muốn cho anh ấy một kinh hỉ!” Nheo mắt lại, có chút đắc ý cười.

Quan Nghị Minh gật đầu, thủ thế, “Hiểu! Đồng Thiên Ái! Tôi sẽ thay cô giữ bí mật này!”

“OK!” Đồng Thiên Ái hướng hẩn phát phát tay, trở tay đóng cửa xe lại.

Đứng tại chỗ, nhìn xe rời đi.

Lúc này mới xoay người, ngẩng đầu trấn định nhìn về đại sảnh phi trường. Đưa tay cầm túi đeo đai lưng an toàn, tựa hồ có chút kích động. Mở ra bước chân, hướng về phía mục tiêu đi tới.

Mỗi một bước đi, cũng cảm giác cách hẩn gần hơn một điểm.

Mười hai giờ sau, mình có thể nhìn thấy hẩn.

“Hành khách thân mến, chuyến bay đi Anh quốc, Luân Đôn GTR3 bắt đầu xét vé, xin quý khách đến cửa.” Cái loa trong phi trường vang lên giọng nữ dịu dàng.

Đồng Thiên Ái ngồi ở khu chờ, vội vàng đứng lên, hướng cửa kiểm vé đi tới.

“Quý khách, xin hãy cầm lấy hộ chiếu cùng với vé phi cơ của cô!” Tiếp viên hàng không sau khi kiểm tra xong, đem mấy thứ hoàn trả lại.

Đồng Thiên Ái mỉm cười nhận lấy, nghiêng đầu nhìn về lên phi cơ.

Xoay người, hít thở thật sâu một cái. Hướng phi cơ bước đi, ngẩng đầu lên, khoe môi nâng lên.

“Tiên sinh, xin ngài nịt chặt giầy an toàn!”

“Tiểu thư, xin ngài nịt chặt giầy an toàn!”

“”

Trên phi cơ, tiếp viên hàng không khuôn mặt mỉm cười, thân thiết nhắc nhở các hành khách.

Qua mấy phút, lỡ tai một hồi ông ông. Cảm thấy cả người đang bay, trong lòng biết phi cơ đã từ từ cất cánh. Mà mình, đang cách hẳn càng gần.

Đồng Thiên Ái nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về cửa sổ phi cơ, nhìn thấy bầu trời xanh thẳm.

Nhắm mắt lại, mong đợi sau mười hai giờ, sẽ nhìn thấy hẳn.

Cô Nhi Viện Nhân Ái Đài Bắc.

Người đàn ông áo đen đi tới trước xe, nhấn xuống một dây số, chờ đợi điện thoại bên đầu kia trả lời.

“Ục ục ——” sau hai tiếng, giọng nữ êm ái vang lên, “Điện hạ đang nghỉ ngơi! Có chuyện gì cứ nói đi! Tôi sẽ bấm báo điện hạ sau!”

“Bấm báo Vũ Đường chủ! Điện hạ phải thuộc hạ tra vị tiểu thư kia, quả thật là đúng như vậy!” Người đàn ông cẩn thận trả lời.

Bên đầu điện thoại kia giọng nữ tiếp tục truyền đến, cũng là có chút lạnh lẽo, “Như vậy theo ý tứ điện hạ đi làm đi! Chút chuyện tình này về sau cũng không cần hỏi nữa! Biết không?”

“Biết. Biết.” Người đàn ông nuốt một ngụm nước bọt.

Điện thoại cúp trong nháy mắt, cảm giác mồ hôi đổ như mưa.

Không biết vì sao, nhưng hẳn cảm thấy Vũ Đường chủ so với điện hạ càng làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Tiếp nhận lấy lệnh, vội vàng mở cửa xe, hướng mục tiêu mà đi. Nhiệm vụ lần này—— mang tiểu thư Đồng Thiên Ái trở về!

235. Chương 240: Một Mình Trở Về

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Luân Đôn Anh quốc.

Cửa lớn biệt thự Tần gia được bọn người hầu đẩy ra, chiếc xe dài chậm rãi tiến vào.

Dưới ánh mặt trời, bể phun nước dâng lên sắc bọt nhũ bạch.

Du Ty Kỳ ngồi ở bên trong xe, từ từ nghiêng đầu nhìn về ngoài cửa xe. Chợt ngẩng đầu lên, đúng dịp nhìn thấy một chiếc máy bay, từ từ bay qua bầu trời, bay về phía nơi xa.

Tần ca ca. Anh đã lên máy bay về Đài Bắc sao.

Xe đã dừng hẳn, người làm vội vàng đi tới, cung kính đem cửa xe mở ra. Khom người, cúi đầu hô, “Kỳ Kỳ tiểu thư!”

Du Ty “Vâng” một tiếng, ngay sau đó nhảy ra khỏi xe.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt nhìn về biệt thự Tần gia. Giống như tất cả như là một giấc mộng, tất cả mọi người là người đứng xem, mà cô chỉ là một người tìm không thấy lối ra mộng cảnh.

Mình rời đi Anh quốc, dường như chỉ mới qua mấy ngày ngắn ngủn.

Nhưng tại sao, bây giờ cảm giác dường như đã trải qua mấy thế kỉ.

Lần này trở lại nơi này, cũng đã là mọi chuyện đều thay đổi.

Tất cả đều đã thay đổi a. Du Ty Kỳ. Người cũng có thể học được trưởng thành.
Tất cả mọi người đang bảo vệ mình thôi. Làm sao người còn ngu như vậy. Phải học được
lớn lên.

Tuy nghĩ như vậy, cũng có chút khó chịu bước vào biệt thự.

Trong đại sảnh biệt thự, phong cách mỹ luân mỹ hoán (xa hoa lộng lẫy). Sofa bằng da thật lớn, tấm thảm
thêu hoa thật lớn, còn có chiếc chuông đồng cổ vô cùng to, cùng với cầu thang khảm vàng.

Du Ty Kỳ chỉ ngậy ngốc tiến vào sảnh lớn, thẳng tắp hướng cầu thang bước đi, hướng phòng ngủ của mình
ở lầu ba chạy đi.

Mệt quá a. Hiện tại cô chỉ có cảm giác muốn ngủ. Cái gì cũng không muốn.

Ngủ được. Cũng sẽ không khó chịu như vậy.

Cô có chút cảm đầu cảm cổ đi, nóng lòng tìm một chỗ ẩn thân. Cũng không có phát giác, trên ghế sa lon ở
đại sảnh, mọi người đang ngồi ngay thẳng, đã sớm đợi bọn họ trở về.

Nhưng là, mọi người lại chỉ nhìn thấy một mình Du Ty Kỳ trở lại, Tần Tần Dương không phải cũng trở về
nước Anh sao?

Sao lại không thấy hẳn? Đây là chuyện gì xảy ra?

Tần Nhân Tông cùng với Du Hạo Thiên ngồi ở trên ghế sa lon, hai người bình thường đều là nhân vật quyền
uy. Ở Anh quốc, không có người nào không biết, địa vị không giống bình thường.

Tần Nhân Tông hướng Tần phu nhân gật đầu một cái, ý bảo bà mở miệng.

“Kỳ Kỳ!” Tần phu nhân từ trên ghế salon đứng lên, hướng cô hô một tiếng.

Du Ty Kỳ nghe được giọng nữ quen thuộc, dừng bước lại, từ từ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy Tần
phu nhân đã lâu không gặp. Khuôn mặt cô tươi cười, chớp nước mắt trong hốc mắt tích tụ nâng lên.

Chỉ kém một chút, cô sẽ khóc lên.

Tần phu nhân nhảy bèn phát hiện cô có cái gì đó không đúng, đi tới bên người cô, dặt lấy tay của cô, dịu
dàng mà hỏi, “Kỳ Kỳ thế nào? Tần ca ca của con thế nào không có trở về cùng con?”

“Không phải nói cùng nhau trở về sao?” Nói xong, vừa hướng bên ngoài đại sảnh nhìn quanh.

Vừa lúc đó, Du Ty Kỳ thanh âm buồn buồn vang lên.

“Mẹ! Không cần nhìn! Tần ca ca không có trở về! Anh ấy không có ở bên
ngoài!” Nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm thế nhưng nghẹn ngào .

Tần phu nhân có chút khốn đốn nghi hoặc, nghe được âm thanh cô nghẹn ngào, gấp gáp hỏi, “Kỳ Kỳ thế
nào à? Đã xảy ra chuyện gì! Cùng mẹ nói một chút!”

“Tần ca ca anh ấy trở lại Đài Bắc rồi!” Du Ty Kỳ nuốt xuống phần chua xót kia, lắc đầu một cái, “Mẹ ! con
không sao!”

“Cái gì? Không phải nói cùng nhau trở về sao?” Tần phu nhân không dám tin trọn to hai mắt, thật sự là
suy nghĩ không ra, chuyện làm sao sẽ biến thành như vậy !

Rõ ràng là cùng nhau từ Đài Bắc bay trở về Anh quốc, tại sao lại trở về Đài Bắc rồi?

Lúc này, chú Quân đi vào đại sảnh.

Cung kính cúi người chào mọi người bên trong đại sảnh, sau đó mới đi đến bên cạnh Tần Nhân Tông, hô
một tiếng, “Lão gia!”

Tần Nhân Tông nắm quai trương đầu rồng, có chút tức giận hướng sà nhà điểm mấy cái, nét mặt già nua tức giận bay lên. Nghiêng đầu hỏi, “A Quân, người nói! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!”

“Bẩm lão gia, thiếu gia xác thật là cùng tiểu thư Kỳ Kỳ cùng nhau trở về nước Anh!” Chú Quân trầm giọng trả lời.

Du Hạo Thiên vẫn trầm mặc không nói, tính tình rốt cuộc không chịu được, quát, “Kia sau đó thì sao? Không phải hai người cùng nhau trở về Anh quốc sao? Hiện tại thế nào không thấy nó!”

Du Hạo Thiên nhìn thấy bộ dáng thương tâm của nữ nhi bảo bối của mình, hận không đem được cái tiểu tử thú kia mắng chửi một trận!

“Chuyện là như vậy, vốn là thiếu gia cùng tiểu thư lên xe một lượt, ở trên đường trở về biệt thự! Nhưng là thời điểm nửa đường, xảy ra một ít chuyện. Tiểu thư lệnh cho tài xế dừng xe, thiếu gia đi xuống xe!”

Chú Quân đem sự tình trải qua nói đơn giản, nhưng không có đem mọi chuyện cụ thể kể hết.

Du Hạo Thiên tức giận, từ trên ghế salon đứng lên, “Xảy ra cái chuyện tình gì? Cái tên tiểu tử thú kia cư nhiên cứ như vậy trở lại Đài Bắc sao? Chẳng lẽ gia gia nó bệnh tình nguy kịch cũng không để ý sao?”

Chuyện lớn như vậy, cũng không giữ được người của nó?

Tần Nhân Tông nét mặt già nua có chút xanh, vừa trầm giọng trách cứ, “Càng ngày càng kỳ cục rồi! Ngay cả ta đều không để ở trong mắt!”

“Có phải đợi đến ta chết, nó mới trở về? Cái đứa cháu bất hiếu!” Nghĩ đến tôn tử mình thậm chí ngay cả bệnh mình nguy kịch đều không để ý, thật sự là tức chết.

Mặc dù, đây chỉ là lời nói dối.

Chú Quân không nói gì, lui về phía sau một bước, an tĩnh đứng ở một bên.

Đang ở thời điểm hai người nghiêm nghị trừng phạt Tần Tấn Dương, Du Ty Kỳ không nhịn được rống to ra tiếng, “Hoàn toàn không phải là như vậy! Tần ca ca không có sai! Anh ấy không có lỗi!”

Lời vừa nói ra, nước mắt cũng như đê vỡ ra.

Trước mắt mơ hồ một mảnh, ướt cả khuôn mặt.

“Kỳ Kỳ!” Du Hạo Thiên càng thêm đau lòng, con gái bảo bối của mình cư nhiên khóc!

Tần phu nhân sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng lấy khăn tay ra thay cô lau nước mắt, an ủi, “Kỳ Kỳ ngoan! Đừng khóc! Có chuyện gì, con có Tần gia gia, cha còn có mẹ mà nói! Đừng khóc a!”

Tiểu công chúa đột nhiên khóc thút thít, khiến mọi người hết hoảng thần sắc.

Thời điểm mọi người ở đây luống cuống tay chân, Du Ty Kỳ oán trách hét lên, “Đều là mọi người không tốt! Là các người không tốt!”

236. Chương 241: Không Cười Cũng Phải Cười

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Du Hạo Thiên không hỏi rõ mọi việc, liền trực tiếp hứa hẹn, “Kỳ Kỳ! Cha biết, nhất định là Tần Tấn Dương hướng con nói điều gì đó, con đừng sợ, cha làm chỗ dựa cho con!”

“Kỳ Kỳ! Còn có Tần gia gia ở chỗ này đây! Cái tên tiểu tử thú kia!” Tần Nhân Tông cùng hần hiên nhiên là có cùng ý tưởng đen tối.

Vào lúc này mọi thứ đều có chút hỗn loạn, chỉ có Tần phu nhân duy trì tĩnh táo.

Cúi đầu, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lưng Du Ty Kỳ, an ủi, “Kỳ Kỳ ngoan! Rốt cuộc chuyện xảy ra rồi!”

Trong lòng có thể nhận thấy được, là dạng tình huống gì. Chẳng lẽ nói, Tần Dương là vì cô bé kia sao? Trong lúc lơ đãng lần đó tiết lộ ra ngoài?

Ánh mắt Du Ty Kỳ mang theo chút oán giận, dao động ở trên người Tần Nhân Tông cùng với Du Hạo Thiên hai người.

Nghiêng đầu hướng về phía hai người rống to, “Các người đều là đang gạt người! Các người không phải nói Tần ca ca thích Kỳ Kỳ sao? Các người đều là đang gạt người! Tần ca ca hoàn toàn chỉ coi con là em gái thôi!”

“Các người vì cái gì muốn tự chủ trương, bên ngoài sao lại tuyên bố hai nhà đám hỏi!”

“Sau đó ngay lập tức đối với con nói, Tần ca ca đã đồng ý sao? Tần ca ca chỉ coi con là em gái, anh ấy có thể sẽ đáp ứng không? Các người cũng biết anh ấy sẽ không đáp ứng, tại sao muốn gạt con!”

“Còn có cha, tại sao cha lại nói dối! Cha cho rằng nói dối rồi đem Tần ca ca lừa gạt trở về Anh quốc, anh ấy sẽ cùng Kỳ Kỳ kết hôn sao?”

” Cha có biết hay không, làm như vậy sẽ chỉ càng thêm bêu xấu con!”

“Các người rốt cuộc có hiểu hay không à? Hiểu hay không hiểu! Tại sao các người luôn làm như vậy! Luôn là đem lấy ý tưởng của chính mình áp đặt ở trên người người khác!”

“Con chán ghét cha! Con ghét cha nhất!”

Du Ty Kỳ giận đùng đùng kêu la, vừa xoay người, chạy như điên hướng lên lầu.

Du Hạo Thiên nghe được con gái mình nói “Ghét cha nhất”, cả người vô lực ngã ngồi ở trên ghế sofa. Có chút ảo não nhú mảy, trong lòng làm thế nào cũng nghĩ không thông.

Hắn chỉ là muốn làm cho bảo bối của hắn vui vẻ thôi, làm sao lại biến thành như vậy đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng càng thêm nhận định đây tất cả đều là lỗi của Tần Tấn Dương!

Tần Nhân Tông nghiêng đầu sang chỗ khác, trấn an người bạn già của mình, “Hạo Thiên a! Đừng lo lắng! Vô luận như thế nào, ta chỉ nhận định Kỳ Kỳ này là con dâu, Tấn Dương hắn không cưới cũng phải cưới!”

“Tốt nhất là như vậy!” Du Hạo Thiên nỉ non một tiếng.

Chỉ cần có thể để cho bảo bối hắn vui vẻ, hắn cái người làm cha này cái gì cũng nguyện ý đi làm!

Tần phu nhân như có điều suy nghĩ nhìn hai vị đại gia trưởng, trong lòng cũng không cho là như vậy. Theo bà đối với con trai mình rất hiểu rõ, Tấn Dương hắn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp!

Hơn nữa, Kỳ Kỳ cũng là bé ngoan, sẽ không cố tình gây sự!

Vừa lúc đó, Du Ty Kỳ cầm cái rương lớn đi xuống lầu.

“Đông đông đông ——” giày cao gót giẫm ở trên bậc thang, càng thêm giống như là đang phát tiết bất mãn trong lòng.

Du Ty Kỳ nhìn cũng không nhìn người trong đại sảnh, đi thẳng ra bên ngoài biệt thự.

“Kỳ Kỳ! Con đi đâu vậy!” Du Hạo Thiên liền rống to ra tiếng.

Trên thương trường độc bá một phương, thời điểm đối mặt với nữ nhi mình, không thể ra sức. Quả nhiên là một vật khắc một vật, trời cao tự có một dạng an bài.

” Con muốn trở về Ái Đình Bảo!” Du Ty Kỳ cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Du Hạo Thiên nóng nảy, vội vàng hướng cô hô, “Một mình con trở về?”

Thấy cô không để ý tới mình, nghiêng đầu, vừa hướng về phía chú Quản phân phó nói, “A Quản! Phái xe đưa tiểu thư về!”

Chú Quản trả lời, “Dạ! Du lão gia!” Nói xong, xoay người hướng bên cạnh Du Ty Kỳ đi tới.

Du Ty Kỳ lại dừng bước, tựa hồ là nghĩ tới thứ gì.

Chợt quay đầu, đối với cha mình trầm giọng nói, “Con hy vọng các người không cần lại nhúng tay vào được hay không? Con ở chỗ này nói một lần cuối cùng! Giải trừ hôn ước! Cứ như vậy đi!”

Nói xong, trong đầu buồn bực phiền não vọt ra khỏi biệt thự.

Tần phu nhân có chút không yên lòng, vội vàng đuổi theo, hướng về phía Tần Nhân Tông cùng với Du Hạo Thiên nói, “Cha! Hạo Thiên! Các người yên tâm! Tôi đi cùng với Kỳ Kỳ! Không có việc gì!”

“Mau đi đi!” Tần Nhân Tông gật đầu hứa hẹn.

Du Hạo Thiên cũng là bất đắc dĩ, lắc đầu liên tục, “Thật sự là phiền toái người! Con gái bảo bối của tôi, tôi thật sự là không có biện pháp!”

“Yên tâm đi! Có tôi ở đây, không có việc gì!” Tần phu nhân nói xong, đi theo sau lưng Du Ty Kỳ, đi ra khỏi biệt thự.

Đoàn người đi ra khỏi biệt thự, trong đại sảnh chỉ còn lại Tần Nhân Tông cùng với Du Hạo Thiên.

Hai người kết giao mấy thập niên.

Tần Nhân Tông tay trái chợt vỗ vào trên tay phải, có chút tức giận lắc đầu một cái, giọng điệu phát xông, “Cái tên tiểu tử thú kia! Thế nào lại không nghe lời như vậy! Hạo Thiên! Uất ức Kỳ Kỳ nữa à!”

“Không có sao! Tần ca! Mặc dù Kỳ Kỳ nói muốn giải trừ hôn ước, nhưng mà tôi lại biết trong lòng của tiểu nha đầu kia! Nó từ nhỏ liền thích Tấn Dương, người làm cha tôi đây đều nhìn được ở trong mắt!”

Thật ra thì bất đắc dĩ nhất là hắn, cho tới nay cũng không có tận tâm làm tròn trách nhiệm của người cha.

Cả ngày lẫn đêm chỉ biết lo lắng cho sự nghiệp, bỏ quên quá nhiều thứ.

Đối với cô, muốn đền bù.

Chỉ cần là cô muốn, cô thích, cho dù là đem hết toàn lực, vô luận như thế nào, hắn đều muốn vì cô tranh thủ.

Tần Nhân Tông nét mặt già nua cứng như sắt, khó lộ ra khuôn mặt tươi cười, cũng là hiểu rõ gật đầu, “Hạo Thiên lão đệ! Cái này ta hiểu biết rõ! Thật ra thì Kỳ Kỳ là một cô nương tốt, chúng ta mọi người cũng thích nó!”

“Hôn nhân đều luôn luôn là do các trưởng bối định đoạt! Người có thể yên tâm!”

“Coi như là Tấn Dương cái tiểu tử thú kia không đồng ý, như vậy Tần gia tuyệt đối cũng sẽ không thừa nhận những người khác là cháu dâu!”

Tần Nhân Tông nói xong, dùng sức đem quả trứng đầu rồng điểm xuống đất, tựa hồ là ở lập trường kiên định.

“Tần ca! Ở Tấn Dương nơi đó, còn phải dựa vào em dâu khuyên nhủ nhiều hơn rồi! Dù sao, Tấn Dương còn rất nghe lời của mẹ hắn!” Du Hạo Thiên có chút không yên lòng, bất đắc dĩ chỉ đành phải đem Tần phu nhân mang ra.

Có lẽ, cả Tần gia, cũng không thể trị được cái tiểu tử thú kia, chỉ có mẹ hắn thôi!

Tần Nhân Tông gật đầu một cái, hiểu rõ nói, “Yên tâm! Tiểu lão đệ! Chuyện này, lão ca nhất định sẽ làm xong!”

“Hai lão già chúng ta sẽ chờ uống rượu mừng của bọn nó!”

Nói xong, hai người vui vẻ cười ra tiếng.

237. Chương 242: Lăn Lướt Thay Đổi Mà Qua

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Trên máy bay từ Anh quốc bay đến Đài Bắc.

Tần Tấn Dương nhắm mắt lại, kiên nhẫn chờ đợi. Bây giờ đã bay tám giờ rồi, chưa tới bốn giờ nữa có thể đến được Đài Bắc. Chỉ kém một chút.

Tại sao, ngắn ngủn mười mấy giờ, thế nhưng hần lại giống như cảm giác mình đã trải qua mấy năm.

Lập tức vui vẻ, lập tức kinh ngạc, đại khởi đại lạc, quá nhiều chuyện.

Hiện tại, rốt cuộc cũng giải quyết.

Nghĩ đến lời nói kia của Du Ty Kỳ, trong lòng chậm rãi thở ra một hơi. Cô chủ động giải trừ hôn ước, vậy thật ra không thể nào tốt hơn. Mặc dù trong lòng có chút thấy thẹn đối với cô, nhưng là cũng không có biện pháp.

Chuyện tình cảm, không cách nào thành toàn.

Mọi chuyện giờ quá tốt, chỉ kém mang theo Thiên Ái trở về Anh quốc, giới thiệu với lão ngoan cố kia!

Bất kể xảy ra chuyện gì, đều muốn làm bạn ở bên người cô, không bao giờ rời cô đi nữa. Coi như Tần gia tất cả mọi người đều phản đối, hần cũng sẽ không buông tay cô ra! Nhất định sẽ cầm thật chặt!

Chỉ cần chưa tới bốn giờ, hần mà có thể chạy tới bên người cô rồi.

Đồng Thiên Ái.

Trên máy bay từ Đài Bắc bay đi Anh quốc.

Đồng Thiên Ái đưa tay đem cửa sổ nhỏ của máy bay đóng lại, thân thể ngã về phía sau, nhắm hai mắt lại. Bây giờ đã bay bốn giờ rồi, chưa tới tám giờ, là đến Anh quốc rồi. Chỉ còn một chút nữa.

Tựa hồ có thể cảm giác đến được Anh quốc càng ngày càng gần, cách hần càng ngày càng gần.

Nghĩ đến không lâu, sẽ phải đối mặt với hần, đối mặt với người nhà của hần, trong lòng chợt có chút sợ hãi. Nếu như nói không khấn trương, đó chính là gạt người, làm sao có thể không khấn trương!

Nhưng là vừa nghĩ tới hần sẽ đứng ở bên cạnh mình, trong lòng liền tràn đầy dũng khí cùng với lòng tin.

Máy bay hạ cánh, trước phải tìm khách sạn tạm ở.

Nếu không cứ lộn xộn như vậy xuất hiện trước mặt người nhà của hần, như vậy liền thảm! Nghe nói ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, cái khác không có ưu thế, như vậy ít nhất phải làm cho người ta có ấn tượng sạch sẽ đi!

Nghĩ tới một lát còn phải tìm mua rượu, trong lòng tính toán hành trình sau đó.

Trách mình thời điểm học đại học không học hệ nghệ thuật, Anh ngữ thi tới thi lui cũng không có qua cấp bốn. Hiện tại bay đi Anh quốc, quả thật là cùng cảm giống như nhau a!

Thôi! Đi một bước nhìn một bước!

Đưa tay sờ túi áo sơ mi, nơi đó có tờ giấy Quan Nghị đã viết địa chỉ lên.

Tám vạn năm nghìn dặm trời ênh mộng, đi tới đi lui trên bầu trời.

Khung cảnh hai bên máy bay lần lượt thay đổi.

Bốn giờ sau, máy bay đến Đài Bắc.

Tần Tấn Dương vội vàng đi ra khỏi cửa VIP, qua hai mươi bốn giờ, không nghĩ tới lại trở về Đài Bắc. Nháy mắt lúc chân đạp lên mặt đất, cảm thấy vụn phần chân thực.

Đi ra phi trường, mới phát hiện đã là đêm khuya.

Bóng đêm Đài Bắc thâm trầm, trong bầu trời đêm sao lóe ra ánh sáng. Cực kỳ giống ánh mắt của người khác, có thể tách ra chói mắt sáng chói.

Tần Tấn Dương đưa tay cản lại một chiếc taxi, khom lưng ngồi vào bên trong xe.

Taxi chậm rãi khởi động, tài xế quay đầu lại và hỏi, “Tiên sinh! Đi nơi nào?”

“ ” Tần Tấn Dương sững sốt trong một chút, cũng không nghĩ tới nên đi nơi nào tìm Đồng Thiên Ái. Nghĩ đến mình trước khi đi, Quan Nghị nói với mình, vừa vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho hắn.

“Trước đi về phía trước!” Suy nghĩ, mở miệng nói.

Hiện tại cũng chỉ có thể nói trước như vậy, chờ hỏi rõ Quan Nghị tình hình rồi tính.

Điện thoại di động từ trước vẫn ở trạng thái tắt máy, nhanh chóng đề xuống nút mở máy. Màn ảnh một hồi lam quang, ngón tay quen thuộc bấm xuống dãy số của hắn, đưa điện thoại di động cầm lên đặt ở bên tai.

“Ục ục ——” hai tiếng, điện thoại thông.

Cả đêm trước Quan Nghị đều ở công ty ngủ qua loa một giấc, ngủ cũng không được tốt. Giờ phút này hắn đang ngủ bị nhao tỉnh, thanh âm có chút khàn khàn, cũng là một mối hỏi, “Tấn Dương! Cậu đến Anh rồi sao?”

“Đồng Thiên Ái giờ đang ở đâu? Cậu đã liên lạc được với cô ấy chưa?” Tần Tấn Dương không để ý tới giải thích nhiều, trực tiếp hỏi.

Quan Nghị có chút thanh tỉnh, cũng là hưng phấn nói, “Tấn Dương! Lần này cậu cần phải cảm tạ tớ. Oh! Tớ muốn nói cho cậu biết một tin tức vô cùng tốt!”

” Là về cô gái nhỏ của cậu! Cô ấy quả nhiên lợi hại! Cậu coi như là không nhìn lầm người!”

“Cậu biết không? Cô ấy nói cô muốn đi Anh quốc tìm cậu đấy! Cậu cảm động không? Cảm động không? Hiện tại cậu đã ở trên máy bay rồi!”

“Theo tớ tính toán thời gian! Khoảng vài giờ nữa là chuyến bay của cô ấy đến đó! Cậu phải không nên đi phi trường đón cô ấy? Mặc dù tớ có ghi địa chỉ cho cô ấy rồi, nhưng mà tớ cũng sợ cô ấy lạc đường!”

“Tấn Dương? Uy? Có ở đó hay không? Tần Dương? ”

Bên đầu điện thoại kia, Quan Nghị không nghe được tiếng hắn đáp lại, dứt quãng hô lên.

“Cậu nói cô ấy đi Anh?” Thật lâu sau, hắn chỉ có thể hỏi thế.

Quan Nghị vội vàng trả lời, cũng là vui vẻ cười to, “Đúng a! Xế chiều hôm nay đi! Đã đi được mấy tiếng! Thế nào à? Hưng phấn quá độ? Là trong lúc nhất thời vui không tiếp thụ nổi sao?”

Tần Tấn Dương cầm điện thoại di động, đầu óc “Ong ong ——” vang lên.

Loại cảm giác này, buồn bực không nói được.

“Quan Nghị! Tớ đang ở Đài Bắc!” Âm thanh Tần Tấn Dương lại bắt đầu run rẩy.

“A ——” Quan Nghị trực tiếp kêu lên, dáng vẻ không thể tưởng tượng nổi, “Làm sao cậu lại ở Đài Bắc? Cậu không phải là đang ở Anh quốc sao? Tần gia gia không phải bệnh tình nguy kịch sao?”

“Các người đã xảy ra chuyện gì à? Phim truyền hình cũng không có khoa trương như vậy nha!”

“Về sau nói cho cậu rõ! Tớ hiện tại bay đi Anh quốc đây!” Tần Tấn Dương đưa tay xoa mi tâm, nói xong, không đợi Quan Nghị nói thêm gì nữa, trực tiếp đem điện thoại cất dứt.

Vừa nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng về phía tài xế nói, “Trở về phi trường!”

Tắc xi ở chỗ quẹo phía trước mặt quay đầu, trở về phi trường.

Tần Tần Dương cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tất cả mong đợi trong nháy mắt tan thành bong bóng.

Trên cái thế giới này, tại sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy xảy ra chứ? Để cho hắn cảm thấy vô lực như vậy! Hắn bay trở về, cô bay đi tìm hắn? Hoặc là, hai chiếc máy bay qua ô cửa sổ bỏ qua nhau ở trên bầu trời.

Vừa nghĩ tới Đồng Thiên Ái bay đi Anh quốc, bên trong lòng mình nhất thời nóng nảy dị thường.

Cái lão gia gia ngoan cố đó, còn không biết sẽ đối với cô nói ra lời nói ác độc gì. Không được! Hắn muốn nhanh lên một chút!

Lần này, thực sự là lòng như lửa đốt!

238. Chương 243: Không Muốn Bỏ Qua

“Let me take you?” Âm điệu hỏi thăm.

Mấy câu Anh ngữ đơn giản này, Đồng Thiên Ái có thể nghe hiểu, cao hứng gật đầu một cái, “OK! Thanks!”

Taxi dừng lại ở trước một khách sạn, Đồng Thiên Ái tùy tiện rút tờ bảng Anh trị giá lớn nhất cho tài xế. Vốn là muốn nói “Không cần thối lại”, kết quả không biết nói sao.

Chu mỏ, không thể làm gì khác hơn là hướng về phía tài xế phát phát tay bảo không cần.

Tài xế cũng là mặt nghiêm túc, vội vàng quay cửa kính xe xuống, đem tiền lẻ đưa về phía cô, “You find a change!”

Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút, vội vàng nhận lấy tiền lẻ, vừa cảm kích nói nhiều lần “Thanks”. Đứng tại chỗ, nhìn taxi rời đi, lúc này mới xoay người, ngẩng đầu ngắm nhìn khách sạn.

Đẩy cửa vào, cô nhìn chung quanh một vòng.

Nhìn bảng giá tiền, lấy ra đầy đủ tiền đặt ở trên quầy, lấy ra giấy tờ của mình, hướng về phía nữ tiếp tân người Anh nói, “One!”

“I know!” Nữ tiếp tân tựa hồ thường thấy loại chuyện như vậy, nâng lên khuôn mặt tươi cười tỏ vẻ hiểu được trả lời.

Chẳng bao lâu, thẻ của gian phòng được đặt ở trên quầy, thử quét qua một lần khẳng định chính xác, “Room 503!” Nói xong, tay chỉ về phía cầu thang bên trái.

Đồng Thiên Ái vừa cầm lấy thẻ phòng cùng với giấy tờ tùy thân, vừa gật đầu nói, “Thanks!”

Xoay người, đi về phía cầu thang.

Trong phút chốc, phát hiện tình huống trong tưởng tượng của mình không có tệ đến như vậy.

Ít nhất dọc theo đường đi gặp người mình, cũng không tệ!

Xem ra chính mình còn rất may mắn a! Nhanh đi tắm! Bây giờ là bốn giờ sáng, sau đó nghỉ ngơi một hồi, sẽ phải lên đường đi gặp cái tên biến thái đó! Nghĩ đến mình đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, đáng về hắn kinh ngạc, không cách nào khắc chế, cười trộm ra tiếng.

“503?” Đồng Thiên Ái tìm kiếm gian phòng của mình, ánh mắt quét qua từng gian phòng trong hành lang.

Rốt cuộc đi tới trước phòng 503, hướng về phía cửa, quẹt thẻ, đèn đỏ sáng lên, ngay sau đó cửa mở ra, thấy gian phòng sạch sẽ, chợt buông lỏng tâm tình.

Đóng cửa lại, đem túi đeo trên lưng ném lên giường, vội vàng xông vào phòng tắm, tắm trước nói sau.

Thoảng một cái qua 30 phút, cửa phòng tắm bị người mở ra.

Đồng Thiên Ái chỉ quần khăn tắm lớn quanh người, cầm khăn lông khô lau chùi tóc. Đi tới phòng ngủ, ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ báo thức, nhúu mày, “Bây giờ mới bốn giờ sáng? Ai! Quá sớm!”

“Hiện tại đi! Bọn họ có lẽ còn đang ngủ! Mình nên đợi đến tám giờ hãy đi!” Cô nghĩ tới, ngồi ở trên giường, lẳng lặng chờ đợi thời gian trôi qua.

Một lát sau, vốn là tư thế đang ngồi, biến thành nằm.

Một lát sau, con mắt vốn là còn khê mở mắt, từ từ nhắm lại.

Thật sự là quá buồn ngủ hơn nữa quá mệt mỏi, bất tri bất giác cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Thời gian, từ từ trôi qua.

Nhưng người trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại

Trên phi cơ từ Đài Bắc bay đi Anh quốc.

Tần Tấn Dương nghiêng đầu nhìn về phía tiếp viên hàng không, dung nhan anh tuấn tràn đầy nóng nảy, hỏi, “Còn mấy giờ nữa mới đến Luân Đôn?”

“Tiên sinh! Phi cơ đã bay mười giờ, qua hai canh giờ nữa, có thể đến được Luân Đôn Anh quốc! Xin không cần nóng nảy!” Tiếp viên lộ ra nụ cười mang tính nghề nghiệp.

Tần Tấn Dương không nói gì thêm, nhắm hai mắt lại.

Trong lòng lại bắt đầu đếm ngược tính giờ, còn hai giờ!

Chợt, nhớ tới lúc trước, giống nhau cũng là hai giờ. Giống hệt lúc đó.

Nhưng lại cố tình bỏ qua. Đồng Thiên Ái. Anh không muốn cùng cô bỏ qua.

Chờ anh! Trong lòng im lặng nói.

239. Chương 244

Vừa đưa tay móc tờ giấy trong túi quần jean, trong nháy mắt sờ tới tờ giấy, thở phào nhẹ nhõm.

Đem tờ giấy đưa cho tài xế người Anh, quơ tay múa chân nói, “Go here!”

Tài xế là một người đàn ông trung niên, nụ cười của hắn có chút thật thà, nhận lấy tờ giấy liếc nhìn, tay ra dấu “OK”, “I know! I know!”

Đồng Thiên Ái rút cuộc lộ ra khuôn mặt tươi cười, cảm kích nói, “Thanks!”

Xe chậm rãi lăn bánh trên đường Luân Đôn, Đồng Thiên Ái nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa xe. Bên đường náo nhiệt, đầy người. Đàn ông cùng với phụ nữ Anh quốc rất cao lớn, trẻ con Anh quốc đáng yêu giống như Thiên Sứ.

Chợt có cảm giác như đang đến gần hạnh phúc, là bởi vì gần hắn sao?

Tần Tấn Dương! Xin lỗi! Tôi trễ mười giờ, anh có thể hay không trách em tham ngủ đây?

Bờ sông Thames.

Taxi chậm rãi đi về phía trước, đi qua công viên xinh đẹp cùng với màu đỏ đỉnh ngói. Cũng không lâu lắm, rốt cuộc ở một biệt thự khí thế rộng lớn cách đó không xa dừng lại, động cơ cũng không có tắt.

“This is the place you want to go!” Tài xế nghiêng đầu sang nói, chỉ chỉ tờ giấy, vừa chỉ chỉ biệt thự to lớn kia, sau đó đem tờ giấy trả lại cho cô.

Đồng Thiên Ái hiểu ý tứ của hắn, đưa tay đem tờ giấy nhận lấy. Cảm kích lấy ra tiền cho hắn, vừa chỉ chỉ tờ giấy, vừa phát tay, ý tứ chính là không cần tiền thôi!

Không đợi tài xế nói gì, trực tiếp mở cửa xe, hướng căn biệt thự kia chạy như điên.

Càng gần, nhịp tim càng đập loạn.

Cô thật khẩn trương, cảm thấy tim của mình cũng muốn nhảy ra ngoài. Nếu không, làm sao sẽ cái bộ dáng này đây? Chưa bao giờ có kích động cùng với bất an như thế này.

Rốt cuộc, đi tới trước đại biệt thự này.

Mà trước cửa sắt đang khép chặt, làm ình lần nữa cảm thấy dị thường nhỏ bé.

Đồng Thiên Ái cắn răng, cũng là lấy hết dũng khí, ngay sau đó, đi tới trước cửa nhỏ biệt thự. Nhấn chuông cửa, mô hình nhỏ trên màn ảnh, sáng lên màu xanh ngọc ánh sáng.

Cô nín thở, chờ đợi người sắp xuất hiện.

Cơ hồ là trong nháy mắt, trong màn hình thoáng hiện một nam nhân có tuổi. Hắn mặc tây trang, đeo nơ, bộ dáng quân gia. Mà hắn đeo kính, cùng với khuôn mặt cứng nhắc, cũng làm cho người cảm thấy cứng rắn.

Người Trung Quốc? Người Nhật Bản?

Nhưng có thể xác định, người quân gia này tuyệt đối không phải là người Anh!

Đồng Thiên Ái nghĩ một lát, dùng Trung văn hỏi, “Xin hỏi nơi này là Tần gia sao?”

Bên đầu kia, quân gia lộ ra một tia thần sắc kì lạ, hỏi tiếp, “Xin hỏi tiểu thư có chuyện gì không? Nơi này là Tần gia!”

“Thật tốt quá!” Đồng Thiên Ái thở nhẹ ra một tiếng, vừa trấn định thần sắc.

Khắc chế tâm tình càng ngày càng kích động của mình, trầm giọng nói, “Ông mạnh khỏe! Tôi là tới tìm Tần Tấn Dương đây! Hi vọng ông thông báo một tiếng, nói có một cô gái gọi là Đồng Thiên Ái tìm đến anh ấy, anh ấy nhất định sẽ đi ra gặp tôi đây!”

“Thiếu gia?” Quân gia càng thêm kì lạ, thiếu gia không phải không trở về Anh sao?

Nhưng là, nghĩ tới tình hình không đúng, còn cần bẩm báo lão gia. Lời nói của vị tiểu thư này, làm cho hắn nghi ngờ! Thiếu gia nhất định sẽ đi ra gặp cô? Cùng thiếu gia là quan hệ như thế nào đây?

Quân gia lễ phép nói, “Tiểu thư xin chờ một chút!”

Trong màn hình, bóng người biến mất.

Đồng Thiên Ái kiên nhẫn chờ đợi, ngẩng đầu nhìn về cửa sắt lớn, không nhìn được đưa tay sờ sờ. Cảm giác lạnh như băng, xuyên thấu qua ngón giữa, nhấn nhủ tới trong lòng.

Nhưng mình một chút cũng không có cảm thấy cửa sắt lạnh lẽo, một chút xú cũng không có.

Tựa hồ cũng có thể cảm giác đến, Tần Tấn Dương chỉ cách mình một cánh cửa sắt lớn này.

240. Chương 245: Mục Đích Lần Này

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Lần hai biệt thự.

Cửa thư phòng được người nhẹ nhàng gõ hai cái, quân gia đứng ở ngoài cửa, cung kính nói, “Lão gia!”

“Vào đi!” Âm thanh thâm trầm của Tần Nhân Tông vang lên.

Quản gia nhận được đồng ý, lúc này mới đi vào trong gian phòng.

Bên trong thư phòng, Tần Nhân Tông ngồi ở trên ghế lớn mà bên cạnh hắn, là tâm phúc của hắn, Chú Quân.

Quản gia cẩn thận mà đi đến trước bàn làm việc, cúi người chào một cái, báo cáo, “Lão gia! Bên ngoài có một cô gái nói muốn gặp thiếu gia!”

“Nhĩ lão hồ đồ sao? Tần Dương ở Đài Loan! Trước kia từng chọc phải cục nợ gì sao? Dem cô bé kia đuổi đi! Không chịu đi, thì ột khoản tiền!” Nét mặt già nua Tần Nhân Tông trầm xuống, lớn tiếng quát.

Quản gia có chút quẫn, cũng là gật đầu, “Dạ! Là ta già nên hồ đồ rồi!” Xoay người đi vài bước, lại có điểm không yên tâm, “Lão gia! Nhưng vị tiểu thư kia nói lưu loát Trung văn, hơn nữa.”

“Hơn nữa cái gì?” Tần Nhân Tông hỏi.

Quản gia vội vàng đứng thẳng, bẩm báo nói, “Hơn nữa, vị tiểu thư kia nói chỉ cần thiếu gia nghe được tên của cô, thiếu gia nhất định sẽ đi ra gặp !”

“A?” Tần Nhân Tông có chút ngạc nhiên, trong lòng nghĩ tới tất cả khả năng.

Chú Quân đột nhiên cúi người, ở bên cạnh hắn nhỏ giọng nói, “Lần trước thời điểm thiếu gia ngồi trên xe, dường như cùng Kỳ Kỳ tiểu thư tranh chấp qua! Tiểu thư còn hỏi thiếu gia có thể hay không cưới cô bé kia!”

“Ta nghĩ, có lẽ là cô bé này đi theo thiếu gia tới nước Anh!”

Tần Nhân Tông gật đầu một cái, trong lòng đối với cái nữ hài tử khiến Tần Tần Dương thần hồn điên đảo cảm thấy tò mò. Ngẩng đầu lên, trầm giọng nói, “Mang cô đi vào gặp ta!”

“Dạ! Lão gia!” Quản gia ứng tiếng, thối lui ra khỏi thư phòng.

Bên ngoài biệt thự, Đồng Thiên Ái vẫn như cũ kiên nhẫn chờ đợi. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô chợt có chút phiền lòng .

Rốt cuộc, cửa nhỏ được người mở ra.

Người mặc tây trang đeo nơ là quản gia xuất hiện ở bên trong cửa, hướng về phía cô trầm giọng nói, “Tiểu thư! Mời đi theo tôi!”

Đồng Thiên Ái nâng lên khuôn mặt tươi cười, trong lòng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi theo phía sau hắn, vừa cảm kích nói, “Cám ơn chú! Thật là thật cảm ơn chú!”

Bước nhỏ theo sát sau lưng quản gia, theo hắn đi qua một bể phun nước dài.

Những thứ kia dâng lên nhũ bạch sắc sáng bóng, hơi nước tràn ngập ra.

Không biết vì sao , Đồng Thiên Ái nhìn về bốn phía xa xỉ. Đầu óc cũng là đang suy nghĩ, Tần Tần Dương khi còn bé chính là sống ở trong hoàn cảnh như vậy sao?

Nghĩ như thế, bất tri bất giác đã đi vào đại sảnh.

Dưới sự hướng dẫn của quản gia, lên lầu hai.

Đồng Thiên Ái có chút không hiểu, cũng là nghi ngờ nhìn người nam nhân phía trước. Tại sao mang cô tới nơi này? Không phải nói muốn đi gặp Tần Tần Dương sao? Còn là, Tần Tần Dương đang ở trên lầu?

Quản gia gõ cửa, sau đó đem cửa thư phòng khẽ mở ra, xoay người nói, “Tiểu thư! Vào đi thôi!”

“Dạ? Dạ. Cám ơn.” Đồng Thiên Ái lễ phép mỉm cười, tay nắm chặt tay nắm cửa, lấy dũng khí, nở nụ cười rục rỏ, nghĩ đến một giây kế tiếp sẽ nhìn thấy hắn.

Đồng Thiên Ái đi vào thư phòng, cửa phòng được quản gia đóng lại.

Cô nghiêng đầu nhìn quanh gian phòng lớn, có chút chần chờ đi về phía trước hai bước. Chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về bên trái. Tầm mắt chống lại người đang ngồi ngay thẳng trên ghế lớn, trong lòng chợt căng thẳng.

Ông ấy. Là ai?

Ánh mắt Tần Nhân Tông xem kỹ, sắc bén đem cô bé trước mắt khóa lại. Muốn từ trên người cô tìm ra dấu vết, đến tột cùng là có mị lực như thế nào!

“Cô tên là gì?” Hắn cuối cùng mở miệng.

“Cháu tên là Đồng Thiên Ái!” Cô đang hoảng trả lời.

Đồng Thiên Ái trở nên câu nệ, hai chân cũng ở chung một chỗ, đứng tại chỗ. Liếc thấy người đang ngồi trên ghế, cảm thấy có chút nhìn quen mắt. Cũng là nhớ không nổi đã gặp qua ở nơi nào, nhưng có thể xác định một chút, mình nhất định gặp qua gương mặt này.

Lại đem tầm mắt thu hồi, dừng ở trên người lão giả.

Chỉ là đôi mắt hắn như vậy, cũng có thể cảm thấy áp lực. Mà ngũ quan lão nhân gia nhìn rất lạnh, khí thế mãnh liệt, trong khoảnh khắc, làm cho mình giật mình, lão nhân trước mắt, lại có mấy phần tương tự Tần Tấn Dương!

Không phải chứ? Ông ta đến tột cùng là ai?

Tần Tấn Dương đâu? Hắn đi nơi nào?

Trường hợp bây giờ, coi là cái gì?

Tất cả trở nên rối rắm, bởi vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp, nội tâm thấp thỏm lo âu.

Tần Nhân Tông nheo mắt lại, vừa trầm giọng nói, “Đồng Thiên Ái? Cô là từ Đài Loan tới?”

Ông ấy làm sao biết cô từ Đài Loan tới? Ông ấy đến tột cùng là ai? Khi ánh mắt sắc bén của ông nhìn soi mói, cảm thấy mình dường như là bị ông xem như đang xem vật phẩm, cả người không được tự nhiên.

“Phải. . . .” Đồng Thiên Ái nuốt một ngụm nước bọt, cũng là có chút tối nghĩa trả lời.

Tần Nhân Tông gật đầu một cái, nói, “Cô biết Tấn Dương cùng Kỳ Kỳ là có hôn ước sao?”

“Biết!” Cô vừa thẳng thắn trả lời.

Tần Nhân Tông có chút thích tính thẳng thắn của cô, tiếp tục trầm giọng hỏi, “Như vậy cô tại sao còn phải tới Anh quốc? Cô làm như vậy là vì cái gì? Cô là cô gái thông minh nên chắc có mưu đồ riêng, nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền?”

Bao nhiêu tiền? Ông ấy cư nhiên hỏi cô muốn bao nhiêu tiền?

Đồng Thiên Ái sửng sốt một chút, cũng là buồn buồn nói, “Tại sao lại nói như vậy!”

“Đàn ông, bên ngoài vui đùa một chút là chuyện rất bình thường! Nhưng là phụ nữ thì phải hiểu đúng mực! Mình phải hiểu thân phận của mình, đừng tưởng rằng leo lên, là có thể lấy được tất cả!”

“Tôi nói như vậy cô hiểu không?”

Trong lời nói Tần Nhân Tông, tràn đầy khinh thường, mà thái độ của ông tất cả đều là châm chọc.

Ông ta đã đem cô nhận định giống người phụ nữ tục tĩu kia muốn quyền quý mà mê hoặc Tần Tấn Dương không buông tay. Trong lòng suy nghĩ muốn Tần Tấn Dương cùng Du Ty Kỳ kết hôn, càng thêm chỉ trích hà khắc.

Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, ánh mắt trấn định nhìn ông, khẳng định nói, “Ông là gia gia của Tần Tấn Dương!”

Trong lòng không phải là không có hoài nghi, bởi vì lúc trước Quan Nghị đối với cô nói gia gia Tần Tấn Dương bệnh nặng, như vậy người hiện tại xuất hiện ở trước mặt cô rốt cuộc là ai?

Lão gia trước mắt cho cô cảm giác bá đạo cuồng vọng, tính tình Tần Tần Dương cực kỳ giống ông ta!

241. Chương 246: Ba Chục Triệu Vô Dụng

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Tần Nhân Tông kinh ngạc vì dũng khí của cô, thật đúng là không có ai, dám can đảm ở trước mặt ông làm càn như vậy. Nhưng dù vậy ông chỉ là cười lạnh, nói tiếp, “Xem ra cô đã tìm hiểu rất cẩn thận, nghĩ như vậy là có thể ngồi lên vị trí cháu dâu của Tần gia?”

Đồng Thiên Ái nghe ông nói như vậy, trong lòng đã hiểu.

Ông lão trước mắt, không phải là ai khác, chính là Tần gia nhất gia chi chủ, gia gia của Tần Tần Dương.

Hơn nữa là người lần này cô tới Anh quốc cần đối mặt!

“Tôi hiện tại nói cho cô biết, chỉ cần tôi còn sống một ngày, Tần Dương cũng chỉ có thể cùng Kỳ Kỳ kết hôn! Về phần chủ ý lệch lạc ở trong lòng cô tốt nhất từ bỏ đi ý niệm!”

“Muốn tiền thì có thể! Bao nhiêu tiền, cô tùy tiện ra cái giá đi! Những cô gái như cô làm vậy không phải là vì tiền sao?”

“Cô nói đi! Ba chục triệu có đủ hay không? Tiền Đài Loan nếu như ngại quá ít, như vậy bằng Anh có đủ hay không?”

Thân thể Tần Nhân Tông hướng về sau khẽ dựa, quảilateral đầu rỗng trong tay, buông lỏng một chút. Mắt sáng như đuốc, đem cả người cô nhìn xuyên thấu. Số tiền kia đối với một cô gái mà nói, đây là con số trên trời!

Đồng Thiên Ái bỗng nở nụ cười, chợt nghĩ đến lần đầu gặp mặt Tần Tần Dương.

Ba chục triệu bằng Anh? Ra tay thật hào phóng!

Rốt cuộc đã hiểu hắn tại sao lại thành ra như vậy, là do gia đình hắn đã ảnh hưởng đến hắn. Thật là không biết nên hâm mộ hắn có điều kiện vật chất như vậy, hay là muốn thay hắn bị ai, tiền tài có thể che mờ tâm trí.

Sống trong môi trường như vậy qua thời gian dài, Tần Tần Dương biến thành cái dạng như vậy thì không có gì lạ.

Bây giờ nhìn gia gia của hắn, phát hiện mình đột nhiên lại rất nhớ hắn.

“Tần lão tiên sinh! Tôi không cần tiền!” Đồng Thiên Ái trấn định nhìn lão ông trước mặt, lạnh nhạt nói.

Âm điệu vững vàng, không có một chút run rẩy cùng với khiếp đảm. Không nhìn ra được cô có bất kỳ lo lắng gì, chỉ thản nhiên nhìn đối phương, mà nụ cười của cô, cười rất rục rờ.

Tần Nhân Tông sửng sốt, cũng không phải là bởi vì lời cô nói, mà bởi vì nụ cười tự tin của cô.

Cô bé trước mắt này, tựa hồ cùng với những cô gái ham tiền trong ấn tượng của mình có chút không giống nhau.

Vừa nhíu mày, mình tại sao lập trường lại dao động?

Nghĩ đến đám hỏi hai nhà, lập tức xụ mặt xuống.

“Ba chục triệu bằng Anh cô vẫn còn chê ít sao? Tham vọng của cô thật đúng là không nhỏ!” Tần Nhân Tông hừ lạnh một tiếng, trong lỗ mũi dường như có thể phun ra lửa.

Đồng Thiên Ái mỉm cười lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói, “Tần lão tiên sinh! Ba chục triệu đối với tôi mà nói, không đáng quan tâm!”

Lời của cô vừa ra khỏi miệng, chọc Tần Nhân Tông tức chết.

Vẫn an tĩnh đứng ở bên cạnh Tần Nhân Tông, Chú Quân chợt đối với vị Đồng tiểu thư này cảm thấy khâm phục. Có thể đối mặt với lão gia, còn trấn tĩnh như thế thật đúng là không có mấy người!

Cô bé trước mắt, dáng dấp cũng không phải quá xuất sắc, chỉ có thể coi là có mấy phần thanh tú. Nhưng còn cách xinh đẹp một khoảng chênh lệch khá xa. Nếu nói về điểm đặc biệt của cô ấy có lẽ là nụ cười.

Giống như ánh mặt trời, làm cả người cô tỏa sáng.

Chẳng lẽ cô bé này, lai lịch không đơn giản?

Nếu không sao trong lời nói của cô, làm sao có thể sẽ bình tĩnh như vậy đây?

Chú Quân nghĩ như thế, cong người xuống cuối gần bên tai Tần Nhân Tông nói, “Lão gia! Tốt nhất là hỏi rõ thân phận của cô ấy!”

Tần Nhân Tông áp chế buồn bực trong lòng, nghiêng đầu nhìn Đồng Thiên Ái, thử dò xét hỏi, “Cha của cô là tổng tài tập đoàn nào ở Đài Bắc? Quản lý của xí nghiệp nào?”

Chẳng lẽ cô bé này biểu hiện trấn định như vậy, là bởi vì cô có gia thế hùng hậu?

Cho nên mới bình thản như vậy !

“Ba chục triệu đối với tôi mà nói, không đáng quan tâm!”

Thật đúng là cuồng vọng! Cũng là có chút khí thế năm đó ông có!

Đồng Thiên Ái từ từ lắc đầu một cái, vân đạm phong thanh nói, “Tôi không phải là thiên kim nhà giàu có, cũng không có gia thế hiển hách. Tôi không muốn giấu giếm, mẹ của tôi lúc tôi còn rất nhỏ đã qua đời, tôi thậm chí ngay cả cha của mình là ai cũng không biết!”

“Lại nói thẳng một chút thì tôi chỉ là một cô nhi!”

“Tôi hôm nay đứng ở chỗ này, chỉ là tới tìm Tần Tấn Dương!”

“Tôi biết ở trong mắt các vị, tôi chỉ là dạng phụ nữ muốn leo lên cành cao biến thành phượng hoàng, yêu thích quyền thế, yêu thích địa vị, hoặc là nghĩ một cước bước vào nhà giàu có. Các vị cho rằng tôi cố gắng từ Đài Bắc bay tới đây, ít nhất cũng phải thu được một số tiền lớn chứ gì? Nhưng tôi hiện tại chỉ muốn nói cho các vị biết. Tôi không cần tiền! Tôi càng sẽ không miễn cưỡng các vị tiếp nhận tôi! Yên tâm! Tôi cũng vậy sẽ không ép buộc Tần Dương! Càng không muốn phá hư quan hệ của hai người!”

Đồng Thiên Ái bình tĩnh nói xong, cảm thấy cả người vô cùng thoải mái. Tựa hồ những lời chất chứa trong lòng, tất cả đã nói ra được.

Không phải là vì tiền, không phải là vì địa vị, càng không phải là vì quyền thế, những thứ đó, đều không phải là thứ cô muốn!

Chú Quân giương mắt nhìn qua cô gái nhỏ trước mắt, trong đầu chợt có một bóng dáng trong nháy mắt xẹt qua. Khí thế của cô, ánh mắt của cô, làm cho hắn nhớ tới một người nào đó ở trong trí nhớ hỗn loạn của mình.

Nhưng lại thế nào cũng nhớ không nổi, trong trí nhớ, người này rốt cuộc là ai.

Tần Nhân Tông, nghe được lời cô nói, nhìn thấy gương mặt kiêu căng cùng với tự tin của cô, đột nhiên cảm giác được cô bé này không giống nhưng cô gái ham tiền trong tưởng tượng của mình.

Nheo mắt lại, càng thêm cẩn thận đem cô từ trên xuống dưới nhìn qua mấy lần.

Không có ăn mặc xa xỉ, không có trang điểm quá lòe loẹt, chỉ là mặt mộc không trang điểm, chỉ là áo sơ mi áo khoác thêm quần jean, nhìn rất đơn giản.

Trong lòng đột nhiên tò mò, cô là lấy dũng khí từ đâu mà dám can đảm ở trước mặt hắn nói những lời này?

“Cô bé! Lời cô nói đối với tôi một chút tác dụng cũng không có!” Tần Nhân Tông dù sao cũng đã gặp qua vô số loại người, duy trì bình thản.

Suy nghĩ một lát, cũng là giống nhau kiên quyết nói, “Tóm lại, dù thế nào tôi cũng sẽ không đồng ý! Trừ phi, ông già ta đây chết đi!”

Đồng Thiên đáng yêu cười, nụ cười kia làm cho không người nào có thể dời mắt đi.

“Tôi tới Anh quốc chỉ là vì muốn gặp Tần Tấn Dương, nếu anh ấy không có ở nơi này! Vậy tôi cũng không cần thiết ở lại! Tần lão tiên sinh! Tôi cáo từ trước!”

Nói xong, đi thẳng ra khỏi thư phòng.

242. Chương 247: Bôn Ba Qua Lại

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Tần Nhân Tông hiển nhiên không ngờ được cô còn có thể sáng khoái như vậy rồi đi, ngơ ngác nhìn cô đi ra thư phòng. Trong lúc nhất thời, lại không kịp phản ứng, chỉ là như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng của cô rời đi.

Nếu như loại bỏ những nguyên nhân khác, không phải là ở trường hợp như vậy gặp mặt.

Bên trong lòng mình, ngược lại có chút thưởng thức cô bé này.

Chú Quân dù sao từ lúc còn trẻ đã đi theo Tần Nhân Tông, đã nhiều năm như vậy, làm sao lại không hiểu biết suy nghĩ trong nội tâm của ông. Lập tức, nhìn thấy vẻ mặt của ông, đại khái cũng đoán được bảy tám phần.

“Lão gia! Trong lòng người đối với cô bé này thật hài lòng?” Chú Quân đứng ở bên cạnh, nhẹ giọng hỏi.

Nét mặt già nua cứng nhắc của Tần Nhân Tông rốt cuộc lộ ra nụ cười, cũng có chút cảm khái, sâu kín thở dài một tiếng, nghiêng đầu nói, “A Quân! Người cảm thấy cô bé này là thật hay giả?”

Là giả vờ thanh cao, hay đây chính là bản tính của cô?

Cùng những cô gái hám giàu kia không giống nhau, chỉ là yêu cái đứa cháu trai có tính khí thôi không làm người thích kia?

“Căn cứ những gì mà A Quân nhìn thấy, chín phần là thật!” Chú Quân cũng lộ ra nụ cười, bằng vào cảm giác của mình trả lời.

Nhưng nếu là giả, như vậy chỉ có thể nói kỹ thuật diễn của cô bé này thật sự là cực kỳ quá cao siêu! Cứ nhiên lừa gạt hai người bọn họ, đã tung hoành ở trên thương trường hơn nửa đời người!

Tần Nhân Tông không nói gì thêm, nhắm hai mắt lại.

Trong thư phòng, an tĩnh có chút quỷ dị.

Biệt thự một đầu khác, Đồng Thiên Ái sải bước ra khỏi thư phòng, xoay người hướng cầu thang đi tới.

Trong lòng lại không nhịn được bắt đầu oán giận mình, Đồng Thiên Ái! Người mới vừa rồi nói thứ gì vậy! Cứ nhiên ở trước mặt gia gia hần, không lễ phép như vậy, thậm chí còn nói những lời nói thiếu lễ độ kia!

Ngày! Sau này vẫn còn thế nào đối mặt !

Vốn là muốn giả bộ làm bộ dạng hiền lương thực đức, thế nào vừa đến hiện trường liền toàn bộ biến dạng rồi !

Bây giờ nên làm gì mới phải?

Nghĩ đến đây, cảm thấy vô cùng nhức đầu. Tần Tấn Dương đâu? Anh ở nơi nào? Du Ty Kỳ đâu? Bọn họ không phải đồng thời cùng trở về sao? Tại sao hiện tại ở trong biệt thự, cũng không thấy được bóng người của hai người bọn họ!

Hơn nữa, gia gia của hắn không phải là bệnh tình nguy kịch sao?

Thế nào mới vừa rồi còn xuất hiện ở trước mặt cô, hơn nữa còn đáng vẻ cường tráng như vậy, hoàn toàn là không nhìn ra giống như là “Bệnh tình nguy kịch” nữa à! Nếu như cái dạng mặt mày hồng hào gọi bệnh tình nguy kịch, đoán chừng trên cái thế giới này ai cũng là bệnh tình nguy kịch rồi !

Đồng Thiên Ái đi xuống cầu thang, nhìn thấy quản gia đang chờ ở cuối cầu thang.

Cũng là chần chờ quét mắt qua toàn bộ biệt thự, mong đợi vào lúc này, có thể đứng dịp nhìn thấy Tần Tấn Dương!

Nếu cứ như vậy rời đi, cô tuyệt đối sẽ tiếc nuối mà chết!

Bước chân chậm đến không thể chậm nữa, ở giờ khắc này hận mình không biến thành ô quy được, như vậy có thể không rời đi. Nhưng cô cũng không phải là Ô Quy, bất đắc dĩ, chạy tới bên cạnh quản gia.

Quản gia là một người làm đáng hoàng, cứng nhắc nói, “Tiểu thư! Tôi dẫn cô đi ra ngoài!”

“Dạ. Cảm ơn.” Đồng Thiên Ái vội vàng nói cảm ơn, lúc nói chuyện, vừa nghiêng đầu nhìn về phía sau.

Trong lòng lo lắng, nếu như cứ như này ra khỏi biệt thự, cô không biết kế tiếp mình nên đi nơi nào! Làm sao bây giờ? Tần Tấn Dương! Cô nên đi nơi nào tìm hắn!

Trong lúc bất chợt phát hiện, mình là bối rối như vậy!

Dưới sự hướng dẫn của quản gia, Đồng Thiên Ái hướng về phía cửa sắt lớn mà đi.

Nhìn thấy cửa sắt cách mình càng ngày càng gần, trong lòng đột nhiên khó chịu . Không nhịn được dừng bước lại, có chút bi thương nhìn quản gia bên cạnh.

Khẩn cầu, “Chú Quản gia! Tôi muốn nhờ chú giúp tôi một việc có được hay không?”

Quản gia nghiêng đầu sang chỗ khác, trầm giọng hỏi, “Tiểu thư có chuyện gì không?”

“Nếu như nhìn thấy Tần Tấn Dương, Xin đem tờ giấy này cho anh ấy!” Đồng Thiên Ái lo lắng lấy ra tờ giấy tùy thân mang theo bên người, cẩn thận từng li từng tí đưa tới trước mặt ông.

Vốn là muốn lưu câu hoặc là ghi chép gì đó.

Nhưng chính mình lại phát hiện bên cạnh không có mang giấy bút, cũng không nghĩ tới cần nhiều thứ như vậy. Đồ duy nhất ở bên cạnh cô, chỉ có tờ giấy nhỏ từ Đài Bắc vẫn mang theo tới Anh quốc .

Tờ giấy này, ở bên cạnh hắn mấy ngày.

Hiện tại, lại đang bên người cô.

Quản gia nhận lấy tờ giấy, cẩn thận cất đi, đáp ứng nói, “Tiểu thư! Nếu như thiếu gia trở lại, tôi sẽ này đem tờ giấy chuyển giao cho thiếu gia!”

Dĩ nhiên, hắn cũng không biết lúc nào thì thiếu gia mới trở lại!

“Cảm ơn chú! Cảm ơn!” Khuôn mặt Đồng Thiên Ái cao hứng lộ ra tươi cười, vội vàng cúi người gật đầu chào.

Cửa hông bên cạnh cửa sắt to lớn, mới mở ra liền đóng lại.

Đồng Thiên Ái cô đơn đứng ở trước biệt thự, nghiêng đầu nhìn về trảng kiến trúc khí thế rộng lớn này. Không nhịn được cắn môi, hung hăng cắn, đột nhiên cảm thấy mình giờ phút này là cỡ nào vô dụng!

Vốn cho là đến Anh quốc, là có thể nhìn thấy hắn!

Nhưng là không nghĩ tới, người đầu tiên nhìn thấy không phải là hắn, ngược lại lại là gia gia của hắn!

Tần Tấn Dương. Anh rốt cuộc ở nơi nào.

Cô mất mắc xoay người, hướng một đầu khác băng quơ đi tới. Giờ phút này, cảm thấy chưa bao giờ thất vọng như vậy. Cô nên đi nơi nào? Lại nên làm gì?

Không tìm được Tần Tấn Dương. Mình kế tiếp nên làm cái gì bây giờ.

Tại sao thời điểm khi cô lấy hết dũng khí. Ông trời chính là cố tình không chịu giúp cô.

Nhắm mắt lại, hít mũi một cái.

Mẹ. Con còn chưa gặp được anh ấy.

Thân ảnh nhỏ gầy đơn bạc, rốt cuộc từ từ biến mất ở cuối phố.

Chưa được vài phút, một chiếc taxi dừng ở trước biệt thự.

Từ trong xe vội vàng đi ra là không phải là ai khác, chính là người từ Đài Bắc lại chạy về Anh quốc

- Tần Tấn Dương. Dung nhan anh tuấn, thần sắc tràn đầy lo lắng, bồn ba nhiều, khiến cho hắn có vài phần tiêu tụy.

Cho dù là như thế, nhưng vẫn như cũ đẹp trai chói mắt.

Hắn vội vàng rời khỏi taxi, chạy vội tới trước màn hình trước cổng, đề xuống chuông điện.

Màu lam trên màn ảnh lần nữa thoáng hiện thân ảnh của quần gia, nháy mắt nhìn thấy đối phương, cũng là cả kinh, vội vàng hô một tiếng, “Thiếu gia!”

“Quần gia! Mở cửa nhanh!” Trong giọng của Tần Tấn Dương là rất gấp gáp.

Hắn không biết Đồng Thiên Ái có hay không chạy tới nơi này. Tốt nhất là không có.

243. Chương 248: Đau Lòng Không Chịu Được

Tần Tấn Dương chạy xuống lầu, tức giận xông thẳng ra , cảm giác buồn bực lòng mình không phát tác được.

Quần gia một mực trong đại sảnh chờ, nhìn thấy thần sắc lo lắng của Tần Tấn Dương, vội vàng đi tới bên cạnh hắn, lấy ra tờ giấy mới vừa được vị tiểu thư kia giao ình, “Thiếu gia! Đây là mới vừa rồi có vị tiểu thư, để cho tôi thay cô ấy chuyển tới cho thiếu gia đấy!”

“.” Tần Tấn Dương chợt dừng lại bước chân, nắm lấy tờ giấy con kia.

Cúi đầu vừa nhìn, hốc mắt một hồi chưa xót.

Hàng chữ thứ nhất, là trước kia cô viết —— Tần Tấn Dương tên biến thái chết tiệt.

Hàng thứ hai, là nét chữ của hắn,—— Đồng Thiên Ái anh nhớ em.

Hiện tại, trên tờ giấy lại xuất hiện dòng chữ thứ ba —— Em cũng nhớ anh.

“Cô ấy đi bao lâu rồi?” Nhìn dòng chữ xinh đẹp này, trong thanh âm cũng bắt đầu run rẩy.

Quần gia thành thật trả lời, “Hồi thiếu gia! Không sai biệt lắm đã hơn 10’!”

Hơn 10’? Hơn 10’!

Nói cách khác lúc hắn trở lại, cô mới vừa đi? Có lẽ thời gian giữa bọn họ kém nhau chỉ là ở một cửa quẹo, chỉ là trong nháy mắt!

Tần Tấn Dương chỉ là cảm thấy mình sắp không chịu được nữa, tim đập hốt hoảng, ngón tay nắm tờ giấy này cũng bắt đầu thấy đau rồi, không thể tiếp tục chịu được vọt ra khỏi biệt thự.

Đồng Thiên Ái. Tại sao lần này. Lại là như vậy bỏ qua em.

Tại sao. Đau lòng không tả được.

Lúc này trời đã bắt đầu tối, đèn nê ông ở đầu đường đã được bật lên, chợt lóe chợt lóe. Ánh đèn chiếu lên trên mặt người đi đường. Trước mắt tất cả mọi thứ cũng bắt đầu không còn rõ nữa .

Người đàn ông anh tuấn khuôn mặt là vẻ phong trần mệt mỏi, đang đi trên đường.Nếu quan sát sẽ thấy anh ta vẻ mặt hốt hoảng nhìn khắp nơi

Tần Tấn Dương quay đầu nhìn người đến người đi ở trên đường, đột nhiên cảm thấy không biết nên đi hướng nào.

Tần Tấn Dương lo lắng tìm, nghĩ đến cô rời đi không lâu, có lẽ còn ở gần đây thôi. Trong lòng lại có cái âm thanh tự nói với mình, cô đang ở nơi nào chờ hần! Cô nhất định sẽ không rời đi!

Trong tay còn nắm tờ giấy con kia, tầm mắt cố gắng tìm kiếm trong đám người đang qua lại.Từng gương mặt, nam,nữ, già, trẻ, người xinh đẹp hay bình thường. Nhiều gương mặt như vậy, nhiều người như vậy, tại sao không có gương mặt của Đồng Thiên Ái, tại sao không có Thiên Ái của hần!

Thời gian dài không có ăn gì vào bụng, ba mươi sáu giờ bay, làm cho thể lực hần bắt đầu tiêu hao.

Chỉ là cảm giác trước mắt tối đen một mảnh, thế nhưng hần lại mạnh mẽ chống lại, không để ình ngã xuống.

Hần sao có thể ngã xuống? Hần còn chưa có tìm được ánh mặt trời của hần!

Đồng Thiên Ái. Em đang ở đâu.

Đồng Thiên Ái. Đồng Thiên Ái. Đồng Thiên Ái.

Nhưng. Nhưng cơ thể của hần đã không nghe theo lời hần nữa.

Hai chân trở nên mềm nhũn, trước mặt bỗng tối sầm, nháy mắt nhắm mắt lại, thế nhưng hần lại thở nhẹ ra một tiếng, “Đồng Thiên Ái!”

Để mặc ình, lọt vào trong bóng tối.

“Thiếu gia!”

Chú Quản vẫn lái xe theo sau lưng hần, nhìn thấy hần sắp ngã xuống, vội vàng ngừng xe, mở cửa xe, sai bước chạy vội tới bên cạnh hần, đem thân thể hần sắp ngã xuống đỡ lấy.

Mà tùy tùng đi theo phía sau ông, theo thứ tự xuống xe, tranh thủ đỡ người vào trong xe.

Trên đường, bỗng một đoàn người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện đưa tới kinh động không nhỏ. Nhưng rất nhanh sau đó đột nhiên biến mất, khi mọi người kịp chú ý thì xe đã đi xa.

Đồng Thiên Ái đứng cách đó không xa, cảm thấy khác thường, cũng tò mò quay đầu lại nhìn.

Tầm mắt nhìn về phương hướng đó, chỉ thấy một đám người, mà bên tai của cô, tất cả đều tiếng Anh ồn ào. Cô không cách nào nghe hiểu được, mới vừa rồi đến tột cùng chuyện gì xảy ra. (Ed mà cứ bức mình, vậy mà không gặp nhau dc nữa! Tức muốn ói máu luôn).

Chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, lại nhìn thấy trước mặt không biết từ lúc nào xuất hiện một người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng đó.

244. Chương 249: Gặp Phải Ép Buộc

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Đồng Thiên Ái trong lòng buồn bực, người đàn ông ở trước mắt cứ nhiên ban đêm còn mang kính râm màu đen .

Thử bước sang bên trái một chút, nhưng người đàn ông trước mắt cũng không để cho cô qua, cũng bước sang bên trái một bước. Cô lại cố gắng hướng bên phải xoắn một bước, muốn tránh người đàn ông này.

Nhưng là người đàn ông mặc tây trang màu đen, giống nhau lại hướng bên phải bước một bước.

Đồng Thiên Ái hốt hoảng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm hắn. Đầu óc trống rỗng, trực giác mà dùng tiếng trung mở miệng, khẩn trương nói, “Tiên sinh! Làm phiền anh nhường một bước! Anh đang ngăn trở tôi !”

“Đồng Thiên Ái!” Người đàn ông mặc tây trang màu đen cúi người, nhẹ nhàng hô một tiếng.

Tại sao hắn lại biết tên của mình? Đây là ý tưởng trong nháy mắt của cô, trong lòng hồ nghi càng lúc càng lớn, người đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là ai?

Nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Chân run rẩy hướng về sau lui một bước dài, vội vàng xoay người, liền muốn chạy trốn.

Nhưng là tay của cô, lại bị người mặt đồ đen một phát bắt được.

Đồng Thiên Ái thất kinh, hé miệng liền muốn lớn tiếng kêu cứu. Nhưng miệng của cô, lại bị người lấy tay che. Âm thanh cũng không phát ra được, một viên thuốc nhỏ, bị người kia nhét vào trong miệng.

Nuốt xuống viên thuốc này, nhất thời cảm giác cả người hỗn loạn.

Cổ nén không ình nhắm mắt lại, nhưng là bây giờ mí mắt đã nặng ngàn cân rồi.

Cô đã không thể khống chế thân thể của mình, nhưng vẫn để ý nhẹ giọng hô, “Tần. Tần. Dương.”

Tại sao. Cô vẫn không có. Tìm được hắn.

Tần Tần Dương.

Người đàn ông áo đen cao lớn, đem Đồng Thiên Ái sắp sa vào trạng thái hôn mê ôm vào trong ngực. Sau đó, cũng không bận tâm, ở đầu đường trực tiếp bồng cô lên.

Hướng về phía nút cài bỏ túi trong túi áo, nhỏ giọng nói, “Đã tìm được người ! Tôi hiện tại mang người tới đây! Các người ở nơi nào?”

“Người đi qua một phố, ngõ hẻm thứ ba bên trái!” Trong nút cài truyền ra âm thanh của đồng bọn.

Người đàn ông gật đầu một cái, hiểu nói, “Tôi sẽ lập tức đến gặp các người!”

“Nhanh lên một chút!” Đồng bọn vội vàng thúc giục.

Người đàn ông ôm Đồng Thiên Ái sải bước đi qua con phố, hắn áo đen kính đen, cũng làm cho người đi đường tò mò nhìn. Trên đường đêm người đàn ông đeo kính đen, trong ngực còn ôm một cô gái trẻ bất tỉnh nhân sự, thật sự là làm cho người ta cảm giác kỳ quái.

Nhưng người đàn ông lại không có để ý tới ánh mắt của người khác, trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt khác thường. Dễ dàng ôm cô gái trong ngực đi xuyên qua đường phố thật dài.

Bước chân không có ngừng, mãi cho đến đi tới ngõ hẻm thứ ba bên trái xoay người liền nhìn thấy một chiếc xe con màu đen đang đậu trong hẻm.

Người đàn ông sai bước hướng xe hơi dừng ở trong ngõ hẻm đi tới, thái độ rất cuộc thư giãn lộ ra nụ cười tươi tắn.

Một giây kế tiếp, rồi lại nhúu mày.

Trong ghế xe đồng bọn nhìn thấy người đàn ông áo đen trở lại, vội vàng mở cửa xe, đi xuống xe.

Người đàn ông cẩn thận từng li từng tí đem Đồng Thiên Ái ôm vào chỗ ngồi phía sau xe, hẳn cũng cùng ngồi xuống. Đưa tay cầm gối đầu mềm mại đệm ở phía dưới đầu của cô, lúc này mới ngẩng đầu chuyển sang đồng bọn ngồi phía trước.

“Lái xe!” Giọng nam thâm trầm.

Ngồi ở chỗ tài xế đồng bọn vội vàng đáp một tiếng, “Biết!” Ngay sau đó, đạp chân ga.

Xe một hồi lắc lư, đèn xe sang lên. Khởi động, rồi cuộc chậm rãi lái ra khỏi cái hẻm nhỏ. Hướng về con đường phía trước không biết tên mà đi.

Giống nhau ngồi ở trước xe một tên khác nghiêng đầu sang chỗ có cô gái, ngắm nhìn cô gái đang hôn mê. Tựa hồ còn có chút hoài nghi, cũng là dời tầm mắt hướng người đàn ông áo đen.

Tỉ mỉ quan sát cô một phen, tò mò hỏi nói, “Cô ta chính là tiểu thư?”

Miệng của cô khẽ mở ra, mặt trái xoan hơi gầy, sắc mặt có chút tái nhợt. Sắc môi là nhàn nhạt màu hồng, lông mi cong lên. Không tính là tuyệt sắc, chỉ có thể nói là có chút đáng yêu.

Này tựa hồ cùng cô gái trong tấm ảnh trong trí nhớ chênh lệch khá xa.

Người đàn ông nhúu mày, tựa hồ là biết trong lòng đồng bọn đang hồ nghi những thứ gì. Thâm trầm nói, “Thật sự cô ấy chính là tiểu thư mà điện hạ một mực tìm kiếm!”

“Người đã xem qua hình, là hình mẫu thân cô ấy lúc tuổi còn trẻ!”

Đồng bọn “Nha” một tiếng, sáng tỏ gật đầu, “Không trách được! Mẹ cùng con gái, cách một đời, vẫn còn có chút chênh lệch!”

“Ai? Người nói tiểu thư cùng điện hạ rất cuộc là có cái quan hệ gì?” Đồng bọn tò mò hỏi.

Người đàn ông trầm tư, suy đoán nói, “Hẳn không phải là em gái của điện hạ, nhưng là điện hạ nói cô là tiểu thư! Như vậy liên cùng giáo phụ đã qua đời có liên hệ đi!”

“Ý của người là nói, tiểu thư là con gái của giáo phụ?” Vừa nghe đến “Giáo phụ” cái tôn xưng này, đồng bọn cũng hít một hơi lạnh khí.

Đứng đầu Mafia Italy, người đàn ông thần bí được cả hắc đạo tôn xưng làm “Giáo phụ”.

Hắn là người sáng lập tổ chức, là người đàn ông được vô số người sùng kính như thần. Thế nhưng cả đời hắn, cũng không có cưới vợ, bên cạnh thậm chí ngay cả một tình nhân đều không có.

Hiện tại, giáo phụ lại có con gái?

Rõ là.

“Tốt lắm! Đừng nói nhảm! Trực thăng dừng ở nơi đó rồi hả?” Người đàn ông nóng lòng muốn trở về phục mệnh, vừa vội vàng hỏi.

Bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, trước đó điện hạ đã vô cùng không vui.

Nếu như tiếp tục mè nheo đi xuống, sau khi trở về còn không biết sẽ bị trách phạt như thế nào.

Đồng bọn vội vàng nghiêm mặt nói, “Dừng ở địa phương cách nơi này hai mươi km. Thụ đang ở nơi đó chờ chúng ta! Điện hạ lần này xem ra là gấp gáp, cho nên đem Thụ phái tới rồi!”

“Thụ cũng tới? Dạ! Mau sớm chạy trở về! Càng nhanh càng tốt!” Người đàn ông gật đầu một cái, nhắm hai mắt lại.

Xe con như cũ chạy về phía trước, trong xe Đồng Thiên Ái vẫn ngủ mê man không có dấu hiệu tỉnh lại. Chỉ là trong giấc mộng, cũng không an tĩnh mà nhú mào.

Xe vội vàng mở ra thẳng tắp hướng đông mà chạy, cách bờ sông Thames càng ngày càng xa.

Biệt thự Tần gia, cũng cách cô càng ngày càng xa.

245. Chương 250: Bay Đi Italy

Edit: Maria Liều

Beta: Ha.chi

Xe hơi rớt cuộc sau đó không lâu, chạy nhanh tới mục tiêu.

Đêm đã khuya, mờ mờ vẫn có thể nhìn thấy tòa nhà phía trước càng ngày càng gần.

Người đàn ông áo đen đưa tay đè xuống nút tự động, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống. Híp mắt, xa xa nhìn lại, có thể nhìn thấy rõ một chiếc trực thăng đang đáp xuống nóc một tòa nhà cổ bị bỏ hoang.

Người đàn ông cao lớn mặc áo khoác màu trắng, đang đứng ở trước phi cơ trực thăng nhìn chăm chú vào bọn họ.

Người đàn ông áo đen nhìn ra bên ngoài cửa xe, hướng người đàn ông trên nóc tòa nhà cổ thủ thế. Ngay sau đó, Người đàn ông cao lớn mặc áo khoác màu trắng, cũng giống nhau thủ thế.

Mặt của hai người, không hện mà cùng nhau nở một nụ cười.

Xe rớt cuộc dừng sát ở tòa nhà cổ, đồng bọn ngồi ở phía trước vội vàng đi xuống xe. Xoay người, thay người đàn ông áo đen mở cửa xe ra.

Người đàn ông nghiêng đầu, thân thể chuyển một cái. Đưa ra cổ tay có lực, vừa cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Đồng Thiên Ái. Sau đó cúi đầu, luồn người ra khỏi xe. Ngẩng đầu ngắm nhìn nóc tòa nhà cổ, cúi đầu đi vào.

Còn lại hai người đồng bọn, cũng đi theo phía sau hắn, đi vào tòa nhà cổ.

Đoàn người đi lên theo hành lang hình tròn thật dài, rớt cuộc đi lên lầu cuối.

Gió hơi lớn, thổi lật phát ở trên mặt.

Bóng đêm càng thêm đen, bầu trời ám trầm vô cùng, mây che khuất mặt trăng thỉnh thoảng để lộ ra vài tia sáng le lói từ các ngôi sao. Những thứ ánh sáng kia chiếu lên trên mặt mấy người, càng cảm thấy không khí quỷ dị.

Người đàn ông áo đen nện bước chân trầm ổn, đi tới người đàn ông mặc áo khoác màu trắng bên cạnh, liếc nhìn Đồng Thiên Ái trong ngực như cũ ngủ mê. Cẩn thận vươn cánh tay, đem lấy cả người cô hướng người đàn ông mặc áo khoác.

”Thụ! Anh mang theo tiểu tiểu thụ đi về trước! Chúng tôi sẽ theo về sau!” Người đàn ông áo đen trầm giọng nói.

Thụ giống nhau cẩn thận ôm Đồng Thiên Ái, cúi đầu ngắm nhìn cô gái nhỏ trong ngực, gạt đầu một cái, “Biết! Các người tốc độ nhanh chút trở về tổ chức! Điện hạ đang rất tức giận!”

Người đàn ông áo đen nghe được “Điện hạ tức giận”, trên mặt có chút hốt hoảng, cung kính cúi đầu, “Thuộc hạ thất trách! Sau khi trở về, nguyện ý tiếp nhận điện hạ trách phạt!”

“Thuộc hạ thất trách! Nguyện ý tiếp nhận điện hạ trách phạt!” Phía sau hắn hai tên đồng bọn, giống nhau cúi đầu, kiên định nói.

Thụ lần nữa gật đầu, trầm giọng nói, “Tôi sẽ hướng điện hạ nói rõ tình huống!”

Xoay người, ôm Đồng Thiên Ái đang hôn mê đi về phía trực thăng.

Bên trong trực thăng, bắt đầu khởi động. Nhất thời, cuồng phong gào thét cánh quạt khổng lồ xoay tròn tạo ra trận gió lớn thổi bay tóc, kể cả y phục cũng bị thổi tung.

Tóc Đồng Thiên Ái vốn được buộc kẹp vào nay rốt cuộc bị tuột ra, kẹp tóc kim loại hình tròn rớt xuống. Lăn trên mặt đất.

Mà tóc của cô, ở trong gió mà bay loạn .

Thụ nhìn cô gái nhỏ trong ngực, trong đầu hiện lên vẻ mặt nghiêm trang của giáo phụ. (Vậy là Thiên Ái giống cha nhiều hơn giống mẹ, đúng là công chúa mà)

Bờ sông Thames, biệt thự Tần gia ở Anh quốc.

Bên trong phòng ở lầu ba, bác sĩ đang kiểm tra thân thể Tần Tấn Dương.

Giờ phút này, trên giường lớn kiêu dáng thời La Mã cổ đại, Tần Tấn Dương sắc mặt tái nhợt. Lòng mi từ đầu đến cuối đều nhú chặt lại, môi mỏng mím thật chặt, biểu lộ nội tâm hẩn cực độ căng thẳng.

Bác sĩ sau khi kiểm tra xong, xoay người hướng về phía Tần Nhân Tông đang ngồi trên sofa, trấn an nói, “Tần lão gia! Tần thiếu gia chỉ là thể lực tiêu hao, cộng thêm một nhọc thời gian dài, cho nên đưa đến hôn mê!”

“Hiện tại tôi để hộ sĩ treo mấy bình nước biển, sẽ không có chuyện gì! Tần lão gia không nên quá lo lắng!” Bác sĩ nói xong, cầm bút lên soàn soạt soàn soạt viết.

Viết xong, đưa cho hộ lí.

Hộ sĩ nhận lấy hóa đơn, xoay người mở ra hòm thuốc chữa bệnh mang theo bên mình. Căn cứ tên thuốc được viết trên hóa đơn liền tìm thuốc phù hợp.

Cũng không lâu lắm, kim tiêm đã đâm vào kinh mạch tay trái của Tần Tấn Dương.

Hộ sĩ đem bình truyền dịch treo lên giường, tắt máy kiểm soát, điều chỉnh tốc độ. Sau đó đi tới bên cạnh bác sĩ, mỉm cười nói, “Đã tốt hơn!”

Bác sĩ gật đầu một cái, vừa nghiêng đầu nhìn lại Tần Nhân Tông, “Tần lão gia! Nếu như còn có gì xảy ra, cứ liên lạc với tôi! Nhìn chung tình trạng bệnh nhân đã ổn định! Tỉ mỉ tịnh dưỡng là được rồi!”

Tần Nhân Tông đôi tay nắm gậy đầu rồng hướng sàn nhà gỗ gỗ, trầm giọng nói, “A Quân! Đưa tiền bác sĩ!”

“Dạ! Lão gia!” Chú Quân mở miệng ứng tiếng.

Ngay sau đó, hẩn đi tới bên cạnh bác sĩ, khiêm tốn nói, “Làm phiền bác sĩ! Bên này mời!”

“Không cần khách khí! Đây là việc chúng tôi phải làm!” Bác sĩ khách sáo mỉm cười, mang theo hộ lí đi ra khỏi phòng.

Bên trong gian phòng, chỉ còn lại Tần Nhân Tông cùng với Tần Tấn Dương nằm ở trên giường bệnh đang ngủ mê.

Không có người nói chuyện, an tĩnh tựa hồ có thể nghe được tiếng hít thở.

Đột nhiên, trên giường lớn Tần Tấn Dương nhú mày, lắc đầu, lo lắng hô, “Đồng Thiên Ái. . . . Em đang ở đâu. . . . Thiên Ái. . . . Em đang ở đâu. . . .”

Tần Nhân Tông nghe được hẩn la lên, chỉ là giận tái mặt.

Cư nhiên ở lúc hôn mê, còn lo lắng cho cô bé kia. Cái cô bé gọi là Đồng Thiên Ái kia, đối với hẩn mà nói, thực sự quan trọng vậy sao? Không thể không có cô?

Lúc này, Chú Quân đã trở lại.

Hẩn đi tới bên cạnh Tần Nhân Tông, hồi bẩm nói, “Lão gia! Người đã đưa đi!”

“Uhm!” Tần Nhân Tông đáp một tiếng, ánh mắt vẫn như củ lưu tại trên mặt tôn tử của mình. Vừa mở miệng hỏi, “Thông báo ẹ của Tần Dương rồi sao?”

Chú Quản khẽ cúi người xuống, nói, “Đã thông báo qua! Phu nhân và Kỳ Kỳ tiểu thư đang từ Basingstoke chạy về Luân Đôn, tin tưởng không lâu sẽ đến!”

“Chúng ta đi ra ngoài đi!” Tần Nhân Tông thâm trầm nhìn Tần Tấn Dương đang hôn mê, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Ông đứng dậy, hướng ngoài phòng ngủ đi tới.

Chú Quản đi theo phía sau ông, cùng nhau ra khỏi gian phòng.

Trên giường lớn Tần Tấn Dương như cũ ngủ mê không tỉnh, chỉ là thì thỉnh thoảng nỉ non một tiếng, vụn phần đau khổ.

“Đồng Thiên Ái.”

Âm thanh rất nhẹ rất nhẹ, rồi lại rất nóng lòng.

Dường như là sợ không còn kịp nữa.

246. Chương 251: Lục Soát Luân Đôn

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời chiếu rọi vào gian phòng.

Cửa phòng ngủ được người mở ra.

Hai người một trước một sau đi vào, hai người đều là thần sắc lo lắng. Hai người này không phải là người khác, chính là từ Basingstoke đi suốt đêm trở về - Tần phu nhân cùng với Du Ty Kỳ.

Du Ty Kỳ nhìn thấy Tần Tấn Dương ngủ ở trên giường, mà trên cánh tay của hắn đang truyền dịch. Có chút khó chịu, lên tiếng kinh hô, “Tần ca ca. Anh làm sao vậy. Tần ca ca. Anh không sao chứ.”

“Kỳ Kỳ. Nhẹ một chút. Không cần ảnh hưởng đến Tần ca ca của con.” Tần phu nhân vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Du Ty Kỳ vội vàng nói một tiếng, cũng là run rẩy nghiêng đầu sang nhìn về Tần phu nhân, bất an hỏi, “Mẹ! Tần ca ca, anh ấy thế nào? Anh ấy không có sao chứ?”

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Tần Tấn Dương !!!

Số lần mà hắn ngã bệnh có thể đếm trên đầu ngón tay! Cẩn thận ngẫm lại, tựa hồ ở trong trí nhớ của cô, chỉ có hai ba lần hắn ngã bệnh, hơn nữa chỉ là cảm vặt ho khan, nghỉ một ngày là tốt!

Nhưng hiện tại, hắn lại phải nằm ở trên giường, còn truyền nước biển.

Điều này bảo làm sao mà người ta không thể không lo lắng đây?

Tần phu nhân đi tới bên cạnh Du Ty Kỳ, cúi đầu nhìn con trai của mình. Nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, trong lòng đột nhiên đau đớn. Con trai của mình từ lúc nào liền trở nên tiều tụy như vậy!

“Kỳ Kỳ! Ngày hôm qua thời điểm Chú Quản gọi điện ẹ, chú ấy nói với mẹ Tần Dương chỉ là thân thể suy yếu, tình đường mấy ngày sẽ khỏe thôi! Cho nên Kỳ Kỳ không phải lo lắng! Biết không?”

Du Ty Kỳ nghe cô nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

Ngồi ở trên ghế lớn khác, một đôi tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay to của hắn.

Tần phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nhỏ của Du Ty Kỳ, trấn an nói, “Kỳ Kỳ thật là một đứa bé ngoan! Tần Dương có một cô em gái tốt giống như con vậy, thật là phúc khí nó!”

Mặc dù hai người không làm được vợ chồng, nhưng đối với thân phận hiện tại như vậy, bà cũng cảm thấy vui vẻ rồi!

Vô luận như thế nào bà vẫn coi Kỳ Kỳ như con gái mình từ trước tới giờ.

Ngược lại, giờ phút này trong lòng Tần phu nhân cũng là bắt đầu lo lắng cho con trai mình. Trước đó Du Ty Kỳ có đối với mình nói qua, Tần Dương thích một cô gái tên là Đồng Thiên Ái.

Cô bé trước kia là một phụ tá làm ở công ty hắn.

Xét theo tình huống như vậy khiến cho bà không thể không hoài nghi động cơ của cô bé kia.

Dù sao, cái thế giới này còn rất phức tạp.

Vừa lúc đó, Tần Tấn Dương đang ngủ mê lại thấp giọng hô một tiếng “Đồng Thiên Ái”. Ngay sau đó, cả người đang nằm trên giường thì chợt bật dậy, một giây kế tiếp lại vô pháp chịu đựng mà hướng về phía sau ngã xuống.

Thân thể lão đảo ngã trên giường lớn, phát ra một tiếng vang.

“Tần Dương!”

“Tần ca ca!”

Tần phu nhân cùng với Du Ty Kỳ hoàn toàn bất ngờ nhìn thấy hành động của Tần Tấn Dương, sợ tới mức lên tiếng kinh hô. Vốn trấn định liền biến mất.

Du Ty Kỳ đứng dậy, lại gần bên cạnh hắn, lo lắng hỏi, “Tần ca ca! Anh không sao chứ? Tần ca ca! Anh có sao hay không? Có phải là không thoải mái hay không?”

“Tần Dương! Không cần hù dọa mẹ!” Tần phu nhân cũng cong người xuống, ân cần hỏi thăm.

Tần Tấn Dương nhú chặt chân mày, mắt nhắm, không nói một lời.

“Tần Dương?” Tần phu nhân lại hô một tiếng, cho là hắn đang hôn mê bất tỉnh. Trong lòng bắt đầu lo lắng, vội vàng nghiêng đầu, hướng về phía người làm trông coi bên ngoài phòng hô, “Tiểu Lệ! Mau bảo quản gia gọi điện gọi bác sĩ tới đây!”

“Không cần. gọi bác sĩ.” Đột nhiên, giọng nam rất nhẹ vang lên.

Tần phu nhân vội vàng nghiêng đầu, nhìn về phía con trai của mình, lại thấy hắn nhắm mắt lại, không có mở ra. Chỉ là âm thanh mới vừa rồi, là từ trong miệng của hắn.

“Tần ca ca! Anh đã tỉnh?” Du Ty Kỳ cao hứng hô lên.

Nữ giúp việc trông coi ở bên ngoài phòng đẩy cửa ra, cung kính nói, “Phu nhân! Tôi sẽ đi thông báo cho quản gia ngay bây giờ!” Nói xong, chuẩn bị đóng cửa lại.

“Không cần!” Tần phu nhân lần nữa nghiêng đầu, mỉm cười nói, “Hiện tại không cần!”

“Dạ! Phu nhân!” Nữ giúp việc gật đầu một cái, thối lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Tần Tấn Dương nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy cả người không có một chút chút hơi sức nào, ngay cả nhấc tay một cái cũng không được! Tại sao lại như vậy? Như thế nào cơ thể lại không nhúc nhích được.

Cố gắng muốn từ trên giường ngồi dậy, nhưng là phát hiện, mình cứ nhiên không dậy nổi.

“Tần ca ca. Anh không sao chứ? Anh có khỏe không?”

“Tần Dương! Có hay không không thoải mái? Nếu là nơi nào không thoải mái, mẹ gọi bác sĩ tới xem một chút!”

“ ”

Bên tai không ngừng vọng về âm thanh của mẹ hân cùng Du Ty Kỳ, nhưng hân không muốn mở mắt .

Vừa nghĩ tới mình còn không tìm được Đồng Thiên Ái, thậm chí cũng không biết cô đi nơi nào. Nhất thời vừa ảo não vừa lo lắng, lòng buồn bực không nói được, hận không ra được sức đánh chính mình.

Cô sẽ đi nơi nào. Đồng Thiên Ái. Em đang ở đâu.

Tần Tấn Dương khàn khàn cổ họng tới nghĩa hỏi, “Đồng Thiên Ái đâu?”

“Đồng Thiên Ái?” Du Ty Kỳ tò mò nhớ tới, trợn to hai mắt, “Tần ca ca! Đồng tiểu thư không phải ở Đài Bắc sao? Anh nhớ cô ấy sao? Em đi điện thoại để cô ấy bay tới Anh quốc nha?”

Trong lòng Tần phu nhân đối với cô bé này càng thêm tò mò, cũng là nhàn nhạt trấn an “Tấn Dương! Hay là bảo cô bé kia tới Anh quốc đi? Mẹ cũng muốn quen biết một chút?”

Đúng vậy! Thật sự là bà muốn tìm hiểu một chút về Đồng Thiên Ái!

Đến tột cùng là cô gái như thế nào, lại có thể để làm cho con trai của mình si tình như vậy. Thậm chí trong lúc ngủ mê cũng kêu tên của cô bé này, ở thời khắc thứ nhất tỉnh lại cũng hỏi cô ở nơi nào.

Tần Tấn Dương nghe được bọn họ nói như vậy, lập tức hiểu bọn họ hoàn toàn không biết tình huống lúc đó.

Cổ hết sức lắc đầu một cái, cũng là nản lòng thoái chí.

Nhưng hân không thể cứ buông tha như vậy. Có lẽ Thiên Ái đang ở Anh quốc, không có rời đi. Vẫn còn ở nơi nào đó chờ hân, mong đợi hân tìm được cô!

“Ngày hôm qua cô ấy đã đến nước Anh!” Hân có chút nổi giận nói.

Một giây kế tiếp đem đôi tay nắm thành quả đấm, kiên quyết nói, “Tra thử tất cả Hotel ở Luân Đôn, có hay không có một cô gái tên là Đồng Thiên Ái vào ở!”

247. Chương 252: Vua Hắc Đạo

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi+yunafr

Đầu bên kia, trực thăng sau khi đã bay một khoảng đường dài, rốt cuộc cũng đến thủ đô La Mã của Italy.

Khu ngoại thành cách La Mã mấy trăm cây số, có một tòa nhà khí thế huy hoàng với khu vườn rộng lớn. Trong trang viên trồng đầy nho, tựa hồ ở xa cũng có thể ngửi được mùi thơm mê người của quả nho tằm mát ra.

Trực thăng bay qua khu vườn, rốt cuộc cũng đáp xuống tại lầu cuối biệt thự. Lầu cuối căn biệt thự này, trải rộng mấy trăm mảnh, được xây dựng chủ yếu làm chỗ đám trực thăng.

Giờ phút này, trực thăng rốt cuộc cũng dừng lại.

Cánh quạt đang quay thối tung tất cả xung quanh, chuyển động chậm rãi dừng lại. Mọi thứ bị cánh quạt làm thối tung, rốt cuộc sau một chút mọi thứ liền yên lại.

Cửa nhỏ lầu cuối thông tới biệt thự, được người mở ra.

Ngay sau đó, mười mấy người mặc áo đen theo thứ tự đi về phía trực thăng.

Sau lưng bọn hân, thoáng hiện một thân ảnh cao gầy của một cô gái. Nửa người trên mặc đồng dạng âu phục màu đen, nửa người dưới cũng là quần tây ngắn ngang đùi. Đôi chân thon dài hoàn mỹ, cứ như vậy hiển lộ rõ ràng.

Mai tóc dài đen nhánh được cột lên, khuôn mặt tinh xảo mang theo một chút lạnh lùng.

Môi của cô, không có bôi son nhưng vẫn đỏ hồng.

Mặc dù là mặt mỉm cười, nhưng nụ cười này trong chỉ làm cho người cảm thấy cô rất lạnh nhạt.

Lúc này, Thụ từ trên phi cơ đi xuống.

Xoay người, vươn tay, từ trong tay đồng bọn ôm Đồng Thiên Ái vẫn ngủ mê man. Ngẩng đầu lên, nhìn về cô gái áo đen, mười mấy tên hộ vệ lùi về hai bên tạo ra con đường ở chính giữa, từng bước từng bước đi về phía cô.

Đứng lại ở trước mặt cô, cung kính hô, “Vũ đường chủ! Thuộc hạ đem tiểu thư nhỏ mang về!”

“Uhm! Đi theo tôi!” Cô gái mặt áo đen gật đầu một cái, lười biếng nói.

Nói xong, xoay người đi thẳng vào trong cửa nhỏ.

Thụ ôm Đồng Thiên Ái đi theo sau lưng cô, giống nhau đi vào trong cửa nhỏ. Hộ vệ còn lại sau khi hai người rời đi, trầm mặc im lặng theo thứ tự đi vào biệt thự.

Tổ chức phân chia chính xác, mà cô gái có tên gọi là “Vũ đường chủ” địa vị rõ ràng rất cao.

Phía trước là đại điện trung ương của biệt thự, thảm đỏ được trải dài từ lối vào một đường thẳng hướng trong đại điện. Hai bên để tượng đá có chút quỷ dị được điêu khắc từ thời La Mã cổ đại, toàn tượng nửa người nửa thú dữ tợn, giương nanh múa vuốt.

Cô gái áo đen mang theo Thụ, cùng với Đồng Thiên Ái đang được hân ôm trong ngực, một đường đi tới trước đại điện.

Thủ vệ đại điện nhìn thấy người tới vội vàng cúi người chào, cung kính hô, “Vũ đường chủ!”

“Thông báo điện hạ! Vũ cầu kiến! Nói người điện hạ muốn tìm đã mang tới!” Cô gái áo đen vô cùng ôn hòa nói, trong giọng nói cũng là mang theo sự lạnh lùng.

Thủ vệ trầm giọng nói, “Dạ!” Nói xong, đẩy cửa ra, đi vào trong đại điện bẩm báo.

Không bao lâu, thủ vệ đi ra đại điện, cúi đầu nói, “Vũ đường chủ! Điện hạ ời!”

“Được rồi!” Cô gái áo đen gật đầu một cái.

Cửa đại điện, được thủ vệ mở ra.

Cô gái áo đen hướng Thụ nhìn một cái, sau đó đi thẳng vào đại điện.

Thụ ôm Đồng Thiên Ái, cả người nghiêm trang, ngay sau đó cũng đi vào đại điện.

Trong đại điện, một đường thật dài được phủ bởi thảm đỏ hướng đến ghế trên đại điện.

Trên bậc thang, người đang ngồi nghiêm chỉnh là Đế vương của cái tổ chức này.

Mái tóc đen nhánh làm lộ rõ khí chất tà mị nhưng anh tuấn. Dưới đôi mày kiếm anh khí là một đôi mắt ưng sắc bén lấp lánh có hồn, sống mũi cao gầy, hai bờ môi mỏng mà khô gợt.

Đồng dạng là tây trang màu đen kinh điển, cũng làm cho người ta có cảm giác cuồng vọng. Bởi vì khí thế của hắn, cùng với nụ cười đùa giỡn ở khóe miệng.

Còn phần kia, trời sanh khí phách, đó là trải qua vô số cuộc chém giết mới có được khí thế như thế. Ánh mắt mãnh liệt, trong lúc lơ đãng có loại mùi vị nguy hiểm.

Bên trong, hắn là thủ lĩnh Mafia ở Italy, trong tổ chức thuộc hạ tôn xưng hắn là “Hoàng điện hạ”. Bên ngoài, hắn là tổng tài gia tộc Kaden ở Italy.

Hắc đạo ở Italy, nhân vật truyền kỳ sau “Giáo phụ”—— Tư Đồ Hoàng.

Tuổi gần mười sáu tuổi đã thống lĩnh tổ chức, và trong vòng ba năm đem tổ chức phát triển xưng bá bang phái hắc bang lớn nhất ở Italy.

Tư Đồ Hoàng nhìn trọng tay Thụ đang ôm một cô gái nhỏ trong ngực, tầm mắt chuyển sang cô gái áo đen, trầm giọng hỏi, “Vũ Ảnh! Cô ấy là Đồng Thiên Ái?”

“Dạ! Điện hạ!” Vũ Ảnh ngẩng đầu, nhìn vào mắt hấn giọng bình tĩnh trả lời.

Tư Đồ Hoàng đang mỉm cười, đột nhiên lớn tiếng quát, “Đám phế vật kia đâu? Tìm người tìm lâu như vậy! Lại còn muốn bốn điện phái người đi lục soát tài liệu?”

“Hồi điện hạ, đám người kia đang trên đường trở về!” Thụ đang hoàng trả lời.

Tư Đồ Hoàng từ trên ngai vàng đứng dậy, từng bước từng bước đi xuống bậc thang. Rốt cuộc, đi tới trước mặt Thụ, đưa tay qua ôm Đồng Thiên Ái đang ngủ mê man, cẩn thận xem xét kỹ lưỡng mặt mũi của cô.

Dựa vào trí nhớ của mình, còn có tấm hình để lại, quan sát cô gái trong ngực.

Rốt cuộc, nở nụ cười nhẹ nhàn.

Giống như là thực hiện được nguyện vọng nhiều năm, cả người cảm thấy thoải mái.

Ánh mắt không có di động nửa phần, cũng là hướng cô gái áo đen bên cạnh hỏi, “Vũ Ảnh! Người nói là cô ấy sao?”

Vũ Ảnh nghe được hấn nói, liếc nhìn Đồng Thiên Ái, vừa ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của Tư Đồ Hoàng, trong ánh mắt là sóng nước không có xao động, chỉ có kiên định một chữ, “Dạ!”

Tư Đồ Hoàng cười lớn, có chút cảm khái.

“Thụ!” Đột nhiên, trầm giọng hỏi, “Tại sao cô ấy còn chưa có tỉnh?”

Thụ cúi đầu, “Thuộc hạ không biết! Xin điện hạ trừng phạt!”

“Phế vật!” Tư Đồ Hoàng nheo lại đôi mắt, xuyên thấu qua khe hở hẹp dài, nhìn Thụ ở trước mặt.

Một bên Vũ Ảnh lên tiếng, “Điện hạ! Là Vũ thất sách!”

“Nói thế nào?” Tư Đồ Hoàng ôm Đồng Thiên Ái, đem thân thể chuyển một cái, đối mặt Vũ Ảnh.

Vũ Ảnh ánh mắt bình tĩnh, thần sắc cũng không có bất kỳ biến hóa nào, trấn định nói, “Là do thuốc Vũ mới chế ra, lại dùng quá liều.”

“Cho nên?” Tư Đồ Hoàng hỏi tiếp.

Vũ Ảnh nhàn nhạt mỉm cười, “Cho nên, vốn chỉ là làm cho người ta ngủ mê man mười hai giờ, nhưng với tình hình hiện tại không cách nào dự đoán khi nào người tỉnh!”

248. Chương 253: Tự Chặt Cánh Tay Phải

Tần Tấn Dương chợt mở mắt ra, hốt hoảng cảm ông nghe lên, trong lòng biết không phải là Quan Nghị, bởi vì ở trong thời gian ngắn như vậy, không thể nào gọi điện thoại lại.

Như vậy gọi cho hấn, chỉ có thủ hạ ở Anh quốc hấn phái đi ra tìm kiếm.

“Thiếu gia!” Bên đầu điện thoại kia, âm thanh trầm của nam giới vang lên.

Tần Tấn Dương lạnh lùng quát nói, “Tìm được chưa? Có hay không một chút xú tin tức? Nói nhanh một chút!”

“Báo cáo thiếu gia! Tra được Đồng tiểu thư đã từng ở qua một khách sạn nhỏ, hơn nữa còn dùng CMND bản nhân đăng kí qua! Nhưng cô cũng không có trở về khách sạn! Bên trong gian phòng cũng không có để lại đồ dùng!”

“Phòng mà Đồng tiểu thư đã từng ở qua, hiện tại đã có người khác sử dụng!”

Tần Tấn Dương bỗng nhiên có cảm giác trái tim nóng lên, rớt cuộc nghe được tin tức của cô. Vừa vội vàng quát, “Còn gì nữa không? Trừ cái này, các người có hay không tra được cô hiện tại đang ở đâu?”

Cô ở qua nơi nào, những thứ này đều không quan trọng!

Quan trọng là, hần nghĩ phải biết cô hiện tại đang ở đâu!

Đã ba ngày rồi! Không có tin tức của cô! Ba ngày nay, hần không biết là làm sao sống qua được! Hần sắp điên rồi!

Hần nghĩ muốn gặp cô, hần nghĩ tìm được cô! Không muốn mất đi cô! Không muốn cảm thấy mù mờ ngơ ngàng! Không muốn lo lắng hãi hùng!

“Thật xin lỗi! Thiếu gia! Cái khác cũng không có tra được!” Bên đầu điện thoại bên kia, thủ hạ nói xin lỗi.

Tần Tấn Dương nhất thời chán chường hướng về sau ngã xuống, giống như là một khối cầu, trong nháy mắt vui mừng, lại đang trong nháy mắt tan thành bong bóng bọt, tiêu tán vô ảnh vô tung.

“Tiếp tục tra! Tra cho đến khi tìm được!” Tần Tấn Dương cắn răng nghiến lợi nói.

Điện thoại đầu kia, nam nhân lĩnh mệnh, “Dạ! Thiếu gia!”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bất tri bất giác bình minh bắt đầu.

Tần Tấn Dương từ buổi tối đợi đến rạng sáng, bên trong thư phòng mở một ngọn đèn nhỏ, hoàng hôn bao trùm cả căn phòng. Hần nhắm mắt lại nhưng không có ngủ, tâm nóng nảy không dứt.

Rốt cuộc chuông điện thoại reo rồi, cơ hồ là trong nháy mắt, nhanh chóng tiếp lên điện thoại.

“Như thế nào? Có tin tức hay không?” Nắm lên ống nghe, vội vàng hỏi.

Bên kia đầu điện thoại, âm thanh Quan Nghị hiển nhiên có chút uất ức, gấp gáp nói, “Tớ đã tìm! Tớ đều đã tìm! Cô ấy không có trở về Cô Nhi Viện! Bạn tốt của cô, Phương Tình nơi đó cũng không có trở về!”

“Hơn nữa, tớ còn tra xét ghi chép bên nhập cảnh, không có tư liệu Đồng Thiên Ái nhập cảnh!”

Tần Tấn Dương càng thêm nóng nảy, âm thanh buồn bực nói, “Tớ biết rõ rồi!” Nói xong, liền ngắt điện thoại.

Tự mình một người ngồi ở trong thư phòng to lớn, cũng là lẳng lặng trầm tư.

Cô chưa có trở về Đài Bắc. Nhưng ở Anh quốc lại không tìm được.

Cô rốt cuộc sẽ đi nơi nào? Thật là đáng chết!

Có thể hay không gặp phải cái gì bất trắc.

Hần vừa hốt hoảng lắc đầu, muốn loại bỏ suy nghĩ không tốt. Nhưng trong lòng không cách nào khống chế được. Nhắm mắt lại âm thầm không ngừng nỉ non.

Đồng Thiên Ái. Sẽ không xảy ra chuyện. Không cần có chuyện.

La Mã, Italy.

Mấy trăm cây số bên ngoài khu Đại Trang vườn.

Nhìn xuyên qua hàng nho, có thể thấy một biệt thự trắng lờ mờ ẩn mình trong đó.

Giờ phút này, tầng bảy biệt thự, dần dần vang lên tiếng bước chân. Cô gái áo đen đi tới trước một gian phòng, đưa tay mở cửa phòng ra.

Bên trong gian phòng, Tư Đồ Hoàng đang đứng ở mép giường nhìn trên giường lớn, như cũ vẫn ngủ mê, Đồng Thiên Ái.

Mà trên cánh tay của cô, là dịch dinh dưỡng dùng để duy trì sinh mạng.

Trên mặt càng thêm tái nhợt, không có huyết sắc, thời gian dài không ăn uống, khiến cho làn da của cô trở nên như trong suốt, thậm chí ngay cả mạch máu rất nhỏ cũng có thể xem rõ ràng.

Vũ Ảnh từ từ đi tới bên cạnh hắn, mở miệng nói, “Điện hạ không nên gấp gáp! Vũ sẽ nhanh nhất trong thời gian ngắn nhất đem thuốc giải điều chế ra!”

“Ta cần thời gian chính xác!” Tư Đồ Hoàng trầm giọng nói, ánh mắt như cũ nhìn chăm chăm Đồng Thiên Ái.

Vũ Ảnh khẽ hạ mí mắt, lúc ngẩng đầu lên, cũng là vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên. Môi đỏ thẫm, kiên quyết nói, “Trong vòng một tháng!”

“Nếu như không có?” Tư Đồ Hoàng cũng không phải không tin thủ hạ của chính mình, chỉ là có chút nhàm chán thuận miệng hỏi một chút.

“Nếu không nghiên cứu chế tạo thành công! Vũ nguyện ý tự chặt cánh tay phải!” Vũ Ảnh nhẹ nhàng nói, tựa hồ việc chặt một cánh tay, đối với cô mà nói hoàn toàn không có một chút lo ngại.

Tư Đồ Hoàng liếc cô một cái, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú Đồng Thiên Ái Ái một hồi lâu.

Lúc này mới xoay người, đi ra khỏi phòng.

249. Chương 254: Không Rõ Tung Tích

Luân Đôn Anh quốc.

Tại biệt thự nguy nga của Tần gia.

Thư phòng lầu ba, chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, phát ra âm thanh “Ục ục ——” thật dài.

Nhưng lần này, Tần Tấn Dương có chút chán chường ngồi ở trên ghế sợ nghe điện thoại. Mười ngày! Đã mười ngày! Mười ngày cũng không có tin tức của cô!

Đồng Thiên Ái, dường như là từ nơi này biến mất ở trên thế giới. Lại có thể vô ảnh vô tung như vậy?

Hắn thật sợ hãi. Chưa bao giờ sợ như thế này.

“Ục ục ——” Chuông điện thoại tiếp tục vang lên, giống như là đang thúc giục.

Rốt cuộc, hắn tự tay bắt ống nghe. Run rẩy đặt ở bên tai, nghe hồi báo ở bên đầu điện thoại kia của thám tử phải đi tìm, vô cùng khẩn trương tìm đập nhanh như nhảy ra ngoài.

Hắn không cách nào không khẩn trương! Thậm chí cảm thấy mình sắp hít thở không thông!

“Thiếu gia!” Giọng đàn ông bên đầu điện thoại kia cung kính hô một tiếng.

Tần Tấn Dương khắc chế tâm tình sắp hỏng mắt của mình, trầm giọng hỏi, “Như thế nào? Tra được chưa?”

“Rất xin lỗi! Thiếu gia! Vẫn không có bất kỳ đầu mối!” Giọng đàn ông ở bên đầu điện thoại kia trả lời giống như mười ngày này, âm thanh của hắn vào thời khắc này cũng trở nên tỉnh mịch.

Tần Tấn Dương cầm ống nói, một lòng nhất thời rơi xuống vực sâu, buồn buồn nói, “Biết!”

“Dạ! Thiếu gia!” Nam nhân vừa cung kính hô một tiếng, chuẩn bị cúp điện thoại.

“Đợi đã nào...!” Thế nhưng hắn lại ngăn cản, kiên quyết nói, “Vẫn đi tìm! Vẫn tìm cho tôi! Bất kể là mười ngày nửa tháng! Hay là nửa năm một năm! Vẫn tiếp tục tìm cho tôi!”

Có thể hay không. Cô xảy ra chuyện.

Người đàn ông bên kia điện thoại vội vàng lĩnh mệnh, trả lời, “Dạ! Thiếu gia!”

Tần Tấn Dương đưa tay, chậm rãi đem điện thoại cúp. Ống nghe cúp điện thoại cơ hồ trong nháy mắt, nhưng ngón tay vẫn là không muốn lấy ra. Trời mới biết. Tâm tình của hắn ở giờ khắc này.

Hắn là như vậy lưu luyến, hắn là như thế chịu đựng. Mười ngày.

Đồng Thiên Ái. Em rốt cuộc ở nơi nào.

Vừa lúc đó, cửa thư phòng, bị người gõ, “Đồng đồng đồng ——”

Tần Tấn Dương ngẩng đầu, nhìn về phía cửa, nhíu mày, trầm giọng hô, “Vào đi!”

Vừa dứt lời, cửa phòng bị người mở ra.

Du Ty Kỳ từ ngoài cửa ló đầu nhỏ, dò xét đi vào, mỉm cười hỏi, “Tần ca ca. Anh hiện tại có bận không? Kỳ Kỳ có thể vào không.?”

Mặc dù cô biết, Tần ca ca một mực tìm kiếm Thiên Ái.

Hơn nữa đã tìm toàn bộ mười ngày, vẫn luôn không có tin tức của Thiên Ái .

Trong lòng cô càng thêm rõ ràng, vị trí của Thiên Ái ở trong lòng Tần ca ca rất là quan trọng. Hiện tại chỉ cần tung tích Đồng Thiên Ái một ngày không rõ, Tần ca ca sẽ một ngày trong lòng không an tĩnh.

Nhưng cô lại không nhin được nghĩ tới muốn quan tâm hắn một chút, lập tức đi vào thư phòng, đến thăm hắn.

“Kỳ Kỳ. Vào đi.” Tần Tấn Dương nhìn thấy người tới, mới tháo xuống cái phần tối tăm, thần sắc cố gắng giả bộ bình tĩnh, không muốn làm cho bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn tiêu tụy.

Du Ty Kỳ nghe ra trong âm thanh của hắn có phần mất mát, lập tức cố gắng tươi cười.

Hướng gian phòng đi vào, ngay sau đó trở tay đóng cửa lại.

Du Ty Kỳ từ từ đi tới bên cạnh hắn, nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn gò má của hắn, lại thấy vẻ mặt mệt mỏi của hắn, dưới mắt quầng thâm, xác nhận hắn mấy ngày này cũng không ngủ được tốt.

Cô có chút đau lòng, lo lắng nói, “Tần ca ca! Thân thể anh mới vừa ổn, bác sĩ nói qua anh phải nghỉ ngơi thật tốt! Mấy ngày nay anh vẫn không ngủ đủ, như vậy không tốt!”

Này mười ngày, hắn cơ hồ ngày ngày nhốt mình ở trong gian thư phòng này.

Mỗi ngày từ buổi sáng ngồi đến buổi tối, sau đó từ buổi tối ngồi đến nửa đêm, thậm chí rạng sáng, hoặc là, rất lâu hắn chỉ ngồi ngơ ngác như thế này, một bước cũng không có rời đi.

Dì Tần cũng tới khuyên qua, nhưng hiện tại lời của mẹ hắn đều không nghe rồi.

Chỉ là nhốt mình ở trong thư phòng này, dường như nơi này là thế giới của hắn, không! Nói chuẩn xác là tâm của hắn, không có ai có thể đi vào được, không có một ai!

Trừ. người đã biến mất mười ngày nay Đồng Thiên Ái.

“Được!” Tần Tấn Dương nhắm hai mắt lại, âm thanh thâm trầm vang lên.

Hắn thường không biết? Nhưng mỗi khi hắn nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là dung nhan của cô, hắn nghĩ ngủ lại không ngủ được. Hắn sợ khi hắn ngủ thiếp đi, sẽ bỏ qua điện thoại thuộc hạ gọi tới.

Như vậy, thì không thể ở thời khắc thứ nhất nhìn thấy cô.

Du Ty Kỳ đi tới phía sau hắn, đôi tay nắm bờ vai của hắn, thay hắn xoa bóp, suy nghĩ , vẫn là nhin không được nói, “Tần ca ca. Anh yên tâm. Không phải lo lắng”

“Chị Thiên Ái. Không có việc gì.”

Tần Tấn Dương trong lòng chảy xuôi một dòng nước ấm, không có mở mắt, nhàn nhạt giọng nói, cũng là vô cùng kiên định nói, “Anh biết!”

Cho dù là mười ngày không có tin tức của cô, nhưng vẫn như cũ tự nói với mình, cô không có chuyện gì!

Bởi vì, hắn có linh cảm , một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, cô tựa hồ cũng không có cách hắn rất xa!

Cô, thật ra thì vẫn sẽ ngụ ở trong lòng hắn!

Du Ty Kỳ chợt dừng động tác lại, đi tới bên cạnh hắn, khẽ cúi người xuống, mỉm cười nói, “Tần ca ca! Chúng ta đi gặp gia gia cùng với cha chứ?”

Hắn mở mắt, cũng có chút khốn đốn hoặc nhìn cô.

“Gặp bọn họ làm cái gì?” Tần Tấn Dương không hiểu hỏi.

Hắn hiện tại người không muốn nhìn thấy nhất, chính là cái lão gia gia ngoan cố của hắn. Nhưng bên trong thân thể lại chảy cùng một dòng máu, không cách nào giết họ được, bọn họ là ông cháu.

Không cách nào hận, nhưng cũng không cách nào tha thứ.

Không cách nào tha thứ cho gia gia của hắn, càng không cách nào tha thứ cho bản thân hắn!

Hắn ngu xuẩn như vậy, đem Thiên Ái vứt bỏ!

Du Ty Kỳ lại kéo tay của hắn, cố gắng cả người đem hắn từ trên ghế kéo lên, trấn an nói, “Em nghĩ gia gia và cha còn không có hiểu rõ tình hình! Hiện tại chúng ta cùng đi giải thích với họ đi!”

“Để cho bọn họ kia hai cái lão nhân gia thích tự chủ trương, nghe ý nghĩ của chúng ta một chút!”

“Còn nữa..., hôn ước của chúng ta cần phải giải trừ!”

“Đương nhiên rồi! Phải do em nói ra! Nếu không Kỳ Kỳ về sau cũng không ai thèm lấy rồi!”

Cô nói xong, dịu dàng cười.

250. Chương 255: Không Cách Nào Buông Tha

Edit: Maria Liêu

Beta;Ha.Chi

Tần Tấn Dương nghe được cô nói như vậy, trong lòng chợt cảm khái. Cô đang nắm tay hắn, trong lúc nhất thời khiến hắn nghĩ lại khi còn bé. Giữa bọn họ, hắn luôn xem cô như là em gái.

Hắn liền đứng lên, đột nhiên vươn cánh tay, ôm cô vào lòng ngực.

Cái ôm bày, không phải là tư tình nam nữ, không có quá nhiều tạp chất, chỉ là phần chân tình hắn đối đãi với em gái mình.

Du Ty Kỳ bị hắn ôm vào trong ngực, chợt hốc mắt liền ẩm ướt.

Đã đã bao lâu? Đã bao lâu hắn chưa từng như vậy ôm qua cô?

Trí nhớ của cô dần mở ra, tựa hồ là bắt đầu từ lúc còn rất nhỏ, kể từ nụ hôn kia, cô trở nên vô cùng thích ở cạnh hắn, nhưng hắn lại bắt đầu xa lánh, đối mặt cô tựa như đối mặt với thú dữ.

Cô lại còn tưởng rằng là hắn thay đổi tính tình, cũng không chấp nhận, tiếp tục đeo bám hắn.

Nhưng cô thủy chung không hiểu, tại sao hắn có thể chuyển biến kịch liệt như vậy.

Tần Tấn Dương ôm cô, đầu hắn chống đầu của cô, âm thanh từ bên trên nhẹ nhàng bay tới, “Kỳ Kỳ.
. Lần này. Là Tần ca ca thực xin lỗi em.”

“Nhưng là. Tần ca ca hi vọng Kỳ Kỳ đáng yêu. Cũng có thể tìm được hạnh phúc.”

Hắn nói xong, ở trên trán của cô in một nụ hôn.

Du Ty Kỳ nâng lên khuôn mặt tươi cười, nhưng là trong hốc mắt lại lóe ra nước mắt, cô giống nhau mỉm cười gật đầu, hướng tới hắn bảo đảm nói, “Tần ca ca. Kỳ Kỳ sẽ. Kỳ Kỳ nhất định sẽ. . . .
. . .”

“Còn có. . . . Kỳ Kỳ hi vọng Tần ca ca. . . . Vô luận lúc nào thì. . . . Điều không nổi giận. . . .”

“Có được hay không. . . .”

Mười ngày, tìm khắp nơi mà không thấy Thiên Ái.

Đau khổ khá dài như vậy, cho dù hần có nguy trang kiên cường đi nữa thì cô vẫn biết, hần tuyệt đối sẽ nổi giận .

Cuối cùng thật lòng hi vọng, Tần ca ca hần có thể giống như trước đây, giống như không có một dũng sĩ nào có thể đánh bại hần! Chỉ có dũng sĩ mạnh nhất mới có thể cứu được công chúa!

Chị Thiên Ái. . . . Là công chúa của hần

Tần Tấn Dương nghe được cô..., hốc mắt cũng ướt át. Những ngày này, hần cố nén đau khổ của mình, hần kiên trì tin tưởng. Không phải là không có hoài nghi, không phải là không có dao động, nhưng là. . . .

Không cách nào buông tha!

Hần không cách nào buông tha ý nghĩ muốn tìm kiếm cô, hần tin tưởng cô còn sống ở trên thế giới này.

Hoặc là tại góc nào đây không biết tên!

Chỉ có thể khẳng định, lòng của cô, vẫn luôn ở bên cạnh hần. . . .

Chưa từng rời đi, chưa từng có!

Nhớ tới hần trước còn ngây ngốc hoài nghi cô, bỗng nhiên có cảm giác ngu ngốc! Hai người yêu nhau, tuy nhiên cũng không nói ra miệng! Hần trong giây lát giật mình, hần còn chưa bao giờ nói với cô ba chữ “Anh yêu em” này.

Nghĩ như vậy, trong lòng tựa hồ có một cái mục tiêu.

Cho dù là thiên sơn vạn thủy, hần nhất định phải tìm được cô, nói với cô ba cái chữ kia.

Ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt chờ đợi của Du Ty Kỳ, rút cuộc lộ ra một nụ cười, cảm khái rồi lại tự tin nói, “Kỳ Kỳ! Em yên tâm! Anh sẽ không nổi giận! Cho đến ngày tìm được cô ấy!”

Lần nữa kiên định tín niệm, trong lòng chợt cảm thấy tràn đầy ấm áp.

Mà khuôn mặt của cô tựa hồ gần trong gang tấc.

Du Ty Kỳ đưa tay vuốt ve gương mặt tuấn tú của hần, cẩn thận nhìn ánh mắt của hần. Trong lòng nhớ lại lúc khi còn bé, điều mà cô vẫn luôn canh cánh trong lòng, cô muốn biết, cô cũng muốn hỏi rõ ràng.

Đây cuối cùng cũng có chút xiu tiếc nuối. . . .

Rút cuộc, lên tiếng, “Tần ca ca. . . . Khi Kỳ Kỳ còn bé. . . . Biệt thự bị cúp điện. . . . Tần ca ca tại sao ôm Kỳ Kỳ. . . . Sau đó hôn Kỳ Kỳ. . . . Nói vĩnh viễn cũng sẽ không rời em. . . .”

Vừa nói chuyện gương mặt đồng thời khê ửng hồng.

Này vẫn là bí mật đáy lòng cô, cô coi nó như là trân bảo, được giấu kín rất tốt.

Hiện tại, đem bí mật của cô nói ra, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Tần Tấn Dương cố gắng hồi tưởng lần bị cúp điện khi còn bé kia, đột nhiên cúi đầu, sững sờ nhìn người trước mắt. Lúc này mới phát hiện ra, chính xác là từ khi đó, cô bắt đầu đánh lấy mình.

Nguyên nhân mà hần nghĩ mãi không ra, như vậy nguyên nhân chính là cái này?

Kỳ quái Hần cũng không có hôn qua cô

Nghĩ tới chuyện này trong đầu hần tự giác xuất hiện một người.

Hai tay của Tần Tấn Dương cầm lấy cánh tay cô, nghiêm túc nói, “Kỳ Kỳ! Ngày đó trong biệt thự bị cúp điện! Em ngay lập tức sợ tới mức khóc lớn! Sau đó Tần ca ca đi tìm đèn pin cầm tay, người ngay lúc ấy đến bên cạnh em không phải là anh!”

“Chẳng lẽ em quên sao?” Hấn cúi đầu, vừa nghi ngờ hỏi.

Du Ty Kỳ cũng nghiêm túc hồi tưởng tất cả, nhưng trí nhớ của cô tựa hồ là đồng băng. Thế nào cũng nhớ không nổi, chỉ là lắc đầu một cái, một bộ dạng mất mát.

“Tần ca ca. Kỳ Kỳ không nhớ gì cả. Kỳ Kỳ chỉ nhớ rõ những thứ mới vừa nói kia.”

Thật chẳng phải là Tần ca ca sao?

Như vậy, người hôn cô, người nói với cô “Vĩnh viễn cũng không rời em”, rốt cuộc là ai?

Tần Tấn Dương thở dài một tiếng, cũng là có chút bất đắc dĩ. Ngay lập tức, hấn cũng nhớ ra lúc đó hấn chỉ mới mười mấy tuổi, mà Kỳ Kỳ chỉ có sáu tuổi. Một đứa trẻ mới sáu tuổi, làm sao nhớ nhiều như vậy đây?

“Như vậy, đêm hôm đó, trừ Tần ca ca ra, ở bên cạnh Kỳ Kỳ còn có ai?” Hấn nhẹ giọng hỏi, không đem chân tướng nói ra, cũng là vòng vèo hỏi.

Du Ty Kỳ nghe nói như thế, đầu óc lập tức “Ong ong ——”.

Trước mắt, khuôn mặt trẻ con trắng nõn dần dần hiện lên.

Tựa hồ tại trí nhớ của chính mình, hấn chỉ là cực kỳ an tĩnh bởi bạn với cô trải qua quãng thời gian tuổi thơ. Thậm chí sau này, hấn theo Tần ca ca đi Đài Bắc, giữa bọn họ chỉ còn lại mấy lần gọi điện ít ỏi.

“Nếu như là Tấn Dương, vậy anh nhất định sẽ cưới Kỳ Kỳ đấy!”

Đột nhiên, bên tai vang lên âm thanh của hấn, hấn kiên quyết cam kết.

Du Ty Kỳ lập tức khóc lên, cũng không phải là bởi vì khổ sở, chỉ là cảm thấy mọi người đều là đại ngốc nghếch.

Rõ ràng mình muốn quý trọng mọi người ở bên người, vì cái gì phải là một vòng lớn tìm kiếm khổ cực như thế này. Hấn bỏ lỡ cô, cô bỏ lỡ hấn, cả hai bỏ qua nhau.

(Ha.chi: biết thế rồi thì đến vs nhau lẹ lẹ đi)

251. Chương 256: Ý Trời Trêu Người

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Tần Tấn Dương nhìn thấy Du Ty Kỳ khóc, hiển nhiên là hốt hoảng.

Nhưng trong tâm trí, lại nghĩ đến bộ dạng Đồng Thiên Ái khóc. Cô hiện tại ở nơi nào? Có phải hay không lại núp ở chỗ nào len lén khóc thút thít? Cô cho là hấn không cần cô sao?

Nhưng hấn cũng không có chắc chắn!

Cô là kiên quyết như thế bay tới Anh quốc! Cô sẽ như hấn, tin tưởng đối phương.

Tần Tấn Dương đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Du Ty Kỳ, vừa ôm cô vào trong ngực, an ủi, “Đứa ngốc! Khóc cái gì đây? Biết chân tướng còn không vui vẻ sao?”

Cái người khi cô còn bé hôn cô, nói ở bên cô cả đời cũng không rời đi, thật ra thì đang ở bên cạnh.

Chỉ là, quỷ thần khiến xui, cô lại đem người kia coi là hấn.

“Không phải. Tần ca ca. Không phải là không vui vẻ.” Du Ty Kỳ ngừng tiếng khóc, âm thanh cũng là nghẹn ngào khàn khàn. Cô áo nào nhú đôi mi thanh tú, đáng vẻ vụn vặt ủy khuất.

Đột nhiên, mím mím môi, tính tình trẻ con hét lên, “Nếu như mà em sớm biết người kia là Quan Nghị! Nếu như mà em sớm biết là anh ấy, như vậy em cũng sẽ không hiểu lầm người đó là anh!”

Nếu như vừa bắt đầu mà biết, như vậy cũng sẽ không đồng ý đám hỏi!

Nếu như vừa bắt đầu mà biết, như vậy cũng sẽ không làm ra nhiều chuyện như vậy !

Nếu như mới vừa bắt đầu mà biết, Thiên Ái cũng sẽ không mất tích!

Tại sao có thể như vậy. Tại sao có thể như vậy.

Là ý trời trêu ngươi à.

Lại có thể hoang đường như vậy.

Tần Tấn Dương thở dài một tiếng, cũng là khóc không ra nước mắt, hắn đã không suy nghĩ chu đáo. Cô khi còn bé lại thay đổi thích đeo bám với mình như thế, chỉ là bởi vì cái hiểu lầm đó.

Này, thật đúng là để cho hắn khó có thể tiếp nhận!

Vừa nghĩ tới bởi vì cái hiểu lầm đó, mà gặp phải đủ loại chuyện. Hắn ảo não vạn phần, tại sao ngay lập đó hắn cũng không hỏi Du Ty Kỳ một chút, tại sao hắn không hỏi rõ nguyên nhân chứ?

Hiện tại. Đồng Thiên Ái. Người đang ở đâu.

“Thật xin lỗi. Tần ca ca. Thật xin lỗi.” Du Ty Kỳ nỉ non tự nói, trong lòng đau khổ.

Tần Tấn Dương lắc đầu một cái, nụ cười trên mặt cũng là bất đắc dĩ, còn mang theo chút chua cay, nhàn nhạt cười nói, “Lại nói càn! Em xin lỗi cái gì đây? Em không có lỗi gì với anh cả!”

Không người nào sai. Đây tất cả. Không ai có lỗi.

Du Hạo Thiên thương yêu con gái của mình, muốn cho cô thứ muốn, ông ấy là sai sao?

Ông ấy không sai!

Gia gia của hắn bận tâm danh dự hai nhà cùng với cam kết của bạn bè, cho nên đi ép Đồng Thiên Ái! Gia Gia sai rồi sao?

Đứng ở trên lập trường của ông, ông cũng không sai!

Du Ty Kỳ cũng không có sai!

Như vậy đến tốt cùng người sai là ai? Còn là. Đây tất cả đều là ông trời an bài.

“Tần ca ca! Chúng ta bây giờ đi gặp gia gia cùng cha! Bọn họ ở thư phòng lầu hai! Chúng ta bây giờ cần phải đi!” Du Ty Kỳ đưa tay nhỏ bé ra, loạn xạ lau đi nước mắt trên mặt.

Tần Tấn Dương không nói gì, chỉ trầm mặc gật đầu một cái.

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng , sau đó đi xuống lầu.

Ở cầu thang lầu hai, hướng hành lang bên trái đi tới. Hai người đi tới một gian phòng khép chặt, ăn ý liếc nhìn nhau, ngay sau đó ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào cửa phòng.

Du Ty Kỳ gõ cửa, nhẹ nhàng nói, “Gia gia! Cha! Con cùng Tần ca ca có thể vào không?”

Bên trong gian phòng, truyền đến âm thanh thâm trầm của Tần Nhân Tông, “Vào đi!”

Nghe được câu này, Du Ty Kỳ nhìn Tần Tấn Dương bên cạnh. Lúc này mới đưa tay nắm lấy nắm cửa, đem cửa phòng mở ra. Cô trước đi vào, sau đó, Tần Tấn Dương cũng đi vào theo.

Bên trong gian phòng, Tần Nhân Tông vẫn như cũ ngồi ở trên cái ghế lớn kia, mà trên tay của hắn còn nắm không rời gậy đầu rồng. Nhìn thấy người tới, hắn ngẩng đầu lên, nét mặt già nua làm cho người ta không thấy rõ thần sắc.

Chú Quân vẫn là như cũ, trấn định đứng ở bên cạnh Tần Nhân Tông, thâm trầm chăm chú mà nhìn bọn họ.

Du Hạo Thiên ngồi ở một bên trên ghế sa lon, giống nhau ngẩng đầu lên tò mò nhìn hai người. Tầm mắt liếc nhìn Tần Tấn Dương, cuối cùng dừng ở trên người con gái bảo bối của mình.

Trong lòng cũng là hồ nghi, hai người bọn họ như thế nào lại đi cùng nhau rồi?

Du Ty Kỳ đi tới trước mặt bọn họ, hiểu chuyện hô một tiếng, “Tần gia gia! Cha! Chú Quân!”

“Ừ!” Du Hạo Thiên buồn buồn lên tiếng.

“Kỳ Kỳ! Đi tới gia gia nơi đây!” Tần Nhân Tông vẫy tay về phía cô, lộ ra khuôn mặt hiền lành tươi cười.

Du Ty Kỳ ngẩng nhìn Tần Tấn Dương, giống nhau triển hiện nụ cười sáng lạn, đi tới bên cạnh Tần Nhân Tông, đôi tay ôm cổ tay của hắn, một bộ dạng thân mật, vui vẻ hòa thuận.

Tần Tấn Dương nhìn người trong phòng, cuối cùng nhép nhép miệng, cũng là cảm giác nói không ra lời.

“Gia gia! Chú Du! Chú Quân!”

Tần Nhân Tông nhìn đến bộ dạng hắn không cam không nguyện, trong lòng lại bắt đầu nổi lửa rồi, nhúu mày, “Con chính là như vậy đối đãi với trưởng bối hay sao? Không lễ phép như vậy?”

Mặc dù, đối với người cháu này của mình, ông vẫn thương yêu.

Nhưng cái tiểu tử thú vị này, từ nhỏ liền hay đối nghịch với ông! Chính mình cũng hết cách với hắn!

Tần Tấn Dương đang nhìn gia gia mình, không nói gì. Chỉ là trầm mặc nhìn chăm chú ông, mặc cho ông mắng.

“Tốt lắm! Anh Tần! Không dễ có dịp nói chuyện! Tấn Dương đến! Ngồi bên cạnh chú Du! Đây về sau này, chú Du liền đem Kỳ Kỳ giao cho con rồi!” Du Hạo Thiên còn một lòng cho là con gái mình đã thuyết phục được hắn, mở miệng toát hợp.

Không đợi Tần Tấn Dương mở miệng, đứng ở bên cạnh Tần Nhân Tông, Du Ty Kỳ mở miệng trước.

“Cha! Trước con không phải đã nói với cha sao? Làm sao cha vẫn không hiểu chứ?” Cô bĩu môi.

Sau đó, đi tới bên cạnh Du Hạo Thiên, làm nũng bên cạnh hắn ngồi xuống, một đôi tay nhỏ bé ôm hắn, đầu tựa vào bờ vai của hắn, vừa thân mật cọ xát.

“Cha! Con không thích Tần ca ca! Cho nên không muốn cùng Tần ca ca kết hôn!”

“Bởi vì. Kỳ Kỳ đã có người mình thích.”

Du Hạo Thiên trợn to hai mắt, nghiêng đầu sang chỗ khác giật mình nhìn con gái bảo bối của mình, tò mò hỏi “Kỳ Kỳ không phải thích Tấn Dương sao?”

“Trước kia cho rằng. Thật ra thì. Không phải anh ấy.” Du Ty Kỳ có chút ngượng ngùng, cũng là ngọt ngào nói.

252. Chương 257: Đó Là Người Khác

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Cô..., trừ Tần Tấn Dương, đều chọc cho ba người bọn họ khổ khổ không dứt.

Cái gì gọi là trước kia cho rằng là, thật ra thì cũng không phải là?

Thật là không hiểu nổi rồi ! Cũng nghe không rõ! Tính cách các cô gái trẻ thật khó hiểu! Đặc biệt là Du đại tiểu thư từ nhỏ được coi như trân bảo cưng chiều mà lớn lên!

Du Hạo Thiên nghi ngờ nhìn Tần Tấn Dương, vừa nghiêng đầu nhìn con gái mình, chần chờ hỏi, “Kỳ Kỳ! Là như vậy sao? Hay là có người muốn con nói như vậy? Con yên tâm! Có cha ở đây, cha sẽ làm chủ cho con!”

“Cha!” Du Ty Kỳ có chút không chịu nổi kêu lên, cha cô thế nào mà ngoan cố như vậy !

Vừa đưa tay làm nũng lắc lắc cánh tay của hắn, tiếp tục dịu dàng nói, “Cha! Kỳ Kỳ biết cha rất thương con! Thế nhưng chuyện này, là ý của Kỳ Kỳ!”

Nghiêng đầu nhìn Tần Tấn Dương, mỉm cười nói, “Cùng Tần ca ca một chút quan hệ cũng không có!”

Vừa đưa mắt nhìn sang Tần Nhân Tông, giống nhau trấn định nói, “Cho nên, Tần gia gia! Cha! Các người cũng không cần trách cứ Tần ca ca! Là Kỳ Kỳ muốn giải trừ hôn ước đấy!”

Cô nói xong, đứng dậy, đi tới bên cạnh Tần Tấn Dương, “Coi như không có chị Thiên Ái! Kỳ Kỳ cũng sẽ không gả cho Tần ca ca!”

Bởi vì. Cô đã biết. Cô cho tới nay chờ đợi là ai.

Đó là người khác!

Du Hạo Thiên không nghĩ tới con gái của mình đột nhiên thay đổi chủ ý, chỉ là ánh mắt thâm trầm nhìn Tần Tấn Dương. Trong đầu tưởng tượng thấy tất cả khả năng, nhưng lại không nghĩ ra Kỳ Kỳ vì người nào mà thay lòng!

Rốt cuộc, mở miệng hỏi, “Kỳ Kỳ! Con nói con thích người khác! Như vậy người đó là ai?”

Ít nhất người kia phải tồn tại! Nếu không hay là lại lừa gạt bọn họ!

Du Ty Kỳ đỏ mặt, cũng là ấp úng không biết làm sao mở miệng.

Ai! Vừa nghĩ tới Quan Nghị, lại nghĩ đến khi còn bé. Bất chợt giờ mới hiểu được, thật ra thì đối với hắn, cũng đối với Tần ca ca từ đầu đến cuối đều là hai loại cảm giác không giống nhau.

Ngôn ngữ đã không cách nào biểu đạt nhưng là trong lòng đã hiểu rõ ràng!

Du Hạo Thiên thấy cô sững sờ mất hồn, nhú mày, quát lên, “Tấn Dương! Có phải hay không con hướng Kỳ Kỳ nói cái gì rồi!”

“Không có!” Tần Tấn Dương trấn định nhìn lại hắn, cũng chỉ có hai chữ đơn giản trả lời. Ánh mắt của hai người trên không trung giao hội, va chạm ra tia lửa lấp lánh.

Đang ở lúc hai người giằng co, Du Ty Kỳ kêu to ra tiếng, “Không phải rồi! Cha!”

“Con. Con có người trong lòng.”

“Người kia. Cha. Tần gia gia. Đều biết.”

Mọi người tò mò nhìn cô, đều ở đây cố gắng hồi tưởng, rốt cuộc là người đàn ông nào cư nhiên được tâm của cô.

Du Ty Kỳ đỏ mặt, hít thở sâu một hơi tức, kêu to ra tiếng, “Con thích Quan Nghị ! Là Quan Nghị! Không phải là Tần ca ca!”

Một câu này nói ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người!

Nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra !

Người này, lại là Quan Nghị?

Du Ty Kỳ ho khan một cái, đi tới bên cạnh Tần Tấn Dương, kéo tay của hắn, nói, “Bắt đầu từ hôm nay! Con hi vọng cha! Tần gia gia! Còn có tất cả mọi người không cần đem con cùng Tần ca ca thành một đôi!”

“Bởi vì ! Chúng ta chỉ là như anh em thôi!”

“Còn có một chuyện, Oh! Hôn ước để con giải trừ! Con là con gái, cho nên con muốn mình là người chủ động trước! Dạ! Cứ quyết định như vậy! Tắt gia gia sẽ đồng ý con chứ?”

Đem lời cô muốn nói nói hết, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về Tắt Nhân Tông, chờ đợi ông đồng ý.

Du Hạo Thiên gặp tình hình như thế, cũng không có ngăn trở nữa. Dù sao mình chỉ cần con gái mình vui vẻ, ông cũng không sao cả. Hơn nữa người trong lòng Kỳ Kỳ là Quan Nghị, ông cũng không phản đối!

Bất kể là Tắt Tấn Dương, hay là Quan Nghị, hai người này cũng không tệ, rất ưu tú!

“Kỳ Kỳ!” Tắt Nhân Tông có chút cảm khái, không nghĩ tới làm vòng tròn lớn như vậy.

Nhớ tới trước đó, mình đem cô gái trẻ Đồng Thiên Ái kia đuổi đi, kết cục lại là như vậy? Thật đúng là có chút ngoài dự liệu! Nhưng là, không thể không nói như vậy rất tốt!

Tắt Tấn Dương cùng Du Ty Kỳ nhìn chăm chú, Tắt gia nhất gia chỉ chủ Tắt Nhân Tông trầm giọng nói, “Chuyện những người tuổi trẻ các người, tùy các người đi!”

Sau đó, nghiêng đầu nhìn về Du Hạo Thiên, “Chúng ta những lão gia hỏa này, cũng không nhúng tay!”

Du Hạo Thiên nhìn con gái bảo bối của mình, nét mặt cô tươi cười như hoa, dung nhan của cô cùng người trong trí nhớ của mình lẫn nhau trùng điệp, đột nhiên hồi tưởng lại người vợ đã qua đời nhiều năm của mình.

Không khỏi không cảm khái, không thể không thở dài.

Thời gian Thật là mau.

Người còn không phản ứng kịp, cũng đã qua nhanh như vậy.

Du Ty Kỳ hài lòng gật đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến gì đó, hét lên, “Cha! Con ngày mai muốn đi Đài Bắc! Trước nói cho cha biết! Nếu không cha ngày mai không tìm được con, lại lo lắng!”

“Ngày mai đi Đài Bắc?” Du Hạo Thiên trầm giọng hỏi, “Là đi gặp Tiểu Nghị sao?”

Du Ty Kỳ đỏ mặt, gật đầu một cái, không nói gì cũng là chấp nhận.

“Ai! Con gái nhà này chính là không giữ được!” Tắt Nhân Tông khó lại nở được nụ cười đùa giỡn, rốt cuộc cũng bỏ được cái bản mặt sắp chết xuống.

Du Hạo Thiên vội vàng theo lời của hắn cười nói, “Cũng không phải là không giữ được!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng là trong tươi cười cũng là vui sướng lớn hơn trách cứ!

Không có cha mẹ nào, không hi vọng con gái của mình có được hạnh phúc!

Lúc này, Tắt Tấn Dương vẫn không nói gì lên tiếng, hắn nhìn Tắt Nhân Tông nói, “Ngày mai! Con cũng muốn đi Đài Bắc!”

Mặc dù. Mặc dù Quan Nghị tra tới tin tức. Chứng thật Thiên Ái chưa có trở về

Nhưng lại muốn đích thân đi xem một chút.

Chỉ cần còn có một chút hi vọng. Hắn sẽ phải đi.

Du Ty Kỳ cơ trí đi đến bên cạnh cha mình, kéo cổ tay của hắn, làm nũng nói, “Cha! Con lần trước học được cách làm bánh ngọt rồi! Cha đi nếm thử một chút đi!”

“A !Tốt! Cha đi nếm thử một chút!” Du Hạo Thiên cũng là người thúc thời, vội vàng đứng lên .

Vừa nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng về phía Tắt Nhân Tông cười nói, “Tắt ca a! Vậy tôi đi trước! Ông cùng Tấn Dương nói chuyện một chút đi!”

253. Chương 258: Thời Gian Cả Đời

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Du Hạo Thiên cùng với Du Ty Kỳ đi ra thư phòng, trong phòng lập tức trở nên thanh tịnh rất nhiều. Hai gương mặt có chút tương tự, mắt lớn tròng mắt nhỏ, cũng không có ai lên tiếng.

Tần Nhân Tông nghiêng đầu hướng về phía người bên cạnh trầm giọng nói, “A Quấn! Cậu trước đi ra ngoài!”

“Dạ! Lão gia!” Chú Quấn hai tay khoanh ở trước người, cung kính cúi người chào. Sau đó đi về phía cửa phòng, đi qua bên cạnh Tần Tấn Dương mới dừng bước, khẽ nhìn chăm chú hành lễ.

Lúc này mới tiếp tục mở ra bước chân, đi ra khỏi phòng.

“Răng rắc ——” một tiếng, cửa đã đóng lại.

Bên trong gian phòng, chỉ còn lại Tần Tấn Dương cùng với Tần Nhân Tông. Rõ ràng là quan hệ tổ tôn, tính tình cùng bộ dáng bên ngoài đều là tương tự nhau, nhưng lại từ thủy hỏa bất dung, biến thành ngang ngược cần rõ .

Tần Tấn Dương không muốn giải thích nhiều, chỉ là kiên quyết nói, “Gia gia không cần nói thêm nữa những gì nữa! Con đã quyết định!”

Lần này, bất kể người nào, bất kể nói những gì, cũng không thể dao động quyết tâm của hắn!

Không có ai có thể để cho hắn buông tha!

“Cần rõ! Như vậy cùng gia gia nói chuyện?” Tần Nhân Tông rống to ra tiếng, nét mặt già nua sung huyết đỏ bừng.

Nắm gậy đầu rồng dùng sức gõ mặt đất, phát tiết phần nộ trong nội tâm, rồi lại là trầm giọng hỏi, “Con quyết định cái gì? Con giải thích rõ cho ta nghe!”

“Con muốn kết hôn với cô ấy! Không thể không có cô ấy!” Tần Tấn Dương trực tiếp thẳng thắn nói.

Hắn không muốn che giấu cái gì nữa! Như vậy quá mệt mỏi! Chẳng bằng nói rõ ràng dứt khoát!

Hắn cả đời này sẽ đi tìm Đồng Thiên Ái, yêu cầu như thế quá đáng sao?

“Con không thể không có con bé đó? Con bây giờ tìm được nó sao? Nếu cả đời này con không tìm được thì sao?” Tần Nhân Tông nheo lại đôi mắt tràn đầy lửa giận, lớn tiếng chất vấn.

Tần Tấn Dương không chùn bước, càng thêm kiên trì nói, “Con dù không có hi vọng! Nhưng mà con sẽ không bỏ cuộc!”

“Mười ngày không tìm được, vậy thì một trăm ngày, một trăm ngày không tìm được, vậy thì một năm, một năm không được mười năm! Con có thời gian tìm cô ấy ! Thời gian cả đời có đủ hay không?”

“Nếu như đời này không tìm thấy cô ấy, như vậy con chỉ có thể nói xin lỗi gia gia, Tần gia ở trong tay con có thể bị tuyệt hậu!”

Thấy hắn kiên quyết nói như vậy, Tần Nhân Tông cả kinh không biết nên nói những gì.

Hành động như vậy, quá là hắn điên rồi!

Hoàn toàn không cách nào dùng logic người bình thường để suy nghĩ, tại sao có thể như vậy!

Tần Nhân Tông cảm thấy thất bại, ngã ngồi ở trên ghế, áo não nhìn qua tôn tử trước mắt. Lắc đầu một cái, không dám tin nói, “Con điên rồi! Con vì một cô gái điên rồi sao? Nghịch tử!”

“Gia gia nếu cứ như vậy, vậy coi như con điên rồi!” Tần Tấn Dương lạnh nhạt nói, tuấn dung không có một tia gợn sóng.

Hắn bình tĩnh nhìn gia gia mình, âm ỉ nói, “Người luôn bắt cho con làm theo ý của người! Nhưng là người có từng hỏi qua ý kiến của con sao? Người đã hỏi qua con sao?”

“Từ nhỏ đến lớn, người muốn con đọc cái gì, trường học học ngành gì, ăn cái gì, kết giao bạn bè gì, vô luận cái gì, đều phải qua sự đồng ý của người! Nhưng là người biết con muốn gì sao?”

“Sao con lại đi Đài Bắc, người biết vì sao con không thích trở về Anh quốc sao?”

“Nơi này không có tự do! Gia gia người có biết hay không?”

“Thiên Ái. Cô ấy là một cô gái rất tốt. Cùng những phụ nữ trong ấn tượng của gia gia rất bất đồng.”

“Nếu như gia gia tiếp xúc qua cô. Sẽ hiểu.”

Tần Tấn Dương một hơi nói xong, nhất thời cảm giác cả người thoải mái.

“Con. Con. Tức chết ta rồi.” Tần Nhân Tông tức giận tăng lên, ôm ngực, từng ngụm từng ngụm thở.

Giận hấn! Nhưng lại tức mình! Tại sao lúc trước cũng không biết cùng hắn nói rõ nhỉ?

Tần Tấn Dương nóng nảy, đi đến bên cạnh ông, thần sắc hốt hoảng, lo lắng hỏi, “Gia gia! Thuốc của người đâu? Thuốc để ở nơi nào? Gia gia!”

“Ngăn kéo.” Tần Nhân Tông hít sâu, sắc mặt biến xanh.

Tần Tấn Dương vội vàng mở ra ngăn kéo, lấy bình thuốc ra, xoay mở nắp, lấy ra một viên thuốc. Luống cuống tay chân cầm lấy cái ly có nước ấm, cho ông uống thuốc.

“Gia gia! Như thế nào? Con đi gọi bác sĩ!” Nói xong, cầm điện thoại lên.

Tần Nhân Tông ngăn trở hắn, chỉ là lắc đầu một cái, cố hết sức nói, “Không cần. Ta không sao. Gia gia hỏi con. Con thực sự rất thích. Cô bé kia.”

“Dạ!” Tần Tấn Dương kiên quyết nói.

Tần Nhân Tông nhắm hai mắt lại, than thở một tiếng, “Sớm biết như vậy. Ngay lúc cô bé đó rời đi. Ta liền bảo A Quân ngăn lại. Không để cho cô bé đi.”

Thật ra thì trong lòng mình, đối với cô gái gọi là Đồng Thiên Ái đó cũng không phải là mười phần ghét bỏ.

Cũng là căn cứ vào đủ loại nguyên nhân, mới có thể như thế.

“Gia gia.” Tần Tấn Dương nghe được gia gia mình nói như vậy, trong lúc nhất thời kinh ngạc, không biết nên nói những gì.

Tần Nhân Tông run rẩy đưa ra đôi tay già nua, nắm cánh tay Tần Tấn Dương, “Tấn Dương! Gia gia rất lâu cũng không có bận tâm đến cảm thụ của con, gia gia chính mình cũng hiểu rõ!”

“Nhưng gia gia làm tất cả, chỉ là không muốn con bị thương tổn, chỉ là muốn để cho con hạnh phúc!”

“Con hiểu chưa?”

Giọng nói thành khẩn như thế, âm điệu uyển chuyển như thế.

Tần Tấn Dương cảm thấy vừa buồn vừa vui, vui chính là gia gia của mình rốt cuộc nguyện ý tiếp nhận Đồng Thiên Ái, buồn chính là tung tích của cô cho đến bây giờ vẫn không rõ! Tại thời khắc như vậy, lấy được sự đồng ý của người nhà.

Trả giá cao, quá lớn!

“Gia gia. Con đã biết rõ. Mới vừa rồi. Con quá vội động rồi.” Tần Tấn Dương khàn khàn nói.

Trong trí nhớ chính mình, tựa hồ chưa từng có thời khắc giống như vậy bình tâm tĩnh khí cùng gia gia mặt đối mặt nói chuyện với nhau. Mà giữa bọn họ, trừ đại hồng đại khiếu, chỉ còn lại một chút xiu không trọn vẹn nhớ lại.

Tần Nhân Tông sáng tỏ vỗ vỗ mu bàn tay hần, trầm giọng nói, “Con đi đi! Ngày mai đi Đài Bắc! Anh quốc nơi này, gia gia sẽ phái người tiếp tục tra! Con yên tâm!”

“Chỉ cần có đầu mối, gia gia sẽ lập tức gọi điện thoại thông báo cho con!”

Tần Tấn Dương không nói gì thêm, chỉ là gạt đầu một cái, trong lòng chợt tràn đầy lực lượng.

Đồng Thiên Ái. Con biết không.

Con để cho ta trở nên kiên cường. Trực diện đối mặt với chuyện trước đó vẫn không dám.

254. Chương 259: Chờ Đợi Thức Tỉnh

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi

Ngày thứ hai.

Các hãng báo chí lớn tại Anh quốc ban bố tin tức ngay trang đầu, Tần thị tập đoàn cùng Du thị tập đoàn giải trừ hôn ước. Mà hôn ước bị giải trừ này, là ý muốn của ái nữ duy nhất Du Ty Kỳ của tổng tài tập đoàn Du thị.

Về phần nguyên nhân ở trong, cũng là không có người biết.

Lời đồn đãi có rất nhiều.

Có người đồn, là bởi vì Du đại thiên kim yêu người khác, cho nên cố ý giải trừ hôn ước.

Còn có người đồn đãi, là bởi vì tổng tài Tần Tấn Dương trẻ tuổi yêu người khác, đàn gái vì giữ mặt mũi, bắt đắc dĩ chủ động mà giải trừ hôn ước.

Nhưng sự thật chính là Tần Du hai nhà không còn quan hệ đám hỏi.

Cùng thời gian đó, Tần Tấn Dương cùng Du Ty Kỳ ngồi ở trong xe, đi tới phi trường Heathrow.

Du Ty Kỳ cầm tờ báo Anh quốc ngày đó, đang say sưa đọc ngon lành, neho mắt lại, nhìn về Tần Tấn Dương bên cạnh, không nhận được cảm thán, “Tần ca ca! Anh xem ! Bọn họ viết rất khoa trương!”

“Đừng để ý tới những thứ này!” Tần Tấn Dương nghiêng đầu, mỉm cười với cô, thờ ơ nói.

Những tờ báo này chính là thích khoa trương sự thật sau đó để tạo scandal, mặc dù trong này có mấy điểm nguyên nhân, có lẽ là bọn họ mèo mù đụng phải chuột chết, cho nên đã đoán đúng.

Nhưng nguyên nhân chân chính, lại có mấy người biết!

Du Ty Kỳ gạt đầu một cái, đem tờ báo thu vào. Đôi mắt to nở rộ sáng rõ, “Ai? Không biết Quan Nghị ca ca hiện tại đang làm những gì?”

Nghĩ đến chưa tới mười hai giờ sẽ nhìn thấy hần, trong lòng chợt trở nên kích động.

“Tính tính toán toán thời gian chênh lệch! Đoán chừng cậu ấy còn đang ngủ!” Tần Tấn Dương lười biếng cười.

Mặc dù giờ phút này còn không có tung tích Đồng Thiên Ái, nhưng tất cả mọi chuyện cũng đã giải quyết, đối với hần mà nói, cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại chỉ cần tìm được cô, chỉ cần cô.

Xe dần dần lái về phía trước, mang theo tâm tình mong đợi.

Một giờ sau, trên bầu trời xanh thẫm có một chiếc máy bay bay qua.

La Mã, Italy.

Bên trong đại trang viên hào hoa, cô gái mặc áo đen đang đi ở bên trong. Mà trong tay của cô, tay đang cầm một túi nhỏ chân không màu trắng. Trong túi chứa mấy viên thuốc màu hồng, làm cho người ta cảm giác có chút kinh hãi.

Giày cao gót giẫm ở đá cẩm thạch trên sàn nhà, phát ra âm thanh “Vụt cọt ——”.

Đi lên thảm đỏ, lại một cái tiếng vang mới biến mất.

Dung nhan tinh xảo, tóc dài quanh năm cứng nhắc cột lên. Mà môi đỏ thẫm, vào thời khắc này nâng lên một đường cong.

Mỉm cười đối mặt thủ vệ hai bên, nhưng trong nụ cười lại làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Đó là một loại khí chất lạnh lùng không nói được, trong lúc lơ đãng tản mát ra mị lực đặc biệt.

Thủ vệ nhìn thấy người tới, cung kính cúi đầu, “Vũ đường chủ!”

“Bẩm báo điện hạ, Vũ cầu kiến!” Vũ Ảnh hưởng thủ vệ khẽ mỉm cười, âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Thủ vệ vừa gạt đầu một cái, “Dạ!” Xoay người, mở cửa ra, đi vào đại điện.

Vũ Ảnh an tĩnh đứng ở bên ngoài đại điện, mắt phượng xinh đẹp thoáng hiện màu u lam. Mà ánh mắt của cô, bình tĩnh nhìn một chút, cũng là không có tiêu cự, làm cho người ta không xác định được cô đang nhìn gì.

Chưa được vài phút, thủ vệ đi ra, trầm giọng nói, “Vũ đường chủ! Điện hạ ời!”

Cô duy trì mỉm cười, vừa nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Ngay sau đó, mở ra bước chân, hướng cửa nhỏ đi đến.

Trong đại điện, thảm cuốn màu đỏ trên bậc thang thật dài.

Trên bảo tọa, đế vương Tư Đồ Hoàng ngồi ngay thẳng. Mà con ngươi thâm thúy của hắn, khóa chặt ở cô gái đang đi vào trong đại điện. Tuấn dung khí phách cuồng vọng, không có biểu hiện tâm tình trong lòng, chỉ là có chút quỷ dị nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt của hắn, liếc về túi chân không trong tay cô, nhìn thấy trong túi chứa mấy viên thuốc màu hồng.

“Vũ!” Thở khẽ ra một chữ.

Vũ Ảnh đi tới dưới bậc thang, ngẩng đầu nhìn về người trên bảo tọa, âm thanh hư vô mờ mịt vang lên, “Điện hạ! Vũ đã đem thuốc chế biến thành công! Không có vượt qua một tháng!”

Tư Đồ Hoàng cũng là cười khẽ một tiếng, “Vũ a Vũ! Ta nên nói cô là cô gái xinh đẹp tuyệt đỉnh thông minh hay là nên nói cô là cô gái xinh đẹp lại bảo thủ lạnh như băng đây?”

Hai loại lựa chọn, nhưng đều là “Xinh đẹp”.

Vũ Ảnh, thân phận đường chủ, là tâm phúc của hắn trong cái tổ chức này.

Cái cô gái này thông minh lại quy tắc, ngay cả nói chuyện cũng là không khí trầm lặng như vậy. Để cho hắn không nhận được, muốn trêu chọc cô.

Vũ Ảnh nhẹ chau lại đôi mi thanh tú, có chút khốn đốn nói, “Điện hạ, hai loại này Vũ đều không thích!”

“Chế tạo thành công? Như vậy. Hiện tại liền làm cho người tỉnh đi!” Tư Đồ Hoàng hăng hái trêu chọc, nghiêm trang mà chống đỡ.

Hai người đi thẳng tới tầng bảy của biệt thự, tiếng bước chân dần dần biến mất.

Bên ngoài phòng hai người thủ vệ nhìn thấy người tới, vội vàng cúi đầu, “Hoàng điện hạ! Vũ đường chủ!”

“Mở cửa!” Tư Đồ Hoàng trầm giọng nói.

Một thủ vệ hướng bên cạnh lui một bước dài, một tên thủ vệ khác lúc này mới mở cửa ra.

Tư Đồ Hoàng đi vào, Vũ Ảnh đi theo sau lưng hắn, giống nhau đi vào trong phòng.

Trong gian phòng lớn, trên giường Đồng Thiên Ái vẫn như cũ nằm ngủ mê man, sắc mặt của cô so sánh với mấy ngày trước càng lộ vẻ tái nhợt.

Dựa vào dịch dinh dưỡng mà duy trì sinh mạng, nhưng cũng không đầy đủ lắm!

Cửa sổ mở ra, gió khẽ thổi lất phất. Rèm cửa sổ theo gió nhẹ nhẹ nhàng phập phồng, ánh mặt trời theo đó đem ánh sáng vào, loang lổ chiếu vào trên mặt của cô.

Thánh khiết sáng chói, khiến Đồng Thiên Ái đang ngủ mê man giống như là một thiên sứ rơi vào phàm trần.

Mà cô hiện tại, chỉ là không khéo bị bẻ gãy cánh, ngủ thiếp đi.

Tư Đồ Hoàng trầm mặc không nói, chỉ là ghé mắt liếc nhìn Vũ Ảnh bên cạnh. Ngay sau đó, lui ngồi tới bên ghế sofa ngồi xuống, lặng lẽ chờ Thiên Sứ thức tỉnh.

“Vũ xin bắt đầu!” Cô nhẹ giọng hồi bẩm.

Sau đó, đem túi chân không mở ra, lấy một viên thuốc màu hồng trong đó ra. Đem viên thuốc ngậm trong miệng, cúi người, mượn môi của mình, đem viên thuốc uy vào trong miệng Đồng Thiên Ái.

Ngồi thẳng lên, cũng ngồi an tĩnh quan sát người trên giường.

255. Chương 260: Công Chúa Hắc Đạo

Cô gái áo đen thức thời gật đầu, “Dạ! Điện hạ!” Sau đó, người đã đi ra khỏi phòng.

Bên trong gian phòng chỉ còn lại Đồng Thiên Ái, cùng với người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mắt. Nhưng lại có loại cảm giác, dự cảm mãnh liệt là người đàn ông này sẽ không thương tổn cô!

“Em chính là em gái anh! Nhưng chúng ta không có liên hệ máu mủ!”

“Nhớ tên của anh, anh là Tư Đồ hoàng!”

“Mà tên thật của em là Tư Đồ Thiên Ái!”

“Nhớ rõ ràng rồi sao?”

Đồng Thiên Ái càng thêm khốn hoặc nhưng khi nhìn hắn, cũng là nỉ non nhớ tới tên của hắn, “Tư Đồ.
. . . Hoàng. Tư Đồ Hoàng.”

Không biết vì sao, nhớ tới cái dòng họ này, lại có loại xúc động muốn khóc.

Thời điểm cô đang ở u mê sững sờ, âm thanh Tư Đồ Hoàng tiếp tục vang lên.

“Cha của chúng ta, cha ruột của em, là cha nuôi của anh, ông tên là Tư Đồ Túc Triết!”

“Ông được vạn người tôn kính, ông được phong làm ‘giáo phụ’ Mafia ở Italy! Mà em, em gái anh, em là hắc đạo công chúa!”

“Dĩ nhiên, người bên ngoài gọi gia tộc chúng ta là².”

“Kaden gia tộc!”

“.”

Đồng Thiên Ái nghe hắn nói, mắt mỗi lúc một trợn to. Đến cuối cùng, liền miệng cũng mở ra đến mức thật to. Tất cả cũng quá khoa trương! Chỉ là cảm giác giống như cô là đang ở trong một giấc mộng!

Là thật sao? Không phải đâu! Cô hoàn toàn không có biện pháp tiếp nhận!

Cổ hết sức đưa tay hung hăng nhéo mặt của mình, cảm thấy đau rõ ràng như thế.

Đây tất cả cũng không phải là mộng! Là thật!

“Chuyện lúc trước, trước khi cha nuôi qua đời đã từng nói, nếu vật đổi sao dời, không cần phải cho ai biết! Cho nên, coi như là em hỏi, anh cũng vậy sẽ không nói cho em biết!”

“Nơi này có một phong cha nuôi thân viết cho em!”

Tư Đồ Hoàng nói xong, từ trong túi tây trang trước ngực lấy ra một phong thư cực kỳ nhỏ.

“” Đồng Thiên Ái chần chờ chốc lát, cũng là vươn tay, run rẩy nhận lấy.

Cẩn thận từng li từng tí mở lá thư này ra, bên trong nhưng chỉ là một tấm hình.

Hình cũ kỹ, cũng có chút ố vàng. Trong hình một nam một nữ, cô gái không phải là người khác, đúng là mẹ cô. Mà người đàn ông, tướng mạo đường đường, trên trán có một luồng khí phách. Nụ cười của hắn, cùng nụ cười của mẹ, đều có vẻ hạnh phúc giống nhau.

Nước mắt. Chợt rơi xuống.

Đồng Thiên Ái cầm hình, thấy được mặt sau của hình.

Chữ viết cứng cáp mà có lực, ngày hai mươi sáu tháng mười, Phiêu Phiêu có thai, gọi là Thiên Ái. Ba yêu con! (Đọc đến đây, vừa ed vừa cảm động mà khóc)

256. Chương 261: Người Mà Trở Về

Edit: Maria Liêu

Beta: Ha.chi2996

Đài Bắc.

Biệt thự Tần gia.

Sáng sớm, trong biệt thự lờ mờ trời lờ mờ đất.

“Ghét! Quan Nghị !Anh ở đây làm cái gì !” Du Ty Kỳ kêu la chạy xuống lầu .

Quan Nghị cười, dụ dỗ cô đi tới bên cạnh mình, “Kỳ Kỳ tới đây! Cái này là anh cố ý làm !” Trên tay của hắn cầm một mâm bánh ngọt, nhưng những thứ bánh ngọt kia lại đen kịt.

Liếc mắt nhìn cũng biết, cắn một cái, ăn vào, sẽ có vị kinh khủng đến cỡ nào!

Du Ty Kỳ ồn ào, “Em không cần! Quan Nghị anh thật là xấu! Sáng sớm bắt em dậy sớm thì thôi, lại còn để cho em ăn cái gì đó khó ăn đến thế này! Cái này sẽ độc chết em đấy!”

“Cái gì ! Đây là anh làm bánh ngọt tình yêu cho em đó á!” Quan Nghị nhú mày, cũng là nghiêm túc kêu la.

Nhưng là ở đáy mắt hắn, tràn đầy ý cười.

Du Ty Kỳ nhìn thấy hắn đi về phía mình , liền vội vàng xoay người, hướng trên lầu chạy đi, vừa chạy vừa gọi, “Không nên tới á! Em không ăn! Quan Nghị anh là đại ngu ngốc!”

“Em đã dạy cho anh nhiều lần như vậy rồi, anh vẫn còn làm ra món khó ăn như vậy!”

Vừa lúc đó, Tần Tần Dương đã mặc chỉnh tề, đi xuống lầu. Chạm mặt Du Ty Kỳ, ngẩng đầu nhìn thấy Quan Nghị ở đầu cầu thang, biểu tình trên mặt bọn họ, để hắn đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Hai mươi ngày rồi. Thủy chung không có tin tức của Đồng Thiên Ái.

Du Ty Kỳ vội vàng trốn sau lưng Tần Tấn Dương, làm nũng nói, “Tần ca ca! Quan Nghị anh ấy nghĩ cầm bánh bích quy đen kịt độc chết em! Em thật đáng thương !”

“Chớ nói lung tung!” Quan Nghị sải bước vọt lên, đưa tay nắm lấy cô đang trốn ở sau lưng Tần Tấn Dương.

“Cái gì ! Quá cực kì khó ăn mà!” Cô không thuận theo, tiếp tục kêu la.

Quan Nghị ôm cô vào trong ngực, nhíu mày, “Em coi như không ăn, vậy em nhìn xem cũng được ! Em không phải biết để làm cái này thì anh phải bỏ ra một buổi sáng mới làm được sao?”

“Được rồi! Vậy xác định như thế nhé!” Du Ty Kỳ liếc nhìn, lần nữa kêu to ra tiếng, “Nhưng nhìn qua cũng rất khó coi !”

“Em.”

“Vốn là vậy mà!”

Tần Tấn Dương nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc của bọn họ, trầm mặc đi xuống lầu. (Ha.chi: 2 người làm anh tủi thân quá)

Những ngày không có Đồng Thiên Ái. Chỉ là cô đơn.

Không có một chút cảm giác vui vẻ

Du Ty Kỳ nhìn thấy Tần Tấn Dương rời đi, đang muốn mở miệng hỏi hắn đi nơi nào. Nhưng đang ở bên cạnh, Quan Nghị ở bên tai cô nhỏ giọng nói, “Không nên quấy rầy hắn! Để cho hắn đi tới nơi hắn muốn đi đi!”

Du Ty Kỳ nhìn bóng lưng cô đơn của hắn rời đi, không yên tâm hỏi, “Tần ca ca sẽ tìm được chị Thiên sao?”

“Sẽ!” Quan Nghị không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nói.

Ra cửa, mới phát hiện khí trời âm trầm, hơn nữa mưa rơi lác đác.

Tần Tấn Dương mở xe ra, băng qua ở đầu đường Đài Bắc lái vòng vòng.

Một tay cầm tay lái, một cái tay chống đầu, mưa vẫn không tạnh, đem nước trên kính xe gạt đi nhưng trong lòng của hắn mưa vẫn thủy chung rơi xuống.

Thiên Ái.

Em thực sự còn ở trên cái thế giới này à.

Nếu như ở đây. Tại sao em vẫn không xuất hiện.

Nhắm mắt lại trong nháy mắt, cố gắng nhớ lại dung mạo của cô. Nhưng phát hiện, thế nào cũng nhớ không nổi! Bộ dáng của cô, chỉ còn lại hình dáng nhàn nhạt, phiền muộn ở trong lòng.

Trong giây lát phát hiện, cư nhiên mình ngay cả hình của cô cũng không có!

Tần Tấn Dương lái xe, đột nhiên đánh tay lái, hướng cô nhi viện Nhân Ái mà đi .

Mặc dù trước đã trở lại vài lần, mỗi lần Từ viện trưởng hỏi Đồng Thiên Ái, hắn chỉ là tùy tiện viện cớ, không phải nói cô có chuyện đang bận, thì là cô bị phái ra nước ngoài!

Chỉ có tự mình biết, thời điểm hắn nói dối, bứt lên nụ cười là bất đắc dĩ cùng tới nghĩa cử nào.

Qua hơn một giờ, xe đã tới cô nhi viện Nhân Ái Đài Bắc.

Tần Tấn Dương vội vàng đem xe dừng hắn, tắt máy. Mở cửa xe, đi ra khỏi xe.

Mưa vẫn còn rơi, giọt giọt tí tách rơi xuống. Hóa thành một đường dài rơi xuống đất, biến thành từng cái điểm nhỏ, giống như là ưu sầu của hắn tan không được.

Hắn không có tránh đi, hípcon mắt chạy tới phòng làm việc.

“Tần tiên sinh! Hôm nay viện trưởng không có ở đây. Ah! Bà ấy mang mấy bé đi kiểm tra sức khỏe rồi !” Nữ tu sĩ nhìn thấy hắn đến, tốt bụng nói.

Tần Tấn Dương gạt đầu một cái, trầm giọng nói, “Biết! Cảm ơn cô! Tôi chỉ là muốn tới nơi này lấy một tấm hình!”

“Hình?” Nữ tu sĩ có chút khốn đốn.

Tần Tấn Dương không nói gì thêm, đi vào phòng làm việc.

Cơ hồ là xông về mấy cái hình treo trên vách tường, trên đó nhưng tấm hình cũng đã ố vàng.

Trong hình Đồng Thiên Ái, mặc một cái màu trắng quần tím dài, bị một đám nhỏ vây quanh. Cô cười rất rực rỡ, mắt thành một đường cong, gương mặt hồn nhiên.

Vẫn như lúc ban đầu, lần đầu tiên nhìn thấy hình đó, như cũ cô giống như một thiên sứ.

Tần Tấn Dương vươn tay, đem hình lấy xuống. Ngón tay cứ nhiên đang run rẩy, ngay tiếp theo, rung động tim của hắn.

Ánh mắt của hắn có chút chua xót, nhưng chỉ là ngơ ngác đi ra khỏi phòng.

“Tần tiên sinh? Tần tiên sinh!” Sau lưng truyền tới giọng của nữ tu sĩ.

Nhưng đầu hắn cũng không có trở về, hồn phách cứ như vậy thất lạc đi ra khỏi Cô Nhi Viện. Dem hình cẩn thận từng li từng tí đặt ở trong túi tây trang trước ngực, giống như là đặt cô ở trong lòng của mình.

Ngồi vào xe, tóc đã ướt rồi.

Nước mưa theo lọn tóc, một giọt lại một giọt rơi xuống. Thế nhưng hắn lại không có lau, khởi động xe, hướng một nơi khác đi tới.

Mà bên tai của hắn, vang lên lời nói ngày đó.

“Hôm nay đã là ngày hai mươi tám rồi, tháng sau ngày giỗ của mẹ, anh sẽ theo em cùng đi sao?”

“Đi a, tại sao không đi, đi gặp mẹ mà.”

Đồng Thiên Ái. Thật xin lỗi. Thật xin lỗi.

Anh tới trễ. Tuy đã muộn. Xin em tha thứ cho anh.

Chẳng lẽ em biến mất là bởi vì giận anh thất hứa.

Em có thể hay không đừng tức giận. Anh nguyện ý ở trước mộ của mẹ Chờ em trở về.

Có thể hay không. Tha thứ cho anh.

257. Chương 262: Kết Thúc (Thượng)

Nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng nào có ai biết, không phải không thể, chỉ là chưa tới lúc thương tâm mà thôi.

Chỉ là cảm thấy khóe miệng mình, có mùi vị mặn mặn, mùi vị khổ sở.

Nước mưa, hay là nước mắt?

Phân không rõ. Cũng sớm đã phân không rõ.

Tần Tấn Dương nhắm hai mắt lại, để mặc cho chính mình một khắc hành động mềm yếu.

“Chàng trai trẻ! Trời đang mưa! Làm sao cậu lại không mang theo ô?” Giọng nam có chút già nua vang lên.

Tần Tấn Dương cảm thấy có người che dù thay hắn, nhưng nháy mắt nghe được âm thanh cũng không có mở mắt. Hắn vô lực nhìn người tới, chỉ biết không phải là Thiên Ái.

“Cám ơn bác! Con đang chờ người! Không cần ô đâu! Không cần!” Âm thanh của hắn, rất nhẹ, nhẹ đến cơ hồ là lầm bầm.

Âm thanh có chút cảm khái, thở dài nói, “Ai! Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là kỳ quái! Thời gian trước cũng có một cô gái nhỏ, cô bé cũng nói chờ người, cũng là đợi cả ngày!”

“Hôm nay cư nhiên lại là một chàng trai, trời mưa vẫn còn chờ!”

“Thật khó hiểu”

Âm thanh xa dần, dần dần tiêu tán.

Tần Tấn Dương nghe được hắn tự lầm bầm, lộ ra một nụ cười khổ.

Thật xin lỗi Thiên Ái. Làm cho em phải đợi một ngày nhưng. Không gặp được anh.

Hiện tại. Đến lượt anh chờ em.

Nhưng em có thể hay không nói cho anh biết. Anh phải đợi bao lâu mới có thể gặp em. Thiên Ái.

Không biết qua bao lâu, cực kỳ lâu.

Lâu đến nỗi hắn cảm thấy toàn thân như đóng băng, động cũng không nhúc nhích được, cả người lạnh như băng.

Bên cạnh vang lên tiếng bước chân, dần dần tới gần hắn.

Lần này, hắn như cũ không có mở mắt. Cảm thấy nước mưa không hề rơi vào trên người hắn nữa, bứt lên nụ cười bất đắc dĩ nói, “Bác không cần thay con che mưa! Con chỉ là ở nơi này chờ người! Không cần che mưa!”

Nhưng không có người trả lời.

Tần Tấn Dương nhíu mày một cái, trong mũi ngửi được một mùi hương quen thuộc.

Trên mặt lại có nước rơi xuống, nhưng lại mang theo chút hơi ấm.

Chợt mở mắt ra, ánh mắt chống lại người ở trước mắt, con ngươi nhanh chóng mở to. Mắt tràn đầy kích động, kinh ngạc. Mà ở đáy mắt của hắn, toàn thế giới đều chỉ có người trước mắt.

Đồng Thiên Ái một thân áo đen, che dù, cúi đầu nhìn hắn.

Nụ cười trên gương mặt cô vẫn giống như trước, rực rỡ như vậy, nhưng mà trên mặt là nước mắt.

“Em đã trở về!” Cô nhẹ giọng nói.

258. Chương 263: Kết Thúc (Hạ)

Đồng Thiên Ái ôm lấy hắn thật chặt, giống nhau khẽ cười nói, “Em cũng rất muốn ăn cơm, nhưng mà lại ngủ thiếp đi, không thể ăn cơm!”

Sau khi tỉnh lại, một đoạn thời gian rất dài cũng không có hơi sức mà đứng dậy vận động.

Anh trai nói, đó là bởi vì thể lực tiêu hao quá nhiều.

Ngay lúc tỉnh lại cô một lòng muốn đi tìm hắn, nhưng anh trai của cô không cho phép. Huống chi, thân thể của cô cũng không cho phép.

Cô cố gắng điều dưỡng thật tốt cơ thể, sau đó anh trai đem tin tức của hần nói cho cô biết. Sau khi biết được mọi chuyện cô từ Italy đi máy bay về Đà Bắc.

Tìm Quan Nghị. Nhưng anh ta không có ở công ty.

Cô cứ tìm. Giống như kẻ điên.

Thời điểm bất đắc dĩ. cô đi Cô Nhi Viện. Ngay sau đó tiếp tục tìm. Nghĩ tới sẽ tới chỗ của mẹ.

Rốt cuộc. khô nghĩ lại thấy hần ở đây.

Thật may là. Tìm được hần.

“Ngủ thiếp đi?” Tần Tấn Dương kinh ngạc hỏi.

Hần càng muốn biết trong khoảng thời gian này cô rốt cuộc đi nơi nào, làm sao ngủ thiếp đi? Cô bây giờ, nhìn qua cùng trước đó có một chút bất đồng, nhưng nói không ra là nơi nào bất đồng!

Nhưng là, chỉ cần là Đồng Thiên Ái, vô luận cô biến thành hình dáng gì, hần đều không quan tâm!

Đồng Thiên Ái gật đầu một cái, nhẹ giọng nói, “Đúng a! Em ngủ thiếp đi! Hơn nữa ngủ thật lâu!”

Biết trong lòng hần quan tâm, nhân nhạ giải thích, “Chuyện quá phức tạp! Trong lúc nhất thời nói không rõ ràng! Chờ tới lúc, em từ từ nói cho anh!”

“Tốt!” Hần không hề chấp nhất nữa, nghĩ tới cô chính mình trở lại bên cạnh, đây chính là chuyện tình mỹ mãn.

Buông lỏng cô ra, hần cúi đầu, cẩn thận xem xét kỹ lưỡng cô. Đôi tay đang nâng mặt của cô lên, giống như là đang cầm trân bảo, cười cúi đầu, liền muốn hôn lên môi của cô.

“Hôn em một cái! Sau này em sẽ là của anh đấy! Nơi nào đều không cho đi!”

Đồng Thiên Ái mỉm cười, từ từ nhắm hai mắt lại, chờ đợi hần hôn.

Nụ hôn của anh, cô nguyện ý tiếp nhận.

Môi của hần đụng môi của cô thì sau lưng lại đột nhiên có người vô cùng sát phong cảnh hô một tiếng, “Tiểu.. tiểu thư!”

“ ”

“ ”

Tần Tấn Dương nhú mày, xoay người muốn tìm người đột nhiên mở miệng nói chuyện. Tầm mắt vừa chạm đến người tới, trong lòng càng thêm khốn hoặc. (Ha.chi: Mình muốn bắn tên kia.-)

Tiểu tiểu thư? Hần đang gọi người nào? Thiên Ái sao?

Đã xảy ra chuyện gì?

Giữa bọn họ có quan hệ như thế nào? Ở trong đoạn thời gian cô biến mất này, cô trải qua như thế nào?

Người đàn ông ở trước mắt, một thân áo đen, mà quanh mình hần tản phát hơi thở có chút khát máu.

Không phải chưa từng gặp qua người trong hắc đạo, nhưng người này mang lại cho hần cảm giác máu lạnh, quá cường liệt.

Hần khẩn trương đưa tay đem Đồng Thiên ôm vào trong ngực, ngưng mắt, lạnh lùng quát nói, “Anh là ai! Anh muốn làm cái gì!”

“Không có gì đâu! Không phải lo lắng ! Hần sẽ không làm gì chúng ta!” Đồng Thiên Ái vòng tay qua hông của hần, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của hần, muốn trấn an hần.

Cô cười, đưa mắt hướng tới người đàn ông áo đen, mở miệng hỏi, ” Thụ! Chuyện gì!”

Người đàn ông đứng ở trước mặt bọn họ, vô cùng cung kính cúi đầu, trầm giọng nói, “Tiểu tiểu thư! Điện hạ đã tới Anh quốc! Ngài ấy muốn thuộc hạ mang tiểu tiểu thư cùng với Tần thiếu gia, hiện tại lập tức bay đi Anh quốc!”

“Anh hai đi Anh quốc làm cái gì?” Đồng Thiên Ái nhăn mày, tò mò hỏi nói.

Cái anh trai hắc đạo kia, có phải là muốn ép buộc gia gia Tần Tấn Dương, muốn ông ta đồng ý cho Tần Tấn Dương cưới cô đi! Không tốt! Nếu Tần gia gia không đáp ứng, anh hai có thể hay không động thủ!

Nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Tần Tấn Dương, kéo tay của hắn qua, chạy về phía trước, “Tần Dương! Chúng ta nhanh đi Anh quốc! Em sợ anh hai sẽ buộc gia gia anh phải đồng ý để chúng ta ở chung một chỗ!”

“Đến lúc đó anh ấy động thủ, hậu quả không ai ngăn nổi!”

“Không cần!” Tần Tấn Dương kéo cô lại, ở trong lúc cô khẩn trương, thản nhiên nói, “Ông nội anh đã tiếp nhận em!”

Này nhất định là ma lực của yêu.

“Cái gì?” Đồng Thiên Ái không dám tin trọn to hai mắt, một giây kế tiếp lộ ra nụ cười thật to.

Hắn không có nói chuyện, chỉ là mỉm cười gật đầu, khuôn mặt anh tuần dượt dần.

Thụ đứng tại chỗ, kiên nhẫn chờ, trầm giọng nói, “Tiểu thư! Tần thiếu gia! Điện hạ vẫn còn ở Anh quốc chờ hai vị! Chúng ta có thể lên đường không?”

Tần Tấn Dương nghe được hắn một tiếng “Tiểu thư”, hiểu kỳ trong lòng càng thêm không ngăn nổi.

Nghĩ đến trước đó, mình đã từng điều tra qua tư liệu của cô, mẹ chết bởi tai nạn xe cộ, cha không rõ, cha của cô nhưng thật ra là một nhân vật khó lường như vậy?

Người đứng đầu hắc đạo sao? Không phải chứ?

Nghiêng đầu sang chỗ khác, nhẹ giọng hỏi, “Bà xã! Em không phải sẽ giống như trong phim truyền hình, cái nữ chính gì đó có thân thể bí ẩn chứ?” Nhưng nhìn tình hình này, cùng suy đoán của mình không có sai lệch nhiều!

Đồng Thiên Ái cũng tựa đầu lại gần bên lỗ tai hắn, nói, “Một lát nữa nói cho anh biết!”

“ ” Tần Tấn Dương gật đầu một cái, đang mong đợi.

Cô đứng thẳng người, hướng Thụ nhẹ nhàng nói, “Thụ! Anh lái xe đi trước, tôi ngồi xe Tấn Dương đi theo phía sau anh!”

Chỗ trực thăng đáp cách nơi này vẫn còn rất xa!

“Dạ! Tiểu tiểu thư!” Thụ hai tay khoanh ở trước ngực, chào một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Đồng Thiên Ái nắm tay Tần Tấn Dương, cùng hắn sóng vai mà đứng. Quay đầu, nhìn người phụ nữ trong hình, ngay sau đó nâng lên nụ cười sáng lạn, lộ ra vẻ hạnh phúc.

“Mẹ! Thiên Ái đã gặp ba! Tựa như mẹ nói! Ba rất thích Thiên Ái!”

“Mẹ. Không có lừa gạt Thiên Ái. ”

“Hơn nữa! Ba còn rất đẹp trai!”

“Mẹ người biết không? Thiên Ái cảm thấy rất hạnh phúc!”

“Cám ơn mẹ! Cám ơn ba!”

“Thiên Ái có quá nhiều! Thiên Ái yêu hai người!”

Cô ở trong lòng nhẹ nhàng nhớ tới, cảm thấy có chút chua xót, cũng là hạnh phúc cùng chua xót.

Tần Tấn Dương nắm tay của cô, hướng về phía người phụ nữ trong hình ngưng trọng cam kết, “Mẹ! Về sau con sẽ không rời Thiên Ái! Mẹ yên tâm! Con nhất định sẽ cho Thiên Ái hạnh phúc!”

“Mẹ? Em đồng ý gả cho anh lúc nào?” Đồng Thiên Ái nghiêng đầu, sáng giọng hỏi.

Tử biến thái! Thật là giỏi tìm thời cơ! Cô còn chưa có đồng ý !

Tần Tấn Dương sững sốt một chút, ngay sau đó dịu dàng nói, “Sao? Hiện tại không lấy chồng cũng không được rồi! Anh trai của em không phải đang ở nước Anh sao?”

Nụ cười của hắn, tràn đầy gian trá.

Nghe hắn nói đến cái này, Đồng Thiên Ái trong đầu chợt có chủ ý xấu, đôi tay đang cầm gương mặt tuần tú của hắn, hét lên, “Ông xã! Chúng ta bỏ trốn đi!”

Mới không cần làm những thứ nghi thức kia! Cái gì tiệc tùng xa hoa! Những thứ kia phô trương thật làm ình không chịu nổi !

Nghĩ tới cái anh trai đó thương yêu mình quá độ, cũng có chút bất đắc dĩ!

Tựa hồ là hơn hai mươi mấy năm, cô bỏ lỡ thương yêu, một lần nữa cho cô!

Cám ơn. anh trai. Cám ơn. Ba.

“Bỏ trốn?” Tần Tấn Dương nhớ tới cái gì đó, đột nhiên toét miệng cười. Hắn ngây ngốc cười, còn đắm chìm ở trong lời của cô. Cô cứ nhiên gọi mình là “Ông xã”! Hắc hắc!

Một giây kế tiếp, gật đầu phụ họa, “Tốt! Chúng ta bỏ trốn đi! Bà xã muốn đi nơi nào?”

“Trước đi Mĩ. Sau đó đi Madrid. Tiếp đi Milan.”

“Chúng ta đi vòng quanh thế giới có được hay không?”

“Chính là không để cho bọn họ tìm ra chúng ta, như thế nào?”

Trong mắt của cô, lóe ra một tia xảo trá.

Tần Tấn Dương cũng là cứng chiều cười, đưa tay vuốt vuốt mái tóc đang bay tán loạn của cô, lúc này mới phát giác vốn là mưa rơi tí tách, đã bắt tri bắt giác ngừng.

“Tốt! Vậy chúng ta liền bỏ trốn đi!”

Nói xong, hắn dắt tay của cô, hướng công viên tưởng niệm chạy như điên.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, mau lẹ xoay người, chỉ nhìn thấy bóng lưng hai người bọn họ rời đi.

Cầm điện thoại di động lên, gọi cho Tư Đồ Hoàng đang ở Anh Quốc.

“Điện hạ! Tiểu tiểu thư cùng Tần thiếu gia bỏ chạy rồi!”

“Bọn họ bỏ đi?”

“Dạ!”

“Thôi! Người trước bay tới Anh quốc! Để bọn họ vui đùa một chút đi!”

Điện thoại bị cắt đứt, cầm điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Gương mặt cứng ngắc, không có bất kỳ tâm tình gì. Nhưng ở đáy mắt của hắn, lại lóe lên một dung nhan khác, đột nhiên lộ ra một nụ cười.

Ngay sau đó, nụ cười không bao giờ ngừng nữa.

Bước chân đi, tiếp tục đi về phía trước, về phía Anh quốc.

Bầu trời bao la u ám, đã bắt đầu trong rồi, xanh thẳm một mảnh trời.

259. Chương 264: Đơn Giản Chỉ Là Hạnh Phúc

Beta :Ha.chi 2996

Nửa năm sau.

Đài Bắc.

Biệt thự Tần gia.

Trong thời gian nửa năm này, cơ hồ chỉ có thể nói là thoáng một cái đã qua. Thậm chí cũng làm cho người ta không rõ, đã qua mùa đông, lại qua mùa xuân, đón chào mùa hạ.

Lúc này, trong phòng bếp biệt thự, một thân ảnh đáng yêu mặc bộ quần áo màu hồng, đang nướng bánh ngọt.

Một mái tóc xoăn xinh đẹp, mềm mại giống như em bé ôm lấy gương mặt. Môi của cô, khẽ nâng lên. Động tác quen thuộc, trong miệng khẽ ngâm nga ca khúc du dương, có thể nhận thấy tâm tình cô giờ phút này vui vẻ cỡ nào.

Ở cửa phòng bếp, một thân ảnh cao lớn, nghiêm trang.

Mà trên khuôn mặt hắn có những nét mềm mại vạn phần mê người.

Đôi tay vòng quanh ngực, hắn ngơ ngác ngắm nhìn hình ảnh trước mắt, tựa như chỉ cần nhìn như vậy sẽ cảm thấy thỏa mãn vô hạn.

Hạnh phúc vốn chính là chuyện cực kỳ đơn giản, yêu một người, đồng thời người đó cũng yêu mình sâu đậm. Yêu, đây chính là một loại hạnh phúc a!

“Tinh~” một tiếng, lò nướng tự động ngắt nguồn điện.

Cô gái đem bao tay thật dày đeo vào tay, mở lò nướng ra, cẩn thận từng li từng tí bưng khay ra. Nhìn những chiếc bánh cookie màu hồng thắm hoàn mỹ, vui vẻ dẫu môi lên.

Vội vàng xoay người, cô muốn mang mỹ vị mới ra lò cho người kia nếm thử một chút.

Xoay người một cái, ánh mắt của cô nhìn thấy thân ảnh người đàn ông đang tựa ở cửa bếp. Nhất thời có một chút xấu hổ cùng với ngọt ngào.

Đôi mắt của Du Ty Kỳ vì trông người nào đó mà to, tròn hơn, ánh mắt sáng lên, làm bộ như tức giận mà hét lên: “Ghét, Anh Quan Nghị ! Lúc nào cũng vậy không lên tiếng gì cả, muốn hù chết em sao?”

Mặc dù là lời trách cứ nhưng lại nghe không ra một chút oán trách trong giọng nói.

“Anh nào dám!”. Quan Nghị cười to, đi tới bên cạnh cô.

Cánh tay dài vươn ra theo thói quen mà ôm lấy bờ vai cô, hướng đại sảnh đi tới. Vừa đi vừa cười mê hoặc nói: “Kỳ Kỳ, tay nghề làm bánh ngọt càng ngày càng tốt lên nha!”

Hắn nói xong, tay cầm lên một cái bánh bích quy, không sợ nóng cho vào trong miệng.

“Cận thận nóng! Mới vừa làm xong đấy!” Du Ty Kỳ nhẹ nhàng nói.

Thiệt là! Người lớn như vậy, thế nào còn không nghiêm chỉnh, giống như trẻ con! Tất cả mọi người đều nói cô là trẻ con, bây giờ nhìn lại hắn mới là trẻ con!

Cũng khó trách ! Cái khuôn mặt con nít, xác thực như trẻ con!

Quan Nghị lắc đầu một cái, hài lòng nói: “Không nóng! Mùi vị thật thơm! Ngon!”

Lúc nói chuyện, hắn đã ôm cô đi tới đại sảnh.

Hai người riu rít ngồi ở ghế salon, Quan Nghị nghiêng đầu sang nhìn Du Ty Kỳ ở bên cạnh, đột nhiên nghiêm túc nói: “Kỳ Kỳ có nghĩ đến mở một cửa hàng không?”

“Dạ? Mở cửa hàng bánh ngọt?” Du Ty Kỳ nghi ngờ nhìn hần nói: “ Không có ! Kỳ Kỳ vừa bắt đầu liên cùng mẹ làm chơi!”

Cô suy nghĩ một lát, mỉm cười nói: “Chỉ là em không nghĩ sẽ làm tốt!”

Quan Nghị nhận lấy cái khay từ trong tay cô, đặt ở trên bàn trà.

Cánh tay ôm chầm lấy bả vai cô, khiến hai người thoải mái nằm trên salon, đầu của cô gối lên bờ vai hần. “Thật ra thì, anh thấy tay nghề của Kỳ Kỳ tốt như vậy, nếu mở một cửa hàng bánh ngọt nhất định sẽ đông khách.”

“Ngẫm lại xem, khiến toàn thế giới.....” Quan Nghị ngừng một chút rồi tiếp tục nói, “Cái đó phạm vi quá lớn! Vậy hãy để cho toàn bộ người Đài Bắc có thể nếm hương vị bánh ngọt do Kỳ Kỳ làm, có được hay không?”

“Khiến mọi người cảm nhận được hương vị của hạnh phúc.”

Du Ty Kỳ nghiêng đầu sang chỗ khác, tròn to hai mắt, nhưng có chút động lòng “Hương vị hạnh phúc?”

Hạnh phúc, lúc nào thì có hương vị? Cách nói này thật kỳ quái . Nhưng là cái chủ ý này thật không tệ nha! Khiến ọi người ở Đài Bắc, ai cũng có thể nếm được hương vị bánh ngọt cô làm .

Quan Nghị nghiêng đầu, nhìn về phía người ở bên cạnh cười nói: “ Đúng a, Hương vị của hạnh phúc, Kỳ Kỳ trong bánh ngọt, để ọi người có thể cảm nhận được hạnh phúc.”

“.....”

Du Ty Kỳ nghe thấy thế, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy một đôi mắt mang theo thâm tình trong đó.

Cô liền thấy hai má nóng bừng. Nhất thời cô cứ nhiên không biết nên nói gì, liền gối đầu lên bả vai hần, vùi mình vào trong lòng hần.

Ai ai ai! Tại sao vậy chứ? Cô hơi một tí là đỏ mặt. Như vậy không được .

Thanh âm của Quan Nghị từ bên trên bay tới, âm thanh trầm thấp, dễ nghe “Như thế nào đây?Kỳ Kỳ? Nếu em thích ngày mai chúng ta đến cửa hàng sang trọng nhất Đài Bắc mua lại, sau đó chúng ta mở cửa hàng bánh ngọt.” (Ha.chi: 0.0)

Thứ nhất, tay nghề của cô xác thực không tệ, thứ hai là hy vọng cô có thể tự lập, có mục tiêu, cô sẽ thay đổi càng thêm hoàn hảo.

Phương pháp yêu cô, để cô trải nghiệm cuộc sống.

“Rất tốt.” Du Ty Kỳ giận dữ mà kêu lên một tiếng, bữu môi nói: “Được rồi, em thích , Tất cả đều nghe theo anh! Khiến ọi người ở Đài Bắc nếm được bánh ngọt Kỳ Kỳ làm.”

“Để ọi người cảm nhận hương vị hạnh phúc.”

Tay Quan Nghị nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô, khóe môi khẽ nhấc lên, “A, Tấn Dương cùng Đồng Thiên Ái vừa đi hơn nửa năm, bọn họ đi chơi thật vui sướng nha.”

Thật sự bội phục hai người bọn họ lại có thể đi khắp thế giới.

Nhưng bội phục nhất vẫn là tiểu nữ cô nhi đó, thân phận của cô thật sự làm cho người ta giật mình.

Gia tộc Italy Kaden xác thực làm cho người ta giật mình.

Du Ty Kỳ đột nhiên hét to một tiếng, cúi đầu ảo não nói: “Quan Nghị, Kỳ Kỳ quên nói cho anh. Ngày hôm qua chị gái yêu quý gửi thư cho em, chị ấy nói hôm nay sẽ cùng Tấn ca ca đến Đài Bắc.”

“Cái gì” Lần này đến lượt Quan Nghị không dám tin hai mắt tròn to, giật mình hỏi

“ Bọn họ hôm nay về Đài Bắc?”

Chuyện gì đây . Không trở về Anh Quốc, không trở về Italy, tự nhiên lại bay tới Đài Bắc?

Dem công ty ném cho hần, hai người cứ nhiên đi du lịch khắp nơi.

Du Ty Kỳ lẽ lười một cái, nghịch ngợm nói: “A? Không biết máy bay của Tần ca ca mấy giờ đến nơi? Đã lâu không gặp . Bọn họ có nhớ mình hay không?”

“Thật sự là quá lâu.”

Thoáng một cái nửa năm ròng rã đã trôi qua.

Bắt đầu hoài niệm rồi sao....

260. Chương 265: Chỉ Là Ảo Giác

Beta : Ha.chi

Sân bay Đài Bắc.

Đại sảnh ngập tràn trong ánh sáng rực rỡ, hành khách đi tới đi lui, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua những bức tường thủy tinh phủ xuống mặt đất, cứ như vậy tùy ý chiếu xuống. Ánh sáng rơi lên khuôn mặt tạo nên những nét sinh động.

Trong lối đi của khách quý thoáng hiện lên thân ảnh của một nam một nữ, hấp dẫn sự chú ý của những người xung quanh.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen, hai hàng lông mày như lưỡi kiếm, sống mũi thẳng anh tuấn. Mà hai mắt hần cũng thâm thúy không đáy nhưng lúc này đây lại phát ra những tia dịu dàng.

Nhưng cô gái ở xung quanh có chút say đắm ở cái phần dịu dàng kia, bất tri bất giác nhìn ngây dại.

Người đàn ông mặc tây trang đen đang nắm tay một cô gái.

Cô mặc một chiếc váy đơn giản in hình nhiều loài hoa dài tới bắp chân bóng loáng.

Trên đầu cô đội chiếc nón cỏ nhiệt đới của Hawaii, có thể đoán được bọn họ đến từ đâu.

Nón cỏ, tóc đen huyền mềm mại buông xõa lay động trước ngực. Có lẽ ánh nắng là nguyên nhân khiến cho cả người cô như phát ra những tia sáng. Diện mạo của cô không thể nói là tuyệt sắc, xuất chúng. So với người đàn ông đi bên cạnh có chút thua kém. Nhưng khi cô cười làm cho người ta có cảm giác vô cùng ấm áp, thân thiết.

Giống như có một đạo lực để cho cô trong nháy mắt trở nên sáng chói, chói mắt trong đút.

Bọn họ dắt tay nhau, thính thoảng lại liếc nhìn nhau một cái, nụ cười của họ tràn ngập ngọt ngào, hạnh phúc.

Sự xuất hiện của hai người như một cảnh đẹp trái ngược với sân bay nhộn nhịp, ồn ã. Hai người họ giống như một bức tranh, trong nháy mắt đọng lại ở lòng người vẻ đẹp cùng với cảm động.

“Tử biến thái! Tại sao nhiều phụ nữ đều đang nhìn anh?”

Đột nhiên cô gái nhỏ ở bên cạnh người đàn ông nhỏ giọng nói.

Thiệt là, tại sao đi tới chỗ nào cũng xảy ra tình huống như thế. Hần thật sự rất đẹp trai sao? Hần rất hấp dẫn phụ nữ sao? Tại sao cô đều không phát hiện ra.

Người đàn ông nhún mày một cái cũng vẫn đẹp trai như cũ, nghiêng đầu nhìn “vị hôn thê” trên khuôn mặt nở ra nụ cười vô tội .

“ Bà xã, anh thật sự không làm gì nha, không tin em tùy tiện kéo một người lại hỏi thử xem. Còn có một chuyện, em yên tâm, anh ngay cả một ánh mắt cũng không liếc về phía bọn họ.”

Hắn nói xong với bộ dạng trẻ con muốn tranh công.

Không sai, hai người này không phải ai khác chính là hai người nửa năm trước đã đi du lịch vòng quanh thế giới Tần Tấn Dương cùng Đồng Thiên Ái.

Ngay lập tức sau khi cô đề nghị “bỏ trốn” hai người đã đi du lịch qua nhiều quốc gia. Nước Mỹ, Đan Mạch, Thụy Điển, Australia từng nơi một, mà bây giờ bọn họ vừa trở về từ Hawaii.

Tại sao lại nghĩ tới đột nhiên trở lại đây?

Đó là bởi vì vị hắc đạo công chúa nào đó cảm thấy những ngày như vậy trôi qua quá nhàm chán, thật không có ý tứ, đột nhiên có ý nghĩ kỳ lạ quyết định trở lại, thuận tiện quậy phá Quan đại thư ký cùng với vị cô em gái đáng yêu kia.

Đồng Thiên thích lời nói đùa của hắn, không nhịn được nghiêng đầu trừng mắt nhìn hắn một cái. Nụ cười trên khuôn mặt bởi vì ngọt ngào cùng với hạnh phúc càng thêm động lòng người.

“Anh đang xem cái gì vậy?” Đột nhiên có cô gái bên cạnh sát phong cảnh kêu lên. Lúc nói chuyện không quên hung hăng trợn mắt nhìn Đồng Thiên Ái một cái.

Người đàn ông bên cạnh cô gái hiển nhiên là bạn trai của cô vội vàng đỏ mặt kêu lên: “Ai da, nhẹ một chút, nhẹ một chút, anh cái gì cũng không nhìn a, không có nhìn.”

“Vậy còn không đi?” Cô gái ôm cánh tay của hắn sai bước đi xa.

Tần Tấn Dương nhìn dáng vẻ hai người bọn họ rời đi, chợt nhíu chân mày, buồn bã nghiêng đầu nhìn Đồng Thiên Ái ở bên, trong ánh mắt tích tụ khá nhiều bất mãn.

“Bà xã, có người nhìn lên em.” Hắn lầu bầu nói một câu.

Cái gì a. Lại có người đàn ông can đảm dám nhìn trộm bà xã của hắn.

Đồng Thiên Ái lộ ra một nụ cười dịu dàng nhưng nụ cười này lại làm Tần Tấn Dương cảm thấy một tia lạnh lẽo. Không biết vì sao, kể từ sau khi phát hiện ra thân phận thật sự của mình, cô luôn làm cho người ta cảm thấy được một phần khí chất hắc đạo đặc thù.

Ai, bản tính của con người bắt đầu bộc lộ.

“Anh có ý kiến gì không? Nhiều cô gái như vậy chú ý đến anh thì không thể có một người đàn ông nhìn em sao?” Cô thờ ơ nói với khuôn mặt thú vị.

Mỗi ngày đấu võ mồm cũng là một niềm thú vị. Nếu không cái cuộc sống này thật là quá nhàm chán.

Tần Tấn Dương cúi gằm đầu bất đắc dĩ nói: “Không có ý kiến. Anh không có ý kiến.”

Hắn nào dám có ý kiến. Thiết là, nếu chọc cho cô không vui, chỉ cần một cuộc điện thoại sẽ có phi cơ trực tiếp bay tới đón cô đi, sau đó cô sẽ tránh ở trong vườn Đại Trang sống chết không cho hắn đi vào.

Hắn nhất định là vị hôn phu bí ẩn nhất thế giới.

“Tốt lắm, đi mau, em muốn đi xem Quan Nghị một chút, còn có Kỳ Kỳ.” Nói xong cô nở nụ cười gian trá.

Tần Tấn Dương vô cùng thuận theo cô, hắn đã biến thành “Cưng chiều thê nhất tộc”, nếu như có thể tuyệt đối thành lập cả xã đoàn thì hắn hoàn toàn xứng đáng là trưởng xã.

Hai người đi bên nhau vừa cười vừa nói. Đột nhiên, Đồng Thiên Ái nghiêng đầu sang chỗ khác, ở trong đám người lui tới cô nhìn thấy một thân ảnh gây nhớ quen thuộc.

Bước chân của cô trong nháy mắt ngừng lại.

“Bà xã? Sao vậy?” Tần Tấn Dương phối hợp đồng thời với cô cũng dừng bước, nghiêng đầu sang chỗ khác tò mò hỏi.

Đồng Thiên Ái cũng đang vội vàng tìm thân ảnh mới vừa chợt thoáng qua trong đám người, tầm mắt xóc xếch quét qua bốn phía, phát hiện mình làm sao cũng không tìm được, chỉ là ảo giác thôi sao?

YY..... Là người đó sao.....

Đột nhiên biến mất người đó đã đi đâu..... Mới vừa rồi là người đó sao.....

Tần Tấn Dương thấy cô có chút hoảng hốt không yên tâm hỏi: “Bà xã? Có chuyện gì?”

“Không sao, dường như nhìn thấy một người quen nhưng tìm lại không thấy, Chẳng lẽ mắt của em có vấn đề sao?” Đồng Thiên Ái nhăn đầu lông mày bất đắc dĩ nói.

Hắn thở phào nhẹ nhõm dịu dàng cười nói: “Đoán chừng là quá mệt mỏi. Nhanh về nhà nghỉ ngơi thôi.”

“Dạ.” Cô gạt đầu một cái không còn dị nghị có phản đối.

Thân ảnh của hai người cuối cùng cũng biến mất ở trong đại sảnh, mà phía sau cây cột màu trắng đột nhiên thoáng hiện một cái nhân ảnh. Cô ngơ ngác nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, sau đó dứt khoát xoay người biến mất.

ps: Là người nào đây ta!!!!

261. Chương 266: Mười Kể

Beta : Ha.chi

Vốn căn biệt thự này không có người nào ở ngoại trừ Vương mục nhưng kể từ sau khi Du Ty Kỳ đột nhiên tới Đài Bắc, Quan Nghị cũng theo cô chuyển vào ở. Hiện tại, Tần Tấn Dương mang theo vị hôn thê đi du lịch nửa năm cũng đã trở về.

Bữa tối, Vương mục lo trọng lo ngoài bày ra một bàn lớn đầy thức ăn. Cuối cùng nhìn trên bàn có thật nhiều món ngon, mới nở nụ cười thỏa mãn nhìn mọi người.

Giờ phút này, bốn người hai nam hai nữ đồng loạt ngồi ở trước bàn ăn chờ bữa tối được mang lên.

“Bữa tối đã chuẩn bị xong. Thiếu gia, thiếu phu nhân ném thử một chút xem tay nghề của Vương mục có suy giảm hay không?” Vương mục nhiệt tình nói, gương mặt lộ vẻ mong chờ.

Ngồi ở trên ghế Đồng Thiên Ái nghiêng đầu nhìn Vương mục ở bên cạnh có chút xấu hổ nói: “Vương mục, không cần gọi ta là ‘thiếu phu nhân’, trực tiếp gọi ‘Thiên Ái’ là được rồi.”

Thật là chịu không nổi cách xưng hô này cô không quen.

“Vậy làm sao có thể, vốn chính là thiếu phu nhân.” Vương mục kinh ngạc kêu lên, gương mặt nghiêm túc.

Đồng Thiên Ái giật giật khóe miệng, hiển nhiên có chút không chịu nổi. Vừa quay đầu sang nhìn về phía vị “thiếu gia”. Lại nhìn thấy trên gương mặt tuấn mỹ kia xuất hiện nụ cười gian xảo, bộ dạng như đang xem kịch vui.

Đồng Thiên Ái bất đắc dĩ tiến gần về phía Vương mục, con ngươi màu xanh lục khẽ lay động một cái, yếu ớt nói: “Vương mục, con còn chưa có gả cho Tần Tấn Dương, cho nên chưa được coi là thiếu phu nhân.”

“Về phần vị hôn thê, cũng chỉ là gạt đầu đáp ứng, không có cử hành nghi lễ nên không tính toán gì hết đó.” Cô vui vẻ nói xong cũng không biết người nào đó trong nháy mắt sắc mặt trở nên đen sì.

Tần Tấn Dương nghe thấy thế tròn mắt khẽ nheo lại. Không phải là vì tức giận mà bởi vì mình đến hiện tại cũng không nghĩ ra biện pháp nào để cô nàng này đáp ứng gả cho hắn.

Hắn và vị hắc đạo công chúa đã đính hôn được một thời gian. Cứ tiếp tục như vậy đến lúc nào đây.

Du Ty Kỳ mở miệng muốn nói gì nhưng Quan Nghị đã tiến tới dán lên lỗ tai cô nói nhỏ: “Để cho bọn họ náo, chúng ta có kịch vui xem. Ngoan!”

Hơn nửa năm mới nhìn thấy Tần Tấn Dương mặt xanh mét thật đúng là có chút hoài niệm.

Nhìn hấn bị tiểu nữ cô nhi chinh đến tức điên mà không dám nói đây là một thú vui mà có tiền cũng không mua được.

Du Ty Kỳ nghe hấn nói như vậy, lại thấy hấn tươi cười xảo trá cũng chu môi bất mãn nói: “Anh thật là xấu, cứ nhiên đều không giúp Tần ca ca. Tần ca ca anh ấy”

“Ăn cơm.” Quan Nghị nhìn cô cười híp mắt. Không đợi cô nói xong gấp một con tôm bỏ vào trong bát cô.

Du Ty Kỳ ngay lập tức di chuyển lực chú ý, đau thương nhìn chăm chăm vào con tôm trong bát, chuẩn bị cùng nó tiến hành một cuộc độ sức. Bóc tôm là một chuyện thật khó khăn.

Vương mục trợn to hai mắt, cũng cảm khái nói: “Vây.....Vây cũng đã được gọi là thiếu phụ nhân....Vương mục xuống bếp dọn dẹp. Thiếu gia, thiếu phụ nhân, tiểu thư Kỳ Kỳ, Quan Nghị thiếu gia từ từ ăn.”

“Cảm ơn Vương mục.”

Bốn người trăm miệng một lời trả lời vô cùng ăn ý.

Tần Tấn Dương đợi sau khi Vương mục đi vào phòng bếp, lúc này mới nhanh chóng hỏi: “Bà xã, chúng ta khi nào thì kết hôn.”

Thật ra vấn đề này, hấn đã nhin một thời gian không có hồi qua. Trước một vị tiểu thư luôn nghĩ hết tất cả các biện pháp cự tuyệt sau vô số lần, hấn đã ngừng hỏi.

Nhưng hiện tại, hấn đã không nhin được nữa.

Mặc dù đã là người của hấn nhưng lúc nào trong đầu cô lúc nào cũng có suy nghĩ tự do, không ràng buộc. Biện pháp tốt nhất là nhanh chóng cưới cô để phòng đêm dài lắm mộng. Hấn bây giờ không thể không đề phòng. Có trời mới biết vài hôm nữa lại nhảy ra tên kì đà nào.

“Bà xã, có được hay không vậy?” Tần Tấn Dương thấy cô tiếp tục dững bữa chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

Lại không để ý tới hấn. Buồn bực!

Đồng Thiên Ái đang say sưa ngon lành ăn món mỹ vị tôm, nghe được người bên cạnh giống như con muỗi cứ “Ông ơng ——” bên tai, không nhin được cau mày, thuận miệng đáp: “Không phải em đã nói rồi sao?”

“Em đã nói cái gì ?” Tần Tấn Dương cúi gầm đầu, đối với cô tương đối không có cách.

Đem miếng thịt tôm nuốt vào trong miệng, cô mơ hồ nói không rõ: “Chính là vừa mới nói qua, vốn muốn cùng Tiểu Tình kết hôn, hiện tại em muốn chờ Kỳ Kỳ cùng nhau kết hôn .”

Nói xong cô quay đầu sang nhìn hấn dịu dàng mỉm cười.

“.....” Tần Tấn Dương nghe được cô nói như vậy, vội xoay đầu hướng sang phía đại tiểu thư đối diện.

Giờ phút này, Du Ty Kỳ đang cùng con tôm trong bát chiến đấu hăng say. Nhưng tựa hồ lúc này đuôi tôm không giải quyết được cô có chút tức giận bất bình, vừa cau mày, vừa híp mắt, tinh thoảng cái miệng nhỏ còn mở ra.

Cuối cùng hấn bắt đắc dĩ nhìn về phía Quan Nghị, mím mím môi nhưng không có lên tiếng.

Quan Nghị vô vùng thức thời bưng lấy cái bát của cô chỉ hai, ba lần đem tôm lột sạch sẽ, rồi đem bát đặt lại trước mặt cô. Đáy mắt cương chiều hiện lên rõ ràng, dịu dàng khiến cho phụ nữ say mê.

“ Đây, cho em, ăn nhanh đi.” Thanh âm của hấn cũng đặc biệt dịu dàng, mê người.

Đồng Thiên Ái trợn tròn hai mắt, ở trong trí nhớ của cô Quan đại thư ký luôn hihihaha, lúc nào thì trở nên tỉ mỉ như vậy rồi? Thật đúng là mở rộng tâm mắt.

Tình yêu quả thật vĩ đại.

“Kỳ Kỳ, em cùng Quan Nghị chuẩn bị khi nào thì kết hôn?” Tần Tấn Dương thanh âm cũng biến thành êm ái bất khả tư nghị mà thái độ của hấn cứ nhiên rất đáng đánh đòn.

Du Ty Kỳ ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn hần: “Tần ca ca, Kỳ Kỳ mới hai mươi một tuổi, khoảng chừng vài năm nữa kết hôn thì tốt hơn.”

“Kỳ Kỳ, anh cũng không vội, mười năm nữa anh cũng không vội.” Quan Nghị tâm tình vô cùng tốt nói.

Lời kia vừa thốt ra khiến cho Đồng Thiên Ái vui vẻ nhưng là gương mặt Tần Tấn Dương đen hần đi.

Hần nhíu lông mày anh tuấn, nhìn Đồng Thiên Ái bên cạnh, mắt sáng như đuốc nhìn từ trên xuống dưới một lượt. Chợt tầm mắt của hần dừng lại ở bụng cô.

Phương pháp gì có thể làm cho cô đáp ứng?

Như vậy, sinh một đứa con đi. Hần phải cố gắng nhiều hơn nữa rồi.

262. Chương 267: Chúng Ta Đi Ngủ

Beta : Ha.chi

Ăn cơm tối xong bốn người hài lòng đứng dậy đi ra ngoài đại sảnh, hai đôi ngồi ôm nhau trên ghế salon.

Vương mục bắt đầu dọn dẹp bãi chiến tích. Nhìn thấy những chiếc đĩa ăn sạch sẽ, khuôn mặt đôn hậu tràn ngập ý cười quay đầu nhìn hai đôi nam nữ trong đại sảnh.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, đồ ăn có hợp khẩu vị không?” Bà ân cần hỏi.

Đồng Thiên Ái nghe thấy như vậy vừa cau mày, nói “Vương mục, đồ ăn thực sự rất ngon đó, tài nấu ăn của Vương mục thật tốt. Nếu Vương mục không gọi con là thiếu phu nhân, con nghĩ con sẽ cảm thấy tốt hơn.”

Tay cô đột nhiên bị người nào đó dùng sức nắm. Không cần nghĩ cũng biết người này là ai, chính là người ngồi bên cạnh cô, đang cầm quả táo trong tay định gọt vỏ cho cô, Tần Tấn Dương.

Đồng Thiên Ái cúi đầu không mở miệng chỉ như vậy khẽ liếc hần một cái. Người nào đó cảm nhận được ánh mắt của cô, cực kỳ thức thời thu tay, ủy khuất cúi đầu cầm con dao gọt trái cây lên bắt đầu chiến đấu với quả táo trong tay.

“Thiếu phu nhân thật là thích nói giỡn.” Vương mục cười một tiếng, bưng cái mâm đựng đầy bát đĩa xoay người vào nhà bếp.

“Cho em. Ăn thử từ thôi, mới vừa ăn cơm xong.” Quan Nghị đem quả táo đã được gọt vỏ cắt thành từng miếng nhỏ bỏ vào một cái đĩa nhỏ đưa lên trước mặt Du Ty Kỳ.

Du Ty Kỳ cầm cây tăm xiên một miếng bỏ vào miệng, nở nụ cười ngọt ngào.

“Oh, Ăn thật ngon, Anh Quan Nghị kỹ thuật gọt vỏ của anh thật tốt nha.” Cô liếc thấy vỏ quả táo từ đầu đến đuôi không đứt đoạn, ngược lại nhìn Tần Tấn Dương thì thật buồn bã.

Quả táo trong tay Tần Tấn Dương hiển nhiên thậm không nở nhìn.

“Uy, anh thật kém, gọt quả táo cũng không xong. Còn đâu là tổng tài của một công ty lớn nhất Đài Loan nữa, em đi với anh ra ngoài thật mất mặt.” Đồng Thiên Ái chớp được nhược điểm của hần, không quên hung hăng đả kích một phen nhưng trong lời nói không có nửa điểm châm chọc.

Tần Tấn Dương nghiêng đầu nhìn bà xã đại nhân của hần, vừa thê thảm nói: “Anh có thể làm tất cả những việc khác, nhưng những việc như thế này em phải làm nha, anh không làm được đâu.”

Ai mà biết trong đầu cô ấy cả ngày nghĩ những gì. Trước đi Provence, kết quả muốn hần đi hái hoa, hần làm sao biết hái ở nơi nào.

Đồng Thiên Ái không để ý đến hần, đôi với hần chỉ thờ ơ một tiếng: “Để xem”. Cầm điều khiển TV lên, cô quyết định xem một chương trình giải trí để tiêu khiển.

Trên màn hình TV, các kênh được bật lướt qua. Cuối cùng, ngón tay của cô dừng lại ở kênh tin tức trong ngày.

Người dẫn chương trình nở nụ cười rực rỡ, biểu cảm phong phú cùng bạn dẫn nam phối hợp ăn ý với nhau, đột nhiên trên mặt nữ chủ trì lộ vẻ hồ nghi nói tiếp: “ Anh biết không, hôm nay tin tức sẽ rất thú vị.”

“Tin tức gì cơ? Để tôi đoán xem. Nhất định là có liên quan đến đạo diễn Yohji.” Nam chủ phối hợp ăn ý tiến vào chủ đề.

Tiếp, nữ chủ trì nở nụ cười thần bí hướng về ông kính nói: “ Theo thông tin nhận được, chiều hôm qua đạo diễn nổi tiếng thế giới Yohji bất ngờ mở hộp báo tại khách sạn Sương Cảnh tuyên bố dừng chân lần này để khai mạc “ thần thần”.

“Mời quý vị xem báo cáo trực tiếp của phóng viên tại hiện trường.”

Ngay sau đó, ông kính bắt ngờ chuyển đổi.

Chỉ thấy hiện trường huyền ảo, rối mù. Trong đại sảnh trắng lộng lẫy, chen chúc toàn người là người. Các phóng viên đang chen lấn bị một đám vệ sĩ áo đen ngăn cản. Chỉ thấy toàn đầu người, càng nhìn lên phía trên là làm cho người ta có cảm giác khó thở. Ông kính bất ngờ thoáng qua, màn hình hiện lên khuôn mặt đàn ông. Hắc khí thể bức người mặc dù chỉ là gò má. Đôi mắt hắc trong lúc lơ đãng bắn ra những tia lạnh băng làm cho người ta không khỏi run rẩy, không cần gặp trực tiếp chỉ nhìn qua ông kính thôi cũng có cảm giác như vậy.

Satan trong truyền thuyết là như thế sao? Nhưng so với Satan hắc làm cho người ta có cảm giác càng lạnh hơn.

“Cực giỏi lại rất đẹp trai.” Du Ty Kỳ trong miệng còn nửa miếng táo cũng không nhin được mà thốt lên.

Người đàn ông ở trước mặt cùng Tần Tấn Dương và Quan Nghị hoàn toàn bất đồng, đó là loại thần bí hơn nữa còn mang cảm giác quý dị, rõ ràng là khí chất lạnh lùng nhưng lại làm cho người ta không nhin được muốn lại gần.

Đồng Thiên Ái vốn có chút nhàm chán, phụ họa nói: “Ừ, rất là.....”

Bởi vì hình ảnh tiếp theo bất ngờ xuất hiện khiến cho cô ngây ngẩn cả người lời kế tiếp nghẹn lại ở cổ họng, con ngươi trong nháy mắt mở lớn như không dám tin vào mắt mình.

Người đàn ông trên màn hình trong ngực hắc là một người ăn mặc giống nam sinh chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt. Đôi mắt kia, lại lóe sáng.

Nhưng là có thể biết rõ người này là ai. Lại là Tiền YY, sao lại là cô ấy?

“.....” Đồng Thiên Ái chợt từ trên ghế salon nhảy lên nhìn chăm chăm màn hình TV, nỉ non nói: “ Cô ấy rốt cuộc ở nơi nào? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trên bản tin?”

Cô nhớ rõ ràng ngày đó lúc ở sân bay đã nhìn thấy thân ảnh cô ấy. Nhưng khi hoàn hồn tiếp tục tìm kiếm thì làm thế nào cũng không tìm được.

Tần Tấn Dương thấy cử động khác thường của cô vừa nhìn chăm chăm màn hình không buông. Giờ phút này màn hình đã chuyển đến trên người đàn ông kia nhất thời hắc bắt đầu nảy sinh đồ kị.

“ Bà xã.” Hắc gọi một tiếng muốn kéo suy nghĩ của cô trở về.

Đồng Thiên Ái không để ý đến hắc vẫn như cũ sững sờ mất hồn, nức nở tự nói: “Làm sao lại như vậy? Nhưng chắc chắn không sai !”

“ Bà xã.” người nào đó tiếp tục gọi.

“.....” Vẫn không có người đáp lại.

Hắc không thể nhin được nữa đi tới bên người cô, bắt ngờ ôm ngang lấy cô.

“A.....” Đồng Thiên Ái lúc này mới ý thức được hắc đang làm gì, đỏ mặt hét lên: “Buông em ra, Tử biến thái, có nghe thấy không hả, anh đang làm cái gì vậy?”

Nơi này còn có Du Ty Kỳ và Quan Nghị nha.

Tần Tấn Dương không đem người khác đặt vào mắt như trốn không người dụ dàng hôn cô, nụ cười trên khuôn mặt có chút tà ác.

“ Bà xã, chúng ta mời từ xa trở về chắc hẳn đã mệt mỏi rồi, chúng ta đi nghỉ thôi.” Hần mở miệng nói một tiếng “chúng ta” đến cực kỳ sung sướng.

Vừa nói vừa hướng cầu thang đi đến.

263. Chương 268: Chỉ Thiếu Ba Chữ

Edit : Ái Nhân

Beta : Ha.chi

Du Ty Kỳ thấy động tác của bọn họ, tất nhiên là ngượng ngùng cúi đầu, cả gương mặt đều đỏ. Đưa tay cầm cây tăm cắm vào miếng táo, ăn ngấu.

« » Ăn quá nhanh, mắc nghẹn.

Có người vươn tay, dụ dàng vỗ vỗ lưng cô, « Ăn từ từ ! Em ăn vội

Kỳ Kỳ của hần xấu hổ? Ai ai ai! Xem ra còn rất ngấy thơ! Nhìn thấy bọn họ ôm nhau mà cũng sẽ xấu hổ thành bộ dáng này?

Du Ty Kỳ liền vội vàng gật đầu, cúi đầu không dám nhìn hần, cũng ấp úng nói, “Anh Quan Nghị..... Cái đó..... Em muốn nói..... Dạ..... Cái đó.....”

Nói thế nào đây? Hình như hần cũng chưa có hôn cô lần nào !

“Cái gì?” Quan Nghị có chút ngạc nhiên, gương mặt sếp lại.

Thanh âm đến gần cô, Du Ty Kỳ trực giác nghiêng đầu, môi của cô cứ như vậy nhàn nhạt phớt qua gương mặt hần, không hề báo trước! Mà khuôn mặt trắng nõn trẻ con kia, khóe miệng chứa đựng nụ cười nhẹ.

Du Ty Kỳ sửng sốt, gương môi mềm mại, không có nói gì.

“Đưa ngọc!” Quan Nghị nhìn đáng vẻ ngơ ngác của cô, trong lòng vui mừng, không nhận được hôn môi cô.

Mặc dù chỉ là cái hôn môi nho nhỏ, nhưng là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật.

“Vừa rồi em muốn nói với anh cái gì?” Hần yêu thương chạm nhẹ vào mũi thanh tú khéo léo của cô.

Du Ty Kỳ vội vàng lắc đầu, thuận miệng nói, “Không có a! Cái gì cũng không có ! Em muốn nói táo này ăn thật ngon, anh Quan Nghị gọt thêm một quả cho Kỳ Kỳ đi!”

“Được!” Hần cũng không suy nghĩ nhiều, cầm một quả táo lên bắt đầu gọt.

Du Ty Kỳ lại cười cong lông mày, trong lòng hô to “Vạn tuế!”

Một đầu khác, Đồng Thiên Ái được hần ôm vào ngực, xấu hổ đập chân, “Buông em ra ! Đồ biến thái! Thả em ra! Này! Tần Tấn Dương! Em ghét anh !”

Làm sao bây giờ ! Ở trong đại sảnh mà tự nhiên ôm cô?

Xem mặt hần cười đều như mặt cáo, quả thật chính là cần ăn đòn !

‘Vâng vâng ạ ! Vợ à ! Anh hiểu ý em là ! Em nói ‘ em chán ghét anh’, anh hiểu ! Mỗi ngày nói với anh một lần ! Từ trái nghĩa đúng không ?’ Tần Tấn Dương nghĩ tới trước đây, nhếch môi khoác lác vô sỉ nói.

Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là giả vờ ngây ngốc!

Đồng Thiên Ái cảm thấy có chút hôn mê, cũng neho tròng mắt lại, ngẩng đầu, nhìn thấy hấn đáy mắt đã tràn đầy chân tình, mím mím môi, vốn còn muốn mở miệng nói gì đó, bây giờ toàn bộ nuốt hết.

Vừa nghĩ thế, hình như đã thật lâu cô không nói với hấn câu trái nghĩa “Em chán ghét anh” rồi sao!

A? Hấn sao còn chưa nói qua “Anh yêu em” ?

Đột nhiên, một ánh lạnh bắn qua càn quét hấn.

Tần Tấn dương đã ôm cô đi đến lầu hai, nhận được ánh lạnh của cô, trong lòng có chút không hiểu, cũng là không tìm ra đầu mối. Lại thấy cô bĩu môi, một bộ đáng mất hứng.

Chuyện gì xảy ra? Mới vừa rồi còn thật tốt, cư nhiên bây giờ thay đổi sắc mặt?

“Vợ yêu! Sao vậy?” Hấn cúi đầu, lấy lòng hỏi.

Đồng Thiên Ái khinh bỉ liếc hấn một cái, quay đầu về nơi khác, khinh thường “Hừ” một tiếng.

“” Hấn có chút im lặng, không thể làm gì khác hơn là lập lòe ôm cô đi vào trong phòng.

Cửa phòng, dùng chân nhẹ nhàng đá một cái đóng lại.

Hấn ôm cô nằm ở trên giường lớn, đôi tay đang cầm khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô, nhẹ nhàng hôn, vừa lấy lòng hỏi, “Vợ yêu! Sao vậy?”

Em nhìn bộ dạng bĩu môi của em xem, giống như con heo con!”

“Ai là heo a! Đồ biến thái!” Đồng Thiên Ái trực giác mở miệng, cũng là tức giận.

Ách. Hỏa khí thật to.

Tần Tấn Dương gặp trắc trở, càng không nghĩ ra được. Tỉ mỉ hồi tưởng lúc trước, dường như mình cũng không có làm chuyện gì sai! Nhưng là tại sao, đột nhiên liền thay đổi thành ra như vậy rồi sao?

“Vợ yêu ——” hấn tựa đầu vào cổ của cô, có chút trẻ con cọt xát xuống, bên trong tim Đồng Thiên Ái mặc dù ngọt ngào, nhưng vẫn nén xuống một hơi. Đồ biến thái! lâu như vậy cũng không nói một tiếng “anh yêu em” ! Thật muốn chết!

Chẳng lẽ còn muốn cô mở miệng nhắc nhở hấn sao?

Đồ biến thái đáng chết, đồ biến thái, đồ biến thái, đồ biến thái!

Nghĩ như vậy, trong lòng càng lúc càng tức giận, một đôi tay nhỏ bé nắm thành nắm đấm, tập trung lực lượng lập tức bộc phát. Cô chợt đẩy lồng ngực hấn ra, cả người dịch sang nằm bên cạnh.

“Đừng đụng vào em á! Anh nghe không hiểu à?” Gương mặt đỏ lên, tức giận nhìn chằm chằm hấn.

Tần Tấn dương không ngờ được cô đột nhiên sẽ có động tác như thế, thật đúng là bị cô đẩy sang một bên. Đưa tay gỡ gỡ tóc của mình, áo nào nhàu mảy.

Hấn chọc cô khi nào à? Muốn chết!

Đồng Thiên Ái cũng không nghĩ để ý hấn, hung tợn liếc hấn một cái. Thẳng từ trên giường , sau đó đi vào phòng tắm trong tắm rửa. Nháy mắt đóng cửa kính, vừa không nhịn được cắn răng nghiến lợi.

Đi tới trước gương trang điểm, đôi tay chống nạnh, “Cư nhiên thực sự không nói ba cái chữ kia a!”

“Còn muốn kết hôn? Không có cửa đâu à!” Cô tức giận dè dúc áo xuống bắt đầu mở ra, quyết định tắm nước nóng, không để ý tới cái tên biến thái đó nữa!

“Rào rào ——” phòng tắm trong truyền ra tiếng nước chảy.

Tần Tấn dương nằm thẳng ở trên giường, mím môi, nghĩ thấy là lạ ở chỗ nào, cho nên chọc tới cô vợ “Hắc đạo công chúa” kia! Kết quả, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra.

Phụ nữ! Quả nhiên là cực kỳ phiền toái! Ai!

Qua hơn nửa canh giờ, Đồng Thiên Ái tắm sạch sẽ đi ra.

Cửa kính vừa mới mở ra, liền đột nhiên bị tập kích.

Trên người của cô mang theo mùi thơm sữa tắm, Tần Tấn dương có chút không nhẫn nại được, “Vợ yêu! Em thật thơm!”

“Buông tay!” Cô không thèm quan tâm đến lý lẽ, khắc ra hai chữ này.

Hắn giữ vững trầm mặc, nhưng là đôi tay lại như cũ vòng quanh cô, “.”

“Buông tay!” Cô khẽ nhú lông mày, vừa khắc ra hai chữ. Cũng nhìn thấy gương mặt tuần tú khổ não của hắn.

264. Chương 269: Khát Vọng Của Con Gái

Beta : Ha.chi

Đồng Thiên Ái đưa tay đẩy hắn ra, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái. Sau đó đi về phía giường lớn, kiên quyết không nhìn đến sự hiện hữu của hắn, vén chăn lên, liền nằm xuống.

“Hôm nay em không có tiện! Cho nên em muốn mỗi người ngủ một cái chăn!” Thanh âm của cô, buồn buồn vang lên.

Trong lòng lại không ngừng mắng: Đồ biến thái! Đồ biến thái! Sao lại ngốc như vậy! Thế mà một chút cũng không hiểu lòng của phụ nữ! Không phải trước kia hắn có rất nhiều tình nhân sao?

Nghĩ tới trước kia hắn đối với tình nhân rất dịu dàng, nghĩ đến mình, Đồng Thiên Ái nhất thời lên cơn giận dữ.

Tần Tấn Dương vò đầu bứt tóc, mặc dù cảm thấy rõ ràng có cái gì không đúng, nhưng cũng không rõ lắm mình sai ở đâu. Lập tức, không thể làm gì khác hơn là theo ý của cô, đi vòng qua bên kia giường lớn, giữ một cái chăn khác.

Nhìn bóng lưng của cô, gương mặt tuần tú ỉu xiu, nằm vào trong chăn.(H.c: con gái thật khó hiểu nhưng thế mới là con gái)

Hơn nửa năm nay, lần đầu tiên hai người phân chăn để ngủ, mặc dù cùng nằm ở trên giường lớn, nhưng cảm giác cũng là có chút kỳ quái. Đường như giữa hai cái chăn mà như cách một con sông.

Rõ ràng lật người là có thể vượt qua, nhưng cổ tình lại không có người dám động.

Đồng Thiên Ái áo não cau mày, là giận đối, là giận hắn, cũng là giận mình. Tần Tấn Dương cũng sợ cô tức giận, cho nên chậm chạp không có dám làm gì.

Một đêm này, hai người đều không có ngủ ngon.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Đồng Thiên Ái vẫn phòng má như cũ, một bộ dáng buồn buồn.

Sau khi đứng lên, đánh răng rửa mặt. Thậm chí cũng không có ý tưởng trêu chọc người khác, trước đây mỗi sáng sớm cô đều muốn bóp mũi hắn, để cho hắn khó có thể hô hấp mà tỉnh lại.

Nhưng hôm nay lại không có tâm tình này rồi, liếc nhìn khuôn mặt say ngủ quen thuộc của hắn, giận dễ sợ.

Đổi bộ y phục nhẹ nhàng thoải mái, một thân một mình đi ra khỏi phòng.

Đồng Thiên Ái có chút nhàm chán đi xuống lầu, cũng chẳng có mục đích gì. Vừa đến phòng khách, người thấy trong phòng bếp bay ra mùi thơm mê người, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Thơm quá a. Vương mục đang làm gì món ngon gì vậy.” Cô có chút say mê trong loại mùi thơm này, nỉ non một tiếng.

Không nhịn được hấp dẫn, chạy tới nơi phát ra mùi thơm.

Giương đầu dò vào phòng bếp, không có nhìn thấy thân ảnh của Vương mộ mập mạp phúc hậu. Trong phòng bếp nhỏ, thật khiến cho cô lấy làm kinh hãi. Người này không phải là người khác, lại là Du Ty Kỳ!

Cô đang mặc tạp dề màu hồng, một bộ dáng đã quen nấu nướng.

Đồng Thiên Ái rất tự nhiên đi vào phòng bếp, kinh ngạc nói, “Sìqì! Em có thể làm bánh ngọt à? Lợi hại vậy?”

Thiên kim nhà giàu..... Làm bánh ngọt..... Ách..... Còn làm ngon như vậy.....

Du Ty Kỳ nghe được giọng nữ, xoay người lại, lộ ra nụ cười có chút xấu hổ, “Chị Thiên Ái! Sao chị dậy sớm vậy? A? Tần ca ca đâu? Anh ấy còn đang ngủ phải không?”

Vừa nhắc tới “Đồ biến thái”, Đồng Thiên Ái nhú mày một cái, tùy ý vẩy vẩy tay.

“Mặc kệ anh ấy đi!” Cô thờ ơ môi vênh vênh lên.

Du Ty Kỳ cũng không có phát giác ra cái gì khác thường.

Vừa đem chú ý lực chuyển sang chờ đợi bánh ngọt ra lò, tràn đầy mong đợi nói, “Chị Thiên Ái! Chị biết không? Anh Quan Nghị nói muốn mở cho Kỳ Kỳ một cửa hàng bánh ngọt!”

“Hả? Cửa hàng bánh ngọt? Sao hắn lại nghĩ đến mở cho em một cửa hàng bánh ngọt vậy?” Đồng Thiên Ái nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc của cô, càng thêm tò mò.

Thiên kim nhà giàu làm bánh ngọt? Cái này đã rất kinh người rồi.

Kế tiếp. Thiên kim nhà giàu muốn mở cửa hàng bánh ngọt?

Hôn mê.

Du Ty Kỳ gạt đầu một cái, nói, “Đúng a! Anh Quan Nghị nói trong bánh ngọt Kỳ Kỳ làm có hương vị hạnh phúc, sau đó muốn cho toàn bộ người Đài Bắc đều có thể ăn bánh ngọt của Kỳ Kỳ làm!”

Nhớ tới người mình yêu mến, khuôn mặt Du Ty Kỳ càng hồng nhuận, ánh mắt xinh đẹp tràn ra thâm tình vô hạn.

Đồng Thiên Ái cau mày, Quan Nghị sẽ nói lời như thế? Không giống con người anh nha. Nhất định là có nguyên nhân khác! Nói thí dụ như muốn Du Ty Kỳ học được cách sống độc lập để có thể lớn lên!

Để cho cô tự mở một cửa hàng bánh ngọt? Ủ! Đây là một chủ ý thật tốt!

Không nhìn ra, Quan đại thư ký thật đúng là có dụng tâm đối với vị thanh mai trúc mã này của hắn!

Du Ty Kỳ không nghe được hưởng ứng, nghiêng đầu sang hỏi, “Chị Thiên Ái! Chị nói mở cửa hàng bánh ngọt, có được hay không đây?”

“Được!” Đồng Thiên Ái mỉm cười nói, chợt trừng hai mắt, ngón tay chỉ gò má của mình, “Chỉ là! Chị có ý kiến hay, cho chị chen một chân với!”

“Chen một chân?” Du Ty Kỳ không hiểu, khốn hoặc hỏi.

Đồng Thiên Ái đi đến bên người cô, vuốt vuốt tóc cô, nhẹ nói, “Chị Thiên Ái muốn cùng em mở cửa hàng bánh ngọt! Khiến toàn bộ người Đài Bắc có thể được nếm mùi vị hạnh phúc!”

Ai! Giờ thật sự là quá nhàm chán! Cô cũng muốn mình có chút mục đích sống mới được!

Một người có mục tiêu, sẽ trở nên dũng cảm hơn, kiên cường hơn!

“Cùng nhau mở?” Đôi mắt bồ câu của Du Ty Kỳ trong nháy mắt nở rộ ánh sáng, cao hứng nói, “Được! Chúng ta cùng nhau mở!”

Đồng Thiên Ái gạt đầu một cái, cũng là tràn đầy khát vọng nói, “Trước mở một nhà! Về sau mở thêm chi nhánh! Nếu làm được như vậy thì tốt lắm, OK! Mở rộng khắp toàn bộ Đài Bắc! Sau đó xông ra nước ngoài!”

“Oa ——” Du Ty Kỳ hưng phấn kêu lên.

Khi hai cô gái nhỏ đang líu ríu thảo luận không ngừng nghỉ, Tần Tấn Dương cùng Quan Nghị cũng đi xuống lầu. Trên người còn mặc đồ ngủ, cũng có bộ dáng buồn ngủ giống nhau.

Lúc đến bậc thang cuối cùng, liền nghe được hai người các cô hưng phấn kêu gào, hai người lập tức tò mò đi xuống lầu.

Tần Tấn Dương lầu bầu một tiếng, “Vợ yêu! Hôm nay em dậy sớm thế ”

“Hừ . . .” Đồng Thiên Ái hừ một tiếng, quyết định không để ý tới hắn!

Quan Nghị nhìn có chút hả hê, đi tới bên cạnh Du Ty Kỳ, ôm cô thân mật hỏi, “Kỳ Kỳ! Em cùng chị Thiên Ái của em đang nói gì đấy? Trò chuyện đến vui vẻ như vậy?”

“Chúng em muốn cùng nhau mở cửa hàng bánh ngọt! Hơn nữa sau đó còn muốn mở rộng!” Du Ty Kỳ vui thích báo cáo chuyện này.

“Hả?” Hai người đàn ông này đồng thời trợn to hai mắt.

Đôi tay Đồng Thiên Ái vòng quanh ngực, “Đúng thế đó!” gật gật đầu.

265. Chương 270: Lo Được Lo Mất

Beta: Ha.chi2996

Quan Nghị nhíu mày, cũng không phải phản đối chuyện hai người bọn họ mở cửa hàng bánh ngọt, mà là cảm giác hai cô gái này sống chung một chỗ trong thời gian dài, sau này sẽ có chuyện không hay xảy ra!

“Kỳ Kỳ a! Nghĩ như thế nào mà cùng Đồng Thiên Ái mở tiệm đây?” Hắn kiên nhẫn hỏi.

Du Ty Kỳ khốn hoặc nhìn hắn, hiển nhiên cũng tìm không ra nguyên nhân, “Anh Quan Nghị! Không sao cả ! Chị Thiên Ái đề nghị, em cảm thấy tốt vô cùng !”

“Sao vậy? Không được sao?” Cô cho là hắn không đồng ý, trực giác hỏi.

Rõ ràng đề nghị mở cửa hàng bánh ngọt chính là hắn nghĩ ra ! Thế nào hiện tại khiến cô cảm thấy hắn không vui đây? Thật sự là kỳ quái ! Chẳng lẽ là mình nghĩ sai sao?

Lúc này, nguồn điện lò nướng tự động nhảy đến nút tắt.

Du Ty Kỳ đã không còn ý định chú ý đến những cái bánh ngọt kia, trong nháy mắt cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống bày một bộ dáng buồn bã

.

“Không phải! Không phải là không thể được!” Quan Nghị nhìn thấy bộ dạng mất mát của cô, vội vàng sửa lại miệng, ôm cô đi ra phòng bếp, “Chưa nói không thể ! Có thể!”

“Có thật không?” Cô không yên tâm hỏi.

Quan Nghị vội vàng phụ họa, gật đầu nói, “Thật! Đương nhiên là thật!”

Hắn dám nói một chữ “Không” sao? Khuôn mặt của cô ấy đau khổ sẽ khiến tay chân hắn luống cuống, hắn làm sao dám chứ! Bây giờ mới biết ý nghĩa sợ hết hồn hết vía!

Ai! Chẳng lẽ yêu một người, sẽ trở nên lo được lo mất sao?

Tần Tấn Dương thấy hai người bọn họ đi vào phòng khách, lúc này mới mở ra bước chân đi đến trước mặt Đồng Thiên Ái, nhíu hai đạo mày kiếm, giống như khốn hoặc hô, “Vợ ơi! Sao hôm nay thức dậy sớm như vậy !”

Buổi sáng, hấn có thói quen đưa tay muốn ôm cô. Kết quả sờ soạng nửa ngày, cũng không chạm được người của cô! Chợt từ trong ngủ mơ thức tỉnh, dọa hấn giật mình!

Cho là cô lại biến mất làm ảnh hưởng tới trái tim của hấn! Đáng thương!

Đồng Thiên Ái liếc hấn một cái, còn kiên cố hơn thành lũy nói, “Em quyết định cùng Kỳ Kỳ mở cửa hàng bánh ngọt! Thế nào? Anh cùng một dạng với Quan đại thư ký cũng có ý kiến sao?”

“Không có ý kiến !” Tần Tấn Dương vội vàng đi tới bên người cô, cũng đưa tay ôm cô đi vào trong phòng khách.

Nhưng là cô cùng Du Ty Kỳ? Tóm lại cảm thấy không ổn!

Chợt nghĩ đến cái gì, vừa đi vừa nói, “Vợ ơi! Không phải lúc trước em nói là về sau nếu chưa lấy được bằng đại học thì sẽ tính tiếp tục học sao?”

“Học! Vốn là sau này ra ngoài sẽ là thực tập! Sau khi trở về trường học xong một môn cuối cùng mà có thể tốt nghiệp! Kết quả môn cuối cùng kia không có học xong! Ghét! Đều là anh! không phải anh biết người khác cũng tốt nghiệp sao!”

Đồng Thiên Ái nghĩ tới, tức giận nhìn chằm chằm hấn.

Nói đi nói lại, nghĩ tới nghĩ lui cũng phải trách hấn !

Nếu không phải vì hấn, cô sao có thể sẽ xảy ra nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy!

Năng lực tiếp nhận của Tần Tấn Dương, bây giờ đã rất cường hãn rồi, hấn không có đem cái tròng mắt của cô để ở trong mắt, như cũ chỉ dụ dàng cười. Mà trong ánh mắt cũng chiều đến phát ngán của hấn, đều tràn đầy thâm tình.

“Vậy thì học ! Học một môn, lại cũng không mất nhiều thời gian!” Hấn thuận miệng nói.

Đồng Thiên Ái lập tức kêu lên, “Anh cho rằng em là anh sao?” Ghê tởm a! Biết đầu não hấn lợi hại, đại tổng tài hai bằng đại học!

“Sao chứ?Kỳ Kỳ đã sớm có được bằng đại học rồi !” Tần Tấn Dương vô tâm nói, cũng không có tính kích tướng của cô.

Đồng Thiên Ái không dám tin nhìn Du Ty Kỳngồi trên ghế sa lon, so cô còn nhỏ hơn hai tuổi, giật giật khóe miệng, “Cô ấy đã lấy được bằng đại học rồi hả ?”

Không phải chứ? Ách. Mặc dù trước cũng thấy kỳ quái, cô gái hai mươi tuổi sao không cần đi học, nhưng vì nhiề nguyên nhân, nên không có mở miệng hỏi qua!

Tần Tấn Dương lại gần bên tai cô, nhỏ giọng nói, ” Kỳ Kỳ cô ấy không thích đi học, nhưng mười tám tuổi cô ấy đã lấy được bằng đại học rồi ! Sau đó, cha cô ấy cũng không quản cô, mọi ý đều theo cô!”

Có vài người chính là trời sinh thông minh ! Tùy tiện học là có thể vượt qua kiểm tra! Ai!

“Mười tám tuổi.” Đồng Thiên Ái nỉ non một tiếng, nhúu mày, vô cùng khâm phục nói, “Thật là lợi hại ! Mười tám tuổi! Thần đồng! Thiên tài!”

Tần Tấn Dương nghe cô gọi mà buồn cười, thừa cơ hôn mặt của cô, “Ừ! Vợ à, em cũng không ngốc! Dầu gì cũng là một sinh viên Đại Học !”

Mặc dù, bây giờ còn chưa tốt nghiệp!

“Tại sao em cảm giác anh có chút nhìn có chút hả hê!” Đồng Thiên Ái cau mày, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn một loại gương mặt hồ ly tuần tú.

Nhìn một chút! Nhìn cái khuôn mặt kia, lại khiến cho cô muốn đánh!

Tần Tấn Dương lập tức thu nụ cười, chu mỏ, buồn bã nói, “Vợ ơi! Anh không có ! Anh nào có! Ý của anh là, em mau học xong, sau đó thật tốt mở tiệm!”

Hấn đổi đề tài, đi vòng qua cô phân rõ thiệt hơn.

Quả nhiên, Đồng Thiên Ái nhướn mày, “Ừ! Đúng là phải nhanh lên một chút học xong! Không học xong chính là lãng phí! Em đã học nhiều năm như vậy, không phải uổng phí rồi sao?”

Lúc nói chuyện, hai người đã đi tới phòng khách.

Tần Tấn Dương ôm lấy cô ngồi vào ghế sa lon, mà bên cạnh bọn hắn một người khác trên ghế sa lon, Quan Nghị ngồi cùng với Du Ty Kỳ. Hai đôi yêu đương, cũng ngọt ngào giống nhau.

“Chị Thiên Ái! Vậy chúng ta liền khai trương đi!” Du Ty Kỳ ngẩng đầu nói.

“Được! Ngày mai sẽ để cho bọn họ đi tìm! Đây! Tần Tấn Dương! Có nghe hay không!” Đồng Thiên Ái nói, nghiêng đầu nhìn về vị nam nhân bên cạnh. Nam nhân bị kêu tên gật đầu liên tục, “Biết! Vợ à! Anh hiểu!”

Đồng Thiên Ái nghĩ đến mở tiệm, hưng phấn nói, “Kỳ Kỳ! Chúng ta trước xem một chút trang hoàng cái gì! Muốn mở tiệm thì còn có rất nhiều việc! Nếu không tính luôn thì không còn kịp nữa!”

“Được! Chúng ta đi!” Du Ty Kỳ hưng phấn đứng lên, đi tới bên người cô.

Tần Tấn Dương cùng với Quan Nghị thậm chí cũng không kịp chen miệng, nhìn hai người bọn họ vui vui mừng mừng đi lên lầu. Có thể tưởng tượng ra trong một khoảng thời gian rất dài sau này, hai người bọn họ đều sẽ bị bỏ rơi.

“Người nghĩ ra chuyện tốt! Mở cửa hàng bánh ngọt cơ đấy!” Tần Tấn Dương hừ lạnh một tiếng.

Quan Nghị vô tội nhìn hắn, “Ai bảo cậu vác mặt trở lại lúc này! Cậu nên trách mình không có năng lực!”

266. Chương 271: Tính Về Anh Quốc

Beta: Ha.chi

Lời của hắn khiến Tần Tấn Dương càng thêm nhúu mày.

Bà xã còn chưa có cưới vào tay! Việc này chưa có giải quyết xong đã có nhiều chuyện đau đầu khác! Lập tức muốn mở tiệm, lập tức muốn học tiếp Đại học, sao lại bận rộn như vậy! Trời ạ!

Đồng Thiên Ái cộng thêm Du Ty Kỳ, hai cô gái này nếu thật bận rộn, nhất định bọn họ sẽ bị bỏ rơi.

Nghĩ tới cuộc sống về sau của mình càng ngày càng không dễ chịu, trong lòng liền bắt đầu sợ hãi! Nén lấy một hơi, nhưng thể nào cũng nuốt không nổi! Hắn sắp lo chết!

Hung tợn nhìn chằm chằm Quan Nghị, phát hiện hắn một bộ biểu tình “Chuyện không liên quan đến tớ”.

“Không cần tìm cửa hàng cho các cô!” Tần Tấn Dương suy nghĩ, híp mắt, trực giác mở miệng nói.

Quan Nghị sững sốt một chút, há hốc mồm cứng lưỡi hỏi, “À? Cậu nói cái gì! Không phải chứ? Không tìm cửa hàng cho họ?”

“Chỉ cần đừng cho họ tìm được cửa hàng, không mở được tiệm, không phải sẽ không có chuyện gì sao?” Tần Tấn Dương hết sức hài lòng với suy nghĩ này, gật đầu một cái, thân thể dựa về sau.

Tình nguyện cho cô không có việc gì làm cả ngày tìm mình trút giận, cũng không cần cô ngày ngày nhìn chằm chằm thứ khác!

Vốn là mình cũng đã vô cùng bi thảm, cơ hồ bị cô hoàn toàn không nhìn tới!

Lần này đến phiên Quan Nghị nhức đầu, kêu rên một tiếng, “Tại sao là mình à?”

Kỳ Kỳ đáng thương của hắn! Ai! Hắn lại phải nói láo với cô rồi! Hơn nữa, mỗi lần đều là vì tiểu tử thúi Tần Dương này!

“Chính là cậu! Cứ làm như vậy đi!” Tần Tấn Dương đem tất cả mọi chuyện toàn bộ đẩy lên người hắn, ngược lại bây giờ một thân nhẹ nhõm.

Nhưng mà hắn còn có tính toán khác, có thể kéo được ngày nào hay ngày ấy!

Bây giờ biện pháp tốt nhất là phải nhanh chạy sớm về Anh quốc, tốt nhất đem vị anh trai hắc đạo kia của cô kéo đến Anh quốc, đến lúc đó toàn bộ trường bối đều đầy đủ, không kết hôn cũng không được rồi !

Kết hôn mới là chuyện đứng đắn! Chuyện gì có thể quan trọng hơn kết hôn ?

Người ta, cả đời chỉ cưới có một lần!

Dĩ nhiên, đây là chỉ hắn!

Nghĩ đến vị bà xã đại nhân kia đã từng phát biểu “lời thề kết hôn ” kia, Tần Tấn Dương chợt ngẩng đầu lên, nói, “Kỳ Kỳ năm nay 20 tuổi đúng không?”

“Cậu lại muốn làm gì?” Quan Nghị nghe được hắn nói , trong lòng có loại cảm giác xấu.

Tần Tấn Dương trầm giọng lại hỏi một lần, “Có phải sắp qua 20 tuổi rồi hay không hả ?”

“Mình nghĩ cậu cùng Đồng Thiên Ái hai người ngọt ngào đến đầu óc hồ đồ sao? Kỳ Kỳ đã sắp qua 20 . Còn mấy tháng nữa cũng tròn 21 tuổi rồi !”

“Đừng quên các cậu ở bên ngoài chơi hơn nửa năm rồi !”

Quan Nghị cắn răng nghiến lợi rống lên, hắn cũng không quên hơn nửa năm này Tần thị ở Đài Bắc đều là mình hắn quản lý!

Đã sắp 21 tuổi nữa à? Thời gian trôi qua thực vui vẻ!

Tần Tấn Dương buồn buồn suy tư , cũng càng thêm khẳng định nói, “Như vậy cũng rất tốt rồi ! Cứ như vậy!”

Vốn là hắn còn sợ tuổi Kỳ Kỳ còn quá nhỏ, ba cô ấy sẽ không đáp ứng! Bây giờ nếu cũng nhanh được tròn hai mươi mốt tuổi rồi, nói trước kết hôn nên cũng không có quan hệ gì!

“Cái gì à? Cái gì mà như vậy cũng rất tốt rồi !” Quan Nghị nghe hắn nói xong không hiểu, càng ngày càng mơ hồ.

Tần Tấn Dương đưa mắt chống lại hắn, xảo trá nói, “Xem ra chúng ta không thể làm gì khác hơn là cùng nhau kết hôn!”

“Cái gì?” Một anh chàng khi nghe được câu này, đã kinh sợ nhảy phắt lên từ trên ghế sa lon.

“Sợ như vậy? Thế nào? Chẳng lẽ cậu không tính cưới Kỳ Kỳ?” Tần Tấn Dương ngược lại một bộ dáng Lão Thần, giờ phút này hắn đã khí định thần nhàn rồi.

Quan Nghị giật giật khoe miệng, kiên định nói, “Mình cưới ! Ai nói mình không.”

“OK! Mình chờ câu nói này của cậu!” Tần Tấn Dương không đợi hắn nói hết lời, thẳng mở miệng nói, “Cậu đã nói như vậy, như vậy là được rồi!”

“Cậu muốn làm cái gì?” Chợt trong lòng hắn có loại dự cảm vô cùng xấu, khẳng định là không có chuyện tốt.

Lúc hắn đang sững sờ, giọng nam trầm trầm của Tần Tấn Dương vang lên, “Mình nghĩ chúng ta cùng đi Anh quốc, sau đó cùng nhau kết hôn! Thuận tiện cùng nhau hưởng tuần trăng mật cũng được!”

Vốn ngại có người ở bên làm kỳ đà cản mũi nhiều không tốt, nếu cái vị bà xã đại nhân kia cố ý muốn cùng nhau kết hôn, hắn chỉ có thể rất bất đắc dĩ đáp ứng! Ai!

Quan Nghị há to miệng, không dám tin, “Cậu điên rồi sao? Cùng đi Anh quốc? Vậy chuyện ở Đài Loan làm sao bây giờ?”

“Rất đơn giản!” Tần Tấn Dương một tay dựa vào ghế sa lon, chống cái trán.

Người nào đấy ở bên cạnh đang kinh ngạc nhìn chăm chú, hần từ từ nói, “Rút tiền! Thu hồi công ty Tần thị ở Đài Bắc, chúng ta toàn bộ quay về Anh quốc đi!”

Chẳng qua là một cái công ty thôi, mặc dù công ty này là hần một tay sáng lập!

Quan Nghị ngồi liệt ở trên ghế sofa, có chút không chịu nổi hành động điên cuồng của hần, “Cậu thực sự vì Đồng Thiên Ái mà điên rồi! Muốn kết hôn đến trở thành như vậy à? Công ty cũng không cần?”

“Cũng không phải là không cần! Ở Anh quốc, gia gia đã sớm muốn tớ tiếp nhận sự nghiệp của gia đình!”

“Gia gia đã lớn tuổi, tớ cũng không muốn ông quá vất vả!”

“Tại Đài Bắc này công ty tớ luôn không có thời gian quản lý, nên vẫn để cho cậu quản lý, nhưng giờ cậu cũng nên trở về nước Anh! Quan tâm chú Quan cùng dì Quan một chút đi!”

“Còn có, trừ kết hôn ra, chúng ta cũng đem mục tiêu thu hồi đến Anh quốc! Nơi đó mới là vùng đất chúng ta muốn kiểm soát kinh tế! Biết không?”

“Đài Loan này, mình đã ngán!!!”(H.c: Ah thật bá đạo)

Tần Tấn Dương liên tục nói ra nguyên nhân, một đôi ưng mâu lóe ra ánh sáng sắc bén.

“Hoá ra là như vậy !” Quan Nghị gật đầu một cái, cũng không phản đối, “Nếu như vậy, vậy mình bắt đầu xử lý chuyện này rồi ! Cậu muốn làm nhanh luôn không?”

Tần Tấn Dương nhớ tới chuyện cô còn phải học tiếp Đại học, trầm tư biết, nói, “Ừm? Cũng không cần quá nhanh!”

“Vậy lúc nào? ”Người kia chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“Đợi cô ấy lấy được bằng đại học gì đó, lúc đó thì OK đi!” Tần Tấn Dương nói xong, đứng dậy, đi về phía thang lầu.

Hần sẽ cùng bà xã đại nhân đến trường học! Cô chỉ phải học có đúng một môn chưa học xong, có hần ở bên người, học Đại học quả thật chỉ là chuyện đơn giản! Nhất định phải xem chừng cô!

267. Chương 272: Tranh Chấp Ngọt Ngào

Beta : Ha.chi2996

Lúc này là đầu tháng chín, khí trời còn chưa hết nóng. Mặt trời nhô lên cao, nhiệt độ cũng lên cao đến dọa người, tựa hồ đang biểu hiện quyền uy tuyệt đối. Trời đất bao la, anh đây là lớn nhất !

Hai bên đường là cây lớn che trời, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở nhánh cây tỏa ra điểm sáng.

Một chiếc Mercedes Benz nhanh chóng chạy qua đầu đường Đài Bắc, đi tới mục tiêu cách đó không xa.

Mục đích của bọn họ —— đại học quốc lập nghệ thuật Đài Loan.

Trong xe ngồi một nam một nữ, người đàn ông anh tuấn đẹp trai, cô gái nhìn qua mặc dù bình thường cũng là hết sức đáng yêu. Hai người này không phải ai khác, chính là Tần Tấn Dương cùng Đồng Thiên Ái muốn đến trường học làm thủ tục học tiếp đại học.

Tần Tấn Dương nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc nhìn Đồng Thiên Ái đang xem tạp chí , “Vợ ơi! Em điện thoại đến trường học rồi sao? Bọn họ có ở đó hay không ?”

Chớ tí nữa đi đến rồi, lại không ai ở đó, một chuyến đi về tay không thì thảm!

Trời nóng như vậy ,cử động cũng không muốn !

Đồng Thiên Ái lật lật lướt qua tạp chí trong tay, con mắt cũng không có nhìn người đàn ông bên cạnh, tùy ý nói, “Gọi rồi ! Giáo sư trước kia của chúng em đã làm đến chức chủ nhiệm!”

“Anh nói có khéo hay không ? Ông ấy vừa là người quản lý sinh viên học tiếp đại học ! ”

Nhớ tới trước kia khi mình lên khóa ông ấy, trước mặt mọi người mắng hấn “Tên biến thái” ! Ai ai ai! Không nghĩ tới, bây giờ còn phải đi gặp mặt giáo sư già hoa râu rìa rìa đó!

“Ừ? Thế nào? Ông ta với em có mâu thuẫn gì sao?” Tần Tấn Dương trực giác mở miệng mà hỏi.

Đồng Thiên thích nghe đến câu hỏi này, đóng tạp chí trong tay lại, nghiêng đầu tức giận nhìn hấn, “Nói đi nói lại! Tất cả đều phải trách anh!”

Nếu không phải là hấn! Cô làm sao có thể ngay lập tức sẽ xui như vậy?

“Ách? Sao lại trách anh ” Tần Tấn Dương giật mình nghiêng đầu, cũng vô tội nhìn cô.

Cái gì nha! Nói đi nói lại sao lại biến thành sai lầm của hấn rồi?

Đồng Thiên Ái thở phì phò trừng lớn hấn một cái, đem ngọn nguồn sự tình nói liên tục, “Còn không phải là tại anh ! Khi đó.”

“.” Tần Tấn Dương nghe cô nói liên hồi, hai đạo lông mày lập tức nâng lên, lập tức cúi rũ xuống. Cho đến khi cô dừng nói, gương mặt tuần tú đã vụn phần ỷ khuất.

Nhưng thực ra là cố nén cười, không thể phát tác!

Ngay lập tức làm sao sẽ xảy ra tình huống như thế, cùng hấn thực sự không liên quan! Hơn nữa, vợ của hấn sao lại đáng yêu như thế !

Lúc đang đi học lại có thể hô to giáo sư là “Tên biến thái” ? Có thể tưởng tượng cảnh tượng lúc đó, nét mặt già nua tím tái xanh biếc của giáo sư, các bạn học tò mò nhìn chăm chú! Ai ai ai!

Đồng Thiên Ái xem bộ dạng trầm mặc của hấn, sắc giọng nói, “Thế nào ? Anh không phải thừa nhận ? Anh nói! Có phải liên quan tới anh hay không !”

“Dạ! Đều là lỗi của anh! Là anh không tốt! Cho nên khiến bà xã đại nhân ngay lập tức chịu ủy khuất! Em liền tha thứ cho anh đi!” Hấn nghĩ cũng không nghĩ, đem toàn bộ từ nói xin lỗi vô cùng thuần thực nói ra.

Sau khi nói xong, mới phát hiện ra mình càng ngày càng có năng khiếu làm diễn viên! Nói chút lời kịch này, căn bản cũng không cần suy tính!

Đồng Thiên Ái nhú đôi mi thanh tú, đối với lời xin lỗi không có thành ý lần này của hấn hiển nhiên đã miễn dịch, hung tợn nói, “Anh! Cầm miệng cho em! Không muốn nghe anh nói chuyện nữa!”

“.” Hấn im lặng, không thể làm gì khác hơn là không lên tiếng nữa.

Quả nhiên là hắc đạo công chúa ! Càng ngày càng có khí thế rồi sao!

Xe rồ cuộc vào sân trường, cây to hai bên, tán cây, vòng thành nửa hình vòm. Vào mùa hạ, còn có lẽ tẻ vài sinh viên.

Mọi người nghe được tiếng vang xe hơi sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy xe Benz, không nhận được dừng chân nhìn, cũng là cảm thán !

Có tiền ! Cái thế giới này ! Ai

~Không lâu sau, xe dừng ở nơi đỗ xe của trường học.

Đồng Thiên Ái mở cửa xe, không để ý đến một vị đại tổng tài, thẳng xuống xe.

Ánh mặt trời nóng rực chiếu lên người cô, chưa đến chốc lát, cả người mồ hôi đầm đìa. Cô đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, cảm thấy có chút không thoải mái.

Quá nóng! Khí trời quá quỷ gì đây! Không chịu nổi!

Tần Tấn Dương tắt máy, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn thấy cô bộ dạng nhíu mày, lập tức xoay người, từ trong túi mua hàng ở ghế sau xe lấy ra ô che nắng.

Lúc này mới mở cửa xe, sải chân thẳng tắp ra khỏi xe.

Trở tay nháy mắt đóng lại cửa xe, đã đem ô che nắng mở ra. Bước nhanh đi tới bên người cô, đem cái ô xanh che trên đỉnh đầu cô. Cúi đầu hỏi, “Có phải rất nóng hay không ? Mau vào thôi!”

“Ừ! Nóng quá! Em sắp thành cá nướng rồi!” Đồng Thiên Ái không tiếp tục phát tính khí trẻ con, nhiệt độ khiến cho cô vô lực.

Tần Tấn Dương ôm chầm bả vai của cô, sải bước hướng tới tòa nhà lớn cách đó không xa.

Khu hành chính.

Hai người đẩy ra cửa kiếng đi vào tòa nhà, khí lạnh mát mẻ nhất thời lan tới. Một cái lạnh một cái nóng, làm cho người ta càng cảm thấy không thoải mái! Khí lạnh thật sự là quá thấp!

Đồng Thiên Ái chu mỏ, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, “Bên ngoài quá nóng! Bên trong quá lạnh!”

“Anh biết rõ! Nhịn một chút! Trước đi tới chỗ giáo sư báo cáo! Phòng làm việc ở lầu mấy ?” Tần Tấn Dương dắt tay của cô, đi tới cầu thang.

Đồng Thiên Ái không chút nghĩ ngợi trả lời, “Lầu ba!”

“Ừm! Nhanh lên một chút làm xong, chúng ta trở về nhà! Vương mục đã làm nước ô mai!” Hấn dụ dỗ cô, giống như là ở dụ dỗ một đứa bé.

Vừa nghe đến món ngon này nọ, Đồng Thiên cười đáng yêu nói ra, “Thật à? Em thích nhất là nước ô mai! Vương mục làm sao sẽ biết em thích nước ô mai?”

“Mèo cưng!” Hấn không có ngay lập tức trả lời, cưng chiều kêu cô.

Đồng Thiên Ái ngơ ngác nhìn gò má của hấn, cũng không nhìn đường, chỉ là được hấn dẫn dắt đi về phía trước. Tựa hồ cảm giác như thế rất tốt, khiến cho cô rất an tâm ! Cũng nhân tiện nuôi dưỡng tế bào lười biếng của cô!

“Oh! Là anh bảo Vương mục làm! Có phải hay không à?” Cô bưng tỉnh hiểu ra.

Tần Tấn Dương lại cười cười, như cũ thừa nước đục thả câu.

Đồ biến thái! Cư nhiên không nói. Thừa nhận muốn lấy lòng cô rất khó sao? Nói nhanh một chút! Đồ biến thái a đồ biến thái!

“Có phải hay không à? Có phải hay không á!” Trong tim Đồng Thiên ái đã hiểu, nhưng là chấp nhất với đáp án.

Một hỏi, một chính là không trả lời.

Trong khi tranh chấp, đã đi tới lầu ba.

268. Chương 273: Làm Hư Em

Beta: Ha.chi

Tần Tấn Dương dắt tay cô, đi ở lầu ba trong lối đi nhỏ, tìm kiếm phòng làm việc của giáo sư đăng kí học. Mà phía sau hấn, Đồng Thiên Ái đi theo sau chỉ đường.

Vì mới vừa rồi không có hỏi được đáp án, trong lòng của cô là không được thoải mái cực độ.

“Đến cùng là phải hay không á! Làm sao anh đáng ghét như vậy ! Nói hay không! Không nói em liền không vào!” Đồng Thiên Ái khó được chơi xỏ lá, cũng là nuốt không trôi giọng điệu này.

Chẳng lẽ muốn hấn thừa nhận, rất khó sao? Gào thét trong lòng!

Tần Tấn Dương dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ bấu môi sau lưng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của cô, đôi mắt to kia lại lóe ra ánh sang xinh đẹp, làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp.

Ai? Tại sao vợ của hấn khi tức giận cũng đáng yêu như thế?

Đây là nguyên nhân gì?

“Anh nhìn cái gì ? Chớ nhìn chăm chăm em như vậy! Như vậy anh sẽ làm em cảm thấy em giống như chó con!” Đồng Thiên Ái nghiêng đầu, nhìn thấy hấn đang sững sờ nhìn mình mất hồn, trực giác la ầm lên.

Nhìn một chút nhìn! Đó là ánh mắt gì! Thật đáng lo!

Tần Tấn Dương đột nhiên kéo cô vào trong lòng ngực mình, trong nháy mắt cúi đầu, hôn lên môi của cô. Không có một chút dấu hiệu nào, chỉ là ý muốn trong nháy mắt, khiến cho hấn đột nhiên muốn hôn cô.

“” Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt, nhưng không cách nào tự kiềm chế đắm chìm vào trong nụ hôn của hấn.

Răng môi ướt át, trong hành lang yên tĩnh không người, người đàn ông cao lớn ôm hôn cô ái nhỏ trong ngực.

Thời gian thật lâu trôi qua nụ hôn này mới ngừng lại.

Tần Tấn Dương mỉm cười nhìn cô, thái độ cũng nghiêm túc, rù rì nói, “Dạ. Phải Anh chính là muốn lấy lòng em. Còn muốn cưng chiều. làm hư em là mục tiêu cuối cùng của anh.”

“” Nghe được hấn nói như vậy, cô lại ngược lại có chút ngượng ngùng.

Gương mặt hoàn toàn đỏ, bây giờ là cô sững sờ nhìn hấn, trong lúc nhất thời cứ nhiên không gì để nói.

Đột nhiên, một bên cửa sổ bị người đẩy ra một cái khe hở nhỏ.

Giáo sư già Hoa râu râu ria, xuyên qua khe hở cửa sổ, lé mắt nhìn hai người bọn họ, nét mặt già nua không có hiện ra bất kỳ quần bách, trầm giọng nói, “Sinh viên Đồng Thiên Ái! Vào đi!”

“”

“”

Tần Tấn Dương cùng Đồng Thiên Ái đứng ở trên hành lang, nghe thanh âm thế, lập tức buồn bực.

Ách?

Cửa sổ bị người đóng lại, phát ra tiếng đóng lại nhẹ nhàng.

Đồng Thiên Ái lúc này mới phục hồi tinh thần, cũng ảo não nghĩ đào cái động chôn kĩ cô, nói thầm mà tự lẩm bẩm, “Làm sao bây giờ à? Chết á! Cứ nhiên bị giáo sư nhìn thấy?”

Sao cô lại luôn xui như vậy !

Trước khi mặt mắng hấn “Đồ biến thái”, lần này lại bị hấn nhìn thấy nụ hôn nóng bỏng của hai người bọn họ?

A a a a —— Thượng Đế ——

Tần Tấn Dương khôi phục thần sắc, một dạng như người không có liên quan, thản nhiên dắt cô đi vào trong phòng làm việc. Nghiêng đầu nhìn thấy cô cau mày, trấn an nói, “Không có sao! Chúng ta là vợ chồng!”

“Chưa cưới!” Cô bổ sung thêm hai chữ.

Cô một câu nói trúng chỗ đau của hấn, Tần Tấn Dương chu mỏ, không cần phải nhiều lời nữa.

Ngay sau đó, hai người tay trong tay cùng đi vào phòng làm việc.

Trong phòng làm việc, lão giáo sư ngồi ngay ngắn ở trên ghế. Cái khuôn mặt kia mặt mày hồng hào nét mặt già nua, rõ ràng không có hiện ra quá nhiều thần sắc, nhưng lại khiến Đồng Thiên Ái cảm giác đứng ngồi không yên.

“Sinh viên Đồng Thiên Ái! Lúc em đột nhiên thôi học, có một môn khóa không có học đủ! Căn cứ vào đơn xin bảo lưu kết quả em viết rõ mà sinh viên Phương Tình đưa, trường học mới cho em tạm nghỉ học!”

“Như thế nào? Thân thể của em ổn chưa?”

Lão giáo sư vừa nói vừa từ trong ngăn kéo lấy ra hồ sơ bổ sung học phần, đặt ở trên bàn làm việc. Vừa ngẩng đầu, nhìn Đồng Thiên Ái đứng ở trước mặt mình, mặt bộ dạng ân cần.

“Dạ? Dạ.” Đồng Thiên Ái không thể làm gì khác hơn là nói quanh co nỉ non mấy tiếng, nhưng thật ra là không hiểu ra sao.

Đơn xin bảo lưu kết quả? Làm lúc nào vậy nhỉ?

Chỉ là cũng không phải là không thể được! Lúc ở đại học, Phương Tình thường thay cô đánh dấu, cô đã kí ba chữ “Đồng Thiên Ái” này rất vô cùng thuần thực, cơ hồ thiệt giả khó phân.

Lão giáo sư đưa hồ sơ cho cô, gạt đầu một cái, “Đi đi điền xong! Tháng Mười có một cuộc thi, đừng bỏ qua nếu không phải đến tháng một mới có kì thi tiếp!”

“Cái gì? Ít thời gian như vậy?” Đồng Thiên Ái đang điền giấy tờ, nghe thế lắp bắp nói, nhất thời cau mày lại.

Bây giờ đã là tháng chín, nói cách khác cô chỉ có một tháng chuẩn bị cho cuộc thi!

Nếu như thi không qua, vậy thì bị thảm rồi! Phải chờ đến một tháng năm sau!

Cái này coi như xong, cô cũng muốn ở tháng mười đem cái khóa này chấm dứt!

Nhưng là. Nhưng là chỉ có một tháng.

Lão giáo sư đưa tay gõ bàn một cái, khẳng định nói, “Thời gian hai lần thi này, đã là gần đây nhất rồi! Nếu như thi lại chỉ là sẽ phải đợi đến tháng mười năm sau rồi!”

“.” Đồng Thiên Ái có chút im lặng, vùi đầu vào điền.

Điền xong, giao phí thủ tục, lúc này mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, cầm lên một bên bộ sách, “Cám ơn giáo sư! Em nhất định thi tốt thi tốt! Cố gắng vượt qua kiểm tra!”

“Được! Vậy cứ như thế đi!” Lão giáo sư rất là hài lòng thái độ của cô, mỉm cười nói.

Tần Tấn Dương Đứng ở một bên từ đầu đến cuối cũng không có mở miệng, hẩn dất tay Đồng Thiên Ái, đi ra ngoài phòng làm việc. Đợi đến khi Đồng Thiên Ái đi ra khỏi phòng, hẩn mới quay đầu lại.

“Cám ơn giáo sư! Tôi nhất định sẽ giúp cô vợ mơ hồ của tôi vượt qua kiểm tra đấy!” Hẩn nói xong, đi theo sau lưng Đồng Thiên Ái ra khỏi phòng làm việc.

“Vợ.” Giáo sư nghe được hẩn nói, ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới cô thì đã kết hôn.

Hẩn nhìn cửa từ từ đóng lại, có chút cảm khái thở dài.

Trẻ tuổi chính là tốt! Trẻ tuổi!

Một đầu khác, Đồng Thiên Ái đã buồn bực không đến được, cô nhìn bộ sách trong ngực, khổ não kêu la, “Làm sao bây giờ á! Làm sao bây giờ! Một tháng không qua được, sẽ phải chịu đựng hơn mấy tháng!”

“Em không muốn không qua cửa được!”

“Vợ à! Em yên tâm! Nhất định sẽ vượt qua kiểm tra đấy!” Tần Tấn Dương vỗ vỗ lưng, muốn an ủi cô.

Cô nghiêng đầu, giận dữ nói, “Cũng không phải là anh thi! Anh thì sợ cái gì!”

“OK! Sẽ để cho anh tới làm gia sư dạy kèm tại nhà của em! Một tháng hoàn toàn giải quyết!” Thấy cô hoài nghi, hẩn mỉm cười lộ ra một hàm răng trắng.

Ách.

Dạy kèm tại nhà?

269. Chương 274: Ngày Ngày Hành Hạ

Beta : yunafr

Kể từ sau khi Tần Tấn Dương mở miệng nói muốn làm gia sư cho cô, sau một tuần lễ hai người cũng không có rời khỏi biệt thự. Ngày ngày vui ở trong thư phòng, vui đầu khổ học.

Có lúc Vương mục sẽ bùng chén nước ô mai đi vào, bình thường lúc này đều là thời gian cô hạnh phúc nhất.

Nước ô mai lạnh như băng ngon miệng, là việc duy nhất bây giờ cô cảm thấy khoái hoạt.

Lập tức, trong thư phòng hai người ngồi ngay ngắn ở trên bàn từng người làm việc vội vàng.

Tần Tấn Dương nhìn màn ảnh máy vi tính, đang tra duyệt số liệu, quản lý công ty bên Anh quốc.

Hắn ngẩng đầu, thi thoảng nhìn sang Đồng Thiên Ái đang ngồi trên một cái bàn viết khác. Nhìn thấy cô bĩu môi mờ ám, không nhìn được ngửa lên khoe môi, cũng là cảm thấy thú vị.

Ai! Xem ra là sữa không được tạt xấu!

Nhưng là vừa có quan hệ gì đây? Mình chính là muốn chiều hư cô, nuông chiều cô hư!

Cái mục tiêu cuối cùng vĩ đại càng sâu xa này, sẽ để cho hắn để hoàn thành đi!

Giờ phút này, Đồng Thiên Ái cắn đầu bút, hận hận nhìn đề là môn thống kê lý luận, “Cái này cái gì à? Lộn xộn lung tung! Lại còn có thể coi là số học? Thứ gì!”

Cầm bài thi lên, toàn chữ và chữ, nhất thời làm cho người ta cảm giác hoa cả mắt .

Phải biết, cô ghét nhất làm số học! Mỗi lần thi trừ số học, cô đều có thể lấy thành tích hoàn mỹ vượt qua kiểm tra. Nhưng là vừa đụng đến đề thị hàm số, cô sẽ chết á!

Đồng Thiên Ái từ trong bài thi ngẩng đầu lên, nhìn về Tần Tấn Dương cách đó không xa, muốn mở miệng cầu cứu, lại có chút mất thể diện. Trước được hắn đốc thúc , học thuộc lòng tất cả khái niệm.

Bây giờ còn muốn đi hỏi hắn đề môn thống kê số học sao? Nhưng mà hắn có thể hay không còn là một vấn đề a!

Nhưng là, trừu hồi hắn, không còn nào có thể giúp cô rồi !

Cô thật là sinh viên bi thảm nhất trong sử sách, thậm chí một giáo sư cũng không có? Hoàn toàn tự học a! Trời ạ a a!

“Uy!” Đồng Thiên Ái móp méo, rốt cuộc không nhìn được hô một tiếng.

Tần Tấn Dương nghe được cô la lên, tuy nhiên hắn làm bộ không nghe thấy. Ai bảo cách gọi đó, chói tai như vậy .Bây giờ hắn không thể làm gì khác hơn là vui đầu vào trong công việc mình, giả bộ nghiêm túc.

“” Cô có chút im lặng, càng thêm ngượng ngùng.

Đồ biến thái! Có ý chứ gì? Giả bộ? Rõ ràng là có nghe được!

Đồng Thiên Ái hô thêm một tiếng lớn hơn, “Uy!”

Lần này, Tần Tấn Dương làm bộ ngửa ngáy lỗ tai, đưa tay móc móc, lại vẫn không có bất kỳ đáp lại. Nhưng là hai mắt hắn nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính, lại lóe ra húng thú .

Nếu không phải là Computer cần hơn phân nửa gương mặt hần, cô tuyệt đối sẽ nhìn thấy hần cười đều giống như một con chó.

Đồng Thiên Ái cũng không nhận được nữa, cầm bài thi, xoay phải đứng lên. Giận đùng đùng đi tới trước mặt hần, cầm bài thi tới trước mặt của hần, không ngừng suy tới suy lui.

“Wey wey Wey Wey wey Wey Wey wey Wey Wey wey Wey! Uy!” Cô phồng má, một cái tay khác bắt chéo bên hông.

Tần Tấn Dương lúc này mới nghi ngờ nghiêng đầu sang chỗ khác, kinh ngạc vì sự tồn tại của cô, tò mò hỏi nói, “Vợ à! Thế nào? mới vừa rồi anh bạn ! Cho nên không có nhìn thấy!”

Vừa mới dứt lời, phát hiện kỹ thuật diễn của mình càng ngày càng tốt nha!

Bây giờ nói láo cũng sẽ không đỏ mặt a! Ai!

“Vậy sao?” Đồng Thiên Ái ánh mắt hoài nghi trên dưới liếc hai mắt hần, giơ lên khoe miệng, có chút không tin tưởng.

Hần càng làm bộ vô tội càng làm bộ thiện lương, thì càng làm cho người ta sinh ra hoài nghi. Quả thật chính là cảm giác “Giấu đầu lòi đuôi”, trong này nhất định có bẫy!

Tần Tấn Dương nhưng vẫn làm bộ Lão Thần không lo lắng, nhìn thấy bài thi trong tay cô, hỏi, “Vợ à! Em cầm bài thi đưa cho anh làm cái gì? Thế nào? Em làm xong rồi à?”

Đồng Thiên Ái hắng giọng một cái, im hơi lặng tiếng nói, “Em chưa xong!”

Biến thái !Đáng chết! Hần nhất định là cố ý! Cô đều nhìn thấy nụ cười trong đáy mắt hần, đừng tưởng rằng cô nhìn không ra! Nhìn cô lát nữa thế nào dọn dẹp hần!

“Không biết làm ?” Tần Tấn Dương hiểu rõ gật đầu, cầm lấy bài thi trong tay cô tùy ý nhìn một chút.

Vừa ngẩng đầu lên, mặt ảo não nói, “Vợ à! Môn thống kê anh đều quên hết không khác mấy! Anh cũng như ai! Làm sao bây giờ? Nếu không anh lại giúp em mời một giáo sư tới đây?”

“Vậy sao? Là như vậy sao?” Đồng Thiên Ái nói vươn tay, một thanh vận nâng lỗ tai của hần.

“Anh rốt cuộc có thể hay không ! Em không thời gian đùa với anh! Anh nhất định sẽ phải thay em đi mời một giáo sư đẹp trai đẹp trai dạy em! Hừ! Em ngày ngày để cho thầy dạy em! Có thể vừa học vừa dưỡng mắt!”

Dè dặt mỗi ngày nhìn một gương mặt, đúng là hỏng hết thẩm mỹ!

Tần Tấn Dương lập tức nghiêm túc, tốc độ kinh người, dịu dàng cầm tay cô, vội vàng nói, “Vợ à anh sai rồi! Anh không dám nữa! Em tha thứ cho anh đi!”

Thật là muốn chết a! Cô cứ nhiên bây giờ cũng đoán được lời nói dối của hần!

Xem ra. Cuộc sống sau này càng thêm khó qua. cuộc hành trình lấy vợ của hần sao lại khó khăn như vậy.

“A! Như vậy cái này anh có thể hay không nha!” Đồng Thiên Ái ngẩng đầu lên, trên cao nhìn xuống nhìn hần. Thuận tiện lấy lấy bài thi trong tay mình, khinh thường hừ lạnh.

Tần Tấn Dương liền tranh thủ lấy bài thi xuống, chỉ vào bài thi này đồng đặc nói, “Anh sẽ a! Những đề mục này anh đều làm được! Chỗ nào em không làm được ? Anh dạy em!”

“A! Bây giờ biết à? Đột nhiên không mất trí nhớ lại nữa à?” Trong lòng cô có chút buồn cười với hành động của hần nhưng vẫn làm bộ tức giận.

Tần Tấn Dương hắc hắc cười khan hai tiếng, duy trì trầm mặc.

“Anh đều có thể! Đem toàn bộ đề mục làm một lần! Dù là đề mục nhỏ cũng ghi rõ quá trình tính toán!” Đồng Thiên Ái lưỡi biếng gẩy gẩy móng tay, có chút không thú vị nói.

“Anh! Mau làm!” Cô đuổi ra ngón tay, gật hần một cái.

“Được được được! Anh lập tức làm! Lập tức làm!” Tần Tấn Dương nhận được lệnh, vội vàng lấy bút lông đen trong ống bút ra, quét tới phần bút gấp sách.

Đồng Thiên Ái hài lòng nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy bộ dáng này của hắn cực kỳ đáng yêu!

Ngày qua rất tốt

Thật ra thì gả cho hắn, sau đó ngày ngày chèn ép hắn cũng là ý tưởng không tồi nha.

270. Chương 275: Bá Đạo Tỏ Tình

Beta : Ha.chi

Trong thư phòng, Tần Tấn Dương cầm bút lông đen, ra sức làm bài thi. Gò má nghiêm túc, anh tuấn, thỉnh thoảng nhú chân mày, cảm giác vạn phần đáng yêu.

Mấy điều hòa không khí thổi thổi gió lạnh, gió thổi mát mẻ sáng khoái tản ra.

Lúc này, Đồng Thiên Ái thích chí nằm ngang trên ghế sofa, cầm một quyển tạp chí, nhàn nhã đến mức nhàm chán.

Đã bao lâu không sung sướng như vậy rồi ha? Tính toán, đã mấy ngày rồi! Mỗi ngày đều bị môn học này làm cho choáng váng, thật vất vả mới có thể trộm lười một chút, thư thả ngồi chơi.

Tiện tay lật cuốn tạp chí, cô ngẩng đầu nhìn về nam nhân cách đó không xa đang chăm chú vào việc gì đấy.

Khóe miệng trong nháy mắt khẽ nâng lên, một bộ dạng tính tình tốt bụng.

Hơn nửa năm làm bạn gái cô thì thoảng phát phát tính khí tiểu nhân, có đôi khi thậm chí cố tình gây sự, cùng với chút ít ghét tùy hứng này. Khuyết điểm của cô, cô cũng biết.

Nghe nói đàn ông không nhất định sẽ như động vật động tình, mặc dù đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng là cô vẫn còn có chút chút hoài nghi.

Có lẽ là quá quan tâm hắn, cho nên mới bắt đầu không ngừng muốn biết vị trí cô ở trong lòng của hắn, rốt cuộc chiếm bao nhiêu phần. Những phần kia, có đủ áp đảo chút lo lắng còn sót lại trong tim cô hay không.

Hiện tại hắn ngồi ở cách cô chưa tới mười mét, thậm chí cũng có thể nghe được hô hấp của hắn.

Đồng Thiên Ái sưng sờ theo dõi hắn, trong lúc nhất thời đã mất hồn.

Đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần, lại phát hiện hắn cũng ngẩng đầu tò mò nhìn cô. Mà đáy mắt hắn giấu giếm tình yêu, rõ ràng như thế, rất rõ ràng có thể thấy được, không cách nào bỏ qua.

Tần Tấn Dương mới vừa vẫn đang làm bài thi, vừa giải quyết xong đề mục cuối cùng. Hắn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy bà xã đại nhân của hắn, đang nhìn hắn ngây ngốc đến mất hồn.

Hắn có chút thích dáng vẻ ngơ ngác đáng yêu của cô, cũng không có mở miệng nói chuyện.

Hai người chỉ cách vài mét, khoảng cách nhỏ như vậy, hắn đột nhiên nghĩ đưa tay vấy vấy cô.

Vừa lúc đó, Đồng Thiên Ái đứng dậy. Cô có chút mè nheo mà đi đến bên cạnh hắn, đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu, muốn nói gì rồi lại không thể nào nói đến.

Suy nghĩ vào lúc này, trở nên hỗn loạn lên.

“Tần Tấn Dương.” Thanh âm vô cùng nhỏ vô cùng nhẹ, cô nỉ non một tiếng tên của hắn.

Hắn kiên nhẫn chờ cô, chờ đoạn sau của cô. Cô sẽ nói những gì với mình đây? Sao lại đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy? Hắn thật sự có chút không quen!

Đồng Thiên Ái vẫn cúi đầu, chỉ là tiếp tục gọi tên hắn, “Tần Tấn Dương.”

“Ừ?” Hấn đáp một tiếng.

“Tần Tần Dương.” Tiếp tục nói.

“Ừ ——” lần này đáp lại một tiếng, kéo thật dài vĩ âm.

Cô lại nói, “Tần Tần Dương.”

“Ừ?”

“Tần Tần Dương.”

“Ừ.” Trong thanh âm đã lười biếng rồi, lại như cũ kiên nhẫn.

Cô lặp đi lặp lại ba chữ “Tần Tần Dương” này, hấn vừa chấp nhất “Ừ” . Hai người cứ liên tục tái diễn đối thoại như vậy, đến mấy phút đồng hồ.

Cuối cùng, Đồng Thiên Ái không thể nhịn được nữa, có chút nổi giận nhìn hấn, “Em cảm thấy anh đáng ghét!”

“Sao vậy?” Nghe được cô nói ghét mình, Tần Tần Dương trực giác nhú mày.

Hấn lại làm sai chỗ nào à? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện mới vừa rồi sao? Hấn thực sự không phải có lòng trên cợt cô! Ách. Được rồi. Kia có một chút xiu cổ ý.

Đồng Thiên Ái trợn to hai mắt, cũng là cắn môi, không nói gì.

“Vợ à.” Hấn bắt đầu dĩ rên rỉ một tiếng.

Ngay sau đó, đưa ra đôi tay, ôm cô vào trong lòng ngực mình. Mà cô cũng không có cự tuyệt, cũng là an phận tìm vị trí thoải mái, tựa vào lồng ngực của hấn, dáng vẻ lười biếng.

Tần Tần Dương không nghĩ tới cô sẽ nghe lờn như vậy, có chút ngạc nhiên, “Hôm nay thế nào? Có phải quá mệt mỏi hay không à? Nếu như quá mệt mỏi, vậy hôm nay cũng không cần cố gắng nữa, nghỉ ngơi đi!”

Hấn làm sao sẽ không đau lòng cô đây? Cô là bảo bối của hấn ! Bảo bối hấn đặt ở trong lòng bàn tay!

“Không phải.” Đồng Thiên Ái mím mím môi, vừa mơ hồ không rõ nói.

Tần Tần Dương ở đáy lòng không tiếng động thở dài, tựa cằm trên đầu nhỏ của cô, trấn an hỏi, “Vậy thế nào? Nhớ anh trai em rồi hả ? Được, chờ em thi xong, chúng ta bay qua Italy?”

Vốn là tính toán xử lý xong công ty ở Đài Bắc, liền bay trở về Anh quốc đấy!

Một mặt là vì kết hôn, một mặt khác là vì tiếp nhận công ty ở Anh quốc! Gia gia lớn tuổi, hấn không muốn ở để cho lão nhân gia hấn quá mức vất vả, hấn cũng đến lúc an hưởng tuổi già rồi !

Nhưng là. Xem ra bà xã đại nhân của hấn. Còn có chút vấn đề nhỏ.

Lần này kế hoạch sớm đã định ra, không thể làm gì khác hơn là thay đổi rồi...!

“Dáng dấp em lại không xinh đẹp, cũng không thông minh giống Kỳ Kỳ, cá tính càng thêm rối tinh rối mù! Có lúc em cảm thấy mình thật hồng bét a, làm sao anh có thể chịu được em đây?”

Cô ảo não nhú mày, khốn hoặc rồi lại khấn trương nhìn hấn.

“Hình như anh quên nói với em một câu!” Tần Tần Dương đột nhiên giật mình, đến bây giờ hấn cũng còn chưa nói với cô ba chữ kia.

Từ đầu đến cuối, hấn lại không dễ dàng nói ra chữ “Yêu” này.

Cái chữ kia, là hấn không cách nào nói ra. Nhưng là một khi nói rồi, thì không thể đổi ý!

Hấn cũng không phải sợ sẽ có một ngày hấn hối hận yêu cô bé ngốc này, chỉ là phát hiện lúc trước hấn cư nhiên thậm đã chí quên nhớ nói lời nói này, này thật đúng là đáng đánh !(H.c: e pó tay ah)

Đồng Thiên Ái khấn trương nín chặt y phục của hấn, một đôi mắt to lại lóe lên mong đợi.

Hắn muốn nói gì. Hắn sẽ nói những thứ gì đấy. Tần Tần Dương.

Hắn cúi đầu, lại gần bên tai của cô, nhẹ nhàng rồi lại vụn phần kiên định nói, "Đồng Thiên Ái! Bây giờ trình trọng nói cho em biết, anh —— yêu —— em ——"

Đồng Thiên Ái kinh ngạc há to miệng, một khuôn mặt nhỏ nhắn chợt nở rộ ánh sáng xinh đẹp.

Không chút nghĩ ngợi, cô chủ động hôn lên môi của hắn.

Lúc hơi thở dây dưa, cô mới hung tợn nói, "Tần Tần Dương tiên sinh. Anh tử tình. Thật là bá đạo."

Nhưng mà. Cô thật thích.

271. Chương 276: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Beta: Ha.chi2996

Đảo mắt đã trôi qua một tháng rồi, nhưng nhiệt độ lại vẫn cứ như vậy. Cây to che trời, ve sầu cánh trong suốt đang sống ở trên cây to liên miên kêu không ngừng, ngâm xướng cuộc đời của mình.

Đường nhựa rộng rãi, một chiếc xe lẳng lặng dừng sát ở ven đường.

Ngồi trong xe, Tần Tần Dương kiên nhẫn chờ.

Ánh mắt của hắn xuyên thấu qua cửa sổ xe màu nâu sẫm, nhìn chăm chú vào một ít tòa nhà lớn đối diện, có chút khẩn trương. Trong tòa nhà lớn này, Đồng Thiên Ái đang ngồi một mình ở trong đó trong phòng học cố gắng thi.

Không biết cô có thể vượt qua kiểm tra hay không?

Gian khổ một tháng, nếu như không có vượt qua kiểm tra, cái gai nhỏ trong lòng của hắn kia đoán chừng sẽ thay đổi rất mất mát rất uể oải.

Hắn thi thoảng cúi đầu, nhìn thời gian trên điện thoại di động.

Lúc bắt đầu thi là 9h30', bây giờ là mười một giờ! Thời gian thi là hai giờ, còn có nửa giờ! Sao lại dài như vậy!

Dường như trở lại ngày trước, trong năm tháng quen biết cô, thời gian chờ đợi luôn dài dằng dặc như thế!

Bởi vì mong đợi. Bởi vì không bỏ được. Bởi vì cô là tiếng nói của con tim.

Chuyện cũ như nước thủy triều, từng cái từng cái hiện rõ ngay trước mắt hắn, giống như sương mù không cách nào tản ra, trở nên hỗn loạn. Hắn thỉnh thoảng chau mày, thỉnh thoảng cười khẽ một tiếng, cực kỳ giống một kẻ ngu.

Giống như là đem tất cả thời gian từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, đến lúc yêu nhau, ôn lại một lần.

Cuộc sống thật là không cách nào dự đoán.

Đột nhiên, một nhóm lại một nhóm người lục tục đi ra khỏi tòa nhà. Có nam, có nữ, có mặt ủ mày chau, cũng có vẻ mặt tươi cười, cuộc thi xong, muôn màu vẻ mặt!

Tần Tần Dương vội vàng đi xuống xe, trở tay đóng cửa xe lại.

Hắn đứng tại chỗ, nhìn quanh đám người. Muốn từ trong từng gương mặt này, tìm được dung nhan thuộc về cô. Biển người mênh mông, giờ khắc này khiến cho hắn cảm thấy có chút không trấn định.

"Ai? Cậu thi được không?" Một nữ sinh lớn tiếng hỏi.

Đồng bạn vội vàng nhíu mày, áo nã nói, “Những đề tính toán kia thật là khó ! Mình đoán chừng lần này lại chết chắc! Tiếp tục thi lại thôi!”

“Mình không biết có thể vượt qua kiểm tra hay không!”

“Trông nom nó làm gì! Đã thi xong, chúng ta đi ăn kem đi?”

Vừa lúc đó, hai nữ sinh ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông anh tuấn cách đó không xa. Vô cùng ăn ý đồng thời đỏ hai mặt, không cách nào ức chế tim đập rộn lên.

Người đàn ông kia rất đẹp trai

Tần Tấn Dương dựa vào sườn xe, đôi tay vòng ở trước ngực. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm cửa ra, trong tròng mắt lóe lên nóng nảy, trong lòng không nhịn được bắt đầu hồ nghi.

Cô sao còn chưa ra ngoài? Mọi người đã ra gần hết?

Không phải là bởi vì không vượt qua kiểm tra, len lén núp ở chỗ nào thương tâm chứ?

Hắn vừa nghĩ tới như vậy, rũ xuống hai tay vòng quanh ngực. Mở ra bước chân, muốn đi tìm cô. Lúc này, bên cạnh một chiếc xe chạy qua, hắn dừng lại bước.

Xe chậm rãi chạy qua, cửa lớn tòa nhà, một thân ảnh màu trắng đứng đó.

Đồng Thiên Ái mặc váy màu trắng, một ít tóc dài buột thành một túm, đáng yêu lác ở trước ngực. Mà cô đang nhìn mình, nhìn không ra trên mặt là vui vẻ hay thương tâm.

“Anh đến đây! Em đứng đó đi!” Hắn hô một tiếng, vội vàng đi tới.

Đồng Thiên Ái gật đầu một cái, nhìn hắn từ từ đi về phía mình, cảm giác nam nhân trước mắt cách mình càng ngày càng gần, đột nhiên cao lớn giống như là một thân cây.

Cô nghiêng đầu, nhìn cây hòe lớn ở gần cô, thậm chí cũng nhìn thấy con ve sầu kia.

Mười tháng rồi Rất nhanh lại qua một tháng.

Sau đó là một quý. Sau đó nữa là qua một năm. Một năm đến mười năm. Mười năm đến trăm năm.

Có lẽ không dùng được thời gian dài như vậy. Người đã từng còn sống ở trên thế giới này. Sẽ im hơi lặng tiếng biến mất đấy.

Sinh mạng kéo dài thật là kỳ diệu, sinh mạng chết đi nhưng cũng còn lại thê lương.

Như vậy đang sống trong sinh mệnh có hạn, nắm chặt những người mình muốn quý trọng đó cùng chuyện này thôi.

“Thế nào? Có phải không có vượt qua kiểm tra hay không? Không có vượt qua kiểm tra cũng không sao! Chúng ta cố gắng nữa, em nhất định có thể vượt qua kiểm tra đấy!” Tần Tấn Dương rút cuộc đi tới trước mặt cô, khẽ cúi người xuống, gấp gấp an ủi.

Đồng Thiên Ái nghiêng đầu, có chút mất hồn nhìn hắn, chỉ là lác đầu một cái, lại không nói câu nào.

“Không thể không vượt qua kiểm tra? Vậy thì quá bi quan? Đến tận cùng là thế nào? Thiên Ái? Nói chuyện! Tại sao không nói chuyện?” Tần Tấn Dương thấy cô vẫn không nói lời nào, càng thêm nóng nảy.

Cô sao vậy? Sẽ không phải là tự dưng phát ngốc? Hay bị người ta khi dễ?

Đồng Thiên Ái lại có động tác, vươn tay, có chút xấu hổ càng thêm có chút xấu hổ kéo kéo vạt áo hắn, sáng ngời a sáng ngời, như cử động của một đứa bé ngây thơ.

“” Hắn bị cô đột nhiên cử động buồn bực.

Ách?

Cô đang làm gì? Sẽ không phải là đang làm nũng với hắn chứ?

Lúc hần như mất hồn, thanh âm êm ái của Đồng Thiên Ái vang lên bên tai, “Đại ngốc! Em chưa nói không làm bài được! Được người vạn năng như anh dạy kèm phụ đạo tại nhà, dĩ nhiên em vượt qua được kiểm tra a!”

“Đề thi lần này, em nắm chắc trăm phần trăm đó!”

Cô nói xong, nâng lên một nụ cười thật to, giống như ánh mặt trời rực rỡ vô cùng.

Tần Tấn Dương thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói, “VẬY em còn dọa anh! Nếu làm bài thi tốt, vẫn còn lo lắng cái gì đây? Tốt! Cố tình trêu chọc anh phải không?”

Cái gai nhỏ này. Luôn muốn bám lấy hần.

“Đúng a! Em liền muốn trêu chọc anh! Ai bảo anh trước kia cũng hay trêu chọc em! Em không đơn thuần muốn hôm nay trêu chọc anh, em muốn mỗi ngày đều trêu chọc anh, khiến cho anh khó chịu không được sao!”

“Buổi sáng em muốn đánh thức anh, buổi tối em muốn anh ngủ không ngon giấc!”

“Sớm cũng phiền anh, muộn cũng phiền anh, phiền a phiền a phiền chết anh!”

Tần Tấn Dương không có bất kỳ dị nghị, gật đầu như bằm tỏi, “Tốt! Được! Thành! Có thể! Cứ như vậy! Em tự tính toán đi!”

“Chúng ta kết hôn đi.” Cô đột nhiên cắt đứt chuỗi lời nói không có ý nghĩa kia, nhẹ mà có lực nói.

Trong lúc nhất thời hần ngây ngẩn cả người, nhìn thấy cô cong khóe môi, thật lâu không có phản ứng tiếp. Cũng đang hơi lộ ra nụ cười, dịu dàng vô cùng.

Giữa hè, nhiệt độ khí trời.

Mùa hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-toi-chu-tich-tong-tai>